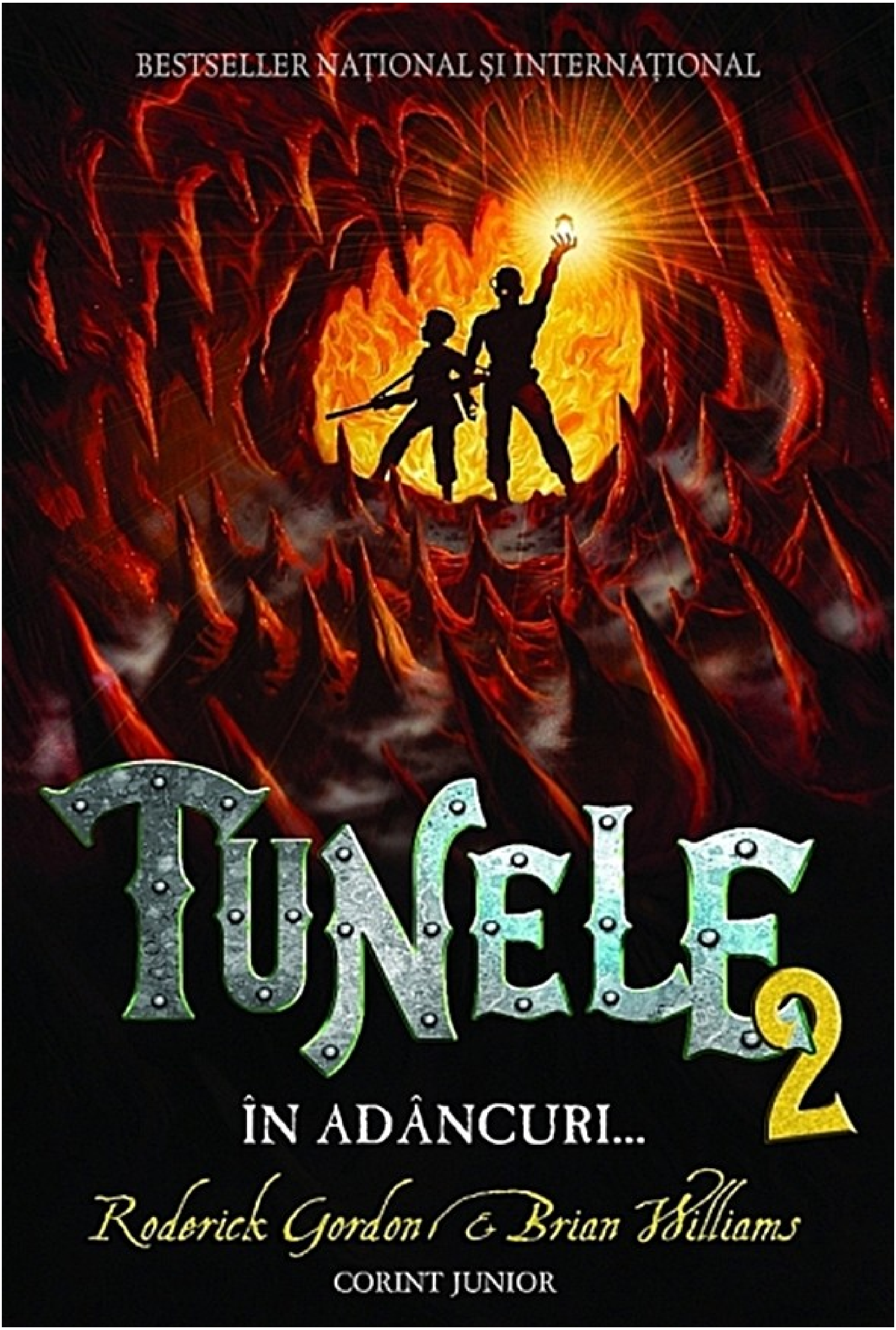
BESTSELLER NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL
TUNELE 2
ÎN ADÂNCURI...
Roderick Gordon & Brian Williams
CORINT JUNIOR

RODERICK GORDON & BRIAN WILLIAMS

TUNELE 2

În adâncuri

Traducere şi note de DAN DOBOŞ

Nota editorului englez, Barry Cunningham

Nu ştiu voi, dar eu, unul, după ce-am terminat de citit TUNELE, ardeam de nerăbdare să aflu ce avea să se mai întâmple. Eram disperat să sap mai adânc în toate acele mistere, dar autorii nu-mi spuneau decât lucruri foarte vagi despre noile personaje şi-mi şopteau zvonuri despre monştri şi inscripţii stranii. *Bine, scrieţi odată continuarea poveştii!* strigam eu.

Iată că, în cele din urmă, au scris-o. E înfricoşătoare.

Şi-am stat şi-am ascultat
Noapte şi zi ciocane bătând
În palatul cel nou ridicat,
Ţărâna şi lutul fărâmiţând:
Alte ciocane, sunând înfundat,
Ciocanele mute-ale morţii lucrând.

The Hammers (Ciocanele), de Ralph Hodgson (1871-1962)

CUPRINS

Partea întâi Ieşirea din ascunzătoare
Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul şase
Capitolul şapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Partea a doua Întoarcerea acasă
Capitolul şaisprezece
Capitolul şaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Partea a treia Drake şi Elliott
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci şi unu
Capitolul douăzeci şi doi
Capitolul douăzeci şi trei
Capitolul douăzeci şi patru
Capitolul douăzeci şi cinci
Capitolul douăzeci şi şase
Capitolul douăzeci şi şapte
Capitolul douăzeci şi opt
Capitolul douăzeci şi nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci şi unu
Capitolul treizeci şi doi
Capitolul treizeci şi trei
Partea a patra Insula
Capitolul treizeci şi patru
Capitolul treizeci şi cinci

Capitolul treizeci şi şase
Capitolul treizeci şi şapte
Capitolul treizeci şi opt
Capitolul treizeci şi nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci şi unu
Capitolul patruzeci şi doi
Capitolul patruzeci şi trei
Partea a cincea Porul
Capitolul patruzeci şi patru
Capitolul patruzeci şi cinci
Capitolul patruzeci şi şase
Capitolul patruzeci şi şapte
Capitolul patruzeci şi opt
Capitolul patruzeci şi nouă
Capitolul cincizeci
Capitolul cincizeci şi unu
Capitolul cincizeci şi doi
Capitolul cincizeci şi trei

Partea întâi
Ieşirea din ascunzătoare

Capitolul unu

Şuierând şi clămpănind, uşile autobuzului se închiseră, lăsând-o pe femeie în staţia pustie. Aparent fără să-i pese de vântul şfichiuitor şi de ploaia în rafale, ea rămase pe loc, privind cum vehiculul se pune din nou în mişcare, huruind, părând că îşi macină cutia de viteze în drumul său anevoios în josul dealului. Abia după ce autobuzul dispăru complet din vedere, ascuns de stufoasele garduri vii, femeia se întoarse să se uite la pantele înverzite care se înălţau de o parte şi de cealaltă a drumului. Privite prin averse, păreau să se confunde cu cenuşiul spălăcit al norilor, încât era greu să-ţi dai seama unde se termina pământul şi unde începea cerul.

Strângându-şi mai bine gulerul hainei, femeia porni la drum, sărind peste bălţile formate în găurile din asfalt de la marginea şoselei. Deşi locul era pustiu, ea părea să meargă cu ochii în patru, supraveghind peisajul din faţă şi uitându-se, din când în când, peste umăr. Nu era nimic deosebit în asta – orice femeie tânără şi-ar fi luat aceleaşi precauţii într-un asemenea loc izolat.

Înfăţişarea ei nu oferea prea multe indicii despre cine ar fi putut fi. Vântul îi tot flutura părul castaniu, ce-i venea peste faţă, ascunzându-i trăsăturile ca un văl în continuă mişcare, iar îmbrăcămintea nu atrăgea atenţia prin nimic. Dacă ar fi trecut careva pe acolo, ar fi luat-o drept o localnică oarecare, probabil în drum spre casa şi familia ei.

Adevărul era cu totul altul.

Femeia era Sarah Jerome – evadată din Colonie şi silită să se ascundă permanent ca să rămână în viaţă.

După ce mai merse puţin în lungul drumului, coti brusc, sărind şanţul şi intrând printr-o deschizătură din gardul viu. Ajunsese într-o mică rarişte din tufişuri şi, cu fereală, se învârti în loc, ca să poată cuprinde cu privirea tot drumul. Stătu acolo preţ de vreo cinci minute, ciulind urechile şi scrutând pustietatea, ca o sălbăticiune cu toate simţurile încordate. Însă, în afară de ropotul ploii şi de şuierul vântului pe la urechi, nu auzi nimic. Era singură.

Îşi legă o eşarfă în jurul capului şi apoi ieşi pe partea cealaltă a gardului viu. Îndepărtându-se repede de drum, traversă câmpul şi se furişă pe lângă un zid de piatră, pe jumătate dărâmat. Urcă o pantă abruptă cu acelaşi pas grăbit, până ajunse în vârful dealului. Sarah ştia că, în punctul acela, silueta ei, pe fundalul cerului, se

vedea de departe, aşa că nu pierdu niciun moment, ci începu să coboare în valea ce i se deschisese înainte.

În jurul ei, vântul, strecurându-se printre obstacole, în-vârtejea ploaia în trombe nedefinite, ca nişte tornade în miniatură. La un moment dat, prin vălmăşagul acestora, surprinse cu coada ochiului o mişcare bruscă – încremeni! Întoarse iute capul şi zări, într-o străfulgere, o formă palidă. Un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării... mişcarea era de altă natură decât zbaterea crengilor sau văluritul ierbii înalte... avea un cu totul alt ritm.

Îşi pironi ochii asupra locului aceluia până când descoperi ce era. Un miel micuţ ieşi de după un dâmb şi începu să ţopăie haotic, părând că se joacă printre smocurile de buruieni, în timp ce-l privea, mielul se repezi în spatele unui pâlc de copaci piperniciţi, de parcă s-ar fi speriat de ceva. Nervii femeii zbârnâiau, întinşi la maximum. *Ce anume l-a alungat? Să mai fie, oare, cineva prin apropiere – vreun alt om?* Se linişti însă imediat, căci mielul ieşi din nou la vedere, însoţit de mama lui, care rumega apatic, în timp ce micuţul împungea cu botul în burta ei.

Fusese o alarmă falsă, dar pe chipul lui Sarah nu apăru niciun semn că s-ar fi simţit uşurată sau amuzată de întâmplare. Ochii ei nu mai zăboviră asupra mielului, care începuse din nou să zburde prin ploaie, cu blăniţa lui strălucitor de albă în contrast cu lâna aspră şi mânjită de noroi a mamei sale. În existenţa lui Sarah nu era loc pentru asemenea clipe de destindere, nu acum şi, de fapt, *niciodată.* Deja cerceta celălalt mal al văii, scotocind cu privirea după orice lucru nelalocul lui.

Porni din nou, croindu-şi drum prin neclintirea mistică a vegetaţiei de un verde luxuriant şi peste pietrele netede ca nişte dale, până ajunse la pârâul cuibărit în vale. Fără a ezita vreun moment, intră drept în apa lui limpede, urmându-i firul, călcând uneori pe pietrele acoperite de muşchi pentru a înainta mai repede.

Când nivelul apei crescu, ameninţând să-i treacă peste marginea ghetelor, urcă înapoi pe malul învelit cu un covor verde, primăvăratic, de iarbă retezată scurt de oile care păscu-seră pe acolo. Continuă să meargă în acelaşi ritm alert şi, nu după multă vreme, văzu un gard de sârmă ruginită, iar, dincolo de el, drumul de ţară înălţat pe care-l ştia.

Apoi zări şi ţinta călătoriei sale. Drumul de ţară se intersecta cu pârâul şi, în locul acela, se vedea un pod rudimentar de piatră, cu laturile surpate, care ar fi avut nevoie de reparaţii urgente. Malul

pârâului pe care mergea acum o conducea chiar spre el. Începu să alerge şi ajunse la destinaţie în câteva minute.

Ghemuindu-se sub pod, îşi trase în jos eşarfa de pe cap, lăsând-o pe umeri, şi îşi şterse apa de pe faţă. Pe urmă, traversă pe malul celălalt al pârâului şi se opri, complet nemişcată, scrutând orizontul. Se însera şi luminile trandafirii ale felinarelor de stradă care tocmai se aprindeau începuseră să se strecoare prin cortina stejarilor ce ascundeau întregul peisaj, în afară de turla bisericii din satul îndepărtat.

Se întoarse cam până pe la mijlocul podului, aplecându-se, fiindcă părul i se agăţa în pietrele neşlefuite ale arcului de deasupra. Găsi un bloc neregulat de granit, puţin ieşit în afară. Începu să tragă de el cu amândouă mâinile, clătinându-l ba în stânga şi-n dreapta, ba în sus şi-n jos, până când reuşi să îl scoată. Avea mărimea şi greutatea câtorva cărămizi obişnuite, iar Sarah icni de efort când se aplecă să-l lase jos.

Se îndreptă iarăşi şi privi în lăcaşul gol, vârându-şi apoi braţul până la umăr şi bâjbâind prin interior. Cu faţa lipită de zidărie, găsi un lanţ. Trase cu putere de el, dar verigile de fier păreau înţepenite. Oricât îl smuci, lanţul nu voia să se clintească. Înjură printre dinţi, luă o gură de aer şi mai încercă o dată. Lanţul cedă.

Preţ de o secundă nu se întâmplă nimic, deşi Sarah continua să tragă de lanţ cu o mână. Pe urmă, însă, se auzi un huruit ca de tunet îndepărtat, venind de undeva din adâncul pilonului podului.

Balamale până atunci invizibile se puseră în mişcare, stârnind un nor de praf şi de licheni uscaţi, iar o bucată de zid alunecă puţin înăuntru şi apoi se ridică aidoma unei trape. Astfel, în faţa ei se căscă o gaură neregulată, de dimensiunea unei uşi. După o bufnitură finală, care zgudui tot podul, se aşternu din nou liniştea, întreruptă doar de clipocitul pârâului şi de ropotul ploii.

Sarah intră în grota întunecată, scoase o lanternă de buzunar din fulgarin şi o aprinse. Cercul palid de lumină dezvălui că se afla într-o cameră nu mai mare de cincisprezece metri pătraţi, cu un tavan care abia dacă-i permitea să stea în picioare. Privi în jur şi observă firele de praf care pluteau leneş prin aer şi pânzele de păianjen, groase ca nişte tapiserii mucegăite, care împodobeau în ghirlande partea de sus a pereţilor.

Adăpostul fusese construit de stră-stră-străbunicul lui Sarah, cu un an înainte de a-şi duce familia în subteran ca să înceapă o nouă viaţă în Colonie. Zidar de profesie, strămoşul acela îşi dăduse toată silinţa ca să ascundă încăperea în interiorul podului de piatră părăsit, ce stătea să se dărâme, alegând dinadins un loc aflat la

kilometri depărtare de drumeagul de ţară, şi el foarte rar umblat. Nu se mai ştia precis de ce se chinuise atât – niciunul dintre părinţii lui Sarah nu fusese în stare să-i explice. Dar, indiferent ce destinaţie avusese odinioară, acum era unul dintre puţinele locuri în care Sarah se simţea cu adevărat în siguranţă. Cu sau fără temei, era încredinţată că în ascunzătoarea aceasta n-ar fi putut s-o găsească nimeni, niciodată. Îşi scoase eşarfa şi-şi răsfiră părul, îngăduindu-şi în sfârşit să răsufle uşurată.

Se îndreptă către o poliţă îngustă de pe peretele opus intrării, sfâşiind liniştea ca de cavou cu scrâşnetul prafului de sub tălpi. La capetele poliţei se vedeau două suporturi verticale de fier ruginit, cu vârfurile învelite într-un soi de teci de piele groasă.

— Să fie lumină, şopti încetişor.

Întinse mâinile şi trase de ambele teci odată, scoţând la iveală două globuri luminescente, fixate în vârful suporturilor cu nişte gheare scorojite de fier roşu.

Deşi nu erau mai mari decât o nectarină, cele două sfere inundară camera cu o lumină alb-verzuie atât de puternică, încât se văzu silită să-şi acopere ochii. Era ca şi cum energia lor se tot acumulase sub tecile de piele care le încarceraseră, iar acum, proaspăt eliberate, se arătau în toată splendoarea lor. Atinse una dintre sfere, plimbându-şi încet vârful degetelor pe suprafaţa ei rece ca gheaţa şi se înfioră puţin, de parcă, atingând-o, intra cumva în legătură cu oraşul ascuns, unde sfere ca aceasta se găseau pe toate drumurile.

Câtă durere şi câtă suferinţă îndurase ea sub această lumină!

Puse mâna pe poliţă, stârnind praful gros care o acoperea.

Aşa cum se aştepta, dădu imediat de o pungă mică de polietilenă. Zâmbi, apucând-o în grabă şi scuturând-o de colb.

Punga era înnodată la gură – o desfăcu nerăbdătoare, cu degete îngheţate. Scoase dinăuntru hârtia împăturită cu grijă şi o duse la nas, mirosind-o. Era jilavă şi mucegăită. Îşi dădu seama că mesajul stătea acolo de câteva luni bune.

Deşi nu găsea câte o scrisoare de fiecare dată când vizita ascunzătoarea, se certă că nu venise mai devreme. Însă îşi permitea doar rareori să verifice „cutia poştală” la mai puţin de şase luni distanţă, fiindcă acest mijloc de comunicare putea fi periculos pentru toţi cei implicaţi. Acestea erau singurele dăţi când intra în contact indirect cu vreun cunoscut din fosta ei existenţă. Întotdeauna era un risc, mai mic sau mai mare, ca purtătorul mesajului să fie urmărit când pleca ilegal din Colonie şi ieşea la suprafaţă, în Highfield. De asemenea, nu se putea ignora

nici posibilitatea ca el să fi fost zărit pe drumul de la Londra până la pod. Nu puteai fi niciodată sigur. Inamicii aveau răbdare, o răbdare infinită, şi metodă, iar Sarah ştia că nu vor obosi niciodată încercând s-o captureze şi s-o omoare. Trebuia să-i învingă cu propriile lor arme.

Îşi privi ceasul. Schimba întotdeauna rutele de venire şi de plecare, iar astăzi nu îşi rezervase prea mult timp pentru mersul dificil, prin câmp, până la satul cel mai apropiat, de unde urma să ia autobuzul pentru călătoria spre casă.

Ar fi trebuit să plece imediat, dar ardea de dorinţa de a afla veşti despre familia ei din Colonie. Peticul acela de hârtie era singura legătură cu mama, fratele şi cei doi fii ai săi – pentru ea, era ca o ancoră de salvare.

Trebuia să ştie ce scria în bilet. Mai mirosi hârtia o dată.

Pe lângă nevoia de a avea veşti, oricât de laconice, despre ai săi, mai era ceva care o îmboldea să se abată de la procedurile stabilite cu grijă, pe care le urmase cu atâta rigoare de fiecare dată când vizitase locul acela.

Era un miros aparte, inoportun, al hârtiei, pe care îl putea simţi insinuat printre celelalte, de pământ şi de rumeguş, din cameră. Un miros pătrunzător şi neplăcut – izul *veştilor proaste.* Presimţirile sale nu dăduseră greş niciodată şi n-avea de gând să înceapă să le ignore acum.

Cu o teamă crescândă, îşi pironi privirea în miezul uneia dintre sferele luminoase, frământând între degete bucata de hârtie şi luptându-se cu imboldul de a o citi. Pe urmă, speriată de propria slăbiciune, se strâmbă şi desfăcu biletul. Stând lângă poliţa de piatră, îl cercetă sub lumina uşor verzuie a sferelor.

Se încruntă. Prima surpriză era autorul mesajului. Nu era scrisul fratelui ei – cel pe care-l vedea acum, ca de copil, nu-i era cunoscut. Biletele pentru ea le scria *întotdeauna* Tam. Presimţirea i se adeverise – ştiu imediat că se petrecuse ceva rău. Întoarse hârtia şi se uită la sfârşit, căutând o semnătură.

— Joe Waites, rosti ea cu voce tare, simţindu-se din ce în ce mai neliniştită.

Asta nu era bine. Din când în când, Joe juca rolul de curier, dar mesajul ar fi trebuit să fie de la Tam.

Îşi muşcă buza şi începu să citească, parcurgând rapid primele rânduri.

— O, Doamne! exclamă ea, clătinând din cap.

Citi din nou prima parte a mesajului, incapabilă să accepte ce era scris acolo, spunându-şi că probabil nu a înţeles ea bine sau că

la mijloc trebuie să fi fost vreo greşeală. Era însă limpede ca lumina zilei; frazele acelea simple nu lăsau loc de vreo confuzie. Şi nici nu avea vreun motiv să se îndoiască de adevărul lor – mesajele acestea erau singurul lucru pe care se putea bizui în viaţa ei mereu schimbătoare. Scrisorile o motivau să meargă mai departe.

— Nu, nu Tam... *nu Tam!* urlă ea.

De parcă ar fi fost lovită în moalele capului, se îndoi de mijloc, sprijinindu-se de raftul de piatră cu toată greutatea.

Trase adânc aer în piept şi făcu un efort să întoarcă foaia de hârtie şi să citească restul. Clătina mereu din cap, murmurând:

— Nu, nu, nu, nu... nu se poate...

Ca şi cum vestea de pe prima pagină n-ar fi fost destul de rea, ceea ce scria în continuare se dovedi prea mult pentru puterea ei de a îndura. Scâncind uşor, se depărtă de raftul de piatră şi înaintă până în mijlocul camerei. Clătinându-se pe picioare şi ţinându-se strâns în braţe, îşi ridică privirea pustie către tavan.

Deodată, simţi că trebuia să iasă de acolo. Se năpusti înnebunită pe uşă afară. Fără să se oprească, lăsă podul în urma ei, alergând în neştire şi împleticindu-se de-a lungul pârâului. Întunericul devenea din ce în ce mai adânc şi din nori continua să toarne cu găleata. Fără să ştie sau să îi pese încotro se îndreaptă, Sarah aluneca la fiecare pas pe iarba udă.

Nu ajunsese prea departe, când se împiedică, îşi pierdu echilibrul şi, de pe mal, ajunse drept în apa pârâului, în care ateriză cu un pleoscăit. Se lăsă în genunchi, iar apa limpede o cuprinse până la talie, însă durerea din suflet era atât de mistuitoare, încât nu-i luă în seamă îmbrăţişarea de gheaţă.

Capul i se clătina pe umeri, de parcă ar fi fost pradă celei mai cumplite dintre agonii.

Făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse din ziua în care evadase în Suprasol, când îşi abandonase soţul şi cei doi copilaşi. Începu să plângă. La început, curseră doar câteva lacrimi, dar apoi nu mai reuşi să se stăpânească – vărsă şuvoaie de lacrimi, de parcă li se rupseseră zăgazurile.

Plânse şi plânse până când nu-i mai rămase nicio lacrimă. Când se ridică anevoie în picioare, adunându-şi puterile să înfrunte apele umflate ale pârâului, faţa îi era împietrită într-o mască rece a furiei. Îşi strânse pumnii şi-i ridică spre cer, urlând din toţi bojocii – şi urletul sălbatic, primitiv, se rostogoli de-a lungul văii pustii.

Capitolul doi

— Deci mâine n-avem şcoală, nu-i aşa? strigă Will către Chester, în timp ce trenul minerilor îi purta tot mai departe de Colonie, afundându-se din ce în ce mai mult în măruntaiele pământului.

Izbucniră într-un râs nervos, care se stinse însă repede, după care rămaseră tăcuţi, bucurându-se pur şi simplu pentru că erau din nou împreună. Locomotiva cu aburi duduia şi pufnea înaintând pe şine, iar băieţii stătură o vreme nemişcaţi pe fundul vagonului imens şi descoperit, acolo unde Will îl găsise pe Chester ascuns sub o prelată.

După câteva minute, Will îşi ridică genunchii şi începu să şi-i frece, resimţind abia acum durerea provocată de aterizarea destul de haotică în vagon, petrecută cu vreo câţiva kilometri mai sus. Observându-l, Chester îi aruncă o privire întrebătoare, la care Will răspunse ridicându-şi triumfător degetele mari şi dând din cap cu entuziasm.

— Cum ai ajuns aici? strigă Chester, încercând să se facă auzit în zgomotul infernal al trenului.

— Cal şi cu mine, îi urlă Will, arătându-i peste umăr, către partea din faţă a trenului, acolo unde îl lăsase pe fratele său, apoi făcând semn în sus, către tavanul tunelului care se întrevedea, în scurte străfulgerări, deasupra lor, ...am sărit... Imago ne-a ajutat.

— Cum?

— Imago ne-a ajutat, repetă Will.

— Imago? Asta ce-i? strigă Chester şi mai tare, ducându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Nu contează, îi mimă Will, clătinând din cap încetişor şi dorindu-şi ca el şi prietenul său să fi ştiut să citească pe buze. Rânji şi strigă: E minunat că n-ai păţit nimic!

Ar fi vrut să îi dea lui Chester impresia că nu trebuia să-şi facă niciun fel de griji, deşi lui, unul, mintea îi mustea de îngrijorare pentru viitorul lor. Se întrebă dacă prietenul său era conştient că se îndreptau spre Adâncuri, un loc despre care oamenii din Colonie vorbeau cu groază.

Will îşi întoarse capul, ca să vadă mai bine capătul vagonului din spatele lui. Din ceea ce observase până atunci, trenul şi fiecare dintre vagoanele sale erau de câteva ori mai mari decât oricare dintre cele de la suprafaţă. Nu era nerăbdător să facă drumul înapoi, spre vagonul în care îl aştepta fratele său. Fusese o

adevărată aventură să ajungă până aici; Will ştia că orice mişcare greşită ar fi putut însemna să alunece pe şinele de dedesubt şi, cel mai probabil, să fie strivit de roţile imense, care scrâşneau înfiorător şi uneori scoteau jerbe de scântei. Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la asta. Trase adânc aer în piept.

— Eşti gata? îi strigă el lui Chester.

Prietenul său dădu aprobator din cap şi se ridică nesigur în picioare. Sprijinindu-se de tabla groasă a peretelui vagonului, încercă să se ţină drept împotriva balansului neîntrerupt al trenului, care cotea des pe serpentinele tunelului.

Era îmbrăcat în haină scurtă şi pantaloni groşi, costumaţia obişnuită a coloniştilor, dar când curentul de aer îi desfăcu haina la piept, Will se cutremură de ceea ce văzu.

Chester fusese poreclit la şcoală Dulapul, din cauza fizicului său impozant, dar acum, uitându-se la el, parcă se topise. Cel puţin, dacă nu era o falsă impresie din pricina luminii, faţa îi era mai ascuţită, iar corpul său îşi pierduse mult din masivitate. Deşi lui Will i se părea de necrezut, prietenul său devenise aproape sfrijit. Will nu-şi făcuse iluzii, căci ştia cât de cumplite erau condiţiile din temniţă. La scurt timp după ce el şi Chester puseseră piciorul în lumea subterană, fuseseră prinşi de un poliţist din Colonie şi aruncaţi într-una dintre celulele întunecate şi sufocante ale închisorii. Dar Will nu fusese ţinut acolo decât vreo două săptămâni – Chester îndurase o detenţie cu mult mai lungă. De ordinul lunilor.

Will se surprinse holbându-se la prietenul său şi îşi întoarse repede privirea. Se simţi răvăşit de remuşcări, ştiind că numai el era de vină pentru tot ceea ce îndurase Chester. El şi numai el era de condamnat pentru că-l târâse în povestea asta, lăsându-se condus exclusiv de propria impulsivitate şi de încăpăţânarea de a-l găsi pe tatăl său.

Chester zise ceva, dar Will nu pricepu niciun cuvânt. Continua să-l studieze în lumina aruncată de globul incandescent din palma lui, încercând să-i citească gândurile.

Fiecare centimetru pătrat al pielii îi era tencuit cu un strat gros de mizerie, din cauza trâmbei de fum sulfuros care trecea constant pe deasupra lor. Din pricina crustei de funingine, faţa lui Chester părea să fie un fiind de ceaun, găurit în două locuri de albul ochilor.

Deşi nu vedea mare lucru, Will îşi dădu seama că prietenul său e departe de a fi sănătos. Sub stratul de murdărie se întrezăreau umflături şi vânătăi, unele dintre ele având chiar o nuanţă

sângerie, acolo unde pielea părea să-i fi plesnit. Părul, care-i crescuse atât de lung încât începuse să se onduleze la vârfuri, îi era slinos şi lipit de ţeastă. Iar după felul în care îl privea Chester, Will presupuse că şi înfăţişarea lui era la fel de şocantă.

Conştient că e studiat, îşi trecu degetele prin părul alb, acum plin de mizerie. Nici el nu se mai ninsese de câteva luni.

Deocamdată aveau însă lucruri mai importante de făcut. Will se apropie şi el de peretele din spate al vagonului şi se pregăti să se ridice pe marginea acestuia, dar se opri şi se mai uită o dată la prietenul său. Chester era foarte nesigur pe picioare şi nu se putea preciza în ce măsură lucrul acesta se datora doar smuciturilor trenului.

— Poţi? îi strigă Will.

Chester dădu din cap, fără prea multă convingere.

— Eşti sigur? întrebă Will din nou.

— Da, urlă Chester, scuturând din cap cu ceva mai multă energie.

Trecerea din vagon în vagon se dovedi însă o treabă extrem de anevoioasă. După fiecare săritură, Chester avea nevoie de răgazuri, din ce în ce mai lungi, ca să-şi revină.

Sarcina lor era îngreunată, pe deasupra, şi de faptul că trenul părea să fi prins şi mai multă viteză. Era ca şi cum băieţii s-ar fi luptat cu un uragan care îi împingea înapoi şi le umplea plămânii cu fumul acela cu miros de putregai, ori de câte ori încercau să respire. În plus, mai exista şi pericolul bucăţilor de cenuşă aprinsă care le zburau chiar pe deasupra capetelor, ca nişte licurici groteşti. Într-adevăr, pe măsură ce trenul continua să accelereze, locomotiva arunca din ce în ce mai multe fragmente incandescente, lăsând în urmă un şuvoi de lumină portocalie care destrăma bezna din jur. Cel puţin Will nu mai avea nevoie să-şi folosească globul luminos.

Înaintară cu greu în lungul şirului de vagoane. Încetiniră chiar mai mult, întrucât Chester avea din ce în ce mai mari probleme să se ţină pe picioare, cu toate că se sprijinea de pereţii vagoanelor.

Curând, deveni evident că nu mai poate. Se lăsă în patru labe şi nu mai reuşi decât să se târască încet în spatele lui Will, cu capul atârnându-i. Will n-ar fi putut să stea deoparte, lăsându-şi prietenul să se chinuiască în halul acela. Ignorând protestele lui Chester, îi trecu un braţ pe după mijloc şi îl ridică.

Trebui să facă un efort nemaipomenit ca să-l ajute pe Chester să sară peste pereţii ultimelor vagoane, sprijinindu-l la fiecare pas.

Orice neatenţie l-ar fi putut arunca pe vreunul dintre ei, dacă nu pe amândoi, sub roţile masive.

Will simţi o nespusă uşurare când îşi dădu seama că mai aveau de străbătut un singur interval – se îndoia sincer că i-ar mai fi rămas vreun strop de forţă să îşi care prietenul mai departe de atât. Ţinându-l pe Chester, se îndreptară amândoi către capătul ultimului vagon, apucându-se de marginea lui.

Will trase adânc aer în piept de vreo câteva ori, pregătindu-se. Chester se clătina ca un om beat, părând că nu-şi poate controla deloc mâinile şi picioarele. Will îi sprijinea acum întreaga greutate şi abia dacă mai rezista. Săritura dintr-un vagon în altul, în timpul mersului şi la o asemenea viteză, era oricum destul de dificilă, dar încercarea de a o face ţinând cu un braţ echivalentul unui uriaş sac de cartofi părea aproape imposibilă. Will îşi adună ultimele puteri şi îşi trase prietenul lângă el. Cu multe icnete şi sforţări, reuşiră să treacă dincolo, prăbuşindu-se grămadă pe podeaua vagonului.

Cei doi băieţi fură imediat scăldaţi într-o baie de lumină. Nenumărate globuri luminoase de dimensiunea unei mingi de ping-pong se rostogoleau bezmetic pe podea. Se împrăştiaseră dintr-o ladă şubredă, care amortizase aterizarea lui Will când sărise în tren. Deşi Will îşi îndesase deja în buzunare o mulţime de globuri dintre acestea, ştia că trebuia să facă ceva şi cu restul, fiindcă ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era ca vreun colonist să observe revărsarea de lumină şi să vină să verifice ce se întâmplase.

Pentru moment, însă, avea mâinile ocupate, căci se chinuia să-şi ridice prietenul aproape leşinat. Cu un braţul petrecut strâns în jurul lui Chester, Will lovea cu piciorul toate globurile care îi ieşeau în cale, ca să nu alunece pe ele. Acestea zburau în dezordine, lăsând în urmă dâre de lumină şi ciocnindu-se apoi cu alte sfere, puse la rândul lor în mişcare, ca într-o reacţie în lanţ.

Will horcăia de-a dreptul şi se simţea la capătul puterilor, dar mai făcu un efort să parcurgă şi scurta distanţă rămasă. Chiar dacă slăbise mult, Chester nu era nicicum o povară uşoară. Împleticindu-se şi împiedicându-se, înconjurat de lumina aceea intensă, Will arăta întocmai ca un soldat care îşi aducea camaradul rănit înapoi în tranşee, în lumina unei rachete semnalizatoare ce îi surprinsese între linii, în ţara nimănui.

Chester nu părea să sesizeze ceva din ce era în jur. Sudoarea îi curgea şiroaie pe frunte, săpându-i brazde albe în negreala de pe faţă. Will îl simţea tremurând violent şi-l auzea gâfâind.

— Nu mai avem mult! strigă Will la urechea prietenului său, îndemnându-l astfel să se mişte, fiindcă ajunseseră la porţiunea de vagon în care erau stivuite lăzile de lemn. Cal e sus, acolo!

Fratele lui Will stătea cu spatele la ei. Nu se mişcase dintre lăzile sfărâmate unde îl lăsase Will. Deşi era cu câţiva ani mai mic decât el, acest frate proaspăt regăsit îi semăna incredibil. Cal era şi el albinos şi avea acelaşi păr alb şi aceeaşi faţă lătăreaţă pe care le moşteniseră de la mama lor – cea pe care niciunul dintre ei nu o cunoscuse. Deocamdată însă, faţa lui Cal le era ascunsă vederii, fiindcă băiatul îşi ţinea capul în jos şi îşi freca încetişor ceafa. Nu fusese la fel de norocos ca Will atunci când aterizase în trenul care gonea.

Will îl ajută pe Chester să se aşeze pe o ladă, iar acesta se prăbuşi greoi. Apropiindu-se de fratele său, Will îl bătu uşor pe umăr, sperând că n-o să-l sperie prea tare. Imago le spusese să încerce să treacă neobservaţi, fiindcă în tren erau şi colonişti.

Dar, după cum se dovedi, Will n-avea de ce să-şi facă griji că-şi va speria fratele. Cal era atât de preocupat de vânătăile şi junghiurile sale, încât abia dacă reacţionă la atingerea lui. Numai după câteva secunde presărate cu nişte bodogăneli nedesluşite, băiatul se întoarse spre Will, continuând să-şi maseze ceafa.

— Cal, l-am găsit! L-am găsit pe Chester! urlă Will, însă cuvintele i se pierdură în zgomotul incredibil al trenului.

Privirile lui Cal şi ale lui Chester se încrucişară, dar nici-unul dintre ei nu rosti vreun cuvânt, fiindcă erau mult prea departe unul de altul. Deşi făcuseră cunoştinţă, foarte scurt, mai înainte, întâlnirea lor se petrecuse în cele mai cumplite circumstanţe, în timp ce erau urmăriţi de Styx. Nu avuseseră timp de politeţuri.

Îşi desprinseră privirile unul de la celălalt, iar Chester se lăsă să alunece de pe ladă pe podeaua vagonului, luându-şi capul în palme. Traversarea atâtor vagoane îl sleise şi de ultima picătură de vlagă. Cal îşi masa mai departe gâtul. Nu părea deloc surprins că Chester se afla în acelaşi tren cu ei. Sau poate că nu-i păsa.

— Dumnezeule, doi prăpădiţi! zise Will cu glas normal, aşa încât niciunul dintre ceilalţi să nu-l poată auzi.

Imediat ce începu să se gândească la ce aveau de făcut, teama i se cuibări din nou în suflet, ca un animal hulpav care îl devora pe dinăuntru.

Din câte ştia, se îndreptau spre un loc despre care până şi coloniştii vorbeau în şoaptă. Pentru unul dintre aceştia, a fi expulzat în pustietatea şi sălbăticia aceea era una dintre cele mai îngrozitoare pedepse imaginabile. Iar coloniştii erau extrem de

rezistenţi – o populaţie care se călise în condiţiile de viaţă foarte dure ale lumii din subteran, timp de secole întregi. Dacă locul spre care se îndreptau era atât de înspăimântător pentru asemenea oameni, oare ei cum aveau să se descurce? Nu se îndoia că vor fi din nou puşi la încercare şi nici nu putea tăgădui faptul că Chester şi fratele lui încă nu erau în stare să răspundă vreunei provocări. Cel puţin deocamdată.

Mişcându-şi braţul şi simţindu-l în continuare înţepenit, Will îşi duse mâna sub haină ca să pipăie rana de la umăr – fusese sfâşiat de un hăitaş, un câine feroce folosit de agenţii Styx. Cu toate că primise îngrijiri, acum nu era nici el într-o formă prea bună. Privi absent lăzile cu fructe care îi înconjurau. Aveau măcar hrană proaspătă să-şi refacă puterile. În afară de asta însă, erau neajutoraţi.

Simţea responsabilitatea ca pe o povară imensă, ca şi cum ar fi purtat nişte greutăţi mari pe fiecare umăr, de care nu era capabil să scape. Îi atrăsese pe Chester şi pe Cal în cursa lui nebunească de a-l prinde din urmă pe tatăl său, despre care ştia că se afla, chiar în clipa aceea, în ţinuturile necunoscute de care se apropiau cu fiecare metru din tunelul străbătut. Asta dacă dr. Burrows mai era încă în viaţă... Will clătină din cap.

Nu!

Nu îşi putea îngădui să gândească astfel. Trebuia să creadă că-şi va regăsi tatăl şi că apoi totul va fi bine, aşa cum visase. Toţi patru – dr. Burrows, Chester, Cal şi el – lucrând împreună, descoperind lucruri inimaginabile şi minunate... civilizaţii pierdute... poate noi forme de viaţă... şi apoi... apoi ce?

Nu avea nici cea mai mică idee.

Nu putea să vadă atât de departe în viitor. Indiferent cât se străduia, nu-şi dădea seama cum s-ar fi putut sfârşi aventura lor. Ştia doar că, până la urmă, totul avea să se încheie cu bine şi că reîntâlnirea cu tatăl său era cheia către acest deznodământ. Trebuia să fie.

Capitolul trei

Se auzeau din toate părţile. Maşinile de cusut clănţăneau, iar uriaşii tamburi de călcat cu aburi păreau că le şuieră un răspuns, de parcă uneltele ar fi încercat să comunice.

Din locul în care stătea Sarah, se puteau auzi şi câteva sunete disparate ale unui radio deschis tot timpul pe fundal, încercând în zadar să acopere vuietul maşinilor neobosite. Apăsă pedala maşinii de cusut şi aceasta se trezi la viaţă, trecând un fir de aţă prin stofă. Toată secţia muncea pe rupte, fiindcă se grăbeau să termine nişte haine pentru a doua zi.

Când auzi un strigăt, Sarah îşi ridică privirea – o femeie îşi croia drum printre mesele de lucru către tovarăşele ei, care o aşteptau lângă intrare. Când le ajunse din urmă, începură să sporovăiască toate odată, ca nişte gâşte agitate, apoi împinseră uşile batante şi ieşiră din atelier.

După ce se închiseră la loc, Sarah se uită la geamurile murdare şi înalte ale fabricii. Putea vedea că pe cer se strânseseră norii şi, din pricina lor, se întunecase de parcă ar fi fost seară, deşi era abia amiază. Mai rămăseseră destul de multe femei în atelier, continuând să muncească îndârjit, fiecare dintre ele izolată într-un con de lumină ce izvora din lămpile de deasupra capetelor.

Sarah apăsă butonul de sub masa de lucru pentru a-şi opri maşina şi, luându-şi repede haina şi geanta, porni către ieşire. Se strecură pe uşile batante, asigurându-se că acestea se închid fără zgomot în urma ei, şi apoi se furişă pe hol. Prin fereastra unui birou văzu spatele robust al şefului de atelier, aplecat asupra mesei sale, adâncit în lectura unui ziar. Sarah ar fi trebuit să-i spună că pleacă, dar avea de prins un tren şi, în plus, cu cât ştiau mai puţini oameni de plecarea ei, cu atât mai bine.

Odată ajunsă pe trotuar, îl scrută cu atenţie în lung şi-n lat, încercând să observe orice personaj care nu se încadra în peisaj. Era un gest automat. Nici nu-şi mai dădea seama că-l face. Instinctele îi spuseră că era în siguranţă, aşa că porni să coboare dealul, desprinzându-se de drumul principal ca să o apuce pe un traseu mult mai complicat decât era necesar.

După atâţia ani în care trăise ca o umbră, schimbându-şi slujba la fiecare câteva luni şi căutându-şi la fel de des o locuinţă de închiriat, ajunsese să trăiască printre oamenii invizibili, imigranţii ilegali şi infractorii mărunţi. Deşi se simţea ca un imigrant, ştia cu siguranţă că nu e infractor. În afara celor câtorva identităţi false

de care făcuse rost pe parcursul anilor, nici nu i-ar fi dat prin minte să încalce legea, nici dacă ar fi dus lipsă îngrozitoare de bani. Nu. Ar fi fost arestată, prinsă în sistem. Şi ar fi lăsat dintr-odată o urmă care ar fi putut fi oricând adulmecată.

Primii treizeci de ani din viaţa lui Sarah nu fuseseră însă tocmai obişnuiţi.

Se născuse sub pământ, în Colonie. Stră-stră-străbunicul ei, împreună cu alte câteva sute de oameni, fusese ales să lucreze la oraşul ascuns şi îi jurase credinţă lui sir Gabriel Martineau, un om pe care îl credeau salvatorul lor.

Sir Gabriel Martineau le spusese celor care-l urmaseră de bunăvoie că, la un moment dat în viitor, lumea coruptă avea să fie ştearsă de pe faţa Pământului de către un Dumnezeu supărat şi răzbunător. Toţi oamenii care locuiau la suprafaţă, suprasolii, aveau să fie exterminaţi şi atunci turma lui, oamenii fără de prihană, aveau să se întoarcă pe tărâmul care le aparţinea de drept.

Sarah se temea de ceea ce se temeau toţi coloniştii – de Styx. Această poliţie religioasă asigura ordinea în Colonie cu o eficienţă brutală şi inflexibilă. Sarah reuşise, ce-i drept, să scape din Colonie, dar ştia că Styx nu va înceta niciodată să încerce s-o prindă şi s-o transforme într-un exemplu.

Intră într-o piaţă şi îi dădu un ocol complet, pentru a se asigura că nu fusese urmărită. Înainte de a se întoarce pe strada principală, se piti după o dubiţă.

Câteva minute mai târziu, de după maşină ieşi o cu totul altă persoană. Îşi întorsese haina pe dos, schimbând-o din verde în pătrăţele într-una gri-mohorât, iar acum avea legată în jurul capului o eşarfa neagră. Străbătând rapid restul distanţei până la gară, hainele aproape că o făceau invizibilă pe fundalul faţadelor posomorâte ale clădirilor de birouri şi ale magazinelor pe lângă care trecea. Parcă ar fi fost un cameleon uman.

Îşi ridică privirile abia când auzi primele zgomote ale trenului care se apropia. Zâmbi. Sincronizarea fusese perfectă.

Capitolul patru

În timp ce Chester şi Cal dormeau, Will evalua situaţia în care se aflau.

Privind în jur, prin vagon, îşi dădu seama că prima lor prioritate era să se ascundă. Atât timp cât trenul mergea, era greu de crezut că vreun colonist o să se apuce de o verificare. Totuşi, dacă trenul s-ar fi oprit, atunci el, Chester şi Cal trebuiau să fie pregătiţi. *Dar ce-ar fi putut face?* Nu avea prea multe elemente care să-l ajute şi de aceea hotărî că varianta cea mai bună era să aranjeze din nou lăzile rămase întregi. Începu să le împingă în jurul lui Cal şi al lui Chester, punându-le una peste alta pentru a improviza o ascunzătoare îndeajuns de spaţioasă pentru toţi trei.

În timp ce făcea asta, Will îşi dădu seama că vagonul din faţă avea pereţii mai înalţi decât al lor şi, de fapt, decât al oricărui vagon pe care îl escaladase mai devreme, în expediţia făcută ca să-l găsească pe Chester. Dinadins sau din pur noroc, Imago îi plasase într-un loc relativ adăpostit, oarecum feriţi vederii de fumul şi funinginea aruncate de coşul locomotivei.

Potrivi şi ultima ladă şi se dădu un pas înapoi, admirându-şi opera. Mintea îi zbură imediat către următoarea lor urgenţă – apa. Puteau să mai reziste mâncând fructe, dar chiar ar fi avut nevoie de ceva de băut. Ar fi fost bine, de asemenea, să poată recupera proviziile pe care el şi Cal le aduseseră din Suprasol. Asta însemna că unul dintre ei trebuia se aventureze, pornind prin vagoanele din faţă, pentru a recupera rucsacurile de unde le aruncase Imago. Şi ştia că numai el era în stare să facă acest lucru.

Ţinându-şi echilibrul cu braţele întinse în lături, de parcă ar fi fost pe puntea unei nave în furtună, se holbă o vreme la peretele de fier pe care trebuia să-l escaladeze. Îşi ridică privirea până la marginea lui, conturată limpede de strălucirea portocalie a fulgilor de cenuşă aprinsă care îi treceau pe deasupra capului. Aprecie că avea vreo cinci metri înălţime – aproape de două ori mai mult decât panourile pe care le escaladase până atunci.

— Haide, pămpălăule, fă-o odată! îşi spuse Will şi porni să alerge ca să-şi ia avânt.

Se căţără dintr-un salt pe peretele vagonului în care se afla şi reuşi să se prindă cu mâinile de marginea peretelui mai înalt al următorului vagon.

Pentru un moment, crezu că şi-a calculat greşit mişcarea şi că avea să cadă. Strângând din răsputeri marginea vagonului, dădu din picioare până când izbuti să-şi găsească un sprijin sub tălpi.

Îşi permise să se felicite o clipă, dar îşi dădu seama că nu se afla într-un loc tocmai sigur ca să rămână atârnat prea mult acolo. Ambele vagoane se zgâlţâiau nebuneşte şi îl smuceau încoace şi-ncolo, gata să îl smulgă din poziţia şi aşa precară pe care şi-o asigurase. Nu îndrăznea să se uite în jos, la şinele care fugeau pe sub el, fiindcă ştia că-l va părăsi şi ultima rămăşiţă de curaj.

— N-am nimic de pierdut! strigă el şi, adunându-şi toată puterea, îşi încordă braţele şi izbuti să treacă dincolo de marginea de fier.

Se lăsă să alunece pe lângă perete şi ateriză grămadă pe podea. Reuşise! Era înăuntrul vagonului.

Îşi scoase globul luminos ca să-l poată cerceta cum trebuie şi descoperi cu dezamăgire că vagonul părea să fie gol, cu excepţia câtorva grămăjoare de cărbune. Continuă să meargă spre locomotivă şi mulţumi în gând Cerurilor când zări, în sfârşit, rucsacurile, la capătul îndepărtat al vagonului. Le ridică pe amândouă şi le cără la baza peretelui pe care tocmai îl escaladase. Aruncă rucsacurile, cu toată precizia de care mai era în stare, unul după altul, în vagonul din spate.

Când ajunse şi el înapoi, îi găsi pe Chester şi pe Cal dormind buştean. Băieţii nici măcar nu observaseră cele două rucsacuri, apărute miraculos chiar în faţa cazematei lor. Ştiind cât de slăbit era Chester, Will îi pregăti imediat un sandvici.

Reuşi să-l trezească abia după ce-l scutură zdravăn, dar, după ce-l făcu să priceapă ce îi oferea, Chester se năpusti ca lupul asupra sandviciului. Îi zâmbi lui Will printre molfăituri şi înfulecă fiecare dumicat aproape pe nemestecate, cu câte o înghiţitură de apă dintr-o ploscă. Pe urmă se culcă pur şi simplu la loc.

Aşa îşi petrecură următoarele ore: dormind şi mâncând. Îşi făceau sandviciuri bizare, din bucăţi de pâine albă, fâşii de pastramă uscată de şobolan şi salată de varză. Gustară chiar şi din deloc ademenitoarele felii de ciuperci (meniul standard al coloniştilor, nişte ciuperci imense, cunoscute sub numele de „pâinişoare”), pe care le aşezau pe vafe unse din belşug cu unt. La sfârşitul fiecărei mese, mâncau fructe pe săturate, aşa încât terminară destul de repede lăzile pe care le distruseseră în cădere şi trebuiră să deschidă altele noi.

În tot timpul acesta, trenul mergea fără oprire, ducându-i tot mai adânc în mantaua Pământului. Will îşi dăduse seama că era

inutil să încerce să comunice şi prefera să stea întins pe spate şi să studieze tunelul. Era o sursă continuă de fascinaţie. Admiră diversele straturi de roci metamorfice prin care treceau, notându-şi grijuliu, cu un scris tremurat, observaţiile într-un carnet. Asta avea să fie un referat la geografie care o să pună capăt tuturor referatelor la geografie! Experienţa pe care o trăia acum întrecea cu mult propriile sale excavaţii în Highfield, acolo unde abia dacă reuşise să zgârie suprafaţa Pământului.

Observă, de asemenea, că şi înclinarea tunelului varia considerabil – erau porţiuni de kilometri săpate în mod evident de mâna omului, prin care trenul cobora mai domol. Din când în când, însă, şinele mergeau în linie dreaptă, de-a lungul unor caverne naturale, în care puteau admira adevărate palisade de lavă întărită. Dimensiunile acestor structuri îi tăiau răsuflarea – nu reuşea să-şi revină din uimirea pe care i-o provoca asemănarea izbitoare a cavernelor acestora cu ceea ce ar fi putut fi nişte catedrale topite. Uneori, erau înconjurate de şanţuri pline cu o apă întunecată care trecea chiar şi peste şine. Urmau apoi nişte secţiuni ale tunelului în care trenul devenea un adevărat *roller-coaster* – atât de abrupte, încât băieţii, dacă dormeau, erau rostogoliţi unii într-alţii şi zdruncinaţi până se trezeau.

Deodată, ca şi cum trenul ar fi căzut de pe buza unei prăpăstii, se auzi un zgomot îngrozitor. Băieţii se ridicară în picioare, privind speriaţi în jur, când, pe neaşteptate, de deasupra începu să cadă o ploaie măruntă şi deasă. Apa era caldă şi inunda pur şi simplu vagonul, udându-i imediat până la piele, de parcă i-ar fi împins cineva într-o cascadă. Începură să râdă, dând nebuneşte din mâini prin torentele de ploaie, dar, la fel de brusc pe cât începuse, aversa se termină şi amuţiră.

Din ei şi din podeaua vagonului se ridicară aburi uşori, risipiţi însă imediat de curentul de aer creat de trenul în mişcare. Will observă că era din ce în ce mai cald, pe măsură ce trenul înainta spre centrul Pământului. La început, abia dacă se simţea, dar în ultima vreme temperatura crescuse alarmant.

După o vreme, îşi scoaseră încălţările şi şosetele şi îşi descheiară cămăşile. Aerul era atât de dogoritor şi de uscat, încât se urcau cu rândul pe lăzile de fructe, în speranţa că se pot răcori în curentul de aer. Will se întreba dacă aşa avea să fie de-atunci încolo. Oare Adâncurile erau insuportabil de fierbinţi, ca văpaia care te pălea când deschideai uşa unui cuptor? Parcă erau direct pe drumul către Iad.

Gândurile îi fură întrerupte de frânele trenului, care scrâşniră atât de puternic, încât băieţii se văzură siliţi să-şi acopere urechile cu palmele. Trenul încetini, apoi se opri cu o smucitură. Câteva minute mai târziu, de undeva de deasupra auziră un clănţănit şi apoi zăngănitul răsunător al metalului lovit de piatră. Will îşi puse repede ghetele şi merse în partea din faţă a vagonului. Se ridică în mâini pe marginea panoului, ca să vadă ce se întâmplă.

Zadarnic – undeva mai înainte, în tunel, se vedea o mică lumină roşie, dar, în afară de asta, totul era acoperit de nori leneşi de fum negru. Chester şi Cal veniră lângă Will, lungindu-şi gâturile ca să vadă şi ei peste vagoane. Fără duduitul motoarelor locomotivei, liniştea era aproape deplină şi fiecare sunet pe care îl scoteau, fiecare tuse ori scrâşnet de gheată părea să vină de foarte departe, înăbuşit. Deşi acum aveau ocazia să vorbească, schimbară doar priviri, căci niciu-nul nu ştia ce să spună. Într-un târziu, Chester rupse tăcerea.

— Vezi ceva? întrebă el.

— Arăţi mai bine, îi răspunse Will.

Prietenul său se mişca mai sigur pe el şi se ridicase în mâini, lângă Will, fără nicio dificultate.

— Îmi era doar foame, mormăi Chester, apăsându-şi palma peste o ureche de parcă ar fi încercat să uşureze presiunea cauzată de liniştea aceea neobişnuită.

De undeva din faţa lor se auzi un strigăt – un glas de bărbat, gros ca bubuitul unui tunet. Îngheţară toţi trei, fiindcă îşi aduseră aminte că nu erau singuri în tren. Exista, fireşte, un mecanic, însoţit probabil de un fochist – după cum îi prevenise Imago – şi de un alt colonist, de pază în ultimul vagon.

Şi, cu toate că aceşti oameni ştiau că îl au pe Chester în tren şi că primiseră sarcina să îl dea jos şi să-l lase în voia sorţii, odată ajunşi la staţia minerilor, Cal şi Will erau fugari şi era foarte posibil să se fi pus recompense pe capetele lor. Cu nici-un preţ nu trebuia să fie descoperiţi.

Băieţii se priviră încordaţi, apoi Cal se ridică în mâini, privind peste panoul vagonului.

— Nu văd nimic, şopti el.

— Să încerc eu, pe dincolo, sugeră Will şi înaintă pe bâjbâite, încălecându-şi mâinile de-a lungul peretelui, către colţul vagonului, care spera că e un punct de observaţie mai bun.

Acolo îşi miji ochii, să vadă dincolo de marginea vagonului, în jos, dar nu desluşi nimic în afară de fum şi întuneric. Se întoarse lângă ceilalţi doi.

— Crezi că or să facă percheziţie? îl întrebă Will pe Cal.

Acesta ridică din umeri şi privi temător în spate.

— Doamne, e înăbuşitor, şopti Chester, respirând cu gura întredeschisă.

Avea dreptate, căldura era aproape de neîndurat în lipsa curentului de aer.

— Asta e cea mai mică dintre problemele noastre, murmură Will.

Deodată, motoarele se treziră la viaţă şi locomotiva porni din nou, trăgând vagoanele după ea cu o serie de smucituri şi zvâcnituri, care încetară abia când prinseră ceva viteză.

Băieţii rămaseră atârnaţi cu încăpăţânare de marginea vagonului, dar fură imediat înghiţiţi de tumultul îngrozitor şi de fumul înecăcios.

Hotărând că văzuseră destul, săriră înapoi pe podeaua vagonului şi se întoarseră la ascunzătoarea lor, deşi continuau să arunce priviri îngrijorate peste lăzile de fructe. Will îşi dădu primul seama de ce se oprise trenul.

— Uite! strigă el, pe când trenul înainta pufăind.

Două uşi imense de fier erau deschise de peretele tunelului, de-o parte şi de alta a şinei, iar băieţii se ridicară în picioare, ca să le vadă mai bine.

— Porţi de furtună! urlă Cal. Or să le închidă imediat în urma noastră. Să vedeţi.

Înainte ca băiatul să îşi termine vorbele, frânele începură din nou să scârţâie şi trenul încetini. Se opri la fel de brusc ca prima oară, dându-i de-a dura pe cei trei pe podeaua vagonului. Urmă o pauză scurtă şi apoi auziră din nou zăngănitul acela, de data aceasta de undeva din spatele lor. Zgomotul culmină cu o bufnitură atât de puternică, încât le clănţăniră dinţii în gură. Tunelul se cutremură şi el, de parcă avusese loc o mică explozie.

— Ţi-am zis eu! exclamă satisfăcut Cal. Sunt porţi de furtună.

— Dar la ce folosesc? întrebă Chester.

— Diminuează forţa vântului levantin care ajunge uneori în Colonie.

Chester îl privi nedumerit.

— Ştii tu, furtunile acelea care se ridică din Interior, îl lămuri Cal. E evident, nu-i aşa? încheie el, rostogolindu-şi ochii în cap, de parcă întrebarea lui Chester ar fi fost cu adevărat prostească.

— Probabil că nu a văzut încă nicio furtună, interveni Will repede. Chester, e un fel de praf foarte dens care se ridică din Adâncuri, locul unde mergem noi acum.

— Aha, bine, răspunse prietenul său, întorcându-i repede spatele, dar nu îndeajuns ca Will să nu remarce iritarea întipărită pe faţa lui.

Îşi dădu seama că viaţa alături de Chester şi Cal n-avea să fie deloc simplă.

Trenul se puse din nou în mişcare, iar băieţii îşi reluară locurile printre lăzi. În decursul celor douăsprezece ore care urmară, trecură prin mai multe porţi de furtună. De fiecare dată se străduiră să fie gata pentru cazul în care vreun colonist ar fi vrut să verifice starea lui Chester. Nu veni nimeni şi, după fiecare oprire, băieţii îşi reluau obiceiul de a alterna mesele cu somnul. Conştient de faptul că se apropiau de finalul călătoriei lor, Will începu să se pregătească. Înghesui cât de multe fructe putu în rucsacuri, deasupra globurilor luminoase pe care le adunase din vagon. Nu avea idee unde sau când anume aveau să găsească din nou de mâncare, odată ajunşi în Adâncuri, şi era hotărât să ia cu ei cât mai multe provizii posibil.

Dormea buştean când răsună dangătul unui clopot care îl trezi brutal. Încă ameţit de somn, crezu la început că aude alarma ceasului deşteptător de dinainte să plece la şcoală. Întinse automat mâna spre noptieră, dar, în locul ceasului, degetele sale întâlniră doar podeaua acoperită de cenuşă a vagonului. Al doilea dangăt al clopotului îl trezi de-a binelea şi sări în picioare, alungându-şi ultimele fire de somn. Primul lucru pe care-l văzu fu fratele său Cal, care îşi punea înnebunit şosetele şi ghetele, sub privirile amuzate ale lui Chester. Dangătul asurzitor continua, cu ecoul lovindu-se de pereţi şi pornind parcă în lungul tunelului din spatele lor.

— Haideţi şi voi! strigă Cal din toate puterile.

— De ce? îi mimă Chester lui Will, care privi figura înfricoşată a prietenului său.

— Asta e! Pregătiţi-vă! zise Cal, potrivindu-şi mai bine baierele rucsacului.

Chester îl privi întrebător.

— Trebuie s-o ştergem! strigă din nou băiatul, gesticulând agitat în direcţia locomotivei. *Înainte să ajungem în gară.*

Capitolul cinci

Într-un cu totul alt tren faţă de cel care-i purta pe băieţii ei, Sarah se îndrepta spre Londra. Nu-şi permitea să doarmă, dar se prefăcea că moţăie, închizându-şi ochii pe jumătate, pentru a evita orice fel de contact cu ceilalţi pasageri. Vagonul se aglomeră treptat, trenul făcând opriri din ce în ce mai dese înaintea destinaţiei finale. Se simţea privită. Un bărbat cu o barbă neîngrijită – un zdrenţăros murdar care purta o haină de tartan, strângând în mâini mai multe pungi de plastic divers colorate – se urcase la una dintre aceste ultime staţii.

Ea trebuia să fie cu ochii în patru. Uneori, *ei* obişnuiau să se deghizeze în vagabonzi. Faţa suptă a unui Styx n-avea nevoie decât de o barbă de vreo câteva luni şi un strat gros de murdărie pentru a deveni de nerecunoscut dintre figurile nefericiţilor care bântuiau pe străzi şi la marginea oraşelor.

Era o găselniţă inteligentă. Deghizaţi în acest fel, agenţii Styx se puteau insinua oriunde doreau, fără să atragă prea mult atenţia suprasolilor. Şi, cel mai important, acoperirea asta le permitea să supravegheze în permanenţă gările aglomerate, privind la toţi pasagerii care treceau pe acolo.

Sarah nu mai ştia de câte ori văzuse vagabonzi ce se ascundeau pe la intrările imobilelor, dar de sub al căror păr încâlcit luceau ochi sticloşi care o verificau, pupile negre care fulgerau în direcţia ei.

Să fi fost şi vagabondul ăsta unul dintre ei? Îi privi imaginea răsfrântă în geamul ferestrei, în timp ce bărbatul scoase o cutie de bere dintr-o sacoşă mizeră. O desfăcu şi începu să bea, vărsându-şi pe barbă o bună parte din băutură. Îl surprinse de câteva ori uitându-se direct la ea. Părea să o privească înceţoşat, dar lui Sarah nu-i plăcură ochii lui – negri ca smoala şi mijiţi, de parcă individul n-ar fi fost obişnuit cu lumina zilei. Erau semne rău prevestitoare, dar, indiferent cât ar fi vrut acum, nu putea să se mute pe un alt loc. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să atragă atenţia asupra ei.

Strânse din dinţi şi rămase nemişcată, până când trenul se opri în sfârşit în gara St. Pancras. Coborî din tren printre cei dintâi şi, după ce trecu de bariera de la intrarea pe peron, se îndreptă, mergând agale, către chioşcurile din gară. Îşi ţinea capul plecat, pentru a nu fi surprinsă de camerele de supraveghere din gară şi îşi ridica o batistă în dreptul feţei, ori de câte ori avea impresia că

era în bătaia lor. Se opri şi zăbovi lângă o vitrină, continuând să-l urmărească pe vagabond, care traversa şi el holul gării.

Dacă era Styx sau vreun agent de-al lor, cel mai bine ar fi fost să rămână într-un loc populat. Îşi cântări variantele de a scăpa. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să sară în trenul care tocmai pleca de pe o linie aflată la doar cincisprezece metri de ea, când vagabondul se opri şi începu să cotrobăiască prin sacoşele lui. Pe urmă, înjurându-l incoerent pe un bărbat care se nimerise să treacă prea aproape de el, individul o porni cu paşi nesiguri şi împleticiţi către intrarea principală a gării, cu mâinile înainte, de parcă ar fi împins un cărucior invizibil de cumpărături cu o roată blocată. Sarah îl privi ieşind din gară.

Acum era aproape încredinţată că bărbatul fusese un vagabond veritabil şi abia aştepta să-şi vadă de drumul ei. Îşi alese o direcţie la întâmplare, trecu prin mulţime şi părăsi gara printr-o ieşire lăturalnică.

Vremea era frumoasă şi străzile londoneze pline de trecători. Perfect. Exact aşa cum îi plăcea ei. Era mai bine să fie înconjurată de mulţi oameni, fiindcă agenţii Styx n-ar fi îndrăznit să întreprindă vreo acţiune împotriva ei, cu atâţia martori de faţă.

Merse fără grabă, îndreptându-se spre nord, către Highfield. Tonurile diferite ale huruitului produs de traficul aglomerat păreau să se unească într-un singur ritm, continuu, care se propaga prin asfaltul străzilor şi al trotuarelor şi pe care aproape că îl putea simţi rezonându-i undeva în capul pieptului. În mod ciudat, pe ea o liniştea. Vibraţia aceasta constantă o făcea să se simtă bine, de parcă oraşul întreg era o vietate imensă.

Privi către clădirile noi, ferindu-şi faţa de fiecare dată când zărea vreo cameră de supraveghere montată pe ele. Era uimită cât de mult se schimbaseră lucrurile de la prima ei vizită în Londra. *Cât trecuse de atunci, doisprezece ani?*

Se spune că timpul vindecă rănile. Dar asta depinde de ceea ce s-a întâmplat între timp.

De multă vreme, viaţa lui Sarah era neînsemnată şi nefericită, ca şi cum n-ar fi trăit cu adevărat. Deşi se petrecuse cu mulţi ani în urmă, fuga ei din Colonie îi era încă dureros de vie în minte.

Continuând să meargă, îşi dădu seama că nu reuşeşte să zăgăzuiască şuvoiul de amintiri care o copleşea. Începu să retrăiască îndoiala sfâşietoare pe care o simţise atunci când evadase dintr-un coşmar, doar pentru a fi aruncată în mijlocul unuia nou, într-o lume străină, unde lumina soarelui era chinuitoare şi toate lucrurile erau diferite şi neobişnuite. Dar cel

mai rău era că se simţea sfâşiată de vina de a-şi fi părăsit cei doi băieţi.

Însă nu avusese de ales, trebuise să plece. Bebeluşul ei, care abia împlinise o săptămână, avea febră mare, iar fierbinţeala care-i mistuia trupul micuţ îl făcea să aibă frisoane violente. Chiar şi acum, Sarah mai auzea încă scâncetele interminabile de plâns ale bebeluşului. Îşi amintea perfect şi cât de neajutoraţi se simţeau ea şi soţul ei. L-au implorat pe doctor să le dea un medicament, dar el le-a spus că nu avea nimic în geanta lui neagră care să-i poată alina suferinţa pruncului. Ea a făcut o criză de isterie, dar doctorul s-a mulţumit să clatine îndurerat din cap, evitându-i privirea. Ştia ce însemna gestul acela. Ştia adevărul. În Colonie, antibioticele nu ajungeau niciodată pentru toată lumea. Cantităţile infime care se mai găseau erau păstrate pentru uzul exclusiv al claselor conducătoare – Styx şi, probabil, un grup extrem de restrâns din Consiliul Guvernatorilor.

Ar mai fi fost o variantă – ar fi putut să cumpere nişte penicilină de pe piaţa neagră şi chiar a vrut să îl roage pe fratele ei, Tam, să-i facă rost de medicament. Soţul lui Sarah s-a arătat însă de neclintit. „Nu pot permite asemenea acţiuni”, i-a spus el, privind cu ochii goi către sărmanul copil care se stingea cu fiecare oră. A vorbit apoi despre poziţia pe care o ocupa el în societate şi despre datoria pe care o aveau în afirmarea unor valori. Dar Sarah nu dădea nici doi bani pe toate astea; îşi dorea numai să-şi vadă copilul din nou sănătos.

Nu-i rămăsese nimic altceva de făcut decât să şteargă încontinuu, cu o cârpă umedă, faţa roşie a copilului care plângea, în încercarea de a-i domoli febra. S-a şi rugat. În decursul următoarelor douăzeci şi patru de ore, plânsul copilului s-a transformat într-un şir de icnete jalnice, de parcă se chinuia avan să respire. N-avea niciun rost să încerce să îl hrănească; nu mai putea să sugă. Copilul se stingea şi ea nu putea face absolut nimic ca să-i împiedice moartea.

A crezut că o să înnebunească.

Abia dacă reuşea să-şi înăbuşe furia. A trebuit să se îndepărteze de leagăn şi, în colţul camerei, a încercat să îşi producă o altfel de suferinţă, zgâriindu-se sălbatic pe antebraţe cu unghiile, muşcându-şi limba ca să nu plângă şi să îl deranjeze pe copilul semiconştient. Alteori, se prăbuşea pe podea, doborâtă de o disperare atât de adâncă, încât se ruga să moară odată cu copilul ei.

În ultima fază, ochii micuţi ai copilului au devenit sticloşi şi nemişcaţi. Apoi, din locul în care stătea, lângă leagănul din camera întunecată, Sarah a auzit un sunet care a scos-o din prostraţie. Fusese ca o şoaptă, ca şi cum cineva încerca să îi amintească de ceva. S-a aplecat deasupra leagănului. A ştiut instinctiv că auzise ultima suflare care se strecurase printre buzele uscate ale copilului. Nu se mai mişca. Se terminase. A ridicat apoi mâna micuţă a copilului şi a lăsat-o să cadă înapoi pe saltea. A fost ca şi cum ar fi atins o păpuşă făcută cu măiestrie.

N-a plâns atunci. Ochii îi erau uscaţi şi hotărâţi. În momentul acela, i-a dispărut orice sentiment de loialitate pe care îl simţise vreodată faţă de Colonie, faţă de soţul ei şi faţă de societatea în care îşi petrecuse întreaga viaţă. Şi, dintr-odată, a văzut lucrurile extrem de limpede, ca şi cum în minte i s-ar fi aprins o lumină. Ştia ce are de făcut, cu atâta convingere, încât nimic nu mai avea cum să îi stea în cale. Trebuia cu orice preţ să îi salveze pe ceilalţi doi copii ai ei, ca să nu împărtăşească soarta fratelui lor.

În aceeaşi seară, în timp ce trupul bebeluşului mort, copilul care nici nu apucase să primească un nume, se răcea în leagănul său, a aruncat câteva lucruri într-un rucsac şi şi-a luat cei doi fii. În timp ce soţul său era plecat ca să pregătească înmormântarea, a părăsit casa împreună cu băieţii ei, îndreptându-se către capătul unui drum despre care ştia de la fratele său că ducea în Suprasol.

De parcă Styx i-ar fi cunoscut dinainte intenţiile, foarte curând lucrurile s-au transformat într-un joc de-a şoarecele şi pisica. Indiferent cât de repede se mişca prin tunelele de aerisire, ei nu rămâneau niciodată prea mult în urmă. Îşi amintea exact cum s-a oprit pentru o clipă ca să îşi recapete suflul. S-a sprijinit de perete şi a stat în întuneric, cu câte un copil sub fiecare braţ, simţindu-le fiecare mişcare. În adâncul sufletului ei ştia că nu are altă opţiune decât să îl lase în urmă pe unul dintre ei. Nu avea cum să reuşească. Nu cu amândoi. Îşi amintea perfect ezitarea dureroasă din momentele acelea.

Puţin după aceea, asupra ei s-a năpustit un colonist, unul dintre ai ei. În lupta aprigă care urmase, a reuşit să îl doboare, lovindu-l disperată cu pumnul în faţă. S-a rănit însă grav la un braţ în timpul luptei şi n-a mai avut nicio îndoială.

Ştia ce trebuie să facă.

L-a lăsat pe Cal în urmă. Abia dacă avea un an. A aşezat încetişor bocceluţa vie între două pietre, pe podeaua de granit a tunelului. Imaginea copilului abandonat şi înfăşat cu scutece pătate de propriul ei sânge i s-a întipărit definitiv în memorie. Şi

sunetele pe care le scotea copilul, gânguritul lui. Ştia că n-avea să treacă mult timp până când o să fie găsit şi înapoiat soţului ei, care îl va îngriji. Era o slabă consolare. Şi-a reluat fuga împreună cu celălalt fiu, până când, mai mult din noroc decât din pricepere, a reuşit cumva să scape de Styx şi a ajuns la suprafaţă.

Au mers pe strada Highfield la primele ore ale dimineţii, fiul ei împleticindu-se pe lângă ea, fiindcă abia învăţase să meargă şi încă nu era foarte sigur pe picioare. Era primul ei născut şi se numea Seth. Avea doi ani şi jumătate. Se întorcea încoace şi încolo, privind împrejurimile nefamiliare cu ochi mari şi înfricoşaţi.

Nu avea nici bani, nici unde să se ducă şi a înţeles repede că îi va fi greu să aibă grijă chiar şi de un singur copil. Din pricina faptului că pierduse mult sânge din rana de la braţ, se simţea din ce în ce mai ameţită.

Când a auzit nişte glasuri de oameni în depărtare, l-a tras pe Seth pe o străduţă laterală şi au străbătut apoi alte câteva străduţe până când au văzut o biserică. Au căutat adăpost în cimitirul inundat de verdeaţă şi s-au aşezat pe un mormânt acoperit cu muşchi, mirosind aerul nopţii pentru prima dată în viaţă şi privind cu uimire la cerul presărat cu stele de deasupra. Îşi aducea aminte cum tot ce-şi dorise era să închidă ochii pentru câteva minute, dar s-a temut că, dacă s-ar fi odihnit prea mult, nu s-ar mai fi trezit niciodată. Şi-a adunat toate puterile şi, deşi era foarte ameţită, s-a ridicat în picioare ca să găsească un loc în care să se ascundă şi, cu puţin noroc, poate şi ceva de mâncat şi de băut.

A încercat să-i explice fiului ei ce avea de gând să facă, dar el voia să vină cu ea. Bietul Seth, atât de buimăcit! Expresia de pe faţa lui, faptul că nu pricepea nimic îi sfâşiau inima lui Sarah, gata-gata s-o îngenuncheze, dar a izbutit să se smulgă de lângă el şi să plece. Băieţelul s-a prins cu mâinile de gardul ce înconjura cel mai mare şi mai impunător mormânt din cimitir, care – ciudată coincidenţă! – avea la căpătâi două statui mici de piatră, ce purtau un hârleţ şi un târnăcop. Seth a strigat-o, în timp ce ea se îndepărta, dar şi-a interzis să se uite înapoi, deşi instinctul îi spunea să nu-l părăsească.

A ieşit din cimitir, mergând fără vreo direcţie anume, luptându-se cu ameţeala care se accentua pas după pas şi o făcea să se simtă de parcă ar fi păşit pe o bârnă îngustă.

Sarah nu-şi amintea mare lucru de după aceea.

Şi-a recăpătat cunoştinţa când a simţit că o împinge ceva şi a deschis ochii, dar lumina era de-a dreptul de nesuportat. Era atât

de strălucitoare, încât abia a reuşit să o desluşească pe femeia care se aplecase, îngrijorată, deasupra ei, întrebând-o ce i se întâmplase. Sarah şi-a dat seama că leşinase între două maşini dintr-o parcare. Punându-şi mâinile streaşină la ochi, s-a ridicat cu greu în picioare şi a luat-o la fugă.

Într-un târziu, a reuşit să regăsească drumul către Seth, dar a fost silită să se oprească, văzând o mulţime de oameni care se învârteau în jurul lui, toţi îmbrăcaţi în negru. Primul ei gând a fost că pe băiat îl găsiseră agenţii Styx, dar după aceea, prin perdeaua de lacrimi care îi înceţoşau ochii, a putut citi cuvântul „Poliţie” scris pe o maşină. S-a retras, neobservată.

Din ziua aceea a încercat să se convingă pe ea însăşi de un milion de ori că totul fusese spre binele amândurora, că n-ar fi fost în stare să aibă grijă de un copil atât de mic şi pe deasupra să se mai şi ferească de Styx. Dar toate scuzele pe care le putea gândi nu reuşiseră niciodată să-i şteargă imaginea băieţelului cu ochii înecaţi de lacrimi, care întindea o mână micuţă spre ea şi o striga neîncetat, în timp ce ea dispărea în noapte.

Mâna aceea micuţă, care flutura nesigur în lumina palidă a felinarelor de stradă, întinzându-se după ea.

În mintea ei, ceva se zvârcolea de durere, ca un animal rănit de moarte care se face ghem.

Amintirile îi erau atât de vii şi de clare încât, atunci când un trecător de pe trotuar îi aruncă o privire, se întrebă dacă nu cumva vorbise cu voce tare.

Adună-te! îşi porunci Sarah. Trebuia să se concentreze. Scutură din cap, dorind parcă să-şi alunge din minte imaginea feţei micuţe a fiului ei. Oricum, trecuse multă vreme de atunci şi, precum clădirile din jurul ei, totul se schimbase. Se schimbase iremediabil. Dacă mesajul pe care îl primise în ascunzătoare spunea adevărul – lucru pe care nu reuşea încă să îl creadă – atunci Seth devenise *Will* şi cu totul altcineva decât crezuse ea.

După câţiva kilometri, Sarah ajunse pe o stradă aglomerată cu multe magazine şi un supermarket monolitic, construit din cărămidă. Mormăi nemulţumită în sinea ei când se văzu nevoită să se oprească la o intersecţie în mijlocul unui mic grup de persoane, aşteptând lumina verde a semaforului. Nu se simţea în largul ei şi îşi strângea haina în jurul trupului. Curând însă omuleţul verde se aprinse cu un scurt semnal sonor şi ea traversă strada, întrecându-i pe oamenii încărcaţi de cumpărături.

Pe când lăsa în urmă magazinele, începu să plouă, iar trecătorii fugiră să se adăpostească în maşini, eliberând puţin trotuarele. Înainta neabătut, nebăgată în seamă de cei pe care continua să îi examineze cu privirea. Auzi în minte vocea lui Tam, de parcă fratele ei ar fi mers pe lângă ea – *Observă, dar nu te lăsa observată!*

El o învăţase asta. Pe când erau copii, nesocotind dinadins sfaturile părinţilor, se strecuraseră adeseori afară din casă. Se îmbrăcau cu haine ponosite şi se frecau cu plută arsă pe faţă, apoi, astfel deghizaţi, riscau pornind pe cont propriu prin cele mai dure şi mai periculoase locuri din Colonie – în *Mahala.* Chiar şi acum îşi mai aducea aminte de Tam aşa cum era el pe atunci, de zâmbetul său larg, întins pe faţa murdară de funingine, de ochii lui strălucind de încântare când se întorceau, teferi, după o asemenea aventură. Îi era atât de dor de el.

Gândurile acestea i se risipiră când simţurile îi intrară brusc în alertă. Din direcţia opusă ei apăru un tânăr slăbănog ce purta o jachetă ponosită şi pătată. Venea direct spre ea. Sarah îşi continuă mersul şi, în ultimul moment, tânărul se feri din calea ei, lovind-o puternic cu cotul şi tuşindu-i în faţă. Se opri în loc ca trăsnită, cu ochii strălucind de parcă cineva ar fi aprins o văpaie îndărătul lor. Tânărul murmurase o porcărie, trecând pe lângă ea. Pe spatele jachetei sale era scris „VĂ URĂSC” cu litere mari, puţin scorojite. După câţiva paşi, probabil că-şi dădu seama că ea încă îl privea, fiindcă se întoarse pe jumătate, ca să se strâmbe la ea.

— Târfa! şuieră el.

Sarah se încordă, ca o panteră gata să sară.

Nemernicule, gândi ea, fără a zice însă ceva.

Tânărul n-avea nici cea mai mică idee cine era ea sau de ce era capabilă. Pur şi simplu trecuse pe lângă moarte. Sarah era furioasă şi ar fi vrut să-i dea o lecţie pe care să n-o uite niciodată – şi-o dorea cu disperare –, dar nu-şi putea permite luxul acesta. Cel puţin, nu în momentul de faţă.

— Altă dată, altundeva..., murmură ea, în timp ce tânărul îşi reluă mersul insolent, târâindu-şi pantofii de sport jerpeliţi pe asfalt.

Nu se mai uită înapoi şi nu află niciodată cât de aproape fusese să o păţească.

Sarah rămase câteva momente pe loc, adunându-se şi supraveghind strada udă şi maşinile care treceau, fâşâind, pe lângă ea. Îşi privi ceasul. Era încă devreme – mersese mult prea repede.

Atenţia i se îndreptă către un schimb zgomotos de replici într-o limbă pe care n-o înţelegea. Câteva magazine mai încolo, doi muncitori ieşeau dintr-o cafenea cu geamurile aburite, luminate de dinăuntru. Fără nicio ezitare, se îndreptă şi ea spre cafenea şi intră.

Comandă şi plăti la casă o ceaşcă de cafea, apoi se duse la o masă lângă geam. Sorbind din când în când din lichidul apos şi fără gust, scoase biletul din buzunar şi mai citi o dată scrisul acela stângaci. Nu reuşea încă să accepte ce i se transmitea. *Cum să fi murit Tam? Cum se întâmplase asta?* Indiferent cât de rele fuseseră lucrurile în lumea ei din Suprasol, întotdeauna găsise o alinare ştiind că fratele său era încă în viaţă, în Colonie. Gândul ăsta era pentru ea ca lumina pâlpâitoare a unei lumânări aflate la capătul unui tunel incredibil de lung şi ascundea în el speranţa că, într-o bună zi, îl va revedea. Iar acum, că el murise, până şi asta îi fusese răpită.

Întoarse biletul, citi şi restul şi apoi îl parcurse încă o dată, clătinând din cap.

Trebuie să fi fost o greşeală. Joe Waites trebuie să se fi înşelat când îl scrisese. Cum ar fi putut fiul ei, Seth, întâiul său născut, cel care fusese odinioară mândria şi bucuria ei, să-l trădeze pe Tam şi să-l predea agenţilor Styx? Carne din carnea ei şi sânge din sângele ei îi omorâse, practic, fratele. *Şi dacă asta era adevărat, cum ajunsese să fie corupt într-un asemenea hal? Ce anume îl făcuse să comită o asemenea mârşăvie?* Ultimul paragraf conţinea însă o altă veste, la fel de şocantă. Citi de mai multe ori rândurile acelea, despre cum Seth îl răpise şi pe fiul ei mai mic, pe Cal, forţându-l să meargă cu el.

— Nu, zise ea cu voce tare, clătinând din cap şi refuzând să accepte că Seth ar fi fost responsabil de una ca asta.

Pe de altă parte, fiul ei era *Seth* şi nu *Will,* iar Seth n-ar fi fost capabil de asemenea grozăvii. Deşi biletul provenea dintr-o sursă despre care ştia că e de încredere, îşi zise că poate fusese interceptat şi modificat. Probabil aflase cineva de ascunzătoarea pentru scrisori. Dar cum, de ce şi mai ales ce ar fi urmărit cineva, lăsându-i un bilet fals? Nu avea niciun sens.

Îşi dădu seama că respiră cu greutate şi că îi tremură mâinile. Şi le sprijini pe masă, mototolind scrisoarea în palmă. În timp ce încerca să îşi stăpânească emoţiile, aruncă priviri fugare celorlalţi clienţi din cafenea, îngrijorată că ar putea fi văzută de cineva. Oamenii, majoritatea constructori, judecând după hainele lor de lucru, erau însă prea preocupaţi de farfuriile lor ca să îi acorde

vreo atenţie, iar proprietarul stătea undeva în spatele blatului de sticlă al barului şi fredona o melodie.

Se lăsă pe spate şi privi în jur de parcă ar fi văzut localul pentru prima dată. Contemplă lambriul care imita lemnul şi posterul îngălbenit al unei Marilyn Monroe tinere, tolănită pe o maşină americană mare. Se auzea un radio, dar pentru ea era doar un bâzâit neplăcut pe care încerca să îl ignore.

Şterse un cerc mic în aburul de pe geamul cafenelei şi se uită afară. Era încă prea devreme, prea lumină, aşa încât se hotărî să îşi mai omoare o vreme timpul în cafenea, desenând cu colţul unui şerveţel de hârtie în cafeaua vărsată pe suprafaţa de melamină roşie şi zgâriată a mesei. Când cafeaua se evaporă şi nu mai avu cu ce să deseneze, continuă să se uite pur şi simplu la masă, ca picată în transă. Câteva minute mai târziu, reveni la realitate tresărind scurt şi observă că un nasture de la haină abia dacă i se mai ţinea într-un fir de aţă. Trase de el şi nasturele se desprinse uşor, rămânându-i în mână. Fără să se gândească, îi dădu drumul în ceaşca goală de cafea şi apoi începu din nou să se uite, fără ţintă, prin geamurile aburite, la siluetele vagi ale oamenilor care treceau grăbiţi prin faţa cafenelei.

Într-un târziu, proprietarul ieşi de după tejghea, ştergând în treacăt mesele fără prea mare râvnă, cu o cârpă de vase murdară, şi aranjând scaunele. Se opri la geam şi privi şi el ca Sarah în stradă, apoi o întrebă dacă mai doreşte ceva, pe un ton clar nepoliticos. Fără să îi răspundă, ea se ridică pur şi simplu în picioare şi porni spre ieşire. Înfuriat, bărbatul apucă ceaşca goală şi văzu în ea nasturele pe care îl pusese femeia.

Asta-i umplu paharul. Ea nu era o clientă de-a casei şi se putea lipsi de turiştii de genul ăsta, care îi ocupau mesele fără să cheltuiască mai nimic.

— Sărăn..., dădu el să strige, dar restul cuvântului „sărăntoaco” îi muri pe buze.

Din întâmplare, îi căzuseră ochii pe masă. Clipi des şi îşi mişcă de vreo câteva ori capul, de parcă lumina i-ar fi jucat feste. De pe melamina roşie îl privea un chip extrem de bine realizat şi plin de viaţă.

Era un portret de aproape zece centimetri pătraţi, realizat din straturi succesive de cafea uscată. Parcă fusese pictat cu tempera. Însă nu măiestria artistică îl şocase, ci faptul că faţa reprezentată avea gura larg deschisă, schimonosită într-un strigăt agonizant. Clipi din nou; era atât de intimidant şi de neaşteptat, încât, pentru câteva secunde, nu se mişcă, holbându-se pur şi simplu la imagine.

Îi era aproape imposibil să asocieze clienta aceea tăcută şi ştearsă, care tocmai îi părăsise cafeneaua, cu imaginea aceasta zguduitoare şi îndurerată. Nu-i plăcea deloc desenul şi-l acoperi iute cu cârpa de vase, începând să frece îndârjit.

Pe stradă, Sarah încercă să nu meargă prea repede, fiindcă tot mai avea ceva timp. Înainte să intre în Highfield, se opri să îşi rezerve o cameră într-o pensiune. Erau mai multe pe aceeaşi stradă, dar ea alese, la întâmplare, o clădire victoriană neîngrijită, cu o terasă pe acoperiş. Aşa trebuia să procedeze dacă voia să supravieţuiască.

Niciodată de două ori acelaşi lucru.

Niciodată acelaşi lucru de două ori.

Credea că, dacă ar fi căzut în orice fel de rutină, dacă ar fi urmat orice model, ar fi putut fi găsită imediat de Styx. Îşi dădu un nume şi o adresă false şi plăti cu bani gheaţă, pentru o singură noapte. Luă cheia de la recepţioner, un bătrân zbârcit cu o respiraţie urât mirositoare şi părul cenuşiu-murdar şi, pe drumul către cameră, verifică locul în care se afla ieşirea de incendiu şi identifică o uşă care părea să ducă pe acoperiş. *În caz de nevoie.* Ajunsă în cameră, închise şi încuie uşa, potrivind apoi un scaun sub mâner. Pe urmă trase cu grijă draperiile şi se aşeză la capătul patului, încercând să îşi adune gândurile.

Auzi un râs nazal care o distrase. Venea de pe trotuar şi o făcu să sară în picioare. Trase puţin draperiile în lături şi se uită în susul şi în josul străzii, săgetând cu privirea locurile înguste dintre maşinile parcate una lângă alta. Auzi din nou râsul şi apoi văzu doi tineri, îmbrăcaţi în tricouri şi jeanşi, care se îndreptau către strada principală. Păreau destul de inofensivi.

Se întoarse în pat şi se întinse, aruncându-şi pantofii din picioare. Căscă, simţindu-se mai mult decât obosită. Însă nu-şi permitea să doarmă şi, pentru a avea o ocupaţie, deschise exemplarul din *Curierul de Highfield,* un ziar pe care îl cumpărase de la recepţie. Cum făcea de obicei, luă un creion şi se opri direct la mica publicitate, începând să încercuiască anunţurile care ofereau slujbe temporare şi care i s-ar fi putut potrivi. După ce parcurse întreaga secţiune, întoarse pagina şi începu să răsfoiască ziarul, citind titlurile articolelor fără prea mult interes.

Printre articolele care aduceau argumente pro şi contra interzicerii traficului auto prin piaţa centrală, propunerile de instalare a unor noi „spinări de măgar” şi de stabilire a altei benzi de circulaţie pentru autobuze, unul îi atrase atenţia.

BESTIA DIN HIGHFIELD? de T. K. Martin, reporter

În weekend, a fost văzut din nou animalul misterios care seamănă cu un câine, undeva pe maidanul Highfield. Doamna Croft-Hardinge îşi plimba basetul, Goldy, în seara zilei de sâmbătă, când a văzut bestia ascunsă în ramurile de jos ale unui copac. „Mesteca un cap de ceva despre care am crezut, la început, că trebuie să fie păpuşa vreunui copil. Apoi mi-am dat seama că era un iepure şi am văzut pete de sânge peste tot", a declarat ea pentru *Curier.* „Era imens, avea nişte ochi oribili şi nişte colţi înfricoşători. Când m-a observat, a scuipat capul bietului iepure şi aş putea jura că s-a uitat fix la mine."

Declaraţiile martorilor despre acest animal sunt confuze. Unii îl descriu ca pe un jaguar sau o puma, asemănătoare cu pisica uriaşă de la Bodmin Moor, din anii '80, în timp ce alţii spun c-ar semăna mai degrabă cu un câine. Inspectorul responsabil cu parcurile din Highfield, Kenneth Wood, a organizat recent o acţiune de căutare, după ce un localnic reclamase că fiara îi răpise pudelul pitic, rupându-i lesa din mâini. În ultimele luni, şi alţi locuitori din Highfield au raportat că le-au dispărut câinii.

Misterul continuă...

Cu gesturi nervoase, Sarah începu să mâzgălească pe marginea ziarului, lângă articolul despre animalul sălbatic. Deşi folosea un pix obişnuit, pe hârtie se aşternu curând schiţa extrem de detaliată a unui cimitir luminat de lună, nu foarte diferit de cel în care se refugiase în prima ei noapte petrecută la suprafaţă.

Asemănările se opreau însă aici, fiindcă în prim-plan se putea vedea o piatră mare de mormânt, pe care o lăsase albă. O privi lung o vreme şi apoi scrise *Will Burrows* pe ea, folosind numele de suprasol al fiului ei, şi adăugă un semn de întrebare.

Sarah se încruntă. Mânia care creştea în ea din cauza morţii fratelui său era atât de puternică, încât se simţea de parcă ar fi fost dusă de un talaz uriaş, ştiind că urma să fie aruncată undeva. Iar când va ajunge acolo unde o purta mânia, va avea nevoie de cineva pe care să dea vina. Bineînţeles, la rădăcina tuturor relelor era organizaţia Styx, dar acum, pentru prima dată, îşi permise să gândească lucrul acela de negândit – că, dacă era adevărat ce se spunea despre Seth, atunci el avea să plătească. Avea să plătească scump.

Privind încă fix desenul de pe ziar, strânse pumnul, iar pixul se frânse, aruncând pe pat aşchii de plastic transparent.

Capitolul şase

Cu feţe hotărâte, băieţii atârnau de o parte a vagonului, în timp ce peretele tunelului aluneca fulgerător pe lângă ei, neclar din pricina vitezei ameţitoare, cu toate că trenul încetinea, fiindcă lua o curbă destul de strânsă.

Îşi aruncaseră deja rucsacurile afară, iar Chester fusese ultimul care se căţărase peste marginea vagonului, alăturându-se celor doi fraţi. Pipăi cu picioarele până când găsi o margine de care se sprijini cu disperare. Will tocmai se pregătea să strige spre ceilalţi, când fratele său parcă îi citi gândul că vrea să sară el primul.

— SARI! ţipă Cal şi îşi dădu drumul, scoţând un răcnet când se împinse în peretele vagonului.

Will îl privi cum se topeşte în întuneric şi apoi se uită la silueta lui Chester, ştiind cât de înfricoşat trebuia să fi fost prietenul său în acel moment.

Dar n-avea altă opţiune decât să-l urmeze pe fratele său. Strânse tare din dinţi şi se împinse şi el în marginea vagonului, răsucindu-se în acelaşi timp. Urmă o fracţiune de secundă în care păru că pluteşte în vânt, apoi ateriză în picioare şi simţi impactul până-n măduva oaselor. Se trezi aruncat înainte, într-un sprint nebunesc, fugind necontrolat, cu mâinile întinse în lateral şi încercând cu disperare să-şi păstreze echilibrul.

Totul era un talmeş-balmeş de fum înecăcios, singurul punct de reper rămânând roţile imense care scrâşneau la doar câţiva metri distanţă de el. Alerga însă incredibil de repede şi abia dacă apucă să facă vreo câţiva paşi, când se împiedică şi se dădu de-a berbeleacul. Zbură cu capul înainte, atingând pământul mai întâi cu un genunchi, pentru ca în secunda imediat următoare să aterizeze pe piept, alunecând şi stârnind vălătuci groşi de praf. Când în sfârşit se opri, se rostogoli încet pe spate şi se ridică în capul oaselor. Scuipă o gură de praf şi începu să tuşească. Roţile imense se învârteau mai departe şi băiatul mulţumi stelei sale norocoase că nu căzuse sub ele. Îşi scoase un glob luminos din buzunar şi începu să se uite după cei doi băieţi.

După un timp, auzi un vaiet puternic venind de undeva din susul liniei. Privi mai atent şi îl văzu pe Chester ieşind din întunericul plin de fum, târându-se în patru labe. Îşi ridică privirea, ca o broască-ţestoasă ţâfnoasă, şi, zărindu-l pe Will, se grăbi către el.

— Eşti bine? îi strigă Will.

— O, absolut minunat, urlă Chester, trântindu-se lângă el.

Will ridică din umeri şi începu să-şi frece piciorul pe care căzuse.

— Cal? întrebă Chester.

— Habar n-am! Mai bine îl aşteptăm aici.

Will nu-şi dădu seama dacă Chester îl auzise, dar prietenul său oricum nu părea dispus să meargă să-l caute pe celălalt băiat.

Câteva minute mai târziu, în timp ce trenul continua să se scurgă pe lângă ei, se ivi şi fratele lui Will, cu câte un rucsac pe fiecare umăr, mergând cu pas vioi, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Se ghemui şi el lângă Will.

— Am recuperat eu bagajele. Sunteţi întregi?

Avea o zgârietură lată pe frunte în care se adunaseră câteva picături de sânge ce deja începuseră să se scurgă spre vârful nasului.

Will încuviinţă şi se uită peste umărul fratelui său.

— Jos! Vine vagonul santinelei! îşi preveni el tovarăşii, trăgându-l pe fratele său mai aproape.

Unul într-altul şi lipiţi de zidul tunelului, băieţii priviră lumina care se îndrepta spre ei. Se revărsa pe ferestrele vagonului santinelei, desenând dreptunghiuri luminoase pe pereţi. Lumina trecu în viteză peste ei, orbindu-i pentru o fracţiune de secundă. În timp ce trenul gonea mai departe prin tunel, iar lumina scădea, devenind din ce în ce mai mică, până când se topi de tot în întuneric, Will avu senzaţia copleşitoare a sfârşitului.

În liniştea neobişnuită, se ridică în picioare şi se întinse, să se dezmorţească. Se obişnuise atât de mult cu zgâlţâiturile trenului, încât i se părea ciudat să se afle din nou pe *terra firma.*

Will mirosi aerul de vreo câteva ori şi, tocmai când se pregătea să le spună ceva băieţilor, auzi fluieratul îndepărtat al trenului.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Că se apropie de gară, îi răspunse Cal, privind încă fix în întunecimea în care se topise trenul.

— De unde ştii? întrebă Chester.

— Mi-a spus... unchiul meu.

— Unchiul tău? Ne poate ajuta? Unde e? îl mitralie Chester pe Cal cu o serie rapidă de întrebări, plin de speranţă la gândul că exista cineva care ar fi putut să vină să îi salveze.

— Nu, zise scurt Cal, încruntându-se la Chester.

— De ce nu? Nu-nţeleg...

— Nu, Chester, îl opri Will, destul de tăios, clătinând energic din cap.

Prietenul său îşi dădu seama că trebuie să-şi ţină gura. Will se întoarse spre fratele său.

— Şi acum ce-o să se-ntâmple? Or să descopere că Chester nu mai e în tren, imediat ce ajunge în gară. Şi-atunci?

— Atunci nimic, ridică din umeri Cal. Misiune îndeplinită. Vor presupune că a sărit din tren. Ştiu prea bine că nu va supravieţui prea mult de unul singur... la urma urmelor, e doar un suprasol, zise băiatul, izbucnind într-un hohot forţat de râs şi continuă să vorbească de parcă Chester n-ar fi fost acolo. Nu vor trimite pe nimeni în căutarea lui.

— Cum poţi să fii atât de sigur de asta? vru să ştie Will. N-au să presupună că se îndreaptă înapoi către Colonie?

— Ar fi o idee bună, dar, chiar de-ar fi în stare să străbată pe jos tot drumul până la Colonie, Capetele Negre l-ar înhăţa imediat ce-ar apărea, zise Cal.

— Capetele Negre? se miră Chester.

— Styx – aşa le spun coloniştii, când nu-i aude nimeni, îi explică Will.

— Aha, zise Chester. Ei, bine, eu oricum n-am de gând să mă mai întorc în cloaca aia niciodată. Să fiu al naibii dac-o fac! adăugă el hotărât, către Cal.

Cal nu-i răspunse, ci se mulţumi să ia rucsacul în spinare, în vreme ce Will îl ridică pe celălalt, ţinându-l de baiere, cântărindu-l. Atârna greu, fiindcă era ticsit cu echipament, mâncare şi globuri luminoase. Şi-l puse în spinare şi se chirci când cureaua i se afundă în umărul rănit. Pomada pe care i-o dăduse Imago făcuse minuni, dar orice apăsare era incredibil de dureroasă. Încercă să-şi potrivească rucsacul aşa încât cea mai mare parte a greutăţii să fie preluată de umărul sănătos şi apoi o porniră la drum.

Curând, Cal o luă înainte, mergând cu paşi grăbiţi, lăsându-i pe Will şi pe Chester să-i privească silueta săltăreaţă cum se îndepărtează în lumina sumbră din faţa lor. Ei doi înaintau agale printre imensele traverse ale căii ferate.

Erau atâtea pe care ar fi dorit să şi le spună, dar acum, că rămăseseră singuri, parcă niciunul nu ştia de unde să înceapă. În cele din urmă, Will îşi drese glasul.

— Trebuie să-ţi povestesc o sumedenie de chestii, zise el stingherit. S-au întâmplat multe cât ai stat tu în temniţă.

Şi Will începu să-i spună despre familia sa, *adevărata* sa familie pe care o întâlnise pentru prima dată în Colonie, şi despre felul în care trăise printre ei. Apoi îi povesti cum el şi unchiul Tam plănuiseră evadarea lui Chester.

— A fost îngrozitor când am ratat. Pur şi simplu nu mi-a venit să cred când am văzut că Rebecca era cu St...

— Scârba aia mică! explodă Chester. Nu te-ai gândit niciodată că e ceva ciudat cu ea? În toţi anii ăştia in care aţi crescut împreună?

— Păi, mi s-a părut dintotdeauna că e un pic ciudată, dar am crezut că toate surorile mai mici sunt aşa, zise Will.

— Un pic ciudată? repetă Chester. E nebună de legat. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu era sora ta *adevărată.*

— Ba nu, de unde să fi ştiut? Eu... eu nu ştiam nici măcar că am fost adoptat, ca să nu mai vorbim de locul din care mă trăgeam.

— Dar nu-ţi aduci aminte nici momentul în care părinţii tăi au adus-o pentru prima oară acasă? întrebă uimit Chester.

— Nu, răspunse Will gânditor. Cred că aveam vreo patru ani, presupun. Tu ce-ţi aduci aminte de la vârsta aia?

Chester scoase un sunet nedefinit, ca şi cum nu era pe deplin convins, după care Will continuă să îi depene firul evenimentelor. Mergând pe lângă el, Chester îl asculta cu atenţie. În sfârşit, Will ajunse la discuţia cu Imago, când el şi Cal trebuiseră să aleagă între a se întoarce în Suprasol şi a merge în Adâncuri.

Chester dădu din cap.

— Şi aşa am ajuns în trenul minerilor, cu tine, încheie Will povestea.

— Ei bine, mă bucur c-ai făcut-o, zâmbi prietenul său.

— N-aş fi putut să te abandonez, zise Will. Trebuia să mă asigur că eşti în regulă. Măcar atâta...

Vocea lui Will se frânse. Încerca să-şi exprime emoţiile, remuşcările pentru tot ceea ce avusese Chester de suferit.

— M-au bătut, ştii, zise deodată Chester.

— Hm?

— După ce m-au prins a doua oară, adăugă el, atât de încet, încât Will abia reuşi să-l audă. M-au aruncat înapoi în temniţă şi m-au rupt în bătaie cu bastoanele... de nenumărate ori. Uneori, venea şi Rebecca să se uite.

— O, nu, murmură Will.

Tăcură câteva clipe, concentraţi la paşii pe care trebuiau să îi facă peste traversele masive.

— Te-au chinuit rău? întrebă Will într-un târziu, temându-se de ce-ar fi putut afla.

Chester nu-i răspunse imediat.

— Erau foarte supăraţi pe noi... mai ales pe tine. În timp ce mă băteau, strigau tot felul de lucruri despre tine, spunând că i-ai

făcut să pară ridicoli. Chester îşi drese glasul şi apoi înghiţi cu greutate. Vorbirea îi deveni confuză. Era... eu... ei... Trase brusc aer în piept, prin colţul gurii. Bătăile n-au mers niciodată până la capăt şi, în momentele acelea, nu mă puteam gândi decât că îmi pregătiseră ceva cu mult mai rău. Băiatul se opri puţin şi îşi şterse nasul. Pe urmă, Styxul ăla bătrân m-a condamnat la Exil, ceea ce mi s-a părut şi mai înfricoşător. M-am speriat atât de tare, încât am cedat de tot, adăugă Chester, lăsându-şi privirea în pământ, de parcă ar fi făcut ceva rău de care-i era ruşine.

Continuă şi-n tonul lui se strecură o furie rece, controlată, o hotărâre de nestrămutat.

— Ştii, Will, dacă aş fi putut, i-aş fi *omorât...* pe Styx. Îmi doream atât de mult. Nenorociţii dracului... toţi. *I-aş fi omorât, chiar şi pe Rebecca!*

Se uită la Will cu o asemenea intensitate, încât acesta simţi că-i îngheaţă sângele în vene şi se înfioră – vedea o parte a lui Chester pe care nu i-o bănuise niciodată.

— Vai, îmi pare atât de rău, Chester.

Gândurile lui Chester se abătură însă asupra unui lucru care i se părea la fel de important. Se opri dintr-odată, clătinându-se, de parcă ar fi fost pocnit în plină faţă.

— Ce spuneai despre... Styx şi despre... cum le spun ei... oamenii lor de la suprafaţă?

— Agenţi, îl ajută Will.

— Da... despre *agenţii* lor, mormăi el, îngustându-şi ochii. Chiar dacă m-aş putea întoarce la suprafaţă, nu m-aş mai putea duce acasă, nu-i aşa?

Will rămase tăcut în faţa lui, fără să ştie ce să-i spună.

— Dacă aş face asta, mama şi tata ar fi răpiţi, ca familia Watkin, despre care mi-ai povestit. Împuţiţii şi nemernicii de Styx nu m-ar mai urmări doar pe mine. I-ar lua şi pe părinţii mei şi i-ar transforma în sclavi sau i-ar omorî, nu-i aşa?

Will nu reuşi decât să-l privească pe Chester în ochi, dar se dovedi de ajuns.

— Şi ce-aş putea eu să fac? Dac-aş încerca să-i previn pe mama şi pe tata, crezi că m-ar crede? Sau poliţia m-ar crede? Ar zice probabil că sunt drogat sau ceva de genul ăsta.

Îşi lăsă capul în piept şi oftă.

— În tot timpul în care am fost închis în temniţă, nu m-am gândit decât că ne vom întoarce împreună acasă. Voiam să merg *acasă.* Asta m-a ţinut în puteri, toate lunile astea.

Chester tuşi brusc, încercând poate să-şi înăbuşe un suspin – Will n-ar fi putut băga mâna-n foc. Apoi îl apucă pe Will de braţ şi-l privi din nou în ochi. Pe faţă avea întipărită cea mai adâncă disperare.

— N-am să mai văd niciodată lumina zilei, nu-i aşa?

Will nu-i răspunse.

— Într-un fel sau în altul, suntem blocaţi aici pentru totdeauna, nu-i aşa? Acum nu mai avem unde să mergem. Will, ce *dracu'* o să facem? zise Chester.

— Îmi pare atât de rău, repetă Will, cu o voce gâtuită.

De undeva din faţă, se auziră strigătele agitate ale lui Cal.

— Hei, hei! repeta el.

— Nu! îi strigă Will nervos. Nu acum! şi îi făcu semn iritat cu globul luminos. Avea nevoie să mai vorbească un timp cu prietenul său şi întreruperea aceea îl înfuria. Aşteaptă, ce naiba!

— Am găsit ceva! urlă Cal şi mai tare, fie pentru că nu auzise răspunsul lui Will, fie pentru că nu voia să-l bage în seamă.

Chester aruncă o privire către locul în care se afla băiatul mai mic şi zise hotărât:

— Ar fi bine să nu fie gara! *N-o* să mă las iarăşi prins.

Făcu un pas înainte.

— Nu, Chester, începu Will, stai puţin. Vreau să-ţi spun ceva.

Ochii lui Chester erau încă înroşiţi din cauza oboselii. Will frământa în mâini globul luminos, iar pe chipul său acoperit de funingine Chester îi citi lesne tulburarea din suflet.

— Ştiu exact ce o să-mi spui, zise Chester. Că nu e vina ta.

— Ba da, strigă Will. *Este* vina mea...! N-am vrut să te amestec în toată povestea asta. Tu ai o familie *adevărată,* dar eu... eu... n-am la cine să mă-ntorc. Eu n-am nimic de pierdut.

Chester încercă să îi răspundă, întinzând o mână, dar prietenul său continuă, devenind din ce în ce mai incoerent, pe măsură ce încerca să găsească vorbele potrivite pentru toate emoţiile şi regretele care îl măcinaseră în ultimele luni.

— N-ar fi trebuit să te bag niciodată în chestia asta... tu ai vrut doar să mă ajuţi.

— Uite ce e..., dădu Chester să-şi calmeze prietenul.

— Tata va fi în stare să ne ajute, dar dacă nu-l găsim... eu...

— Will, încercă din nou Chester să-l întrerupă, dar el continuă.

— Nu ştiu ce-o să facem sau ce-o să ni se întâmple... S-ar putea ca niciodată... S-ar putea să murim...

— Las-o baltă, zise Chester încetişor, imediat ce vocea lui Will se topi într-o şoaptă. Niciunul dintre noi n-avea de unde să ştie c-o

să iasă aşa şi, în plus, adăugă el, afişând un zâmbet larg, chiar *nu poate* fi mai rău decât acum, nu-i aşa?

Chester îl lovi în glumă cu pumnul în umăr, nimerind fără să-şi dea seama exact locul în care trupul lui Will fusese oribil sfâşiat de câinele hăitaş din Oraşul Etern.

— Mulţumesc, Chester, icni Will, strângând din dinţi ca să nu strige din cauza valului brusc de durere care-l străbătu şi ştergându-şi cu antebraţul şuvoiul de lacrimi care-i inundase ochii.

— Grăbiţi-vă! se auzi din nou strigătul lui Cal. Am găsit un drum pe-aici. Haideţi!

— Ce tot spune? întrebă Chester.

Will încercă să se adune.

— Mereu face aşa, fuge înainte, zise el, întorcându-se către locul în care se afla fratele său şi dându-şi apoi ochii peste cap.

— Zău? Parcă mai ştiu eu pe unul, comentă Chester, ridicându-şi o sprânceană.

— Da, într-un fel, îl aprobă Will, uşor ruşinat.

Reuşi să îi zâmbească la rândul său lui Chester, deşi era ultimul lucru pe care avea chef să îl facă în momentul acela.

Ajunseră lângă Cal, care fremăta de nerăbdare, bolborosind ceva despre o lumină.

— V-am zis eu! Uite colo!

Sărea în sus şi în jos, arătând cu degetul către un pasaj larg care se desprindea din tunelul prin care trecea linia ferată. Will privi de-a lungul lui şi văzu o strălucire slabă, albăstruie, pâlpâind de parcă s-ar fi aflat la o distanţă considerabilă.

— Ţineţi-vă după mine! le porunci Cal şi, fără să aştepte ca Will sau Chester să spună ceva, o zbughi prin pasaj.

Will încercă să strige după el, dar Cal nu se opri.

— Cine se crede ăsta? întrebă Chester, privindu-l pe Will, care se mulţumi să ridice din umeri. Porniră amândoi în urma băiatului mai mic. Nu-mi vine să cred că accept ordine de la o piticanie nesuferită, bombăni Chester în barbă.

Observară că temperatura părea să fi crescut brusc, făcându-i să gâfâie. Aerul era atât de uscat, încât transpiraţia li se evapora imediat ce apărea.

— Doamne, e înăbuşitor aici. Parc-am fi în Spania sau ceva de genu’, se plânse Chester, desfăcându-şi din mers câţiva nasturi de la cămaşă şi scărpinându-se pe piept.

— Ei bine, dac-ar fi să-i credem pe geologi, temperatura ar trebui să crească în ritmul de un grad la douăzeci şi unu de metri, pe măsură ce ne apropiem de centrul Pământului, zise Will.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Chester.
— Că ar fi trebuit să fim *prăjiţi* până acum.
În timp ce Will şi Chester îl urmară pe Cal, întrebându-se încotro se îndreptau mai exact, lumina crescu în intensitate. Părea să pulseze, scăldând uneori pereţii neregulaţi din jurul lor şi scăzând apoi încet, până când nu mai rămânea decât o ceaţă albăstruie, undeva în faţă.
Îl prinseră pe Cal din urmă chiar în momentul în care ajungea la capătul pasajului. Ieşiră împreună şi un spaţiu imens li se deschise înaintea ochilor.
O singură flacără, de vreo doi metri înălţime, se ridica din mijlocul cavernei. Ochii băieţilor erau fixaţi asupra ei când, cu un şuierat puternic, flacăra albastră crescu, devenind de patru ori mai înaltă şi atingând o deschidere circulară din tavan, exact deasupra ei. Căldura flăcării era de nesuportat şi se văzură siliţi să se dea înapoi, acoperindu-şi feţele cu mâinile.
— Ce-i asta? întrebă Will, dar nu-i răspunse nimeni.
Băieţii continuară să se uite la flacără, vrăjiţi de frumuseţea ei. La bază, chiar în locul în care ieşea din roca înnegrită, flacăra era aproape transparentă, dar apoi trecea prin toate culorile curcubeului, de la galben-strălucitor la roşu, după care căpăta o nuanţă de verde-aprins şi devenea de un purpuriu-profund în vârf. Lumina care rezulta, suma acestor culori, avea însă nuanţa albastră pe care o vedeau peste tot în jurul lor şi care îi condusese până aici. Rămaseră unul lângă celălalt, cu ochii reflectând spectacolul acela iridescent, până când şuieratul se stinse şi flacăra se micşoră până la înălţimea iniţială.
De parcă ar fi ieşit cu toţii deodată de sub efectul unei vrăji, se întoarseră să privească în jurul lor. Puteau desluşi alte câteva deschideri întunecoase săpate în pereţii imensei caverne.
Will şi Chester porniră către cea mai apropiată dintre ele. În timp ce pătrundeau cu grijă în ea, lumina globurilor din mâinile lor se combină cu albastrul flăcării din spate, pentru a le dezvălui unde se aflau. Oriunde şi-ar fi întors privirile, vedeau nişte pachete de dimensiunea unui om sprijinite de pereţi, în unele locuri pe două sau chiar pe trei rânduri.
Învelit într-o pânză plină de praf, fiecare pachet era legat de câteva ori cu un fel de frânghie sau sfoară. Unele pachete păreau să fie mai recente decât altele, fiindcă erau înfăşurate într-o pânză mai puţin prăfuită şi mucegăită. Însă cele mai vechi erau atât de murdare, încât nici nu se mai deosebeau de peretele de stâncă din spatele lor. Urmat îndeaproape de Chester, Will se apropie de unul

dintre acestea şi îl lumină. Câteva fâşii de pânză putreziseră şi căzuseră, permiţându-le băieţilor să vadă ce era înăuntru.

— O, Doamne! zise Chester dintr-o suflare.

Will trase brusc aer în piept.

Pielea deshidratată era lipită pe oasele feţei care îi privea cu găvanele goale. Pe ici, pe colo, culoarea gălbuie a oaselor se iţea prin crăpăturile pielii întunecate. Will mişcă globul luminos şi reuşiră să vadă şi alte părţi ale scheletului: coaste care străpunseseră pânza şi o mână ca un păianjen ce se sprijinea pe o coapsă, acoperită încă de o piele întinsă ce semăna cu un pergament vechi.

— Presupun că ăştia trebuie să fie coproliţii morţi, îngăimă Will, în timp ce, împreună cu Chester, o luă pe lângă pereţii în lungul cărora erau aşezate celelalte „pachete”.

— O, Doamne, repetă Chester, de data aceasta mai încet. Sunt sute!

— Ăsta trebuie să fie un fel de cimitir, zise Will cu glas înăbuşit, de parcă ar fi vrut să îşi manifeste un soi de respect pentru corpurile acelea în descompunere. Ca la indienii americani, care îşi lăsau morţii pe platforme de lemn, în vârful munţilor, în loc să-i îngroape.

— Păi, dacă ăsta e un fel de loc sacru, n-ar trebui să plecăm naibii de-aici? Doar nu vrem să-i supărăm pe oamenii ăştia, cuprulaţi sau cum le zice, spuse Chester grăbit.

— Coproliţi, îl corectă Will.

— Coproliţi, pronunţă Chester cu atenţie. Da.

— Şi mai e ceva, zise Will.

— Ce anume? întrebă Chester, întorcându-se către el.

— Numele de *coproliţi,* continuă Will, abia stăpânindu-şi un zâmbet. Ştii, aşa le spun coloniştii. Dacă te întâlneşti vreodată cu un coprolit, să nu foloseşti denumirea asta, da?

— De ce?

— Nu e prea măgulitoare. Se referă la *fecale de dinozaur.* Înseamnă balegă fosilizată de dinozaur.

Will zâmbi superior, mergând puţin mai departe în lungul zidului cu corpuri mumificate, până când atenţia i se abătu asupra unuia căruia îi lipsea în totalitate giulgiul.

Îşi plimbă lumina peste cadavru, trecând razele încetişor până la picioare şi apoi din nou spre cap. Deşi coprolitul fusese evident mai înalt decât Will sau Chester, cadavrul era atât de zbârcit, încât nu părea deloc a fi al unui adult. În jurul unei încheieturi scheletice se mai vedea încă o brăţară groasă de aur, în care

fuseseră montate pietre preţioase rectangulare, cioplite rudimentar. Erau roşii, verzi, albastru-închis, iar câteva incolore. Suprafeţele lor mate luceau stins, ca depunerile dintr-un vin vechi.

— Pun pariu că ăsta-i aur, iar pietrele ar putea fi rubine, smaralde, safire... şi chiar diamante, zise Will cu răsuflarea tăiată. Nu e incredibil?

— Mda, răspunse Chester, fără convingere.

— Trebuie să fac o poză.

— N-ar fi mai bine să plecăm pur şi simplu de-aici? întrebă Chester.

Dar Will îşi dădu jos rucsacul şi extrase din el aparatul de fotografiat. Pe urmă, Chester observă că Will întinde o mână către încheietura cu brăţara.

— Hei, ce naiba vrei să faci, Will?

— Trebuie s-o mişc puţin, îl lămuri Will, ca să dea mai bine în cadru.

— Will!

Însă Will nu-l ascultă. Apucase brăţara între degetul mare şi cel arătător şi o rotea încetişor.

— Nu, Will! O, Will, pentru numele lui Dumnezeu, n-ar trebui...

Întregul corp scârţâi şi apoi se prăbuşi pur şi simplu la pământ într-un nor de praf.

— Hopa! făcu Will.

— O, minunat! De-a dreptul minunat! exclamă Chester, în timp ce amândoi se dădeau un pas înapoi. Uite ce-ai făcut!

După ce praful se aşternu la loc, Will privi ruşinat la grămada de oase şi la cenuşa gri din faţa lui. Semăna cu un maldăr de vreascuri rămase de pe urma unui foc de tabără. Corpul pur şi simplu se dezintegrase.

— Scuze, i se adresă el.

Realiză apoi că ţinea încă în mână brăţara şi o aruncă înfiorat în vârful grămezii.

Renunţând la ideea de a mai face vreo poză, Will se ghemui lângă rucsac pentru a-şi pune înapoi aparatul de fotografiat. Tocmai închisese buzunarul lateral, când observă că mâinile i se murdăriseră de praf. Începu imediat să inspecteze pământul pe care stăteau. Albindu-se la faţă, se ridică repede şi începu să-şi şteargă mâinile de pantaloni. Îşi dăduse seama că păşeau pe câţiva centimetri de praf şi de bucăţi de oase provenind din descompunerea cadavrelor. *Călcau pe rămăşiţele unei mulţimi de morţi.*

— Hai să ne dăm un pic înapoi, sugeră el, nedorind să-l supere mai tare pe Chester. Să ieşim din asta...

— Mie-mi convine, răspunse Chester recunoscător, fără să întrebe de ce. E de-a dreptul înfricoşător.

Se îndepărtară amândoi de locul acela, apoi Will se opri să mai arunce o privire la rândurile mute de corpuri de pe lângă pereţi.

— Trebuie să fie îngropaţi aici cu miile. Generaţii întregi, zise el gânditor.

— Zău c-ar fi cazul să...

Chester se opri în mijlocul propoziţiei, iar Will îşi întoarse privirea dinspre corpurile mumificate ca să cerceteze faţa neliniştită a prietenului său.

— Ai văzut cumva unde s-a dus Cal? întrebă Chester.

— Nu, răspunse Will, imediat alarmat.

Alergară înapoi în camera centrală, unde se opriră ca să privească pe la colţuri. Ocoliră o parte a sălii pentru a putea vedea în capătul cel mai îndepărtat, dincolo de flacăra care începea din nou să şuiere şi să-şi întindă vârful tremurător către tavan.

— Uite-l! exclamă Will cu uşurare, când zări o siluetă singuratică mergând hotărât către un colţ îndepărtat. De ce naiba n-o fi stând el într-un loc?

— Ştii, eu îl cunosc pe frate-tău de... cât?... De vreo patruzeci şi opt de ore şi deja trebuie să-ţi spun că m-am săturat de el, se plânse Chester, privind însă cu atenţie la faţa lui Will, ca să vadă dacă nu se supără.

Lui Will nu părea să-i pese câtuşi de puţin.

— Poate că ar trebui să-l legăm de ceva, zâmbi Chester poznaş.

Will şovăi o secundă.

— Uite, cred c-ar trebui să mergem după el. Probabil că a găsit ceva... Poate o altă ieşire, zise el, luând-o în direcţia fratelui său.

Chester privi înapoi în camera ticsită de cadavre.

— Bună idee, murmură el şi, gemând involuntar, o porni pe urmele lui Will.

Alergară din răsputeri, ocolind pe cât posibil flacăra, care ajunsese acum la înălţimea sa maximă şi radia o căldură intensă. Abia dacă-l zăriră pe Cal, în colţul cel mai îndepărtat al camerei, cum dispare pe sub o arcadă mare, cioplită rudimentar. Îl urmară imediat şi se pomeniră nu într-un alt şir de camere mortuare, ci în cu totul altceva. Stăteau pe o suprafaţă de dimensiunea unui teren de fotbal, care avea deasupra o boltă înaltă. Cal era cu spatele la ei şi privea ceva.

— Nu poţi să fugi de unul singur la nesfârşit, îl certă Will.

— E un râu, zise Cal, nepăsător la enervarea fratelui său.

În faţa lor se vedea un canal lat, prin care apa se scurgea repede, aruncând un jet de stropi fini şi calzi. Le puteau simţi mângâierea pe faţă, deşi se aflau la o distanţă considerabilă de mal.

— Hei, uitaţi-vă colo! le arătă Cal lui Will şi lui Chester.

Un cap de pod se ridica deasupra apei. Era construit din grinzi de metal ruginit, neregulate şi lucrate de mână. Deşi nu părea să fie cine ştie ce izbândă arhitectonică, dădea senzaţia că e destul de solid şi nu ezitară niciun moment să îl străbată până la capăt, unde găsiră o platformă circulară mărginită de o balustradă făcută din bucăţi ciudate de fier.

Globurile lor luminoase, care abia dacă reuşeau să bată până pe malul celălalt, le dezvăluiră valuri înspumate care brăzdau suprafaţa altfel lină a apei negre. Mintea băieţilor le jucă o festă şi li se păru că *ei* alergau pe lângă apa nemişcată. Din când în când, erau împroşcaţi şi udaţi zdravăn, când apa ce curgea repede se lovea de pilonii pe care se sprijinea platforma.

Cal se aplecă peste balustradă şi zise:

— Nu prea pot să văd malul sau...

— Ai grijă, îl preveni Will, să nu cazi.

— ...vreun loc prin care să-l putem traversa, încheie băiatul.

— Nu! izbucni imediat Chester. Eu, unul, *nu* pun piciorul în apa asta. Curentul pare foarte puternic.

Nimeni nu-l contrazise, iar cei trei băieţi rămaseră pe loc, bucurându-se de duşul cald care le spăla feţele şi gâturile.

Will închise ochii şi ascultă zgomotul apei. Îndărătul înfăţişării sale calme, se lupta din greu cu emoţiile. O parte din el îi spunea că ar fi trebuit să insiste să traverseze râul, deşi habar n-aveau cât de adânc era sau ce îi aştepta pe malul celălalt.

Dar care ar fi fost rostul? Nu ştiau încotro mergeau şi nu erau aşteptaţi nicăieri. În momentul acela, se afla undeva adânc în mantaua Pământului, mult mai departe decât ajunsese probabil vreodată cineva de la suprafaţă, şi de ce? Din cauza tatălui său care, dacă se gândea bine, putea să fie mort. Indiferent cât de greu i-ar fi venit, trebuia să ia în considerare posibilitatea că nu făcea altceva decât să irosească timpul tuturor alergând după o fantomă.

Will simţi o uşoară briză prin păr şi deschise ochii. Se uită la prietenul său, Chester, şi la fratele lui, Cal, şi le văzu ochii strălucind pe feţele murdare, speriaţi de perspectiva traversării râului subteran. Parcă niciodată nu fuseseră mai vii decât în acel

moment. În ciuda greutăţilor pe care le suferiseră, păreau fericiţi. Toate dubiile i se risipiră şi îşi recăpătă stăpânirea de sine. Ştia că trebuia să merite efortul.

— N-o să-l traversăm, anunţă el. Hai să mergem înapoi spre linia ferată.

— Da, răspunseră într-un glas Chester şi Cal.

— Bine. Aşa rămâne, zise el, dând aprobator din cap.

Pe urmă se întoarseră toţi trei şi porniră, umăr la umăr, în josul capului de pod.

Capitolul şapte

Sarah mergea agale în lungul străzii High, părând să nu aibă nicio grabă. Nu-şi putea explica de ce simţea ceva profund liniştitor în legătură cu întoarcerea în locul în care ieşise pentru prima dată la suprafaţă.

Era ca şi cum, întorcându-se, ar fi acceptat că fantoma de care fugea de atâta vreme, Colonia ascunsă adânc sub picioarele ei, era o realitate. Se mai întrebase de câteva ori în trecut dacă nu cumva îşi închipuise toate lucrurile acelea, dacă însuşi fundamentul vieţii ei nu era de fapt decât o formă elaborată de autoamăgire.

Abia trecuse de ora şapte, iar interiorul mai degrabă neatrăgător al clădirii victoriene care pretindea că adăposteşte muzeul din Highfield era cufundat în întuneric. Ceva mai departe de muzeu, observă oarecum surprinsă că magazinul fraţilor Clarke, negustorii de fructe şi legume, părea să se fi desfiinţat. Obloanele, vopsite în multe straturi de un verde ca păstaia de mazăre, erau închise bine. Probabil că stăteau aşa de ceva vreme, fiindcă pe ele se adunase un strat destul de gros de afişe, cele mai recente făcând reclamă unui concert susţinut de o orchestră de băieţi reformaţi şi reducerilor la maşini de Anul Nou.

Se opri şi se uită lung la magazin. De generaţii întregi, populaţia din Colonie se bazase pe fraţii Clarke pentru transporturile regulate de fructe şi legume proaspete. Existau desigur şi alţi furnizori, dar fraţii Clarke şi înaintaşii lor fuseseră aliaţi fideli ai Coloniei încă de la începuturi. În afara posibilităţii să fi murit, ştia că niciodată nu şi-ar fi închis magazinul, cel puţin, nu de bunăvoie.

Mai contemplă o vreme obloanele magazinului şi apoi porni din nou la drum. Se adeverea afirmaţia din biletul pe care-l primise: Colonia se izola şi majoritatea liniilor de aprovizionare din Suprasol se închideau. Asta sublinia cât de departe merseseră lucrurile acolo jos.

După alţi câţiva kilometri, coti pe bulevardul Broadlands. Apropiindu-se de casa familiei Burrows, observă că draperiile erau trase la toate ferestrele şi că nicăieri nu se zărea vreun semn de viaţă. Dimpotrivă, o cutie de carton aruncată sub marchiza de la intrare şi bălăriile care inundaseră grădina din faţă dovedeau că nu se mai îngrijise nimeni de casă în ultimele luni. Nu-şi încetini paşii când trecu prin faţa ei, uitându-se doar cu coada ochiului la pancarta pusă de o agenţie imobiliară chiar în spatele gardului de

sârmă. Continuă să meargă de-a lungul şirului de case identice până la capătul bulevardului, unde o apucă pe o alee care străbătea maidanul.

Sarah îşi dădu capul pe spate şi trase aer adânc în piept, adulmecând amestecul de mirosuri citadine şi rurale. Gaze de eşapament, dar şi izul uşor acru al unei mulţimi de oameni se întreceau cu aroma ierbii ude şi a vegetaţiei din jurul ei.

Era încă prea multă lumină, aşa încât îşi omorî timpul pornind către mijlocul maidanului. Însă abia dacă făcu vreo câţiva paşi, când văzu că nişte nori grei de ploaie se îngrămădeau pe cer, grăbind astfel asfinţitul. Zâmbi şi îşi schimbă imediat direcţia către aleea ce delimita maidanul.

Continuă să meargă vreo câteva sute de metri şi apoi se ghemui brusc într-un tufiş, iar de acolo îşi croi drum printre copaci şi arbuşti, până când ajunse într-un loc de unde se vedea clar spatele caselor de pe bulevardul Broadlands. Furişându-se, îi observă pe locatari peste gardurile grădinilor. Într-una dintre case, un cuplu în vârstă stătea ceremonios la masă, savurându-şi supa. Într-o alta, un bărbat obez, îmbrăcat doar într-o vestă şi chiloţi, fuma în timp ce îşi citea ziarul.

Nu reuşi să îi vadă pe locatarii următoarelor două case, fiindcă aceştia îşi trăseseră draperiile, dar în cea de-a treia zări o femeie tânără, care stătea la fereastră, jucându-se cu un copilaş pe care îl sălta cu voioşie pe genunchi. Sarah se opri şi se concentră asupra feţei femeii. Simţindu-i bucuria, începu s-o năpădească din nou dorul adânc de copiii ei şi atunci îşi întoarse privirea de la mama cu copilul şi-şi văzu de drum.

În cele din urmă, ajunse la destinaţie. Stătea exact în spatele casei Burrows, ca de atâtea ori în trecut, sperând să prindă măcar o imagine fugară a băiatului care creştea departe de ea.

După ce fusese forţată să-l abandoneze în cimitirul bisericii, cutreierase întregul Highfield în căutarea lui. În următorii doi ani şi jumătate, purtând ochelari de soare, până când se acomodase cu lumina dureroasă a soarelui, periase întreaga suburbie şi supraveghease toate grădiniţele din apropiere. Însă nu dăduse de el pe nicăieri. Îşi lărgise aria de căutări, aventurându-se tot mai departe de periferie, până când ajunse să hoinărească pe lângă fermele care înconjurau Londra.

Apoi, la un moment dat, într-o zi de după cea de-a cin-cea aniversare a fiului ei, se nimerise din nou în Highfield şi îl văzuse în faţa oficiului poştal. Era acum stăpân pe picioarele sale şi alerga nebuneşte, ţinând în mână un dinozaur de jucărie. Era deja destul

de diferit de copilul pe care îl abandonase ea. Cu toate acestea, îl recunoscuse imediat; era inconfundabil din cauza clăii sale de păr alb strălucitor, exact ca al ei, deşi ea era acum forţată să îl vopsească pentru a-l masca.

Îi urmărise pe Seth şi pe mama lui adoptivă prin toate magazinele, până se întorseseră acasă, doar ca să afle unde locuiesc. Primul ei impuls fusese acela de a-l smulge din mâinile străinei. Dar ar fi fost mult prea periculos să facă asta, câtă vreme agenţii Styx încă mai erau pe urmele ei. Astfel, anotimp după anotimp, venise negreşit până în Highfield, chiar şi pentru o jumătate de zi, disperată să-l zărească, măcar o clipă, din fugă, pe fiul ei. Se uita la el din spatele grădinii, de parcă distanţa care îi separa ar fi fost un abis de netrecut. Băiatul crescuse înăltuţ, iar trăsăturile i se împliniseră, devenind extrem de asemănătoare cu ale ei, încât uneori avea impresia că-şi vede propria imagine oglindită în ferestrele casei Burrows.

În clipele acelea, fusese cât pe ce să străbată distanţa chinuitor de mică dintre ei, dar n-o făcuse niciodată. Nu fusese în stare. Se întrebase adesea cum ar reacţiona fiul ei dacă ea ar lua-o prin grădină, ar intra în sufragerie şi l-ar strânge în braţe. Simţea întotdeauna cum i se punea un nod în gât, atunci când scena pe care şi-o imagina i se derula în faţa ochilor ca o reclamă la un serial de televiziune. Vedea limpede cum ochii amândurora se umpleau de lacrimi în clipa în care se priveau şi se recunoşteau uimiţi. El ar fi repetat, cu glas pierit, „Mamă, mamă”.

Dar toate astea erau acum de domeniul trecutului.

Iar dacă era să dea crezare mesajului de la Joe Waites, copilul devenise un criminal şi trebuia să plătească pentru fărădelegile sale.

Sarah era sfâşiată între dragostea pe care o nutrise dintotdeauna pentru fiul ei şi ura adâncă, viscerală, clocotitoare şi gata să se reverse, iar cele două sentimente se înfruntau violent în sufletul ei. Erau amândouă atât de puternice încât, prinsă la mijloc, Sarah nu mai simţea decât o confuzie şi o tristeţe covârşitoare.

Încetează! Pentru numele lui Dumnezeu, revino-ţi, revino-ţi! Ce se întâmpla cu ea? Viaţa ei, care ani de-a rândul decursese atât de disciplinat şi de controlat, părea să alunece acum în haos. Trebuia să se stăpânească. Îşi înfipse fără milă unghiile de la o mână în dosul celeilalte şi se zgârie, încă o dată şi încă o dată, apăsând din

ce în ce mai tare, până când îşi sfâşie pielea, usturimea aducându-i o uşurare cu gust amar.

Fiul ei fusese botezat Seth în Colonie, dar în Suprasol cineva îl rebotezase Will. Fusese adoptat de o familie din Highfield, soţii Burrows. În timp ce doamna Burrows era mai degrabă umbra unei femei care-şi petrecea viaţa în faţa televizorului, Will se lăsase în mod evident fascinat de tatăl său vitreg, care era custode la muzeul local.

Sarah îl urmărise de nenumărate ori pe Will, când el pornea călare pe bicicletă, cu un hârleţ strălucitor legat în spate. Privea silueta aceea singuratică purtând o şapcă de baseball îndesată pe cap, care nu reuşea să îi ascundă în totalitate părul alb, cum îşi făcea de lucru pe terenurile de la marginea oraşului sau chiar în groapa de gunoi a suburbiei. Îl observase cum sapă tunele surprinzător de adânci, ghidat şi încurajat, presupunea ea, de dr. Burrows. *Ce* ironie! gândea ea adesea. S-ar fi putut spune că, după ce scăpase de tirania din Colonie, încerca acum să se întoarcă la ea, ca un somon care înoată în susul râului către locurile în care-şi depune icrele.

Cu toate că îi schimbaseră numele, nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplase cu Will. La fel ca ea şi ca fratele ei, Tam, băiatul avea sânge de Macaulay, provenea dintr-una din cele mai vechi familii din Colonie. Cum de se schimbase atât de mult în rău în cei câţiva ani pe care îi petrecuse la suprafaţă? Ce îi făcuseră? Dacă mesajul era corect, se părea că Will înnebunise pur şi simplu, ca un câine neascultător care se întoarce împotriva stăpânului său.

O pasăre ţipă deasupra ei, iar Sarah tresări, ghemuindu-se speriată în spatele ramurilor joase ale unui conifer. Ascultă cu atenţie, dar nu auzi decât vântul care se strecura printre copaci şi alarma unei maşini care suna intermitent undeva departe, la câteva străzi distanţă. Mai verifică o dată maidanul din spatele ei şi porni cu grijă în lungul gardului din spatele casei Burrows. Se opri brusc, crezând că vede o lumină care se strecura printre draperiile trase ale sufrageriei. Mulţumită că nu fusese decât strălucirea fugară a lunii care se strecurase pentru o clipă printre nori, privi şi la ferestrele de la etaj. Ştia că una dintre ele era a dormitorului băiatului. Era destul de sigură că locuinţa era pustie.

Se furişă prin gaura din gardul viu unde fusese odinioară o poartă şi traversă repede peluza, până la uşa din spate. Se opri din nou să asculte, apoi lovi cu piciorul o cărămidă de lângă tocul uşii.

Descoperi fără surprindere că acolo mai era încă ascunsă cheia de rezervă – familia Burrows era tare indolentă. O folosi ca să intre în casă.

Închise uşa în urma ei şi îşi ridică chipul, adulmecând aerul stătut şi greu. Nu, nimeni nu mai locuia acolo de câteva luni. Nu aprinse luminile, deşi abia dacă reuşea să distingă ceva în interiorul în beznă, în ciuda ochilor ei sensibili. Ar fi fost însă prea riscant.

Înaintă pe hol, spre partea din faţă a casei, şi intră în bucătărie. Pipăind în jur, se convinse că pe blaturi nu era nimic, iar dulapurile fuseseră golite. Pe urmă, se întoarse în hol şi se duse în sufragerie. Dădu cu piciorul peste ceva. Era un sul de folie de polietilenă cu bule de aer. Totul fusese mutat. Casa era acum complet goală.

Deci *era* adevărat. Mesajul spunea că ceva mersese incredibil de prost şi aici, în bezna ca de smoală a casei, avea confirmarea faptului că familia se destrămase. Citise în bilet că profesorul Burrows, săpând pe sub Highfield, dăduse din greşeală peste Colonie şi fusese dus de către Styx în Adâncuri. Foarte probabil să fi murit deja, între timp. Nimeni nu supravieţuia prea mult dacă se aventura în Adâncuri. Sarah nu avea nicio idee unde s-ar fi putut afla doamna Burrows şi fiica ei, Rebecca, şi nici nu îi păsa. Ea era preocupată de Will. Foarte preocupată.

I se păru că zăreşte ceva pe pardoseala din faţa uşii de la intrare şi se ghemui, pipăind în jur. Găsi o grămadă de scrisori împrăştiate pe covoraşul de la uşă şi începu imediat să le adune, îngrămădindu-le în geanta de pe umăr. În toiul acestei operaţiuni, i se păru că aude zgomote... Portiera unei maşini care se trânteşte... nişte paşi înăbuşiţi... şi apoi murmurul abia perceptibil al unei voci reţinute.

Nervii lui Sarah scăpărară ca scurtcircuitaţi. Rămase absolut nemişcată. Zgomotele fuseseră înfundate – nu putea spune de la ce distanţă veniseră, dar nu-şi permitea să rişte. Îşi ciuli urechile, dar liniştea era acum deplină. Spunându-şi că fusese probabil cineva care trecuse prin faţa casei sau vreun vecin, adună de pe jos şi ultimele scrisori. Era timpul să plece naibii de acolo.

Se grăbi să străbată holul întunecat şi, tocmai când trecuse pragul uşii din spate şi se întorsese ca s-o închidă, auzi un glas de bărbat, la doar câţiva centimetri de urechea ei, încrezător şi acuzator:

— Te-am prins!

O mână imensă i se încleştă pe umărul stâng şi o trase de lângă uşă. Întoarse capul ca să-şi vadă atacatorul. În lumina slabă, zări triunghiul unui obraz neted, musculos, şi un lucru care îi făcu inima să i se strângă dureros: imaginea fugară a unui guler alb şi a unui umăr acoperit de o stofa întunecată.

În minte nu mai avu decât un singur gând, care o răvăşi pe de-a întregul. *Styx!*

Bărbatul era puternic şi avea avantajul surprizei, dar reacţia ei fu aproape instantanee. Îl apucă de braţ, smulgându-i mâna de pe umărul ei. Nu se opri aici, ci îşi răsuci cu agilitate braţul în jurul celui al bărbatului, astfel încât atacatorul se pomeni blocat într-o priză dureroasă. Sarah auzi o răsuflare şuierată, când bărbatul îşi dădu seama că lucrurile nu merg aşa cum intenţionase el.

În timp ce ea îşi arcuia corpul, ca să-şi sporească strânsoarea, el încercă să se aplece în faţă pentru a-şi elibera cotul. Această mişcare îi aduse capul mai aproape de Sarah şi, chiar în clipa în care deschise gura ca să strige după ajutor, ea îl amuţi cu o singură lovitură în tâmplă. Omul se prăbuşi inconştient pe terasă.

Îşi scosese din luptă adversarul cu o precizie sălbatică şi o viteză fulgerătoare, dar nu avea de gând să rămână prin preajmă ca să-şi admire opera. Erau şanse mari ca prin apropiere să se mai afle cel puţin un Styx. Trebuia s-o şteargă.

O porni prin grădină, scotocind după cuţit în geanta de pe umăr. Când ajunse dincolo de gardul viu, se gândi că acum era expusă vederii şi începu să îşi planifice drumul peste maidan.

— CE I-AI FĂCUT? se auzi un strigăt furios, iar în faţa ei răsări o umbră masivă.

Sarah îşi scoase cuţitul din geantă, iar scrisorile pe care le luase din casă ieşiră şi ele, zburând dezordonat prin aer. Ceva îi şfichiui peste mână, aruncându-i cuţitul.

Abia atunci, în lumina lunii, Sarah văzu strălucirea argintie a unei insigne, numerele şi literele de pe uniforma bărbatului, şi îşi dădu seama, mult prea târziu, că nu se lupta cu Styx. Cei doi erau poliţişti. Poliţişti suprasoli. Iar ea îl doborâse deja pe unul dintre ei. Asta e, îi ieşise în cale, iar ea se apărase din instinct. Probabil că nu s-ar fi comportat altfel nici dacă ar fi ştiut cine sunt.

Încercă să se ferească de al doilea atacator, dar acesta se mişcă repede şi-i tăie calea. Îl lovi imediat cu pumnul, dar bărbatul era pregătit.

— Te opui arestării! mârâi el, repezind din nou ceva spre ea.

Văzu că ţinea în mână un baston chiar în fracţiunea de secundă de dinaintea contactului cu arma dură. Primi lovitura năucitoare

drept în frunte, ceea ce o făcu să vadă o cascadă de scântei strălucitoare. Nu căzu, dar bastonul se abătu asupra ei din nou, lovind-o peste gură. De data asta, se prăbuşi la pământ.

— Nu-ţi ajunge, nenorocito? şuieră bărbatul, scuipându-şi cuvintele prin gura schimonosită de ură, în timp ce se apleca asupra ei.

Ea încercă din răsputeri să îi dea un pumn, dar lovitura se dovedi jalnic de slabă, iar poliţistul o evită cu uşurinţă.

— Numai atât mai poţi? râse el, fără veselie, şi apoi se aruncă asupra ei, ţintuind-o la pământ cu un genunchi pe piept.

Nu avea putere să mai opună rezistenţă. Poliţistul era pur şi simplu mult prea nervos şi prea greu. Se simţea de parcă pe pieptul ei ar fi odihnit piciorul unui elefant.

Încercă să se zvârcolească şi să iasă de sub el, dar în zadar. Simţea cum îi amorţeşte tot corpul şi ajunge la limita conştientului. Totul se topea într-un caleidoscop răsturnat: strălucirea bastonului de metal profilat pe norii murdari şi pe cerul indigo şi cercul neclar al lunii, eclipsat de faţa poliţistului ce părea o mască înfricoşătoare, de pantomimă. Crezu că o să leşine şi descoperi că senzaţia nu era deloc neplăcută. Era un refugiu din calea durerii şi a violenţei, un loc sigur unde nu mai conta nimic.

Se adună.

Nu, nu se putea da bătută. *Nu acum.*

De pe terasă, poliţistul lovit gemu, ceea ce atrase atenţia celui care o atacase pe Sarah. Cu mâna pregătită pentru următoarea lovitură, poliţistul aruncă o privire către partenerul său, rotindu-şi în acelaşi timp genunchiul pe pieptul lui Sarah. Pentru un scurt răgaz, fu eliberată de greutatea copleşitoare şi putu să respire adânc şi să îşi revină, cât de cât.

Mâinile începură să îi bâjbâie pe pământ în căutarea cuţitului, a unei pietre, a unui băţ sau a oricărui obiect ce putea fi folosit pe post de armă. Nu găsi însă decât iarbă înaltă. Nu avea cu ce să se salveze. Atenţia poliţistului se îndreptă din nou asupra ei: ţipa la ea şi o înjura, ridicându-şi bastonul mai sus. Se resemnă, pregătită pentru inevitabil, ştiind că totul se sfârşise.

Era înfrântă.

Deodată, ceva de o formă nedefinită se repezi cu o viteză uimitoare la braţul bărbatului, agăţându-se de el. Sarah clipi o dată şi, în secunda următoare, mâna nu mai era acolo, iar genunchiul bărbatului părea că apasă mai puţin asupra ei.

Se lăsă o linişte ciudată, fiindcă poliţistul încetă brusc să mai strige la ea.

Timpul părea că se oprise în loc.

Nu mai înţelegea nimic. Se întrebă dacă nu cumva îşi pierduse cunoştinţa. Pe urmă văzu doi ochi mari şi strălucirea unor colţi care arătau ca o baricadă de ţăruşi ascuţiţi. Clipi din nou, gândindu-se că are vedenii din cauza loviturilor primite în cap.

Timpul începu să se scurgă din nou. Poliţistul scoase un răcnet pătrunzător şi se dădu la o parte de pe Sarah, apoi se ridică anevoie în picioare, cu un braţ atârnându-i neputincios pe lângă corp, iar cu celălalt încercând să se apere. Ea nu-i putea vedea faţa. Orice ar fi fost creatura care-l ataca, se năpustise asupra capului şi umerilor bărbatului, într-o furtună de gheare şi membre fără păr. Văzu două picioare din spate lungi şi musculoase zgâriind faţa şi gâtul poliţistului. Acesta nu rămase în picioare multă vreme, prăbuşindu-se cât era de lung pe spate, ca un popic, în timp ce urgia abătută asupra lui continua.

Luptându-se cu ameţeala, Sarah se ridică în capul oaselor. Îşi şterse perdeaua de sânge de pe ochi şi şi-i miji, încercând să priceapă ce se întâmpla.

Norii se risipiră, lăsând luna să îşi arunce lumina slabă asupra scenei. În sfârşit, văzu.

NU, NU PUTEA FI ADEVĂRAT!

Privi din nou, nevenindu-i să creadă.

Era un *Vânător* – o specie de pisică mare, crescută special în Colonie.

DAR, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, CE CĂUTA AICI?

Cu un mare efort, se târî până la cel mai apropiat stâlp şi se ţinu de el ca să se ridice în picioare. Odată ajunsă în poziţie verticală, se simţi atât de ameţită şi de confuză, încât trebui să aştepte câteva momente bune până să-şi vină în simţiri.

— N-ai timp de asta, se mobiliză ea, imediat ce făcu din nou priză cu realitatea. Adună-te!

Ignorând gemetele şi vaietele înfundate ale poliţistului, care continua să se rostogolească pe jos cu Vânătorul deasupra lui, Sarah se împletici până în grădină, unde credea că-i zburase cuţitul. Îl găsi repede şi se hotărî să adune şi scrisorile. Deşi îi era greu să se concentreze, era hotărâtă să nu lase nimic în urmă. Simţindu-se mai sigură pe picioare, se duse să-l verifice pe primul poliţist. Zăcea nemişcat pe terasă, exact acolo unde îl lăsase, şi, în mod evident, nu reprezenta niciun pericol.

În spatele grădinii, cel de-al doilea poliţist stătea într-o rână, apăsându-şi faţa cu mâinile şi gemând înfiorător. Vânătorul îl lăsase în pace şi stătea acum lângă el, lingându-şi o labă. Se opri

în momentul în care Sarah se apropie, înfăşurându-şi coada în jurul său şi privind-o cu atenţie. Îşi îndreptă doar o clipă ochii mari către omul care gemea, ca şi cum n-ar fi avut nimic de-a face cu starea în care se afla el.

Sarah trebuia să decidă repede ce urma să facă. N-o interesa câtuşi de puţin faptul că ambii poliţişti erau răniţi şi că aveau nevoie de ajutor. Nu simţea nici milă, nici regret pentru ceea ce li se întâmplase. Erau victime întâmplătoare în lupta ei pentru supravieţuire, atât şi nimic mai mult. Se duse la poliţistul atacat de Vânător şi se aplecă să-i scoată staţia radio din haină.

Cu o viteză care o luă prin surprindere, bărbatul o apucă de încheietură. Era însă prea slăbit şi nu-şi putea folosi decât un singur braţ. Sarah se smulse din strânsoarea lui fără prea mult efort şi îi luă staţia radio – lupta îl epuizase şi poliţistul nu mai făcu nicio încercare de a o opri. Sarah dădu cu aparatul de pământ şi îl zdrobi cu călcâiul, iar plasticului trosni, spărgându-se în bucăţi.

Cu destulă emoţie, făcu un pas spre Vânător. Deşi erau ucigaşi înnăscuţi, atacau foarte rar oamenii. Auzise, desigur, poveşti despre Vânători care se sălbăticeau, care îşi atacau stăpânii şi pe oricare altcineva care se întâmpla să le iasă în cale. N-avea de unde să ştie dacă se putea încrede în Vânătorul acela, după ce fusese martoră la felul în care îl tratase pe poliţist. Judecând după pielea lipsită de păr şi întinsă peste coastele sale ca prelata unui cort montat prost, animalul era subnutrit şi nu se afla în cea mai bună formă. Se întrebă oare de când încerca să supravieţuiască de unul singur în Suprasol.

— De unde ai venit tu? îl întrebă ea blând, ţinându-se totuşi la o distanţă sigură.

Animalul îşi întinse capul spre ea, ca şi cum ar fi încercat să o înţeleagă, şi clipi o dată. Sarah îndrăzni să se apropie, în-tinzând timid o mână, iar Vânătorul se întinse şi el ca să-i miroasă vârfurile degetelor. Capul lui era aproape la acelaşi nivel cu şoldurile ei – uitase cât de mari puteau creşte animalele acelea. Deodată, pisica veni la ea. Sarah se încordă, aşteptându-se la ce era mai rău, dar animalul începu să-şi frece iubitor capul de palma ei. Auzi un huruit profund – torcea, scoţând însă un zgomot la fel de puternic ca un motor de automobil. Asta era o purtare neobişnuit de prietenoasă pentru un Vânător. Fie că fusese îmblânzit de viaţa sa din Suprasol, fie credea, dintr-un motiv numai de el ştiut, că o *cunoaşte.* Nu avea însă timp să elucideze misterul acesta – era nevoită să se hotărască asupra următoarei mişcări.

Trebuia să plece cât mai departe posibil, dar, în timp ce scărpina pielea flască şi murdară de sub botul incredibil de mare al pisicii, recunoscu faptul că avea o datorie de onoare faţă de animalul acela. Dacă Vânătorul nu i-ar fi sărit în ajutor, ar fi fost prinsă, fără îndoială. Nu putea să-i întoarcă spatele – cu siguranţă că pisica n-avea cum să scape cercetărilor minuţioase care aveau să urmeze incidentului cu poliţiştii.

— Haide! îi zise ea şi porni către maidan.

Mintea începu să i se limpezească uşor când văzu cărarea liberă ce i se deschidea înainte. Vânătorul trecu pe lângă ea, iar femeia observă că şchiopăta puţin. Pe când se întreba ce anume putuse să-l rănească, auzi voci ridicate şi zări un grup de persoane undeva, în depărtare. Părăsi repede cărarea şi se ghemui în spatele a două tufe mari de rododendroni, strângând din dinţi ca să nu strige din cauza durerii ascuţite din gât şi din coaste.

Oamenii se apropiaseră, iar ea se culcă la pământ, apăsându-şi fruntea ce-i zvâcnea în iarba umedă. Simţi un val de greaţă şi speră să nu i se facă rău tocmai acum. Nu putea vedea unde se dusese Vânătorul, dar presupuse că îşi urmase instinctele şi se ascunsese şi el.

După câteva secunde, auzi mai clar vocile. Erau tineri, probabil adolescenţi. Prin faţa ei, pe potecă, o cutie de tablă se rostogoli zdrăngănind şi apoi auzi o bufnitură înfundată, când cineva îi dădu un şut. Simţi un curent de aer când cutia îi trecu în zbor la doar câţiva centimetri de cap, oprindu-se în tufişuri, chiar în spatele ei. Nu îndrăzni să-şi mişte niciun muşchi, rugându-se ca tinerii să nu încerce să o recupereze. N-o făcură, iar Sarah le ascultă încordată flecăreala continuă, în timp ce treceau pe potecă, şi se relaxă când tinerii îşi văzură de drum.

Aşteptă să se îndepărteze suficient şi se folosi de prilej ca să-şi scoată eşarfa din geantă şi să-şi cureţe rănile de pe faţă. Renunţă destul de repede, fiindcă simţi un şuvoi de sânge proaspăt scurgându-i-se pe obraz. Îşi verifică apoi şi restul corpului: în afara cucuielor din cap, mai simţea o durere arzătoare într-o parte, când trăgea adânc aer în piept. Asta nu o îngrijora însă prea tare – experienţa îi spunea că n-avea nicio coastă ruptă.

Îşi iţi capul din ascunzătoare, întrebându-se dacă nu cumva, între timp, vreunul dintre poliţişti reuşise să se târască până pe potecă. Ar mai fi avut nevoie de puţin timp, înainte de a se da alarma. Totul părea să fie însă liniştit. Adolescenţii nu se mai vedeau.

Vânătorul îşi făcu apariţia lângă ea, la fel de silenţios ca o fantomă, imediat ce ieşi dintre rododendroni. Ajunşi din nou pe cărare, începură să alerge către poarta de metal care marca intrarea pe maidan. Sarah dădu să traverseze către strada High, dar se opri, aruncând o privire înapoi, ca să se asigure că pisica o urma. Animalul se aşezase însă pe pavajul de lângă poartă, uitându-se în lungul drumului care o pornea la dreapta, ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva.

— Haide! Pe aici! zise Sarah nerăbdătoare, arătând cu degetul direcţia către centrul oraşului şi hotelul ei. N-avem timp pentru asta, adăugă ea, dându-şi seama cât de greu îi va fi să meargă cu animalul acela pe străzi şi apoi să intre în cameră, fără ca nimeni să-i observe.

Vânătorul rămase însă nemişcat, privind la drumul din dreapta, la fel cum ar fi făcut orice pisică din rasa ei când voia să-i atragă atenţia stăpânului asupra unei prăzi.

— Ce e? Ce e acolo? întrebă Sarah, alergând înapoi şi simţindu-se uşor caraghioasă, fiindcă încerca să poarte o conversaţie cu o pisică.

Îşi privi ceasul, cântărindu-şi posibilităţile. Pe de-o parte, nu avea cum să mai treacă mult timp până când cineva o să descopere ce se întâmplase în spatele casei Burrows, iar atunci maidanul şi întregul Highfield vor colcăi de poliţişti. Pe de altă parte, abia se înserase. Era în elementul ei; se putea folosi de avantajul întunericului. Principala grijă era să se îndepărteze cât mai mult posibil de casa Burrows, iar mersul pe nişte străzi aglomerate se putea dovedi o greşeală. Nu-şi făcea nicio iluzie. Faţa ei zdrobită avea să atragă imediat atenţia.

Încercă să vadă ce era în direcţia pe care i-o arăta pisica – poate că n-ar fi fost rău să creeze o pistă falsă şi, dacă era necesar, să apuce pe o cale mai întortocheată către hotel. În timp ce chibzuia astfel, Vânătorul râcâi asfaltul cu laba, nerăbdător să pornească. Sarah se uită la pisică, ştiind că s-ar fi putut să fie nevoită să o abandoneze pe drum. Animalul n-ar fi făcut decât să atragă atenţia, reducându-i astfel şansele de scăpare.

— Bine, facem cum vrei tu, zise Sarah, hotărându-se dintr-odată.

Ar fi putut jura că pisica îi zâmbi înainte să ţâşnească pe drumul din dreapta, atât de repede, încât făcu eforturi s-o urmeze. Păreau să se îndrepte către marginile vechiului oraş.

Douăzeci de minute mai târziu, intrară pe o stradă pe care Sarah n-o cunoştea, dar, potrivit unui indicator, se îndreptau spre

un fel de groapă de gunoi municipală. Pisica aşteptă puţin lângă intrarea ce se deschidea la capătul unui lung şir de pancarte, apoi o luă pe acolo. Sarah o urmă şi zări un teren viran accidentat, năpădit de buruieni şi înconjurat de tufe mici.

Pisica alergă pe lângă o maşină abandonată, către un colţ. Părea că ştie exact unde merge. Se opri brusc şi îşi ridică botul în aer, adulmecând, în timp ce Sarah se strădui s-o prindă din urmă.

Mai avea puţin şi-o ajungea, când precauţia o făcu să se întoarcă şi să se asigure că nu le urmărea nimeni. Când privi din nou spre locul în care stătuse pisica, aceasta dispăruse. Deşi vederea ei pe timp de noapte era foarte ascuţită, nu avea nici cea mai mică idee unde era animalul. Tot ceea ce mai zărea erau tufele mici răspândite pe solul mocirlos. Îşi luă lanterna de pe inelul cu chei şi lumină puţin împrejurimile. Atunci, la câţiva metri de locul în care stătea, văzu capul pisicii ivindu-se, aproape comic, din pământ.

Vânătorul dispăru din nou din vedere. Sarah se apropie ca să se uite mai bine şi găsi un fel de şanţ, acoperit în mare măsură de o placă. Întinse mâna, încercând să descopere ce se afla dedesubt – părea să fie o groapă destul de adâncă.

Împinse placa deoparte, gemând din cauza durerii din coaste, şi lărgi deschizătura cât să încapă şi ea.

Întinse cu băgare de seamă un picior în golul întunecat, dar îşi pierdu echilibrul din cauza malului de pământ fărâmicios. Dădu neajutorată din braţe, încercând să se apuce de ceva pentru a-şi opri căderea, însă nu reuşi să găsească nimic. Căzu aproape opt metri şi ateriză în fund, cu o bufnitură puternică. Suduind încetişor, aşteptă să i se mai domolească durerea şi apoi aprinse din nou lanterna.

Spre marea ei mirare, văzu că se prăbuşise într-un puţ aparent plin de oase. Erau peste tot, curăţate cu grijă de carne şi tendoane, strălucind alb în lumina lanternei. Luă un pumn de oase, alese un femur micuţ şi îl examină. Privind în jur, descoperi şi câteva cranii. Toate aveau urme de colţi şi, judecând după mărime, erau de iepure sau de veveriţă. Observă apoi un craniu ceva mai mare, cu nişte canini dezvoltaţi.

— Câine, zise ea, identificându-l imediat.

Zgarda de piele, înnegrită de sânge închegat, îi era încă prinsă de craniu.

Se afla în bârlogul pisicii!

Îşi aminti deodată articolul de ziar pe care îl citise la hotel.

— Deci tu eşti răpitorul de câini! zise ea. Tu eşti bestia de pe maidanul din Highfield, adăugă ea, chicotind cu uimire şi adresându-se întunericului dinspre care putea auzi respiraţia regulată a pisicii.

Se ridică în picioare, iar scheletele mici pocniră şi se fărâmiţară sub tălpile ei. Porni în lungul galeriei care se deschidea din puţul cu oase. Pereţii acesteia erau întăriţi cu stâlpi de lemn, care, în ochii ei experţi, nu păreau prea solizi – aveau pete de putreziciune şi păreau mult prea uzi. Mai rău, tavanul nu era îndeajuns de bine susţinut, ca şi cum cineva smulsese la întâmplare nişte stâlpi, fără să se gândească la consecinţe. Clătină din cap, stârnindu-şi din nou durerea. Cu siguranţă, locul nu era dintre cele mai sigure, dar, în momentul acela, nu rezistenţa adăpostului o interesa. Ea avea nevoie de un refugiu în care să îşi revină de pe urma loviturilor.

Galeria o duse şi mai adânc în pământ, până când pătrunse într-o cameră mai mare. Zări un fel de duşumea, acoperită de un mucegai alb care părea să se întindă. Pe ea se aflau două fotolii prăpădite, aşezate unul lângă altul, iar într-unul dintre ele stătea pisica, absolut nemişcată, de parcă o aştepta acolo de o bună bucată de vreme.

Sarah plimbă lumina în jur şi observă cu surprindere că lăţimea maximă a camerei era de aproximativ cincisprezece metri, dar peretele aflat în capătul celălalt se prăbuşise, iar valul de pământ ajunsese aproape de fotolii. Din tavan picura neîncetat apă şi, în timp ce mergea pe lângă perete, călcă drept într-o baltă adâncă şi îşi pierdu echilibrul.

Trăgând o înjurătură când piciorul i se scufundă în apa aceea mocirloasă, se apucă de cel mai apropiat lucru care ar fi putut să o sprijine – unul dintre stâlpii care susţineau tavanul. În loc să întâlnească însă o bârnă solidă de lemn, după cum sperase, rămase în mână doar cu un snop de aşchii ude, ceea ce o făcu să cadă spre perete, piciorul alunecându-i şi mai adânc în baltă. Mai rău încă, fiindcă stâlpul de care voise să se prindă se dislocase, în scândurile care susţineau tavanul se căscă o gaură. Un torent de pământ se năpusti asupra ei, iar ea încercă deopotrivă să se ridice, dar şi să se ferească de ploaia de ţărână.

— Pentru Dumnezeu! strigă Sarah. Care *tâmpit* o fi construit locul ăsta?

Reuşi să iasă din baltă şi îşi şterse noroiul de pe faţă. Cel puţin, reuşise să nu-şi piardă lanterna, pe care începu s-o folosească pentru a examina mai atent împrejurimile. Făcu înconjurul

excavaţiei, cu mai multă atenţie, examinând stâlpii care păreau să fie în diferite stadii de degradare.

Pungindu-şi buzele şi întrebându-se ce naiba fusese în capul ei când coborâse acolo, se întoarse către Vânător, care nu-şi mişcase nici măcar un muşchi atunci când ea dărâmase stâlpul. Stătea răbdător în fotoliu, ţinându-şi capul sus, ca şi cum ar fi studiat-o. Sarah ar fi putut jura că citeşte o expresie amuzată pe faţa animalului, de parcă s-ar fi distrat pe seama întâmplării cu balta şi cu stâlpul.

— Data viitoare când mă mai conduci undeva, o să mă gândesc mai bine, zise Sarah furioasă.

Atenţie!

Îşi înghiţi cuvintele, amintindu-şi cu cine avea de-a face. Deşi animalul părea de-a dreptul placid, Vânătorii, în special cei care se sălbăticeau, puteau fi lesne schimbători, iar ea nu trebuia să-l sperie sau să-l stârnească. Se apropie de fotoliul liber, străduindu-se să nu facă mişcă bruşte.

— Mă laşi şi pe mine să stau? întrebă ea, cu o voce caldă, ridicându-şi palmele pline de noroi către pisică, de parc-ar fi vrut să îi arate că nu îi vrea răul.

Odată aşezată în fotoliu, începu să o neliniştească un gând. Privi prin încăpere, încercând să-şi dea seama ce anume nu era la locul lui, când pisica se întinse puţin spre ea. Încă nesigură dacă putea avea încredere deplină în animal, Sarah se trase înapoi, dar se linişti imediat, când văzu că animalul îşi freacă botul de spătarul fotoliului.

Sarah observă însă că în locul în care se scărpinase pisica se afla un obiect şi îşi întinse mâna încetişor să vadă ce e. Părea o bucată de pânză udă. Se lăsă pe spate în fotoliu şi o întinse. Era un tricou de rugby, cu dungi galbene şi negre, murdar de noroi. Îl mirosi.

Dincolo de mirosul greu de mucegai şi umezeală care îmbâcsea aerul, desluşi şi un alt iz, abia perceptibil, care părea doar o impresie. Îl adulmecă încă o dată, ca să se asigure că nu greşeşte, apoi se uită cu atenţie la pisică. Se încruntă în timp ce gândul, care fusese la început nedefinit, începu să prindă contur. Mintea i se puse în mişcare şi, ca o bulă de aer care se ridică la suprafaţa apei, adevărul i se arătă dincolo de orice tăgadă.

— A fost al *lui,* nu-i aşa? zise ea, ţinând tricoul în faţa botului plin de cicatrice al pisicii. Fiul meu, Seth, l-a purtat... Deci el... înseamnă că el a săpat aici! Dumnezeule, n-am ştiut niciodată că a ajuns atât de adânc în pământ!

Pentru câteva secunde, examină din nou excavaţia, de data asta cu alţi ochi. Se trezi însă aruncată într-un tumult de emoţii contradictorii. Înainte de a fi primit scrisoarea, probabil că ar fi fost încântată să se afle în excavaţia fiului ei, fiindcă asta ar fi adus-o mai aproape de el. Acum însă nu se bucura de descoperirea ei – într-adevăr, se simţea stingherită să se afle în locul acela şi totodată furioasă, gândindu-se la mâinile care îl creaseră.

Clătină din cap, când în minte îi explodă un alt gând. Se întoarse din nou către animalul care nu-şi luase nicio clipă privirea de la ea.

— Cal? Ai fost Vânătorul lui Cal?

Când rosti numele băiatului, pisicii îi tremură un obraz, iar picăturile de apă adunate pe mustăţile lungi străluciră în lumina lanternei.

Ridică din sprâncene.

— Dumnezeule, îngăimă ea. Ai fost al lui Cal, nu-i aşa?

Încruntându-se, se adânci în gânduri pentru câteva secunde.

Dacă animalul îi aparţinuse într-adevăr lui Cal, atunci asta nu făcea decât să sprijine ce îi spusese Joe Waites – că Seth îl obligase pe Cal să meargă cu el în Suprasol, înainte de a-l târî în Adâncuri. Asta ar fi explicat prezenţa animalului – îl însoţise pe Cal când venise la suprafaţă.

— Prin urmare, ai reuşit cumva să ieşi din Colonie împreună cu... cu Seth? zise ea, gândind cu voce tare. Dar tu îl cunoşti sub numele de *Will,* nu-i aşa?

Pronunţă din nou, cu grijă, numele de Will, pândind o reacţie din partea pisicii. De data asta, animalul nu dădu niciun semn că ar fi recunoscut numele.

Sarah tăcu. *Era deci adevărat că fiul ei, Cal, ajunsese la suprafaţă şi atunci însemna că şi toate celelalte lucruri despre Seth erau adevărate?* Implicaţiile acestei descoperiri o copleşeau. Era ca şi cum cele mai intense sentimente ale ei, toată dragostea pentru fiul mai mare i-ar fi fost supte treptat, pentru a face loc unui sentiment urât, unei furii răzbunătoare.

— Cal, zise ea, dorind să vadă din nou reacţia animalului.

Pisica îşi întoarse capul către ea şi apoi îşi mută ochii spre intrarea în excavaţie.

Dorindu-şi din tot sufletul ca animalul să-i fi putut răspunde la sutele de întrebări care i se învolburau în minte, îşi lăsă capul să cadă pe spătarul fotoliului. Era mult prea mult pentru ea şi se pomeni abandonându-se în ghearele oboselii.

Auzind doar pârâitul şi trosnetele stâlpilor din jurul ei şi, din când în când, vreun bulgăre de pământ care se rostogolea, privi încă o dată rădăcinile care atârnau din tavan, dar pleoapele îi deveniră deodată mult prea grele. Degetul îi alunecă de pe butonul lanternei, camera se scufundă în întuneric, iar ea adormi aproape în aceeaşi secundă.

Capitolul opt

Băieţii parcurseră înapoi drumul pe care veniseră, pe lângă flacăra albastră şi până la calea ferată. Apoi, în mai puţin de douăzeci de minute, ajunseră la locul în care se oprise trenul.

Ghemuiţi în spatele vagonului santinelei, ale cărui ferestre, acum întunecate, erau acoperite de un strat uniform de praf, priviră în lungul şirului de vagoane, către locul unde se afla locomotiva. Nu văzură pe nimeni – se părea că trenul era nepăzit.

Îşi mutară apoi atenţia către restul spaţiului – caverna pe care o vedeau în faţa lor avea cel puţin două sute de metri, de la un perete la altul.

— Deci asta este staţia minerilor, şopti Will, uitându-se în zona din stânga a cavernei, acolo unde se puteau vedea câteva puncte luminoase.

Nu era impresionantă, fiindcă n-avea decât un şir destul de banal de construcţii asemănătoare cu barăcile.

— Nu e tocmai peronul nouă şi trei sferturi[1], nu-i aşa? mormăi Chester.

— Nu... am crezut că va fi cu mult mai mare, zise Will dezamăgit. Greu de luat în seamă, adăugă el, folosind expresia tatălui său atunci când nu era prea impresionat de ceva.

— Nimeni nu rămâne aici prea multă vreme, zise Cal.

Chester părea să nu se simtă deloc în largul său.

— Cred că nici noi n-ar trebui să zăbovim, şopti el îngrijorat. Unde-a dispărut toată lumea? Santinela şi mecanicul?

— Înăuntrul clădirilor, probabil, îi răspunse Cal.

Se auzi un zgomot, un huruit înfundat, ca acela al unui tunet îndepărtat, şi apoi începu o păcăneală asurzitoare.

— Ce dracu-i asta? exclamă Chester, speriat de-a dreptul, în timp ce fugeau cu toţii înapoi în tunel.

Cal îşi dădu primul seama şi le arătă undeva deasupra trenului.

— Nu, uitaţi-vă, pur şi simplu încarcă trenul pentru călătoria de întoarcere.

Văzură câteva jgheaburi mari deasupra vagoanelor cu pereţi mai înalţi. Aveau diametrul cel puţin egal cu cel al unei pubele de gunoi obişnuite, erau cilindrice şi păreau să fie confecţionate din foi de tablă prinse între ele cu nituri groase. Din jgheaburi se

---

[1] Peronul magic de unde pleca în fiecare toamnă trenul care îl ducea pe Harry Potter la Şcoala de Magie Hogwarts.

scurgea ceva cu viteză, lovind pereţii de metal ai vagoanelor şi scoţând zgomotul acela care îi speriase.

— Asta-i şansa noastră! strigă Cal către ceilalţi.

Se ridică în picioare şi, ocolind prin spatele vagonului santinelei, o rupse la fugă în lungul trenului, mai înainte ca Will să apuce să protesteze.

— Iar începe, se plânse Chester, dar o zbughi împreună cu Will în urma băiatului mai mic, ţinându-se pe lângă tren, exact aşa cum proceda şi Cal.

Fugiră pe lângă şirul de vagoane mai puţin înalte, trecând şi pe lângă cel în care călătoriseră, şi apoi continuară pe lângă cele cu pereţii mai înalţi. În cap le cădea praf şi pietriş şi trebuiră să se oprească de mai multe ori ca să se şteargă la ochi. Într-un minut parcurseră lungimea trenului, timp suficient ca să se încheie şi încărcarea vagoanelor. Ultimele fărâme din orice va fi fost materialul pe care îl încărcau în tren căzură din şirul de jgheaburi, lăsând aerul îmbâcsit de un praf aspru.

Desprinsă de tren, locomotiva se afla undeva mai în faţă, pe şine, dar Cal se ghemui lângă ultimul vagon cu pereţi mai înalţi. De îndată ce Will şi Chester i se alăturară, Will se repezi la el, dându-i o palmă după ceafa.

— Au! şuieră Cal, ridicându-şi pumnii, ca şi cum ar fi vrut să riposteze. Pentru ce-a fost asta?

— Pentru că iar ai fugit de unul singur, plod tâmpit ce eşti! îi reproşă Will, cu o voce furioasă, dar reţinută. Dacă mai faci dintr-astea, or să ne prindă.

— Dar nu ne-au văzut... şi altfel cum am fi putut răzbate până aici? se apără vehement fratele său.

Will nu-i răspunse.

Cal închise încet ochii, ca şi cum ar fi vrut să spună că fratele său era greu de cap, şi îşi întoarse privirea de la el, ca să se uite în depărtare.

— Trebuie să mergem înco...

— În niciun caz, i-o reteză Will. Înainte ca oricare dintre noi să meargă undeva, Chester şi cu mine o să facem nişte verificări. Tu stai pe loc, aici!

Cal se supuse fără entuziasm, trântindu-se la pământ cu un icnet furibund.

— Te simţi bine? îl întrebă Will pe Chester, când îl auzi cum fornăie zgomotos în urma sa.

Se întoarse ca să-şi privească prietenul.

— Chestia asta intră peste tot, se plânse Chester.

Şi începu să-şi sufle nasul, acoperindu-şi pe rând câte o nară cu degetele, în încercarea de a le curăţa de praf.

— Scârbos! exclamă în şoaptă Will, când Chester apucă între degete un fel de şirag de muci care-i atârna din nară şi-l aruncă apoi pe pământ. Chiar *trebuie* să faci asta?

Fără să-i pese de dezgustul prietenului său, Chester miji ochii, cercetându-i faţa lui Will, apoi îşi examină propriile braţe.

— Suntem fără îndoială bine camuflaţi, observă el.

Dacă feţele şi hainele lor fuseseră până atunci murdare din cauza şuvoiului neîntrerupt de fum negru din tren, acum erau în culmea jegului, fiindcă trecuseră pe lângă vagoane în timp ce erau încărcate.

— Ăăă, bine, zise Will, dac-ai terminat, hai să spionăm staţia.

Târându-se pe coate, Will şi Chester ocoliră prin faţa vagonului până ajunseră într-un loc din care se puteau vedea toate clădirile. Nu observară niciun semn de activitate.

Fără să facă nici măcar cel mai mic efort de a-şi ţine capul jos şi nesocotind ordinul lui Will, Cal li se alătură imediat. Părea incapabil să stea într-un loc, chinuit mereu de o nerăbdare vibrantă.

— Ştiţi, oamenii de la calea ferată sunt acum în staţie, dar or să iasă curând. *Trebuie* s-o ştergem de-aici înainte să vină, stărui el.

Will mai privi o dată clădirile.

— Da, bine, dar numai dacă rămânem împreună. Şi nu mergem mai departe de locomotivă. Ai înţeles, Cal?

Se furişară iute de lângă vagon, alergând aplecaţi până când ajunseră lângă locomotiva imensă. Din când în când, aceasta arunca jeturi şuierătoare de aburi, ca un dragon care sforăie. Încă simţeau căldura care iradia din boilerul său gigantic. Chester îşi aşeză prosteşte o palmă pe una dintre foile masive de oţel care formau apărătoarea de jos a locomotivei, dar şi-o retrase repede.

— Au! zise el. E încă foarte fierbinte.

— Nu mai spune, mormăi Cal sarcastic, în timp ce ajunseră în faţa maşinii gigantice.

— E grozavă! Arată exact ca un tanc, zise Chester, cu o mirare de şcolar.

Cu armura din plăci masive de oţel şi cu turela sa imensă, locomotiva semăna într-adevăr cu un fel de vehicul militar, poate cu un tanc mai vechi.

— Chester, chiar nu avem timp să admirăm trenuleţul, îl dojeni Will.

— Eu nu..., murmură prietenul său, continuând să soarbă însă locomotiva din ochi.

Începură să discute despre ce aveau de făcut.

— Ar trebui să mergem încolo, zise Cal cu însufleţire, arătând cu degetul într-o direcţie.

— Bla, bla, bla, bodogăni Chester, aruncându-i lui Cal o privire dispreţuitoare. Iar începe!

Will studie cu atenţie zona cavernei spre care arătase fratele său. Dincolo de o întindere golaşă de aproape cincizeci de metri, se vedea ceea ce părea să fie un fel de deschidere în peretele cavernei, mărginită de o parte şi de alta de rampe metalice, care coborau dintr-o structură aflată undeva deasupra. Will nu putea desluşi bine prin întunericul de acolo şi nu era sigur că aceea era o ieşire.

— N-am de unde să ştiu ce-i acolo, îi zise el lui Cal. E prea întuneric.

— Tocmai *de aceea* trebuie să ne ducem acolo, îi răspunse fratele său.

— Şi dacă iese vreun colonist, înainte ca noi să ajungem la adăpost? întrebă Will. N-au cum să nu ne vadă.

— Stau probabil la un pahar, răspunse Cal, clătinând încăpăţânat din cap. Dacă pornim chiar acum, n-o să păţim nimic.

— Am putea s-o luăm înapoi... să intrăm iar în tunel şi să aşteptăm să plece trenul, interveni Chester.

— Asta ar dura ore. Trebuie să mergem *acum,* zise Cal, cu vocea gâtuită de iritare. Acum, cât mai putem!

— Stai aşa, îl contră imediat Chester, întorcându-se către Cal.

— Să mergem, insistă Cal îndărătnic.

— Ba nu..., începu Chester, apropiindu-se de el, dar Cal îşi ridică vocea şi nu-l lăsă să termine.

— Tu habar n-ai de nimic, îi rânji dispreţuitor.

— Dar cine a murit de-ai rămas tu şef? zise Chester şi se întoarse spre Will, căutând aprobare. N-ai de gând să-l asculţi pe ăsta, nu-i aşa, Will? E doar un mucos prost.

— Gura! şuieră Will printre dinţi, fără să se adreseze cuiva anume, cu ochii pironiţi asupra staţiei.

— Eu zic să... declamă Cal în gura mare.

Will îi puse repede mâna peste gură, reducându-l la tăcere fără menajamente.

— Am spus să taci, Cal. Uite colo, sunt doi. Chiar acolo, şopti el repede la urechea lui Cal şi apoi îşi dezlipi încet palma de pe gura lui.

Cal şi Chester îi zăriră şi ei pe cei doi feroviari, care stăteau sub o galerie ce se întindea în faţa mai multor clădiri ale staţiei. Se părea că abia ieşiseră dintr-o baracă, iar prin uşa lăsată deschisă ajungeau până la băieţi acorduri muzicale bizare.

Purtau uniforme masive, albastre, şi un fel de aparate pentru respirat care le acopereau capetele şi pe care le ridicau, din când în când, pentru a putea sorbi din nişte halbe imense pe care le ţineau în mâini. Chiar şi din locul în care erau băieţii se puteau auzi vocile guturale ale bărbaţilor, care făcură câţiva paşi şi se opriră, privind nepăsători la tren. Pe urmă, se uitară către un punct al rampei aflate undeva sus, mult deasupra trenului.

După câteva minute, se întoarseră pe călcâie şi intrară din nou în baracă, trântind uşa în urma lor.

— Gata! Hai să mergem! zise Cal, privind doar către Will şi evitându-l cu grijă pe Chester.

— Încetează! mârâi Will. Pornim când cădem cu toţii de acord. Suntem o echipă.

Cal dădu să răspundă, iar buza de sus i se arcui într-un rânjet urâcios.

— Ăsta nu-i vreun joc tâmpit, se răsti Will la el.

Băiatul mai mic pufni zgomotos, dar, renunţând să-l mai contrazică pe Will, se întoarse în schimb spre Chester, fulgerându-l din priviri.

— Băi... băi, suprasolule! şuieră Cal.

Chester se arătă însă absolut nepăsător la această insultă, mulţumindu-se să ridice o sprânceană şi dând din umeri nedumerit către Will.

Rămaseră pe loc, Will şi Chester studiind cu atenţie faţada staţiei, în timp ce Cal desena în praf nişte figuri care semănau foarte mult cu Chester, cu trupuri pătrate şi capete bolovănoase. Din când în când, chicotea cu răutate ca pentru sine şi le ştergea, doar pentru a se apuca din nou să deseneze.

După alte cinci minute, timp în care nu se mai ivi niciun colonist, Will spuse:

— Bine, presupun că s-au liniştit. Aş zice c-ar fi timpul să mergem. Mulţumit, Chester?

Băiatul încuviinţă o singură dată din cap, cu toate că părea extrem de nefericit.

— În sfârşit, zise Cal, sărind în picioare şi frecându-şi mâinile, pentru a îndepărta praful de pe ele.

Cât ai clipi, intră în zona luminată, îndepărtându-se ţanţoş de cei doi.

— Care-i problema lui? îl întrebă Chester pe Will. O să ne omoare pe toţi.

Ajunşi în întunericul de lângă zidul cavernei, o luară printre cele două rampe şi descoperiră că pe acolo se putea într-adevăr ieşi, printr-o gaură imensă săpată în stâncă. Alegerea lui Cal fusese norocoasă şi n-avea de gând să lase acest lucru să treacă neobservat.

— Am avut drept..., începu el.

— Da, ştiu, ştiu, îl întrerupse Will. De data asta.

— Dar astea ce-or fi? întrebă Chester, observând câteva clădiri aflate chiar la intrarea unei alte ramificaţii a tunelului.

Erau aproape îngropate de şuvoaie de pământ care se scurseseră de pe zid. Unele erau doar nişte cuburi imense, altele păreau să fie circulare. Bucăţi ciudate de metal şi de piatră zăceau în neorânduială peste tot. Băieţii se apropiară de una dintre clădiri care, privită de aproape, se dovedi asemănătoare unui fagure imens, construit din cărămizi cenuşii. În timp ce Will îşi croia drum cu greutate prin pământul povârnit ca să ajungă mai aproape, răsturnă ceva cu piciorul. Se aplecă să vadă ce era. Avea aproape dimensiunea mâinii sale, era tare şi plat, cu margini ondulate. Ridică obiectul de jos şi continuă să urce spre construcţia în formă de fagure.

— Ar trebui să fie o trapă pe-aici, zise Cal, trecând înaintea fratelui său.

Începu să îndepărteze cu bocancii pământul de la baza clădirii. Într-adevăr, găsi o uşă minusculă, de mai puţin de o jumătate de metru pătrat. Se ghemui şi trase de ea, deschizând-o puţin, cu un scârţâit sonor al balamalelor ruginite. Dinăuntru se revărsă un fel de cenuşă neagră.

— De unde-ai ştiut de asta? întrebă Will.

Cal se ridică şi luă obiectul din mâna fratelui său, repezindu-l cu putere în suprafaţa rotunjită a clădirii de lângă el. Obiectul scoase un sunet înfundat şi din el se desprinseră câteva fragmente.

— E o bucată de zgură, zise el, lovind puternic cu piciorul într-un muşuroi de cenuşă pe care o împrăştie peste tot. Şi sunt gata să pun pariu că pe-aici pe undeva e şi o grămadă mare de cocs.

— Şi? întrebă Chester.

— Şi atunci astea sunt furnale, îi comunică băiatul, sigur pe el.

— Zău? făcu Will, aplecându-se să privească prin trapa deschisă de Cal.

— Da. Am mai văzut din astea în topitoriile din Caverna de Sud a Coloniei. Cal îşi ridică bărbia şi îl privi aspru pe Chester, de parcă şi-ar fi dovedit superioritatea asupra băiatului mai mare. Coproliţii au produs probabil fontă aici.

— Cu veacuri în urmă, după cum se pare, comentă Will, măturând cu privirea întreg peisajul.

Cal dădu din cap şi, nefiind altceva interesant de luat în seamă pe acolo, porniră tăcuţi în lungul tunelului.

— O face pe deşteptul! zise Chester, când Cal se îndepărtase destul ca să nu-l mai audă.

— Haide, Chester, răspunse Will în şoaptă. Probabil că e speriat de moarte de locul ăsta, aşa cum sunt toţi coloniştii. Şi nu uita că e mult mai mic decât noi. E doar un copil.

— Asta nu-i o scuză.

— Nu, nu este, dar ar trebui să fii şi tu puţin mai îngăduitor, sugeră Will.

— Nu e indicat, prin locurile astea, Will, şi ştii bine asta! izbucni Chester. Observându-l pe Cal, care auzise probabil exclamaţia sa, că se întoarce şi se uită la ei curios, Chester îşi coborî imediat tonul. Nu e loc de încă o greşeală. Ce? Crezi că îi putem ruga pe Styx să ne mai dea o şansă, aşa cum mai capeţi o viaţă într-un joc video? Fii serios!

— Cal n-o să ne dezamăgească, zise Will.

— Ai paria pe viaţa ta? îl întrebă Chester.

Will clătină doar din cap, mergând mai departe. Ştia că n-are ce să spună ca să-i schimbe părerea prietenului său. Şi poate că Chester avea dreptate.

Dincolo de furnale şi de grămezile de pământ, descoperiră că podeaua tunelului era bătătorită, de parcă numeroasele picioare care o călcaseră o făcuseră dură ca asfaltul. Deşi continuau să meargă în lungul tunelului principal, din când în când dădeau de galerii mai mici care se desprindeau din el. Unele din ele erau destul de înalte pentru a fi parcurse în picioare, dar prin cele mai multe puteai doar să te târăşti. Băieţii n-aveau însă de gând să părăsească drumul principal, fiindcă perspectiva de a o apuca printr-un astfel de pasaj nu le surâdea, mai ales că nu ştiau încotro ducea. Într-un târziu, ajunseră într-un loc unde tunelul se bifurca.

— Ei, şi acum pe unde? întrebă Chester, apropiindu-se, împreună cu Will, de Cal.

Băiatul mai mic se oprise fiindcă zărise ceva la baza zidului. Se apropie de obiectul acela şi-l împunse cu vârful bocancului. Era un indicator făcut dintr-un lemn albit de vreme, care închipuia două

„mâini” fixate în vârful unui par, extensiile lor în formă de degete arătând în direcţii opuse. Scrisul cioplit grosolan abia dacă mai era lizibil. Cal ridică parul şi îl ţinu în aşa fel încât Will să poată citi.

— Aici scrie *Târgul Crevasei,* ceea ce ar trebui să fie prin tunelul de la dreapta, iar ăsta... Băiatul ezită. Nu prea reuşesc să-mi dau seama... inscripţia e tocită... cred că zice *Mare* sau ceva.

— *Câmpia Mare,* sugeră Cal imediat.

Will şi Chester îl priviră cu destulă surprindere.

— I-am auzit pe prietenii unchiului meu vorbind despre asta odată, le explică el.

— Păi şi ce-ai mai auzit? Care-i treaba cu târgul ăsta? E o localitate a coproliţilor? îl întrebă Will.

— Nu ştiu.

— Ei, haide! S-o luăm într-acolo? îl îmboldi Will.

— Chiar nu ştiu nimic mai mult, răspunse Cal nepăsător, lăsând semnul să cadă la pământ.

— Ei bine, mie îmi place cum sună numele târgului ăstuia. Pun pariu că tata s-a dus într-acolo. Ce zici, Chester, o luăm spre oraş?

— Cum vreţi, răspunse Chester, care îl privea încă neîncrezător pe Cal.

Dar, după câteva ore de mers în lungul tunelului, deveni evident că drumul pe care îl aleseseră nu era o cale principală de comunicare, ca tunelul pe care îl lăsaseră în urmă. Solul era mai accidentat şi nu la fel de bine bătătorit, având încă bolovani imenşi la tot pasul, ceea ce sugera că nu fusese folosit prea des. Mai mult chiar, din când în când, se văzură siliţi să escaladeze grămezi imense de pietre adunate în locurile în care tavanul tunelului se surpase. Exact când începură să se întrebe dacă nu era cazul să se întoarcă, dădură un colţ, iar globurile lor luminoase decupară într-un petic de întuneric o structură care le bloca drumul. Avea margini regulate şi fusese făcută de mâna omului.

— Uite că se află totuşi ceva pe-aici, zise Will, oftând uşurat.

Când se apropiară, tunelul parcă se umflă într-o grotă ceva mai mare. Luminile băieţilor dădură la iveală un fel de gard înalt cu două turnuri de pază, fiecare având peste zece metri înălţime, închipuind un fel de poartă. Ajunşi şi mai aproape, constatară că între cele două turnuri, sus, era o placă lungă de metal pe care scria, cu litere stângace, *Târgul Crevasei.*

Scrâşnind cenuşa şi pietrişul sub tălpi, îşi luară inima în dinţi şi înaintară. Şi în dreapta şi-n stânga lor, gardul înalt părea să se întindă până la zidul cavernei, blocând în întregime accesul. Se părea că nu aveau pe unde să treacă decât prin poarta deschisă.

Încurajându-se din priviri unul pe celălalt, îşi continuară drumul şi, odată ajunşi înăuntru, văzură tot felul de clădiri care se întindeau pe o suprafaţă imensă, în faţa lor.

— Pare un oraş-fantomă, zise Chester, uitându-se la şirurile de colibe ridicate de o parte şi de alta a bulevardului central pe care veneau ei. N-are cum să mai fie cineva în viaţă pe aici, adăugă el, plin de speranţă.

Dacă unul dintre băieţi îşi închipuise vag că vreuna dintre colibe ar fi putut fi locuită, iluzia se risipi imediat ce constatară starea în care se aflau acestea. Multe dintre ele se prăbuşiseră. Dintre cele rămase în picioare, unele aveau uşile larg deschise sau chiar le lipseau cu totul. Absolut toate ferestrele erau sparte.

— O să intru aici, să văd ce-i înăuntru, zise Will.

Cu Chester asistându-l încordat, în spatele său, îşi croi drum cu greutate printr-o grămadă de scânduri aflate în prag, apucându-se de catul uşii pentru a-şi menţine echilibrul. Scoase un strigăt scurt, când toată clădirea hârâi înfundat şi se înclină ameninţător.

— Fii atent, Will! îl preveni Chester, care se retrase, ca nu cumva să se dărâme casa peste el. Pare un pic cam instabilă.

— Mda, mormăi Will, care n-avea de gând să se dea bătut.

Intră în casă şi îi lumină interiorul cu globul său, pe care îl plimbă îndeajuns ca să vadă că podeaua e plină cu tot felul de dărâmături.

— E plină cu paturi etajate, raportă el celorlalţi.

— Paturi etajate? repetă Cal neîncrezător, în timp ce Will continuă să investigheze interiorul.

Se auzi o pârâitură, iar piciorul îi trecu prin podea.

— La dracu'!

Îşi extrase piciorul şi dădu să se întoarcă. Se opri însă ca să privească la ceva aflat în colţul cel mai întunecat, care ar fi putut fi un fel de sobă. Hotărî însă că a văzut destul, dată fiind starea jalnică a podelei.

— Nu e nimic aici! strigă el şi ieşi.

Continuară să meargă pe bulevardul acela principal, până când Cal rupse tăcerea.

— Simţi mirosul ăsta? îl întrebă deodată pe Will. E puternic, ca şi cum...

— Amoniac. Da, îl opri Will.

Îşi proiectă lumina către bucata de drum de sub picioarele lor.

— Pare să vină din... din pământ. Se şi simte un fel de umezeală, observă el, frecându-şi vârful bocancului de podeaua cavernei şi apoi lăsându-se pe vine.

Luă puţin pământ între degete şi adulmecă proba, ţinând-o sub nas.

— Pfui, chiar *asta* miroase aşa. Pute. Parcă sunt excremente de pasăre. Nu se cheamă *guano?*

— Păsări. Asta-i bine, zise uşurat Chester, amintindu-şi de stolul inofensiv pe care îl întâlniseră în Colonie.

— Nu, nu sunt păsări, e altceva, se corectă imediat Will. Şi pare destul de proaspăt. Îl simt destul de cremos.

— O, meserie! şuieră Chester, privind panicat în toate direcţiile.

— Bleah! Sunt şi nişte chestii prin el, zise Will, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi rămânând pe vine.

— Ce chestii? aproape că sări în sus Chester.

— Insecte. Le vezi?

Îşi luminară picioarele, iar Chester şi Cal văzură şi ei despre ce vorbea Will. Gândaci de dimensiunea celor de bucătărie, bine hrăniţi, acopereau practic suprafaţa grămezilor de excremente. Aveau carapace alb-gălbui, iar antenele lor de aceeaşi culoare tresăreau ritmic în timp ce mergeau. Alte insecte, ceva mai închise la culoare, păreau că se feresc din calea lor, dar, fiind probabil ceva mai sensibile la lumină, se ascundeau repede, înainte să le poată observa cum trebuie.

Băieţii văzură cum, chiar în cercul de lumină pe care îl aruncau globurile, un gândac mare îşi deschise carapacea. Will chicoti fascinat când aripile insectei începură să zbârnâie, scoţând mai degrabă sunetul unei jucării cu cheie.

Începu apoi să zboare nesigur, ca un bondar beat. Odată ce luă înălţime, porni dezordonat, oscilând dintr-o parte în alta, până când dispăru în întuneric.

— Aici e un întreg ecosistem, zise Will, încântat de varietatea insectelor pe care le descoperea.

În timp ce scotocea prin excrementele din jur, dădu şi peste un vierme alburiu, care avea dimensiunile degetului său mare.

— Prinde-l pe ăla! S-ar putea să fie bun de mâncat! zise Cal.

— Uhhh, se cutremură Chester, începând să bată din picioare. Nu fi greţos!

— Nu, nu, vorbeşte serios, zise Will calm.

— N-am putea oare să mergem mai departe? se rugă Chester.

Will se desprinse fără entuziasm de insectele sale şi îşi continuară drumul în lungul bulevardului central. Ajunseseră la ultimele colibe, când Will le făcu din nou semn să se oprească. Mirosul era din ce în ce mai pronunţat, iar băiatul arăta către

ceva, în timp ce ceilalţi doi simţeau o briză uşoară mângâindu-le obrajii.

— Simţiţi? Cred că vine de undeva de sus, spuse Will. Toată zona asta e acoperită de un fel de plasă. Uitaţi-vă la găuri!

Priviră peste acoperişurile colibelor şi observară o plasă întinsă acolo unde ei îşi închipuiseră, până atunci, că se găseşte tavanul grotei. Împovărată de dărâmături, în unele locuri plasa atârna atât de jos, încât atingea acoperişurile colibelor, în timp ce în alte părţi lipsea cu desăvârşire. Încercară să lumineze printr-o asemenea deschizătură, ca să vadă ce se află dincolo de fâşiile de plasă. Dar globurile lor nu aveau destulă putere să răzbată până acolo şi nu reuşiră să desluşească nimic, în afara unui întuneric atotputernic.

— Poate că plasa acoperă crevasa după care a fost numit locul ăsta, îşi dădu Will cu părerea.

— HEI! strigă Cal din răsputeri, făcându-i pe ceilalţi doi să tresară speriaţi.

Auziră ecourile strigătului lui Cal reverberând în lungul crevasei.

— E mare! observă el, inutil.

Apoi auziră un zgomot. La început, asemenea unui foşnet, precum cel al paginilor unei cărţi răsfoite repede, dar curând crescu alarmant în intensitate. Ceva se agita, se trezea.

— Alţi gândaci? întrebă Chester, sperând că acela era răspunsul.

— Ăăă, nu, nu prea cred, zise Will, privind hăul de deasupra lor. S-ar putea ca asta să nu fi fost o idee prea bună, Cal.

Chester se năpusti imediat asupra lui Cal.

— Ce naiba ai mai făcut acum, ticălos mic? îi şopti el.

Cal se strâmbă.

Se putea auzi deja un fel de larmă şi, deodată, prin găurile din plasa de deasupra plonjară forme întunecate care se năpustiră spre băieţi. Anvergura aripilor lor era imensă, iar ţipetele li se loveau de pereţii grotei, părând că se şi întorc, ca un fel de răspuns ascuţit, pe care băieţii îl percepeau undeva la limita de sus a auzului lor.

— Lilieci! răcni Cal, recunoscând imediat sunetul.

Chester urlă speriat, dar rămase pe loc, împreună cu Will, vrăjiţi parcă de spectacolul oferit de animalele care se năpusteau spre ei.

— Fugiţi, băi, tâmpiţilor! strigă Cal către ei, în timp ce o lua la sănătoasa.

Într-o secundă, aerul se umplu de lilieci. Erau prea mulţi ca să-i numere şi păreau mai degrabă un roi de viespi supărate şi însetate de răzbunare. Treceau pe lângă ei atât de repede, încât Will nu reuşi să urmărească din priviri niciunul.

— Asta nu e bine! strigă el, în timp ce o sumedenie de aripi de piele stârneau curenţi haotici de aer deasupra capetelor lor.

Liliecii începuseră să plonjeze în direcţia băieţilor, ferindu-se de ei doar în ultimul moment.

Will şi Chester o zbughiră în lungul bulevardului, după Cal, fără să se gândească sau să le pese încotro se îndreaptă, atâta vreme cât se îndepărtau de atacul monştrilor zburători. Nu ştiau dacă liliecii constituiau sau nu un pericol; erau animaţi de un singur gând, de o frică aproape primordială, dorindu-şi doar să scape de bestiile acelea supradimensionate, diavoleşti.

Ca şi cum rugile le-ar fi fost ascultate, din întunericul din faţa lor se desprinse o casă. Avea două etaje şi de aceea faţada ei austeră era vizibilă pe deasupra colibelor din jur. Părea să fie construită dintr-un fel de piatră deschisă la culoare, iar ferestrele îi erau închise cu obloane. De-o parte şi de alta avea nişte anexe, pe care Cal le controlă disperat din fugă, încercând să găsească un loc în care să se adăpostească.

— Repede, pe aici! strigă el, când văzu că uşa de la intrare era întredeschisă.

În mijlocul haosului acela de coşmar, Will privi înapoi exact în momentul în care un liliac mai mare decât ceilalţi ateriză pe creştetul lui Chester. Will auzi chiar şi bufnitura. Avea un corp pe mărimea unei mingi de rugby, negru şi musculos. Lovitura îl trimise pe Chester la pământ. Will se năpusti să-şi ajute prietenul, încercând în acelaşi timp să îşi apere faţa cu mâinile.

Strigând, îl ridică în picioare pe Chester. Băiatul era uşor ameţit şi alerga destul de nesigur, aşa încât Will trebui să îl conducă spre casa aceea ciudată. Will dădea din mâini, încercând să alunge bestiile, dar una dintre ele i se prinse de rucsac. Se trezi aruncat într-o parte, reuşind totuşi să îşi păstreze echilibrul şi agăţându-se de Chester, încă năucit.

Will văzu cum liliacul căzu la pământ, cu una dintre aripi răsucită ciudat şi bătând nefiresc. În momentul imediat următor, alt liliac se năpustise asupra lui. Şi încă unul veni fulgerător, aterizând lângă primul. Şi apoi alţii, şi alţii, până când animalul rănit fu aproape îngropat sub atacatori, dintre care unii scoteau ţipete fioroase, înghesuindu-se printre aceştia. În timp ce animalul rănit încerca zadarnic să se elibereze, târându-se ca să scape de

semenii săi, Will văzu cum aceştia încep să îl sfâşie cu dinţii lor ascuţiţi ca nişte ace, care se colorară imediat în stacojiu. Atacau fără milă, muşcându-l de torace şi de abdomen, în timp ce victima începu să chelălăie oribil.

Aplecându-se şi împleticindu-se cu Chester alături, Will continuă să alerge pe porţiunea care mai rămăsese din bulevard. Străbătură în fugă treptele de la intrare şi se năpustiră pe uşa pe care Cal le-o deschisese larg. Imediat ce pătrunseră înăuntru, Cal o trânti în urma lor. Auziră mai multe bufnituri, când liliecii se izbiră în uşă şi apoi un fel de fojgăială, când alţii îşi frecară aripile de ea. Aceste zgomote încetară însă repede, lăsând în urmă doar strigătele ciudate ale liliecilor, care scăzură curând în intensitate, până când abia dacă mai puteau fi auzite.

În liniştea care urmă, băieţii încercară să profite pentru a-şi trage răsuflarea şi a se uita în jur. Descoperiră că se aflau într-un hol impozant, dominat de un candelabru imens, ale cărui braţe curbate meşteşugit erau încărcate de praf. Pe ambele părţi ale holului se putea vedea câte o scară arcuită elegant, care urca la etaj. Locul părea să fie pustiu; nu exista nicio piesă de mobilier, iar de pereţi mai atârnau doar câteva fâşii încreţite de tapet. Casa arăta ca şi când n-ar mai fi fost locuită de ani buni.

Will şi Cal începură să păşească prin praful la fel de gros ca un strat de zăpadă. Chester, încă zdruncinat, se sprijini de uşa de la intrare, gâfâind greoi.

— Ai păţit ceva? îl întrebă Will, iar sunetul vocii sale păru că se pierde în casa aceea ciudată.

— Nu cred, zise Chester, îndreptându-se, dându-şi capul pe spate şi frecându-şi gâtul să-şi mai aline usturimea. Mă simt de parcă aş fi fost lovit de o minge de crichet. Îşi aplecă din nou capul în faţă şi observă ceva. Hei, Will, ar trebui să vezi asta!

— Ce mai e?

— Se pare că a fost cineva pe-aici de curând! răspunse Chester înfricoşat.

Capitolul nouă

Flăcările mici se încolăceau deasupra resturilor de lemn, umplând camera din pământ cu o lumină şovăielnică. Sarah rotea deasupra flăcărilor o frigăruie improvizată, pe care înfipsese două corpuri mici. Priveliştea cărnii care se rumenea plăcut şi mirosul îmbietor o făcură să-şi dea seama cât îi era de foame. Era evident că şi pisica era hămesită, judecând după colierul de bale care îi atârna de o parte şi de alta a botului.

— Bună treabă, zise ea, aruncându-i animalului o privire fugară, care nu avusese nevoie de cine ştie ce îndemnuri pentru a ieşi din ascunzătoare şi a face rost de mâncare.

De fapt, pisica păruse cumva uşurată să facă exact lucrul pentru care fusese antrenată. În Colonie, rolul ei de Vânător era acela de a stârpi dăunătorii, în special şobolanii fără ochi, care erau consideraţi însă şi o delicatesă rară.

La lumina focului, Sarah avusese ocazia să inspecteze mai îndeaproape corpul pisicii, în vreme ce stăteau una lângă alta, în fotolii. Pielea fără pic de păr a animalului semăna cu un balon vechi, pe jumătate dezumflat, şi era brăzdată de nenumărate cicatrice. În zona gâtului, câteva dintre urme aveau încă o culoare purpurie, semn că erau recente.

Pe unul dintre umerii pisicii se vedea o despicătură urâtă, înconjurată de puncte de un galben bolnăvicios. Era limpede că rana aceea o chinuia, fiindcă încerca mereu să o cureţe cu labele din faţă. Sarah ştia că trebuia să-i îngrijească leziunea cât mai repede – era deja infectată. Asta dacă-şi dorea ca animalul să trăiască, decizie pe care nu o luase încă. Atâta vreme cât exista însă posibilitatea vreunei legături între animalul acela şi familia ei pierdută, simţea că nu-l putea abandona pur şi simplu.

— Al cui să fi fost tu de fapt? Al lui Cal sau al... al... *soţului* meu? întrebă ea, descoperind cât de greu îi venea să pronunţe cuvântul acela.

Mângâie încetişor pisica pe obraz, în timp ce aceasta continua să îşi ţină ochii pironiţi pe animalele din frigăruie. Nu purta nicio zgardă de care să fi fost agăţat vreun semn de identificare, dar asta nu o surprindea. Era o practică obişnuită în Colonie, fiindcă Vânătorii trebuiau să se târască prin locuri foarte înguste şi o zgardă s-ar fi putut agăţa de pietre, incomodând astfel animalul în timpul vânătorii.

Sarah tuşi şi se frecă la ochi. Un foc aprins sub pământ nu era o idee tocmai potrivită. Mangalul, care era oricum prea umed, trebuise să fie aşezat pe o porţiune dincolo de băltoacele care se întindeau pe fundul gropii. Construise un fel de platformă din pietre în acest scop. În plus, fumul, neavând pe unde să iasă, umpluse încăperea şi devenise atât de gros, încât femeia începuse să lăcrimeze.

Mai mult decât orice, spera că se aflau destul de departe de orice om, aşa încât mirosul cărnii fripte să nu poată fi detectat. Îşi privi ceasul. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de la incident şi orice căutare, în special cele în care ar fi fost folosiţi câini, ar fi trebuit să se fi terminat, mai ales într-o pustietate ca aceea de deasupra ascunzătorii ei. Poliţia îşi concentra probabil eforturile în apropierea locului în care se petrecuse incidentul şi scotocea maidanul.

Nu, nu prea credea că putea fi descoperită în locul în care se afla; în orice caz, niciunul dintre poliţişti nu avea mirosul atât de fin ca un colonist. Realiză deodată că se simţea în siguranţă în excavaţia aceea; poate că o influenţa şi faptul că se afla din nou sub pământ. Vizuina subterană semăna într-un fel cu căminul ei abandonat.

Luă cuţitul şi îi înfipse vârful în carnea care sfârâia.

— Bun, e gata cina, rosti ea către pisica din dreapta ei.

Animalul îşi plimbă repede ochii de la ea la mâncare şi înapoi, cu regularitatea unui metronom. Sarah desprinse prima carcasă, a unui porumbel, de pe ţepuşă şi o aşeză pe ziarul împăturit pe care îl ţinea în poală.

— Ai grijă, e fierbinte, preveni ea pisica, legănându-i veveriţa încă înfiptă în frigăruie prin faţa ochilor.

Dar îşi răcise gura de pomană. Animalul se întinse, prinzând repede între fălci corpul micuţului animal, pe care îl smulse dintr-o singură mişcare. După aceea, dispăru imediat într-un colţ întunecat, de unde începu să se audă cum îl mănâncă zgomotos, torcând continuu, cu putere.

Sarah trecu porumbelul dintr-o mână în alta, suflând asupra lui de parcă ar fi fost un cartof fierbinte. Când se răci îndeajuns, muşcă repede dintr-o aripă, sfâşiind carnea cu dinţii. În timp ce continuă să mănânce, înfruptându-se din pieptul păsării, din care rupea fâşii pe care le mesteca apoi cu plăcere, începu să evalueze situaţia în care se afla.

Regula ei principală pentru supravieţuire era să nu rămână într-un loc mai mult decât era nevoie, fiind mereu în mişcare, mai

ales pe timpul verii. Deşi faţa îi era vătămată de pe urma luptei cu poliţistul, îşi curăţase sângele şi încercase pe cât posibil să-şi mascheze vânătăile cele mai evidente. Se folosise de trusa de machiaj, un accesoriu de care nu se despărţea niciodată, fiindcă lipsa ei de pigment, albinismul, o forţa să folosească mereu un amestec de fond de ten şi loţiune protectoare împotriva soarelui. Era destul de încrezătoare că n-ar fi atras prea mult atenţia, dacă s-ar fi hotărât să iasă din excavaţia aceea.

În timp ce sugea gânditoare un os micuţ, îşi aminti de scrisorile pe care le luase din casa Burrows. Îşi şterse mâinile de grăsime cu ajutorul unei batiste şi scoase din geantă teancul de scrisori. Erau obişnuiţii fluturaşi publicitari pentru servicii de instalaţii sau de decoraţiuni interioare şi ea îi examină, unul câte unul, la lumina muribundă a focului, care se înviora însă pe măsură ce arunca hârtiile deasupra tăciunilor. Dădu apoi peste ceva care părea cu mult mai interesant: un plic elegant, cu o etichetă scrisă stângaci. Era adresat *Doamnei C. Burrows,* iar adresa expeditorului era cea a biroului local de asistenţă socială.

Sarah rupse plicul nerăbdătoare. În timp ce citea hârtia dinăuntru, de undeva din întuneric se auzi pocnetul sec pe care îl scoase craniul veveriţei, în momentul în care se sparse între fălcile pisicii, care începu să lingă lacom creierul animalului cu limba ei aspră.

Sarah îşi ridică privirile de pe foaia de hârtie. Deodată, drumul pe care trebuia să apuce i se păru mult mai clar.

Capitolul zece

Will şi Cal înotară prin praf către uşa de la intrare şi îşi îndreptară luminile spre locul arătat de Chester. Avea dreptate – marginea uşii fusese ruptă nu cu multă vreme în urmă, după cum indica nuanţa mai deschisă a lemnului.

— Pare destul de proaspătă, observă Chester.

— Nu noi am făcut asta, nu-i aşa? îl întrebă Will pe Cal, care clătină din cap. Înseamnă că trebuie să mai verificăm o dată locul ăsta, ca să fim siguri, zise el.

Rămânând împreună, merseră până în hol, de unde ajunseră în faţa a două uşi mari, pe care le deschiseră, izbindu-le de perete. Praful se ridică în valuri groase în faţa lor, ca o premoniţie vizuală a mişcărilor pe care le făceau. Chiar înainte ca norii de praf să se aşeze, băieţii îşi dădură seama de dimensiunile uriaşe ale camerei şi observară câteva lucruri impresionante. Modelul complicat al lambriurilor şi stucatura elaborată de pe tavan – o reţea de forme ce se întreţeseau deasupra lor – păreau să indice gloria de altădată a încăperii. S-ar fi putut să fi fost o sală de bal sau una pentru dineuri, date fiind dimensiunile şi poziţia ei în casă. În timp ce stăteau în mijlocul încăperii, îşi şopteau fără voie unul celuilalt, intimidaţi de încăperea aceea atât de neaşteptată şi de inexplicabilă.

Will strănută de câteva ori din cauza prafului care-i înţepa nările.

— Vă zic eu..., zise el, strănutând şi ştergându-şi nasul.

— Ce? întrebă Chester.

— Locul ăsta e un dezastru. E chiar mai rău decât în dormitorul meu de acasă.

— Mda, menajera a uitat în mod clar să treacă şi pe aici, spuse râzând Chester.

Începu apoi să imite mişcările unui om care foloseşte aspiratorul şi amândoi izbucniră în hohote nestăpânite de râs.

Clătinând din cap, Cal le aruncă o privire de parcă îi socotea săriţi de pe fix. Băieţii îşi reluară explorarea, călcând uşor în stratul gros de praf, verificând şi camerele alăturate. Erau încăperi mici, spaţii utilitare, la fel de goale ca şi sala mare, aşa că se întoarseră în hol, unde Will deschise o uşă aflată chiar lângă locul de unde începeau scările.

— Hei! Cărţi! zise el. E o bibliotecă!

În afară de două ferestre mari, care aveau obloanele trase, pereţii erau acoperiţi de rafturi cu cărţi până sus, în tavan. Camera avea vreo treizeci de metri pătraţi şi, în capătul cel mai îndepărtat de uşă, se putea vedea o masă pe care erau aşezate două scaune cu picioarele în sus.

Toţi trei văzură urmele în acelaşi timp. Ar fi fost greu să nu le observi în stratul acela perfect neted de praf. Cal îşi potrivi bocancul într-o urmă, vrând să o măsoare. Între degetele sale şi vârful urmei erau mai bine de doi centimetri. Îi aruncă o privire fugară lui Will, iar acesta dădu aprobator din cap. Începură amândoi să examineze colţurile întunecate ale încăperii.

— Urmele duc într-acolo, şopti Chester. Spre masă.

Într-adevăr, urmele porneau de la uşă, din locul în care stăteau acum băieţii, se îndreptau către rafturi, apoi încercuiau masa de câteva ori, dispărând într-un târziu într-un amalgam de paşi în spatele ei.

— Oricine ar fi fost, observă Cal, a venit şi a plecat de mai multe ori.

Băiatul se oprise să examineze un alt set de urme, mai puţin vizibil, care trecea pe lângă un perete plin cu rafturi şi apoi şerpuia către uşă.

Will păşi către mijlocul camerei şi îşi ridică globul luminos pentru a putea vedea mai bine colţurile încăperii.

— Mda, e goală, confirmă el, iar ceilalţi doi i se alăturară lângă masă.

Rămaseră tăcuţi, ascultând fâlfâitul ocazional şi ţipetele ascuţite ale liliecilor de dincolo de obloane.

— Eu nu mă întorc acolo, cel puţin până când nu dispar chestiile alea oribile, zise Chester, sprijinindu-se de masă.

Umerii îi tremurau şi respira cu greutate, cu gura întredeschisă.

— Da, cred că ar trebui să poposim aici o vreme, îl aprobă Will, dându-şi jos rucsacul şi aşezându-l pe masă, lângă Chester.

— Păi, ce facem? Nu explorăm şi restul casei? îl îmboldi Cal pe Will.

— Nu ştiu ce părere aveţi voi doi, da’ eu trebuie să mănânc ceva chiar acum, interveni Chester.

Will observă cum, destul de brusc, vorbirea lui Chester devenise neclară, iar mişcările, greoaie. Drumul pe care îl făcuseră şi apoi goana din calea liliecilor îl epuizaseră. Will îşi aminti că prietenul său mai suferea încă de pe urma tratamentului brutal de care avusese parte în temniţă.

Pornind către uşă, Will îi spuse lui Chester:

— Ce-ar fi să rămâi tu aici şi să ai grijă de lucruri, până când eu şi Cal... zise el, oprindu-se brusc la vederea şirurilor ordonate de cărţi. Legăturile astea sunt grozave, adăugă, plimbându-şi lumina peste cotoarele volumelor. Sunt foarte vechi.

— Serios? comentă Chester total dezinteresat. Desfăcu rucsacul lui Will şi pescui dinăuntru un măr.

— Da, asta pare interesantă. Se numeşte *Trezirea şi dezvoltarea sentimentului religios în suflet* de... ăăă... Băiatul şterse praful şi îşi întinse gâtul pentru a putea vedea şi restul literelor înflorite de pe cotorul cărţii. De *Rev. Philip Doddridge.*

— Sună captivant, îngăimă Chester, molfăind din măr.

Will scoase încetişor cartea dintre celelalte tomuri impunătoare şi o deschise cu grijă. Mii de fragmente de pagină îi zburară în faţă, restul hârtiei fiind redus la un fel de pulbere care se scurse imediat pe podea, la picioarele sale.

— Fir-ar! zise el, ţinând încă în mâini coperta goală a cărţii, cu o dezamăgire pură întipărită pe faţă. Ce păcat! Probabil că e din cauza căldurii.

— Sperai să găseşti ceva bun de citit, nu-i aşa? chicoti Chester, care aruncă peste umăr cotorul mărului şi apoi scotoci iar prin rucsac după mâncare.

— Ha, ha, ce amuzant, răspunse Will.

— Hai să mergem odată, îl chemă Cal, nerăbdător.

Will porni pe scări în sus, împreună cu fratele său, ca să verifice dacă şi restul casei era într-adevăr abandonat. Tot hoinărind prin camere pustii, Cal dădu de o baie mică. Aceasta consta dintr-un robinet cu depuneri groase de calcar, care ieşea dintr-un perete acoperit cu faianţă, deasupra unui lighean vechi de cupru, fixat într-un stativ de lemn. Răsuci robinetul până la capăt. Se auzi un fâşâit uşor şi, după câteva secunde, băieţii se cutremurară din cauza unei bubuituri ca de ciocan care părea să vină din pereţi.

Hărmălaia aceea continuă o vreme, transformându-se încetul cu încetul într-o vibraţie joasă, tânguitoare. Will ieşi în fugă din camera pe care o investiga şi străbătu coridorul lung ce ducea către casa scării. Acolo se opri ca să se uite peste balustrada ruptă, în holul pe unde o luase Cal. Strigându-l pe nume, îşi băgă capul prin toate uşile, până când ajunse în încăperea micuţă, aflată chiar la capătul coridorului, unde îl găsi pe fratele său.

— Ce se întâmplă? Ce-ai făcut aici? vru Will să ştie.

Cal nu-i răspunse. Privea fix robinetul. Chiar sub ochii lui Will, un lichid întunecat şi gros ca melasa ţâşni pe ţeavă şi apoi zgomotul tânguitor încetă cu desăvârşire. Pentru câteva secunde nu se întâmplă nimic, dar apoi începu să curgă apă curată, într-un şuvoi puternic, spre uimirea şi încântarea băieţilor.

— Oare o fi bună de băut? întrebă Will.

Cal îşi puse imediat gura sub ţeavă şi gustă.

— Hm, minunat. E în regulă. Probabil e dintr-un izvor.

— Ei, bine, cel puţin am rezolvat problema cu apa, îl felicită Will.

După ce se îndopă bine, Chester dormi câteva ore pe masa din bibliotecă. Atunci când se trezi, într-un târziu, şi află despre descoperirea băieţilor, plecă să arunce şi el o privire, lipsind o bună bucată de vreme.

Când se întoarse, pielea de pe faţă şi de pe gât îi era roşie şi băşicată, în locurile în care îşi iritase eczema, încercând să-şi frece crusta de mizerie de deasupra, iar părul îi era ud şi dat pe spate. Înfăţişarea sa de acum, mai curată, îi aminti lui Will de felul în care arătau acasă şi îi trezi nostalgia pentru vremurile mult mai lipsite de griji de dinainte de descoperirea Coloniei, pentru viaţa lor tihnită din Highfield.

— Altă viaţă! bombăni Chester, evitând privirile celorlalţi.

Cal, care dormise puţin pe podea, se ridicase într-un cot şi, încă năuc de somn, îl privea pe Chester uşor amuzat.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă el, ironic.

— Te-ai mirosit în ultima vreme? îi răspunse imediat Chester.

— Nu.

— Eu da, zise Chester, strâmbând din nas. Şi nu e prea plăcut!

— Păi, cred că e o idee minunată, zise imediat Will, ca să-i scutească pe Cal şi pe Chester de a continua dialogul şi împunsăturile, dar comentariile lui Cal păreau să nu-l afecteze pe celălalt absolut deloc.

Chester era absorbit de ceva aflat pe vârful degetului său mic, pe care tocmai îl folosise să se scarpine energic într-o ureche.

— Şi am să fac şi eu la fel, proclamă Will, în timp ce Chester trecuse la cealaltă ureche, înfigându-şi repetat un deget în interiorul ei.

Will clătină din cap şi începu să cotrobăiască prin rucsac după nişte haine mai curate.

Odată ce îşi găsi schimburi, îşi examină preţ de o secundă umărul, întrebându-se dacă nu cumva era momentul să schimbe

bandajul de pe rană. Prin crăpăturile cămăşii, pipăi cu grijă zona care înconjura bandajul, dar decise că trebuie să şi-o dea jos, ca să vadă starea în care se afla rana.

— Iisuse, Will, ce ţi s-a-ntâmplat? zise Chester, pălind şi uitând pentru o secundă de scărpinatul în ureche.

Văzuse pata imensă, de culoare stacojiu-închis, care înflorise pe bandajul lui Will.

— E de la atacul hăitaşului, îi spuse băiatul.

Îşi muşcă buza şi gemu când îşi ridică bandajul pentru a privi dedesubt.

— Bleah! exclamă el. Cred că am nevoie de un alt bandaj.

Se întoarse la rucsacul lui şi începu să caute în buzunarele laterale după feşele de rezervă şi punguţele cu prafuri pe care i le dăduse Imago.

— Nu mi-am închipuit că a fost atât de rău, zise Chester. Vrei să te-ajut?

— Nu, lasă. Oricum, mă simt mai bine, minţi Will, strângând din dinţi.

— Bine, zise Chester, dar faţa îi trăda încă îngrijorarea. Încercă să zâmbească, deşi nu reuşi să afişeze decât o grimasă.

În ciuda reacţiei iniţiale la eforturile lui Chester de a se curăţa, Cal profită şi el de ocazie şi, imediat ce Will se întoarse, se strecură până la baie, unde se spălă cu apa călâie.

Orele păreau să treacă mai încet în casă, ca şi cum pereţii acesteia i-ar fi izolat complet de exterior. Liniştea absolută care domnea în interior îi dădea casei un aer adormit. Nemişcarea aceea îi afecta şi pe băieţi. Nu făceau nici cel mai mic efort de a-şi vorbi şi dormeau iepureşte pe masa lungă a bibliotecii, folosind rucsacurile drept pernă.

Will începu curând să se simtă neliniştit şi constată că nu mai poate să doarmă. Ca să îşi omoare timpul, continuă să examineze biblioteca, întrebându-se cine trăise oare în casa aceea. Trecu de la raft la raft, citind titlurile de pe cotoarele vechi, lucrate manual, care anunţau, în majoritate, teme ezoteric-religioase, fiind scrise probabil cu secole în urmă. Asta nu făcea decât să îi crească frustrarea, pentru că ştia că toate paginile din interior s-au transformat în confetti şi praf şi, cu toate acestea, era fascinat de numele obscure ale autorilor şi de lungimea de-a dreptul hilară a titlurilor. Îşi pusese în minte să găsească o carte despre care auzise şi urmărea titlurile ca într-un concurs cu sine însuşi, când dădu peste ceva curios.

Pe un raft mai de jos, un set de cărţi identice păreau să nu aibă titlu deloc. După ce şterse praful de pe ele, Will văzu că au copertele legate într-o piele vişinie-închis şi că pe fiecare dintre ele erau gravate trei steluţe minuscule, la distanţe egale una de cealaltă.

Încercă imediat să scoată unul dintre volume, dar, spre deosebire de celelalte cărţi, care îl dezamăgiseră fără excepţie, revărsând asupra lui pulberea paginilor dezintegrate, acesta îi opuse rezistenţă, ca şi cum ar fi fost lipit. Şi mai ciudat, cartea însăşi părea cumva solidă. Încercă încă o dată, fără succes, aşa încât alese un alt volum al seriei, însă cu acelaşi rezultat. Observă că întreaga colecţie, care ocupa aproape jumătate din raft, se mişcase puţin, aşa încât trase cu mai multă forţă. Simţi un fior de încântare, fiindcă, în sfârşit, găsise ceva ce ar fi putut citi. Nedumerit de faptul că volumele păreau să fie lipite unele de altele, trase de ele cu ambele mâini.

Alunecară afară toate odată şi Will le aşeză pe podea, la picioarele sale. Era încântat: cărţile erau grele, iar paginile păreau să fie intacte, din unghiul în care le privea el. Cu toate acestea, continua să nu înţeleagă de ce nu poate desprinde nicio carte din mănunchiul acela. Pipăi marginile paginilor, apăsându-le cu vârful unghiei ca să le despartă, fără niciun succes. Le ciocăni apoi cu degetul. Sunară a gol şi atunci îi pică fisa că nu erau făcute din hârtie, ci din lemn, sculptat cu mare grijă ca să semene cu marginile neregulate ale cărţilor vechi. Pipăi pe spatele cutiei şi găsi o încuietoare, pe care o deschise cu uşurinţă. Scârţâind uşor, capacul se ridică lin. Nu erau deloc cărţi. *Era o cutie.*

Cu un fior de nerăbdare, smulse grăbit stratul de pânză de deasupra şi se uită înăuntru. Interiorul întunecat al cutiei de stejar adăpostea nişte obiecte ciudate. Ridică unul dintre ele ca să îl examineze îndeaproape.

Era cu siguranţă un fel de lampă. Avea un corp cilindric, de aproximativ opt centimetri lungime, de care era prinsă o ramă circulară ce susţinea câteva lentile groase. La capătul cilindrului era un fel de braţ articulat, iar în spatele lentilelor se găsea un fel de întrerupător.

Semăna foarte tare cu un far de bicicletă, numai că era foarte rudimentar (din alamă, după câte-şi putea da seama, judecând după petele verzui). Încercă maneta, fără niciun rezultat, şi trase de un capăt al cilindrului, în zona în care se vedeau două mici adâncituri. Capacul se deschise cu un pocnet sec, descoperind un mic compartiment. Dacă era într-adevăr un fel de lanternă, atunci

avea nevoie de baterii, dar, chiar şi aşa, nu reuşea să înţeleagă cum ar fi putut să fie pusă în funcţiune de o baterie atât de mică, mai ales că nu putea vedea absolut niciun fir.

Uluit, strigă către fratele său.

— Hei, Cal, presupun că nu ştii ce e chestia asta. O fi vreo prostie, ceva...

Cal se apropie de el, clătinându-se. Faţa i se lumină însă imediat ce văzu obiectul. Îl smulse din mâinile lui Will.

— Hei, astea-s grozave! zise el. N-ai un glob de lumină în plus?

— Ia de-aici, zise Chester, balansându-şi picioarele pe marginea mesei şi sărind de pe ea.

— Mulţumesc, zise Cal, luând globul de la Chester.

Întâi scoase tot praful din dispozitiv, întorcându-l cu susul în jos, lovindu-l cu palmele şi suflând în interiorul lui.

— Ia fiţi atenţi!

Dădu drumul globului în cavitatea din cilindru şi îl împinse până când se auzi un clic.

— Acum dă-mi capacul!

Will i-l dădu, iar Cal îl fixă din nou la capătul cilindrului. Pe urmă, frecă lentilele de pantaloni, ca să le cureţe cât mai bine.

— Mişti de ăsta de-aici, le explică el lui Chester şi lui Will, ca să modifici apertura şi să focalizezi razele.

Ţinea aparatul în aşa fel încât ei să poată vedea cum încearcă să mişte ceea ce părea să fie un fel de pârghie în spatele ramei care susţinea lentilele.

— E puţin înţepenit, spuse el, apăsând din răsputeri cu ambele degete mari. Când pârghia cedă, băiatul zâmbi. Gata!

Din lentile izbucni o rază de lumină atât de intensă, încât bătea pe toţi pereţii din jurul lor. Deşi camera era destul de bine iluminată, fiindcă aşezaseră globuri în diferite puncte, pe rafturi, acum puteau vedea cât de puternică era, prin comparaţie, raza lanternei.

— E grozav! exclamă Chester.

— Îhm. Se numesc *lanterne Styx* şi sunt destul de rare. Iar asta e cea mai faină chestie la ele, zise el şi, deschizând două suporturi de aramă aflate în spatele luminii, fixă lanterna de buzunarul cămăşii sale. Îşi luă apoi mâinile de pe ea şi îşi mişcă doar pieptul de la Will la Chester, lanterna rămânând fixată ferm la locul ei, în timp ce raza ei se oprea pe feţele băieţilor, făcându-i să clipească.

— *Hands free*[2], zise Will.

---

[2] Literal, „fără mâini” (eng.).

— Da. O treabă foarte folositoare când mergi. Se aplecă apoi să vadă ce mai conţinea cutia. Uite că mai sunt! Dacă-s toate ca asta, poate că o să repar câte una pentru fiecare dintre noi.

— Grozav, zise Chester.

— Deci..., începu Will, fulgerat de un gând, deci casa asta – chiar dacă e tocmai aici, jos – a fost pentru Styx!

— Da, răspunse Cal. Credeam că ştii asta! continuă el, strâmbându-se ca şi cum ar fi trebuit să fie mai mult decât evident. Ei au trăit aici, iar coproliţii erau ţinuţi în barăcile de afară.

Will şi Chester se priviră unul pe celălalt.

— Ţinuţi? De ce? întrebă Will.

— Erau sclavi. Timp de vreo două sute de ani, au fost obligaţi să extragă din mine toate chestiile de care avea nevoie Colonia. Acum e altfel – primesc în schimb hrană şi globuri luminoase de care au nevoie ca să trăiască. Styx nu îi mai obligă să muncească, aşa, ca odinioară.

— Ce drăguţ din partea lor, zise Will sec.

Capitolul unsprezece

Doamna Burrows se afla în camera de zi a Sanatoriului Humphrey, un stabiliment care pretindea că este un adevărat rai al recuperării sau, dacă era să dai crezare broşurii de prezentare, „un refugiu din calea grijilor şi agitaţiei cotidiene”. Camera de zi era domeniul ei. Confiscase cel mai mare şi mai confortabil scaun şi singurul taburet pentru picioare din încăpere, care îi servea în nesfârşitele sale vizionări la televizor, şi umpluse o sacoşă plină cu dulciuri, pe care o aşezase de o parte a fotoliului ei. Una dintre greutăţile pe care le întâmpinase în Sanatoriu fusese aceea de a convinge pe cineva să îi cumpere regulat dulciuri din oraş, dar reuşise şi rareori era dispusă să le împartă cu ceilalţi pacienţi.

În momentul în care se termină *Prietenii tăi,* parcurse celelalte canale într-o viteză nebunească. Trecu prin toate de câteva ori, până să-şi dea seama că niciuna dintre emisiunile transmise nu o interesa câtuşi de puţin. Frustrată, îşi înfipse degetul într-un buton al telecomenzii, amuţind televizorul, şi apoi îşi lăsă capul pe spate, pe spătarul fotoliului. Îi lipsea videoteca sa imensă, cu filmele şi spectacolele favorite; îi lipsea la fel de acut cum îi lipseşte unui ciung un braţ.

Oftă prelung şi trist, iar iritarea i se mai domoli, lăsând loc unui sentiment vag de neajutorare. Fredona melodia genericului unui serial, conferindu-i o tonalitate sumbră şi disperată când, deodată, uşa se deschise de perete, cu zgomot.

— Iar începem, bombăni stins doamna Burrows, văzând-o pe responsabila stabilimentului cum se năpusteşte în cameră.

— Ce-ai spus, dragă? întrebă responsabila, o femeie uscăţivă, cu păr cărunt, strâns într-un coc la ceafa.

— A, nimic, răspunse doamna Burrows cu nevinovăţie.

— A venit cineva să te vadă.

Responsabila se duse întins la ferestre şi trase draperiile, pentru a lăsa lumina să intre în cameră.

— Vizitatori? Pentru mine? întrebă doamna Burrows, lipsită de entuziasm şi ferindu-şi ochii de strălucirea soarelui.

Fără să se ridice din fotoliu, încercă să îşi bage picioarele în papuci, o pereche de mocasini pătaţi ce imitau pielea întoarsă, cu ştaifurile rupte în mod deliberat.

— Nu prea cred să fie cineva din familie... de vreme ce n-a mai rămas cine ştie ce din ea, zise doamna Burrows, puţin nostalgică. Şi nu-mi imaginez că Jean şi-a mişcat fundul până aici ca să mi-o

aducă pe fiică-mea... N-am auzit niciun cuvinţel de la ele de dinainte de Crăciun.

— Nu e din familie..., încercă să îi spună responsabila, dar doamna Burrows continuă, ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— Cât despre cealaltă soră a mea, Bessy, să spunem că... ăăă... deocamdată nu ne prea vorbim.

— Nu e din *familie,* e o doamnă de la Asistenţa Socială, reuşi responsabila să se facă auzită, înainte să deschidă o fereastră şi să exclame, pentru ea: Aşa-i mai bine!

Vestea nu-i provocă doamnei Burrows o reacţie evidentă. Responsabila aranjă florile dintr-o vază, pe care o aşeză pe pervazul ferestrei, şi adună petalele care căzuseră pe jos, înainte să se întoarcă din nou către doamna Burrows.

— Şi? Cum ne mai simţim astăzi?

— A, nu prea bine, răspunse doamna Burrows, pe un ton stins şi tânguitor şi terminându-şi vorbele cu un uşor geamăt.

— Nici nu mă mir. Nu e foarte sănătos să stai în casă cât e ziulica de lungă – ar trebui să mai ieşi la aer. De ce nu te plimbi puţin prin curte, după ce vorbeşti cu musafira ta?

Responsabila se opri şi privi iar pe fereastră, studiind grădina de afară ca şi cum s-ar fi uitat după ceva anume. Doamna Burrows îi observă gestul şi deveni curioasă. Responsabila îşi petrecea întregul timp în care era trează organizând oamenii sau lucrurile, ca şi cum menirea ei în viaţă ar fi fost să pună un strop de ordine în lumea asta haotică. Era un dinam uman, *nu se oprea niciodată* – de fapt, era antiteza perfectă a doamnei Burrows, care îşi încetă pentru moment lupta cu papucul încăpăţânat ca s-o cerceteze mai atent pe responsabila care părea surprinzător de inactivă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă doamna Burrows, neputând să se mai abţină.

— A, nimic important... doar că doamna Perkiss jură că l-a văzut din nou pe omul acela. Cică, de data asta, era chiar lângă ea.

— A, aprobă din cap doamna Burrows, care era în cunoştinţă de cauză. Şi când a fost asta?

— Dis-de-dimineaţă. Responsabila se întoarse din nou cu faţa spre încăpere. Nu-mi dau seama ce se întâmplă. Părea să se refacă atât de bine şi, dintr-odată, au început episoadele astea ciudate. Femeia se încruntă şi privi spre doamna Burrows. Camera ta e chiar sub cea a doamnei Perkiss – ai văzut pe cineva pe-acolo?

— Nu şi nici n-aş putea.

— De ce? o întrebă responsabila.

— Păi, e al dracului de evident, nu-i aşa? răspunse doamna Burrows, reuşind într-un final să îşi vâre piciorul în papuc. Este persoana aceea de care ne e teamă tuturor în adâncul sufletului, cortina de final, marele somn... cum vrei să-i spui... Deasupra capului ei atârnă sabia lui Damocles de o bucată bună de vreme... săraca vacă...

— Vrei să zici că..., începu responsabila, care înţelese brusc la ce se referea doamna Burrows.

Apoi o bătu uşor pe umăr, scoţând un *pfui!* uşor, parcă pentru a sublinia ce crede despre teoria aceea.

Doamna Burrows nu se lăsă însă deloc impresionată de atitudinea responsabilei.

— Ia aminte la ce-ţi spun! Asta e, rosti ea cu toată convingerea, în timp ce ochii îi fugiră înapoi către televizorul mut, fiindcă i se păruse că dădea să înceapă un program la care îi plăcea să se uite.

Responsabila oftă prelung, cu o faţă sceptică.

— Dar de când e *moartea* un bărbat cu pălărie neagră? întrebă ea, revenind la înfăţişarea extrem de preocupată pe care o afişa de obicei şi privindu-şi ceasul. Ia uite cât s-a făcut! Trebuie să plec la treabă. O ţintui pe doamna Burrows cu o privire severă. Nu-ţi lăsa musafira să aştepte, iar după aceea vreau să te duci să te plimbi prin grădină.

— Nicio problemă, încuviinţă doamna Burrows, dând viguros din cap, în timp ce recunoştea în sinea ei că efortul fizic pe care i-l sugerase responsabila i se părea destul de neplăcut.

N-avea nici cea mai mică intenţie să se plimbe, dar era hotărâtă să facă în aşa fel încât să fie observată când se va pregăti să iasă din Sanatoriu, să se învârtă o dată în jurul clădirii şi apoi să intre repede în bucătărie şi să rămână pitită acolo, o vreme. Dacă avea noroc, putea căpăta şi o cană cu ceai şi nişte pricomigdale de la bucătar.

— Fuguţa! exclamă responsabila, verificând încă o dată dacă toate lucrurile din cameră sunt la locul lor.

Doamna Burrows îi zâmbi dulce. Învăţase destul de repede că, dacă le cânta în strună responsabilei şi personalului, putea să facă ce dorea, aproape tot timpul, mai ales că ea nu punea nici pe departe atâtea probleme precum ceilalţi pacienţi.

Aceştia erau o gloată pestriţă, la care doamna Burrows privea cu milă. Sanatoriul Humphrey avea o mulţime de *pufăitori,* aşa cum îi numise ea. Nişte inşi care, dacă erau lăsaţi în pace, rămâneau singuri, în locuri dintre cele mai neaşteptate, ca nişte statui singuratice, de obicei prin colţuri, unde îşi omorau orele

lungi de inactivitate. Doamna Burrows văzuse însă şi schimbarea uluitoare pe care o sufereau aceşti bolnavi, mai ales în cursul serii. Pe neaşteptate, avea loc un soi de metamorfoză, după stingere – ca o omidă care se înveleşte într-un cocon de mătase, pentru a ieşi apoi sub o cu totul altă înfăţişare –, devenind nişte *urlători,* nişte monştri ai primelor ore ale dimineţii.

Atunci, oamenii aceia, de obicei foarte paşnici, începeau să urle, să se vaite şi să spargă lucrurile din camere, până când erau imobilizaţi de infirmieri sau li se administra o pastilă sau două. Şi, de obicei, se metamorfozau din nou în pufăitori înainte de răsăritul soarelui.

Mai erau şi cei pe care îi numea *zombi,* care bântuiau de colo-colo de parcă ar fi fost nişte figuranţi dintr-un film, fără să ştie ce trebuie să facă şi unde trebuie să meargă şi fiind invariabil incapabili de a-şi aminti replicile (în marea lor majoritate nu erau în stare să poarte un dialog raţional). Doamna Burrows obişnuia să îi ignore, în vreme ce ei i se împleticeau în jur pe traiectorii întâmplătoare şi fără sens.

Dar cei mai răi dintre pacienţi erau *oamenii-servietă,* specimene oribile de profesionişti între două vârste, care arseseră până la epuizare din cauza carierelor lor aflate veşnic sub presiune în contabilitate, în sistemul bancar sau, după cum credea doamna Burrows, în alte asemenea profesiuni lipsite de consistenţă.

Ura cu pasiune aceste victime ale societăţii. Uneori, se gândea că aversiunea ei era stârnită de faptul că manierismul şi privirea lor goală îi aminteau atât de mult de soţul ei, Roger Burrows. Remarcase şi la el câteva semne ale pericolului de a ajunge aşa, chiar înainte ca el să plece – mai exact, să dispară Dumnezeu ştie unde.

Căci doamna Burrows îşi ura soţul cu pasiune.

Chiar şi în primii ani de căsătorie, lucrurile între ei nu se desfăşuraseră tocmai lin. Neputinţa lor de a avea copii aruncase repede un blam asupra întregii relaţii. Iar corvoada asociată cu formalităţile de adopţie o făcuse pe doamna Burrows să nu se mai poată concentra asupra slujbei sale, încât, într-un final, fusese silită să renunţe la ea. Alt vis spulberat. După ce li se aprobaseră cererile de a adopta doi copii mici, un băiat şi o fată, se luptase din greu să le ofere tot ceea ce avusese şi ea pe când era copil, să le facă toate mofturile: haine frumoase şi compania oamenilor aleşi.

Fusese însă imposibil; deşi se străduise ani întregi să-şi transforme familia în ceva ce nu ar fi putut fi niciodată – cel puţin, nu cu salariul mizer al soţului –, trebuise să renunţe. În momentul

acela, doamna Burrows îşi închisese ochii, încercând să nu mai vadă nimic din jurul ei, să nu-şi mai conştientizeze situaţia şi să caute alinare în ceea ce se petrecea dincolo de ecranul televizorului. Cufundată în lumea aceea ireală şi pâlpâitoare, renunţase treptat la maternitate, încredinţând responsabilităţile gospodăreşti – spălatul, gătitul, totul – fiicei sale Rebecca, iar aceasta preluase sarcinile cu o uşurinţă surprinzătoare, având în vedere că la vremea aceea avea doar şapte ani.

Doamna Burrows nu simţea nici remuşcări şi nici vinovăţie pentru abandonul său, fiindcă nici soţul ei nu-şi ţinuse partea lui din înţelegerea pe care o făcuseră când se căsătoriseră. Iar, mai apoi, colac peste pupăză, dr. Burrows, neisprăvitul notoriu, avusese tupeul să o părăsească, răpindu-i în acest fel şi puţinul care îi mai rămăsese. Îi stricase viaţa şi aşa ruinată.

De aceea îl ura cu patimă. Iar ura aceea clocotea înăuntrul ei, niciodată prea departe de suprafaţă.

— Musafira ta, mai anunţă o dată responsabila.

Clătinând din cap, doamna Burrows îşi dezlipi ochii de pe ecranul televizorului şi se ridică şovăielnic din fotoliu. Îşi târşâi picioarele către uşă, lăsând-o pe responsabilă să aranjeze câteva cutii cu jocuri de puzzle pe o masă. Doamna Burrows n-avea chef să vadă pe nimeni, cu atât mai puţin o asistentă socială care i-ar fi putut stârni amintiri neplăcute despre familia ei şi despre viaţa pe care o lăsase în urmă.

Fără grabă, continuă să-şi târască letargic papucii peste linoleumul mult prea lustruit, trecând prin faţa camerei *bătrânei doamne L.*, care, la cei douăzeci şi şase de ani ai ei, avea doar cu zece ani mai puţin decât ea, dar incredibil de puţin păr. Bătrâna doamnă L. zăcea în poziţia ei obişnuită, adormită pe scaunul de pe coridor. Gura îi era deschisă atât de larg, încât părea că cineva încercase să îi despice capul în două, lăsând să i se vadă laringele proeminent şi amigdalele în toată splendoarea lor.

Femeia respira pe gura larg deschisă, făcând un zgomot extrem de asemănător cu şuierul pe care îl face aerul ieşind din roata spartă a unui camion.

— Dezgustător, hotărî doamna Burrows, continuându-şi drumul pe coridor.

Ajunse la o uşă pe care trona o etichetă simplă în alb şi negru, pe care scria *Camera Fericirii.* Intră.

Încăperea se afla în colţul clădirii şi avea ferestre pe doi pereţi, oferind o privelişte largă asupra grădinii de trandafiri de afară. Un binevoitor membru al personalului venise cu ideea de a-i încuraja

pe pacienţi să picteze ceilalţi doi pereţi, fără ferestre, dar rezultatul final nu fusese conform aşteptărilor.

Un curcubeu lat de vreo doi metri, compus din dungi de diferite nuanţe de maro, se arcuia peste o adunătură stranie de figuri uşor umanoide. Un capăt al curcubeului se implânta într-o mare, pe care se vedea un om ce rânjea pe o placă de surf, cu braţele întinse într-o formă grotescă de salut, în timp ce o aripioară imensă de rechin decupa un cerc în apa din jurul lui. Pe cerul de deasupra curcubeului trist se roteau pescăruşi, pictaţi în acelaşi stil naiv ca şi restul imaginilor. Aceştia aveau un şarm aparte, până când observai excrementele care cădeau de sub cozile lor în linii punctate, aşa cum desenează copiii tirul unei mitraliere într-o scenă de luptă, şi aterizau pe creştetele unui grup de siluete umanoide, dar cu capete de şoareci.

Doamna Burrows nu era în largul ei în camera aceea, simţind că imaginile fracturate şi misterioase încercau să îi transmită mesaje obscure, şi nu înţelegea nici în ruptul capului de ce încăperea era folosită la primirea oaspeţilor.

Îşi îndreptă atenţia spre musafira nepoftită, privind cu neîncredere la femeia aceea îmbrăcată în haine indescriptibile, care ţinea un dosar pe genunchi. Femeia se ridică imediat în picioare şi o fixă pe doamna Burrows cu ochii săi foarte decoloraţi.

— Sunt Kate O'Leary, zise Sarah.

— Asta văd, îi răspunse doamna Burrows, privind ecusonul prins pe halatul femeii.

— Încântată să vă cunosc, doamnă Burrows, continuă Sarah netulburată, impunându-şi să zâmbească, în timp ce îi întindea mâna.

Doamna Burrows murmură un salut, dar ignoră mâna întinsă.

— Hai să ne aşezăm, zise Sarah şi luă loc din nou.

Doamna Burrows privi în jur la scaunele de plastic şi evită intenţionat să se aşeze pe cel de alături de Sarah, alegând unul de lângă uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie nevoită să plece în mare grabă.

— Cine eşti? întrebă doamna Burrows aspru, măsurând-o pe Sarah din ochi. Nu te cunosc.

— Sunt de la Asistenţa Socială, răspunse Sarah, fluturând fugar scrisoarea pe care o găsise în faţa uşii locuinţei Burrows.

Mama lui Will îşi lungi gâtul, încercând să citească.

— V-am scris şi pe data de cincisprezece despre întâlnirea noastră, zise Sarah, aşezând repede scrisoarea mototolită pe dosarul pe care îl ţinea în poală.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic despre vreo întâlnire. Ia dă-mi să văd aia! ceru doamna Burrows, începând să se ridice, cu mâna întinsă către plic.

— Nu, nu, acum nu mai are nicio importanţă. Probabil că managerul de aici a uitat să vă informeze şi oricum n-o să vă răpesc prea mult timp. Voiam doar să mă asigur că totul e în regulă şi că...

— N-ai venit să-mi spui de facturi, nu-i aşa? o întrerupse doamna Burrows, care se aşezase la loc pe scaun, încrucişându-şi picioarele. Din câte ştiu, asigurarea mea de sănătate e de ajuns peste ceea ce pune guvernul, iar când banii se vor termina, mă voi folosi de sumele pe care le voi obţine din vânzarea casei.

— Sunt convinsă, dar problema aceasta nu ţine de departamentul meu, zise Sarah, zâmbind din nou, cu mare greutate.

Îşi desfăcu dosarul de pe genunchi, dezvăluind un teanc de hârtii, şi tocmai îşi scotea capacul de la stilou, când observă pictura care înfăţişa un urs de pluş de culoarea cafelei, desenat pe perete, la câţiva metri de doamna Burrows. În jurul ursului erau pictate cu grijă câteva zaruri, colorate în roşu aprins, portocaliu sau albastru-deschis, care indicau numere diferite. Sarah clătină din cap şi îşi îndreptă din nou atenţia către doamna Burrows, cu stiloul ridicat deasupra unei foi albe de hârtie.

— Deci... spune-mi, te rog, Celia, când ai fost internată aici? Te deranjează dacă-ţi spun Celia?

— Deloc, cum îţi e mai comod. A fost în noiembrie, anul trecut.

— Şi cum te-ai acomodat? continuă Sarah, prefăcându-se că îşi ia notiţe.

— Foarte bine, mulţumesc, zise doamna Burrows, adăugând imediat, pe un ton defensiv: dar mai sufăr încă după... ăăă... traumă... şi voi avea nevoie de mai mult timp petrecut aici. De mai multă odihnă...

— Da, acceptă Sarah necondiţionat. Dar familia ta? N-ai veşti despre ea?

— Nu, niciuna. Poliţia spune că investighează dispariţiile, dar eu nu prea cred că mai are vreun rost.

— Cine, poliţia?

Doamna Burrows răspunse pe un ton plictisit şi monoton.

— Au avut tupeul să vină ieri aici. Probabil că ai auzit ce s-a-ntâmplat acum două zile... incidentul de la mine de acasă, zise femeia, îndreptându-şi încet privirea către Sarah.

— Da, parc-am citit ceva despre asta, răspunse Sarah. Urâtă treabă.

— Aşa e. Doi poliţişti în patrulare au surprins o bandă de nenorociţi în jurul casei mele şi au purtat o luptă crâncenă. Amândoi sunt răniţi, iar unul dintre ei a fost atacat şi de un câine.

Doamna Burrows tuşi şi apoi scoase o batistă şifonată dintr-o mânecă, unde stătuse îndesată şi neobservată până atunci.

— Presupun c-au fost nişte nenorociţi de ţigani. Sunt mai răi decât animalele! exclamă ea.

*Dac-ar şti!*gândi Sarah. Făcu un semn din cap, încercând să sugereze că e total de acord cu doamna Burrows, în timp ce prin minte îi fulgeră imaginea poliţistului zăcând inconştient pe terasă, după ce îl doborâse ea.

Doamna Burrows îşi suflă zgomotos nasul şi apoi îşi îndesă batista la loc în mânecă.

— Nu ştiu unde-o să ajungă ţara asta! Oricum, şi-au ales greşit locul, de data asta. N-a mai rămas nimic acolo... totul e pus la păstrare, fiindcă locuinţa e scoasă la vânzare.

Sarah clătină din nou din cap, iar doamna Burrows continuă.

— Dar nici poliţiştii nu-s mai breji. Pur şi simplu nu vor să mă lase în pace. Consilierul meu încearcă să-i împiedice să mai vină pe-aici, dar ei insistă întruna să mă interogheze. Se poartă de parcă eu aş fi vinovată de tot ce s-a-ntâmplat... de dispariţiile din familia mea... chiar şi de atacul asupra poliţiştilor... ca şi cum eu aş fi putut avea ceva de-a face cu asta! Sunt păzită aici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi întinse picioarele, se răsuci puţin în scaun şi apoi le încrucişă din nou.

— Ar trebui, cică, să mă odihnesc! Însă întrebările lor mă neliniştesc, să ştii.

— Da, da, vă înţeleg perfect, o aprobă repede Sarah. Aţi avut destule de pătimit în ultima vreme.

Doamna Burrows dădu din cap şi apoi îşi ridică privirea către fereastră.

— Dar poliţia nu s-a oprit din căutarea soţului şi a fiului dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă încetişor Sarah. Chiar nu s-a descoperit nimic?

— Nu, nimeni nu pare să aibă nici cea mai vagă idee unde s-au dus. Sunt convinsă că ştii că mai întâi ne-a părăsit soţul meu şi abia după aceea a dispărut fiul meu de pe faţa pământului, zise femeia, pradă dezolării. L-au mai văzut pe ici, pe colo – de vreo două ori chiar în Highfield. A existat chiar şi o înregistrare a unei

camere de supraveghere dintr-o staţie de metrou, care înfăţişa pe cineva care semăna bine cu Will, însoţit de încă un băiat... şi de un câine imens.

— Un câine imens? interveni Sarah.

— Da, un alsacian sau ceva de genul ăsta, adăugă doamna Burrows, dând din cap. Dar poliţia spune că nu poate să verifice nicio mărturie. Femeia oftă, părând că îşi plânge de milă. Iar fiica mea, Rebecca, locuieşte acum cu sora mea, dar nu mai am nicio veste de la ea de vreo câteva luni. Vocea doamnei Burrows se topi în şoaptă, pe când faţa îi era lipsită de orice expresie. Toţi cei pe care-i cunosc se îndepărtează de mine... poate că au găsit cu toţii locuri mai bune...

— Nu pot să spun decât că-mi pare foarte rău, zise Sarah pe un ton cald. Fiul dumneavoastră... credeţi că a plecat să-l caute pe tatăl său? Am citit că ofiţerul care se ocupă de caz consideră că şi asta e o posibilitate.

— Will ar fi în stare, spuse doamna Burrows, privind încă pe geam, în curte, acolo unde cineva încerca, fără tragere de inimă, să lege nişte trandafiri căţărători de o pergolă ieftină de plastic, nu departe de fereastră. N-aş fi deloc surprinsă să aflu că a încercat aşa ceva.

— Deci nu mai aveţi niciun semn de la el din... cum spuneaţi... noiembrie?

— Nu, de mai înainte, şi da, n-am niciun semn, oftă doamna Burrows.

— Cum era... care era starea lui sufletească înainte de a dispărea?

— Chiar nu vă pot spune – nu mă simţeam prea bine în zilele alea şi nu...

Doamna Burrows se opri la mijlocul propoziţiei şi îşi smulse privirea de la grădina de trandafiri ca s-o pironească asupra lui Sarah.

— Cred că mi-aţi citit declaraţiile, de ce mă întrebaţi toate astea?

Dintr-odată, atitudinea ei se transformă radical, de parcă s-ar fi aprins de la o scânteie. Vocea îi căpătă un ton nerăbdător şi nepoliticos. Se ridică mai sus în scaun, îndreptându-şi umerii, şi începu să o privească intens pe Sarah.

Schimbarea din atitudinea femeii mai în vârstă nu scăpă neobservată, iar Sarah îşi îndreptă imediat privirea în altă parte, prefăcându-se că îşi consultă notiţele fără sens pe care le făcuse

pe hârtia de pe genunchi. Sarah aşteptă câteva secunde şi apoi continuă, vorbind cu glas scăzut şi foarte calm.

— O să vă explic imediat. Cazul dumneavoastră mi-a fost repartizat de curând şi mi-ar fi de mare folos să cunosc circumstanţele. Îmi pare rău dacă acest lucru e dureros pentru dumneavoastră.

Sarah putea simţi cum ochii doamnei Burrows săpau adânc în fiinţa ei, de parcă ar fi analizat-o cu două raze X. Se sprijini de spătarul scaunului. Înfăţişarea exterioară îi era relaxată, dar în adâncul sufletului se pregăti de o înfruntare. Iar aceasta veni după câteva momente.

— O'Leary... irlandeză, nu? Nu prea ai accent!

— Nu. Familia mea s-a mutat la Londra în anii '60. Mă întorc însă acasă în timpul vacanţei şi...

Cu o mină preocupată şi ochi strălucitori, doamna Burrows n-o lăsă să termine.

— Asta nu e culoarea naturală a părului tău. Se vede la rădăcină, observă ea. Părul tău pare alb. Ţi-l vopseşti, nu-i aşa?

— Ăăă... da. De ce?

— Şi mai e ceva şi la ochi – o vânătaie? Şi la buză... pare puţin umflată. Te-a bătut cineva?

— Nu, m-am împiedicat pe scări, răspunse Sarah acru, punând în tonul ei cantităţi egale de indignare şi exasperare, pentru a da greutate reacţiei ei.

— A, de asta... dar, dacă nu mă-nşel, ai şi un machiaj abundent care acoperă, aş zice eu, un ten extrem de palid.

— Mmm... să zicem, aprobă Sarah.

Era uimită de spiritul de observaţie al doamnei Burrows. Deghizarea ei fusese dată în vileag extrem de uşor, aşa cum ai smulge petalele unei flori ca să vezi ce e înăuntru.

Se întreba cum ar fi fost mai simplu să se apere, cum să-i abată atenţia doamnei Burrows, care nu părea să aibă de gând să înceteze cu întrebările. Văzu câteva baloane pictate pe zid, peste umărului celeilalte femei. Deasupra lor era desenată o bucată de cer care le întuneca şi le înghiţea, închizându-le culorile strălucitoare. Sarah respiră încet şi îşi drese vocea:

— Trebuie să te mai întreb doar câteva lucruri, Celia. Tuşi ca să îşi ascundă neliniştea. Cred că discuţia noastră a devenit puţin prea... ăăă... personală...

— Puţin prea personală? spuse doamna Burrows râzând sec. Nu crezi că şi întrebările tale idioate sunt puţin *prea personale?*

— Îmi trebuie...

— Ai o faţă foarte aparte, Kate, indiferent cât de mult te chinui să maschezi lucrul ăsta. Acum, că am observat asta, îmi dau seama că îmi pari *foarte cunoscută.* Oare unde te-am mai văzut?

Doamna Burrows se încruntă şi îşi înclină capul, ca şi cum asta ar fi ajutat-o să îşi amintească. Atitudinea sa era mai mult decât teatrală: se distra.

— Asta nu are nimic de-a face cu...

— Cine eşti, Kate? o întrerupse brusc doamna Burrows. N-ai cum să fii de la Asistenţa Socială. Cunosc genul ăla de funcţionar şi tu nu corespunzi. Deci cine eşti, mai *exact?*

— Cred că ajunge, deocamdată. Trebuie să plec.

Sarah se hotărâse să pună punct întâlnirii şi-şi adună hârtiile ca să le bage la loc în plic. Se ridică repede în picioare şi tocmai îşi lua haina de pe spătarul scaunului, când doamna Burrows se săltă din scaunul ei cu o viteză surprinzătoare şi se aşeză în pragul uşii, blocându-i ieşirea.

— Nu chiar aşa de repede! exclamă ea. Am şi eu câteva întrebări pentru tine.

— Înţeleg. Am făcut o greşeală venind aici, doamnă Burrows, zise Sarah cu hotărâre, în timp ce îşi punea haina pe braţ.

Făcu un pas către doamna Burrows, care însă nu se mişcă, iar cele două femei se treziră stând faţă în faţă, ca doi luptători care se măsoară din ochi. Sarah începea să se simtă obosită de atâta prefăcătorie. Doamna Burrows n-avea cum să ştie despre ea mai mult decât ştia despre originile lui Will. Sau, dacă ştia, nu spunea.

— Putem termina conversaţia asta altă dată, adăugă Sarah, afişând un zâmbet amabil şi întorcându-se într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să se strecoare printre doamna Burrows şi perete.

— Stai pe loc! îi porunci doamna Burrows. Probabil crezi că sunt nebună. Vii aici, cu hainele astea deşirate şi cu prefăcătoria asta de doi bani, şi te aştepţi să înghit ce-mi spui? Ochii femeii se îngustară până deveniră două linii care scăpărau cu răutate, iluminaţi de satisfacţia de *a şti.* Chiar ai crezut că n-o să-mi dau seama cine eşti? Ai faţa lui Will şi nicio cantitate de vopsea de păr sau vreo încercare actoricească de a te preface – continuă ea, lovind dosarul din mâinile lui Sarah cu dosul palmei – nu au cum să ascundă asta. Dădu încetişor din cap. Eşti *mama* lui, nu-i aşa?

Era ultimul lucru pe care Sarah se aştepta să-l audă. Femeia din faţa ei avea un spirit de observaţie absolut înspăimântător.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Sarah, cât de calm putu.

— Mama biologică a lui Will.

— E absurd, eu...

— Din ce văgăună ai ieşit? întrebă doamna Burrows, rânjind sarcastic.

Sarah clătină din cap.

— De ce ţi-a trebuit atâta timp ca să te întorci? Şi de ce tocmai acum? continuă doamna Burrows.

Sarah nu spuse nimic, sfredelind-o cu privirea pe femeia aceea cu faţa roşie.

— Ţi-ai abandonat copilul... l-ai încredinţat spre adopţie... De ce crezi acum că ai dreptul să-ţi bagi nasul în treburile mele? întrebă doamna Burrows.

Sarah pufni zgomotos. Ar fi putut oricând s-o doboare pe femeia aceea slabă şi leneşă, ca să-şi croiască drum, dar se hotărî să n-o facă, pentru moment. Rămaseră acolo, împărtăşind tăcerea asurzitoare, mama adoptivă a lui Will şi cea naturală, legate inexorabil şi conştiente fiecare de cine era cealaltă. Doamna Burrows rupse tăcerea.

— Înţeleg că-l cauţi, fiindcă altfel n-ai fi venit aici, şuieră ea. Îşi ridică o sprânceană, ca un detectiv dintr-un serial tv care face o deducţie esenţială pentru un caz. Sau poate că *tu* eşti vinovată de dispariţia lui.

— N-am avut nimic de-a face cu asta. Eşti nebună.

Doamna Burrows pufni.

— O... nebună, spui... Doar fiindcă mă aflu în locul *ăsta* îngrozitor? comentă ea pe un ton melodramatic, dându-şi ochii peste cap, ca o eroină îngrozită dintr-un film mut. Vai, mie!

— Lasă-mă să trec, te rog, zise Sarah pe un ton politicos, făcând un mic pas înainte.

— Nu, încă nu, o anunţă doamna Burrows. Poate că ai decis că-l vrei înapoi pe Will...

— Nu...

— Poate că *tu* l-ai răpit, o acuză doamna Burrows.

— Nu, eu...

— Păi, presupun totuşi că eşti implicată într-un fel, dar să te ţii dracului departe de treburile mele. E familia mea! se răsti doamna Burrows. Uită-te în ce hal eşti! N-ai fi în stare să fii mama *nimănui!*

Sarah auzise destul.

— A, da? îi răspunse ea printre dinţi. Dar *tu* ce ai făcut vreodată pentru el?

Un val de triumf străbătu faţa doamnei Burrows, fiindcă reuşise să o dovedească pe Sarah.

— Ce am făcut *eu* pentru el? Am făcut tot ce am putut mai bine. Tu ai fost cea care l-a abandonat, răspunse ea cu furie, fără să ştie că Sarah se lupta din greu cu dorinţa imperioasă de a o ucide. De ce n-ai venit să-l vezi până acum? Unde te-ai ascuns, toţi anii ăştia?

— În Iad! explodă Sarah, dând frâu liber scârbei şi furiei pe care o simţea faţă de cealaltă femeie, faţa oglindindu-i întreaga violenţă de care era capabilă.

Însă doamna Burrows nu se intimidă nici pe departe. Se dădu la o parte de lângă uşă, dar nu în retragere, ci ca să-şi aşeze mâna pe butonul mare şi roşu de alarmă de pe perete. Sarah putea acum să iasă din cameră şi porni către uşă, răsucind mânerul ca s-o deschidă. În timp ce făcea acest lucru, de pe coridor se auzi o larmă imensă – o ceartă monumentală, pigmentată cu strigăte isterice. Doamna Burrows îşi dădu seama imediat că se declanşase ceasul intern al unuia dintre urlători. Era ciudat – de obicei îşi păstrau reprezentaţiile pentru orele mici ale dimineţii.

Pentru o fracţiune de secundă, Sarah îşi abătu atenţia de la doamna Burrows, dar îşi reveni imediat şi începu să o fixeze pe femeia care rămăsese cu mâna ridicată deasupra butonului.

Sarah o privi fioros, clătinând din cap.

— Nu cred că vrei să faci asta, o ameninţă ea.

Doamna Burrows râse sfidător.

— O, zău? Şi de ce nu? De fapt, nu-mi doresc decât să pleci...

— Plec, poţi să fii sigură, o întrerupse scurt Sarah, rânjind.

— ...Şi să nu mai pui niciodată piciorul aici. Niciodată!

— Nu-ţi face griji... am văzut tot ce aveam nevoie, îi răspunse Sarah caustic, deschizând uşa cu atâta brutalitate, încât o izbi de peretele cu picturi ciudate, iar ferestrele zdrăngăniră.

Făcu un pas, dar şovăi în prag, realizând că nu spusese chiar tot ce şi-ar fi dorit, acum, că dăduseră cărţile pe faţă. Şi, în înfierbântarea de moment, îşi dădu seama că era în stare să admită, în cele din urmă, tot ceea ce încercase din greu să respingă – că mesajul lui Joe Waites era adevărat.

— Spune-mi ce i-ai făcut lui Seth...

— Seth? o întrerupse tăios doamna Burrows.

— Numeşte-l cum îţi place, Seth sau Will, nu contează. *Tu* l-ai transformat în ceva pervers, în ceva diabolic! îi strigă ea în faţă doamnei Burrows. L-ai făcut să devină un criminal nemernic.

— Criminal? întrebă doamna Burrows, părând brusc mult mai puţin sigură pe ea. Ce naiba spui?

— Fratele meu e mort. Will l-a omorât! urlă Sarah, cu ochii în lacrimi.

În tensiunea momentului acela, descoperi că e în stare să accepte că evenimentele descrise în scrisoarea lui Joe Waites puteau să se fi întâmplat aşa cum scria acolo. Părea că întâlnirea cu doamna Burrows îi oferise ultima piesă dintr-un puzzle care, acum complet, îi înfăţişa cea mai ticăloasă variantă cu putinţă. Iar izbucnirea lui Sarah veni cu atâta convingere şi cu o descătuşare emoţională atât de puternică, încât nici doamna Burrows nu se îndoi că spusele celeilalte erau adevărate. Sau măcar că Sarah le credea adevărate.

Doamna Burrows începu să tremure – pentru prima dată, îşi pierduse cumpătul. *De ce îl acuza femeia asta pe Will de crimă? Şi de ce îl numea Seth?* Numele acela era chiar mai şocant pentru ea decât întreruperea, încă din primul sezon, a unui serial tv extrem de promiţător. *N-avea niciun sens.* Faţa ei era imaginea pură a confuziei, iar mâna i se îndepărtă încet de buton, întinzându-se neajutorată către Sarah.

— Will... ţi-a ucis... fratele? Ce...? bolborosi doamna Burrows, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă spusele celeilalte femei.

Sarah abia dacă-i aruncă o ultimă privire ucigătoare şi zbură prin uşa deschisă. Se grăbea în lungul coridorului şi pe lângă ea trecură doi infirmieri zdraveni, care se îndreptau în direcţia opusă.

Fugeau către sursa strigătelor ascuţite, dar se opriră puţin când o văzură pe Sarah că aleargă, neştiind dacă n-ar fi trebuit cumva să se ocupe de ea mai întâi.

Dar Sarah nu le oferi nicio şansă să treacă la acţiune şi dădu colţul coridorului, iar papucii ei alunecară şi scârţâiră pe linoleumul mult prea lucios – n-avea de gând să se oprească pentru nimeni şi pentru nimic. Infirmierii priviră unul la celălalt şi porniră din nou către destinaţia lor iniţială. Sarah deschise uşa de sticlă a holului de la intrare. În timp ce îl parcurgea, văzu o cameră de supraveghere undeva pe un perete – era îndreptată direct spre ea. *La naiba!* Îşi puse bărbia în piept, ştiind însă că era prea târziu. N-avea ce să mai facă acum.

Recepţionera de la birou era cea care o primise pe Sarah în sanatoriu. Vorbea la telefon, dar se întrerupse imediat ce o văzu ieşind.

— Hei, vă simţiţi bine? Domnişoară O'Leary, ce s-a-ntâmplat?

Sarah o ignoră, iar femeia îşi dădu seama că era ceva în neregulă şi sări din scaun, strigându-i lui Sarah să se oprească.

Auzind încă în urma sa strigătele femeii, Sarah sprintă de-a curmezişul parcării şi apoi în josul aleii care ducea la şosea. Nu încetini până când nu ajunse în strada principală. Văzu un autobuz oprind în staţie şi se urcă imediat în el. Trebuia să se îndepărteze de zona aceea, în caz că ar fi fost chemată poliţia.

Aşezată la o distanţă considerabilă de ceilalţi pasageri, pe scaunele din spatele autobuzului, Sarah abia dacă reuşea să-şi domolească respiraţia. Era răvăşită de o furtună de gânduri şi de sentimente. Niciodată, în toţi anii petrecuţi în Suprasol, nu lăsase pe nimeni să întrezărească vreo clipă cine era de fapt, iar acum se dăduse în vileag tocmai în faţa *doamnei Burrows,* dintre toate persoanele din lume. N-ar fi trebuit să îşi lepede masca. Ar fi fost mai bine să rămână calmă. Totul mersese pe dos. Ce naiba fusese în capul ei?

Incidentul îi făcea inima să-i bubuie în urechi, în timp ce rememora cele petrecute. Se înfurie pe ea însăşi pentru lipsa de autocontrol şi constată că e teribil de supărată fiindcă schimbase atâtea replici cu femeia aceea ridicolă şi superficială, care fusese o parte atât de importantă a vieţii fiului ei... care avusese privilegiul de a-l vedea crescând... şi care acum trebuia să îşi asume responsabilitatea, fiindcă îl transformase în ceea ce era. Îi spusese doamnei Burrows vorbe pe care, mai înainte, nici măcar ea însăşi nu-şi permitea să le creadă – că Will era într-adevăr un trădător, un ticălos şi un ucigaş.

Ajunsă înapoi în Highfield, nu se putu opri să n-o ia la fugă pe ultima porţiune a fostei gropi de gunoi. Când dădu la o parte capacul, îşi recâştigase parţial stăpânirea de sine. Sări în puţul de intrare şi auzi imediat zgomotul micilor oase care se frângeau sub greutatea ei.

Bâjbâi prin buzunar după lanternă, dar, deşi o găsi, nu o aprinse, alegând să pipăie prin întunericul care o învăluia, până când ajunse în camera principală.

— Pisică, eşti aici? întrebă ea, aprinzând în sfârşit lanterna.

— Sarah Jerome, presupun, se auzi o voce, tulburător de limpede, în vreme ce încăperea se umplu de o strălucire uimitoare, mult mai puternică decât putea produce mica ei lanternă.

Îşi acoperi ochii, pe jumătate orbită şi înfricoşată de ceea ce i se păruse că zăreşte. Încercă disperată să identifice sursa vocii.

— Cine...? începu ea să zică, dându-se înapoi.

Ce se întâmpla?

Era o fată, de vreo doisprezece sau treisprezece ani. Era aşezată într-unul dintre fotolii, picior peste picior, şi un zâmbet

cochet îi înflorise pe faţa drăguţă. Dar lucrul pe care îl observă Sarah şi care îi răscoli măruntaiele, stârnindu-i cea mai cumplită frică, era faptul că fata era îmbrăcată ca un Styx.

Un guler mare şi alb peste o rochie neagră.

Un copil Styx?

În picioare, alături de fată, se afla un colonist, o brută imensă, care petrecuse un laţ în jurul gâtului pisicii, mai-mai s-o sugrume, ţinând în loc animalul ce se zbătea.

Instinctul înlocui gândirea, iar Sarah îşi deschise geanta fulgerător şi îşi scoase cuţitul, care scânteie în lumina puternică. Îşi lăsă geanta jos, agitând cuţitul, şi se ghemui, în încercarea de a se da şi mai mult înapoi. Privind înnebunită în jur, văzu de unde venea lumina. O mulţime de globuri luminoase – nu ştia câte – străluceau pe lângă pereţii sălii, ţinute de alţi colonişti. Bărbaţii solizi, cu muşchi bombaţi, erau aliniaţi pe lângă pereţi, ca nişte statui nemişcate, ca nişte paznici. Auzind limba scârţâită şi neinteligibilă vorbită de Styx, aruncă o privire spre tunelul prin care intrase. O grupă de soldaţi Styx, în uniformele lor – haine negre şi cămăşi albe –, se aşezase de-a curmezişul, în spatele ei, blocându-i singura cale de scăpare.

Era complet înconjurată. N-avea cum să-şi croiască drum cu forţa din ambuscada aceea. Era o situaţie imposibilă. Fusese mult prea grăbită – mintea îi hoinărise aiurea – şi intrase în excavaţie fără să se asigure.

Eşti o proastă, o proastă, o proastă.

Iar acum avea să plătească pentru greşeala ei. Scump.

Aruncându-şi lanterna, ridică lama cuţitului în dreptul gâtului. Avea timp. Nu puteau s-o oprească.

Fata vorbi însă din nou, pe un ton blând.

— Nu cred că vrei să faci asta.

Sarah cârâi ceva neinteligibil, cu gâtul strangulat de frică.

— Ştii cine sunt. Eu sunt Rebecca.

Sarah clătină din cap, nevenindu-i să creadă. O părticică îndepărtată a conştiinţei sale se întrebă de ce fata aceea Styx folosea un nume de suprasol. Nimeni nu ştia vreodată adevăratele nume ale agenţilor Styx.

— M-ai văzut în casa lui Will.

Sarah clătină din nou din cap, apoi îngheţă. Fata aceea părea să aibă într-adevăr ceva cunoscut. Sarah realiză că probabil se dăduse drept sora lui Will. *Dar cum era posibil?*

— Cuţitul, îi ceru Rebecca. Pune-l jos!

— Nu, vru să spună Sarah, dar nu reuşi să scoată decât un geamăt.

— Avem *atât* de multe în comun. Şi avem şi interese comune. Ar trebui să asculţi ceea ce am să-ţi spun.

— Nu e nimic de zis, strigă Sarah, recăpătându-şi vocea.

— Spune-i, Joe, zise fata Styx, întorcându-se pe jumătate.

Un bărbat se desprinse din rândul de lângă perete. Era cel care compusese scrisoarea, Joe Waites, un bărbat din gaşca lui Tam, fratele ei. Joe le fusese ca o rudă, ei şi fratelui ei, un prieten credincios, care l-ar fi urmat pe Tam până la capătul Pământului.

— Haide, îi porunci Rebecca, spune-i!

— Sarah, eu sunt. Joe Waites, adăugă el repede, fiindcă femeia nu dădu vreun semn că l-ar recunoaşte. Înaintă puţin, cu palmele tremurânde îndreptate spre ea, iar vocea lui aproape isterică începu să rostească un şuvoi de cuvinte. O, Sarah, te rog... te rog, pune-l jos... Lasă cuţitul jos... Fă-o de dragul fiului tău... de dragul lui Cal... Nu se poate să nu fi văzut mesajul meu... E adevărat.

Sarah apăsă şi mai tare lama în carnea de deasupra jugularei, iar bărbatul încremeni, cu mâinile întinse, dar cu degetele răsfirate şi tremurând din tot corpul atât de violent, încât Sarah crezu că e pe cale să leşine.

— Nu, nu, nu face asta... Ascult-o... trebuie s-o asculţi! Rebecca te poate ajuta.

— N-o să te atace nimeni, Sarah, ai cuvântul meu, zise calm fata. Măcar ascultă-mă, continuă ea, ridicând din umeri şi înclinându-şi puţin capul. Dar, dacă ţii neapărat, n-ai decât s-o faci... taie-ţi gâtul... Nu te pot împiedica.

Fata lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Dar ar fi o mare pierdere, o pierdere tragică şi prostească. Deci nu vrei să-l salvezi pe Cal? Are nevoie de tine.

Întorcându-se dintr-o parte în alta şi trăgând cu greu aer în piept, ca un animal încolţit ce era, Sarah îl fixă apoi pe Joe Waites. Clipi nedumerită în direcţia chipului de neconfundat al bătrânului, cu o căciulă îndesată pe cap şi un singur dinte ieşindu-i din maxilar.

— Joe? şopti ea răguşit către el, cu resemnarea cuiva care e gata să moară.

Îşi răsuci lama şi mai adânc în gât. Joe Waites dădu înnebunit din mâini şi începu să ţipe la vederea primilor stropi de sânge care şiroiră pe pielea albă a femeii.

— SARAH, TE ROG! strigă el. O, NU! NU FACE ASTA! NU FACE ASTA!

Capitolul doisprezece

Will se oferise să stea primul de veghe, aşa încât ceilalţi să se poată odihni. Încercă să scrie în jurnal, dar nu reuşi să se concentreze şi, după o vreme, îl lăsă deoparte. Se plimbă în jurul mesei, ascultând sforăitul regulat al lui Chester şi apoi hotărî să se folosească de răgaz pentru a investiga casa pe îndelete. În plus, murea de nerăbdare să încerce noua lanternă, pe care i-o aranjase Cal. O atârnase cu mândrie de buzunarul cămăşii, aşa cum îi arătase fratele său că se face, şi reglase intensitatea razelor. Aruncând o ultimă privire tovarăşilor adormiţi, Will deschise încetişor uşa şi părăsi biblioteca.

Prima dată, merse în camera de pe partea opusă a holului, cea pe care o cercetase în fugă, împreună cu fratele său, la prima lor excursie prin casă. Păşi pe vârfuri prin praf şi, după ce deschise uşa cu grijă, pătrunse în încăpere.

Era la fel de mare ca biblioteca, dar era complet golită de orice piesă de mobilier sau raft. Merse pe lângă pereţi, privind atent plinta în care se mai aflau încă bucăţi dintr-un tapet verzui care probabil împodobise odinioară toţi pereţii.

Se duse la ferestrele închise, înăbuşindu-şi dorinţa de a le deschide şi, în loc de asta, străbătu podeaua de câteva ori, lăsând raza lanternei să-i decupeze drumul în bezna dinaintea sa. Negăsind nimic interesant, era pe punctul de a pleca din cameră, când ceva îi atrase atenţia. N-o observase cu ocazia inspecţiei anterioare, când avuseseră doar globurile luminoase, dar acum, cu lanterna aceea mult mai puternică, era greu s-o treci cu vederea.

Scrijelită pe perete, chiar lângă uşă, la înălţimea capului, se putea vedea următoarea inscripţie:

PROCLAM ACEASTĂ CASĂ DESCOPERIREA MEA. SEMNAT DR. ROGER BURROWS

Urma o zi şi un număr, care însă nu îi spuneau nimic lui Will.

P.S. ATENŢIUNE – PLUMB PE PEREŢI – RADIOACTIVITATE ÎN EXTERIOR?!

Uimit, Will merse până la inscripţie şi îşi trecu mâna peste câteva cuvinte, care reflectau lumina ca şi cum ar fi fost ştanţate în metal.

— Tata! Tata a fost aici! începu el să strige. Era atât de încântat, încât uită că încercau cu toţii să păstreze cât mai mult liniştea, câtă vreme rămâneau în casă. Tatăl meu a fost aici!

Chester şi Cal, treziţi amândoi de strigătele lui, năvăliră în hol.

— Will? Ce-ai păţit, Will? strigă Chester din pragul uşii, îngrijorat pentru prietenul său.

— Uită-te la asta! A fost aici! bălmăji Will, copleşit de emoţie.

Începură să citească inscripţia, dar Cal nu păru să fie prea impresionat, sprijinindu-se aproape imediat de perete. Căscă, frecându-se la ochi de somn.

— Mă întreb cu câtă vreme în urmă a scris asta, zise Will.

— Incredibil! murmură Chester, când termină de citit mesajul. E bestial! Zâmbi larg către Will, împărtăşind euforia prietenului său. Apoi fruntea i se încreţi, trădându-i preocuparea. Prin urmare, crezi că în bibliotecă au fost urmele *lui?*

— Bineînţeles, spuse Will dintr-o suflare. Dar nu-i aşa că e ciudat? Uite ce coincidenţă – am ales exact acelaşi drum ca el.

— Aşa tată, aşa fiu, comentă Chester, bătându-l uşor pe umăr.

— Dar nu e tatăl lui, se auzi o voce plină de resentiment din umbra ce se întindea în spatele lui Chester. Cal clătina din cap. Nu e tatăl lui *adevărat,* zise el cu răutate. Şi nici măcar n-a avut curajul să-ţi spună asta, nu-i aşa, Will?

Will nu reacţionă, nedorind ca fratele său să-i strice încântarea momentului.

— Păi, nu putem să rămânem prea multă vreme aici, mai ales dacă *tata* are dreptate în privinţa radioactivităţii, zise el, subliniind cu atenţie cuvântul *tată* – fără a se uita însă la Cal –, iar pereţii sunt într-adevăr placaţi cu plumb. Cred că are dreptate... ia pune mâna aici!

Pipăi zidul sub inscripţie. Chester se grăbi să-l imite.

— Probabil e un fel de izolaţie.

— Da, e rece, seamănă într-adevăr cu plumbul. Presupun că şi restul casei trebuie să fie la fel, îl aprobă Chester, privind prin cameră.

— Asta e evident. V-am spus că aerul e neprielnic aici, în Adâncuri, idioţilor, şuieră Cal nemulţumit şi plecă, stârnind praful şi lăsându-i pe cei doi în cameră.

— De fiecare dată când încep să cred că nu e chiar aşa de imbecil, mormăi Chester scuturând din cap, se grăbeşte să strice totul.

— Nu-i da atenţie, zise Will.

— Poate că seamănă cu tine la înfăţişare, dar în rest..., spumegă Chester, foarte agasat de atitudinea băiatului mai mic. Piticului ăstuia îi pasă de o singură persoană, de el însuşi! Şi m-am prins eu care-i e jocul. Încearcă mereu să mă enerveze... mănâncă mereu cu gura larg deschisă, numai ca să...

Chester se opri la mijlocul propoziţiei, observând expresia absentă de pe faţa prietenului său. Will nu-l asculta, ci se uita la inscripţia de pe perete, pierdut în gândurile despre tatăl său.

Băieţii petrecură următoarele douăzeci şi patru de ore ceva mai relaxaţi, dormind pe masa din bibliotecă şi hoinărind, din când în când, prin casa imensă. Pe măsură ce Will explora şi celelalte camere, se simţea din ce în ce mai stânjenit la gândul că acolo locuiseră nişte Styx, chiar dacă trecuse multă vreme de atunci. Totuşi, în ciuda căutărilor, nu reuşi să mai găsească vreo altă dovadă a prezenţei tatălui său în casă şi deveni nerăbdător să pornească iar la drum – se înflăcăra la gândul că dr. Burrows ar mai fi putut fi în zonă şi era disperat să îl prindă din urmă. Neliniştea îi creştea cu fiecare oră, până când nu mai putu să suporte. Îşi adună tovarăşii laolaltă, le spuse să-şi împacheteze lucrurile şi ieşi din bibliotecă, aşteptându-i pe hol.

— N-aş putea spune exact ce, dar e ceva ciudat în casa asta, îi zise Will lui Chester, când acesta i se alătură la uşa de la intrare.

Will o deschise pentru o fracţiune de secundă, atât cât să îşi arunce razele lanternelor pe formele triste ale barăcilor scunde, în timp ce îl aşteptau pe Cal să se pregătească. După izbucnirea pricinuită de inscripţia lăsată de dr. Burrows, Cal fusese îmbufnat şi tăcut, iar Will şi Chester preferaseră să îl lase în pace.

— Mă face să mă simt... să mă simt cumva neliniştit, spuse Will. Cred că de vină sunt colibele din jur şi gândul că Styx i-a obligat pe coproliţi să trăiască în ele, ca sclavi. Pun pariu că erau trataţi extrem de rău.

— Styx sunt nişte gunoaie de cea mai joasă speţă, comentă Chester, şuierând printre dinţi şi clătinând din cap. Nu, Will, nici mie nu prea îmi place aici. E ciudat că...

— Ce e ciudat?

— Păi, casa e pustie de atâţia ani, poate de veacuri. Aşa a rămas până când a intrat tatăl tău. Şi era încuiată, ca şi cum nimeni n-a *îndrăznit* să intre în casă.

— Da, ai dreptate, aprobă gânditor Will.

— Crezi că oamenii s-au ţinut departe fiindcă aici s-au petrecut lucruri îngrozitoare? îl întrebă Chester.

— Păi, liliecii sunt sigur carnivori – i-am văzut cum îşi atacau un tovarăş rănit –, dar nu cred că reprezintă un pericol prea mare, îi răspunse Will.

— Hm? zise Chester, albindu-se la faţă. Sunt carnivori? Şi *noi* suntem făcuţi din carne.

— Da, dar presupun că sunt mult mai interesaţi de insecte, începu Will, sau de animale care nu se pot apăra. Clătină din cap. Ai dreptate, sunt convins că nu doar liliecii i-au ţinut pe oameni departe de locul ăsta.

În timp ce băieţii vorbeau, Cal venise tropăind posac prin praf până la uşă, îşi aruncase rucsacul pe jos şi se aşezase pe el.

— Da, liliecii, repetă el nemulţumit. Cum o să trecem de ei?

— Deocamdată nu e nici ţipenie de liliac, zise Will.

— Minunat, spuse Cal, rânjind cu răutate. Să înţeleg că n-aveţi niciun plan.

Will îi răspunse potolit, refuzând să se lase jignit de criticile fratelui său.

— Bine, e vremea să mai reducem din lumini. O să încercăm să nu facem niciun zgomot şi n-o să *strigăm* – ai înţeles, Cal? Şi, ca o măsură suplimentară de precauţie, mi-am pregătit câteva petarde, în caz că ne atacă din nou. Ar trebui să le sperie pe nenorocitele alea de creaturi.

Spunând acestea, Will deschise un buzunar lateral al rucsacului, scoţând la vedere două candele romane, rămase din pachetul pe care îl folosise în Oraşul Etern.

— Asta-i tot? Ăsta-i planul? îl întrebă Cal furios.

— Da, răspunse Will, încercând să îşi păstreze calmul.

— Mare prostie! mormăi Cal.

Will îi aruncă o privire ucigaşă şi apoi deschise încetişor uşa.

Cal şi Chester mergeau înainte, în timp ce Will se ţinea în ariergardă, cu două petarde într-o mână şi cu o brichetă în cealaltă. Din când în când, se auzeau ţipetele liliecilor, dar păreau să vină de la o distanţă destul de mare, aşa că nu intrară în panică. Băieţii se mişcau în tăcere şi repede, folosind cât mai puţină lumină, doar atât cât le trebuia să vadă pe unde merg. În întunericul din jurul picioarelor lor se puteau auzi fojgăielile insectelor, punându-le curajul la încercare, iar imaginaţia băieţilor atingea cote nebănuite când se gândeau la ce anume acoperea pământul.

Lăsând poarta în urma lor, parcurseseră o bună bucată de drum în josul tunelului principal, când Cal se opri, arătând către

un pasaj lateral. În stilul său, deja cutreierase pe acolo înaintea lor, iar acum nu spunea nimic, ci continua să arate cu degetul.

— Piticul încearcă să ne spună ceva? îl întrebă sarcastic Chester pe Will, când se apropiară de băiatul nesuferit.

Will se apropie de fratele său, până când faţa îi ajunse la doar câţiva centimetri de a lui Cal.

— Pentru Dumnezeu, maturizează-te, bine? Suntem împreună în chestia asta.

— Un semn, zise scurt Cal.

— Din ceruri? întrebă Chester.

Fără vorbe, Cal se dădu într-o parte, pentru a le permite şi celorlalţi să vadă un stâlp de lemn care se ridica la un metru deasupra pământului. Era negru, suprafaţa îi era crăpată, ca şi cum ar fi fost arsă, iar în vârf avea încă o săgeată care indica spre pasaj. Nu îl văzuseră la venire, fiindcă era aşezat chiar la intrare.

— Cred că drumul ăsta ne va duce spre Câmpia Mare, îi zise Cal lui Will, evitând cu grijă privirea iritată a lui Chester.

— Păi şi de ce am vrea să mergem acolo? îl întrebă Will. Ce-i atât de special?

— Probabil că într-acolo s-a dus şi tatăl tău, îi răspunse Cal.

— Atunci să-l urmăm, hotărî Will, întorcându-i spatele fratelui său şi intrând în pasaj fără alte vorbe.

Drumul prin pasaj se dovedi relativ uşor – tunelul era destul de larg, iar podeaua, netedă, dar căldura se înteţea cu fiecare pas. Urmând exemplul lui Chester şi al lui Cal, Will îşi scosese haina, dar continua să simtă cum transpiraţia îi udă cămaşa la spate, pe sub rucsac.

— Ne îndreptăm în direcţia bună, nu-i aşa? îl întrebă el pe Cal, care, pentru prima oară, nu le-o mai luase înainte.

— Eu aşa sper, tu nu? îi răspunse obraznic fratele său, scuipând apoi pe jos.

Schimbarea îi luă prin surprindere. Mai întâi, văzură un fulger luminos, mult mai puternic decât razele care ieşeau din lanternele celor trei băieţi, pe care şi le atârnaseră de buzunarele de la cămăşi. Părea că toate faţetele pietrelor şi chiar pământul radiau o lumină galbenă, curată. Iar lucrul acesta nu se întâmpla doar în locul în care stăteau, ci se prelungea în valuri, de-a lungul tunelului, în ambele direcţii, iluminând totul atât de intens, încât parcă apăsase cineva pe un comutator. Mai precis, era ca şi cum cineva sau ceva le lumina calea.

Se opriră brusc.

— Nu-mi place asta, Will, bâigui Chester.

Will îşi trase haina de deasupra rucsacului, acolo unde o împachetase, şi începu să cotrobăie după mănuşi, reuşind repede să îşi pună una pe mână.

— Ce faci? întrebă Cal.

— E doar o presimţire, îi răspunse Will, întinzându-se ca să apuce o piatră luminoasă, de mărimea unei bile de biliard.

Îşi strânse pumnul deasupra pietrei, cu lumina cremoasă strecurându-i-se printre degete, apoi îl deschise şi, jucând piatra în palmă, o examină cu atenţie.

— Ia uitaţi-vă, zise el. Vedeţi că e acoperită cu o plantă? Sau, mai bine zis, cu un lichen?

Pe urmă scuipă pe ea.

— Will! exclamă Chester.

Piatra străluci şi mai tare. Will era fascinat, iar mintea îi lucra nebuneşte.

— E destul de caldă. Deci umezeala activează orice-o fi fiind organismul ăsta – probabil o bacterie – care dă lumină. Cu excepţia unor chestii care se găsesc pe fundul oceanului, n-am mai auzit de nimic asemănător.

Scuipă din nou, de data asta pe peretele pasajului. Acolo unde aterizară stropii de salivă, peretele începu să strălucească mai tare, ca şi cum ar fi fost zugrăvit cu o vopsea fluorescentă.

— Pentru Dumnezeu, Will! zise Chester agitat, cu vocea încărcată de frică. Poate fi periculos!

Will nu îi dădu atenţie.

— Observaţi ce efect are apa? E ca o sămânţă care aşteaptă... până când este udată. Se întoarse către ceilalţi doi băieţi. Ar fi bine să evitaţi contactul cu pielea – nu-mi place să-mi imaginez ce s-ar putea întâmpla. Ar putea să absoarbă toată umezeala...

— Mulţumesc, profesore diabolic! Hai să plecăm de-aici fuguţa, n-ai vrea? zise Chester, exasperat de prietenul său.

— Mda, am terminat, încuviinţă Will, aruncând piatra deoparte.

Restul călătoriei se dovedi lipsit de evenimente, constând doar în multe ore de marş monoton, până când reuşiră să iasă din tunel, ajungând în ceea ce lui Will i se păru, la început, a fi o altă cavernă.

Înaintară destul de mult în aceasta, dar îşi dădură repede seama că era cu totul altceva faţă de celelalte spaţii largi în care intraseră până atunci.

— Stai aşa, Will! Cred că văd nişte lumini, zise Cal.

— Unde? întrebă Chester.

— Acolo... şi mai multe dincolo. Le vedeţi?

Will şi Chester priviră cu atenţie în ceea ce lor li se părea a fi un întuneric absolut.

Erau destul de greu de văzut direct şi trebuiră să se mulţumească doar cu câteva reflecţii palide, care pâlpâiau stins, undeva departe, în faţa lor.

În tăcere, îşi întoarseră capetele încet dintr-o parte în cealaltă, pe măsură ce luminile deveneau mai vizibile, şi constatară că acestea erau răspândite la intervale neregulate de-a lungul întregului orizont. Păreau atât de îndepărtate şi de vagi, încât pulsau încetişor, trecând prin nenumărate culori, cam aşa cum se văd stelele într-o noapte caldă de vară.

— Aceasta este *Câmpia Mare,* îi anunţă Cal deodată.

Will făcu fără să vrea un pas înapoi. Realiză că ajunsese într-un spaţiu cu adevărat imens. Era înfricoşător, fiindcă întunericul îi juca feste şi nu îşi putea da seama prea bine dacă luminile erau puternice şi foarte îndepărtate sau mai slabe şi mai apropiate de locul în care se aflau.

Băieţii păşiră împreună înainte. Nici măcar Cal, care îşi petrecuse viaţa în cavernele imense ale Coloniei, nu întâlnise vreodată una care să aibă asemenea dimensiuni. Deşi tavanul părea să rămână la o înălţime relativ constantă, de aproximativ cincisprezece metri, restul cavernei, un spaţiu ce părea nesfârşit, nu era vizibil în întregime nici dacă îşi reglau lanternele la maximum. Înaintea lor se întindea un întuneric continuu, neîntrerupt de nicio coloană, stalactită sau stalagmită. Şi, cel mai important, pale uşoare de vânt suflau peste ei, răcorindu-i cu un grad sau două.

— Mi se pare a naibii de mare, reuşi Chester să descrie ceea ce gândea şi Will.

— Da, se întinde la nesfârşit, constată şi Cal cu indiferenţă.

Chester se întoarse către el.

— Cum adică... *la nesfârşit?* Cât e de mare în realitate?

— Aproximativ o sută de mile, răspunse sec Cal. Apoi o porni înainte, lăsându-i pe cei doi băieţi unul lângă celălalt.

— O sută de mile? repetă Will.

— Şi cât vine asta în kilometri? întrebă Chester, dar nu primi niciun răspuns de la Will, care era mult prea impresionat de cavernă ca să fie atent la spusele prietenului său.

Lui Chester îi sări brusc muştarul.

— Asta e al dracului de minunat! De ce nu ne spune frate-tău ăsta tot ce ştie? Locul ăsta nu se întinde „la nesfârşit”. E aşa un ticălos! Ori exagerează, ori nu ne spune niciodată ce ştie, spumegă Chester. Cu o expresie acră, îşi înclină capul într-o parte şi îl maimuţări pe Cal. Acesta este Târgul Crevasei... bla, bla... Aici puteţi vedea Câmpia Mare... bla, bla, bla! exclamă el, abia putând să rostească vorbele corect din cauza furiei. Ştii, Will, tot am senzaţia că are secrete faţă de noi, că nu ne spune tot, doar aşa, ca să mă enerveze pe mine.

— Pe *noi,* îl corectă Will. Dar îţi vine să crezi cât de mare e locul ăsta? Îţi taie respiraţia, încercă Will să abată cursul discuţiei şi să schimbe un subiect care avea să ducă, până la urmă, la o ciocnire violentă între Chester şi fratele său.

— Da, mie cu siguranţă mi-a tăiat-o, răspunse Chester sarcastic şi începu să sondeze întunericul cu lanterna, de parcă ar fi vrut să demonstreze că „piticul” se înşelase.

Se părea însă că spaţiul acela gol se întindea cu adevărat la nesfârşit. Will se apucă imediat să emită presupuneri despre felul în care s-ar fi putut forma caverna aceea gigantică.

— Dacă s-a exercitat presiune pe două straturi geologice sudate slab... din cauza unei mişcări tectonice, zise el, aşezându-şi o palmă deasupra celeilalte, pentru a-i arăta lui Chester, atunci e posibil ca unul dintre ele să se fi arcuit pur şi simplu deasupra celuilalt, continuă el, bombându-şi uşor palma de deasupra. Şi, *bingo!,* ai o cavernă de tipul ăsta. E cam ceea ce se întâmplă atunci când se udă lemnul.

— Da, minunat, spuse Chester, dar ce ne facem dacă se închide la loc? Ce ne facem atunci?

— E şi asta o posibilitate – dar numai după multe mii de ani.

— Cunoscut fiind norocul meu porcesc, o să se întâmple probabil chiar astăzi, bombăni Chester supărat. Iar eu voi fi strivit ca o furnică.

— Nuuu. Haide, şansele ca un asemenea lucru să se petreacă tocmai acum sunt destul de mici.

Chester mormăi sceptic.

Capitolul treisprezece

Sarah păşi în liftul ascuns cu iscusinţă de o intrare bine camuflată ce se afla în pivniţa pustie a unui azil din Highfield, nu departe de strada High. Îşi bălăngănea geanta pe lângă picioare şi, îmbrăţişându-se, încercă să se facă mai mică. Lipită cu spatele de un colţ, privi cu tristeţe interiorul liftului. Ura să fie închisă într-un spaţiu îngust, fără nicio posibilitate de scăpare. Liftul avea în jur de patru metri pătraţi, iar pereţii şi tavanul erau făcuţi dintr-un grilaj butucănos de fier, al cărui interior fusese odată uns cu un strat gros de vaselină, dar ale cărei urme erau acum îmbâcsite de praf şi mizerie.

Auzi un scurt şi înăbuşit schimb de cuvinte între Styx şi coloniştii care rămăseseră în spate, în camera cu pereţi de cărămidă din care se intra în lift, iar apoi Rebecca păşi încrezătoare înăuntru, neînsoţită. Fata nu-i aruncă nicio privire lui Sarah, ci se răsuci scurt pe călcâie, în timp ce unul dintre agenţii Styx închidea grilajul liftului în spatele ei. Rebecca împinse şi ţinu apăsat mânerul de alamă aflat într-o parte a uşii şi, cu o smucitură şi un scrâşnet uşor ce venea de undeva de deasupra, liftul începu să coboare.

Cuşca grea de fier scârţâia şi se lovea de pereţii puţului, zgomotele acestea fiind punctate, din când în când, de vaietul metalului frecat de metal.

Coborau încet în Colonie.

Indiferent cât încerca să şi-o reprime, Sarah trebuia să recunoască faţă de ea însăşi că frica şi neliniştea începeau să-i fie dominate de o altă senzaţie. Era nerăbdătoare. *Se întorcea în Colonie! În locul în care se născuse!* Era ca şi cum i s-ar fi dat deodată posibilitatea de a călători în timp. Cu fiecare metru pe care îl cobora liftul, ceasul parcă dădea înapoi, recâştigând oră după oră, an după an. Nici în cele mai îndrăzneţe dintre visele ei nu sperase că avea să revadă Colonia. Îşi scosese irevocabil din minte această posibilitate, aşa încât acum înţelegea cu greu ce i se întâmplă.

Respirând adânc de câteva ori, îşi desprinse braţele de pe piept şi îşi îndreptă spatele.

Auzise de existenţa acestor lifturi, dar nu mai văzuse niciodată unul până acum şi cu atât mai puţin nu călătorise cu vreunul.

Sarah îşi rezemă capul de grilaj şi, în timp ce cuşca îşi continua coborârea poticnită, se mulţumi să privească peretele puţului.

Lumina lanternei Rebeccăi scotea la iveală nenumărate urme de daltă, adâncituri regulate – un fel de testament al echipelor care îşi săpaseră drumul în jos, către Colonie, în urmă cu aproape trei secole, folosindu-se doar de unelte rudimentare.

În timp ce diferitele straturi de rocă se succedau sub ochii ei, alternându-şi nuanţele de maro, roşu şi gri, Sarah se gândi la sudoarea şi sângele vărsat pentru construirea Coloniei.

Atât de mulţi oameni, generaţie după generaţie, renunţaseră la vieţile lor obişnuite ca s-o construiască! Iar ea părăsise totul, evadând în Suprasol.

În partea de sus a puţului, aflată acum la câteva sute de metri depărtare, sunetul scripetelui deveni mai ascuţit, ca şi cum şi-ar fi schimbat viteza, iar liftul îşi acceleră coborârea.

Această cale de acces în Colonie era foarte diferită de cea pe care trebuise să o urmeze ea, în urmă cu doisprezece ani. Atunci, fusese nevoită să parcurgă pe jos toată distanţa, folosind o scară de piatră care urca în spirală pe lângă pereţii unui puţ imens, construit din cărămidă. Fusese o călătorie lungă şi anevoioasă, mai ales că trebuise să îl care şi pe micul Will. Cea mai grea parte fusese însă ieşirea în atmosferă, undeva pe un acoperiş, după ce trecuse printr-un coş vechi de fum. Avusese nevoie şi de ultimele sale rămăşiţe de putere şi voinţă ca să se ţină pe picioare, fiindcă aluneca pe ţiglele fragile şi acoperite de praf, târându-l după ea şi pe Will, care plângea neîncetat, fiindcă nu înţelegea ce i se întâmplă.

Nu te gândi la asta acum, se mustră Sarah, clătinând violent din cap. Îşi dădea seama cât de diferită şi de străină era faţă de cea de atunci, dar trebuia să se adune. Ziua era departe de a se fi încheiat. *Concentrează-te!* îşi porunci ea, aţintindu-şi privirile la fata Styx împreună cu care călătorea.

Cu spatele la Sarah, Rebecca nu se mişcase niciun centimetru din locul de lângă uşă în care stătea. Din când în când, bătea din picior pe tabla de oţel a podelei cubului scârţâitor, dovadă că era nerăbdătoare să ajungă la destinaţie.

M-aş putea ocupa de ea chiar acum. Gândul răsărise brusc în mintea lui Sarah. Fetiţa Styx nu era însoţită de escorta ei şi, prin urmare, n-ar fi putut s-o împiedice nimeni. Ideea începu să prindă contur, iar Sarah îşi dădu seama că nu mai are prea mult timp înainte să ajungă la destinaţie.

Cuţitul era încă în geantă – dintr-un motiv de neînţeles, agenţii Styx nu i-l luaseră. Privi taşca de la picioarele ei, întrebându-se cât

timp i-ar fi luat să scoată cuţitul. *Nu, e prea riscant. Mai bine o lovitură în cap.* Îşi strânse pumnii, dar apoi îi deschise din nou.

NU! Sarah încercă să se adune. Faptul că se afla singură cu fata aceea era o demonstraţie a încrederii pe care Styx i-o acorda. Tot ceea ce i se spusese până acum părea să se potrivească exact, părea să fie adevărat, aşa încât se hotărî să meargă o vreme pe mâna lor. Încercă să se calmeze, respirând din nou adânc. Îşi ridică o mână la gât, pipăind cu grijă marginile rănii pe care şi-o făcuse singură.

Fusese foarte aproape – începuse deja să-şi apese cuţitul pe jugulară, cu intenţia clară de a-şi înfige lama în gât. Dar Joe Waites, care striga şi o implora ca ieşit din minţi, o făcuse să ezite. Era pregătită să-şi ia viaţa; trăise o lungă perioadă de timp cu certitudinea faptului că, la un moment dat, va fi prinsă de agenţii Styx şi îşi repetase sinuciderea, într-o formă sau în alta, de o mie de ori până atunci.

Cuţitul se oprise şi, în liniştea păstrată de colonişti şi de agenţii Styx din încăpere, ascultase ceea ce voiau să îi spună Joe şi Rebecca, zicându-şi că secundele acelea de aşteptare nu aveau oricum nicio importanţă pentru cineva care era deja mort.

Ştia, în sinea ei, că nu mai avea nimic de pierdut, fiindcă *era deja moartă.* Era inevitabil. Pe urmă însă, povestea pe care i-o spuseseră se potrivi perfect cu cea scrisă în mesaj şi părea să stea sub semnul adevărului. La urma urmelor, agenţii Styx ar fi putut să o execute pe loc, în excavaţie. De ce să-şi fi dat osteneala s-o salveze?

Rebecca îi povestise ce se întâmplase în ziua blestemată în care Tam îşi pierduse viaţa. Îi spusese cum Oraşul Etern fusese acoperit de o ceaţă densă şi cum năpârca de Will folosise tot felul de dispozitive pirotehnice, menite să îi atragă pe soldaţii Styx. În confuzia aceea, Tam fusese prins într-o ambuscadă şi ucis, fiindcă îl confundaseră cu un suprasol. Mai mult chiar, Rebecca îi zisese că era foarte posibil ca însuşi Will să-l fi rănit cel dintâi pe Tam cu câteva lovituri de macetă, pentru a-l transforma într-un fel de momeală pentru soldaţii Styx. Sarah luase foc la auzul acestei relatări. Indiferent ce se întâmplase cu adevărat, cu siguranţă că Will îşi salvase pielea, obligându-l şi pe Cal să vină cu el.

Rebecca îi mai spusese că Imago Freebone, un prieten din copilărie al ei şi al lui Tam, luase şi el parte la incident. Fata Styx susţinea că dispăruse din acel moment şi că putea doar să presupună că Will avea partea lui de vină şi de implicare în această dispariţie. Sarah văzuse lacrimi în ochii lui Joe Waites, în

timp ce Rebecca vorbea despre toate acestea. Ca membru al grupului lui Tam, Imago fusese şi prietenul lui Joe.

Sarah nu înţelegea deloc apucătura de ucigaş a lui Will şi cu atât mai puţin lipsa de respect manifestată faţă de viaţa fratelui său. *În ce soi de animal şiret şi ascuns se transformase Will?*

De îndată ce Rebecca terminase de relatat lanţul evenimentelor, Sarah ceruse să fie lăsată câteva momente singură cu Joe Waites şi, spre marea ei uimire, fata Styx îi făcuse pe plac. Rebecca şi detaşamentul de soldaţi Styx şi de colonişti se retrăseseră repede din cavernă, lăsându-i singuri pe cei doi.

Doar în clipa aceea îşi coborâse Sarah cuţitul. Se aşezase în fotoliul liber de lângă Joe. Vorbiseră repede, în timp ce Rebecca şi escorta ei aşteptau în tunelul care ducea în puţul cu oase. Joe îi povesti grăbit încă o dată, în şoaptă, confirmându-i toate evenimentele povestite de Rebecca şi ceea ce scrisese chiar el în mesaj. Sarah avusese nevoie să audă din nou totul, de la un capăt la celălalt, de la cineva pe care îl cunoştea şi în care se putea încrede.

Când se întorsese în grotă, Rebecca îi făcuse lui Sarah o propunere. Dacă era pregătită să-şi alăture forţele agenţilor Styx, avea să primească ocazia şi mijloacele necesare pentru a-l prinde pe Will. O să poată îndrepta două rele: se va răzbuna pentru moartea fratelui ei şi o să-l salveze pe Cal.

Era o ofertă pe care Sarah nu o putuse ignora. Prea multe lucruri rămăseseră neterminate.

Iar acum se afla într-o cuşcă de metal, împreună cu inamicul ei de o viaţă, Styx! Ce fusese în capul ei?

Sarah încercă să-şi imagineze ce ar fi făcut Tam, dacă ar fi fost pus într-o situaţie similară. Însă lucrul acesta nu o ajută, ci o făcu să devină agitată şi să îşi zgândărească crusta de sânge închegat de pe gât, nepăsându-i de faptul că ar putea redeschide rana, sângerând iarăşi.

Rebecca îşi întoarse capul pe jumătate, fără a privi însă spre Sarah, ca şi cum ar fi putut simţi frământările femeii. Îşi drese glasul şi întrebă încet:

— Cum te simţi, Sarah?

Femeia se uită lung la ceafa fetiţei Styx, la părul ei negru ca pana corbului, care atârna peste gulerul de un alb imaculat, şi îi răspunse, regăsindu-şi tonul agresiv:

— Excelent. Chestii de genul ăsta mi se întâmplă în fiecare zi.

— Ştiu cât de greu trebuie să-ţi fie, zise consolator Rebecca. Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Da, răspunse Sarah. Te-ai insinuat în familia Burrows. Ai stat toţi anii ăştia în aceeaşi casă cu fiul meu.

— Cu Will, da. Aşa este, aprobă Rebecca fără ezitare, încetând însă să bată constant cu piciorul în podeaua liftului.

— Povesteşte-mi despre el, îi ceru Sarah.

— Nu poţi îndrepta un copac care a crescut strâmb, zise fata Styx, lăsând restul vorbelor să-i atârne în aer, acompaniate doar de zgomotul monoton al coborârii. A existat întotdeauna ceva ciudat în el, chiar de când l-am cunoscut. Reuşea cu mare greutate să-şi facă prieteni şi, pe măsură ce a crescut, a devenit şi mai distant, şi mai retras.

— Nu încape îndoială că era un singuratic, încuviinţă Sarah, amintindu-şi de nenumăratele ocazii în care îl privise pe Will cum pleca singur spre săpăturile lui.

— Şi nu ştii totul despre el, continuă Rebecca, cu glasul uşor tremurat. Uneori era înfricoşător.

— Ce vrei să spui? întrebă Sarah.

— Păi, aştepta ca totul să-i fie pus pe tavă. Mâncarea, spălatul rufelor... totul. Şi-i sărea muştarul chiar şi din cel mai mic lucru care nu era aşa cum îşi dorea. Să-l fi văzut numai – într-un moment era în regulă şi, imediat, se schimba radical şi era cuprins de o furie oribilă, urlând ca un nebun şi dărâmând totul prin casă. Mereu avea probleme la şcoală. Într-o bătaie, anul trecut, i-a snopit pe câţiva dintre colegii săi, rănindu-i foarte grav. Nu-i făcuseră nimic. Will pur şi simplu şi-a ieşit din fire şi s-a năpustit asupra lor cu cazmaua. Câţiva dintre ei a trebuit să fie duşi la spital, dar lui nu i-a părut rău câtuşi de puţin pentru ceea ce făcuse. Sarah rămase tăcută, chibzuind la vorbele fetei.

— Nu, n-ai idee de ce era în stare, reluă Rebecca încet. Mama lui vitregă ştia că are nevoie de ajutor, dar era prea leneşă ca să ia vreo măsură. Rebecca îşi trecu mâna peste frunte, ca şi cum amintirile acelea o îndurerau profund. Poate că... poate că doamna Burrows l-a făcut să fie ceea ce este. L-a neglijat.

— Şi tu? Tu de ce erai acolo? Ca să-l urmăreşti pe el... sau ca să mă prinzi pe mine?

— Din ambele motive, îi răspunse Rebecca fără ocolişuri, întorcându-se complet şi fixând-o pe Sarah cu o privire fermă. Prioritar însă era să te prind pe tine. Guvernatorii doreau să te oprească – a fost foarte rău pentru Colonie, cât timp ai hoinărit neştiută de noi. S-ar fi putut destrăma totul. Urât...

— Şi ţi-ai îndeplinit misiunea, nu-i aşa? Ba chiar m-ai prins în viaţă! Or să fie al dracului de mulţumiţi de tine.

— Nu e chiar aşa. Oricum, tu ai luat decizia de a te întoarce acasă.

Niciun amănunt din comportamentul Rebeccăi nu sugera că fata şi-ar fi savurat succesul. Se întoarse din nou cu faţa spre grilaj. Din când în când, lumini strălucitoare de la intrările diferitelor niveluri îi luminau faţa, reflectându-se şi în şuviţele ei de păr negru ca smoala.

După o vreme, vorbi din nou.

— A fost de-a dreptul extraordinar că ai supravieţuit atâta timp, că ai fost mereu cu un pas înaintea noastră. Că ai trecut neobservată de iscoadele noastre. Fata rămase tăcută câteva secunde. Dar trebuie să-ţi fi fost şi foarte greu, fiindcă erai departe de tot ce ţi-era familiar.

— Da, uneori, răspunse Sarah. Se zice că libertatea are preţul ei.

Ştia că n-avea de ce să-i facă mărturisiri fetei Styx, dar simţea un soi de respect pentru ea. Din cauza ei, Rebecca fusese aruncată în Suprasolul străin şi straniu. Şi asta la o vârstă atât de fragedă. Aproape întreaga viaţă a fetei fusese petrecută la suprafaţă, în gospodăria familiei Burrows. A spune doar că aveau ceva în comun însemna să subestimezi realitatea.

— Dar tu? întrebă Sarah. Pentru tine cum a fost?

— Pentru mine a fost altceva, răspunse Rebecca. Exilul era datoria mea. A fost ca un fel de joc, dar, pe parcursul lui, n-am uitat niciodată cui trebuia să-i rămân credincioasă.

Sarah se înfioră. Deşi nu părea a fi un reproş, comentariul fetei era ca o lovitură în plină faţă, aplicată direct în sâmburele sentimentului de vinovăţie ce îi încolţise în suflet. Se retrase în colţul liftului şi îşi încrucişă iarăşi mâinile pe piept.

Pentru o vreme, niciuna dintre ele nu mai zise nimic şi singurele zgomote care se auziră fură scârţâielile şi zăngănind liftului care cobora.

— Nu mai avem mult, anunţă Rebecca într-un târziu.

— Mai am o ultimă întrebare, spuse Sarah.

— Desigur, zise Rebecca pe un ton distrat, privindu-şi ceasul.

— Când toate astea se vor termina... când voi îndeplini ceea ce am de făcut... o să mă lăsaţi în viaţă?

— Bineînţeles, răspunse Rebecca, întorcându-se repede şi aţintindu-şi ochii strălucitori asupra lui Sarah. Zâmbi larg. Vei fi reprimită în Colonie, vei fi iarăşi cu Cal şi cu mama ta. Eşti importantă pentru noi.

— De ce? se încruntă Sarah.

— *De ce?* Dar nu e evident, Sarah? Eşti *fiica risipitoare.*

Rebecca zâmbi şi mai larg, dar Sarah nu reuşi să facă la fel. Mintea ei era înceţoşată şi confuză. Probabil că dorea prea mult să creadă ceea ce îi spunea fata. O voce interioară o îndemna constant să aibă grijă, întinzându-i nervii la maximum. Nu încercă să o reducă la tăcere. Învăţase din experienţă că, dacă un lucru părea prea frumos ca să fie adevărat, atunci chiar aşa era.

În sfârşit, cuşca liftului bufni pe tampoanele de la baza puţului, zguduindu-le pe cele două ocupante ale sale. Dincolo de grilaj se mişcară câteva umbre. Sarah zări o mânecă neagră care deschidea uşa zăbrelită şi Rebecca păşi hotărât afară.

E o capcană? Asta e? bubui un gând în mintea lui Sarah.

Rămase în lift, privind în lungul coridorului placat cu tablă metalică, la cei doi Styx care aşteptau în întuneric. Erau aşezaţi de-o parte şi de alta a unei uşi groase, de metal, la aproximativ zece metri depărtare. Rebecca îşi ridică globul luminos, invitând-o pe Sarah să o urmeze şi îndreptându-se către uşa aceea, singura cale de ieşire din coridor, care era acoperită cu un strat de vopsea neagră, strălucitoare, cu un zero imens, pictat cu stângăcie. Sarah ştia că erau la nivelul cel mai de jos şi că, de partea cealaltă a uşii, se afla un sas şi apoi o ultimă uşă, dincolo de care începea Cartierul.

Ăsta era ultimul pas: dacă trecea prin sasul acela, se întorcea definitiv şi avea să fie prinsă pentru totdeauna în ghearele lor.

Cu haina sa de piele, lungă până la glezne, scârţâind când se mişca, unul dintre cei doi Styx păşi în lumină şi apucă de marginea uşii cu degetele sale subţiri şi albe, deschizând-o până când aceasta se lovi de zidul din spate. Nimeni nu rosti vreun cuvânt. Doar ecoul se rostogoli pe deasupra lor. Părul negru al agentului Styx, pieptănat cu grijă peste cap, era înspicat cu fire argintii pe la tâmple, iar faţa lui avea o culoare galbenă, aparte, şi era extrem de ridată. Pe ambii obraji se vedeau brazde atât de adânci, încât chipul îi părea gata în orice moment să se împăturească.

Rebecca o privea pe Sarah, aşteptând-o să intre în sas.

Sarah ezită, fiindcă toate instinctele îi urlau să nu treacă de uşa aceea.

Celălalt Styx era mai greu de observat, fiindcă rămăsese în întunericul din spatele fetei. Când lumina căzu într-un târziu asupra lui, prima impresie a femeii a fost că era mult mai tânăr decât celălalt, fiindcă avea pielea netedă şi părul perfect negru. Când se uită însă mai atent, observă că era mai bătrân decât i se

păruse iniţial; pielea îi era foarte întinsă pe oase, obrajii îi păreau scobiţi, iar ochii arătau ca două caverne misterioase în lumina aceea slabă.

Rebecca se uita la ea în continuare.

— Noi o să mergem. Tu vino când eşti pregătită, zise ea. E bine aşa, Sarah? adăugă încetişor.

Cel mai în vârstă dintre cei doi Styx schimbă o privire cu Rebecca şi abia schiţă un gest de încuviinţare. Toţi trei intrară în sas. Sarah le auzi zgomotele paşilor răsunând pe podeaua ruginită a camerei cilindrice şi apoi şuieratul făcut de cea de-a doua uşă care se deschidea. Simţi o pală de aer cald lovind-o în faţă.

Pe urmă, totul rămase cufundat în tăcere.

Intraseră în Cartier, o serie de caverne mari, legate între ele cu tunele, un loc în care doar cei mai de încredere cetăţeni erau aleşi să trăiască. Vreo câţiva dintre ei, supravegheaţi atent de Styx, aveau permisiunea de a face negoţ cu Suprasolul, pentru a obţine proviziile de bază ce nu puteau fi crescute în Colonie sau extrase din stratul inferior, din temutele Adâncuri. Cartierul semăna cu un oraş de frontieră, iar condiţiile de trai nu erau cine ştie ce, fiindcă exista mereu pericolul surpărilor şi inundaţiilor din canalizarea Suprasolului.

Sarah îşi lăsă capul într-o parte, pentru a scruta întunecimea puţului de lift de deasupra. Îşi dădu seama că s-ar fi amăgit singură dacă şi-ar fi spus că are vreo alternativă. N-avea unde să fugă, oricât ar fi vrut. Nu mai era stăpână pe destinul ei, fiindcă îşi pusese soarta în mâinile agenţilor Styx în clipa în care îşi luase cuţitul de la gât. Cel puţin, era încă în viaţă. Şi care era cel mai rău lucru pe care ar fi putut să i-l facă? Să o omoare, după ce ar fi supus-o uneia dintre cele mai oribile forme de tortură pe care le stăpâneau. Până la urmă, sfârşitul ar fi fost acelaşi. *Să moară acum sau să moară mai târziu.* N-avea nimic de pierdut.

Mai aruncă o ultimă privire cuştii liftului şi apoi porni către interiorul întunecat al sasului. Avea cinci metri în lungime şi o formă ovală în secţiune. Pereţii îi erau foarte ruginiţi. Se sprijini în mâini ca să îşi menţină echilibrul pe podeaua unsuroasă de metal şi ajunse cu greu, cu o teamă crescândă, la uşa deschisă de cealaltă parte.

Se întinse în afară. Prinse din zbor câteva vorbe în limba dezagreabilă a agenţilor Styx. Cuvinte scurte, sacadate, care se stinseră imediat ce grupul celor trei o văzu ieşind din sas. O aşteptau la o mică distanţă, pe partea cealaltă a tunelului larg. Pe cât îi permitea lumina din mâna Rebeccăi, Sarah observă că

tunelul era gol, iar partea de jos era acoperită cu pietriş, până în locul în care stăteau Rebecca şi cei doi însoţitori, de unde pornea un fel de pavaj. Nu se vedea nicio casă; Sarah îşi dădu seama imediat că se afla într-un tunel superior, care lega Cartierul de unul dintre depozitele din cavernele mai mici, răspândite la periferie.

Încet, îşi ridică piciorul peste pragul sasului şi îl puse pe pietrişul care strălucea umed. La fel de încet, îşi aduse şi celălalt picior peste prag, ajungând să stea în faţa uşii. Nu îi venea a crede că se întorsese în Colonie. Dădu să facă încă un pas, dar ezită. Privi peste umăr, către peretele care se ridica într-un arc elegant spre locul în care ştia că se uneşte cu peretele opus, cioplit exact la fel, deşi cheia lor de boltă era imposibil de desluşit prin beznă. Îşi ridică o mână pentru a atinge peretele de lângă uşă, lipindu-şi palma de unul dintre blocurile imense, perfect rectangulare, de gresie întunecată. Simţi vibraţia stinsă a ventilatoarelor imense care făceau aerul să circule prin tunele. Erau atât de diferite de vibraţiile oraşului din Suprasol... un murmur constant care o liniştea, la fel cum bătăile inimii mamei liniştesc un prunc.

Trase adânc aer în piept. Da. Acela era mirosul, o mucezeală cu iz special, distilat din mirosurile tuturor celor care locuiau în Cartier şi în zona mai mare a Coloniei de dedesubt. Era atât de aparte, iar ea nu îl mai simţise de atâta vreme!

Era acasă.

— Gata? o întrebă Rebecca, întrerupându-i gândurile. Capul lui Sarah se răsuci brusc spre cei trei Styx. Făcu un semn de aprobare.

Rebecca pocni din degete şi, imediat, din întuneric se desprinse o trăsură, cu roţile de metal huruind pe caldarâm. Negre şi butucănoase, trase de cai imaculaţi, trăsurile acelea nu era un lucru tocmai rar în Colonie.

Se opri chiar lângă Rebecca, iar caii loviră nervos pietrele cu potcoavele lor de fier şi îşi ridicară boturile în aer, dornici să se pună în mişcare.

Cupeul auster se înclină în momentul în care cei trei Styx se urcară în el, iar Sarah se strecură încet către portieră. Pe capră era aşezat un colonist, un bătrân ce purta o jiletcă uzată şi care o fixă intens cu ochii săi mici. În timp ce trecea pe lângă cai, femeia îi înţelese căutătura severă. Ştiu din instinct ce credea omul acela; probabil nu ştia *cine* e, dar îi era de ajuns că o vedea purtând haine din Suprasol şi că avea o escortă Styx – era duşmanul. Era dintre cei ce trebuie urâţi.

În timp ce Sarah continua să păşească încet pe caldarâm, bărbatul îşi curăţă gâtlejul cu un zgomot aspru şi exagerat, apoi se întinse să scuipe, ratând-o cu puţin pe Sarah. Femeia se opri imediat şi călcă dinadins în flegma lui, mişcându-şi vârful pantofului ca şi cum ar fi strivit o insectă. Pe urmă îl privi, înfruntându-l sfidător. Ochii celor doi se încrucişară preţ de câteva secunde. Ai lui scoteau flăcări de mânie. Însă el clipi primul şi îşi întoarse capul.

— În regulă. Să înceapă! zise ea cu voce tare, urcând în trăsură.

Capitolul paisprezece

— Vrei ceva de băut? propuse Will. Eu unul sunt iască.

— Bună idee, răspunse zâmbind Chester, înviorându-se imediat. Hai să-l prindem din urmă pe cercetaşul nostru de colo.

Se apropiau de Cal, care continua să meargă repede în direcţia uneia dintre luminile din depărtare, când deodată băiatul se întoarse spre ei.

— Unchiul Tam mi-a spus despre coproliţi că locuiesc *în* pământ... ca şobolanii în vizuini. Mi-a zis că au oraşe şi hambare săpate în...

— Păzea! strigă Will.

Cal se opri la ţanc, pe marginea unui abis întunecat ce se căsca acolo unde ar fi trebuit să fie pământul. Se clătină şi apoi căzu în fund, dând din picioare şi aruncând pietricele dincolo de marginea pe care se oprise. Când acestea aterizară, auziră nişte pleoscăituri.

În timp ce Cal se ridica, Will şi Chester se apropiară cu grijă de margine şi priviră dincolo de ea. La lumina lanternelor, văzură că, la patru metri sub ei, curgea o apă de culoarea cernelii, ale cărei vălurele reflectau razele lanternelor, trimiţând înapoi spre ei cercuri de lumină. Apa părea să curgă încet, cu totul altfel decât râul învolburat pe care îl întâlniseră mai devreme.

— E făcută de mâna omului, observă Will, arătând către dalele regulate care întăreau marginea.

Se întinse cât de mult îndrăzni, ca să examineze ce se afla sub ei. Peretele canalului era şi el căptuşit cu dale de piatră care coborau până la nivelul apei. Iar, din ceea ce putea vedea, malul celălalt avea o construcţie similară.

— De mâna coproliţilor, zise Cal, vorbind parcă pentru sine.

— Ce-ai zis? întrebă Will.

— Coproliţii au construit canalul ăsta, repetă Cal mai tare. Tam mi-a spus odată că au un sistem gigantic de canale prin care transportă materialele extrase din mine.

— Ar fi fost bine să ştim asta... *mai înainte,* se plânse Chester cu jumătate de glas. Mai ai şi alte surprize pentru noi, Cal? Alte cuvinte pline de înţelepciune?

Will interveni imediat în ceea ce risca să devină o confruntare violentă între cei doi, spunând că ar trebui să facă un popas. Cererea lui dezamorsă situaţia şi cei trei băieţi se instalară, cât

putură de comod, pe marginea canalului, sprijinindu-se de rucsacuri şi sorbind din când în când câte o înghiţitură de apă.

Privind canalul care se întindea neîntrerupt şi-n stânga, şi-n dreapta locului în care se aflau, toţi trei se gândeau la acelaşi lucru: nu părea să existe vreo cale de a-l traversa. Erau nevoiţi să meargă în lungul lui şi să vadă unde ajung.

***

Stăteau în tăcere de ceva vreme, când din depărtare se auzi un scârţâit uşor, care îi puse imediat în mişcare. Se ridicară speriaţi în picioare, holbându-se în întunericul absolut şi fixându-şi lanternele în direcţia din care li se părea că venise zgomotul.

Deodată, prova unei bărci apăru fantomatic din întuneric, undeva la capătul razelor lor îngemănate de lumină. Înainta incredibil de silenţios, cu excepţia clipocitului ciudat pe care îl scotea apa. Clipiră des, întrebându-se dacă nu cumva era o halucinaţie. Pe măsură ce aluneca spre ei, băieţii reuşiră să distingă mai mult din vas – era o barjă, ruginită şi foarte lată, afundată mult în apă. În câteva secunde, văzură şi motivul: părea să fie încărcată până la refuz, în partea din mijloc tronând un fel de morman.

Lui Will nu-i venea să creadă cât de lungă era barja – venea şi tot venea... Distanţa de la mal şi până la marginea barjei era de doar doi metri, în locul în care stăteau băieţii, şi ar fi putut fi sărită cu uşurinţă, dacă ar fi avut curajul să o facă. Deocamdată însă erau împietriţi de un amestec de frică şi de fascinaţie.

Până la urmă, văzură duneta şi un fel de coş butucănos din care ieşeau fuioare de fum şi abia atunci auziră pufnetul înfundat al unui motor. Sunetul era blând, precum ritmul accelerat al bătăilor de inimă, şi părea să vină de undeva de sub nivelul apei. Pe urmă observară altceva.

— Coproliţi, şopti Cal.

Trei forme butucănoase stăteau nemişcate pe punte, una dintre ele ţinând cârma într-o mână. Băieţii priviră vrăjiţi cum se apropiau de ei. Când ajunseră însă în dreptul locului de pe mal unde stăteau băieţii, fiecare detaliu al siluetelor lor umflate deveni vizibil – caricaturi ale unor oameni cu corpuri rotunjite, vermiforme, şi membre tubulare. Erau îmbrăcaţi în costume de protecţie ivorii, care absorbeau lumina. Capetele le erau de dimensiunea unei mingi de plajă ceva mai mici, dar lucrul cu adevărat remarcabil era că, în locul în care te-ai fi aşteptat să le fie ochii, străluceau două lumini, ca nişte faruri. Din această cauză, era greu să spui în ce direcţie priveau cu adevărat fiinţele acelea.

Băieţii nu reuşiră să facă altceva decât să se zgâiască, în timp ce cei trei coproliţi nu părură să îi bage în seamă. Totuşi, prezenţa lor pe malul canalului era imposibil să treacă neobservată, din cauza luminilor lanternelor pe care le aveau.

Nu avură însă parte de vreo dovadă sau de vreun semn că le atrăseseră atenţia. În loc să privească spre ei, coproliţii se mişcau foarte încet, ca nişte vite ce se întorc de la păscut, măturând din priviri puntea barjei, precum luminile leneşe ale unui far, fără a le îndrepta însă niciun moment către cei trei băieţi. Pe urmă, două dintre fiinţele acelea ciudate se întoarseră greoi, aşa încât ochii lor să lumineze tribordul şi babordul navei, dar se opriră asupra provei, fără să se mai mişte.

Deodată însă, cel de-al treilea coprolit se răsuci şi îi privi pe băieţi. Se mişca mult mai repede decât ceilalţi doi tovarăşi ai săi, iar luminile ce îi izvorau din cap licăriră cumva grăbit, înainte şi înapoi, în direcţia băieţilor. Will auzi un icnet scurt dinspre Cal, care murmură apoi ceva, în timp ce coprolitul îşi trecu mâna dolofană peste ochi, ridicând-o pe cealaltă de parc-ar fi vrut să îi salute. Capul ciudat al creaturii sălta în sus şi-n jos, ca şi cum ar fi vrut să îi vadă mai bine pe băieţi, plimbându-şi totodată luminile ochilor pe corpurile lor, din creştet până-n tălpi.

Legătura aceasta tăcută dintre băieţi şi coprolitul de pe punte se încheie repede, fiindcă barja îşi continuă trecerea constantă şi hotărâtă către penumbra de dincolo de ei. Coprolitul se uita încă la băieţi, dar distanţa din ce în ce mai mare care îi separa, precum şi fumul coşului făcură curând ca luminile gemene ale ochilor lui să se stingă încet-încet, până când dispărură definitiv în întuneric.

— N-ar trebui să plecăm naibii de-aici? întrebă Chester. N-or să dea alarma sau ceva de genul ăsta?

Cal era liniştit.

— Nu, în niciun caz... Nu-i bagă în seamă pe străini. Sunt proşti... Nu fac decât să extragă minereuri şi apoi să le vândă în Colonie, pe tot felul de alte mărfuri, precum fructele şi globurile luminoase, ca acelea care erau în vagonul cu care am venit noi aici.

— Dar ce se întâmplă dacă or să le spună agenţilor Styx despre noi? insistă Chester.

— Ţi-am zis... sunt proşti. Nu vorbesc şi nu comunică, îi răspunse Cal cu lehamite.

— Dar *ce* sunt? întrebă Will.

— Sunt oameni... într-un fel... poartă costumele alea de protecţie împotriva căldurii şi a aerului neprielnic de aici, răspunse Cal.

— Radioactiv..., îl corectă Will.

— Sigur. Dacă vrei să-l numeşti aşa... e în rocile din locul ăsta, continuă Cal, rotindu-şi mâna într-un gest larg. Din cauza asta, niciunul dintre locuitorii Coloniei nu zăboveşte pe-aici prea multă vreme.

— O, mama mă-sii! E din ce în ce mai bine, se plânse Chester. Să înţeleg că nu ne putem întoarce în Colonie, dar nici nu putem rămâne aici. Radioactivitate! Tatăl tău avea dreptate, Will, iar noi o să ne prăjim încet în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

— Sunt convins că vom fi în regulă, cel puţin o vreme, zise Will, încercând să alunge temerile prietenului său, dar fără a fi prea convingător.

— Minunat, minunat, al dracului de minunat! se răsti Chester, pornind către locul în care îşi lăsaseră rucsacurile şi continuând să bombăne.

— Ceva nu era tocmai în regulă pe barja aceea, zise Cal hotărât, imediat ce rămase singur cu Will.

— Cum adică?

— Păi n-ai văzut cum ne-a privit coprolitul ăla? comentă Cal, clătinând din cap şi având o expresie confuză.

— Am văzut, da, răspunse Will. Iar tu tocmai mi-ai spus că nu le dau niciodată atenţie străinilor.

— Da, asta am zis... că nu-i bagă în seamă. I-am văzut de mii de ori în Caverna de Sud şi niciunul n-a făcut vreodată aşa. Nu se uită niciodată *drept* la tine. Iar ăsta... se mişca ciudat... prea repede pentru un coprolit. Nu se purta normal, spuse Cal, scărpinându-se gânditor pe frunte. Poate că sunt diferiţi aici, fiindcă ăsta e ţinutul lor. Oricum, e destul de ciudat.

— Aşa e, îl aprobă Will, căzând şi el pe gânduri şi neştiind cât de aproape trecuse pe lângă tatăl său.

Capitolul cincisprezece

Dr. Burrows tresări, crezând că aude clinchetul dulce şi melodios care dădea negreşit deşteptarea, în fiecare dimineaţă, în aşezarea coproliţilor. Ascultă cu atenţie câteva momente şi se încruntă. Nu auzi decât tăcerea.

— Probabil c-am adormit la loc, îşi zise el, frecându-şi bărbia, surprins să dea peste tuleiele bărbii.

Începuse să îi placă barba lungă şi încâlcită pe care o purtase atâta vreme şi descoperi că acum, când şi-o răsese, îi ducea cumva dorul. Undeva, în psihicul său, îi făcea bine să ştie că are barbă. Îşi promise că avea să şi-o lase să crească pentru întoarcerea sa glorioasă – momentul în care o să iasă din nou la suprafaţă –, indiferent când avea să se petreacă asta. Era sigur că urma să fie o apariţie impresionantă, pe primele pagini ale ziarelor. Parcă şi vedea titlurile jucându-i în faţa ochilor: *Un Robinson Crusoe al subteranelor, Sălbaticul din Adâncuri, Dr. Hades…*

— Ajunge! îşi spuse el, oprind această împăunare. Dădu la o parte pătura aspră şi se ridică în fund pe salteaua ce părea umplută cu un soi de paie. Era prea scurtă chiar şi pentru un om de statură medie, aşa ca el, iar picioarele îi treceau peste margine cu aproape jumătate de metru.

Îşi puse ochelarii şi se scărpină în cap. Încercase să se tundă singur şi nu făcuse o treabă prea bună; în unele locuri, aproape că ajunsese la pielea capului, în timp ce în altele avea smocuri de câţiva centimetri lungime. Continuă să se scarpine cu şi mai multă vigoare, trecând de la cap spre piept şi spre subsuori. Strâmbând dezgustat din nas, privi apoi distrat la vârfurile degetelor.

— Jurnalul! zise el deodată. Ieri n-am scris nimic.

Se întorsese atât de târziu, încât uitase cu desăvârşire să noteze evenimentele zilei. Plescăind dojenitor, îşi scoase carnetul de sub pat şi îl deschise la o pagină pe care nu era trecut decât titlul:

Ziua 141

Sub acesta, începu să scrie, fluierând constant o melodie la întâmplare.

M-am scărpinat de era să mor astă-noapte.

Se opri şi înmuie îngândurat vârful ciotului de creion în gură, după care scrise mai departe:

Păduchii sunt pur şi simplu de nesuportat şi sunt din ce în ce mai mulţi.

Privi prin camera mică, aproape circulară, care n-avea mai mult de patru metri din perete în perete, şi apoi la tavanul concav de deasupra. Textura pereţilor era neregulată, ca şi cum varul sau noroiul din care erau făcuţi fusese aplicat cu mâna. Cât despre forma odăii, îi dădea impresia că se află într-un borcan mare şi se amuza gândindu-se că acum ştia cum trebuie să se fi simţit un duh captiv într-o sticlă.

Senzaţia îi era accentuată şi de faptul că singura ieşire din încăpere era situată undeva dedesubt, în centrul podelei. Era acoperită de o bucată de tablă lucrată cu ciocanul, care semăna cu un capac vechi.

Îşi privi costumul de protecţie, care atârna de un cui de lemn din perete, ca şi cum ar fi fost pielea lepădată a unei şopârle, cu deosebirea că acesta emana lumină din găurile pentru ochi, acolo unde fuseseră inserate globurile luminoase. Ar fi trebuit să-l îmbrace, dar se simţea obligat să scrie mai întâi în jurnal ce se întâmplase cu o zi înainte. Prin urmare îşi continuă însemnările.

Cred că a venit momentul să plec mai departe. Coproliţii...

Ezită, întrebându-se dacă e bine să folosească numele acela sau denumirea pe care le-o dăduse el, pornind de la presupunerea că erau o specie distinctă de *Homo sapiens,* ceea ce nu fusese însă capabil să stabilească precis.

— *...Homo caves,* spuse el, dar apoi clătină din cap, hotărându-se să renunţe la denumirea aceea.

Nu voia să complice lucrurile, înainte să ştie cu precizie despre ce era vorba. Începu din nou să scrie:

Coproliţii încearcă, după cum mi se pare, să-mi comunice că ar trebui să plec, deşi nu îmi dau seama de ce.

Nu cred că lucrul acesta are de-a face cu mine sau, mai exact, cu vreuna dintre acţiunile mele. S-ar putea să greşesc, dar sunt convins că dispoziţia lor în tabără s-a schimbat. În ultimele douăzeci şi patru de ore, am văzut mai multă activitate decât în ultimele două luni. Date fiind rezervele suplimentare de hrană pe care i-am văzut adunându-le şi restricţiile aplicate femeilor şi copiilor de a se aventura în afara aşezării, aş putea spune că se comportă de parc-ar fi asediaţi. Desigur, toate acestea ar putea fi măsuri de precauţie pe care le aplică din când în când – dar eu sunt convins că e pe cale să se întâmple ceva.

Aşadar, se pare c-a venit timpul să-mi reiau călătoria. O să-mi fie dor de ei. M-au acceptat în comunitatea lor blajină, în care

fiecare pare să se înţeleagă perfect cu toţi ceilalţi şi, destul de straniu, cu mine. Poate că asta se datorează faptului că nu sunt nici Styx şi nici colonist, iar ei îşi dau seama că nu reprezint o ameninţare la adresa lor sau a copiilor lor.

Copiii m-au fascinat în mod deosebit, fiindcă sunt jucăuşi şi dornici de aventură. Trebuie să-mi amintesc mereu că micuţii sunt de-aceeaşi specie cu adulţii.

Se opri din fluierat ca să chicotească uşor, amintindu-şi cum, la început, adulţii nu reuşeau nici măcar să-l privească în ochi, atunci când el încerca, zadarnic, să comunice cu ei. Îşi fereau ochii mici şi cenuşii, ceea ce, în limbajul lor corporal, semnifica o supunere stingherită. Diferenţa de temperament dintre el şi acest popor inocent era atât de mare, încât, din când în când, îşi imagina că este un erou de film western, un pistolar singuratic care străbătuse preriile către un oraş de fermieri şi mineri blânzi. Pentru ei, dr. Burrows trebuie să fi fost un erou puternic, atotcuceritor. *Ha! El!*

— Haide odată, se îmboldi el şi începu din nou să scrie.

Una peste alta, sunt atât de blânzi şi de cronic de sfioşi, încât nu pot pretinde că am ajuns să îi cunosc. Probabil că, până la urmă, cei săraci cu duhul au moştenit Pământul.

N-am să uit niciodată că li s-a făcut milă şi m-au salvat. Am mai scris despre faptul acesta, dar acum, că sunt gata de plecare, trebuie să spun că m-am gândit bine la împrejurarea aceea.

Dr. Burrows se opri şi privi în sus, fără ţintă, pentru câteva momente, având aerul cuiva care se străduieşte să-şi aducă aminte de ceva, dar a uitat până şi motivul pentru care doreşte să-şi amintească.

Apoi răsfoi paginile jurnalului, până când descoperi prima însemnare despre intrarea în Adâncuri, pe care o reciti în gând.

Coloniştii au fost neprietenoşi şi necomunicativi, în timp ce m-au condus, cu un fel de satisfacţie voioasă, de la trenul minerilor în ceea ce mi-au spus că era un tub de lavă. Mi-au zis să continui să merg în lungul lui, către Câmpia Mare, fiindcă lucrurile pe care îmi doream să le văd sunt în direcţia aceea. Au devenit destul de ostili când am încercat să le pun câteva întrebări.

Nu aveam de gând să mă cert cu ei, aşa că am făcut după cum mi-au zis. M-am îndepărtat de ei cu paşi repezi, dar m-am oprit imediat ce am ieşit din raza lor vizuală. Nu eram convins că mă îndrept în direcţia potrivită. Îi bănuiam că vor să mă rătăcesc într-un labirint de tunele, prin urmare m-am întors şi...

Ajuns în punctul acela, dr. Burrows plescăi din nou şi clătină din cap.

... astfel, m-am rătăcit definitiv.

Dădu pagina nervos, de parcă ar fi fost încă supărat pe el însuşi, trecu repede cu privirea peste descrierea casei pustii pe care o descoperise şi a barăcilor care o înconjurau.

Sări peste informaţiile acelea, de parcă nu l-ar fi interesat prea mult, şi ajunse la o pagină mânjită şi pătată. Scrisul său, care nu fusese niciodată prea citeţ, era chiar mai haotic în porţiunea aceea, trădând graba cu care fuseseră aşternute propoziţiile pe pagină, literele fiind înclinate în tot felul de unghiuri şi ignorând total liniile trasate pe hârtia carnetului. Pe alocuri, propoziţiile erau scrise una peste alta, într-un fel de marocco[3] literar. La capătul a trei pagini succesive, cuvântul *RĂTĂCIT era* scris cu litere mari, chiar şi mai tremurate decât restul propoziţiilor.

— Mizerabil, mizerabil, se admonestă el. Dar eram într-o situaţie proastă.

Un alt pasaj din jurnal îi reţinu atenţia şi începu să îl parcurgă cu voce tare.

Nu pot să estimez cu precizie câtă vreme am rătăcit prin talmeş-balmeşul acela de tunele. Uneori îmi pierdeam speranţa şi începeam să mă resemnez la gândul că nu voi mai ieşi niciodată din ele, dar acum mi se pare că totul a meritat...

Chiar dedesubtul acestor cuvinte, un subtitlu anunţa mândru: *CERCUL DE PIATRĂ.* Pe paginile următoare se vedeau nenumărate schiţe ale pietrelor care compuneau monumentul subteran peste care dăduse. Nu numai că notase cu acurateţe poziţia şi forma pietrelor, dar, pe fiecare pagină, în colţuri, erau desenate cercuri, ca şi cum ar fi privit printr-o lupă, în care copiase până la cel mai mic detaliu simbolurile şi scriitura stranie gravate pe feţele lor. Moralul său crescuse odată cu descoperirea inscripţiilor, în ciuda faptului că era chinuit de foame şi de sete. Fiindcă n-avea de unde să ştie cât trebuia să supravieţuiască de pe urma proviziilor pe care le luase cu el, încerca în fiecare zi să consume cât mai puţin cu putinţă.

Un rânjet de satisfacţie îi apăru pe faţă, când mai examină o dată paginile acelea, admirându-şi munca laborioasă de pe fiecare dintre ele.

— Perfect, perfect!

---

[3] Joc de societate care constă în ridicarea unor beţe dintr-o grămadă dezordonată, mişcând doar băţul care urmează a fi extras.

Se opri apoi la pagina următoare, pungindu-şi buzele într-un „o!” nerostit, când citi titlul următor: *PEŞTERILE TĂBLIŢELOR.*

Mai jos cu două rânduri scrisese aşa:

După descoperirea Cercului de Piatră, am crezut că mi se terminase norocul. Nu mă aşteptam să găsesc ceva care, în opinia mea, este de o importanţă egală, dacă nu mai mare. Peşterile erau pline cu tăbliţe, într-un număr impresionant, toate având pe ele o scriere nu foarte deosebită de cea pe care am descoperit-o pe menhirele cercului.

Urmau zeci de pagini cu desene ale tăbliţelor, reproduceri detaliate ale scrierilor cioplite pe ele, toate copiate extrem de meticulos. Dar, pe măsură ce dădea paginile, desenele deveneau mai puţin îngrijite, până când se transformară în nişte caricaturi ca de copil mic.

TREBUIE SĂ CONTINUI SĂ LUCREZ— era scris sub unul dintre ultimele desene, atât de apăsat, încât creionul străpunsese pe alocuri foaia.

TREBUIE SĂ DESCIFREZ ACEASTĂ SCRIERE! EA ESTE CHEIA MISTERULUI LOCUITORILOR DE AICI! TREBUIE SĂ ŞTIU, TREBUIE SĂ...

Putea simţi cu vârful degetului adânciturile cuvintelor în teancul de hârtii şi încercă să-şi amintească dispoziţia în care era atunci când le scrisese. Totul era însă înceţoşat. Mâncarea se terminase, iar el continuase să lucreze, fără să-i pese prea mult de provizii. Când îşi dăduse seama că nu mai avea chiar nimic, descoperirea aceasta îl luase complet pe nepregătite.

Încercând încă să-şi amintească, privi nota scrisă cu o caligrafie ceva mai îngrijită, care îi trăda însă disperarea, în mijlocul conturului unei tăbliţe pe care n-o mai terminase de desenat.

Trebuie să continui să muncesc. Puterile mă părăsesc. Pietrele mi se par din ce în ce mai grele, când le scot din grămadă ca să le examinez. Trăiesc cu teama că aş putea scăpa vreuna din mâini. Trebuie să...

Aşa se termina. Nu-şi amintea nimic din ceea ce se întâmplase după aceea, cu excepţia faptului că, pradă unui fel de delir, bântuise prin caverne în căutarea unui izvor şi că, negăsind niciunul, reuşise cumva să ajungă înapoi în Caverna Tăbliţelor.

După o pagină albă, scrisese cu litere mari, italice, *ZIUA?* şi apoi cuvintele: *Coproliţi. Mă întreb încă dac-aş mai fi fost în viaţă, de nu m-ar fi descoperit cei doi copii şi nu i-ar fi adus pe adulţi la mine. Probabil că nu. Trebuie să fi fost într-o stare îngrozitoare. În minte îmi zăboveşte imaginea unor siluete ciudate, aplecate peste*

jurnalul meu, cu luminile ochilor întretăindu-se în timp ce se uitau la paginile pe care îmi desenasem schiţele, dar nu sunt cu adevărat sigur dacă am văzut asta sau dacă nu cumva mintea mea a creat o iluzie a ceea ce cred eu că s-a întâmplat.

— Mă abat de la subiect. Asta nu e bine, îşi zise el cu hotărâre, clătinând din cap. Nota pentru ieri! Trebuie să termin să scriu despre ziua de *ieri.*

Răsfoi paginile până când o găsi pe cea pe care îşi începuse însemnarea şi îşi aşeză creionul pe hârtie.

Scrise:

Dis-de-dimineaţă, după ce m-am îmbrăcat, mă îndreptam către depozitul de alimente ca să îmi iau micul dejun, trecând prin vatra satului, unde un grup de copii coproliţi jucau un joc destul de asemănător cu cel pe care semenii lor din Suprasol îl jucau cu bile de marmură. Să fi fost mai bine de o duzină de prichindei, de diferite vârste, care aruncau şi rostogoleau nişte bile de piatră, făcute din ceea ce părea să fie granit lustruit, pe o suprafaţă plată şi bine curăţată. Încercau să doboare o altă piatră, cioplită grosolan ca să semene vag cu un om.

Aruncau pe rând cu bilele spre statuie şi, când au rămas fără, au constatat că piatra-om era încă în picioare. Unul dintre copiii mai mici mi-a dat şi mie o bila. Era mai uşoară decât mă aşteptam şi am cântărit-o în mână de câteva ori, pentru început (fiindcă nu m-am obişnuit cu mănuşile), apoi, cu oarece dificultate, am reuşit să o prind între degetul mare şi arătător. Am fost destul de neîndemânatic în încercarea mea de a ochi şi, spre marea mea surpriză, sfera cenuşie a prins brusc viaţă. S-a desfăcut şi a început să îmi umble prin palmă. Semăna cu un uriaş păduche de lemn, dintr-o specie pe care nu o mai văzusem niciodată.

Trebuie să mărturisesc că am fost atât de uimit, încât l-am scăpat pe jos. Semăna cu un Armadillidium vulgare sau un car de lemn, care luase însă steroizi! Avea o mulţime de perechi de picioare articulate, pe care le folosea cu mare eficienţă în încercarea de a se îndepărta, în timp ce mai mulţi copii se repeziseră să-l prindă. I-am auzit pe ceilalţi chicotind în interiorul costumelor; se distrau de minune.

Mai târziu, am văzut cum doi dintre cei mai importanţi membri ai comunităţii se pregătesc să plece. Îşi lipiseră căştile costumelor de protecţie una de cealaltă, comunicând probabil, dar n-am putut să aud limba în care vorbeau. Se poate să fi fost chiar engleză.

M-am luat după ei şi asta n-apărut să îi deranjeze – nimic nu îi deranjează. Ne-am târât afară din tabără, iar cineva s-a grăbit să

pună la loc bolovanul care bloca intrarea. Faptul că taberele lor sunt excavate sub Câmpia Mare, iar intrările se fac prin tunele laterale sau sunt scobite uneori chiar în tavan, face ca adăposturile coproliţilor să fie aproape invizibile pentru un observator obişnuit. M-am ţinut în urma celor doi coproliţi preţ de câteva ore, până când am părăsit Câmpia Mare printr-un tunel care se adâncea abrupt. Când am ieşit din el, am constatat că ne aflam într-un fel de port.

Era destul de mare, cu şine de cale ferată care treceau pe lângă un bazin imens, plin cu apă (sunt convins că aceşti coproliţi au construit atât şinele pe care se mişcă trenul minerilor, cât şi sistemul de canale, ambele lucrări necesitând un efort considerabil). La chei erau legate trei barje şi am fost încântat atunci când coproliţii s-au urcat în cea mai apropiată dintre ele. Nu mai fusesem niciodată pe aşa ceva. Era încărcată până la refuz cu cărbune proaspăt scos din mină. Vasul era pus în mişcare de un motor cu aburi – am privit cum au aruncat cărbune în cuptor şi cum l-au aprins apoi cu nişte iască.

Când aburul a acumulat destulă presiune, am pornit spre ieşirea din bazin şi am parcurs apoi kilometru după kilometru de canale înguste. Ne-am oprit de câteva ori pentru a manevra ecluzele – ocazie cu care am reuşit să debarc şi să mă uit de pe mal la coproliţii care deschideau porţile de fier cu mâinile goale.

În timpul călătoriei noastre, m-am gândit mult la felul în care poporul acesta şi coloniştii depind unii de ceilalţi, într-un fel de simbioză strânsă, şi am ajuns la concluzia că fructele şi globurile luminoase sunt o recompensă insignifiantă pentru cantităţile imense de cărbune şi de fier pe care le primeşte în schimb Colonia. Oamenii aceştia sunt adevăraţi maeştri mineri, care muncesc din greu cu utilajele lor, puse în mişcare de aburi (vezi anexa 2 pentru desene). Am trecut prin zone cu căldură intensă, pe care le-am mai descris deja, pe unde lava curge probabil foarte aproape de stânci. Nici nu vreau să mă gândesc ce temperatură era în afara costumului meu de protecţie. Am ajuns, într-un târziu, din nou pe Câmpia Mare, accelerând acum până când motorul a început să urle. Începusem să mă simt destul de obosit (costumele acestea sunt îngrozitor de grele, dacă trebuie să le porţi mai mult timp), când am zărit un grup de oameni, despre care nu pot presupune decât că erau colonişti, pe malul unui canal.

În mod categoric nu erau Styx şi cred că i-am speriat. Erau în număr de trei, un grup eterogen, din câte mi-am dat seama, arătând un pic dezorientaţi şi nervoşi. Nu i-am văzut foarte bine,

întrucât combinaţia dintre ochelarii mei de vedere şi globurile luminoase din jurul vizetei costumului produce o reflecţie orbitoare, care-mi împiedică vederea în bună măsură.

Însă nu păreau să fie colonişti maturi, aşa încât n-am nici cea mai mică idee ce căutau la o distanţă atât de mare de tren. S-au holbat la noi, iar cei doi coproliţi care mă însoţeau nu i-au băgat în seamă, după cum le stă în obicei. Am încercat să le fac semn cu mâna celor trei, dar nu m-au observat – probabil că şi ei fuseseră exilaţi din Colonie, cum aş fi fost şi eu, dacă nu mi-aş fi dorit, de fapt, să vin în Interior.

Dr. Burrows reciti ultimul paragraf, iar ochii îi deveniră sticloşi când începu din nou să viseze. Îşi imagina propriul jurnal ponosit, deschis chiar la această pagină, într-o cutie de sticlă dintr-un muzeu, poate la British Library sau poate chiar la Smithsonian.

— Istorie, îşi spuse el. Faci *istorie.*

În cele din urmă, îşi puse costumul şi, dând la o parte capacul care semăna cu unul de la un tomberon, coborî treptele scobite în zid. Ajuns jos, se examină cu atenţie, în timp ce stătea pe pământul bine bătătorit, iar respiraţia îi bubuia în urechi.

Avusese dreptate să creadă că în aer plutea o schimbare. Ceva se întâmplase.

Aşezarea era neobişnuit de întunecată şi complet pustie.

În centrul taberei licărea o singură lumină. Dr. Burrows se îndreptă către ea, mergând totuşi pe lângă perete, şi privi în tavan. Razele gemene ale costumului său îi arătară că toate intrările în adăposturi erau deschise. Coproliţii nu le lăsau niciodată aşa.

Presimţirea sa fusese îndreptăţită. Aşezarea fusese evacuată în timp ce el dormea.

Se apropie de lumina din centru. Era o lampă cu ulei, atârnată deasupra unei mese de obsidian lustruit, prinsă într-o ramă ruginită de fier. Ca o oglindă, suprafaţa neagră şi extrem de lucioasă, pătată cu porţiuni albe difuze, reflecta lumina, iar dr. Burrows observă că pe masă se afla ceva, conturat nepământean de flacăra pâlpâitoare a opaiţului. Erau pachete rectangulare, învelite cu grijă în ceea ce părea să fie hârtie de orez, aranjate pe masă în linie dreaptă. Ridică un pachet, cântărindu-l în mână.

— Mi-au lăsat de mâncare, zise el.

Cuprins brusc de un val de afecţiune pentru fiinţele acelea blânde, cu care petrecuse atâta timp, vru să îşi şteargă lacrimile de la ochi. Mâinile sale înmănuşate dădură doar de vizorul de sticlă al căştii sferice pe care o purta.

— O să-mi fie dor de voi, spuse el cu o voce tremurată, redusă la un murmur de straturile groase ale costumului de protecţie.

Scutură repede din cap, ca să alunge momentul acela de emoţie. Nu aprecia asemenea izbucniri de sentimentalism. Ştia că, dacă li se va lăsa pradă, avea să simtă mustrări de conştiinţă că îşi părăsise familia, pe soţia sa Celia şi pe copii, Will şi Rebecca.

Nu. Emoţiile erau un lux pe care nu şi-l putea permite, nu acum. Acum avea un *scop.* Şi nimic nu o să-l abată din drum.

Începu să adune pachetele. Când îl ridică şi pe ultimul, observă că între ele fusese pus şi un mic sul de pergament. Aşeză din nou pachetele pe masă şi desfăcu ruloul.

Era o hartă, desenată cu linii groase şi plină de simboluri stilizate. Roti pergamentul mai întâi într-o parte şi apoi în cealaltă, încercând să îşi dea seama unde se află. Scoase un „da!” triumfător când recunoscu aşezarea în care era, apoi urmări cu degetul cea mai groasă dintre liniile hărţii, marginea Câmpiei Mari. Dincolo de aceasta se desprindeau nişte linii subţiri, paralele, care marcau în mod evident tunelele prin care se putea trece mai departe. Lângă ele se găseau mai multe simboluri pe care, deocamdată, nu le putea înţelege. Se încruntă, absorbit complet de hartă.

Creaturile acelea singuratice şi mătăhăloase îi dăduseră exact ceea ce avea nevoie. Îi arătaseră *calea.*

Îşi puse palmele una peste cealaltă şi le ridică în faţă, frângându-şi-le într-un gest de recunoştinţă.

— Mulţumesc, mulţumesc, zise el, cu mintea zbârnâindu-i deja de gândurile pe care i le trezea perspectiva acestor noi călătorii.

Partea a doua
Întoarcerea acasă

Capitolul şaisprezece

Sarah dădu la o parte perdeaua de piele de la fereastra trăsurii, ca să privească prin deschizătura mică din portieră. Trăsura o purta în lungul unui şir de tunele întunecate şi dură ceva vreme până când, de după un colţ, apăru o zonă iluminată.

În lumina aruncată de felinarele stradale, zări primul şir de case cu terase. În vreme ce începură să defileze pe lângă ea, văzu că unele uşi erau deschise, dar nu reuşi să zărească nici măcar o sigură persoană. Peluzele din faţa caselor erau năpădite de licheni negri şi de ciuperci crescute sălbatic. Pavajul era acoperit pe alocuri cu tot felul de lucruri care trebuie să fi fost odinioară în gospodării: vase şi tigăi, bucăţi de mobilier, toate zăcând aruncate în drum.

Trăsura încetini pentru a străbate o surpătură din tunel. Situaţia părea să fie gravă: o parte din tavanul tunelului se prăbuşise, iar blocurile imense de calcar striviseră o casă, trecând prin acoperiş şi ajungând până aproape de pământ.

Surprinsă, Sarah se uită la Rebecca.

— Porţiunea aceasta urmează să fie astupată, fiindcă ne-am propus să limităm numărul ieşirilor în Suprasol. Asta e doar una dintre consecinţele vizitei fiului tău în Colonie, adăugă Rebecca pe un ton nepăsător, în timp ce trăsura îşi mări iar viteza, zgâlţâindu-le dintr-o parte în alta.

— Asta se întâmplă din cauza lui Will? întrebă Sarah, imaginându-şi durerea oamenilor care fuseseră forţaţi să-şi părăsească locuinţele.

— Ţi-am mai spus, nu-l interesează cine suferă în urma lui, zise Rebecca. N-ai idee de ce este în stare. E un sociopat şi cineva trebuie să-l oprească.

Aflat lângă Rebecca, bătrânul Styx dădu energic din cap.

Tunelele întortocheate şi pavate cu piatră îi purtară din ce în ce mai în adânc, până când ajunseră la un şir de magazine. Judecând după obloanele trase, Sarah îşi dădu seama că multe dintre ele fuseseră desfiinţate.

Când îşi începură coborârea finală către Colonie, Sarah se trase de lângă fereastră, fiindcă nu mai era nimic de văzut. Simţindu-se stânjenită, îşi plecă privirea în poală. Una dintre roţi trecu peste un obstacol, iar trăsura se înclină periculos, împingându-şi pasagerii cât colo pe banchetele lor de lemn. Sarah îi aruncă Rebeccăi o privire îngrijorată, dar fata îi întoarse unul dintre

zâmbetele ei liniştitoare, iar trăsura îşi reveni, evitând în ultimul moment să se răstoarne. Ceilalţi doi Styx rămaseră şi ei impasibili, aşa cum fuseseră pe tot parcursul călătoriei. Sarah furişa din când în când câte o privire spre ei, neputându-şi stăpâni un fior.

Nu-i venea să creadă.

Duşmanii pe care îi urâse cu fiecare fibră a sufletului său erau acum lipiţi de ea. Îi erau tovarăşi de călătorie. Stăteau atât de aproape, încât le putea simţi mirosul. Se întrebă pentru a nu ştiu câta oară ce voiau, de fapt, de la ea. Poate că aveau s-o arunce pur şi simplu într-o celulă, de îndată ce vor ajunge la destinaţie, pentru ca apoi s-o exileze sau s-o execute. Dar atunci de ce-ar fi organizat o asemenea mascaradă? Nevoia de a evada, de a fugi de lângă ei creştea în ea cu fiecare clipă, imposibil de ţinut în frâu. Raţiunea îi striga să fugă, iar ea începu să calculeze cât de departe ar fi putut ajunge. Privea fix la mânerul portierei, cu degetele fremătând, când Rebecca întinse o mână şi o aşeză peste a ei, oprindu-i neastâmpărul.

— Nu mai avem mult.

Sarah încercă să zâmbească şi apoi observă, în lumina trecătoare pe care o aruncă în trăsură un glob strălucitor de pe stradă, că bătrânul Styx se uita drept la ea. Irisurile sale nu erau negre, ca ai celorlalţi Styx, ci păreau să aibă o tentă abia sesizabilă de culoare, pe care n-o putea numi – undeva între roşu şi maro –, dar asta, pentru ea, era un semn mai întunecat chiar şi decât negrul cel mai negru.

În timp ce privirea bătrânului întârzia asupra ei, simţi o acută senzaţie de stinghereală, ca şi cum el ar fi ştiut cu exactitate ce gândea. Dar apoi bătrânul îşi întoarse iar privirea asupra ferestrei şi nu-şi mai luă ochii de acolo pentru tot restul călătoriei, nici măcar atunci când prinse să vorbească. A fost singura dată când s-a uitat la ea în decursul întregului drum. Se comporta în felul în care o fac cei ce câştigă înţelepciune odată cu anii: vorbea fără încrâncenarea pe care era obişnuită să o simtă Sarah din partea membrilor superiori ai Styx. Îşi cântărea cu atenţie cuvintele, ca şi cum ar fi încercat să le pună în balanţă unul faţă de altul, înainte de a le rosti.

— Nu suntem foarte diferiţi, Sarah.

Ea-şi întoarse iute capul spre el. Era vrăjită de ţesătura de linii adânci care porneau de la colţurile ochilor şi care uneori se curbau de parcă bătrânul ar fi vrut să zâmbească, deşi el n-o făcea niciodată.

— Dacă avem o slăbiciune, aceasta e că nu suntem pregătiţi să recunoaştem faptul că o mână de oameni de aici, puţini, e drept, nu sunt foarte diferiţi de noi, de Styx.

Clipi încet când trăsura trecu pe lângă un felinar de stradă atât de puternic, încât lumină interiorul trăsurii până în cele mai îndepărtate unghere. Sarah observă că niciunul dintre cei doi Styx nu se uita nici la bătrân, nici la ea.

— Ne-am izolat de multă vreme, continuă bătrânul, dar, din când în când, apare cineva ca tine. Ai o forţă care te individualizează. Ni te opui cu pasiunea şi ardoarea pe care le aşteptăm din partea alor noştri. Te-ai luptat din răsputeri pentru recunoaştere, te-ai luptat pentru ceva în care crezi – şi nu contează ce –, iar noi nu am ascultat.

Făcu o pauză, ca să inspire adânc.

— De ce? Pentru că a trebuit să dominăm şi să ţinem în frâu oamenii din Colonie atât de mulţi ani – pentru binele comun –, încât avem tendinţa de a vă trata pe toţi la fel. Dar tu *nu* eşti o persoană oarecare, din gloată. Deşi faci parte din colonişti, Sarah, tu eşti înflăcărată şi devotată şi nu semeni... nu semeni deloc cu ceilalţi. Poate că ar trebui să te iertăm, pentru firea ta aparte.

Sarah continuă să se zgâiască la el multă vreme după ce încetase să mai vorbească, întrebându-se dacă o invitase să-i dea un răspuns. Nu avea nicio idee ce voia să îi transmită. Încerca să îi arate compasiune? Era o ofensivă a farmecului Styx?

Sau poate că îi făcea o invitaţie bizară şi fără precedent de a se alătura celorlalţi Styx? *Asta era imposibil* Era de negândit. Aşa ceva nu se întâmplase niciodată: Styx şi coloniştii erau două clase distincte, opresorii şi oprimaţii, aşa cum spusese şi bătrânul Styx. Iar cele două nu aveau cum să fie împreună... şi aşa fusese dintotdeauna şi întotdeauna va fi, *pe veci.*

Mintea continua s-o chinuiască, fiindcă încerca să înţeleagă vorbele bătrânului Styx. Îşi dădu seama de o altă posibilitate. Poate că Styx admiteau pur şi simplu că eşuaseră, poate că îşi cereau scuze pentru felul în care fusese tratată, atunci când îi murise copilul? Cântărea încă în minte această variantă, când trăsura se opri pe neaşteptate în faţa Porţii Mortului.

Trecuse prin ea doar de vreo zece ori în toată viaţa sa, însoţindu-şi soţul în vreuna dintre vizitele oficiale pe care le făcea în Cartier, acolo unde era lăsată să aştepte afară, pe stradă, sau, dacă era acceptată la întrunire, i se cerea să nu scoată nicio vorbă. Aşa stăteau lucrurile în Colonie: femeile nu erau considerate ca

fiind egalele bărbaţilor şi nu aveau niciodată acces la funcţii în care să aibă chiar şi cea mai mică responsabilitate.

Auzise că la Styx lucrurile nu stăteau chiar aşa. De fapt, dovada vie a acestui lucru se afla chiar acum în faţa ei, în persoana Rebeccăi. Lui Sarah încă nu prea îi venea să creadă că acest copil putea să aibă atâta putere. Auzise zvonuri, mai ales de la Tam, că în vârful ierarhiei Styx ar fi existat un cerc restrâns, un fel de familie regală, dar asta fusese doar o speculaţie din partea lui. Membrii Styx trăiau separat de colonişti, aşa încât nimeni nu ştia sigur ce se întâmplă printre ei, deşi oamenii povesteau în şoaptă, prin taverne, despre nişte ritualuri religioase bizare, care deveneau din ce în ce mai ciudate, pe măsură ce poveştile erau spuse iar şi iar.

Privind de la fată la bătrânul Styx şi înapoi, Sarah se surprinse gândind că poate se înrudeau în vreun fel. Dacă era să dea crezare zvonurilor, atunci Styx nu aveau familii obişnuite. Copiii erau luaţi de lângă mame de la o vârstă fragedă şi crescuţi de înţelepţi şi de tot felul de maeştri, în şcolile lor speciale.

Dar Sarah simţea că exista cu siguranţă ceva care îi unea pe cei doi, care stăteau tăcuţi, în întuneric. Simţea un soi de legătură ce trecea dincolo de solidaritatea obişnuită dintre membrii Styx. În ciuda vârstei înaintate şi a feţei sale impenetrabile, putea simţi ceva patern sau protector în felul în care bătrânul Styx se purta cu fata.

Gândurile lui Sarah fură întrerupte de o singură bătaie în portiera trăsurii, care se deschise apoi imediat. O lumină orbitoare pătrunse fără milă înăuntru, iar Sarah îşi acoperi ochii. Urmă un schimb de replici de neînţeles între fata Styx de lângă ea şi purtătorul lanternei. Lumina se retrase aproape imediat, iar Sarah auzi zăngănitul grilajului greoi al Porţii Mortului ridicându-se. Nu se uită pe fereastră ca s-o vadă, ci preferă să îşi imagineze cum poarta imensă de fontă se retrage undeva sus, în efigia sculptată a craniului de deasupra.

Scopul porţii era acela de a nu-i lăsa pe locuitorii cavernei imense să treacă. Fireşte, Tam găsise o mulţime de moduri de a ocoli această barieră. Pentru el fusese ca un joc: de fiecare dată când una dintre căile ascunse îi era descoperită, el reuşea să găsească un drum alternativ care să îl ducă în Suprasol.

Chiar şi ea folosise o cale despre care îi vorbise Tam, una care trecea printr-un tunel de ventilaţie. Resimţind iarăşi durerea pierderii fratelui ei, Sarah zâmbi la amintirea scenei în care bărbatul acela imens, cu mâinile sale ca de urs, îi schiţase o hartă

amănunţită, cu cerneală maro, pe o bucată de pânză de mărimea unei batiste mai mici. Ştia că drumul acela era acum nefolositor – cu eficienţa tipică agenţilor Styx, probabil că fusese închis la câteva ore după ce ea ajunsese la suprafaţă.

Trăsura continua să înainteze, alergând cu o viteză incredibilă şi coborând din ce în ce mai în adânc. Simţi deodată cum aerul se schimbă, iar nările i se umplură de un miros de ars. Tot ceea ce o înconjura începu să vibreze în ritmul unui huruit atotstăpânitor. Treceau pe lângă staţiile principale de ventilare. Ascunse vederii într-un spaţiu imens, excavat undeva deasupra Coloniei, elice impresionante se învârteau zi şi noapte, extrăgând smogul şi aerul uzat.

Adulmecă, inhalând adânc. Acolo, sus, totul era mai concentrat: fumul de la focurile din case, mirosurile de la bucătărie, izul de mucezeală, de putreziciune şi de stricat, ca şi duhoarea colectivă a unui număr imens de oameni, care trăiau în câteva caverne imense şi conectate între ele. Era esenţa distilată a vieţii din Colonie.

Trăsura luă o curbă strânsă, iar Sarah se prinse de marginea băncii de lemn, ca să nu alunece pe suprafaţa ei lustruită până la agentul Styx mai tânăr care stătea lângă ea.

Mai aproape.

Ajunsese mai aproape.

Îşi întinse gâtul, aşteptând cu nerăbdare să iasă din pasajul înclinat.

Privea pe fereastră, neputându-se împiedica să nu se uite lung la lumea aceea crepusculară care îi fusese odinioară singurul univers cunoscut.

De la depărtarea aceea, casele de piatră, atelierele, magazinele, locurile de adunare şi de rugăciune, dar şi marile clădiri care adăposteau birourile administraţiei din care era compusă Caverna de Sud păreau foarte asemănătoare cu cele pe care le lăsase în urmă, atunci când evadase spre Suprasol. Nu era surprinsă. Aici, jos, viaţa era la fel de neschimbată şi de constantă ca lumina palidă a globurilor luminoase ce ardeau în fiecare oră a fiecărei zile, neîncetat, de aproape trei secole.

Trăsura continuă să gonească în josul pantei şi apoi pe străzi, cu o viteză nebunească, făcându-i pe oameni să se dea repede la o parte din calea ei, împingându-şi cărucioarele lângă borduri pentru a nu fi măturaţi de caii albi.

Sarah surprinse câţiva colonişti privind cu expresii nedumerite trăsura care gonea pe lângă ei. Copiii o arătau cu degetul, dar părinţii lor se grăbeau să îi tragă deoparte, când îşi dădeau seama

că înăuntru erau Styx. Nu se cuvenea să te zgâieşti la membrii clasei conducătoare.

— Am ajuns, anunţă Rebecca, deschizând portiera înainte ca trăsura să se oprească.

Sarah recunoscu tresărind strada familiară. Era acasă. Nu reuşise să-şi pună încă ordine în gânduri şi nu era tocmai pregătită pentru asta. Tremurând, se ridică în picioare pentru a o urma pe Rebecca. Fata sări sprinten din trăsură direct pe caldarâm.

Sarah nu prea voia să părăsească trăsura, ezitând pe margine.

— Haide, zise Rebecca blând. Vino cu mine!

Fata îi luă mâna lui Sarah şi o conduse pe femeia care tremura în obscuritatea cavernei. În timp ce se lăsa călăuzită, Sarah îşi ridică privirea către întinderea imensă de stâncă de deasupra oraşului subteran. Fumul se ridica leneş din coşuri, schiţând fuioare verticale, ce păreau să atârne de tavanul de piatră de deasupra, abia încreţindu-se puţin când ventilatoarele imense de pe lângă pereţi suflau aer proaspăt în cavernă.

Rebecca o ţinea strâns de mână pe Sarah, conducând-o mai departe. Se auzi un tropot şi în spatele trăsurii din care coborâseră ei apăru o alta. Sarah se opri, împotrivindu-se Rebeccăi, şi se întoarse să se uite. La fereastra trăsurii proaspăt sosite îl zări pe Joe Waites. Întoarse apoi capul să vadă şirul uniform de case care se întindea de partea aceea a străzii. Era absolut pustiu, lucru neobişnuit la acea oră. Simţi din nou cum creşte neliniştea din sufletul ei.

— M-am gândit că n-ai vrea ca oamenii să caşte gura la tine, zise Rebecca, de parcă i-ar fi citit gândurile. Am ordonat ca zona asta să fie evacuată.

— Aha, făcu Sarah încetişor, dar *el* nu e aici, nu-i aşa?

— Am făcut exact aşa cum ne-ai cerut.

În excavaţia întunecoasă din Highfield, Sarah pusese o singură condiţie: să nu dea ochii cu soţul ei, nici măcar după atâta vreme. Nu ştia de ce simţea că nu poate să îl vadă. Să fi fost din cauza amintirilor despre copilul lor mort pe care i le-ar fi putut trezi sau din cauza faptului că n-ar fi îndurat sentimentul că-l trădase şi-l abandonase...

Încă îl ura şi, în rarele ocazii în care îşi permitea să fie brutal de onestă cu ea însăşi, admitea că încă îl iubea, în egală măsură.

Păşi ca prin vis până când ajunseră în dreptul casei sale. Nu se schimbase deloc, de parcă ar fi părăsit-o abia ieri, iar ultimii doisprezece ani nu existaseră niciodată. Sarah era din nou acasă, după atâţia ani de fugă şi de trai pe sponci, ca un animal sălbatic.

Îşi atinse tăietura adâncă de pe gât.

— E în regulă, n-arată prea rău, zise Rebecca, strângând-o de mână pe Sarah.

Se întâmpla din nou. Un copil Styx, odraslă a celui mai mizerabil duşman cu putinţă, încerca să o îmbărbăteze. O ţinea de mână şi se purta de parcă i-ar fi fost *prietenă.* Înnebunise oare toată lumea?

— Eşti gata? întrebă Rebecca, iar Sarah se întoarse cu faţa spre casă.

Ultima oară când o văzuse, în ea fusese întins copilul ei mort – *în camera aceea, de acolo.* Ochii îi zburară către dormitorul de la primul etaj, dormitorul ei şi al soţului ei, acolo unde stătuse lângă leagăn în noaptea aceea îngrozitoare. Iar *acolo, jos* – îşi întoarse privirile către fereastra sufrageriei şi mintea i se umplu de amintiri din viaţa ei trecută împreună cu cei doi fii ai ei: cârpitul hainelor, golitul şemineului de cenuşă dimineaţa, ceaiul pe care i-l aducea soţului ei, în timp ce acesta citea ziarul, şi vocea adâncă a fratelui ei Tam, care se auzea parcă din altă cameră, râsul său, care făcea să se zgâlţâie ferestrele. *O, dacă el ar mai fi fost în viaţă! Dragul, dragul, dragul de Tam.*

— Eşti gata? întrebă din nou Rebecca.

— Da, răspunse Sarah hotărâtă. Sunt gata.

Merseră încetişor pe aleea din faţa casei, dar, când ajunseră în faţa uşii, Sarah dădu înapoi.

— E-n regulă, şopti Rebecca încurajator. Te aşteaptă mama ta.

Intră pe uşă, iar Sarah o urmă, în hol.

— E aici, du-te la ea. Eu am să rămân afară.

Sarah privi la tapetul cunoscut, cu dungi verzi, peste care atârnau portretele severe ale strămoşilor soţului ei, generaţii întregi de bărbaţi şi femei care nu văzuseră niciodată ceea ce văzuse ea: lumina soarelui. Atinse uşor abajurul albastru-închis al unei lămpi de pe masa din hol, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că totul era aievea, că nu era prinsă în mrejele unui vis bizar.

— Ai tot timpul la dispoziţie.

Zicând acestea, Rebecca se întoarse pe călcâie şi părăsi casa cu paşi hotărâţi, lăsând-o singură pe Sarah.

Ea trase adânc aer în piept şi, mergând ţeapăn ca o păpuşă mecanică, porni către sufragerie.

Focul era aprins, iar camera arăta la fel ca întotdeauna, poate doar ceva mai ponosită şi mai decolorată din cauza filmului, dar încă plină de căldura aceea pe care o simţi numai acasă. Păşi fără zgomot pe covorul persan, pe lângă fotoliile îmbrăcate în piele, pe

care le ocoli, până când reuşi să vadă cine stătea acolo. Era mai departe convinsă că, din moment în moment, urma să se trezească şi visul acesta avea să se sfârşească, topindu-se în amintire, aşa cum fac toate visele.

— Mamă?

Bătrâna îşi ridică puţin fruntea, ca şi cum ar fi picotit, şi, văzând lacrimile pe obrajii ei ridaţi, Sarah îşi dădu seama că nu dormea. Mama ei îşi strânsese părul alb într-un coc nu foarte ordonat şi purta o rochie neagră, cu un guler simplu de dantelă, prins în faţă cu o broşă banală. Sarah simţi cum se înmoaie, pradă emoţiilor care se învolburau în ea.

— Mamă.

Vocea o trădă şi tot ceea ce reuşi să scoată fu un sunet gâtuit.

— Sarah, zise bătrâna, sculându-se cu destulă dificultate.

Îşi ridică braţele către Sarah, care văzu că încă plângea, ceea ce o făcu şi pe ea să izbucnească în lacrimi.

— Mi-au spus că vii, dar n-am îndrăznit să sper.

Braţele mamei ei o strângeau, dar păreau să nu mai aibă vigoarea pe care şi-o amintea. Rămaseră aşa, una în braţele celeilalte, până când mama ei rosti, cu glas întretăiat:

— Trebuie să mă aşez.

Sarah îngenunche apoi lângă fotoliul ei, încă ţinându-i strâns mâinile.

— Arăţi bine, copila mea, zise mama.

În tăcerea care urmă, Sarah se chinui să găsească ceva de spus, dar era mult prea emoţionată ca să vorbească.

— Probabil că ţi-a priit viaţa de sus, continuă bătrâna. E chiar aşa de rea şi păcătoasă cum ni se spune nouă?

Sarah dădu să răspundă, dar îşi ţinu gura închisă. Nu putea să înceapă să-i explice şi, oricum, în momentul acela, cuvintele nu prea contau pentru niciuna dintre ele. Era important că erau împreună, că se regăsiseră.

— S-au întâmplat atât de multe, Sarah. Bătrâna ezită. Cei din Styx au fost buni cu mine. Mi-au trimis în fiecare zi pe cineva care să mă ajute să ajung la biserică şi să mă rog pentru sufletul lui Tam. Îşi ridică ochii spre fereastră, ca şi cum i-ar fi fost mult prea greu să se uite la Sarah. Mi-au spus că o să te întorci acasă, dar n-am îndrăznit să-i cred. Era prea mult pentru mine speranţa că te voi mai vedea o dată... o ultimă dată... înainte să mor.

— Nu vorbi aşa, mamă. Mai ai ani buni de trăit, zise Sarah, pe cât de blând putu, în timp ce scutura uşor mâinile mamei sale, într-un gest de mustrare.

Când bătrâna îşi întoarse faţa spre ea, Sarah o privi adânc în ochi. Era sfâşietor să constate că se schimbaseră, că le lipsea lumina. Avuseseră întotdeauna o scânteie vie, iar acum păreau doar şterşi şi pustii. Sarah ştia că nu numai vârsta era de vină pentru schimbarea aceea. Ştia că şi ea avea partea ei de responsabilitate şi simţea că trebuie să răspundă pentru faptele ei.

— Eu am fost cauza atâtor suferinţe, nu-i aşa? Am sfâşiat familia, mi-am pus băieţii în pericol..., zise Sarah, cu glas tremurat, pierit. Respiră repede de câteva ori. Şi n-am nici cea mai mică idee cum se simte soţul meu... John...

— Acum el are grijă de mine, zise repede bătrâna. N-a mai rămas nimeni altcineva.

— O, mamă, hohoti Sarah, pierzându-şi şirul vorbelor. N-am vrut... N-am vrut să te fac să te simţi părăsită... când eu am... Îmi pare atât rău...

— Sarah, o întrerupse bătrâna, pe a cărei faţă brăzdată lacrimile păreau să curgă într-un şuvoi nesfârşit, în timp ce o strângea de mâini. Nu te mai învinovăţi. Ai făcut ceea ce ai crezut că trebuia să faci.

— Dar Tam... Tam a murit... şi încă nu-mi vine să cred.

— Da, zise bătrâna atât de încet, încât abia dacă se auzi peste trosnetul focului din cămin şi îşi plecă faţa îndurerată. Nici mie nu-mi vine a crede.

— E adevărat... Sarah se opri în mijlocul propoziţiei, dar apoi reuşi să pună întrebarea de care se temea. E adevărat că Seth a fost implicat în moartea lui?

— Spune-i *Will,* nu Seth! se răsti mama ei, întorcându-şi brusc capul spre Sarah. Răbufnirea ei era atât de neaşteptată, încât o năuci pe Sarah. El nu e Seth, nu mai e fiul tău, continuă bătrâna, pe care furia o făcea să îşi încordeze tendoanele de la gât şi să îşi încreţească pielea de la coada ochilor. Având în vedere tot răul pe care l-a făcut...

— Dar eşti sigură?

Bătrâna deveni incoerentă.

— Joe... Styx... Poliţia... toată lumea e sigură! se bâlbâi ea. *Tu* nu ştii ce s-a-ntâmplat?

Sarah era sfâşiată între nevoia de a afla mai multe şi dorinţa de a n-o supăra şi mai tare pe mama ei. Trebuia însă să afle tot adevărul.

— Agenţii Styx mi-au spus că Will l-a atras pe Tam într-o capcană, răspunse Sarah, apăsând uşor mâinile mamei sale, pe care le simţi încordate şi rigide.

— Doar ca să-şi salveze el pielea de doi bani, rosti scârbită bătrâna. Cum a putut să facă asta?

Capul i se plecă, dar ochii îi rămaseră aţintiţi asupra lui Sarah. Mânia păru să o părăsească preţ de o clipă, lăsând în locul ei expresia de uluială totală. În momentul acela, era mai aproape de persoana pe care şi-o amintea Sarah, de bătrâna blândă care îşi petrecuse întreaga viaţă muncind din greu pentru familia ei.

— Nu ştiu, şopti Sarah. Mi-au spus că l-a forţat pe Cal să-l însoţească.

— Aşa este!

Deodată, mama ei îşi reluă masca urâtă a răzbunării, gârbovindu-şi umerii şi aşa aduşi în faţă, arătându-şi furia, şi îşi smulse mâinile din cele ale lui Sarah.

— L-am primit înapoi pe Will cu braţele deschise, dar el devenise deja un ticălos prost de Suprasol. Lovi cu mâna braţul fotoliului şi strânse din dinţi. Ne-a păcălit... Pe toţi... iar Tam a murit din cauza lui.

— Eu totuşi nu înţeleg cum... de ce i-a făcut asta lui Tam? Cum se poate ca unul dintre copiii mei să facă aşa ceva?

— ÎNŢELEGE DRACULUI CĂ NU MAI E FIUL TĂU! urlă mama ei, cu pieptul înălţându-i-se şi coborând rapid.

Sarah dădu înapoi – nu o auzise niciodată pe mama ei să folosească asemenea cuvinte. Începu să-şi facă griji pentru sănătatea ei. Era într-o asemenea stare, încât Sarah se temea că avea să îşi facă singură rău, dacă rămânea atât de necăjită.

Apoi, liniştindu-se iar, bătrâna începu să o roage.

— Indiferent ce ai de gând să faci, trebuie să-l salvezi pe Cal. Se aplecă spre ea, cu lacrimile şiroind pe obrajii încreţiţi. Ai să-l aduci înapoi pe Cal, nu-i aşa, Sarah? zise mama ei, cu un ton aspru, oţelit. Ai să-l salvezi – promite-mi!

— Şi de-ar fi ultimul lucru pe care îl voi face, şopti Sarah şi apoi se întoarse, aţintindu-şi privirile asupra flăcărilor din cămin.

Întâlnirea cu mama ei, la care visase de atâtea ori şi atâta timp, fusese mânjită şi pângărită de duplicitatea lui Will. În clipa aceea, convingerea mamei sale că Will era vinovat îi spulberă şi ultimele rezerve. Dar cel mai greu de îndurat pentru Sarah era constatarea că legătura cea mai puternică pe care o avea cu mama ei, după doisprezece ani lungi, era dorinţa lor copleşitoare de a se răzbuna.

Ascultară trosnetele focului. Nu mai era nimic de zis şi niciuna dintre ele nu mai avea chef să vorbească, mistuite de furia şi de ura nealterată pe care le împărtăşeau împotriva lui Will.

În afara casei, Rebecca privea caii care băteau nerăbdători din copite, făcând hamurile să zornăie când îşi scuturau capetele. Se sprijinea de portiera celei de-a doua trăsuri, cea în care Joe Waites stătea emoţionat, înghesuit de câţiva agenţi Styx. O privea pe Rebecca prin fereastra mică a trăsurii, iar faţa îi era încordată şi acoperită cu broboane nesănătoase de sudoare.

Un agent Styx apăru în uşa casei Jerome. Era cel care stătuse lângă Sarah în timpul călătoriei cu trăsura către Colonie şi care, fără a fi simţit de Sarah sau de bătrână, se strecurase înăuntru prin spatele casei, pentru a le putea asculta conversaţia din hol.

Îşi ridică semeţ capul către Rebecca. Fata aprobă tăcută, în semn că înţelesese.

— E de bine? întrebă repede Joe Waites, trăgându-se mai aproape de portieră.

— Stai jos! îi şuieră vehement Rebecca, ca o viperă întărâtată.

— Dar soţia mea, fiicele mele? zise el răguşit, cu ochi jalnici, în care se citea disperarea. O să mi le daţi înapoi, acum?

— Poate. Dacă o să fii un colonist de treabă şi o să continui să faci întocmai cum ţi s-a spus, rânji Rebecca dispreţuitor. Apoi, în limba nazală şi plină de plescăituri a Styx, le spuse paznicilor din trăsură: După ce terminăm aici, duceţi-l la familia lui. O să ne ocupăm de ei când se va încheia misiunea.

Joe Waites văzu cu înfricoşare cum agentul Styx de lângă el rânji sardonic spre fată, în semn că o înţelesese perfect.

Rebecca se înapoie la prima trăsură, legănându-şi coapsele în felul acela în care văzuse că o fac în Suprasol adolescentele precoce. Era *dansul ei victorios:* sărbătorea succesul pe care îl simţea aproape, atât de aproape, încât avea impresia că-l putea gusta fizic, iar gura i se umplea de o salivă cleioasă. Tatăl ei avea să fie atât de mândru de ea. Luase în mâini două probleme, două fire şi le pusese unul împotriva celuilalt. Cel mai bine ar fi fost să se neutralizeze unul pe altul, dar, chiar şi dacă la sfârşitul reprezentaţiei ar mai fi rămas vreunul întreg, îl putea reteza foarte uşor. *Ah, câtă eleganţă!*

Se apropie de prima trăsură, cea în care stătea bătrânul Styx.

— Vreun progres? întrebă el.

— E convinsă până la Dumnezeu că e adevărat.

— Excelent, spuse bătrânul Styx. Şi cum rămâne cu figuranţii? întrebă el, arătând din cap spre cealaltă trăsură.

Rebecca afişă acelaşi zâmbet cald cu care avusese atâta succes asupra lui Sarah.

— Când Sarah va fi în trenul minerilor, o să-i tocăm mărunt pe Waites şi pe familia lui şi-o să-i aruncăm peste câmpuri, în Caverna de Vest. Îngrăşăminte pentru recoltele de pâinişoare.

Pufnind, fata se strâmbă ca şi cum ar fi simţit un miros neplăcut.

— Şi la fel vom face şi cu baba aia inutilă de acolo, zise ea, arătând cu degetul mare către casa Jerome.

Chicoti demonic, în timp ce bătrânul Styx dădea din cap.

Capitolul şaptesprezece

— Mâncare... fără îndoială... e mâncare, zise Cal, dându-şi capul pe spate şi fremătând din nări, în timp ce inspira profund.

— Mâncare? reacţionă imediat Chester.

— Ba mie nu-mi miroase a nimic, interveni Will, privindu-şi picioarele.

Continuau să meargă, fără să ştie prea bine încotro şi de ce. Tot ceea ce ştiau era că urmaseră malul canalului vreo câţiva kilometri buni şi nu ajunseseră încă nici măcar la ceva care să semene vag cu un drum.

— V-am făcut rost de apă proaspătă în casa aia veche, este? Acum o să găsesc nişte provizii proaspete, declară Cal, cu îngâmfarea sa obişnuită.

— Mai avem câte ceva, răspunse Will. Oare n-ar trebui să ne îndreptăm spre lumina aceea din faţa noastră sau să găsim vreun drum sau orice altceva, care să ne conducă într-un loc unde s-ar putea afla nişte colonişti? Eu zic că ar fi bine să încercăm să coborâm la nivelul următor, acolo unde probabil a ajuns deja tata.

— Exact! îl aprobă Chester. Mai ales că locul ăsta nenorocit o să ne facă în curând să strălucim în întuneric ca licuricii.

— Păi, zise Will, asta chiar ne-ar fi de folos.

— Nu face pe deşteptul, rânji Chester la prietenul său.

— Îmi pare rău, eu nu sunt de acord, spuse Cal, întrerupându-le sporovăiala. Dacă ceea ce simt eu e vreun depozit de alimente, înseamnă că ne aflăm aproape de un sat al coproliţilor.

— Da, şi...? îl provocă Will.

— Păi, *aşa-zisul* tău tată... o să caute şi el de mâncare, nu? întrebă Cal.

— Adevărat, îl aprobă Will.

Mai merseră o bucată de drum, stârnind praful cu bocancii. La un moment dat, Cal anunţă cu voce cântată:

— Se simte mai tare!

— Ştii, cred că ai dreptate. Parcă se simte ceva, zise Will, oprindu-se şi el pentru a putea adulmeca.

— Hm, poate că e vreun fast-food cu hamburgeri, sugeră Chester. Mi-aş da şi degetul mic pentru un meniu supradimensionat.

— E ceva... dulce, zise Will, a cărui faţă trăda o concentrare intensă.

Adulmecă din nou de câteva ori.

— Indiferent ce-o fi, hai să nu ne batem capul, propuse Chester. Deveni neliniştit şi începu să arunce priviri bănuitoare în toate direcţiile, aşa încât semăna puţin cu un porumbel speriat. N-aş prea vrea să mă întâlnesc cu coproliţii ăştia.

Cal se întoarse către el.

— Ascultă, de câte ori trebuie să-ţi spun? Sunt complet inofensivi. Oamenii din Colonie spun că poţi să iei tot ce vrei de la ei, asta dacă reuşeşti întâi să-i găseşti.

Fiindcă nu auzi niciun răspuns din partea lui Chester, Cal continuă.

— Trebuie să cercetăm tot ceea ce ni se pare neobişnuit. Dacă noi observăm ceva, probabil că şi tatăl lui Will a făcut-o. Şi, într-un fel, de asta ne aflăm aici, nu-i aşa? încheie el, sarcastic. În orice caz, va trebui să rămânem de partea aceasta a canalului, fiindcă n-aţi vrut să vă udaţi la picioare.

Cal se apleacă şi ridică o piatră, pe care o aruncă nervos. Piatra lovi apa cu un pleoscăit sonor.

— Dumnezeule, tu chiar o ţii de bună, nu-i aşa? gemu Chester.

— Da, şi? întrebă Cal.

— Păi, e ciudat, fiindcă nu te-am văzut să te dezbraci *tu* şi să sari cu capul înainte. Chester îl privi intens pe băiatul mai mic. Cum se spune... *exemplul conducătorului?*

— Cum adică exemplul *conducătorului?* Noi n-avem un conducător, suntem împreună în povestea asta.

— Poate să mă fi înşelat eu.

— Hai, băieţi, îi rugă Will. Încetaţi! Nu avem nevoie de asta.

Cei trei se cufundară într-o tăcere grea şi o luară din nou la drum, râca dintre Cal şi Chester fiind temporar suspendată.

La un moment dat, Cal se îndepărtă de ceilalţi doi, pornind perpendicular pe canal.

— Vine de-aici!

Băiatul se oprise şi raza lanternei sale scotea la iveală o îngrămădire de pietre. Între bolovani se putea vedea o deschizătură, o crăpătură naturală în pământ, precum fanta unei imense cutii de scrisori.

Ceilalţi doi aruncară şi ei o privire prin deschizătură. Will zări o cruce înfiptă în pământ, pe o parte a dâmbului. Era făcută din două bucăţi de lemn, la fel de albe ca oasele vechi, şi legate între ele cu ceva.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, arătându-i-o lui Cal.

— Probabil că e un semn de-al coproliţilor, îi răspunse fratele său, dând încântat din cap. Dacă avem noroc, s-ar putea ca aici,

dedesubt, să fie vreun sat de-al lor şi cu siguranţă vor avea de mâncare. Putem să ne luăm şi noi tot ce dorim.

— Nu sunt prea sigur, clătină Will din cap.

— Will, hai s-o lăsăm baltă şi să ne continuăm drumul, îl rugă Chester pe prietenul său, privind temător în despicătura din pământ. Nici mie nu-mi place cum arată.

— Ţie nu-ţi place cum arată *nimic,* i-o întoarse Cal. Rămâneţi voi aici, cât arunc eu o privire, zise el şi se târî prin deschizătură.

După câteva secunde, le strigă celorlalţi doi că dăduse peste un pasaj.

Will şi Chester erau prea obosiţi ca să încerce să-l mai oprească, ştiind că asta ar fi dus la o altă ceartă. Aşadar, fără niciun chef, îl urmară înăuntru. Coborând, se treziră într-o galerie orizontală. Cal nu-i aşteptase, aflându-se deja la o bună distanţă în tunel. O luară după el, dar constatară că nu era deloc simplu. Pe măsură ce galeria se îngusta, devenind un tub, Will se văzu nevoit să-şi abandoneze rucsacul în locul în care şi-l lăsase şi Cal pe al lui.

— Urăsc chestia asta, bombăni Chester.

Şi el, şi Will respirau cu greutate, încercând să se strecoare mai departe, târându-se uneori cu pieptul lipit de pământ, pentru a pătrunde prin locurile în care tavanul cobora foarte mult.

Chester se chinuia. Will ştia că prietenul său are probleme, fiindcă îi auzea respiraţia anevoioasă, în timp ce se târa după el. Nu-şi revenise încă pe deplin după lunile de temniţă, în ciuda perioadelor de răgaz pe care le avusese atât în tren, cât şi în casa veche.

— Ce-ar fi să te-ntorci? Ne întâlnim la intrare, când venim înapoi, sugeră Will.

— Nu, e-n regulă, pufni Chester, gemând din cauza efortului pe care îl făcea ca să se strecoare printr-un loc extrem de strâmt. Doar am ajuns pân-aici, nu-i aşa? adăugă el.

— Bine, dacă eşti sigur...

Deşi Will ar fi vrut să se mişte mai repede, ca să-l prindă din urmă pe fratele său, se târa intenţionat mai încet, ca să nu-l lase pe Chester în urmă. După câteva minute, constată cu uşurare că tavanul se ridica treptat, până când le permise să stea din nou în picioare.

Îl văzură pe Cal la vreo douăzeci de metri depărtare, lângă ceea ce părea să fie intrarea într-o altă cavernă lungă. În timp ce Will şi Chester încercau să îşi dezmorţească oasele, el le făcu

semn cu mâna şi apoi dispăru, luminându-şi calea cu lanterna. Băieţii priviră neputincioşi cum dispare din nou.

— Trebuie să recunosc că e iute. Presupun că are ceva de iepure în el, zise Chester, care începea să îşi recapete suflul.

— Te simţi mai bine? îl întrebă Will, observând că prietenul său îşi freacă braţele cu o privire îndurerată, sudoarea şiroindu-i pe faţă.

— Sigur.

— Atunci hai să-l prindem din urmă, zise Will. Nu-mi place deloc cum miroase aici. De-a dreptul greţos, adăugă el, strâmbând din nas.

Ajunseră în locul în care stătuse Cal şi priviră şi ei prin deschizătură.

Puteau simţi uscăciunea din aer, iar mirosul devenise şi mai intens. Nu era plăcut, părea cumva lipsit de substanţă şi de aceea în mintea lui Will începură să sune nenumărate alarme. Ştiu din instinct că mirosul are ceva înşelător, ceva fals.

Cal explora acum o zonă în care podeaua era presărată cu o mulţime de bolovani mari, rotunjiţi. Pe ei se vedeau mănunchiuri de structuri tubulare, care se iţeau în sus, unele atingând şi doi metri înălţime. Will habar n-avea ce puteau fi. Nu păreau să fi fost formate sub acţiunea apei, ca stalagmitele; de asta era sigur, după felul în care erau aranjate. Erau prea simetrice. Fiecare mănunchi avea câteva tuburi mai mari în centru, de vreo zece centimetri în diametru, iar în jurul lor erau unele mai mici, aranjate după un model clar, ca nişte raze, spre exterior. Toate erau orientate perfect vertical.

Tuburile erau ceva mai deschise la culoare decât stânca pe care stăteau, iar de unde era el, Will putea vedea că, la exterior, tuburile aveau inele bine definite, din doi în doi centimetri. Pentru el, era un indiciu că lucrurile acelea îşi secretau învelişul pe măsură ce creşteau. Observă, de asemenea, că erau lipite de bolovani cu un fel de secreţie răşinoasă, ca un clei organic. *Erau fiinţe vii.*

Fascinat, făcu un pas mai aproape.

— Will, crezi că e înţelept? întrebă Chester, apucându-l de mână ca să-l oprească.

Will se mulţumi să ridice din umeri şi îşi plimbă mai departe ochii prin cavernă, când amândoi îl văzură pe Cal cum îşi pierde echilibrul. Băiatul se apucă de vârful unuia dintre tuburi, ca să nu cadă. Îşi retrase însă mâna cu repeziciune şi în momentul acela se

auzi un sunet, ca şi cum ar fi pocnit cineva din degete, doar că mai tare. Cal îşi reveni şi se îndreptă.

— Au, zise el încetişor, privindu-şi mâna cu o expresie uluită.

— Cal? strigă Will.

Preţ de o fracţiune de secundă, băiatul rămase pe loc, cu spatele la ei, examinându-şi mâna. Pe urmă, se prăbuşi pur şi simplu la pământ.

— CAL!

Will şi Chester schimbară o privire panicată şi apoi se uitară din nou la Cal, care zăcea nemişcat. Will dădu să pornească spre el, dar descoperi că prietenul său încă îl ţinea de braţ.

— Lasă-mă! zise el, încercând să se elibereze.

— Nu! îi strigă Chester.

— Trebuie! stărui Will, zvârcolindu-se.

Chester îi dădu drumul, dar Will se opri după câţiva paşi. Se mai întâmpla ceva. O auzeau limpede.

— Ce naiba...? exclamă Chester, când în cavernă începură să se audă mai multe pocnituri, din ce în ce mai zgomotoase şi mai rapide.

Pocnetele acela seci, înfundate, deveniră din ce în ce mai rapide, până când se transformară într-o salvă răsunătoare. Înspăimântaţi, băieţii se învârteau în toate părţile, încercând să îşi dea seama de unde izvora rafala aceea ciudată. Nu reuşiră; nimic nu părea să se fi schimbat în caverna unde zăcea Cal.

— Trebuie să-l scoatem de acolo! urlă Will, pornind spre fratele său.

Alergară spre Cal, ajungând amândoi în acelaşi timp. Chester privea cu teamă coloanele din jur, în timp ce Will se ghemuise ca să-l întoarcă pe spate pe fratele său. Corpul lui Cal era moale şi lipsit de reflexe, iar ochii îi erau larg deschişi.

La început, crezură că fusese paralizat, dar, chiar în timp ce se uitau la el, firişoare vineţii, accentuând reţeaua de capilare de sub piele, se întinseră de sub fiecare ochi, cam în felul în care cerneala se răspândeşte în apă. Cu o repeziciune înfricoşătoare, echimozele deveniră din ce în ce mai mari, până când îi cuprinseră ambii obraji. Cal arăta acum de parcă ar fi avut ambii ochi învineţiţi.

— Ce se întâmplă? Ce e cu el? strigă Will cu vocea răguşită de panică.

— Nu ştiu, zise Chester stupefiat.

— A dat cu capul de ceva? ţipă Will.

Chester se apucă să îi pipăie capul lui Cal, trecându-şi mâinile peste frunte, tâmple, creştet şi în jos, pe ceafa. Nu simţi nicio umflătură, nicio rană.

— Să vedem dacă mai respiră, îşi şopti, încercând să-şi aducă aminte procedurile de prim ajutor.

Îi împinse capul lui Cal pe spate şi se aplecă deasupra lui, punându-şi urechea în dreptul nasului şi al gurii băiatului. Ascultă. Se îndreptă, complet stupefiat. Pe urmă se aplecă din nou, trăgând în jos de falca lui Cal, pentru a vedea dacă nu cumva căile respiratorii ale băiatului se blocaseră, şi îşi întoarse din nou capul într-o parte, ascultând. Expiră adânc printre buzele strânse şi se ghemui iarăşi, lipindu-şi palma de pieptul băiatului.

— Doamne, iartă-mă, Will! Nu cred că mai respiră.

Will apucă braţul inert al fratelui său şi începu să îl scuture.

— Cal! Cal! Haide! Trezeşte-te! strigă el.

Îşi aşeză apoi două degete pe gâtul băiatului, căutându-i artera şi încercând cu disperare să îi găsească pulsul.

— Aici... nu... unde-o fi?... Nimic... UNDE DRACU’ O FI? urlă el. Fac cum trebuie chestia asta?

Se uită la Chester, cu ochii măriţi de groază, pe măsură ce începea să-şi dea seama că nu putea simţi nicio bătaie de inimă.

Fratele său murise.

În momentul acela, păcăniturile se transformară în altceva, într-un pocnet uşor, asemănător cu cel pe care îl fac dopurile de şampanie, doar că ceva mai blând, ca şi cum s-ar fi auzit printr-un perete.

Aerul se umplu imediat de un şuvoi alb, un diluviu care înţesă caverna şi îi înghiţi pe băieţi, capturându-le razele lanternelor şi făcând aerul din jurul lor să devină solid. Particulele acelea, ca un milion de petale minuscule, se revărsau spre ei în torente. Probabil veneau din tuburi, dar era imposibil de spus cu precizie.

— Nu! ţipă Will.

Cu o mână apăsată peste nas şi gură, începu să îl târască pe fratele său pe jos, trăgându-l de braţ, spre intrarea în cavernă. Descoperi însă că nu mai putea respira. Particulele acelea erau ca nisipul, blocându-i gura şi nările.

Îşi arcui spatele şi inspiră puţin aer, îndeajuns cât să strige câteva vorbe spre Chester.

— Scoate-l de aici! strigă el, peste pocnetele din cavernă.

Chester n-avea însă nevoie de îndemnuri. Se ridicase în picioare, zbătându-se sub torentele albe, clipind des şi acoperindu-şi ochii, în timp ce materia aceea care semăna cu zăpada uscată continua să se reverse. Aerul era atât de dens şi de impenetrabil, încât, atunci când îi făcu din mână lui Will, palma sa deschisă lăsă dâre ca prin apă.

Will alunecă şi căzu la pământ, tuşind şi înecându-se.

— Nu pot să respir, şuieră el, cu puţinul aer care îi mai rămăsese în plămâni.

Întins pe o rână, încercă să-şi umple din nou pieptul cu oxigen. Blestemă când îşi aminti de măştile de gaze pe care el şi Cal le folosiseră în Oraşul Etern. Le aruncaseră, crezând că n-or să le mai fie de folos. Se înşelaseră.

Cu mâna pe faţă, Will stătea pe o parte, gâfâind, incapabil să mai facă şi altceva. Prin uraganul acela alb, îl văzu pe Chester cum îl trage pe Cal, corpul băiatului lăsând brazde prin materia alburie.

Will se sili să se târască, deşi plămânii îi ardeau din cauza lipsei de aer, iar capul începuse deja să i se învârtă. Nu se mai putea gândi la fratele său, fiindcă ştia că *el* avea să moară dacă nu ieşea din cavernă. Gâtul şi nările îi erau înfundate ca şi cum ar fi fost îngropat în faină. Cu un efort suprem, se ridică în picioare şi reuşi să facă vreo câţiva paşi, încercând să-i strige lui Chester să-l scoată şi pe el afară, dar în zadar. Nu reuşea să adune destul aer în piept ca să vorbească, iar Chester, cu spatele la Will, trăgea încă de corpul neînsufleţit al lui Cal.

Will se repezi în faţă, reuşind să înainteze doar vreo cinci metri, după care se prăbuşi din nou la pământ. Se dovedi a fi de-ajuns. Acum se îndepărtase de partea cea mai rea a vârtejului alb şi reuşi să tragă în piept aer curat.

Continuă să se târască încet, dar nu ajunse prea departe, când începu să tuşească atât de rău, încât i se întoarse stomacul pe dos, vomând neînfrânat. Văzu îngrozit că în voma sa era un amestec de particule minuscule şi albe cu cheaguri de sânge. Cu gândul doar la supravieţuire, se sili să meargă prin tunel, în patru labe, împingându-se orbeşte prin pasajele înguste. Nu se opri decât când ajunse la deschizătura ca fanta unei cutii de scrisori.

Se căţără afară din cavernă şi, odată ajuns înapoi pe Câmpia Mare, se întinse la pământ, tuşind şi scuipând un fluid vâscos. Dar chinurile sale nu se terminaseră. În locurile unde fulgii albi i se lipiseră de piele, pe gât şi pe faţă, începu să simtă o mâncărime care se transformă foarte repede într-o oribilă senzaţie de arsură. Încercă să-şi râcâie particulele cu unghiile, dar asta păru doar să

înrăutăţească lucrurile. Particulele albe se dezlipeau odată cu pielea şi, curând, băiatul îşi văzu degetele pline de sânge.

Neştiind ce altceva să facă, luă doi pumni de ţărână şi începu să se frece cu furie pe faţă, pe gât şi pe mâini. Se dovedi o idee bună, mâncărimea şi durerea domolindu-se puţin. Dar ochii îi erau încă în flăcări şi îi trebuiră minute bune ca să îi cureţe, ştergându-se cu interiorul mânecii de la cămaşă.

Pe urmă apăru Chester. Se căţără prin deschizătură, bâjbâind orbeşte în jur. Când căzu în patru labe, tuşind şi vomitând, Will văzu că trăgea ceva după el. Printre lacrimile din ochi, i se păru că era Cal. Inima i se strânse însă dureros când văzu că prietenul său recuperase doar rucsacurile din locul în care le abandonaseră, în pasaj.

Chester urlă, zgâriindu-şi faţa şi ochii. Will văzu că era acoperit complet de particulele albe: părul îi era înţesat de ele, iar faţa i se albise în locurile în care particulele i se lipiseră de piele din cauza transpiraţiei. Urlă din nou, scărpinându-se sălbatic pe gât, ca şi cum ar fi încercat să îşi smulgă pielea de pe el.

— Porcăria dracului! strigă el, cu o voce sugrumată şi chinuită.

— Ia ţărână şi freacă-te! îi strigă Will.

Chester îi dădu imediat ascultare şi apucă doi pumni plini de pământ, cu care începu să se frece pe faţă.

— Să ai grijă să ţi-o scoţi şi din ochi!

Chester căută în buzunarul de la pantaloni şi trase afară o batistă, cu care se şterse grăbit la ochi. După o vreme, mişcările sale deveniră mai puţin înnebunite. Îi curgea nasul, iar ochii îi lăcrimau puternic, îngrozitor de congestionaţi. Faţa îi era acoperită cu un amestec de pământ şi sânge şi arăta de parcă ar fi purtat o mască înfricoşătoare. Îl privi pe Will cu o expresie hăituită.

— N-am mai putut să suport, hârâi el. N-am putut să mai stau înăuntru... Nu puteam respira, zise el, lăsându-se apoi cuprins de un accent violent de tuse, în urma căruia scuipă de câteva ori.

— Trebuie să-l scot de-acolo, zise Will, pornind către deschizătură. Mă duc înapoi.

— Nu, nu te duce, se răsti Chester, sărind în picioare şi prinzându-l în braţe.

— Trebuie, insistă Will, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Nu fi prost, Will! Ce te faci dacă te înhaţă chestiile alea albe şi eu n-am să te pot scoate afară nici *pe tine?* strigă Chester.

Will se luptă cu prietenul său, încercând să se elibereze, dar Chester era hotărât să nu-i dea drumul. În culmea enervării, Will făcu o încercare timidă de a-l pocni pe Chester şi apoi începu să plângă. Ştia că vorbele prietenului său sunt îndreptăţite. Simţi cum i se înmoaie tot corpul, ca şi cum puterile l-ar fi părăsit dintr-odată.

— Bine, bine, zise Will, cu o voce nesigură, ridicându-şi mâinile spre Chester, care îi dădu drumul.

Tuşi, apoi îşi lăsă mult capul pe spate, de parcă ar fi căutat să vadă cerul, deşi ştia că îl separau de el câţiva kilometri buni de scoarţă a Pământului. Oftă din rărunchi şi acceptă apoi cu greutate.

— Ai dreptate, Cal e mort.

Chester îl fixă cu privirea, dând scurt din cap.

— Îmi pare rău, Will, serios, îmi pare rău.

— Încerca doar să ne ajute. Încerca doar să ne găsească de mâncare... şi acum uite ce s-a întâmplat!

Will îşi lăsă umerii în jos şi bărbia în piept.

Simţind încă arsuri pe piele, Will se frecă pe gât şi atunci mâna îi coborî, strângându-se inconştient pe pandantivul de jad pe care îl purta la piept. I-l dăduse Tam, cu câteva minute înainte de a fi ucis de Styx.

— I-am promis unchiului Tam că o să am grijă de Cal. Mi-am dat cuvântul, zise el cu voce slabă, întorcându-se cu spatele. Ce căutăm aici? Cum de s-au întâmplat toate astea? Tuşi şi continuă cu glas pierit: Tata probabil că zace mort pe undeva, iar noi, idioţi ce suntem, o să murim şi noi. Îmi pare rău, Chester, jocul s-a sfârşit. Suntem terminaţi.

Lăsându-şi lanterna în urmă, se îndepărtă de Chester, împleticindu-se către un bolovan. Acolo, în beznă, se aşeză ca să privească în golul dinaintea sa, care părea să îi întoarcă privirile.

Capitolul optsprezece

Trăsura porni cu o pocnitură sonoră de bici, lăsând în urmă casa Jerome. Trecu apoi printr-un cordon de paznici, în timp ce vreo câţiva poliţişti se grăbiră să îndepărteze un soi de baricadă. Undeva mai jos, pe drum, se adunase un grup de oameni, dar cu toţii se străduiau să dea impresia că-şi văd de treburile de zi cu zi. Stratagema le eşua jalnic, fiindcă îşi întorceau capetele în urma trăsurii, în încercarea de a vedea cine e înăuntru, cum făceau de altfel şi mulţi dintre poliţişti.

Sarah privea fără ţintă pe fereastră, neobservând feţele şi privirile curioase ale coloniştilor. Era complet epuizată de întâlnirea cu mama sa.

— Îţi dai seama că eşti un fel de celebritate, zise Rebecca, care stătea la locul ei, lângă bătrânul Styx, în timp ce tânărul rămăsese la casa Jerome.

Sarah îi aruncă o căutătură sticloasă şi apoi îşi întoarse din nou privirile spre fereastră.

Trăsura hodorogea pe străzile din cel mai îndepărtat colţ al Cavernei de Sud, acolo unde se afla cartierul general al organizaţiei Styx. Sediul, înconjurat de un gard de fier forjat înalt de zece metri, era o clădire imensă, sumbră. Cele şapte etaje ale sale erau săpate chiar în stâncă, frontonul având, de o parte şi de alta, câte un turn pătrat. Clădirea, cunoscută şi sub numele de Citadela Styx, era austeră, dar funcţională, cu ziduri de piatră golaşă, fără niciun element decorativ care să mascheze lipsa de fantezie geometrică a arhitectului ei. Niciun colonist nu păşise vreodată acolo şi nimeni nu ştia cât e de mare sau cum arăta cu exactitate pe dinăuntru, căci se afunda chiar în peretele de stâncă. Se şoptea că Citadela era legată de suprafaţă prin numeroase tunele, aşa încât agenţii Styx să poată ajunge în Suprasol oricând doreau.

În curtea Citadelei, undeva mai într-o parte, se mai vedea o clădire mare, pătrată, dar mult mai joasă, cu numai două etaje, străpunse de şiruri de ferestre mici, la distanţe egale. Se credea că aceasta ar fi fost centrul operaţiilor militare ale Styx – deşi nimeni nu avea cum să ştie sigur –, dar, în ciuda acestui fapt, i se spunea Garnizoana. Spre deosebire de Citadelă, coloniştii aveau acces aici, câţiva lucrând chiar pentru Styx.

Către această clădire, Garnizoana, se îndrepta trăsura. Sarah coborî şi o urmă fără întrebări pe Rebecca, spre intrarea unde

stătea un poliţist într-o gheretă, care-şi duse respectuos mâna la chipiu, salutându-le, dar evitând să le privească direct. Odată intrate în Garnizoană, Rebecca i-o încredinţă pe Sarah unui colonist şi plecă imediat.

Sarah, al cărei cap atârna greu din cauza extenuării, reuşi să îi arunce o privire colonistului. Mânecile suflecate ale cămăşii sale lăsau vederii două antebraţe puternice, pe măsura trupului său solid, cu pieptul lat, ca al multor bărbaţi din Colonie. Purta un şorţ lung de cauciuc negru, cu o cruce mică, albă, în centru. Pielea capului îi era rasă în totalitate, dar pe ici, pe colo, începeau să i se vadă vârfuri de fire albe. Sprâncenele sale imense se revărsau deasupra unor ochi perfect albaştri, dar cam mici. Având acelaşi pigment ca Sarah, era şi el de „rasă pură”, cum erau numiţi albinoşii, descendenţii câtorva dintre întemeietorii Coloniei. Ca şi poliţistul, se purtase cu foarte mult respect faţă de Rebecca, dar acum trăgea mereu cu ochiul către Sarah, care se târa epuizată în urma lui.

O conduse pe nişte scări şi apoi prin câteva coridoare, paşii lor răsunând sinistru pe dalele de piatră. Pereţii erau albi şi neîmpodobiţi, străpunşi de nenumărate uşi întunecate de fier, toate închise. Bărbatul se îndreptă către una dintre acestea, pe care o deschise cu un gest brusc. Pardoseala de piatră se continua şi în cameră, iar Sarah văzu că într-un colţ se afla o saltea de pat, deasupra căreia, foarte sus, pe perete, era situată o fereastră îngustă. Lângă pat era aşezat un castron de email alb, plin cu apă, iar alături, o cană făcută din acelaşi material şi câteva felii de pâinişoară, puse frumos pe o farfurie. Simplitatea şi austeritatea camerei îi confereau aerul unei chilii de mănăstire sau al unui refugiu religios asemănător.

Rămase în prag, dar nu făcu niciun gest de a intra.

Bărbatul deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar o închise repede. Făcu asta de vreo câteva ori, ca un peşte pe uscat, şi abia apoi păru că-şi adună curajul necesar.

— Sarah, zise el cu multă blândeţe, înclinându-şi capul către ea.

Ea îşi întoarse încet privirea spre el, nedumerită din cauza oboselii sale extreme.

Bărbatul privi în sus şi în jos pe coridor, asigurându-se că nu-l poate auzi nimeni.

— N-ar trebui să-ţi vorbesc aşa, dar... nu mă recunoşti? întrebă el.

Sarah îşi miji ochii ca şi cum ar fi încercat să se concentreze la faţa lui şi chipul i se umplu curând de uimire.

— Joseph..., zise ea abia auzit, recunoscându-şi prietenul.

Erau de aceeaşi vârstă şi fuseseră apropiaţi, pe când erau adolescenţi. Pierduse contactul cu el când familia lui avusese greutăţi şi fusese forţată să se mute în Caverna de Vest, ca să lucreze pe câmpurile de acolo.

Zâmbetul stingher pe care i-l oferi bărbatul nu se potrivea deloc cu faţa sa imensă, ca de altfel nici duioşia sa.

— Să ştii că toată lumea înţelege de ce ai plecat şi... noi..., îşi căută el cuvintele potrivite, noi nu te-am uitat niciodată, unii dintre noi... eu...

Se auzi o uşă trântită undeva în clădire, iar bărbatul aruncă priviri speriate peste umăr.

— Îţi mulţumesc, Joseph, zise ea, punându-i o mână pe braţ, şi intră în cameră.

Joseph îi murmură ceva şi închise încetişor uşa în urma ei, iar Sarah, nemaiconştientizând nimic, lăsă să-i cadă geanta pe podea şi se prăbuşi pe saltea, ghemuindu-se. Se uită spre linia unde piatra fasonată rudimentar a peretelui se unea cu podeaua, văzând în straturile de acolo o mulţime de forme fosile, majoritatea amoniţi şi scoici, ale căror urme vagi păreau desenate de un pictor divin, care folosise un creion cerat.

În timp ce încerca să-şi pună ordine în gândurile şi emoţiile contradictorii, i se păru că nenumăratele rămăşiţe fosile, îngrămădite şi captive pentru eternitate în piatra care le îngheţase, aproape că aveau un sens pentru ea. Era ca şi cum le-ar fi înţeles deodată, ca şi cum ar fi găsit un model care se repeta în aranjamentul lor haotic, o cheie secretă care o ajuta să-şi explice totul. Momentul acela de claritate trecu însă repede şi, în liniştea ca de mormânt, Sarah se adânci într-un somn fără vise.

Capitolul nouăsprezece

Deasupra orizontului apăreau primele raze de soare, decupând o fâşie îngustă de cer, colorată într-o sumedenie de nuanţe de roşu şi portocaliu. În câteva minute, lumina noii zile începu să se întindă pe acoperişuri, alungând noaptea şi marcând o nouă dimineaţă.

În Piaţa Trafalgar, trei taxiuri negre ţâşniră de la stop, în timp ce un ciclist singuratic făcu nebuneşte slalom printre ele. Se băgă cu îndrăzneală în faţa primei maşini, silindu-l pe şofer să calce frâna, iar roţile maşinii scârţâiră pe asfalt. Taximetristul îşi flutură pumnul şi începu să urle pe fereastra deschisă, dar biciclistul îi făcu un gest obraznic şi continuă în viteză spre Pall Mall, pedalând furios.

Dincolo de colţul îndepărtat al pieţei, apăru un convoi de autobuze roşii cu etaj, care opreau conştiincios în staţii, deşi numai câţiva pasageri urcau şi coborau din ele la ora aceea a dimineţii. Ora de vârf era încă departe.

— Cine se scoală de dimineaţă departe ajunge, râse Rebecca sarcastic, privind la caldarâmul de sub ei, pe care treceau câţiva pietoni cu un mers ciudat.

— Nu mă gândesc la ei ca la nişte viermi, sunt mai răi decât fiinţele acelea lipsite de orice simţ, declamă bătrânul Styx, care contempla şi el scena cu ochii săi strălucitori, la fel de ageri ca şi cei ai Rebeccăi.

Lumina din ce în ce mai puternică îi scotea în evidenţă faţa, atât de palidă încât părea să fi fost sculptată într-un fildeş vechi. Cu haina sa de piele lungă până la glezne şi cu mâinile la spate, semăna cu un general într-o campanie de cucerire. Stătea lângă Rebecca, chiar la marginea acoperişului Porţii Amiralităţii. Niciunul dintre ei nu părea să fie înfricoşat de hăul ce li se căsca la picioare.

— Există unii care ni se vor opune, nouă şi măsurilor pe care le vom lua, zise bătrânul Styx, privind încă piaţa. Am început să curăţăm Adâncurile de renegaţi, dar asta nu se va opri aici. Există facţiuni reacţionare şi aici, la suprafaţă, şi în Colonie, mai exact în Mahala, faţă de care am fost mult prea toleranţi, mult prea mult timp. Ai dus planurile răposatului tău tată mai departe, Rebecca, iar acum, când totul este atât de bine pus la punct, nu ne putem permite nici cea mai mică greşeală.

— De acord, zise Rebecca, nepăsătoare la faptul că decizia luată în clipa aceea şi în locul acela avea să ducă la moartea câtorva mii de oameni.

Bătrânul Styx îşi închise ochii, dar nu fiindcă l-ar fi deranjat lumina puternică din Suprasol, ci pentru că îi apăruse în minte un gând care-l sâcâia.

— Copilul acela, Burrows...

Rebecca dădu să vorbească, dar renunţă, fiindcă bătrânul continuă:

— ... tu şi sora ta aţi făcut bine când aţi ademenit-o pe Sarah Jerome şi aţi neutralizat-o. Tatăl vostru ura lucrurile neterminate. Aţi moştenit amândouă instinctele lui, zise bătrânul Styx atât de încet, încât vorbele acelea puteau fi considerate un semn de afecţiune. Tonul său îşi reluă însă repede asprimea obişnuită: Aşa stând lucrurile, deocamdată, putem spune că i-am smuls dinţii năpârcii, dar nu am omorât-o încă. Will Burrows este închis, pentru moment, dar ar putea deveni un fals idol, un exemplu, un lider al duşmanilor noştri. Ei ar putea să încerce să-l folosească împotriva noastră şi a măsurilor pe care vrem să le luăm. Nu i se poate permite să hoinărească nestingherit prin Interior. Trebuie prins şi oprit.

Abia după ce rosti aceste cuvinte, bătrânul Styx îşi răsuci capul spre fată, care continuă să privească în jos, pe trotuar.

— Iar băiatul şi-ar putea da seama ce facem şi ar putea intui planurile noastre. Nu mai e nevoie să-ţi spun că acest lucru trebuie evitat... cu orice preţ, încheie el.

— Vom avea grijă, îl asigură Rebecca, ferm convinsă de spusele ei.

— Ocupă-te personal, zise bătrânul Styx, eliberându-şi mâinile pe care le ţinuse la spate, aducându-le în faţă şi împreunându-le cu un plesnet.

Rebecca interpretă corect gestul său.

— Da, zise ea. Ar trebui să trecem la treabă.

Haina ei lungă de piele fâlfâi în bătaia vântului, când se întoarse către detaşamentul Styx ce aştepta în linişte în spatele ei.

— Daţi-mi una să o văd, ordonă ea, plecând de lângă marginea acoperişului şi îndreptându-se impetuos către şirul bărbaţilor din spate.

Erau probabil vreo cincizeci, perfect aliniaţi, şi, dintre ei, unul singur se grăbi obedient către fată, ieşind din formaţie. Îngenunche şi îşi vârî mâna înmănuşată sub capacul unuia dintre cele două coşuri de nuiele pe care le căra, la fel ca toţi ceilalţi

soldaţi Styx. Din coş se auziră câteva uguiri, iar bărbatul scoase o porumbiţă imaculată şi închise din nou capacul. În timp ce i-o întindea Rebeccăi, pasărea încercă să dea din aripi, dar fata o ţinu bine, cu ambele mâini.

Întoarse pasărea pe o parte, ca să îi inspecteze picioarele. În jurul amândurora se putea vedea câte un inel, ca şi cum pasărea ar fi fost marcată, dar erau mai mult decât două fâşii de metal. Făcute dintr-o ţesătură albă, fâşiile scânteiau stins când intrau în contact cu lumina. Fiecare bandă avea în ea sfere minuscule, proiectate să se distrugă după câteva ore de expunere la radiaţiile ultraviolete şi să-şi elibereze conţinutul. În acest fel, însuşi *soarele* era cronometrul şi trăgaciul.

— Sunt gata? întrebă bătrânul Styx, venind lângă Rebecca.

— Da, îi răspunse un alt Styx, aflat la mijlocul rândului.

— Excelent, zise bătrânul, începând să meargă în lungul şirului de bărbaţi greu de deosebit, aşa cum stăteau, umăr la umăr, purtând cu toţii haine negre identice şi aparate pentru respirat.

— Fraţilor, li se adresă bătrânul Styx, nu ne vom mai ascunde. E momentul să luăm ceea ce ne aparţine de drept. Rămase tăcut pentru câteva momente, lăsând cuvintele să îşi facă efectul. Ziua de astăzi va rămâne în istorie ca momentul naşterii unei epoci noi în istoria noastră. Este ziua care va marca întoarcerea la suprafaţă.

Oprindu-se din nou, lovi cu pumnul în propria palmă.

— În ultima sută de ani, i-am făcut pe suprasoli să sufere pentru păcatele lor, slobozind germenii pe care ei îi numesc *gripe.* Primul val a fost în vara anului 1918, zise el, râzând acru. Proştii i-au spus *gripa spaniolă* şi a vârât milioane de-ai lor în mormânt. Le-am oferit apoi şi alte demonstraţii ale forţei noastre, în 1957 şi 1968, cu variantele *asiatică* şi *Hong Kong.*

Îşi lovi palma cu şi mai multă forţă, plesnetul făcut de mănuşile sale de piele răsunând peste acoperiş.

— Aceste epidemii sunt însă doar nişte răceli obişnuite în comparaţie cu ceea ce urmează. Sufletele suprasolilor sunt putrezite până în adâncuri – moralitatea lor este a nebunilor – şi ei nu contenesc să ne distrugă pământul promis cu lăcomia lor şi cu consumul lor excesiv. Vremea lor se apropie de sfârşit, iar necredincioşii vor arde în flăcări, urlă el ca un urs rănit.

Îşi plimbă privirea de la un capăt la altul al rândului, înainte de a porni din nou, bocănind cu flecurile cizmelor pe plumbul acoperişului plat.

— Fiindcă astăzi, fraţilor, testăm o variantă redusă a virusului *Dominion,* ciuma noastră sacră. Astăzi vom culege fructele muncii noastre şi vom confirma că se poate răspândi în acest oraş, în această ţară şi apoi în întreaga lume. Îşi ridică mâna, răşchirându-şi degetele spre cer. Odată ce păsările noastre îşi vor fi luat zborul, soarele va avea grijă ca vântul să ne poarte mesajul către masele decăzute, un mesaj care va fi scris cu sânge şi se va întinde pe toată faţa Pământului.

Ajungând la ultimul soldat din rând, se întoarse şi porni în sens opus, tăcând până când ajunse pe la mijlocul rândului.

— Aşadar, tovarăşi, data viitoare când ne vom afla aici, încărcătura noastră va fi cu adevărat mortală. Atunci, inamicii noştri, suprasolii, vor fi îngenuncheaţi, exact aşa cum este scris în Cartea Catastrofelor. Şi noi, adevăraţii moştenitori ai Pământului, ne vom recăpăta ceea ce este al nostru de drept.

Se opri cu un gest dramatic şi se adresă soldaţilor Styx pe un ton mai scăzut, mai intim:

— La treabă!

Se stârni un mic freamăt, în timp ce soldaţii se pregăteau. Rebecca preluă comanda.

— La semnalul meu... trei... doi... unu... acum! strigă ea, aruncându-şi porumbiţa cât mai sus.

Soldaţii Styx îşi deschiseră imediat coşurile, iar păsările porniră în zbor toate deodată, într-un stol alb ce se desprinse de pe acoperiş şi se înălţă deasupra oamenilor îmbrăcaţi în negru.

Rebecca îşi urmări porumbiţa cât de mult putu, dar sutele de alte zburătoare o prinseră din urmă şi, curând, se pierdu în stolul ce păru că zăboveşte o clipă deasupra Coloanei lui Nelson, înainte de a se împrăştia în toate direcţiile, ca un nor de fum alb deşirat de vânt.

— Zburaţi, zburaţi, zburaţi! strigă Rebecca după ele, râzând.

Partea a treia
Drake şi Elliott

Capitolul douăzeci

— E groaznic, repeta mereu Chester, strivit parcă de enormitatea celor ce se întâmplaseră. Dar nu mai puteam face nimic. Nu mai avea puls.

Chester încerca să se convingă în primul rând pe sine, împovărat de un sentiment de vinovăţie care creştea continuu. Credea că, într-un fel, purta şi el o parte din vină pentru moartea lui Cal. Poate că, fiind atât de critic la adresa lui, îl aţâţase prea tare, îl provocase să fie nesăbuit şi să intre singur în cavernă.

— Am putea să ne întoarcem în..., bolborosi Chester pentru sine însuşi.

Era zdruncinat până-n adâncul sufletului. Nu mai văzuse niciodată cu ochii săi cum moare cineva. Îşi aducea aminte de ziua în care trecuse cu maşina, împreună cu tatăl său, pe lângă locul unui cumplit accident de motocicletă. N-a aflat dacă trupul acela contorsionat, aruncat la marginea drumului, era mort – şi nici nu aflase vreodată –, dar accidentul de acum era diferit. Cineva pe care îl cunoştea murise chiar sub privirile sale. Cal fusese lângă el şi, în minutul următor, devenise doar un corp inert. *Un cadavru.* Nu reuşea să se împace cu ideea. Era ceva atât de absolut, de brutal definitiv, de parcă ar fi vorbit cu cineva la telefon, iar legătura le-ar fi fost tăiată, fără să mai poată fi refăcută vreodată.

După o vreme, se lăsă tăcerea, iar băieţii continuară să meargă unul lângă celălalt, cu ghetele stârnind mici nori de praf. Will, cu bărbia în piept, părea să sondeze adâncimile deznădejdii. Nepăsător la ceea ce-l înconjura, punea mecanic un picior în faţa celuilalt, ca un somnambul, în lungul canalului care părea nesfârşit.

Chester îl privea, îngrijorat atât pentru prietenul său, cât şi pentru el însuşi. Dacă Will nu-şi revenea, nu ştia cât ar mai fi putut ei doi s-o ducă pe acolo. Locul acela nu te ierta; trebuia înfruntat cu tot curajul, dacă voiai să rămâi în viaţă. Pentru Chester, moartea lui Cal era o dovadă clară că lucrurile stăteau exact aşa. Tot ce putea să facă era să aibă grijă ca el şi Will să nu se abată de la cursul canalului, care îşi schimbase direcţia şi părea acum să se îndrepte direct către una dintre luminile pâlpâitoare din zare. Cu fiecare oră care trecea, lumina devenea mai strălucitoare, ca o stea călăuzitoare. Spre ce îi călăuzea, asta nu mai ştia, dar nu avea niciun chef să traverseze canalul, cel puţin nu atâta vreme cât Will era în starea aceea.

A doua zi, ajunseră destul de aproape de lumină ca să-i vadă razele schimbătoare pe care le proiecta pe peretele de stâncă neagră ce se curba deasupra ei. Era evident că ajunseseră la marginea Câmpiei Mari. Chester stărui să se oprească pentru a cerceta mai întâi zona. Când se încredinţă că nu era nimeni în jur, porniră cu mare precauţie înainte. În timp ce el se strecura cât mai silenţios cu putinţă, Will îl urma pur şi simplu, fără să dea nici cea mai mică atenţie împrejurimilor sau luminii spre care se îndreptau.

Într-un târziu, ajunseră şi la sursa acesteia. Din peretele de stâncă ieşea un braţ metalic lung de vreo jumătate de metru, la capătul căruia dansa o flacără albăstruie. Şuiera şi pâlpâia din cauza curenţilor de aer, ca şi cum ar fi dezaprobat prezenţa băieţilor acolo. Pe sub acest felinar, canalul continua, intrând direct în perete, printr-o bortă atât de rotundă, încât sigur fusese făcută de oameni sau de coproliţi. Când băieţii se uitară în tunel, observară că nu exista nicio bordură care să le permită să îşi continue drumul în lungul canalului.

— Ei bine, asta-i, zise Will amărât. Ne-am blocat.

Se îndepărtă de marginea canalului, fără să dea atenţie unui izvoraş care ţâşnea din stânca de alături. Apa se scurgea dintr-o fisură aflată cam la înălţimea pieptului şi săpase un căuş neted în peretele cavernei. Se vărsa într-un fel de bazin de piatră şlefuită. De acolo, se prelingea pe câteva platouri mici, până când ajungea, într-un final, în canal. Apa lăsase o dâră maronie pe unde trecuse, dar acest lucru nu-l împiedică pe Chester s-o guste.

— E bună, de ce nu bei şi tu? îl întrebă el pe Will.

Era prima dată când încerca să-i vorbească direct, după o zi întreagă.

— Nţ! răspunse Will morocănos, lăsându-se să cadă pe pământ cu un oftat adânc.

Îşi ridică genunchii şi, prinzându-şi braţele în jurul lor, începu să se legene uşor. Apoi îşi sprijini fruntea pe genunchi, ascunzându-şi faţa de privirile lui Chester.

Frustrarea lui Chester era pe punctul să dea în clocot, aşa încât băiatul hotărî să îl trezească la realitate pe prietenul său, drept care se proţăpi în faţa lui.

— Bine, Will, zise el, pe un ton controlat cu atâta grijă, încât nu mai suna deloc natural, ceea ce îl preveni pe Will despre ceea ce avea să audă. O să rămânem aici până când o să te hotărăşti că vrei să treci din nou la acţiune. Nu te grăbi. Nu-mi pasă dacă o să

dureze zile sau chiar săptămâni. Stăm aici cât vrei. Eu n-am nimic împotrivă. Oftă. De fapt, şi dacă vrei să rămânem aici până *putrezim,* tot n-am nimic împotrivă. Îmi pare foarte rău de Cal, dar asta nu schimbă motivul pentru care suntem aici... nu schimbă faptul că mi-ai cerut ajutorul ca să-l găseşti pe tatăl tău. Tăcu un moment. Sau ai uitat deja de el?

Ultima propoziţie avu efectul unui upercut în stomacul lui Will. Chester îl auzi cum trage scurt aer în piept şi îi văzu capul cum tresare, fără a se ridica însă de pe genunchi.

— Atunci n-ai decât, se răsti Chester, după care se duse niţel mai departe şi se aşeză.

Nu ştia cât timp trecuse, când îl auzi deodată pe Will spunând ceva. Sună ca şi cum i-ar fi vorbit într-un vis, iar Chester îşi dădu seama că trebuie să fi aţipit.

— ...ai dreptate, trebuie să mergem mai departe, zicea Will.

— Hm?

— Haide!

Dintr-odată, Will se ridică în picioare şi se îndreptă hotărât către izvor, ca să-l examineze. Apoi începu să cerceteze deschizătura prin care canalul pătrundea în stâncă, plimbându-şi razele lanternei pe lângă intrare şi încercând să distingă şi în zonele de umbră unde nu ajungea lumina lămpii cu gaz. Dând din cap ca pentru sine, îşi concentră apoi atenţia asupra peretelui vertical de rocă din faţa lui.

— Suntem în regulă, anunţă el, întorcându-se spre locul în care îşi lăsase rucsacul şi ridicându-l pe umeri.

— Hm? Cum suntem?

— Cred că e limpede, veni răspunsul criptic al celuilalt.

— Limpede ca noroiul frământat.

— Vii sau nu? îl întrebă Will cu asprime pe Chester, care se holba la el cu suspiciune, din cauza schimbării aceleia bruşte de atitudine.

Will era deja pe marginea canalului, fixându-şi lanterna în buzunarul de la piept. Se întoarse apoi cu faţa la peretele de stâncă şi începu să se caţere. Găsindu-şi puncte de sprijin pentru picioare şi pentru mâini, urcă în linie curbă, ajungând sub felinarul pâlpâitor de deasupra intrării canalului în stâncă, după care coborî până pe malul celălalt.

— Sunt convins că au mai făcut şi alţii chestia asta, zise el, apoi îi strigă ceva mai tare lui Chester, care rămăsese pe celălalt mal: Haide, nu sta ca momâia acolo! E floare la ureche, ţac-pac! Nu-i greu să treci dincoace – a cioplit cineva nişte locuri de sprijin.

Chester arăta indignat şi impresionat deopotrivă. Deschise gura de parc-ar fi vrut să-i răspundă ceva, dar se răzgândi, murmurând doar:

— Totul a revenit la normal.

Deşi Will nu părea să urmeze o cale sau o direcţie anume, arăta atât de convins că se îndreptau încotro trebuia, încât Chester se ţinea după el fără întrebări. Mărşăluind grăbit, băieţii se afundau în pustietatea imensei caverne, fără să întâlnească alte canale sau stânci, până când ajunseră, în cele din urmă, într-un loc unde solul era ceva mai puţin dur şi începea să urce treptat. Probabil că acest lucru avea o legătură cu faptul că tavanul de deasupra capetelor lor se înălţa şi el, cu fiecare pas pe care îl făceau, iar vântul părea să bată cu mult mai multă putere.

— Uf, e mai bine! zise Will, trecându-şi degetul prin interiorul gulerului cămăşii leoarcă de sudoare. E un pic mai răcoare!

Chester era extrem de mulţumit că Will părea să se fi smuls din mâhnirea agonizantă în care căzuse după moartea fratelui său. Într-adevăr, acum sporovăia aproape ca de obicei, deşi schimburile lor de cuvinte erau nefiresc de liniştite, fără intervenţiile sâcâitoare ale lui Cal. Şi, ca şi cum mintea i-ar fi jucat feste, Chester avea senzaţia ciudată că băiatul mai era încă acolo, cu ei, şi se trezi aruncând priviri în jur, în încercarea de a-l găsi.

— Uite, solul pare să fie calcaros, observă Will, în timp ce urcau panta, alunecând şi împiedicându-se când stratul deschis la culoare de sub tălpile lor se rearanja sau pur şi simplu ceda din cauza greutăţii lor.

În ultima parte a urcuşului, îi întâmpină o pantă mai înclinată, aşa încât se văzură nevoiţi să se caţere în patru labe.

Will se opri pe neaşteptate şi apucă o piatră de mărimea unei mingi de tenis.

— Uau! Un frumos specimen de *trandafir de nisip*[4].

Chester văzu câteva petale roz-deschis radiind dintr-un punct central şi formând sfera aceea ciudată de piatră. Arăta ca un fel de floare cubistă. Will râcâi una dintre petale cu unghia.

— Da, e gips, într-adevăr. Nu-i aşa că e frumoasă? îl întrebă el pe Chester, care nu avu însă timp să răspundă, fiindcă Will continuă. Un exemplar minunat. Privi în jur. Aşadar, pe aici a avut loc o evaporare în ultimul secol – dacă nu cumva, fireşte, roca asta

---

[4] Formaţiune minerală alcătuită prin precipitarea gipsului, care prinde în structura sa şi particule de nisip.

este cu mult mai veche şi a fost îngropată aici. Oricum, cred c-am s-o păstrez, zise el, deschizându-şi rucsacul.

— Ce-o să faci? E doar o bucată nenorocită de piatră.

— Nu, nu e o piatră. Este *o formaţiune minerală.* Imaginează-ţi că aici ar fi o mare, zise Will, deschizându-şi larg braţele. Pe măsură ce se evaporă, sărurile încep să se cristalizeze şi... tot ceea ce vezi e sediment. Ştii ce sunt alea rocile sedimentare, nu-i aşa?

— Nu, nu ştiu, recunoscu Chester, scrutând cu grijă faţa prietenului său.

— Păi, sunt trei clase de roci: sedimentare, vulcanice şi metamorfice, continuă Will să vorbească în păsărească. Favoritele mele sunt cele sedimentare, exact ca astea pe care le găsim aici, fiindcă întotdeauna conţin o *poveste,* cea a fosilelor pe care le găseşti în ele. S-au format...

— Will? zise Chester încetişor.

— ...format în general la suprafaţă, dar mai ales sub apă. Şi atunci de ce găsim roci sedimentare atât de adânc în interiorul Pământului, mă întreb eu? Păru că e pus în dificultate de propria întrebare, dar apoi îşi răspunse: Da, presupun că aici trebuie să fi fost un lac subteran sau ceva asemănător.

— Will! încercă Chester din nou să-i atragă atenţia.

— Oricum, rocile sedimentare sunt *cool* – nu în sensul că sunt mişto, ci sunt *cool,* adică reci, spre deosebire de cele fierbinţi, nu fierbinţi ca lava, care este un amestec de roci topite...

— Will, încetează! strigă Chester, de-a dreptul alarmat de comportamentul bizar al prietenului său.

— ...numite *prima clasă principală,* fiindcă provin din lavă fierbinte, prin topirea...

Will se opri la mijlocul frazei.

— Revino-ţi, Will. Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Chester cu vocea încărcată de disperare. Ce-ai păţit?

— Nu-mi dau seama, răspunse Will, clătinând din cap.

— Păi, atunci taci din gură şi concentrează-te la ceea ce facem. N-am nevoie de o nenorocită de lecţie.

— Ai dreptate.

Will îşi miji ochii, privind în jur ca şi cum ar fi fost înconjurat de o ceaţă groasă, care nu-i permitea să-şi dea seama unde se află. Văzu că mai ţinea încă în mână trandafirul de nisip şi îl aruncă departe. Pe urmă îşi puse rucsacul pe umeri. Chester îl urmări îngrijorat, în vreme ce porni din nou la drum.

Se apropiau de punctul cel mai de sus al pantei, iar solul părea să se niveleze. Chester zări o rază de lumină ce tăia drept aerul şi

se proiecta pe tavan. Îşi dădu seama că era destul de departe, dar arăta ca un fel de reflector. Precaut, îşi micşoră lumina lanternei, până rămase doar un licăr timid. La stăruinţele lui, şi Will făcu la fel.

Pe ultima parte a pantei, se târâră, încercând să treacă neobservaţi. Chester rămase în urmă, ca să se asigure că Will, dată fiind starea lui imprevizibilă de spirit, nu face vreo prostie. Ajunşi în vârf, îşi aruncară privirile dincolo, într-un spaţiu circular, de mărimea unui stadion. Ar fi putut fi la fel de bine şi un crater selenar: era la fel de prăfos şi de arid.

— Iisuse, Will, ia uită-te! şopti Chester, întinzând mâna către prietenul său şi stingându-i imediat lanterna. Îi vezi? Arată exact ca Styx, dar sunt îmbrăcaţi într-un fel de uniformă militară.

Pe fundul craterului, băieţii putură să numere vreo zece soldaţi Styx – deşi uniformele nu le erau cunoscute, trupurile lor zvelte şi felul în care păşeau nu aveau cum să fie confundate –, iar doi dintre ei ţineau în lesă câini hăitaşi. Soldaţii mergeau în şir indian, iar în faţa lor, la o oarecare distanţă, drumul le era deschis de un Styx cu o lanternă mare. Deşi baza craterului era iluminată de patru globuri luminoase imense, montate pe tripoduri, lanterna purtată de călăuza Styx era nemaipomenit de puternică, iar el o ţinea aţintită asupra a ceva din faţa sa.

Trupul lui Chester fu străbătut de un fior – privindu-i pe Styx, se simţea ca şi cum ar fi dat peste un cuib al celor mai veninoşi şerpi imaginabili.

— O, cât îi urăsc, şopti el printre dinţi.

— Hm, făcu Will vag, examinând o piatră cu striaţii strălucitoare, care îi atrăsese atenţia şi căreia îi dădu apoi un bobârnac.

Nu era nevoie să ai diplomă de psiholog ca să-ţi dai seama că se întâmplase ceva cu el, că moartea fratelui său îl tulburase profund.

— Te porţi tare ciudat, Will, zise Chester. Pentru numele lui Dumnezeu, ăia de jos sunt *Styx.*

— Mda, zise Will. Chiar sunt.

Chester era consternat de lipsa totală de preocupare pe care o afişa prietenul său.

— Ei bine, mie mi se face pielea de găină numai când îi văd. Hai să plecăm de-aici! propuse el, dându-se grăbit înapoi.

— Uite coproliţii, zise Will, arătând liniştit cu degetul spre scena care se desfăşura pe fundul craterului.

— Hm? făcu Chester, încercând să-i zărească. Unde?

— Acolo, în faţa soldatului ăluia…, răspunse Will, ridicându-se în braţe pentru a vedea mai bine. Chiar în lumina lanternei lui.

— Unde mai exact? întrebă Chester din nou, în şoaptă. Aruncă o privire spre Will şi mârâi imediat: Dumnezeule! Bagă capul la cutie, maimuţoiule! Or să te vadă!

— Bine, bine, răspunse Will, ghemuindu-se din nou.

Chester privi din nou spre scena ce se desfăşura în crater şi, în ciuda luminii orbitoare a lanternei soldatului Styx, nu reuşi să zărească grupul coproliţilor decât atunci când unul dintre ei se mişcă (ar fi putut fi un el sau o ea – lui Chester îi venea greu să se gândească la greoii coproliţi ca la fiinţe *umane).* Razele care ieşeau din ochelarii coproliţilor abia se puteau zări în zona aceea bine luminată, iar costumele lor de culoarea ciupercilor semănau atât de bine cu pietrele din fundal, încât, şi după ce îl descoperise pe unul dintre ei, lui Chester îi veni tare greu să îi găsească şi pe ceilalţi. Într-un târziu, realiză că erau destul de mulţi, aşezaţi într-un şir neregulat, în faţa soldaţilor Styx.

— Câţi sunt? îl întrebă pe Will.

— Nu ştiu. Vreo douăzeci?

Căpetenia Styx se plimba prin zona ce separa cele două grupuri. Se mişca în sus şi în jos, iar apoi se întorcea brusc cu faţa la coproliţi, întorcând şi lanterna spre ei. Deşi băieţii nu puteau auzi nimic din ce spunea, din cauza distanţei şi a vuietului vântului, din mişcările smucite ale braţelor şi din întoarcerile rapide ale capului într-o parte şi în cealaltă, era clar că ţipa la coproliţi. Băieţii urmăriră scena preţ de câteva minute, până când Will deveni nerăbdător şi începu să se agite.

— Mi-e foame! Mai ai gumă de mestecat?

— Cred că glumeşti – cum poate să-ţi fie foame într-un moment ca ăsta? întrebă Chester.

— Nu ştiu, dar te rog... dă-mi puţină gumă, scânci Will.

— Adună-te, Will, îi ceru Chester, fără să-şi ia ochii de la Styx. Ştii foarte bine şi singur unde este guma.

Din cauza stării de prostraţie în care intrase, Will avu nevoie de un veac până să desfacă buzunarul lateral al rucsacului lui Chester. Pe urmă, bombănind în barbă, cotrobăi în el până când găsi pachetul verde de gumă de mestecat. Aşeză pachetul în faţa lui şi, închizând la loc buzunarul, îl întrebă pe Chester:

— Vrei şi tu una?

— Nu, nu vreau.

Scăpând pachetul pe jos de câteva ori, fiindcă mâinile îi erau amorţite, reuşi în cele din urmă să-l desfacă şi să ia o lamă. Cu

degete tremurânde, tocmai era pe cale să-i scoată învelişul de staniol când, deodată, ambii băieţi icniră la unison.

Simţiră o greutate strivitoare în spinare şi două cuţite li se lipiră de gât.

— Să nu aud niciun sunet.

Vocea era groasă, guturală, de parcă posesorul ei nu era obişnuit să vorbească. Venea de undeva de foarte aproape, din spatele capului lui Will.

Chester înghiţi cu zgomot, crezând că vreun Styx se strecurase în spatele lor şi îi surprinsese nepregătiţi.

— Şi nu mişcaţi niciun muşchi.

Will lăsă să îi cadă din mâini lama de gumă.

— Pot să miros deja prostia aia împuţită, deşi încă n-ai desfăcut-o.

Will încercă să spună ceva.

— Ţi-am spus să taci!

Cuţitul se afundă mai tare în gâtul lui Will. Simţi cum presiunea care îi strivea spinarea creşte în intensitate şi văzu o mână, într-o mănuşă fără degete, cum se întinde între el şi Chester şi începe să sape o groapă în pietriş.

Băieţii o priveau amândoi cu coada ochiului, neîndrăznind să-şi mişte capetele nici măcar un centimetru. Era aproape hipnotică mâna aceea, aparent fără vreun trup, într-o mitenă neagră, săpându-şi o groapă încetul cu încetul.

Chester începu deodată să tremure nestăpânit. *Fuseseră prinşi de Styx? Sau, dacă nu erau Styx, cine erau?* Mintea îi era plină de gânduri cuprinse de panică despre ce urma să li se întâmple. *Oare oamenii ăştia aveau de gând să le taie gâturile şi apoi să-i îngroape aici, în gaura pe care o săpau?* Nu îşi putea lua ochii de la ea.

Pe urmă, mâna prinse cu hotărâre pachetul de gumă între degetul mare şi cel arătător şi îl azvârli în groapă.

— Şi bucata aceea, îi porunci vocea lui Will, care îi dădu ascultare şi aruncă lama de gumă în adâncitură.

Apoi, cu mişcări sigure, mâna aduse pietriş în groapă, până când pachetul de gumă de mestecat fu acoperit cum trebuie.

— Asta o să ajute, dar mirosul e încă prea puternic, se auzi din nou vocea bărbatului. Dacă l-ai fi deschis, hăitaşul cel mai apropiat de noi... Vocea se opri o clipă şi apoi continuă: Poţi să-l vezi şi tu, acolo, jos... ar fi simţit mirosul în doar câteva... unde v-a fost capul?

Urmă o pauză, în timpul căreia Will se întrebă dacă ar fi trebuit să-i răspundă şi apoi se auzi un glas diferit, ceva mai blând. Acest al doilea glas venea din spatele lui Chester.

— Sunt în bătaia vântului, zise. Prin urmare, în câteva secunde i-ar fi simţit.

Bărbatul vorbi din nou.

— Şi atunci *Limitatorii* ar fi eliberat câinii din lesă şi i-ar fi urmat îndeaproape. Iar voi aţi fi devenit doar nişte cadavre, la fel ca nenorociţii ăia de acolo de jos. Oftă adânc şi sumbru. Ar trebui să vedeţi asta.

În ciuda ameninţării venite de la cuţite, atât Will, cât şi Chester făcură un efort de a se concentra asupra a ceea se întâmpla pe fundul craterului.

Comandantul Styx se întoarse pe călcâie şi lătră o comandă. Trei oameni în haine ponosite fură escortaţi, fiecare de câte doi soldaţi, până în centru. Will şi Chester nu-i văzuseră până atunci, pentru că stătuseră ascunşi în umbrele din afara razelor globurilor luminoase. Escortele îi împinseră dincolo de grupul de coproliţi, după care îşi reluară locul în rândul soldaţilor Styx.

Comandantul Styx mai lătră un ordin şi ridică un braţ în aer, în timp ce câţiva dintre oamenii săi păşiră înainte, ducându-şi puştile la umăr. Apoi, cu un strigăt scurt, comandantul îşi coborî mâna, iar băieţii văzură scântei la gura puştilor. Două dintre cele trei siluete căzură imediat. Cealaltă rămase un moment în picioare, clătinându-se, dar apoi se prăbuşi şi ea peste tovarăşele sale. În timp ce ultimele ecouri ale împuşcăturilor reverberară în lungul craterului, lăsând locul unei linişti nefireşti, cele trei siluete rămaseră nemişcate. Totul se întâmplase atât de repede, încât Will şi Chester încă nu reuşeau să accepte ceea ce văzuseră.

— Nu, zise Will, fără să-şi creadă ochilor. Styx... doar nu i-au...?

— Ba da, tocmai aţi fost martori la o execuţie, se auzi vocea inexpresivă a bărbatului din spatele său. Iar aceia erau oamenii noştri, prietenii noştri.

Se mai auzi un ordin, iar membrii plutonului de execuţie îşi dădură armele celor mai apropiaţi camarazi. Pe urmă, cu toţii scoaseră ceva dintr-o parte şi făcură câţiva paşi înainte. Era ceva oribil, inevitabil, în înaintarea soldaţilor Styx, fiecare îndreptându-se către un coprolit din şirul din faţa lor.

Băieţii priviră cum soldaţii Styx se repeziră la coproliţi, care pur şi simplu căzură la pământ, ca nişte copaci doborâţi. Cel mai apropiat dintre Styx îşi trase braţul de lângă o victimă şi atunci ceva luci în mâna sa.

Ceilalţi coproliţi rămaseră pe loc în şirul lor dezordonat, privind în toate direcţiile. Nu făcură nicio încercare să-şi ajute fraţii căzuţi şi, ceea ce părea şi mai ciudat, nu părură să aibă vreo reacţie la moartea lor. Era ca şi cum cineva ar fi omorât câteva vite în mijlocul unei cirezi, iar restul acceptau pur şi simplu acest fapt, ca dobitoace necuvântătoare şi fără judecată ce erau.

Se auzi din nou vocea aspră.

— Ajunge. Puteţi să ne simţiţi cuţitele. *Chiar* o să le folosim, dacă nu faceţi exact ce vi se spune. Aţi înţeles?

Băieţii bâiguiră fiecare câte un *da,* simţind cum lamele le apasă şi mai mult pe piele.

— Puneţi-vă mâinile la spate, ordonă vocea mai subţire.

Îi legară strâns de încheieturi, apoi, apucându-i de păr şi trăgându-le fără menajamente capetele pe spate, le puseră peste ochi câte o fâşie de pânză.

Îşi simţiră gleznele apucate de mâini puternice şi se treziră târâţi pe burtă, în josul pantei abrupte din spatele lor. Nefiind în stare să se opună, încercau să îşi arcuiască gâturile, pentru a-şi feri feţele de pietrele ce păreau să se scurgă pe sub ei.

Pe urmă, se treziră ridicaţi în picioare, la fel de dur, şi simţiră că le este legat ceva de funia de la încheieturi. De legătura aceea fură curând smuciţi, fiecare băiat auzind paşii împleticiţi ai celuilalt, coborând cu viteză pe ultima porţiune a pantei, lăsându-se mult pe spate, ca să nu cadă de-a berbeleacul. După zgomotele şi gemetele ocazionale, Will îşi dădu seama că Chester e în faţa lui şi ghici că fuseseră legaţi unul de celălalt, ca două animale mânate la abator.

La capătul pantei, Chester se dezechilibră şi căzu, trăgându-l şi pe Will după el.

— Ridicaţi-vă, saci de gunoi! şuieră bărbatul. Faceţi cum vi se spune sau vă terminăm pe amândoi, aici şi acum.

Sprijinindu-se unul de celălalt, băieţii reuşiră să se pună iar pe picioare.

— Mişcă! mârâi cealaltă voce, lovindu-l pe Will atât de tare în umărul rănit, încât acesta lăsă să îi scape un vaiet de durere care-l făcu pe cel din spatele lui să se dea un pas înapoi, de uimire.

Tulburarea şi frica lui Will, adăugându-se mâhnirii cumplite provocată de pierderea lui Cal, aprinseră deodată o scânteie în mintea sa. Se întoarse spre locul în care credea că se află cel care îl capturase şi-i spuse pe un ton ameninţător:

— Mai fă asta o dată şi o să...

— Şi o să ce? întrebă vocea.

Părea să fie un pic mai amabilă decât mai înainte, iar Will observă pentru prima dată că avea nuanţe tinereşti şi chiar *feminine.*

— Ce-ai să faci? îl întrebă din nou.

— Eşti o fată, nu-i aşa? zise Will, nevenindu-i să creadă.

Fără să aştepte un răspuns, îşi încleştă mâinile legate şi încercă să o lovească, dar se dovedi a fi foarte dificil, fiindcă nu avea nici cea mai mică idee unde se afla exact adversara lui.

— O să ne chemăm întăririle, zise el fioros, aducându-şi aminte de replica asta dintr-unul din serialele favorite ale mamei sale vitrege.

— *Întăriri?* Ce-s astea? întrebă ea ezitant.

— O grupă de oameni aleşi pe sprânceană, care vă monitorizează fiecare mişcare, adăugă el, cât putea mai convingător. Tot ce trebuie să fac este să le dau semnalul. Şi-o să fiţi terminaţi.

— Blufează, se auzi vocea bărbatului, care îşi pierduse şi ea ceva din răceală, ba chiar avea o notă de amuzament. Sunt singuri. N-am văzut pe nimeni împreună cu ei, nu-i aşa, Elliott? Dacă nu veţi coopera, o să-ţi ciopârţesc prietenul cu pumnalul meu.

Ameninţarea aceasta îşi făcu efectul, aducându-l pe Will cu picioarele pe pământ.

— Bine, bine, o să tac, dar aveţi grijă! Nu vă puneţi cu noi, că...

Will lăsă fraza în aer. Se gândi că întinsese destul coarda şi dădu să meargă mai departe, intrând drept în Chester, care îl ascultase cu gura căscată.

Capitolul douăzeci şi unu

— E scris în *Cartea Catastrofelor* că poporul ales se va întoarce pe pământurile ce îi aparţin de drept, coborând din Arca Pământului, în ziua în care se va fi retras potopul păgân. Şi atunci el va ara din nou ogoarele rămase nearate, îşi va reconstrui oraşele ruinate şi va umple câmpurile nedesţelenite cu sămânţa sa pură. Aşa e scris şi aşa va fi, tună predicatorul Styx.

În spaţiul strâmt al celulei de piatră din Garnizoană, bărbatul se aplecase asupra femeii care stătea în genunchi, iar ochii lui scânteietori şi pelerina neagră îl făceau să arate ca un spectru îngrozitor, în timp ce, cu mâinile răşchirate ca nişte gheare, sfâşia aerul din jurul său.

Pelerina i se deschise, alunecându-i pe lângă trupul firav, în vreme ce se apropia de Sarah, cu mâna dreaptă împungând în sus, către tavan, iar cu stânga arătând în jos, către podea.

— Cum e în Ceruri, aşa şi în pământul de dedesubt, cârâi el cu voce piţigăiată. Amin!

— Amin, repetă ea.

— Dumnezeu fie cu tine în tot ceea ce faci pentru Colonie, zise predicatorul.

Apoi îi prinse iute capul în mâini, apăsându-şi degetele mari pe pielea albă ca varul a frunţii femeii, atât de tare încât, atunci când, într-un târziu, îi dădu drumul, îi lăsă două semne roşii.

Îşi adună mantia pe lângă corp şi ieşi din cameră, lăsând uşa deschisă în urma sa.

Cu capul plecat, Sarah rămase îngenuncheată, până când auzi o tuse înăbuşită pe coridor. Ridicându-şi ochii, îl văzu pe Joseph, care ţinea o farfurie cu mâncare în mâinile sale imense.

— O binecuvântare, nu?

Sarah aprobă din cap.

— Nu vreau să te deranjez, dar ţi-a făcut mama chestiile astea. Sunt prăjituri.

— Mai bine mi le-ai da mai repede – nu cred că Doctorul Moarte le-ar aproba, zise ea.

— Nu, încuviinţă Joseph şi intră grăbit, închizând uşa în urma sa.

Rămase o vreme în picioare, stingherit, ca şi cum ar fi uitat de ce venise până acolo.

— Nu vrei să iei un loc? spuse Sarah, târându-se pe podea spre saltea.

Aşezându-se lângă ea, bărbatul ridică un şervet de pe farfurie, scoţând la iveală prăjiturile, cu glazura lor de un gălbui insipid acoperind fibrele de ciuperci folosite de obicei în Colonie pentru aluaturi. Îi dădu farfuria lui Sarah.

— Ah, *fantezii,* zâmbi ea, văzând cât de asemănătoare erau cu prăjiturelele la fel de diforme, dar delicioase, pe care le făcea mama ei duminica.

Sarah luă una, ronţăind-o fără prea mult entuziasm.

— Sunt minunate! Te rog să-i mulţumeşti mamei tare, mi-o amintesc foarte bine.

— Îţi trimite toată dragostea ei, zise Joseph. A împlinit optzeci de ani şi... Deodată, bărbatul se întrerupse, ca şi cum ardea de nerăbdare să afle ceva mult mai important, şi continuă: Sarah, pot să te rog ceva?

— Desigur, orice, răspunse ea, privindu-l cu atenţie.

— După ce-o să faci orice te-or pune ei să faci, vrei să te întorci acasă, definitiv?

— Ai vreo idee *de ce* sunt aici? spuse ea, studiindu-l în continuare.

Bărbatul îşi frecă bărbia, încercând să câştige timp, înainte de a da un răspuns.

— Nu e treaba mea să ştiu lucruri de-astea... dar aş pune pariu că are legătură cu ceea ce se întâmplă în Suprasol...

— Nu, eu mă îndrept în direcţia opusă, zise ea, indicând din cap spre Adâncuri.

— Adică nu eşti implicată în operaţiunea din Londra? se miră Joseph, după care îşi închise brusc gura, regretându-şi în mod evident cuvintele. N-aş vrea să cad în dizgraţia..., încercă el să adauge grăbit, înainte ca Sarah să-l întrerupă.

— Nu, nu sunt implicată în treaba aia. Şi stai liniştit, tot ceea ce spui va rămâne între noi.

— Nu e prea bine pe-aici, în ultima vreme, zise Joseph cu o voce joasă. Oamenii au cam început să dispară.

Cum ăsta nu era un lucru tocmai nou în Colonie, Sarah nu comentă în niciun fel, iar Joseph rămase şi el tăcut, parcă jenat de propria indiscreţie.

— Aşadar, o să te întorci? întrebă el într-un final. După ce termini?

— Da, Gulerele Albe spun c-o să-mi dea voie să stau în Colonie, după ce voi îndeplini o misiune pentru ei. Îşi şterse o firimitură de la colţul gurii, privi lung la uşă şi oftă. Chiar dacă reuşeşti să scapi de ei... să ajungi în Suprasol, o parte din tine nu părăseşte

niciodată locul ăsta. Iar ei te agaţă cu tot ce ţi-a fost drag, cu tot ce iubeşti, cu familia ta... Am aflat asta pe pielea mea, zise ea cu vocea tremurând de durere, dar mult prea târziu.

Joseph se ridică în picioare, luându-i farfuria.

— Niciodată nu e prea târziu, bolborosi el, mişcându-şi trupul solid către uşă.

În zilele care urmară, lui Sarah i se porunci să se odihnească şi să-şi refacă puterile. În cele din urmă, când credea c-o să înnebunească din cauza lipsei de activitate, se trezi chemată într-o altă cameră, de altcineva decât Joseph. Bărbatul acela era îmbrăcat exact la fel, dar era mai pipernicit şi mai bătrân, cu scalpul total lipsit de păr. Se mişca incredibil de încet, în timp ce o conducea pe coridor.

Întoarse capul către Sarah, arcuindu-şi sprâncenele albe şi stufoase în semn de scuză.

— Încheieturile, explică el. Umezeala mi le dă gata.

— Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, zise Sarah, aducându-şi aminte cum şi tatăl ei fusese doborât de o artrită cronică.

O conduse într-o cameră mare, în centrul căreia se afla o masă lungă şi pe lângă ai cărei pereţi erau aliniate mai multe dulapuri joase. Bătrânul plecă fără să spună vreun cuvânt, lăsând-o să se întrebe de ce fusese adusă acolo. De o parte şi de cealaltă a mesei se vedeau două scaune cu spătar înalt, iar ea se îndreptă spre cel mai apropiat, rămânând în spatele lui. Aruncându-şi ochii prin cameră, văzu într-un colţ un mic relicvariu, pe care fusese pusă o cruce de alamă, înaltă de jumătate de metru, între două lumânări pâlpâitoare, iar în faţa ei, un exemplar deschis din *Cartea Catastrofelor.*

Ochii i se opriră apoi asupra unui lucru care se găsea pe masă. Era o foaie mare de hârtie, acoperită aproape în întregime de mai multe pete colorate. Privi peste umăr, spre uşă, neştiind ce ar fi trebuit să facă. Apoi cedă curiozităţii şi, apropiindu-se, se aplecă deasupra hârtiei.

Descoperi că era o hartă. Începea din colţul din stânga sus, de unde porneau două linii paralele minuscule, haşurate cu minuţiozitate, care, după câţiva centimetri, ajungeau într-o zonă în care erau desenate o serie de dreptunghiuri foarte mici. Lângă acestea, se vedea scris *staţia minerilor* şi câteva simboluri care îi erau necunoscute. Continuă să examineze harta şi observă o altă inscripţie, *Râul Stigian,* pe lângă o linie şerpuită, albastru-închis.

Ochii îi alunecară şi pe restul hărţii, către o arie imensă de un maro-deschis, conectată la o mulţime de lobi, dintre care unii erau coloraţi diferit: maro-închis, portocaliu, dar şi o serie de nuanţe de roşu, de la purpuriu până la vişiniu-închis – şi observă că aceste culori arătau exact ca nişte pete de sânge aflat în diferite stadii de coagulare. Se hotărî să vadă dacă poate afla ce reprezentau ele pe hartă.

Alegând o arie la întâmplare, se aplecă şi mai mult, ca s-o poată examina mai bine. Era de un stacojiu-aprins şi aproape dreptunghiulară, având desenată pe ea cu tuş negru un craniu micuţ, *un cap de mort.* Tocmai încerca să descifreze legenda de alături, când auzi un zgomot în apropiere – o respiraţie slabă.

Ridică imediat capul.

Se trase înapoi, căzând pe scaun şi încercând să nu ţipe.

De cealaltă parte a mesei se afla un soldat Styx, îmbrăcat în uniforma verde-cenuşie inconfundabilă a Diviziei. Părea incredibil de înalt şi îşi ţinea mâinile împreunate în faţă, stând la mai puţin de un metru distanţă de ea şi scrutând-o în tăcere. Ea habar n-avea de când era el acolo.

Când îşi ridică ochii îndeajuns, văzu că la epoletul hainei lungi de piele erau prinse câteva şnururi de bumbac – aveau culori diferite, roşu, purpuriu, albastru şi verde. Aidoma medaliilor care se acordau în Suprasol, acestea erau decoraţii pentru acte de curaj, iar el avea atât de multe, încât nu le putea număra. Îşi ridică şi mai mult privirea.

Părul său negru era pieptănat pe spate şi strâns într-o coadă. Dar când privirea îi căzu pe faţa bărbatului, îi veni să mai facă un pas în spate. Era înfiorătoare la vedere. O cicatrice imensă, nu foarte deosebită de o conopidă ca textură şi culoare, îi brăzda o parte a feţei. Acoperea o treime de frunte şi cobora peste ochiul stâng, care era atât de rănit, încât părea că se întorsese cu nouăzeci de grade în jurul axei sale. Cicatricea înflorea pe măsură ce se întindea pe obraz, coborând până la încheietura maxilarului. Gura şi buzele lui, şi aşa extrem de subţiri, erau întinse de cicatrice, expunându-i dinţii, inclusiv molarii, până la gingii. Era o apariţie de coşmar.

Femeia căută imediat privirea ochiului sănătos, încercând să nu se zgâiască la cel bolnav, înlăcrimat, care lăsa să se vadă ţesuturile sângerii de deasupra şi dedesubtul său, brăzdate de o reţea de vinişoare albastre. Arăta ca o investigaţie anatomică incompletă, de parcă cineva efectuase o disecţie pe jumătate din faţa lui.

— Văd că ai început fără mine, zise el. Cuvintele îi sunau şuierat din cauza gurii diforme, iar vocea îi era liniştită, dar poruncitoare. Ştii ce înfăţişează harta asta? întrebă el.

Sarah ezită, apoi făcu un pas înainte, uşurată că-şi putea pleca din nou privirea asupra bucăţii de hârtie.

— Adâncurile, răspunse ea.

Bărbatul dădu scurt din cap.

— Am văzut că ai localizat staţia minerilor. Bine. Spune-mi...

Mâna ofiţerului Styx era ridicată deasupra şinelor de cale ferată, iar Sarah observă că îi lipseau complet câteva degete, în timp ce altele erau doar nişte cioturi. Bărbatul îşi flutură palma deasupra restului hărţii.

— Ştiai că există toate acestea?

— Staţia minerilor, da, dar nu *toate* astea, răspunse ea. Însă am auzit poveşti despre Interior... multe poveşti.

— A, poveştile, zise el şi rânji scurt – efectul se dovedi însă dezarmant, fiindcă buzele strălucitoare din jurul dinţilor se vălurîră puţin, ca nişte unde sinusoidale leneşe, întinzându-se apoi din nou.

Se aşeză, indicându-i să facă la fel.

— Sarcina mea e să mă asigur că poţi opera în Câmpia Mare şi în împrejurimile ei. Când o să terminăm, zise el, îndreptându-şi pupilele ca tăciunii spre nişte obiecte puse la capul mesei, vei fi pe deplin acomodată cu echipamentul şi armele noastre şi antrenată să funcţionezi după rigorile noastre. Ai înţeles?

— Da, să trăiţi, răspunse ea, adresându-i-se milităreşte, potrivit cu interlocutorul său.

Bărbatului păru să îi placă lucrul acesta.

— Ştim că eşti foarte înzestrată – trebuie să fii, de vreme ce ne-ai scăpat şi nu te-am putut prinde atâta timp.

Sarah dădu din cap.

— Unicul tău obiectiv va fi să-l găseşti şi să-l neutralizezi – prin orice mijloace – pe rebel.

Se lăsă o tăcere grea, în timpul căreia Sarah privi direct către faţa desfigurată a celuilalt.

— Vă referiţi la Will Burrows?

— Da, la Seth Jerome, o corectă el scurt.

Îşi şterse ochiul înlăcrimat cu dosul palmei şi apoi începu să pocnească din degete într-un mod nefiresc, folosindu-şi doar ceea ce mai rămăsese din index şi din degetul mare.

— Ce...?

Auzi un ţăcănit pe podeaua de piatră, în spatele ei, şi îşi întoarse capul. O umbră săgeta prin uşă.

Era Vânătorul, motanul gigantic şi chel care-i sărise în ajutor la suprafaţă. Oprindu-se o clipă să privească în jur, adulmecă iute aerul şi, într-o clipită, veni lângă Sarah şi începu să se frece afectuos de piciorul ei, cu atâta vigoare, încât îi mută puţin scaunul din loc.

— Tu! exclamă ea.

Era deopotrivă uimită şi încântată să îl vadă din nou. Presupusese că soldaţii Styx îl uciseseră acolo sus, în excavaţie. Se vedea treaba că n-o făcuseră, ba dimpotrivă – părea acum un cu totul alt animal faţă de specimenul jalnic din Suprasol.

Îşi dădu seama din felul în care se deplasa, când Vânătorul se duse în colţul camerei să adulmece ceva, că îl hrăniseră bine. Înfăţişarea i se îmbunătăţise considerabil, iar rana infectată de la umăr îi fusese îngrijită. Umărul îi era bandajat, iar feşele cenuşii i se încrucişau peste piept. Purta şi o lesă de piele nouă – obiect care nu se întâlnea prea des la asemenea animale. Sarah presupuse imediat că motanul fusese îngrijit de Styx, şi nu de colonişti.

— Numele său e Bartleby. Ne-am gândit să-l folosim, zise ofiţerul Styx.

— Bartleby, repetă Sarah şi apoi privi peste masă, către bătrânul Styx, aşteptând explicaţii.

— În mod firesc, animalul va fi dornic să-şi găsească vechiul stăpân, pe fiul tău, şi îşi va folosi simţul ascuţit al mirosului, îi spuse bărbatul.

— A, da, îl aprobă ea, foarte adevărat.

Un Vânător se putea dovedi extrem de valoros în timpul expediţiei din Adâncuri, iar faptul că animalul îi aparţinuse lui Cal şi avea să-i ia urma fiului ei era cu adevărat folositor.

Sarah îi zâmbi bărbatului şi apoi spuse:

— Bartleby, aici!

Animalul se întoarse ascultător lângă ea şi se aşeză, privind-o atent, în aşteptarea următoarei comenzi. Femeia mângâie creştetul imens şi pleşuv al pisicii.

— Deci aşa te cheamă, nu-i aşa, Bartleby?

El clipi din ochii săi imenşi, pornind să toarcă zgomotos şi să-şi mute greutatea când pe o labă, când pe cealaltă.

— Noi doi, împreună, o să-l aducem pe Cal înapoi, nu-i aşa, Bartleby?

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Şi-o să vânăm în schimb un şobolan imens.

Dincolo de grădina cu trandafiri a Sanatoriului Humphrey, câţiva porumbei dădeau târcoale unei măsuţe joase, unde bucătarul lăsa adesea felii de pâine uscată şi alte resturi de la bucătărie. Distrasă de la lectura revistei pe care o ţinea în poală, doamna Burrows îşi ridică privirile şi încercă să se uite la păsări cu ochii ei roşii şi umflaţi.

— La dracu'! Nu pot să văd nimic, darămite să citesc, mormăi ea, mijindu-şi întâi un ochi şi apoi pe celălalt. Mizeria asta de *virus!*

De vreo săptămână, buletinele de ştiri ale televiziunilor bombardau publicul cu ştiri despre un virus misterios care, din câte se părea, apăruse prima dată la Londra şi se întinsese ca o văpaie în întreaga ţară. Ajunsese chiar şi în teritoriile foarte îndepărtate, ca Statele Unite şi Orientul Mijlociu. Experţii spuneau că, deşi boala, un soi de mega-conjunctivită, nu era de durată, manifestându-se cel mult cinci zile la o persoană normală, viteza cu care se răspândise era un motiv serios de îngrijorare. Mass-media se referea constant la un „ultravirus", pentru că acesta avea capacitatea unică de a se transmite atât prin aer, cât şi prin apă – o combinaţie perfectă, se pare, dacă ai fi fost un virus şi ţi-ai fi dorit să călătoreşti prin toată lumea.

Conform aceloraşi experţi, chiar dacă guvernul se hotăra să producă un vaccin, procesul de identificare perfectă a noului virus, dar şi cel de producţie a unei cantităţi îndestulătoare de ser pentru toată populaţia Marii Britanii ar fi durat luni, poate chiar ani întregi.

Însă aceste amănunte ştiinţifice nu o interesau prea mult pe doamna Burrows. Pe ea o scotea din pepeni propriul disconfort. Lăsă lingura să cadă în castronul cu cereale şi începu să-şi frece din nou ochii.

Cu o seară înainte, nu avusese nimic, dar, când o trezise clopoţelul de dimineaţă din faţa uşii ei, se pomenise drept în Iad. Îşi dăduse imediat seama că sinusurile îi erau dureros de uscate, iar limba şi gâtul, pline de ulceraţii. Toate acestea deveniră însă nesemnificative când încercă să-şi deschidă ochii şi descoperi că pleoapele îi erau atât de bine lipite, încât îi era imposibil să şi le desfacă. Abia după ce se spălase cu o cantitate impresionantă de apă caldă de la chiuveta din camera ei, activitate acompaniată de nişte vorbe care l-ar fi făcut şi pe un birjar să roşească, reuşi să-şi despartă puţin pleoapele. Deşi se spălase îndelung, le simţea de

parcă ar fi fost acoperite cu o crustă, imposibil de eliminat altfel decât râcâindu-le.

Acum, aşezată la masă, scoase un scâncet trist. Scărpinatul insistent părea să agraveze starea ochilor ei. Cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, luă un pumn de fulgi de porumb şi, cu un singur ochi injectat, mai încercă o dată să citească revista de pe masa de lângă ea. Era cel mai recent număr din *Radio Times,* care le fusese adus chiar în dimineaţa aceea şi pe care îl şterpelise din camera de zi înainte ca oricine altcineva să pună mâna pe el. Degeaba însă, abia reuşea să distingă titlurile din susul paginii, darămite textele programelor tv de dedesubt, tipărite cu caractere mici.

— Mizerabil de virus împuţit! se plânse ea cu voce tare.

Sala de mese era însă neobişnuit de tăcută pentru momentul acela al dimineţii; în orice zi normală, i-ar fi fost greu să se aşeze printre primii la micul dejun.

Scrâşnind din dinţi de frustrare, îşi împături şervetul şi folosi un colţ pentru a-şi şterge cu grijă ochii lăcrimoşi. După o serie de zgomote înfundate, în încercarea eşuată de a-şi goli sinusurile, îşi suflă nasul cu putere în şervet. Clipind repede, se strădui încă o dată să se uite pe paginile revistei.

— N-are rost, nu văd nicio drăcie. Mă simt de parcă aş avea nisip în ei! exclamă ea, împingând deoparte castronul cu cereale.

Cu ochii închişi, se sprijini de spătarul scaunului şi întinse mâna către cana cu ceai. Când şi-o duse la buze şi luă o înghiţitură mică, îl scuipă zgomotos, aruncându-l într-un fel de ploaie pe faţa de masă. Era rece ca gheaţa.

— Uf! Dezgustător! urlă ea. Serviciul în locul ăsta e deplorabil!

Izbi ceaşca de farfuriuţă.

— Parcă toată lumea a îngheţat, se plânse ea, fără să se adreseze cuiva anume, ştiind prea bine că mulţi dintre membrii personalului nu se prezentaseră la muncă.

— Ai zice că suntem în război.

— Păi, suntem, se auzi clar o voce.

Doamna Burrows îşi ridică cu greu o pleoapă umflată, pentru a vedea cine vorbise. La o masă de lângă ea, un bărbat cu o jachetă de tweed, pe la vreo cincizeci şi ceva de ani, scobea cu o bucată de pâine prăjită şi unsă cu unt într-un ou fiert, cu mişcări precise, scurte. Ca şi ea, bărbatul părea să prefere singurătatea, fiindcă alesese să se aşeze la masa mică din cealaltă nişă a ferestrei. Încăperea era complet goală, cu excepţia lor. Ultimele două zile fuseseră cu adevărat stranii: personalul, drastic redus, cu ochii

inflamaţi şi urduroşi, îşi dăduse silinţa să aibă grijă de pacienţi, care însă, în marea lor majoritate, rămăseseră în camere.

— Hm, făcu omul, dând din cap ca şi cum ar fi fost de acord cu el însuşi.

— Pardon?

— Am zis că *este* război, declară el, mestecându-şi bucata de pâine prăjită unsă cu ou.

Din câte putea vedea doamna Burrows, bărbatul fusese foarte puţin afectat de virus.

— De unde ştii asta? întrebă doamna Burrows pe un ton arţăgos, regretând imediat că spusese ceva.

Omul arăta suspect, ca un om-servietă, un profesionist care-şi prăjise creierul, iar acum încerca să-şi revină. Odată cu întoarcerea la starea de dinainte, genul acesta de bolnav devenea deosebit de arogant şi nesuferit de pompos – în faza aceasta a vindecării, erau indivizi dificil de ignorat, dar merita efortul.

Ea îşi lăsă capul în jos, rugându-se ca bărbatul să n-o ia în seamă şi să se concentreze doar asupra oului său. Nu avu însă norocul ăsta.

— Iar noi suntem în tabăra care pierde, continuă el, mestecând. Ne aflăm sub asediul constant al viruşilor. S-ar putea ca totul să se termine pentru noi înainte să poţi zice peşte.

— Ce tot spui acolo? mormăi doamna Burrows, incapabilă să se abţină. Ce prostie!

— Dimpotrivă, zise bărbatul, încruntându-se. Cu planeta atât de suprapopulată, s-au creat condiţiile optime pentru ca viruşii să sufere mutaţii şi să se transforme în versiuni cu adevărat mortale, şi la viteză dublă, pe deasupra. Suntem un teren excelent pentru înmulţirea lor.

Doamna Burrows începu să se gândească s-o ia către uşă. Nu voia să rămână aici ca să asculte sporovăiala nebunului ăstuia stafidit şi, oricum, îi pierise pofta de mâncare. Partea bună a acestei epidemii misterioase era că, pentru ziua aceea, era puţin probabil să se fi organizat vreo activitate, aşa încât putea avea parte de o repriză zdravănă de uitat la televizor, fără ca alegerea programului să-i fie contestată de cineva. Chiar dacă nu vedea mare lucru, măcar îl putea *asculta.*

— Acum suferim cu toţii de infecţia asta urâcioasă la ochi, dar n-o să treacă mult până când virusul ăsta o să-şi sucească vreo două gene şi o să se transforme într-unul mortal. Bărbatul apucă solniţa şi o scutură deasupra oului. Ţine minte ce-ţi spun eu: într-o zi, va apărea la orizont ceva cu adevărat înfricoşător, ceva care ne

va doborî pe toţi, ca secera spicele de grâu, anunţă bărbatul, tamponându-şi delicat colţurile ochilor cu batista. Apoi vom păţi la fel ca dinozaurii. Şi toate astea, zise el, arătând încăperea cu un gest larg, toate astea se vor dovedi un capitol scurt şi relativ neînsemnat din istoria lumii.

— Ce încurajator! Parcă ar fi o povestire science-fiction proastă, rânji doamna Burrows, începând să-şi croiască drum, din masă în masă, către hol.

— E neplăcut, dar e cel mai plauzibil scenariu al extincţiei noastre, răspunse el.

Această ultimă afirmaţie o scoase definitiv din pepeni pe doamna Burrows. Era şi aşa destul de rău că ochii o usturau înnebunitor, nu mai avea nevoie şi de baliverne.

— O, da, deci suntem cu toţii condamnaţi, nu-i aşa? Dar tu de unde ştii? îl întrebă ea dispreţuitor. Ce eşti? Vreun scriitor ratat sau ceva de genul ăsta?

— Nu, de fapt, sunt doctor. Când nu sunt aici, lucrez la St. Edmund’s – e un spital, poate ai auzit de el?

— O, murmură doamna Burrows, oprindu-se din mers şi întorcându-se în direcţia bărbatului.

— Dat fiind că îmi pari şi dumneata un fel de expertă, continuă el, mi-ar plăcea să împărtăşesc încrederea dumitale că nu avem de ce să ne îngrijorăm.

Simţindu-se mai mult decât umilită, doamna Burrows rămase în picioare, în locul în care se oprise.

— Şi încearcă să nu-ţi mai atingi ochii, draga mea, n-o să faci decât să-i iriţi mai tare, zise curtenitor omul, întorcându-şi capul ca să privească doi porumbei care se luaseră la bătaie pentru o felie de şuncă, căzută la piciorul mesei cu mâncare pentru păsări.

Capitolul douăzeci şi doi

Preţ de câţiva kilometri, nu se auzi decât zgomotul tălpilor călcând prin praf. Pentru Will şi Chester era destul de greu să ţină pasul cu duşmanii lor tăcuţi, care îi îmboldeau fără menajamente şi îi smuceau fără milă în picioare, dacă se întâmpla ca vreunul dintre ei să se împiedice şi să cadă. De câteva ori, băieţii fuseseră împinşi şi înghiontiţi dureros, pentru a-i face să ţină pasul.

Apoi, fără veste, fură amândoi opriţi şi li se ridicară legăturile de la ochi. Clipind des, băieţii priviră în jur: evident, erau încă pe Câmpia Mare. Nu reuşiră să desluşească nicio trăsătură a bărbatului înalt ce stătea în faţa lor, din cauza luminii lămpaşului de miner de pe capul lui. Acesta îi împiedica să-i vadă faţa, dar remarcară că purta o haină lungă, încinsă la brâu cu o centură pe care erau fixate o mulţime de punguţe şi săculeţe. Extrase ceva dintr-unul – un glob luminos, pe care îl ţinu în palma sa înmănuşată. Pe urmă, întinse mâna până la lămpaşul de pe creştet şi îl închise.

Bărbatul îşi desfăcu o eşarfa pe care o purtase în jurul gâtului şi peste gură, mutându-şi privirea de la un băiat la celălalt. Umerii îi erau largi, dar ceea ce le atrăgea mai cu seamă atenţia era faţa străinului: subţire, cu un nas puternic şi cu un ochi ce sclipea albastru către ei. Peste celălalt ochi avea ceva asemănător unui obiectiv de cameră de fotografiat, fixat cu o bandă în jurul capului.

Dispozitivul îi aminti lui Will de ultima dată când îşi verificase vederea: oftalmologul îl examinase purtând unul similar. Totuşi, varianta aceasta de aparat avea o lentilă lăptoasă, iar Will ar fi putut jura că văzuse şi o strălucire minusculă, portocalie, îndărătul ei. Presupuse imediat că ochiul acela fusese rănit în vreun fel, dar apoi observă şi o pereche de fire răsucite, legate în jurul lui, care treceau peste banda de fixare şi dispăreau undeva în spatele capului.

Ochiul neacoperit continua să îi evalueze pe amândoi, mişcându-se rapid de la unul la celălalt.

— N-am prea multă răbdare, începu omul.

Will încerca să îi ghicească vârsta, dar, din câte îşi dădea seama, ar fi putut avea oricâţi ani între treizeci şi cincizeci. Oricum, statura lui era atât de impunătoare, încât amândoi băieţii se simţiră intimidaţi.

— Numele meu e Drake. N-am obiceiul să adun proscrişii din Colonie, zise el şi apoi se opri puţin. Uneori, celor care sunt nişte

epave sau par cu adevărat învinşi, celor care au fost torturaţi sau sunt prea slăbiţi ca să reziste prea mult... obişnuiesc să le aduc alinarea mai repede. Cu un rânjet trist, bărbatul îşi trecu mâna în lungul centurii de la brâu până când ajunse să se sprijine pe teaca unui pumnal mare, atârnând deasupra coapsei. E cel mai omenesc lucru pe care îl pot face pentru ei.

Ca şi cum ar fi ştiut că s-a făcut înţeles, îşi luă apoi mâna de pe pumnal.

— Vreau răspunsuri sincere. V-am urmărit şi ştim că nu aveţi niciun fel de *întăriri,* nu-i aşa?

Îl fulgeră pe Will cu privirea, dar băiatul rămase tăcut.

— Tu, ăsta mai mare, cum te cheamă? zise el, întorcându-se spre Chester, care se foi stingherit pe loc.

— Chester Rawls, domnule, răspunse băiatul, cu voce tremurată.

— Nu eşti colonist, nu-i aşa?

— Ăăă... nu, răspunse Chester gâtuit.

— Suprasol?

— Da.

Chester îşi plecă privirile în pământ, incapabil să mai susţină privirea ochiului albastru.

— Şi cum ai ajuns tocmai aici, jos?

— Am fost exilat.

— Precum cei mai buni dintre ei, zise Drake, întorcându-se ca să-l privească pe Will. Tu, ăsta viteaz – sau mult prea idiot! Numele?

— Will, răspunse el liniştit.

— Ce-oi fi tu, mă întreb? Eşti mai greu de citit. Te mişti şi arăţi ca un colonist get-beget, dar mi se pare că văd şi ceva dintr-un suprasol în tine.

Will dădu din cap, iar Drake continuă.

— Asta te face să fii cumva neobişnuit. Cu siguranţă că nu eşti un agent al *Limitatorilor.*

— Al cui? întrebă Will.

— Tocmai i-ai văzut în acţiune.

— Habar n-am cine-s *Limitatorii,* zise Will cu insolenţă.

— E un detaşament specializat al Styx. Ei limitează numărul celor de pe-aici, în ultima vreme. Se pare că, mai nou, se ocupă de soarta Adâncurilor, zise Drake. Prin urmare, nu lucrezi pentru ei?

— Nici de-al naibii! răspunse Will cu atâta emfază, încât ochiul lui Drake păru că se măreşte un pic, ceea ce ar fi putut fi un semn de surprindere.

Bărbatul oftă şi îşi încrucişă braţele, mângâindu-şi gânditor bărbia cu mâna.

— Aşa socoteam şi eu, zise el, privind la Will şi clătinând din cap. Dar nu-mi place atunci când nu înţeleg ceva din prima. În cazuri dintr-astea, am tendinţa de a acţiona pripit... de a mă descotorosi de probleme. Băiete, spune-mi repede, *cine* şi *ce* eşti?

Will îşi dădu seama că era mai bine să facă exact ce îi ordonase bărbatul, aşa încât răspunse:

— M-am născut în Colonie, dar mama m-a dus de acolo. M-a scos la suprafaţă.

— Şi când aţi ajuns în Suprasol?

— Când eu aveam doi ani şi ea...

— Destul, îl întrerupse Drake, ridicând mâna. Nu ţi-am cerut să-mi depeni povestea vieţii tale, mârâi el. Dar mi se pare că spui adevărul. Şi asta te-a făcut să fii... o ciudăţenie.

Se uită peste capetele băieţilor, în întunericul din spatele lor.

— Propun să-i luăm cu noi. Putem decide mai târziu ce-o să facem cu ei. De acord, Elliott?

O siluetă mai mică, nu mai înaltă decât Will, ieşi la vedere mai silenţios decât o pisică. Şi, chiar şi în lumina aceea slabă, puteau deosebi contururile corpului pe sub jacheta largă şi pe sub pantalonii aidoma – haine asemănătoare celor pe care le purta şi Drake. Avea o eşarfa lungă, nisipie, înfăşurată pe faţă şi trecută peste cap ca un hijab musulman. Bucata aceea de pânză îi ascundea toate trăsăturile cu excepţia ochilor, pe care nu îi îndreptase însă niciodată în direcţia băieţilor.

Avea cu ea un fel de puşcă. O aduse în faţa ei şi, după ce-i făcu loc patului în nisip, se sprijini de ea. Părea destul de grea. Avea un fel de ţeavă, la mijlocul căreia era ataşat un rezervor butucănos care strălucea mat ca alama neşlefuită. Arma era aproape la fel de înaltă cât ea şi părea imposibil de împovărătoare pentru o fată slabă.

Cei doi băieţi îşi ţinură respiraţia, aşteptând ca fata să spună ceva, dar după două secunde, ea se mulţumi doar să aprobe din cap şi apoi îşi aruncă puşca imensă înapoi pe spate, ca şi cum ar fi fost din bambus.

— Haideţi, le zise Drake.

Nu încercă să-i mai lege la ochi, dar nici nu le dezlegă mâinile. Având drept element călăuzitor lumina slabă a lămpaşului de miner al lui Drake, îi urmară silueta solidă, în timp ce bărbatul îi conducea prin peisajul în continuare extrem de monoton. În ciuda absenţei oricărui reper, bărbatul părea să ştie exact în ce direcţie

trebuia să meargă. După mai multe ore în care parcurseră un teren asemănător unui deşert, ajunseră la marginea Câmpiei Mari, lângă gura de deschidere a unui tub de lavă. Intrară în el foarte repede.

Will gândi că Drake se comporta ca şi cum ar fi putut vedea perfect în întuneric.

Aflaţi acum în spaţiul îngust al tubului, trebuiră să se orienteze după conturul capului lui Drake, care le deschidea calea, dar, din când în când, Will şi Chester se întorceau să vadă unde este Elliott. Fata părea că dispăruse. Nu auzeau nici măcar cel mai mic sunet. Will ajunse la concluzia că ea trebuie să o fi apucat pe alt drum sau că rămăsese în urmă, dintr-un motiv oarecare.

Cei trei, Drake, Will şi Chester, făcură la stânga la o bifurcaţie şi ajunseră curând la ceea ce părea să fie un fel de fundătură.

Drake le făcu semn să se oprească. Mări lumina lămpii de miner şi rămase acolo, cu faţa către ei şi cu spatele la perete, în timp ce Will şi Chester priveau neliniştiţi în jur. Nu vedeau niciun motiv pentru care ar fi trebuit să se oprească. Lui Chester i se tăie respiraţia când Drake veni repede lângă el şi îşi scoase cuţitul din teacă.

— O să vă eliberez mâinile, zise el, înainte ca băieţii să aibă timp să se gândească la ce putea fi mai rău. Ia!

Le făcu semn cu cuţitul să-şi ridice braţele, apoi le tăie legăturile cu o singură mişcare dibace.

— În rucsacurile astea aveţi ceva care s-ar putea strica dacă s-ar uda? Mâncare sau ceva ce ar trebui să rămână uscat?

Will se gândi preţ de o secundă.

— Mai repede, îi zori Drake.

— Da, am carneţelele şi aparatul de fotografiat, destul de multă mâncare şi... şi câteva artificii, răspunse Will. Astea sunt într-al meu. Privi apoi într-o parte, către rucsacul fratelui său, pe care îl căra acum Chester. Într-al lui Cal e doar mâncare.

Înainte să termine de vorbit, Drake le aruncă două pachete la picioare.

— Folosiţi astea şi hai mai repede.

Băieţii luară fiecare câte un pachet pe care îl desfăcură. Se dovediră a fi un fel de saci făcuţi dintr-un material cerat, cu două şireturi la gură.

Will îşi deschise rucsacul şi aruncă repede în punga impermeabilă toate lucrurile pe care voia să le păstreze uscate. Strânse bine şireturile şi apoi se întoarse să-l privească pe

Chester, care, neştiind prea bine ce are în rucsac, avea nevoie de mai mult timp.

— Hai mai repede! lătră Drake.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Will, ducându-se lângă Chester şi terminând treaba în câteva secunde.

— Aşa, mârâi Drake. Asta-i tot?

Băieţii încuviinţară.

— Vă dau un sfat. Data viitoare, să vă păstraţi cel puţin o pereche de ciorapi uscaţi.

Fuseseră atât de preocupaţi de ceea ce aveau de făcut, încât nici Will şi nici Chester nu se gândiseră la ce avea să urmeze.

— Bine, domnule, zise Will.

Cuvintele „data viitoare” îl încurajaseră, la fel şi sfatul aproape părintesc pe care li-l dăduse străinul acela.

— Uite ce e, eu nu sunt *domn* pentru nimeni, se răsti Drake, făcându-l pe Will să se simtă din nou stingherit.

Nu voise să-l supere – îi scăpase. I se adresase ca unui profesor de la şcoală.

— Îmi pare rău, do..., începu Will, reuşind să se oprească la timp.

Observă un rânjet fugar pe buzele lui Drake, înainte ca acesta să înceapă iar să vorbească.

— O să înotaţi pe-aici, zise Drake, îndreptându-şi lumina lămpaşului către locul unde podeaua se întâlnea cu peretele.

Băieţii văzură că acolo unde ei se aşteptaseră să fie doar piatră, se întindeau deja valuri vâscoase, pe sub un strat gros de praf. Aparent era un mic bazin cu apă, care nu avea mai mult de doi metri în diametru.

— Să înotăm? întrebă Chester, înghiţind nervos.

— Sper că poţi să-ţi ţii respiraţia treizeci de secunde, nu-i aşa, băiete?

— Da, bâigui Chester.

— Bun. O să trebuiască să cobori un pic şi apoi ai să ieşi în alt pasaj. E ca un tub în formă de „U”.

— Ca ăla din spatele toaletei? întrebă Chester, cu voce pierită de teamă.

— O, bine zis, Chester, comentă Will strâmbându-se.

Drake le aruncă o privire imperturbabilă şi apoi îi mână către apa întunecată.

— Hai, intraţi!

Will îşi puse rucsacul în spate şi se apropie de apă, ţinând strâns în braţe sacul impermeabil. Păşi în unde fără ezitare,

fiecare pas ducându-l mai adânc în apa murdară. Apoi trase adânc aer în piept şi dispăru dedesubt.

Simţind cum bulele de aer îi trec pe lângă faţă, băiatul începu să înoate folosindu-şi mâna liberă. Îşi ţinea ochii închişi, iar în urechi îi bubuia tunetul unei ape care curgea undeva, în depărtare. Deşi tunelul nu era deosebit de larg, atingând probabil un metru în diametru în punctul său cel mai îngust, nu-i era prea greu să înainteze, deşi avea şi rucsacul, şi punga impermeabilă asupra lui.

În ciuda faptului că avea impresia că înoată bine, nu reuşea însă să ajungă nicăieri. Îşi deschise ochii în bezna absolută, iar inima începu să îi bată nebuneşte. Apa din jurul său părea vâscoasă şi rezistentă. Era cel mai urât coşmar al său.

O fi vreo păcăleală? Trebuie să mă întorc?

Încercă să se controleze, dar, din cauza lipsei de aer, corpul său începu să se răzvrătească. Simţi cum e cuprins de panică şi începu să dea violent din mână, apucându-se de orice l-ar fi putut ajuta să se mişte mai repede. Trebuia să iasă din lichidul ăla negru ca tuşul. Se mişca acum înnebunit de disperare, înaintând prin apa întunecată ca într-un sprint derulat cu încetinitorul.

Se întrebă pentru o fracţiune de secundă dacă acesta era modul în care Drake voia să îi omoare. Îşi spuse însă imediat că bărbatul n-ar fi avut de ce să-şi bată atâta capul – ar fi fost mult mai simplu să le ia gâtul pe Câmpia Mare, dacă asta i-ar fi fost intenţia.

Deşi nu petrecuse sub apă mai mult de o jumătate de minut, lui Will i se păru că trecuseră câteva vieţi până când ajunse din nou la aer, plescăind zgomotos.

Gâfâind nebuneşte, bâjbâi după lanternă şi o aprinse la nivelul cel mai scăzut. Lumina timidă nu-i dezvălui prea mult din locul în care ajunsese, cu excepţia faptului că podeaua şi pereţii păreau să lucească puţin când îndrepta raza de lumină asupra lor. Presupuse că acest lucru se datora umezelii. Bucuros că poate respira din nou, îl aşteptă pe Chester.

De partea cealaltă a apei, acesta îşi pusese fără tragere de inimă rucsacul în spinare şi începu să se târască spre ochiul de apă, târşâind sacul impermeabil în urma sa.

— Ce aştepţi, băiete? întrebă Drake, cu o voce dură şi hotărâtă.

Chester îşi muşcă buzele, bălăngănindu-se lângă apa care plescăia uşor, agitată încă de trecerea lui Will prin ea. Se întoarse şi privi disperat în singurul ochi, mânios, al lui Drake.

— Ăăă…, începu el, întrebându-se cu disperare cum ar fi putut să evite scufundarea în bazinul jegos din faţa lui. Nu pot…

Drake îl apucă de braţ, fără să-l strângă prea tare.

— Ascultă, nu-ţi vreau răul. Trebuie să ai încredere în mine. Bărbatul îşi ridică bărbia, întorcându-şi privirea de la băiatul înspăimântat. Ştiu că nu e uşor să ai încredere într-un străin, mai ales după ce-ai trecut prin atâtea. Ai dreptate să fii prudent – asta e bine. Dar nu sunt Styx şi nici n-am de gând să-ţi fac ceva rău. Bine?

Spunând acestea, bărbatul îşi fixă din nou singurul său ochi asupra băiatului. Fiindcă acum era mai aproape de Drake, Chester reuşi să-l privească direct în faţă şi îşi dădu seama că era cinstit cu el. Se simţi deodată plin de încredere.

— Bine, zise el şi porni apoi, fără ezitare, prin apa murdară, scufundându-se imediat.

În timp ce se împingea înainte, în acelaşi stil pe jumătate înotat, pe jumătate alergat, de care se folosise şi Will, nu îngădui niciunei îndoieli să-i înceţoşeze mintea.

De partea cealaltă, Will îl aştepta, ajutându-l să iasă.

— Eşti în regulă? îl întrebă Will. Ţi-a luat atât de mult, m-am gândit că te-ai blocat sau ceva de genul ăsta.

— N-am avut probleme, răspunse Chester, respirând cu greutate şi ştergându-şi apa din ochi.

— Asta e şansa noastră, spuse Will repede, încercând să desluşească prin întuneric şi apoi privind înapoi către apă. Drake nu dădea încă niciun semn, dar ştiau că nu e cu mult în urma lor. Ar trebui s-o ştergem.

— Nu, Will, zise ferm Chester.

— Ce tot spui? exclamă Will, care se întorsese deja şi încerca să îşi tragă prietenul după el.

— Nu merg nicăieri. Cred că suntem în siguranţă cu el, răspunse Chester.

Îşi depărtă picioarele pentru a i se putea împotrivi lui Will, care se convinse că era hotărât în ceea ce spunea.

— Prea târziu, exclamă Will furios, când zări o lumină palidă ce se ridica din adâncul apelor.

Era lămpaşul de miner de pe fruntea lui Drake. Will scoase un mârâit spre Chester, chiar în momentul în care capul şi umerii străinului apărură la suprafaţă. Drake se ridică din apă de parcă ar fi fost o stafie, fără a o agita aproape deloc.

Lumina sa era mai intensă decât a lanternelor băieţilor şi juca pe pereţii din jur. Will observă că strălucirea despre care crezuse

că se datorează umezelii era cu totul altceva. Pereţii şi pământul pe care stăteau băieţii erau străbătuţi de o multitudine de vine aurii, ca şi cum ar fi fost acoperiţi de o pânză de păianjen preţioasă. Vinele scânteiau în mii de puncte de lumină, umplând camera cu un caleidoscop spectaculos de nuanţe calde, galbene.

— Uau! exclamă Chester.

— Aur! murmură Will neîncrezător.

Îşi privi braţele, văzând că şi ele erau strălucitoare, şi apoi observă că şi Chester, şi Drake erau acoperiţi la fel. Se umpluseră toţi trei pe haine şi pe piele, când trecuseră prin pelicula de praf strălucitor de la suprafaţa apei.

— Mi-e teamă că nu, zise Drake, care stătea acum lângă ei. E aurul proştilor. Pirită de fier.

— Fireşte! exclamă Will, aducându-şi aminte de cubul strălucitor de minereu pe care i-l adusese tatăl său pentru colecţia sa de acasă. Pirită de fier! repetă el, puţin ruşinat că nu se gândise la varianta aceea.

— Vă pot arăta câteva locuri unde se găseşte aur, zone în care vă puteţi umple cizmele cu aur, zise Drake, în timp ce îşi plimbau privirea pe pereţi. Dar ce sens are, dacă n-ai unde să-l cheltuieşti?

Vocea îi redevenise rece, iar bărbatul arătă spre rucsacuri.

— Scoateţi-vă lucrurile – trebuie să o luăm din loc.

Imediat ce băieţii terminară, Drake se întoarse şi porni la drum – o siluetă impresionantă, făcând paşi energici şi lungi printr-un tunel bogat aurit.

Străbătând rapid un labirint ameţitor de pasaje săpate în stâncă, ajunseră destul de repede la o pantă care urca spre un fel de arcadă butucănoasă. Drake se postă lângă deschizătură şi se dădu într-o parte, scoţând la iveală o frânghie cu noduri.

— Sus! zise el, întinzându-le frânghia.

Will şi Chester urcară cu greu cei aproape zece metri până în vârf şi îl aşteptară pe Drake acolo, gâfâind din cauza ostenelii. Bărbatul îi urmă, părând că face la fel de puţin efort de parcă ar fi deschis o uşă. Băieţii se pomeniră într-un fel de atriu octogonal, din care se puteau vedea deschizături ce conduceau spre alte spaţii, luminate vag. Podeaua era dreaptă şi acoperită cu praf, iar când Will lovi cu piciorul în ea, îşi dădu seama, după ecou, că şi celelalte camere aveau dimensiuni destul de mari.

— Aici o să instalăm tabăra, pentru o vreme, zise Drake, desfăcându-şi centura umflată de la brâu.

Îşi dădu jos haina şi o aruncă pe un umăr. Apoi îşi duse mâna la aparatul din dreptul ochiului şi îl ridică pe frunte. Părea că şi celălalt ochi era, de fapt, absolut normal.

În timp ce stătea în faţa lor, băieţii observară muşchii braţelor sale goale şi silueta sa excepţional de zveltă. Pometţii obrajilor îi erau proeminenţi, iar faţa îi era atât de slabă, încât aproape că i se vedeau fasciile de muşchi prin piele. Fiecare centimetru pătrat al pielii sale, îmbâcsită de praf şi având culoarea unei serviete vechi, era acoperit de cicatrice. Unele erau mari, de un alb-deschis, ieşite în afară, în timp ce altele, mult mai mici, arătau ca nişte filamente palide care îi înconjurau gâtul şi obrajii.

Dar ochii lui, umbriţi de două sprâncene stufoase, erau de un albastru-intens şi scânteiau cu o ferocitate atât de mare, încât băieţilor le era imposibil să le susţină privirea.

Părea că în adâncimile lor se întrezărea un loc ascuns, îngrozitor, un loc despre care niciunul dintre băieţi nu voia să ştie nimic.

— Bun, aşteptaţi acolo.

Băieţii se repeziră către camera pe care le-o indicase Drake.

— Dar lăsaţi-vă rucsacurile aici, le ordonă el şi, cu faţa încă spre băieţi, adăugă: Totul e în regulă, Elliott?

Will şi Chester nu se putură abţine să nu tragă cu ochiul dincolo de Drake. La capătul frânghiei se găsea fata, absolut nemişcată. Era clar că nu fusese niciodată prea departe în urma lor, dar niciunul dintre ei nu-i simţise prezenţa până în clipa aceea.

— Sper că o să-i legi, nu-i aşa? întrebă ea, pe un ton neprietenos.

— Nu e nevoie, nu-i aşa, Chester? zise Drake.

— Nu.

Băiatul răspunsese atât de repede, încât Will îl privi cu o uimire nedisimulată.

— Şi tu?

— Ăăă... nu, bâlbâi Will, cu mai puţin entuziasm.

Odată intraţi, se aşezară în tăcere pe paturile rudimentare pe care le găsiră acolo şi care erau singurele piese de mobilier din cameră. Erau lungi doar cât aveau nevoie băieţii ca să se întindă şi destul de înguste. Nu exista nicio saltea – erau mai degrabă două mese, cu nişte pături aruncate pe ele.

În timp ce aşteptau, fără să aibă vreo idee despre ceea ce urma să se întâmple în continuare, camera răsună deodată de zgomote venite dinspre coridor. Erau ecourile înfundate ale unei discuţii

între Drake şi Elliott. Pe urmă, auziră cum le sunt răsturnate rucsacurile, iar conţinutul lor este împrăştiat pe podea. Într-un târziu, desluşiră paşi care se îndepărtau şi apoi nimic.

Will luă un glob luminos din buzunar şi începu să îl rotească absent, înainte şi înapoi, pe mâneca hainei. Acum, că aceasta se uscase, sfera făcea particulele fine şi strălucitoare de pirită de fier să cadă la pământ într-un fel de ploaie aurie.

— Parcă am fost la o tâmpită de discotecă, bombăni el şi apoi, fără să facă vreo pauză, i se adresă prietenului său: Care-i treaba cu tine, Chester?

— Ce vrei să spui?

— Mi se pare că ţi-ai pus soarta în mâinile oamenilor ăstora, dintr-un motiv oarecare. De ce ai încredere în ei? vru să ştie Will. Îţi dai seama că or să ne halească toată mâncarea şi apoi or să ne abandoneze pe undeva? De fapt, probabil că or să ne ucidă. Fiindcă îţi dai seama că sunt genul ăsta de ticăloşi.

— Nu prea cred, răspunse Chester cu indignare, încruntându-se.

— Da? Şi atunci ce-a fost chestia aia de adineauri? ripostă Will, îndreptându-şi degetul mare către coridor.

— Bănuiesc că sunt un fel de rebeli care se războiesc cu alde Styx, se apără Chester. Ştii tu, *luptători pentru libertate.*

— Da, cum să nu!

— Ar putea fi, stărui Chester, care părea însă mai puţin sigur pe sine. De ce nu-i întrebi, Will?

— N-ai decât să-i întrebi tu, se răsti băiatul.

Era din ce în ce mai furios. După ce avusese loc accidentul lui Cal, modalitatea brutală în care fuseseră răpiţi se dovedise picătura care umpluse paharul. Will rămase tăcut, în timp ce se gândea la un plan de acţiune ca să-şi croiască drum cu forţa afară şi apoi să fugă. Tocmai era pe care să îl informeze pe Chester care credea el că ar fi trebuit să fie următoarea lor mişcare, când Drake apăru în prag. Se sprijini de tocul uşii, mestecând ceva. Erau caramelele favorite ale lui Will. El şi Cal cumpăraseră câteva pungi dintr-un supermarket din Suprasol, iar băiatul le păstrase pentru o ocazie specială.

— Ce sunt astea? întrebă Drake, arătându-le două pietre ceva mai mici decât nişte bile de biliard, pe care le ţinea în palmă.

Le scutură de parcă ar fi fost nişte zaruri şi apoi îşi închise pumnul, frecându-le una de alta.

— În locul tău, n-aş face asta, îi spuse Will lui Drake.

— De ce nu?

— E mai bine pentru vederea ta, zise Will, în timp ce colţurile gurii i se arcuiau într-un rânjet răzbunător, fiindcă bărbatul continua să frece pietrele una de alta.

Erau pietrele nodale pe care Tam i le dăduse lui Will şi pe care Drake le găsise probabil în rucsac. Dacă erau sparte, deveneau incandescente, eliberând o lumină albă, orbitoare.

— Or să-ţi explodeze în faţă, îl avertiză Will.

Drake îi aruncă o privire, neştiind dacă trebuia să-i dea crezare. Mai luă o caramelă, dar încetă să mai agite pietrele şi începu să le examineze.

— Îţi plac caramelele, nu-i aşa? spuse iritat Will.

— Da, răspunse Drake cu sinceritate, golindu-şi punga direct în gură. Poţi să consideri că sunt o mică răsplată pentru salvarea voastră.

— Aha, şi asta îţi dă dreptul să te serveşti cu tot ce găseşti în rucsacul meu? strigă Will, ridicându-se în picioare şi lăsându-şi însă braţele să atârne pe lângă corp, dar cu faţa crispată de furie. De altfel, nu aveam nevoie să fim *salvaţi.*

— Serios? făcu Drake nepăsător, cu gura încă plină. Uitaţi-vă la voi. Sunteţi vai de capul vostru.

— Ne descurcam foarte bine înainte să apari tu, ripostă Will.

— Nu, zău? Ia spune-mi, ce s-a întâmplat cu *Cal* ăsta pe care l-ai pomenit? Nu-l văd pe nicăieri, zise Drake, rotindu-şi privirea prin cameră şi ridicând apoi întrebător din sprâncene. Mă-ntreb unde s-o fi ascunzând?

— Fratele meu... a... a..., începu Will agresiv, dar deodată mânia şi supărarea îl părăsiră, iar el se prăbuşi la loc pe pat.

— A murit, răspunse Chester în locul lui.

— Cum? întrebă Drake, înghiţind şi ultima bucăţică de ciocolată.

— Era un fel de peşteră... şi..., spuse Will, apoi vocea i se frânse.

— Ce fel de peşteră? întrebă imediat Drake, pe un ton foarte serios.

Chester vorbi în locul lui Will.

— Mirosea într-un fel dulceag şi înăuntru erau nişte plante ciudate... l-au muşcat sau ceva de genul ăsta şi după aia a apărut toată chestia aia...

— O capcană de zahăr, îl întrerupse Drake, mişcându-se din cadrul uşii şi privind iute când la un băiat, când la celălalt. Şi ce-aţi făcut? Doar nu l-aţi lăsat acolo.

— Nu mai respira, zise Chester.

— A murit, adăugă Will dezolat.

— Unde s-a-ntâmplat asta? Şi când? îi chestionă Drake.

Will şi Chester schimbară o privire.

— Haide, îi îmboldi Drake.

— Cu vreo două zile în urmă... presupun..., răspunse Will.

— Da, era pe lângă primul canal de care-am dat, confirmă şi Chester.

— Atunci s-ar putea să mai existe o speranţă, zise Drake, pornind către uşă. Una firavă.

— Ce vrei să spui? întrebă Will.

— Trebuie să mergem, spuse repede Drake.

— Hm? făcu Will, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Drake se îndrepta însă cu hotărâre în josul coridorului.

— Urmaţi-mă! Trebuie să luăm nişte provizii, le strigă el băieţilor. Elliott! Echiparea! Scoate armele!

Se opri lângă rucsacurile băieţilor, iar aceştia văzură că toate obiectele lor fuseseră aşezate în grămezi ordonate.

— Ia aia, aia şi aia, arătă Drake spre diferitele grămăjoare cu mâncare. Ar trebui să fie de ajuns. O să luăm cu noi doar nişte apă în plus. Elliott! Apă! strigă el, întorcându-se din nou spre ei.

Băieţii stăteau mai degrabă stingheriţi, privindu-l lung şi neînţelegând exact ce ar fi trebuit să facă şi de ce.

— Grăbiţi-vă şi adunaţi proviziile! Asta dacă vreţi să-l mai salvaţi pe fratele vostru.

— Nu-nţeleg, zise Will, îngenunchind şi vârând repede mâncarea în rucsac, aşa cum îi indicase Drake. Cal nu mai respira. Era mort.

— N-am timp să-ţi explic acum, mârâi Drake.

Elliott apăru printr-o altă intrare. Purta încă basmaua pe cap, iar puşca îi atârna în spate. Îi dădu lui Drake două ploşti din care băieţii auziră clipocitul apei.

— Luaţi astea! zise Drake, punând ploştile în braţele băieţilor.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă calmă Elliott, în timp ce-i înmâna şi alte lucruri lui Drake.

— Au fost trei. Al treilea s-a aventurat într-o capcană de zahăr, răspunse el, aruncând o privire în direcţia băieţilor, în timp ce lua un mănunchi de cilindri de la Elliott, de vreo cincisprezece centimetri lungime.

Îşi deschise haina şi îi puse înăuntru, unul câte unul. Pe urmă, îşi prinse un fel de teacă în care se găseau variantele mai scurte ale primilor cilindri – fiecare ca un creion gros, adăpostit în locaşul

său – asigurând-o la centură cu o funie subţire, legată în jurul coapsei.

— Ce sunt astea? întrebă Will.

— Măsuri de precauţie, răspunse Drake vag. O s-o apucăm pe un drum care taie Câmpia. N-avem timp de subtilităţi.

Îşi încheie haina şi apoi îşi trase dispozitivul lui ciudat peste ochi.

— Gata? o întrebă el pe Elliott.

— Gata, îi confirmă ea.

Capitolul douăzeci şi trei

Mai târziu, în aceeaşi seară, Sarah examina minuţios harta pe care i-o dăduse ofiţerul Styx. Stătea turceşte şi întinsese hârtia pe podea, în faţa ei, încercând să se familiarizeze cu numele diferitelor locuri.

— Târgul Crevasei, repetă ea de câteva ori şi apoi îşi îndreptă atenţia către întinderile nordice ale Câmpiei Mari, acolo de unde veneau cele mai recente rapoarte despre activităţile renegaţilor.

Se întrebă dacă Will avea vreo legătură cu ele – dat fiind trecutul său, nu s-ar fi mirat prea tare dacă el ar fi fost la originea neplăcerilor iscate în Adâncuri.

Atenţia îi fu atrasă de zgomotul unor paşi grei şi egali care venea de afară. Se duse până la uşă, o deschise cât putu de încet şi văzu o siluetă masivă şi inconfundabilă legănându-se pe coridor.

— Joseph, îl strigă ea încetişor.

El se întoarse şi veni către ea, băgându-şi la subsuoară câteva prosoape împăturite frumos.

— Nu vreau să te deranjez, zise el, privind prin uşa deschisă pe jumătate, dincolo de Sarah, podeaua pe care era întinsă harta.

— Trebuia să intri. Îmi pare atât de bine că te-ai întors, îi zise ea zâmbind. Am fost... ăăă..., începu ea şi apoi tăcu.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine, spune-mi, se oferi Joseph.

— Nu cred c-am să mai stau pe-aici multă vreme, îi spuse ea şi iar ezită. Aş fi vrut să fac ceva înainte de a pleca.

— Orice, îi repetă el. Ştii că sunt aici ca să te ajut. Îi surâse, încântat că Sarah îi acordase încredere.

— Vreau să mă scoţi de-aici, îi ceru Sarah cu voce joasă.

Mişcându-se ca o umbră, Sarah se ţinea aproape de perete. Evitase deja câţiva colonişti poliţişti, care îşi făceau rondul pe străzile învecinate, şi nu voia să se lase prinsă tocmai acum. Se ascunse în spatele unei cişmele cu ţeavă de alamă şi se ghemui, ca să verifice intrarea întunecoasă de pe cealaltă parte a străzii.

Îşi ridică ochii şi privi pereţii înalţi şi fără ferestre ai inelului exterior de clădiri. Exact din locul acela, cu mulţi ani în urmă, admirase aceeaşi privelişte cu ochii ei de copil. Atunci, ca şi acum, de altfel, îi dăduseră impresia că zidurile nu rezistaseră prea bine trecerii timpului. Pereţii erau împânziţi cu crăpături ciudate şi plini de găuri care se căscau în locurile în care pietrele faţadei se prăbuşiseră pur şi simplu. Zidăria părea să fie într-o stare atât de

avansată de degradare, încât totul ar fi putut să se prăbuşească în orice moment peste un trecător ghinionist.

Aparenţele pot fi însă înşelătoare; locul în care se pregătea să intre fusese printre primele construite odată cu începuturile Coloniei, iar pereţii acestor case erau destul de solizi pentru a suporta orice agresiune a omului sau a timpului.

Trase adânc aer în piept şi traversă în fugă strada, aruncându-se în întunericul de smoală al gangului. Era îngust: abia dacă permitea ca două persoane să meargă una lângă cealaltă. Mirosul o lovi instantaneu: miasma stătută a locuitorilor, un iz atât de intens de haine nespălate, încât era aproape material, amestecat cu efluviile umane şi cu duhoarea de mâncare stricată.

Ieşi într-o alee slab luminată. Ca toate scurtăturile şi tunelele care străbăteau acest district, era doar cu puţin mai largă decât gangul din care tocmai ieşise.

— Mahalaua, îşi zise ea, privind în jur şi dându-şi seama că locul acela nu se schimbase deloc, rămânând acelaşi refugiu pentru oamenii care nu au unde altundeva să se ducă.

Începu să înainteze, zărind o clădire cunoscută ici şi o uşă familiară dincolo, încă mâzgălite cu urme de vopsea veche, în aceleaşi culori pe care şi le amintea. Totul îi trezea amintiri ale vizitelor pe care le făcuse aici, în locul acesta de joacă interzis şi periculos, împreună cu fratele ei, Tam.

Scăldată de căldura amintirilor din tinereţe, mergea pe mijlocul aleii, evitând gurile descoperite de canal din care se auzea clipocind apa. De o parte şi de alta erau cocioabe dărăpănate, cu etajele superioare cocoşate exagerat spre stradă, în unele locuri părând chiar că se unesc.

Se opri să îşi aranjeze şalul de pe cap, în timp ce pe lângă ea trecu o gaşcă de copii, cu hainele atât de jegoase, încât bietele făpturi abia dacă se mai deosebeau de crusta de murdărie care acoperea totul în jur.

Doi dintre ei, băieţi destul de mici, răcneau din toţi bojocii, alergând după ceilalţi:

— Styx-ul şi pietrele îmi vor rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată!

Femeia zâmbi la obrăznicia copiilor. Dacă ar fi strigat aşa ceva oriunde în altă parte, pedeapsa ar fi fost rapidă şi brutală. Unul dintre băieţi sări peste un canal descoperit din mijlocul drumului, apoi trecu pe lângă un grup de babe cu şaluri asemănătoare cu al lui Sarah. Bârfeau intens, şuşotind între ele şi dând din cap. Aproape fără să se uite, una dintre femei ieşi din grup exact în

momentul în care băiatul dădea să treacă pe lângă ea. Prinzându-l cu o forţă absolut inutilă, femeia îl lovi scurt în cap cu încheieturile degetelor. Faţa îi era brăzdată şi ciupită, dar la fel de palidă ca a unei stafii.

Băiatul se dădu puţin înapoi şi, frecându-şi creştetul şi mormăind ceva în barbă, se îndepărtă hotărât. Sarah nu reuşi să îşi reţină un hohot de râs. Îl vedea în băiatul acela pe fratele ei Tam, recunoscând în el duritatea şi încăpăţânarea pe care i le admirase atât de mult. Copiii continuau să se zeflemisească unii pe ceilalţi cu vocile lor ascuţite, chiuind şi strigând cu încântare, în timp ce coborau în goană pe o alee lăturalnică şi dispăreau din vedere.

La vreo zece metri de Sarah, doi bărbaţi cu înfăţişare fioroasă vorbeau în pragul unei uşi, având amândoi părul lung şi bărbi încâlcite, care li se legănau pe piept. Erau îmbrăcaţi în pufoaice. Îi surprinse uitându-se la ea şi rânjind răutăcios. Cel mai solid dintre cei doi îşi coborî capul, ca un buldog pregătit să atace, şi făcu un gest de parc-ar fi vrut să pornească spre ea. De la cingătoare, bărbatul desprinse o măciucă, iar Sarah observă cu câtă siguranţă o ţine în mână. Nu era o ameninţare în van – îşi dădea seama că bărbatul ştia s-o folosească.

Oamenii aceştia nu se arătau niciodată prea miloşi cu străinii care se rătăceau prin cartierul lor. Femeia îi susţinu privirea îngheţată şi îşi încetini paşii. Dacă şi-ar fi continuat drumul, ar fi ajuns chiar lângă el – nu exista altă cale. Ar fi putut să se întoarcă, dar gestul acesta ar fi fost perceput ca o slăbiciune din partea ei. Dacă suspectau fie şi pentru o fracţiune de secundă că îi era frică şi că nu avea ce căuta acolo, ar fi tăbărât pe ea. Aşa mergeau lucrurile în cartierul acela. Pe de altă parte, ştia că intrase într-un fel de joc cu străinul din faţa ei şi că situaţia trebuia să se rezolve într-un fel sau în altul.

Deşi n-avea nici cea mai mică îndoială că ar fi putut să-i ţină piept bărbatului, simţi un frison al unei frici vechi, ca şi cum o scânteie electrică i-ar fi coborât pe şira spinării. Acum treizeci de ani, ăsta era viciul ei şi al fratelui ei: începutul unei confruntări. Cu toate că părea ciudat, senzaţia era mai degrabă liniştitoare.

— Ei, tu! strigă cineva din spatele ei, smulgând-o din gândurile în care se afundase. Jerome!

— Ce? tresări Sarah.

Se întoarse şi văzu ochii roşii ai unei babornițe. Faţa ei era acoperită cu pete enorme de culoare verzuie şi femeia arăta acuzator cu degetul către Sarah.

— Jerome, cârâi baba din nou, de această dată mai tare şi cu mai multă siguranţă, deschizându-şi gura îndeajuns pentru ca Sarah să îi vadă gingiile de un roz-deschis, total lipsite de dinţi.

Sarah îşi dădu seama că îi căzuse şalul şi că grupul de femei putuse să îi vadă faţa în întregime. *Dar de unde Dumnezeu ştiau cine e?*

— Jerome. Da! Jerome! mugi şi altă femeie, din ce în ce mai convinsă. E Sarah Jerome, nu-i aşa?

Deşi era într-un vârtej de confuzie, Sarah încercă să îşi evalueze rapid toate opţiunile. Privi iute către uşile cele mai apropiate, socotind că, în caz că dădea să iasă urât de tot, ar fi putut să pătrundă într-una dintre clădirile pe jumătate dărâmate şi să se piardă în labirintul de pasaje care începea în spatele lor. Nu era însă foarte convinsă. Toate uşile păreau baricadate zdravăn sau bătute în scânduri.

Era prinsă în capcană, având doar două direcţii în care putea merge – înainte şi înapoi. Privea acum aleea care se deschidea dincolo de grupul de babe, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine s-o rupă la fugă în lungul ei şi să iasă din Mahala, când una dintre femei scoase un ţipăt sfâşietor:

— SARAH!

Tăria vaietului aceluia o făcu să tresară, iar asupra aleii se lăsă apoi o tăcere încordată, stranie.

Sarah se întoarse, începând să se îndepărteze de femei, ştiind că îi va fi mai uşor să treacă pe lângă bărbatul bărbos. Aşa să fie! Trebuia să se măsoare cu el.

În timp ce înainta, el îşi ridică măciuca la înălţimea umărului, iar Sarah se pregăti de luptă, scoţându-şi şalul şi înfăşurându-l în jurul mâinii. Îi venea să îşi dea palme fiindcă nu îşi adusese şi cuţitul.

Ajunsese aproape lângă el când, spre marea ei uimire şi uşurare, bărbatul începu să lovească în catul uşii cu măciuca şi să-i strige numele, cu o voce răguşită. I se alătură şi tovarăşul său, deopotrivă cu femeile din spatele ei.

— SARAH! SARAH! SARAH!

Tot locul se însufleţi, de parcă şi grinzile clădirilor s-ar fi trezit la viaţă.

— SARAH! SARAH! SARAH!

Măciuca bătea în continuare ritmul, în timp ce oamenii ieşeau din case şi se năpusteau pe alee, mai mulţi decât ar fi crezut ea că e posibil. Obloanele de la ferestre se dădeau în lături, lăsând loc

feţelor curioase. Sarah nu reuşi să facă altceva decât să îşi plece capul şi să continue să meargă.

— SARAH! SARAH! SARAH!

Strigătele erau puternice şi se succedau din ce în ce mai repede, iar din toate părţile, tot mai mulţi oameni se alăturau ritmului dictat de măciucă, în vreme ce zgomotul se amplifica, pe măsură ce oamenii începeau să lovească de pereţi, de tocurile ferestrelor şi de clanţelor uşilor căni metalice sau orice altceva le cădea în mână. Era ca o răzmeriţă într-o închisoare, atât de puternică, încât ţiglele caselor începură şi ele să se zguduie în ritmul dictat de strigăte.

Încă amorţită de panică, Sarah nu-şi încetini pasul, dar începu să observe feţe zâmbitoare, luminate de încântare. Bărbaţi bătrâni, aproape îngenuncheaţi de boli, şi femei cocârjate, coloniştii epuizaţi şi nefolositori exilaţi în Mahala îi strigau cu toţii numele, jubilând.

— SARAH! SARAH! SARAH!

O mulţime de guri cu dinţi rupţi şi înnegriţi, ţipând toate la unison. Feţe zâmbitoare, sălbatice şi uneori groteşti, dar pe care se putea citi admiraţie şi chiar *afecţiune.*

Oamenii începuseră să se adune pe stradă. Lui Sarah încă nu-i venea să creadă cât de mulţi îi ieşiseră în cale. Cineva – nu văzu cine – îi îndesă în mână o foaie decolorată. O privi. Era un petic de hârtie aspră, genul de fluturaş pe care presa ilegală îl distribuia locuitorilor Mahalalei – mai văzuse aşa ceva.

Dar aceasta îi făcu inima să stea în loc. Cea mai mare imagine, aflată chiar în mijlocul hârtiei, era un portret al ei, de când era cu vreo câţiva ani mai tânără, dar îmbrăcată în haine aproape identice celor pe care le purta acum. În desen, faţa ei avea o expresie înspăimântată şi privea melodramatic într-o parte, de parc-ar fi fost urmărită. Semăna destul de bine. Acum îşi explica de ce fusese recunoscută. Din pricina fluturaşilor acelora şi a zvonurilor care se răspândiseră ca focul prin toată Colonia, anunţând că fusese adusă înapoi de Styx. În fiecare colţ, mai erau încă patru desene mai mici, realizate într-o manieră asemănătoare, dar nu avea acum timp să le examineze.

Împături hârtia şi trase adânc aer în piept. Se părea că n-avea de ce să-i fie frică, pentru că nu exista nicio ameninţare, aşa că-şi ridică fruntea din pământ, aruncându-şi şalul pe umeri şi continuând să meargă de-a lungul aleii, printre privitorii ce se înghesuiau de o parte şi de cealaltă. Nu îi saluta, nici nu se uita în stânga sau în dreapta, ci îşi vedea de drum, în timp ce hărmălaia

devenea din ce în ce mai tumultuoasă. Urlete ca de lup şi chiote ascuţite acompaniau acum strigătele sacadate de „Sarah! Sarah! Sarah!”, ridicându-se până la bolta de piatră de deasupra, purtându-şi apoi ecourile înapoi spre pământ, ca să le amestece cu strigătele din jurul ei.

Sarah ajunse la un gang îngust care ar fi condus-o afară, în cealaltă parte a Mahalalei. Fără să se uite în urmă, intră, lăsând gloata în spatele ei. Strigătele îi răsunau încă în urechi, iar ritmul bătăilor stârnea rezonanţe asurzitoare în spaţiul îngust din gang.

Ajunsă pe o stradă mai largă, acolo unde se aflau locuinţele unor colonişti mai importanţi, Sarah se opri ca să-şi pună ordine în gânduri. Se simţea ameţită când încerca să înţeleagă ceea ce i se întâmplase. Nu-i venea să creadă că toţi oamenii aceia, pe care nu îi mai văzuse niciodată, o recunoscusem şi manifestaseră o asemenea adulaţie faţă de ea. Până la urmă, erau locuitori ai Mahalalei – ei nu respectau şi nu admirau *pe nimeni* dinafară propriei comunităţi. Nu era stilul lor. Până atunci, nu avusese nici cea mai mică bănuială că era un personaj atât de renumit.

Aducându-şi aminte de foaia care îi fusese îndesată în mână, se opri ca să o examineze mai atent. Hârtia însăşi era grosolană, cu margini neregulate, dar ea nu observă acest lucru, fiindcă ochii îi căzură pe numele ei scris în capul foii, tipărit cu litere complicate într-un banner care flutura ca o flamură în vânt. Iar acela era chipul ei, limpede ca lumina zilei, desenat în mijlocul foii. Artistul făcuse treabă bună, reuşind să îi redea trăsăturile. În jurul ei, o ceaţă stilizată ca un caier de câlţi sau poate că era doar felul artistului de a sugera întunericul forma un fel de ramă ovală, iar în cele patru colţuri ale hârtiei regăsi vignetele mai mici, la care nu avusese timp să se uite mai înainte.

Erau la fel de reuşite ca şi desenul principal. Una o arăta aplecându-se deasupra leagănului fiului ei, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. În fundal se desluşea vag o siluetă despre care presupuse că era a soţului ei, stând deoparte, ca şi cum ar fi vrut să spună că el făcuse tot ce se putea pentru a salva copilul de la moarte.

Următoarea vignetă o înfăţişa împreună cu ambii băieţi, strecurându-se din casă, iar alta o arăta încleştându-se cutezătoare în luptă cu un colonist, într-un tunel slab luminat. Ultimul desen prezenta un grup imens de soldaţi Styx, cu iataganele scoase, alergând după o siluetă ce se pierdea în adâncul unui tunel. Artistul înflorise puţin evenimentele în acel ultim desen, fiindcă lucrurile nu se petrecuseră chiar aşa, dar mesajul era clar. Din instinct, mototoli foaia de hârtie. Era strict

interzis să îi desenezi pe soldaţii Styx în orice fel. *Numai* în Mahala se putea îndrăzni aşa ceva.

Nu reuşea să-şi revină. Viaţa ei... în cinci desene!

Clătina încă din cap a neîncredere, când auzi un scârţâit ca al unei haine de piele şi îşi ridică privirile. Ceea ce văzu o îngheţă.

Gulere tari, imaculate şi haine lungi şi negre, care străluceau sub lumina felinarelor stradale. Styx. Un detaşament destul de numeros – probabil vreo douăzeci şi patru. O priveau în tăcere, nemişcaţi, aşezaţi într-un şir dezordonat de cealaltă parte a străzii. Scena avea ceva asemănător filmelor din Vestul Sălbatic – un grup de călăreţi aranjaţi în jurul şerifului, ca o poteră. Dar în această imagine, şeriful nu era chiar cine te-ai fi aşteptat.

Când privi mai atent, Sarah văzu un Styx mai mic, aflat chiar în centrul rândului din faţă. O recunoscu imediat. Era Rebecca. Fata făcu un singur pas şi apoi se opri, mândră şi dominatoare, în faţa oamenilor ei, radiind forţă. Dar Rebecca era doar o adolescentă!

Cine dracu o fi ea? se întrebă Sarah, nu pentru prima oară. Un membru al aşa-zisei clase conducătoare din Styx? Nimeni dintre coloniştii obişnuiţi nu se apropiase vreodată suficient de Styx pentru a şti cu siguranţă că printre ei există asemenea privilegiaţi. Dar dacă Sarah voia o confirmare că acea clasă chiar exista, atunci avea dovada vie taman în faţa ei, în momentul acela. Indiferent cine ar fi fost Rebecca, ea aparţinea cu siguranţă vârfului societăţii lor şi fusese născută pentru un rol înalt.

Rebecca îşi flutură uşor mâna prin aer, sugerând soldaţilor din flancuri să rămână la locul lor. Din Mahala se auzeau încă strigătele, ceva mai estompate însă de şirurile de case printre care trecuse Sarah. Fata zâmbi aproape amuzată. Îşi încrucişă braţele pe piept şi privi întrebătoare către Sarah.

— Ce primire de erou! zise ea, bătând cu piciorul în pietrele caldarâmului. Cum te simţi când eşti atât de importantă? adăugă ea acru.

Sarah tresări imperceptibil, conştientă de nenumăraţii ochi ca de tăciune pe care soldaţii Styx îi aţintiseră asupra ei.

— Ei bine, sper că te-ai bucurat îndeajuns, fiindcă, în curând, Mahalaua şi toţi nenorociţii care putrezesc înăuntru nu vor mai fi decât o amintire urâtă. Aşteaptă câteva zile, zise Rebecca. Morţi şi îngropaţi, cum se spune.

Sarah nu era sigură cum ar fi trebuit să reacţioneze – să fi fost doar o ameninţare deşartă, fiindcă Rebecca era furioasă că îndrăznise să părăsească Garnizoana şi se aventurase în Mahala?

Din depărtare, se auzi dangătul unui clopot.

— Ajunge cu astea, o anunţă fata. A venit timpul! Pocni din degete, iar soldaţii din spatele ei se aranjară în formaţie. Pornim la drum. Trebuie să prindem trenul.

Capitolul douăzeci şi patru

— Crucea de Doage, zise Drake, privind semnul aşezat lângă fanta ca de cutie poştală prin care se intra sub pământ.

Will aprecie că le luase aproape zece ore de mers rapid, cu porţiuni frecvente în care alergaseră, pentru a ajunge la locul în care – aşa cum crezuse el până atunci – murise Cal. Şi el, şi Chester erau extenuaţi, dar însufleţiţi de o rază de speranţă.

La sugestia lui Drake, făcuseră şi câteva popasuri, dar cu aceste ocazii nimeni nu vorbise. Se mulţumiseră doar să bea apă şi să mestece nişte batoane sărate, cu o aromă indescriptibilă, pe care bărbatul taciturn le scosese dintr-una din pungile de piele de la brâu.

Când alergau, călăuzindu-se doar după lumina abia vizibilă pe care o arunca lămpaşul de miner al lui Drake, Elliott rămăsese mereu în urma lor, ascunsă în umbră. Dar acum, Drake stând lângă intrarea în capcana de zahăr, venise lângă ei. Will sperase că nu avea să mai vadă niciodată locul acela înfricoşător, poarta aceea către tărâmul morţii.

Drake îşi desfăcu centura, iar Elliott îi întinse o mască, pe care el şi-o fixă peste nas şi peste gură.

— Pe asta mi-a dat-o un Limitator mort, zâmbi el cinic spre băieţi.

Pe urmă, se asigură că lentilele acelea ciudate îi erau bine potrivite deasupra ochiului.

— Vreau să te ajut, declară Will. Vin şi eu cu tine.

— Nu, n-o să vii.

— Cal e fratele meu. Era în grija mea.

— Asta n-are nicio legătură. Rămâi cu Elliott şi stai de pază. Am încălcat toate regulile când am venit încoace şi n-am chef să mă las încolţit în timp ce sunt în capcana de zahăr. Drake arătă apoi spre Chester. El e mai puternic – el o să mă ajute.

— Desigur, aprobă Chester zelos.

Elliott îl bătu pe Will pe umăr. Era atât de aproape de el, încât gestul îl luă prin surprindere. Îi arătă movila de pietriş din spatele deschizăturii în pământ.

— Stai în partea asta, şopti ea. Dacă vezi ceva, să nu strigi, atrage-mi doar atenţia. Ai înţeles?

Fata dădu să-i întindă unul dintre cilindrii mici de metal pe care îi cărase Drake, dar acesta o văzu imediat.

— Nu, Elliott, nu ştie încă să le folosească. Dacă o să fie cazul, doar fugiţi şi îndepărtaţi-i de aici. O să ne regrupăm în locul cunoscut. În regulă?

— În regulă. Baftă, îi zise fata, zâmbind pe sub hijabul ei, luând înapoi cilindrul de metal de la Will şi făcându-l să dispară în faldurile hainei.

— Mulţam, zise Drake, păşind către intrare.

Sări înăuntru, urmat îndeaproape de Chester. După ce se făcură nevăzuţi, Will se lăsă pe vine lângă movila de pietre, scrutând întunericul. Trecură minute bune.

— Pssst! Era Elliott.

Will privi în jur. Nu o zări.

— PSSSST! se auzi din nou, mai tare de data aceasta.

Will tocmai se pregătea să o strige, când fata ateriză chiar în spatele lui, ca şi cum ar fi picat din cer. Îşi dădu seama că ea stătuse în vârful movilei.

— Acolo se petrece ceva, şopti fata, arătând undeva în întuneric. E foarte departe, aşa că nu intra în panică. Dar cască ochii.

Dispăru înainte ca Will să aibă măcar şansa de a o întreba ce anume văzuse. Se zgâi în direcţia pe care o indicase fata. Din câteşi dădea el seama, nu se întâmpla absolut nimic.

După câteva minute, auzi o explozie îndepărtată, huruind peste întreaga câmpie. Nu se văzu nicio strălucire, dar Will era sigur că simţise unda de şoc lovindu-i faţa, un curent slab de aer cald care se suprapusese peste briza constantă. Se ridică, iar Elliott i se alătură imediat.

— M-am gândit eu, îi şopti ea la ureche. Limitatorii au aruncat în aer încă o aşezare a coproliţilor.

— Dar de ce fac asta?

— Drake spera că *tu* ai să ne poţi spune.

Will îi văzu ochii întunecaţi sclipind prin deschizătura hijabului.

— Nu, răspunse Will şovăind, de ce-aş şti eu?

— Toate astea au început – mă refer la vânătoarea prietenilor noştri şi a coproliţilor cu care intram în contact – cam în acelaşi moment în care ai apărut tu. Poate că ai stârnit-o. Spune-mi, deci, ce-ai făcut de i-ai aţâţat pe Styx în halul ăsta?

— Eu... eu..., bâigui Will, copleşit de ideea că ar putea avea vreo vină pentru represaliile soldaţilor Styx.

— Ei bine, indiferent ce-ai făcut, n-or să renunţe aşa de uşor. Îi cunosc bine. Ochii fetei se dezlipiră de pe faţa lui. Fii atent! zise

ea, urcând ca o pisică pe versantul abrupt al movilei de pietre şi cumpănindu-şi puşca imensă în mâini.

Mintea lui Will clocotea. *Avea dreptate fata?* Stârnise oare mânia forţelor Styx asupra renegaţilor şi a coproliţilor? Avea el vreo vină în toate astea?

REBECCA!

Gândul la sora sa de odinioară îl făcu să se înece. Oare era posibil ca Rebecca să vrea în continuare să se răzbune? Influenţa ei malefică părea să-l urmărească oriunde mergea, strecurându-se pe urmele lui şi târându-se ca un şarpe veninos. Oare ea era în spatele a ceea ce se întâmpla? Nu, nu avea cum să fie aşa, ar fi fost mult prea aiurea, încercă el să se convingă.

Se gândi la momentul în care, împreună cu Chester, intrase pentru prima dată în lumea subterană, printr-unul dintre sasurile Coloniei, şi pătrunsese apoi în Cartier, dând astfel startul unui lanţ de evenimente care îi scăpaseră repede de sub control. Pe urmă, deşi era extrem de dureros, începu să se gândească la câte vieţi se schimbaseră în rău din cauza lui.

Se simţea în primul rând vinovat pentru Chester, pe care îl târâse în grozăvia aceea – din pricina bunătăţii inimii sale, se oferise să-l ajute să îşi caute tatăl. Apoi fusese Tam, care îşi pierduse viaţa apărându-l pe el, în Oraşul Etern. Şi nu putea să-i uite nici pe tovarăşii lui Tam: Imago, Jack şi ceilalţi, ale căror nume nu şi le putea aduce aminte pe moment şi care acum erau probabil fugari. Toate se întâmplaseră din cauza lui. Povara era mult prea mare. *Nu,* încercă el să se convingă, *nu eu sunt cauza tuturor acestor lucruri. Nu se poate.*

Câteva minute mai târziu, atenţia lui Will se îndreptă asupra unei mişcări abia sesizabile dinăuntrul deschizăturii din pământ. Îl văzu pe Drake ieşind în goană, cu părul plin de particule albe, răspândindu-se de pe capul şi umerii lui ca nişte confetti. Ducea în braţe trupul inert al lui Cal. Chester ieşi imediat după el.

Drake se opri pentru o clipă, scuturându-şi masca şi dându-şi-o jos. Pe urmă, îşi reluă imediat goana nebună către canal.

— Haide, îl zori Elliott pe Will, care privea ca prostit.

Cei trei îl urmară pe Drake, a cărui siluetă înaltă se decupa în semiîntunericul ce îi înconjura, împrăştiind încă particule albe în urma sa. Când ajunse la canal, nu se opri. Sări de pe mal direct în apa neagră şi ateriză cu un pleoscăit puternic. Apa se închise deasupra lui, înghiţindu-l atât pe el, cât şi pe Cal.

Will şi Chester rămaseră pe mal, privind fără să înţeleagă ce se întâmplă. Apa se linişti, iar în locul în care căzuseră cei doi se mai

putea vedea doar un ciorchine de bule de aer. Will îl privi pe Chester.

— Ce face?

— Habar n-am, ridică Chester din umeri.

— L-ai văzut pe Cal?

— Nu prea, răspunse Chester.

Se auzi un plescăit uşor, ca şi cum undeva, în adâncuri, apa era agitată. Cercuri minuscule apărură la suprafaţă, dar apa redeveni curând nemişcată. Pe măsură ce secundele treceau, Will începu să se întrebe dacă nu cumva ceva nu era în regulă.

Holbându-se încă în gol spre canal, Chester zise, pe un ton destul de pesimist:

— Mie mi s-a părut destul de mort, dar nu l-am văzut prea bine.

— N-ai fost în cavernă?

— Drake mi-a zis să aştept afară. El a intrat foarte încet înăuntru. Presupun că încerca să nu declanşeze chestiile alea. Dar apoi a ieşit în fugă...

Se întrerupse din povestit, căci la suprafaţa apei apăru capul lui Drake. Bărbatul îşi deschise gura larg şi respiră adânc de câteva ori. Nu puteau să vadă trupul lui Cal, fiindcă Drake îl ţinea sub apă. Dădu de câteva ori din mâini şi înotă către mal, unde îşi sprijini un umăr de zidul de piatră. Îl ridică pe Cal din apă, aşa încât i se vedea torsul, şi apoi începu să îl zgâlţâie cu sălbăticie. Capul lui Cal se bălăngănea de pe un umăr pe celălalt, gata să i se rupă şi să-i cadă. Apoi Drake se opri, ţinându-l nemişcat pe Cal şi privindu-i atent faţa.

— Luminaţi-l cu lanternele, le ordonă el băieţilor. Will şi Chester îi dădură imediat ascultare. Chipul băiatului era oribil la vedere. Avea o paloare albăstruie morbidă şi era înţesat de umflături de culoare albă. Nu dădea nici cel mai mic semn de viaţă. Nici măcar unul. Will era pe cale să se lase cuprins de disperare, gândindu-se că totul nu fusese decât o pierdere de vreme. Fratele său era mort şi nimeni şi nimic nu mai puteau schimba asta.

Drake îl zgâlţâi însă din nou pe băiat şi apoi îl pocni puternic peste faţă.

Şi Will, şi Chester auziră un icnet.

Capul lui Cal tresări. Trase puţin aer în piept şi apoi tuşi slab.

— Slavă Domnului, slavă Domnului! repetă Chester fără oprire.

El şi Will se priveau unul pe celălalt cu ochii holbaţi a neîncredere. Will clătină din cap. Era uluit. Până în momentul acela, nu ştiuse la ce să se aştepte. Nu îndrăznise să spere la nimic. Realitatea era însă dincolo de cele mai sălbatice vise ale sale – chiar în faţa ochilor săi, fratele său părea să fi înviat din morţi.

Cal mai respiră de două ori încet şi şuierat, apoi tuşi din nou, mai puternic de data aceasta. Pe urmă, începu să tuşească încontinuu, horcăind de parcă nu reuşea să tragă destul aer în plămâni. Capul îi zvâcnea spasmodic pe umeri şi începu deodată să vomeze.

— Hai, băiete! Bine! zise Drake, sprijinindu-l. Asta-i!

Drake se întoarse şi îl ridică pe Cal cât de sus putu.

— Luaţi-l, le zise el celor de pe mal.

Will şi Chester îl apucară fiecare de câte un braţ şi îl traseră, întinzându-l apoi pe mal.

— Nu, nu-l lăsaţi să se întindă! le zise Elliott. Ridicaţi-l în picioare! Scoateţi-i cămaşa. Plimbaţi-l pe-aici şi nu-l lăsaţi să stea. Aşa o să-şi elimine otrava.

Când îi dădură jos cămaşa, băieţii văzură pielea albastră a lui Cal în toată splendoarea sa. Toată suprafaţa era presărată cu gâlme albe. Ochii roşii ca focul îi erau larg deschişi, iar gura mima diverse cuvinte, dar fără să scoată vreun sunet. Pe urmă, susţinându-l fiecare dintr-o parte, îl plimbară repede, în cercuri strânse. Capul lui Cal atârna inert şi nu reuşi să facă nici măcar un pas din proprie voinţă.

Drake se căţărase afară din canal şi stătea ghemuit pe mal, în timp ce Elliott scruta orizontul prin luneta puştii.

Eforturile lui Will şi ale lui Chester nu păreau să fie de ajuns. După o vreme, ochii lui Cal se închiseră, iar gura încetă să i se mai mişte. Îşi pierdu din nou cunoştinţa.

— Staţi, zise Drake, ridicându-se în picioare.

Veni repede către locul în care se aflau băieţii şi, ţinând capul lui Cal cu o mână, începu să îl plesnească fără milă peste obraji cu cealaltă. Repetă de mai multe ori agresiunea aceea ciudată. Lui Will i se păru că vede cum coloraţia albastră a feţei începe să se retragă din obrajii fratelui său.

Cal ridică din sprâncene, iar Drake se opri, scrutându-i cu atenţie chipul.

— L-am scos chiar în ultimul moment. Dacă ar mai fi stat puţin, narcoticele l-ar fi prins definitiv în mrejele lor, iar sporii ar fi

început să prindă rădăcini, zise Drake. Cu timpul, l-ar fi digerat în întregime. Un sac omenesc de îngrăşământ.

— Sporii?

— Da, ăştia, zise Drake, frecând violent cu degetul mare una dintre umflăturile albe de pe gâtul lui Cal.

O bucăţică din ea se desprinse, lăsând la vedere o piele chiar mai albastră decât cea de pe faţă, împestriţată cu picături mici de sânge.

— Germinează – aşa cum o fac şi astea – şi îşi împlântă rădăcinile, care cresc în carnea victimei, absorbind toţi nutrienţii din ţesuturile vii.

— Dar o să se facă bine, nu-i aşa? întrebă repede Will.

— A stat în comă destul de multă vreme, răspunse Drake, ridicând din umeri. Ţineţi însă minte, în caz că vreunul dintre voi e destul de prost ca să mai intre vreodată într-o capcană de zahăr: victima trebuie trezită prin şocuri violente. Sistemul nervos aproape că încetează să funcţioneze şi e nevoie de o traumă majoră ca să-l porneşti din nou. O modalitate e să bagi victima sub apă. Aproape că trebuie *să o îneci* ca *să o salvezi.*

Cal părea să îşi piardă din nou cunoştinţa, aşa încât Drake începu iar să îl lovească puternic – plesnetele aproape că-i spărgeau timpanele lui Will. Pe urmă, Cal îşi dădu brusc capul pe spate. Trase adânc aer în piept şi apoi scoase cel mai oribil strigăt cu putinţă, înfiorându-i pe Will şi pe Chester. Era un sunet nepământean, animalic, care se rostogoli cu ecou peste deşertul prăfos din jurul lor. Dar le învie speranţele băieţilor, ca şi cum ar fi fost primul ţipăt al unui copil abia născut. Drake îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

— Asta e! Acum continuaţi să îl plimbaţi.

Îl purtară iarăşi, în cercuri nesfârşite, şi, încetul cu încetul, viaţa începu să se întoarcă în trupul slăbit al băiatului.

Prinse să meargă şi el cu ei, mai întâi schiţând doar nişte gesturi vagi – semne timide că încerca să păşească –, apoi reuşi să facă paşi mari, dar necontrolaţi, în timp ce capul i se bălăngănea pe umeri, ca şi cum ar fi fost beat.

— Drake, ai face bine să te uiţi la asta, zise Elliott, care potrivea vizorul lunetei de pe puşcă.

Drake ajunse imediat lângă ea şi îi luă arma. Privi şi el prin lunetă.

— Da... văd şi eu... ciudat...

— Ce crezi? întrebă fata. Ridică o mulţime de praf.

Bărbatul lăsă puşca de la ochi şi o privi uluit.

— Styx... *călare?*
— Nu se poate, zise ea neîncrezător.
— În mod sigur au zărit vreo rază de lumină de la noi, spuse Drake, dându-i arma înapoi. Nu putem să mai zăbovim pe-aici.
Se apropie hotărât de Will şi de Chester.
— Îmi pare rău băieţi, dar se pare că nu avem timp să mâncăm sau să ne odihnim. O să vă car eu echipamentul, dar voi trebuie să vă descurcaţi cu... pacientul.
Cu aceste vorbe, ridică ambele rucsacuri pe câte un umăr şi apoi se îndepărtă, fără să mai piardă nicio clipă.

Will şi Chester îl cărau pe Cal între ei, Will ţinându-l de subsuori, în timp ce Chester îi ridicase picioarele. Alergau cât puteau de repede, folosindu-se de lumina chioară aruncată de lampa de miner a lui Drake ca să se orienteze.
— N-or să ne poată urmări în tuburi, dacă sunt călare, le spuse Drake, cu glas reţinut, peste umăr. Dar avem cale lungă până să ieşim la liman. Grăbiţi-vă!
— Mă rupe! gemu Will, când piciorul i se lovi din nou de o piatră, făcându-l să se împiedice. Reuşi cu greu să nu-l scape pe fratele său. Cântăreşte o tonă, la dracu!
— Gura! se răsti Drake. Ţine pasul!
Sudoarea curgea în şuvoaie de pe Will şi de pe Chester, în timp ce se străduiau din răsputeri să înainteze; sufereau cumplit din cauza epuizării şi a foamei. Will avea un gust neplăcut în gură, ca şi cum corpul său şi-ar fi consumat şi ultimele rezerve. Se simţea ameţit şi se întreba dacă şi lui Chester îi era la fel de greu. Parcă pentru a le complica şi mai mult misiunea, Cal se zbătea încontinuu, arcuindu-se şi răsucindu-se. În mod evident, nu înţelegea ce i se întâmplă şi încerca să scape din strânsoarea celor doi băieţi.

Ajunseră într-un târziu la marginea Câmpiei Mari. Băieţii simţeau că se vor prăbuşi, iar membrele le erau grele ca plumbul din cauza oboselii. Intrară într-un tub de lavă şi, după ce trecură de primul colţ, Drake se întoarse către ei.
— Hai să stăm o secundă, le ordonă el şi îşi dădu jos unul dintre rucsacuri. Luaţi puţină apă. Am părăsit Câmpia mai devreme decât ar fi trebuit... e mai sigur, dar asta înseamnă un urcuş mai lung către casă.
Băieţii se prăbuşiră, recunoscători, la pământ, ţinându-l încă pe Cal între ei.

— Elliott, pune vreo două capcane, zise apoi Drake.

Apărând de nicăieri, fata intră în raza slabă a lămpii lui Drake, ghemuindu-se ca să aşeze ceva lângă zidul de piatră. Era un bidon pântecos, având dimensiunile unei conserve mai mari şi o culoare de un maro-murdar. După ce îl fixă de un mic bolovan cu ajutorul unei fâşii de pânză, se dădu înapoi, întinzând o bucată de sârmă atât de subţire, încât Will şi Chester abia dacă o puteau vedea, pe care o duse până în peretele celălalt, de-a curmezişul tunelului. Acolo, fixă sârma într-o crăpătură şi apoi o ciupi încetişor – scoase un zbârnâit grav.

— Perfect! şopti ea, întorcându-se către recipient. Întinsă pe burtă, Elliott slăbi cu multă grijă un fel de cui care ieşea prin dop şi apoi se ridică.

— Gata! zise ea încet.

Drake se întoarse către Will şi Chester.

— Trebuie să mergem mai departe, pentru ca Elliott să poată pune şi a doua capcană, le spuse el, luând din nou rucsacul.

Will şi Chester se ridicară cu mare greutate în picioare, ţinându-l pe Cal între ei. Băiatul începuse să scoată sunete stranii, fără sens, scâncete şi mormăieli, bolborosind cuvinte pe care cei doi băieţi le recunoşteau cu greu, cum ar fi „foame” sau „sete”. Nici Will şi nici Chester nu aveau timpul sau energia necesară să îşi bată capul cu aşa ceva. Îl cărară câteva sute de metri şi apoi se opriră din nou, odată cu Drake.

— Nu, nu vă aşezaţi! le ordonă el.

Rămaseră în picioare, urmărind-o pe Elliott cum montează o altă capcană.

— Şi ce-or să facă astea? întrebă Will, sprijinindu-se, cu răsuflarea tăiată, de peretele tubului de lavă, în timp ce privea, împreună cu Chester, cum Elliott repeta gesturile de mai devreme.

— Or să facă *bum,* îi spuse Drake. Sunt explozibile.

— Dar de ce ai nevoie de două?

— Primul are o întârziere în declanşare. Gulerele Albe o vor porni, vor da şi peste a doua încărcătură şi ambele vor detona aproximativ în acelaşi moment. Şi uite aşa, cât ai clipi, or să se pomenească blocaţi în tunelul ăsta. Cel puţin, asta-i teoria...

— Deşteaptă chestie, zise Will impresionat.

— De fapt, zise Drake, trăgându-se mai aproape de el, de cele mai multe ori punem două sau mai multe, fiindcă nenorociţii ăia sunt al dracului de buni în a le depista.

— A, m-am prins, bâigui Will, ceva mai puţin impresionat.

După calculele lui Will, parcurseseră deja câţiva kilometri, când auziră explozibilele declanşându-se într-o succesiune destul de rapidă, ca două aplauze imense. Pe urmă, după o pauză de câteva secunde, simţiră cum un curent de aer le răcoreşte gâturile scăldate în sudoare. Drake nu se opri niciun moment, continuând să meargă într-un ritm pe care ei îl puteau ţine cu greu. Iar când nu reuşeau să se mişte pe cât de repede voia el, Drake se întorcea, mârâind ameninţător spre ei. Will îl mai ţinea pe Cal doar de un braţ, în timp ce celălalt atârna inert, lovindu-se câteodată de picioarele lui Will.

Parcurseră tub după tub, urcând şi coborând, strecurându-se uneori prin serii de cavităţi înguste şi alteori croindu-şi drum prin caverne pe jumătate inundate. În acestea din urmă, erau siliţi să-l ridice pe Cal până pe la umerii lor, făcând eforturi ca faţa băiatului să nu ajungă sub apă.

Cal părea că îşi revine în simţiri şi asta îl făcea să fie din ce în ce mai greu de cărat, fiindcă se zbătea şi se zvârcolea ca să le scape din strânsoare. Uneori, îi învingea, iar băieţii îl scăpau pe jos. Într-una dintre ocaziile acestea, nici Will şi nici Chester nu mai găsiră forţa să îl ţină şi, cu un pleoscăit puternic, băiatul se prăbuşi pe pământul mustind de apă. Cal începu să gâlgâie nişte înjurături guturale, în timp ce băieţii se căzneau să-l ridice iar.

— IR-AR OI DE OŞTI!

— VĂ RACU’ E OI!

Înjurăturile acestea de neînţeles, combinate cu furia lui ineficientă, erau atât de comice, încât Will nu reuşi să-şi oprească un chicotit. Chester cedă şi el, începând numaidecât să râdă şi făcând ca invectivele bizare şi bâlbâite care ieşeau din gura lui Cal să se înmulţească, în timp ce dădea din braţe nebuneşte. Oboseala băieţilor şi sentimentul de uşurare pentru că reuşiseră să îl salveze pe Cal îi făceau să se simtă puţin cu capul în nori.

— Hm... nu cred că mi s-a mai spus vreodată în felul ăsta, zise Chester, respirând anevoie din cauza efortului. Oi de oşti? repetă el, pronunţând cuvintele cu grijă.

— Trebuie să recunosc, rânji Will. Întotdeauna mi s-a părut c-ai fi un pic cam osc.

Începură amândoi să râdă isteric, iar Cal, care putea evident să audă tot ceea ce-şi spuneau ei, începu să dea din mâini cu şi mai mare violenţă.

— Piţi ‘racu ‘onorociţi! zbieră el aspru şi apoi fu apucat de un acces paroxistic de tuse.

— Gura! şuieră Drake din faţă. O să ne trădaţi poziţiile!

Cal deveni imediat ceva mai docil, dar nu din cauza apostrofării lui Drake, ci fiindcă îşi dădu seama că înjurăturile nu-i serveau la nimic. În schimb, încercă să-i prindă piciorul lui Will, ca să îi pună piedică. Amuzamentul lui Will se transformă repede în iritare şi îl zgâlţâi supărat pe fratele său.

— Cal, ajunge! se răsti el. Dacă nu încetezi, o să te lăsăm aici, să te găsească Styx.

Într-un târziu, constatară că ajunseseră din nou la tabără. Fiindcă nu trecuseră prin tunelul inundat, Will îşi dădu seama că o apucaseră pe alt drum. Îl traseră pe Cal în sus, înnodându-i frânghia peste piept, şi apoi îl aşezară pe unul dintre paturile din camera de la capătul tunelului. Drake le spuse să picure puţină apă în gura băiatului. Cal tuşea şi scuipa, cea mai mare parte a apei scurgându-i-se pe bărbie, dar reuşi să bea destul înainte de a cădea într-un somn adânc.

— Chester, ai tu grijă de el! Will, tu vii cu mine!

Will îl urmă ascultător pe Drake în lungul coridorului. Simţea un fel de emoţie înfiripându-i-se în suflet, ca atunci când se trezea convocat în biroul directorului şcolii, fiindcă trăsese chiulul.

Intrară într-un spaţiu întunecos şi apoi, trecând printr-o uşă de metal, Will se pomeni într-o încăpere mare, în care strălucea un singur glob luminos, atârnat din centrul tavanului. Camera avea pe puţin treizeci de metri lungime şi, probabil, doar vreo câţiva metri mai puţin în lăţime. Într-un colţ, se vedeau două paturi făcute din bucăţi groase de fier şi fiecare centimetru pătrat al pereţilor era acoperit de tot felul de echipamente. Era un fel de cameră a comorilor militare şi, rotindu-şi ochii, Will observă rastele întregi pline cu nenumăraţi cilindri din aceia ciudaţi, din care Elliott încercase să îi dea şi lui, la Crucea de Doage. Mai erau şi câteva costume cenuşii dezumflate, asemănătoare celor purtate de coproliţi, şi tot felul de plase, colaci de frânghie şi raniţe, atârnate toate în rânduri ordonate.

În timp ce mergea în spatele lui Drake, Will privi către Elliott, care stătea între cele două paturi butucănoase. Era cu spatele la el şi observă că îşi scosese jacheta şi pantalonii, pe care îi aranja acum într-un dulap din perete. Era îmbrăcată doar într-o vestă şi nişte pantaloni scurţi de culoarea fildeşului vechi, iar băiatul nu se putu abţine să nu se uite la picioarele ei subţiri, dar cu muşchi bine conturaţi. Pielea îi era mânjită cu noroi şi, la fel ca faţa lui Drake, părea să fie acoperită de un număr impresionant de cicatrice, a căror culoare albicioasă ieşea în evidenţă, contrastând cu stratul de praf maroniu-roşcat ce îi acoperea fiecare centimetru

pătrat de piele. Uluit să o vadă astfel, Will se opri în loc, dar observă imediat că Drake îl priveşte pătrunzător.

— Stai jos, îi ordonă el, arătând către un loc de lângă zid, tocmai în clipa în care Elliott ieşea dintre cele două paturi.

Avea o faţă izbitor de feminină, cu pometi înalţi şi buze moi şi pline, ce se arcuiau sub un nas fin. Când fata îl privi în treacăt, înainte de a căsca şi de a-şi trece o mână cu degete subţiri prin părul tuns scurt, negru ca smoala, Will văzu strălucirea întunecată a ochilor ei. Braţele şi încheieturile îi păreau atât de fragile, încât lui Will nu îi venea a crede că se uita la aceeaşi persoană care mânuia puşca aceea lungă de parcă n-ar fi fost mai grea decât un băţ de bambus.

Privirea îi căzu pe braţul fetei, care avea o adâncitură incredibilă în biceps. Pielea de pe marginea golului aceluia era încreţită şi avea striaţii roz. Suprafaţa era aspră, ca şi cum deasupra ar fi picurat cineva ceară dintr-o lumânare. Primul gând al lui Will a fost că din braţul lui Elliott se muşcase cu multă furie.

Dar tot ceea ce observase păli în faţa faptului absolut uimitor că părea să fie foarte *tânără,* probabil nu cu mult mai mare decât el. Era ultimul lucru la care se aştepta, dată fiind prezenţa ei intimidantă când fuseseră afară, în Câmpia Mare.

— Te simţi bine? o întrebă Drake, în timp ce fata căscă din nou, scărpinându-se gânditoare pe un umăr.

— Mda. Mă duc să fac un duş, răspunse ea, lipăind cu picioarele goale către uşă, fără să-i mai arunce vreo privire lui Will, care rămăsese cu gura larg căscată.

Abia când Drake pocni din degete în faţa ochilor săi ca să-l facă atent, Will îşi dădu seama că se zgâise la Elliott şi, spăsit, se strădui să evite privirea bărbatului.

— Uită-te aici, zise Drake, ceva mai apăsat de data aceasta.

Lângă perete erau aşezate două cufere butucănoase de metal, pe care se aşezară, unul în faţa celuilalt. Deşi gândurile lui Will nu erau deloc ordonate, băiatul începu să vorbească.

— Eu... ăăă... voiam să-ţi mulţumesc pentru că l-ai salvat pe Cal. M-am înşelat în privinţa ta şi a lui Elliott, mărturisi el, în timp ce ochii i se îndreptară involuntar către uşa pe care dispăruse fata, deşi aceasta părăsise încăperea de o bucată bună de vreme.

— Sigur, zise Drake, făcând un semn scurt cu mâna. Nu asta mă îngrijorează acum. Se petrece ceva şi trebuie neapărat să aflu ce ştii.

Cuvintele lui îl luară cumva prin surprindere pe Will, care îl privi pe bărbat cu o expresie perplexă.

— Ai văzut şi tu ce fac soldaţii Styx. Omoară proscrişii pe capete.

— Omoară proscrişii, repetă Will şi se înfioră, amintindu-şi incidentul la care fusese martor împreună cu Chester.

— Da, trebuie să admit că nu regret dispariţia unora dintre ei, dar în zilele astea am pierdut şi o mulţime de prieteni. În trecut, Styx ne cam lăsau în pace, cu excepţia cazurilor în care aveau nevoie să ucidă pe careva din răzbunare, fiindcă vreunul dintre noi exagerase, iar unul dintre ei dispăruse. Acum e altceva. Suntem scoşi din ascunzători, suntem hăituiţi şi nu cred că Styx se vor opri înainte să ne prindă pe toţi şi să ne omoare.

— Dar de ce să-i ucidă şi pe coproliţi? întrebă Will.

— Ca să le dea un semn, ca să nu mai facă negoţ cu noi sau să ne ajute în vreun fel. În orice caz, asta nu e o noutate. Gulerele Albe intervin periodic pentru a limita numărul coproliţilor, zise Drake, frecându-şi tâmplele, ca şi cum toate astea l-ar fi îngrijorat profund.

— Cum adică *intervin?* întrebă Will, care părea să nu înţeleagă.

— Îi măcelăresc în masă, răspunse Drake cu brutalitate.

— O, îngăimă Will.

— Nu încape îndoială că Styx caută ceva. Prin Câmpia Mare mărşăluieşte un batalion întreg de Limitatori şi, din câte am văzut, în fiecare zi din trenul minerilor coboară tot mai mulţi ofiţeri superiori. Drake ridică din sprâncene. Am aflat, de asemenea, dintr-o sursă demnă de încredere, că savanţii lor au coborât şi ei aici, ca să testeze ceva pe oameni. Se zice că ar fi delimitat un fel de spaţiu de laborator, deşi eu, unul, nu l-am găsit încă. Nimic din chestiile astea nu-ţi spune ceva? întrebă Drake, oprindu-se ca să-l scruteze pe Will cu ochii săi uimitor de albaştri. Nu ştii nimic despre toate astea, nu-i aşa? îi zise el băiatului.

Will clătină din cap.

— Atunci trebuie să-mi zici tot ce ştii. Cine eşti, mai exact?

— Ăăă... da, răspunse Will, care nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă sau cât de multe dorea Drake să afle.

Se simţea secătuit şi îl durea fiecare muşchi din corp, de pe urma efortului de a-l căra pe Cal, dar era gata să îl ajute pe Drake, în orice fel ar fi fost necesar. Începu să povestească, intrând destul de mult în detalii, iar Drake îl întrerupea din când în când, punându-i întrebări ciudate. Pe măsură ce povestirea înainta, tonul bărbatului se înmuia, devenind aproape binevoitor.

Will povesti despre modul în care tatăl său vitreg, dr. Burrows, observase un grup de bărbaţi din Highfield care nu prea păreau să

aibă ce căuta acolo şi cum începuse să îi cerceteze. Investigaţia lui îl făcuse să excaveze un tunel care îl dusese până în Colonie. Pe urmă, Will îi spuse cum tatăl său vitreg luase de bunăvoie trenul minerilor. Ajuns în acest punct al povestirii, înghiţi cu greutate şi simţi cum se sufocă.

— Iar acum tata e pe-aici, pe undeva. Nu l-ai văzut cumva? zise el repede.

— Nu, eu nu. Drake ridică o mână, răspunzând astfel agitaţiei evidente a băiatului. Dar, şi să ştii că nu vreau să-ţi faci cine ştie ce speranţe, am vorbit de curând cu un tip...

Drake păru că ezită.

— Şi? zise Will nerăbdător, implorându-l parcă să continue.

— El auzise că ar fi un străin care se învârte printr-un sat al coproliţilor. Aparent, bărbatul ăla nu e nici colonist, nici Styx... poartă ochelari.

— Da? spuse Will, aplecându-se cu speranţă spre el.

— ...şi îşi tot notează ceva într-un carnet.

— Ăsta e tata! Trebuie să fie! explodă Will, râzând uşurat. E musai să mă duci la el.

— Nu pot, răspunse Drake sec.

Bucuria lui Will se transformă imediat în exasperare pură.

— Cum adică nu poţi? Trebuie! îl imploră Will, apoi frustrarea îi făcu mintea să-i dea în clocot şi băiatul sări în picioare. E tata! Trebuie să-mi arăţi unde e!

— Stai jos! îi porunci Drake, pe un ton fără echivoc.

Will nu se mişcă.

— Ţi-am spus să stai jos... şi să te calmezi, ca să pot termina ce am de zis.

Will se aşeză încet, reluându-şi locul de pe cufăr, dar pieptul îi tresălta de emoţie.

— Ţi-am spus că nu vreau să-ţi faci iluzii. Tipul nu mi-a zis unde anume se află bărbatul acesta, iar Adâncurile sunt extrem de întinse. În orice caz, dată fiind activitatea Gulerelor Albe din ultima vreme, coproliţii îşi mută aşezările. E foarte probabil ca el să-i fi urmat.

Will rămase tăcut pentru o vreme.

— Dar dacă *este* într-adevăr tata, înseamnă că n-a păţit nimic, nu-i aşa? întrebă băiatul într-un târziu, căutând confirmarea vorbelor sale în ochii lui Drake. Crezi că o să fie în siguranţă?

Drake îşi frecă gânditor bărbia.

— Atâta vreme cât nu dă peste vreun pluton de execuţie al Limitatorilor...

— O, slavă Domnului, zise Will, închizându-şi ochii pentru un moment.

Chiar dacă Drake nu putea să-i spună unde se afla tatăl său, Will se simţea încurajat de informaţia că dr. Burrows era măcar în viaţă şi asta îl însufleţi pe loc.

Se apucă să-şi depene propria poveste: cum, după ce tatăl său vitreg dispăruse, îl rugase pe Chester să îl ajute şi ajunseseră în Colonie. Îi povesti despre cum fuseseră prinşi şi despre interogatoriile îngrozitoare la care îi supuseseră ofiţerii Styx. Pe urmă, îi povesti despre prima întâlnire cu fratele şi cu tatăl său adevărat, ca şi despre descoperirea faptului că fusese adoptat şi că părinţii săi vitregi nu îi spuseseră niciodată lucrul acesta. Când pomeni despre adevărata sa mamă şi spuse că ea fusese singura persoană care supra-vieţuise după ce evadase din Colonie, Drake îl întrerupse brusc.

— Numele! Cum o chema?

— Ăăă... Jerome. Sarah Jerome.

Will auzi cum Drake trage repede aer în piept şi, în tăcerea care urmă, băiatul observă că privirea pătrunzătoare a celuilalt părea să se fi schimbat. Se putea spune că îl privea cu alţi ochi.

— Vrei deci să-mi spui că eşti fiul ei? zise Drake, îndreptându-se de spate. Că eşti fiul lui Sarah Jerome?

— Da, confirmă Will, surprins de reacţia bărbatului. Şi Cal la fel, adăugă el murmurând.

— Şi mama ta... are un frate.

Will nu îşi dădu seama dacă fusese o întrebare sau pur şi simplu enunţul unei stări de fapt.

— Da, a avut, răspunse el. Pe unchiul Tam.

— Tam Macaulay.

Will încuviinţă, impresionat că Drake îl ştia după nume pe unchiul său.

— Ai auzit de el?

— Doar de reputaţia sa. Ştiu că nu era preferatul oamenilor puternici din Colonie... îl considerau un tip-problemă, răspunse Drake. Dar ai spus *a avut?* Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit, salvându-ne pe Cal şi pe mine de un detaşament de soldaţi Styx, răspunse Will cu tristeţe.

Drake se încruntă, iar Will continuă să-i povestească tot ce ştia despre Rebecca şi despre felul în care Tam se luptase şi îl omorâse pe tatăl fetei.

Drake fluieră încetişor.

— Ai lăsat partea cea mai interesantă pentru sfârşit, zise el şi apoi se zgâi la Will câteva secunde. Aşadar, continuă bărbatul pe un ton molcom, ai stârnit pe cineva aflat chiar în vârful ierarhiei Styx şi, spuse Drake, tăcând preţ de o bătaie de inimă, acum ei îţi vor capul pe tipsie.

Will realiză năucit că bărbatul avea dreptate şi nu mai ştiu ce să zică.

— Dar..., începu el.

Drake nu-i dădu voie să continue.

— N-au cum să te lase liber. Aşa cum Sarah e un fel de model, un erou pentru insurgenţii din Colonie, şi tu vei fi privit în acelaşi fel.

— Eu? întrebă Will, înghiţind nodul din gât.

— Da, zise Drake. Ar trebui să porţi un fel de etichetă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că tu, prietene, eşti un tip în jurul căruia e extrem de periculos să te afli, îi explică Drake băiatului uimit. Asta s-ar putea să fie un alt motiv pentru care Câmpia s-a umplut de Limitatori.

Căzând apoi pe gânduri, Drake îşi sprijini coatele pe picioarele sale lungi, aplecându-se şi începând să studieze podeaua.

— Asta pune evenimentele într-o cu totul altă lumină.

— De ce? Nu, nu din cauza mea se întâmplă toate astea, nu se poate, protestă Will vehement. Ştii şi tu cât de rău e în Colonie...

— Nu, nu ştiu, îl contră Drake fioros, ridicându-şi capul. N-am mai fost pe-acolo de multă vreme.

— Dar, oricum, de ce să mă mai urmărească? Ce-aş putea eu să le mai fac?

— Nu asta contează. Pur şi simplu nu acceptă ca vreun om să îi provoace şi să scape apoi nepedepsit. Drake pufni zgomotos. Pentru Styx nu există *lasă-mă în pace şi te las în pace.*

— Dar ai spus că o mulţime de soldaţi Styx au venit aici. Nu se poate s-o fi făcut atâţia doar ca să mă caute pe mine, nu-i aşa?

— Nu... aici ai dreptate, clătină Drake din cap, mijindu-şi ochii. Probabil că vor să te elimine, dar, dat fiind numărul mare al celor care vin aici şi al savanţilor care au apărut pe lângă ei, nu încape îndoială că lucrează la ceva important. Indiferent ce este acel ceva, pare să fie vital pentru ei.

— Dar tu ce crezi că ar putea fi? întrebă Will.

Bărbatul clătină din cap, fără să-i ofere vreo explicaţie.

— Pot să te întreb ceva? îndrăzni Will să zică.

Drake schiţă un gest aprobator.

— Ăăă... Chester crede că eşti un luptător pentru libertate. Aşa e?

— Nu, nici pe departe. Sunt un suprasol, ca şi tine.

— Glumeşti! exclamă Will. Şi cum ai...?

— E o poveste lungă. Poate altădată, îl întrerupse Drake. Mai e ceva ce vrei să ştii?

Will îşi adunase curajul să-i adreseze întrebarea care îi stăruia în minte de o bună bucată de vreme.

— De ce...? începu el, cu vocea tremurându-i şi întrebându-se dacă nu cumva îndrăzneşte prea mult.

— Zi! îl îndemnă Drake, îndoindu-şi braţul.

— De ce... de ce l-ai salvat pe Cal? Care e motivul pentru care ne ajuţi?

— Piatra aia pe care o porţi la gât, se eschivă Drake, de parcă n-ar fi vrut să-i dea un răspuns.

— Asta? întrebă Will, ducându-şi degetele la pandantivul de jad verde de la gâtul său.

— Da, de unde o ai?

— De la Tam. Pipăind cele trei linii subţiri, convergente, săpate în suprafaţa netedă a pietrei, Will privi încă o dată pandantivul. E ceva important?

— Legenda menţionează o rasă de oameni aflată mult mai jos, la capătul Porului. Se spune că ar fi la fel de veche precum Pământul. Am văzut de multe ori simbolul acela... e gravat pe templele lor, care zac în ruine.

Drake continuă să se uite la pandantiv, cufundându-se din nou în tăcere, iar Will începu să se simtă din ce în ce mai ciudat.

Dacă nu ar fi fost atât de epuizat, Will ar fi lansat un şuvoi de întrebări despre Por şi despre rasa aceea antică de care pomenise Drake. Aşa însă, mintea lui era preocupată de chestiuni mai urgente. Se foi stingherit pe cufărul de metal şi apoi zise:

— Ăăă... nu prea mi-ai răspuns... te întrebasem de ce ne ajuţi.

Drake îl privi în ochi şi, pentru prima dată, îi zâmbi de-adevăratelea, deşi zâmbetul nu se prea potrivea cu căutătura sa oţelită.

— Eşti un puşti încăpăţânat, nu-i aşa? Dolofanul ăla de Chester nu e atât de insistent. Se lăsă pe spate, iar pe chip i se întipări o expresie contemplativă. Unii comandă, iar alţii urmează ordinele, zise el încetişor.

— Hm? făcu Will, care nu auzise ce spusese bărbatul.

— E răspunsul la întrebarea ta, zise Drake, îndreptându-se de spate. Viaţa e grea aici, jos, dar faptul că trăim ca animalele nu

înseamnă că ne-am pierdut şi umanitatea. Există şi proscrişi mai puţin binevoitori decât Elliott şi cu mine, care v-ar omorî doar ca să vă ia bocancii. Sau v-ar ţine în viaţă ca să – cum să mă exprim? – îşi facă mendrele cu voi. Am salvat-o pe Elliott de la o soartă asemănătoare, cu mulţi ani în urmă. Bărbatul îşi trecu o mână peste piept, ca şi cum şi-ar fi amintit de o rană căpătată cu ocazia aceea. Nu mi-ar plăcea să văd că vi se întâmplă aşa ceva, niciunuia dintre voi.

— O, îngăimă Will.

Drake oftă din nou, din rărunchi.

— Tu şi Chester nu semănaţi deloc cu bieţii oameni care sunt exilaţi din Colonie – nu sunteţi mutilaţi sau schingiuiţi sau rupţi de anii de temniţă. Drake îşi frecă palmele şi apoi continuă. E drept că nu mă aşteptam să mă procopsesc cu voi trei. Îl privi în ochi pe Will. Va trebui să vedem însă cum evoluează fratele tău.

Deşi era extrem de obosit, Will realiză perfect implicaţiile cuvintelor celuilalt.

— Iar tu, băieţică, ai putea fi o adevărată belea, dat fiind că Gulerele Albe îţi vor scalpul, zise Drake, căscând şi compunându-şi din nou o expresie nepăsătoare, în timp ce privea prin cameră. Trebuie însă să aflu mai multe despre ce au de gând ofiţerii Styx, înainte să plecăm din câmpie. Asta o să-i permită şi fratelui tău să îşi recapete puterile. Iar când vom merge acolo unde vom merge, ne vor prinde bine orice fel de ajutoare.

Will încuviinţă.

— Faptul că eşti fiul lui Sarah Jerome şi că ştii să te descurci în Suprasol ar putea să fie extrem de valoros.

Will aprobă iar din cap, dar apoi se opri, întrebându-se de ce lucrul ăsta ar fi atât de important pentru Drake.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, dacă instinctele nu mă înşală, acel ceva la care lucrează Styx ar putea să aibă consecinţe grave pentru suprasoli. Şi nu cred că vreunul dintre noi ar sta cu mâinile în sân, lăsându-i să-şi vadă de treabă, nu-i aşa? îşi ridică el întrebător o sprânceană către Will.

— În niciun caz! explodă Will.

— Deci, ce spui? întrebă bărbatul, privindu-l atent.

— Hm?

— Păi, accepţi sau nu? Eşti de acord să ni te alături?

Will îşi muşcă buza, neştiind ce să zică. Stătea în cumpănă.

Pe de o parte, era oferta omului acestuia cu adevărat formidabil, iar pe de alta, era sugestia că fratele său, Cal, ar fi

putut să nu facă parte din ceea ce urma. *Dacă fratele său nu-şi revenea pe deplin? Putea Drake să se descotorosească pur şi simplu de el?* Iar Will se întrebă ce avea să se întâmple dacă Limitatorii erau într-adevăr pe urmele sale. *Dacă se va dovedi că e prea periculos să-l aibă cineva în preajmă, ce se va petrece? Oare Drake o să-l predea pur şi simplu?* Dar Will ştia de asemenea că el, unul, ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă ca să-i oprească pe Styx. Asta ar fi răzbunat moartea lui Tam.

Nu avea altă alternativă decât să accepte invitaţia lui Drake. În plus, el, Chester şi Cal nu puteau să se descurce singuri, ţinând cont că Limitatorii mişunau peste tot, şi în niciun caz cu fratele său în starea în care era.

În timp ce Drake îl urmărea, în aşteptarea unui răspuns, Will îşi dădu seama că nu are de ce să ezite, că şovăiala sa nu lăsa o impresie bună. *Ce altceva putea face decât să spună da?* Cel puţin, dacă îşi juca toate cărţile cum trebuie, bărbatul acesta putea fi cheia găsirii tatălui său vitreg.

— Da, zise el.

Mai vorbiră o vreme, după care lui Will i se dădu voie să se întoarcă în camera sa. Merse în lungul coridorului şi intră, descoperind că prietenul său adormise pe podea, lângă patul pe care era întins Cal.

Will ar fi vrut să-i spună ceva lui Chester, să se scuze fiindcă se grăbise să ignore intuiţia pe care prietenul său o avusese despre Drake şi Elliott. Dar Chester era deconectat de la lumea exterioară şi n-avea de gând să îl trezească. Will cedă şi el oboselii şi, după ce bău puţină apă, se ghemui pe patul liber şi căzu într-un somn fără vise.

Capitolul douăzeci şi cinci

În zilele care urmară, Will şi Chester îl îngrijiră pe Cal, servindu-i hrana aceea indescriptibilă pe care le-o ofereau Drake şi Elliott. Oricum, Cal nu-şi dorea altceva decât să doarmă pe patul său îngust, dar ceilalţi doi băieţi îl sileau să se mişte. Cu paşi împleticiţi şi neîndemânatici, de parcă nu şi-ar fi putut simţi picioarele, Cal se chinuia să meargă, aruncându-le priviri pline de resentimente.

Vorbirea îi deveni ceva mai inteligibilă, iar coloraţia albastră a pielii începu să pălească. Drake venea în fiecare zi pentru a vedea cum progresează Cal şi apoi îi lua pe unul dintre ceilalţi doi băieţi în expediţii de recunoaştere, pentru ca aceştia să *înveţe frânghiile,* cum spunea el. Într-una dintre ocaziile acestea, când Chester era plecat, Will se încumetă să-i vorbească fratelui său.

— Ştiu că eşti treaz, îi spuse Will lui Cal, care zăcea în pat, cu faţa la perete. Ce părere ai despre Drake?

Cal nu îi răspunse.

— Te-am întrebat ce părere ai despre Drake.

— Pare în regulă, mormăi Cal, după o vreme.

— O, eu cred că e mai mult decât în regulă, zise Will. Mi-a spus că sunt unii pe aici, prin Adâncuri, care ţi-ar lua gâtul doar pentru haina din spinare sau pentru mâncarea din raniţă. Asta dacă nu te prind mai întâi Limitatorii.

— Hm, mormăi Cal încă o dată, fără convingere.

— M-am gândit că e cazul să-ţi spun că, dacă nu încetezi să-ţi mai plângi de milă şi nu încerci să te pui pe picioare, răbdarea lui Drake s-ar putea să se termine.

Cal se întoarse ca să îl privească pe Will, cu ochii plini de o furie ce apăruse dintr-odată.

— Asta e o ameninţare? Mă ameninţi? Şi ce-o să-mi facă? O să mă facă pachet şi-o să mă trimită de-aici? continuă băiatul, ridicându-se repede.

— Da, cam aşa ceva, răspunse Will.

— De unde ştii? Spui doar aşa...

— Nu, răspunse Will cu fermitate.

Se ridică în picioare şi porni către uşă.

— Prin urmare, ai fi în stare să-l laşi să mă abandoneze? exclamă Cal, a cărui privire parcă arunca pumnale în direcţia fratelui său.

— O, Cal, gemu Will, întorcându-se în prag. Ce pot eu să fac, dacă tu refuzi să te ajuţi? Ştii bine că Drake tot pomeneşte despre faptul că trebuie să ne mutăm în curând. El şi Elliott nu locuiesc aici în permanenţă. Mi-a zis că o să ne ia şi pe noi cu el.

— Pe toţi? întrebă Cal.

— Depinde. Chiar crezi că e o plăcere să ai grijă de toţi trei, mai ales când unul e o adevărată pacoste?

Cal îşi lăsă picioarele pe podea, dar nu se ridică, fixându-l pe Will cu o privire nervoasă.

— Chiar vorbeşti serios?

Will clătină încetişor din cap.

— M-am gândit că e mai bine să ştii, zise el, ieşind din cameră.

Cal luă foarte în serios cuvintele lui Will şi, în zilele care urmară, deveni o altă persoană. Îşi impuse un program strict de exerciţii fizice, plimbându-se de colo până colo cu ajutorul unui baston de lemn negru, pe care i-l dăduse Drake. Partea stângă a corpului său părea să aibă probleme mai mari, fiindcă braţul şi piciorul îşi reveneau ceva mai greu.

Într-o seară, deranjat de bocăneala constantă a bastonului şi de sforăiturile zgomotoase ale lui Chester, Will nu reuşea să adoarmă. Căldura şi spaţiul închis nu îl ajutau cu nimic, deşi se obişnuise între timp destul de mult cu ele. În cele din urmă, Will hotărî că e inutil să mai încerce să doarmă şi se ridică din pat, scărpinându-se în cap, acolo unde degetele sale întâlneau din când în când câte un păduche.

— Bravo, frăţioare, îi spuse el încetişor lui Cal, care mormăi un *mulţumesc vag,* continuându-şi circuitul prin cameră. Am nevoie de nişte apă, mai zise Will cu voce tare şi o porni pe coridor, către cămara mică unde se aflau ploştile.

Auzi ceva şi se opri imediat. Rămas nemişcat în semiîntuneric, Will o văzu apărând pe Elliott la capătul celălalt al coridorului. Purta jacheta ei neagră obişnuită şi pantalonii de piele şi ţinea în braţe nelipsita ei puşcă, dar nu-şi acoperise capul cu eşarfa.

— Ăăă... salut, zise el automat, realizând deodată că e îmbrăcat doar în chiloţi.

Îşi încrucişă mâinile pe piept, încercând să îşi mascheze cumva goliciunea.

Cu o expresie de totală indiferenţă, ea îl examină rece pe Will, de sus până jos.

— Nu poţi să dormi? îl întrebă.

— Ăăă... da.

Elliott îşi mută privirea la rana de pe umărul lui Will.

— Impresionantă, zise ea.

Simţindu-se şi mai jenat din cauza examinării la care era supus, băiatul îşi trecu mâna peste rana pe care i-o pricinuise câinele soldaţilor Styx. Căldura din Adâncuri îi dădea mâncărimi groaznice în locul acela, iar Will nu se putea abţine să nu se scarpine.

— Hăitaş, zise Will într-un târziu.

— Se pare că-i era foame, observă fata.

Rămas fără cuvinte, Will îşi luă mâna de pe umăr şi privi şi el la peticul roşu de piele proaspăt crescută, dând din cap.

— Vrei să vii în patrulare cu mine? întrebă ea, pe un ton voit neutru.

Patrularea era ultimul lucru la care se gândea Will în momentul acela al nopţii, dar se arătă curios, fiindcă o văzuse pe fată destul de puţin, şi, în acelaşi timp, încântat de invitaţie. Drake vorbea despre abilităţile ei cu multă admiraţie, spunând că fata atinsese un nivel de „măiestrie pe teren”, cum o numea el, pentru care Will şi Chester ar fi trebuit să muncească din greu ca să-l atingă vreodată.

— Da... grozav, zise el imediat. Ce echipament îmi trebuie?

— Nu prea mult – o lampă de călătorie, răspunse ea. Atunci, grăbeşte-te! îl îndemnă, văzând că Will nu dădea niciun semn că ar lua-o din loc.

Se întoarse în cameră, unde Cal nu păru să-l bage în seamă, concentrat la exerciţiile sale, şi se îmbrăcă în mare viteză. După numai un minut, se întorcea la Elliott, pe coridor. Fata îi dădu unul dintre suporturile pentru cilindri pe care Drake le purta întotdeauna cu el.

— Eşti sigură? întrebă Will, ezitând să-l ia, fiindcă îşi aducea aminte că, mai înainte, la Crucea de Doage, nu i se permisese să atingă aşa ceva.

— Drake pare convins că o să mai rămâneţi pe-aici, aşa că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să învăţaţi cum să le folosiţi, îl lămuri fata. Şi nu se ştie niciodată: s-ar putea să dăm nas în nas cu nişte Limitatori.

— Ca să-ţi spun drept, nu ştiu nici măcar ce sunt chestiile astea, mărturisi băiatul, prinzându-şi suportul la centură şi apoi legându-l şi de coapsă, pentru a-l fixa mai bine.

— Sunt *flinte.* Ceva mai rudimentare decât asta, zise ea, arătând către puşca din spatele ei. Şi ar trebui să mai încerci şi asta, continuă fata, întinzându-i ceva lui Will.

Era un dispozitiv care consta din două tuburi, unul mai mare şi altul mai mic, lipite unul de altul, care păreau că fuseseră topite,

pentru a face legătura dintre ele abia sesizabilă. Întregul ansamblu era confecţionat din alamă şlefuită, iar suprafaţa îi era acoperită de mici zgârieturi şi ciupituri. Avea aproape o jumătate de metru lungime, iar la ambele capete ale cilindrului mai gros se puteau vedea nişte capace. Will îşi dădu imediat seama de ce i se părea cunoscut.

— E un ochean, nu? zise el, privind către puşca ei, care avea un dispozitiv asemănător montat deasupra ţevii.

Singura diferenţă era că, la modelul pe care îl primise el, erau ataşate două fâşii de piele. Fata încuviinţă.

— Bagă-ţi braţul printre curele... e mai uşor de cărat aşa. Bine, acum, hai să mergem!

Fata se întoarse către ieşire şi, cât ai clipi, dispăru în umbrele de la capătul coridorului.

Will o urmă, alunecând în josul frânghiei, şi se pomeni cufundat într-un întuneric absolut, imediat ce ajunse pe fundul cavernei. Ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic. Îşi scoase lanterna şi o potrivi în aşa fel încât să emită doar o rază de lumină.

Când lumina căzu pe Elliott, Will tresări – fata era la câţiva metri de el, stând nemişcată ca o statuie.

— Până nu-ţi spun eu altfel, asta e ultima dată când foloseşti un glob luminos în patrularea cu mine, zise fata. Apoi arătă către ocheanul de pe braţul lui. Serveşte-te de el, dar nu uita că trebuie ferit de lumini strălucitoare, care pot strica elementul dinăuntru. De asemenea, ai grijă cum îl manevrezi – sunt mai rare decât dinţii de melci.

Băiatul îşi stinse lanterna şi îşi scoase dispozitivul optic de pe braţ. Ridică încet capacele de metal de la fiecare capăt al ocheanului şi îl duse la ochi, privind în jurul lui.

— Trăsnet! exclamă el.

Era uimitor. Ocheanul risipea bezna ca de smoală de parcă ar fi iluminat întregul peisaj cu o lumină pulsatorie, aurie.

Will putea zări şi cel mai mic detaliu al peretelui de stâncă de vizavi, iar când îl îndreptă de-a lungul tunelului, reuşi să vadă până hăt, departe. Pereţii şi podeaua aveau o strălucire nepământeană, ca şi cum ar fi fost umezi şi strălucitori, deşi el ştia bine că, în zona aceea, totul era uscat ca iasca.

— Hei, e grozav! E ca şi cum... ca şi cum totul ar fi scăldat într-o lumină ciudată. De unde aţi făcut rost de astea?

— Styx a răpit pe cineva din Suprasol care era specialist în producerea lor. Dar omul a evadat şi a venit aici, în Adâncuri. A adus o mulţime de ocheane dintr-astea cu el.

— A, înţeleg, zise Will. Şi ce sursă de energie folosesc? Baterii?

— N-am nici cea mai mică idee ce sunt alea „baterii”, spuse ea, pronunţând cuvântul ca şi cum ar fi fost din altă limbă. În fiecare ochean se găseşte un glob luminos mic, unit cu alte chestii. Asta e tot ce ştiu.

Will se întoarse uşor pe călcâie, privind prin dispozitiv către celălalt capăt al tubului de lavă. Zări pentru o secundă şi faţa lui Elliott.

În strălucirea aceea eterică, pielea ei părea netedă şi radiantă, ca şi cum ar fi fost scăldată în lumina blândă a soarelui. Era frumoasă şi foarte tânără, iar ochii îi scânteiau ca doi tăciuni aprinşi. Şi mai izbitor era faptul că zâmbea, ceea ce Will n-o mai văzuse făcând niciodată. Îi zâmbea *lui.* Se simţi plin de căldură, o senzaţie nouă şi total necunoscută. Inspiră adânc, fără să vrea, şi apoi, rugându-se ca ea să nu-l fi auzit, reuşi să îşi stăpânească răsuflarea. Continuă să îşi mişte ocheanul în semicerc, spre capătul celălalt al tunelului, de parc-ar fi vrut să se obişnuiască cu dispozitivul, dar gândurile îi zburau la mare depărtare.

— Bine, zise ea cu blândeţe, înfăşurându-şi baticul în jurul capului. Urmează-mă, partenere.

Străbătură tubul de lavă, oprindu-se puţin în caverna aurie, ca să-şi vâre echipamentul în nişte săculeţe impermeabile, pe care le adusese Elliott, înainte de a înota prin tunelul inundat. Odată ajunşi pe partea cealaltă, se opriră din nou ca să se organizeze.

— Pot să-ţi dau un sfat? întrebă fata, în timp ce el încerca să-şi prindă din nou suportul pentru flintă de coapsă.

— Desigur. Care? răspunse el, fără să ştie ce avea să urmeze.

— E despre felul în care te mişti. Când păşeşti, faci la fel ca ceilalţi... şi ca Drake. Încearcă să foloseşti mai ales partea din faţă a piciorului... rămâi pe vârfuri un pic mai mult înainte să pui şi călcâiul pe pământ. Uită-te la mine prin ochean.

Băiatul îi dădu ascultare, privind cu atenţie felul în care păşea, mişcându-se ca o felină care se furişează spre pradă. Priviţi prin ochean, pantalonii şi bocancii ei, încă mustind de apă, străluceau în nuanţe schimbătoare de galben.

— Reduce zgomotul şi micşorează chiar şi urmele pe care le laşi.

Will îi privi picioarele subţiri, în timp ce ea îi făcea o demonstraţie, minunându-se de agilitatea care părea să-i fi devenit o a doua natură.

— Şi trebuie să mai înveţi despre căutarea hranei, zise ea deodată, observând ceva pe peretele de stâncă de lângă ea. În jurul nostru se găseşte mâncare din belşug, dacă ştii unde să te uiţi. Uite, ca asta, *o stridie de cavernă.*

El n-avea nici cea mai mică idee la ce se referea, dar fata se îndreptă către ceea ce părea a fi o bucată de piatră ce ieşea din perete. Cu lama cuţitului, Elliott începu să scobească stânca din jurul ei. Pe urmă, îşi lăsă cuţitul în teacă şi îşi puse o pereche de mănuşi.

— Marginile sunt ascuţite, îi explică ea, băgându-şi degetele în şanţul pe îl făcuse.

Se opinti, trase cu ambele mâini şi, cu un zgomot de parcă cineva ar fi muşcat dintr-un fruct zemos, piatra începu să se desprindă treptat de perete. Apoi, cu un sunet final ca de ou care se sparge, se eliberă brusc, iar fata se dădu înapoi câţiva paşi, clătinându-se.

— Aşa! zise ea pe un ton triumfător, ridicând prada spre ochii băiatului.

Era cam cât jumătate de minge de fotbal, iar când o întoarse pe partea cealaltă, Will se dădu iute înapoi. Partea care stătuse lipită de stâncă era deopotrivă pieloasă şi cărnoasă, cu o bordură de filamente micuţe, care se unduiau pe circumferinţă. Era evident un fel de animal.

— Ce dracu’ e asta? întrebă el. E un melc gigantic sau ceva de genul ăsta?

— Ţi-am mai zis, e o stridie de cavernă. Se hrănesc cu algele din jurul izvoarelor. Crudă e scârboasă, dar fiartă e chiar bună.

Fata împunse cu degetul drept în mijlocul porţiunii cărnoase, iar animalul începu să extindă un trunchi musculos, cam ca piciorul unui melc, dar de câteva ori mai mare.

Elliott se aplecă şi-l aşeză cu grijă, răsturnat cu cochilia în jos, între două pietre.

— Asta ar trebui să nu-i permită să hoinărească până când ne întoarcem noi.

Călătoria prin Câmpia Mare se dovedi lipsită de evenimente, deşi trebuiră să traverseze câteva canale, folosindu-se de ecluzele înguste ca de nişte poduri. Will se străduia din răsputeri să ţină pasul cu Elliott, care se mişca uluitor de repede. Exersa modul de a călca pe care i-l arătase ea, dar curând bolta piciorului începu să-l doară atât de rău, încât trebui să renunţe.

Fata încetini când peretele cavernei le apăru în faţa ochilor. Cercetă cu atenţie împrejurimile prin luneta fixată pe puşca ei şi apoi îl conduse de-a lungul peretelui şi într-un tunel nu prea înalt, dar destul de lat. Se opri după câteva sute de metri.

Mirosul sfida orice încercare de a-l descrie.

Era cea mai intensă duhoare de carne stricată pe care o simţise Will vreodată. Băiatul se strădui să respire pe gură, dar aerul era atât de înţesat, încât aproape că *gusta* duhoarea aceea.

Pe urmă, privind prin ochean, văzu ceva care îi făcu inima să îi stea în loc.

— O, nu! şopti el.

Pe o parte a tunelului erau înghesuite o mulţime de cadavre care, judecând după haine, erau probabil ale unor proscrişi. Pe cealaltă parte erau coproliţi, îmbrăcaţi încă în costumele lor umflate. Îşi dădu seama, fără să aibă nevoie de lămuriri, că autorii masacrului fuseseră soldaţii Styx, care abandonaseră acolo cadavrele cu mai multă vreme în urmă. Mirosul o dovedea cu prisosinţă.

Numără cinci proscrişi şi patru coproliţi. Toate cadavrele, de pe ambele rânduri, erau înfipte în ţepe groase de lemn. Capetele victimelor le atârnau în piept, iar picioarele, sprijinite de nişte scânduri mai subţiri, bătute în cuie de-a curmezişul ţepelor, se aflau la aproximativ o jumătate de metru deasupra pământului. Asta dădea priveliştii un aer nepământean, făcând cadavrele să pară suspendate în aer.

— Dar de ce au făcut asta? întrebă Will, clătinând din cap, gândindu-se la numărul mare de vieţi omeneşti pierdute.

— E un avertisment şi o dovadă a puterii lor. Fac asta pentru că sunt Styx, răspunse Elliott.

Fata se îndreptă către renegaţi, în timp ce Will păşi spre coproliţi, deşi ăsta era ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să îl facă.

— L-am cunoscut pe omul ăsta, zise Elliott cu tristeţe, iar Will se întoarse şi o văzu cum stătea nemişcată în faţa unuia dintre cadavre.

Ţinându-şi respiraţia, Will se strădui să se uite la un coprolit mort. Culoarea ca de ciupercă a costumului său se vedea clar în lumina aurie aruncată de ochean, dar, în jurul ochilor, se observa o textură ceva mai întunecată. De acolo lipseau globurile luminoase. Era evident că peretele gros de cauciuc al costumului fusese tăiat pentru a i se scoate globurile. Se înfioră. Asta dovedea pe deplin de câte orori erau capabili cei din Styx. *Măcelari,* mormăi el pentru sine.

— Will, zise Elliott deodată, întrerupându-i şirul gândurilor.

Nu se mai uita la cadavre, ci privea în susul şi în josul tunelului, ca şi cum toate simţurile i-ar fi intrat în alertă.

— Ce e? întrebă băiatul.

— Jos! şuieră ea, într-o şoaptă gâtuită.

Şi atât. O privi cu atenţie, fără să îşi dea seama ce dorise de la el. Fata rămase în picioare lângă ultimul dintre cadavrele proscrişilor, pe partea cealaltă a tunelului. Apoi se mişcă atât de repede, încât Will abia reuşi să o mai vadă, chiar şi prin ochean. Găsise o adâncitură în sol, o groapă mică, şi, strângând puşca la piept, se încolăcise înăuntrul ei, cu faţa în jos. Will nu o mai văzu. Era ascunsă tuturor privirilor.

Băiatul se uită repede în jur, căutând disperat o groapă similară pe fundul tunelului. Nu văzu niciuna. Unde s-ar fi putut ascunde? Trebuia să găsească un loc în care să se facă nevăzut. Dar unde? Alergă încolo şi încoace, trecând pe lângă rândul cadavrelor de coproliţi de pe partea sa de tunel. Nu era bine! Pământul era plat şi chiar se ridica puţin acolo unde se întâlnea cu peretele vertical.

Auzi un sunet şi îngheţă.

Un lătrat de câine.

Un hăitaş!

Nu îşi dădea seama de unde venea. Iar el era expus. În totalitate.

Capitolul douăzeci şi şase

Hăitaşul, o monstruozitate de câine, scotea zgomote oribile, adulmecând şi mârâind gros, în timp ce trăgea de lesă. Stăpânul său era doar unul dintre cei patru Limitatori care se îndreptau spre ei, pe centrul tunelului. Se lupta din greu să ţină bestia cub control.

Soldaţii Styx purtau cagule negre, iar feţele le erau acoperite şi de nişte ochelari mari, care îi făceau să arate ca nişte insecte, şi de măşti de piele pentru respiraţie. Hainele lor, lungi până la călcâie, erau imprimate cu un model ciudat de camuflaj, format din dreptunghiuri cafenii şi de culoarea nisipului, iar echipamentul din raniţe şi cel prins de centuri zornăia uşor, la fiecare pas. Era clar că îşi făceau rondul şi că nu se aşteptau să fie şi altcineva în zonă.

Se opriră între cele două şiruri de cadavre, iar soldatul care ţinea lesa câinelui şuieră un ordin neinteligibil către animalul său. Acesta mârâi şi se aşeză în fund, pufnind scurt şi nervos şi întinzându-şi gâtul pentru a amuşina în continuare duhoarea îngrozitoare a corpurilor care putrezeau. Din bot începu să i se scurgă o picătură de salivă, ca şi cum miasma i s-ar fi părut delicioasă.

Vocile Limitatorilor erau nazale şi joase, iar cuvintele păreau cumva întrerupte şi, în general, de neînţeles. Apoi, unul dintre ei începu să chicotească – avea un râs strident şi rău. Curând i se alăturară şi tovarăşii săi, împreună reuşind să sune exact ca o haită de hiene. Îşi băteau evident joc de victimele lor.

Will nu îndrăznea nici să respire, şi asta nu numai din cauza celui mai respingător miros pe care îl simţise vreodată, dar şi fiindcă era paralizat de gândul că ar putea fi auzit.

Când Limitatorii se apropiaseră, fusese nevoit să se ascundă în singurul loc care îi venise în minte.

Era atârnat de o ţeapă, chiar în spatele unui coprolit mort. Cuprins de o panică oarbă, sărise şi îşi băgase braţul în spaţiul dintre corpul coprolitului şi lemnul negeluit al ţepei. Încercând să se ţină acolo, picioarele i se frecaseră zadarnic de ţeapă, până când vârful ghetei întâlnise floarea unui cui mare. Din fericire pentru Will, acesta ieşea câţiva centimetri din lemn şi reuşi să îi ofere un oarecare sprijin.

Cuiul nu era însă suficient ca să reuşească să se ridice de la pământ. Cum Limitatorii se apropiau, trebuia să descopere ceva de

care să se agaţe şi cu mâna stângă. Pipăind disperat în jur, degetele sale găsiră o gaură în costumul de protecţie al coprolitului, undeva chiar lângă omoplat. Îşi băgase degetele înăuntru, pătrunzând prin materialul cauciucat, până când simţi că atinge ceva umed şi moale. Materia aceea cedase când îşi înfipsese degetele – era spongioasă. Degetele i se afundaseră în carnea putrezită a coprolitului.

Îşi dădea seama ce se întâmplase, dar ştia că nu mai are timp să găsească alt loc de sprijin. *Nu te gândi! Nu te gândi la asta!* îi bubuia un gând în minte.

Dar mirosul coprolitului mort păru să se intensifice, lovindu-l cu forţa unui pumn în plină faţă.

O, Doamne!

Izul fusese puternic şi până atunci, dar acum devenise de nesuportat. Degetele sale depărtaseră marginile tăiate în cauciucul gros de doi centimetri al costumului, lărgind gaura, iar acum pe acolo ieşeau gaze cu un miros absolut respingător. Putoarea se scurgea afară în valuri. Will se simţi îndemnat să coboare şi s-o rupă la fugă. Nu mai putea îndura. Duhoarea cărnii calde şi putrezite a unui corp în descompunere îl biruise. *Era îngrozitor!*

Crezu că e gata să vomite. Îşi simţea voma urcând implacabil către gură şi înghiţi repede lichidul acru. Nu-şi putea permite să i se facă rău sau să alunece din ascunzătoare. Dacă făcea asta, îl aştepta o soartă teribilă în mâinile Limitatorilor. Trebuia să rămână pe loc, indiferent cât de greu îi venea. Amintirea atacului dat de hăitaşul din Oraşul Etern îi era dureros de proaspătă în minte – în niciun caz nu putea trece din nou prin asta.

Avea ochii închişi, cu pleoapele strânse, şi încerca să îşi concentreze toate simţurile pentru a-şi da seama ce fac Limitatorii. Îi asculta şi îşi dorea să-şi vadă de drumul lor. Soldaţii începură iar să vorbească în limba Styx, pe care o alternară însă cu engleza. Din când în când, prindea câte o frântură din ce spuneau. Vorbele aparţineau unor membri diferiţi ai patrulei, dar băiatul nu le putea atribui cuiva, fiindcă erau la fel de ciudate.

— ...operaţiunea următoare...

— ... neutralizăm...

Apoi, după o tăcere în care nu mai auzi decât mârâiturile şi fojgăielile câinelui care adulmeca prin praf, prinse din nou câteva vorbe:

— ...să-l capturăm pe rebel...

— ...mama...

— ...va ajuta...

De atâta stat nemişcat, începură să-l doară braţele şi realiză brusc că i se întâmpla ce putea fi mai rău. Piciorul pe care îl ţinea într-o poziţie nefirească şi incomodă începea să îi tremure din cauza efortului de a-i susţine corpul. Încercă să îşi controleze spasmele, îngrozit că vârful ghetei i-ar fi putut aluneca de pe cui.

Era oricum lipsit de importanţă – nu mai avea ce să facă. Sudoarea i se scurgea în şuvoaie pe tâmple, iar el încercă să se rupă de sine însuşi, să îşi ignore disconfortul crâncen şi să îi asculte pe Limitatori.

— ...puricăm...

— ...căutare serioasă...

Încă nu îndrăznea să-şi deschidă ochii, rugându-se să fie îndeajuns de bine ascuns în spatele cadavrului rotofei, dar nu era deloc sigur de asta. Nu lipsea decât ca unul dintre soldaţii Styx să-i observe mâna sau piciorul şi micul lui joc de-a v-aţi ascunselea s-ar fi încheiat. Se gândi fugar la Elliott, care zăcea pe fundul gropii mici, din partea cealaltă a tunelului.

Şi inevitabilul se produse. Piciorul îi zvâcni în sus, pulsând de o durere agonizantă. Crampele veneau în valuri prin coapsă şi prin şold, de parcă o strânsoare de fier i-ar fi strivit fără milă fiecare muşchi. Reuşi însă să rămână sprijinit pe cui. Ar fi vrut să se ridice puţin în braţe, pentru a mai uşura presiunea din picior, dar nu îndrăzni.

Piciorul îi zvâcni din nou, ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie. Încercă să se opună acestor mişcări involuntare. Îşi concentră toată voinţa asupra acestui lucru, încât, pentru câteva secunde, uită de toate – de duhoare, de frânturile de vorbe ale Limitatorilor şi de hăitaşul lor. Însă durerea şi tremurul deveneau din ce în ce mai puternice, prea mult faţă de puterea lui de a îndura. Trebuia să facă ceva.

O, Iisuse! Îşi încordă braţele şi se ridică doar o idee. Greutatea de pe piciorul de sprijin se reduse întru câtva, iar senzaţia de uşurare îl inundă instantaneu, dar ţeapa se mişcă puţin. Îşi dădu seama că Limitatorii nu mai vorbeau.

Te rog, te rog, te rog! se rugă el.

Limitatorii începură din nou să discute.

— ...suprasolul... zicea unul dintre ei. O să-l găsim...

Se auzi imediat o altă propoziţie, din care Will nu prinse decât un singur cuvânt. Fusese rostit cu o intonaţie deosebită faţă de tot ce auzise până atunci, ca şi cum soldatul Styx ar fi nutrit un respect deosebit.

— ...Rebecca...

Rebecca? Nu, nu putea fi ea! Mintea băiatului tresări, dar nu-şi permitea să reacţioneze la ceea ce auzise.

De bună seamă că era vorba de sora lui – de nenorocita despre el crezuse că îi este soră. *Ce alt motiv i-ar fi putut face să rostească tocmai numele acela?* Coincidenţa era mult prea mare. Îşi dădu seama că respira cu greutate. Îl auziseră?

Limitatorii tăceau din nou. Pufniturile câinelui erau puternice, ca şi cum acesta s-ar fi apropiat.

Ce se întâmpla? O, dacă ar fi putut vedea!

Apoi auzi zgomotul cizmelor călcând prin praf. Îşi întredeschise un ochi şi zări lumini plimbându-se pe pereţi şi pe tavan. Se apropiau de el? Aveau de gând să îl încercuiască? Îl descoperiseră?

Nu.

Ascultă zgomotele. Se îndepărtau.

Paşii le intrară curând în cadenţă, ca şi cum pe coridor ar fi mărşăluit un singur soldat. Plecau.

Ar fi vrut să sară imediat jos, dar trebuia să reziste şi să mai aştepte. Mulţumind lui Dumnezeu că Limitatorii mergeau repede, băiatul strânse din dinţi. Nu se simţea în stare să mai suporte multă vreme mirosul.

Deodată ceva îi atinse glezna.

— Liber, îi şopti Elliott. Poţi să te dai jos.

Will se lăsă imediat pe spate, dând drumul ţepei şi căzând pe pământ, împingându-se apoi pe călcâie disperat, pentru a se depărta cât mai repede cu putinţă de cadavrul coprolitului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai încet! Ce-ai păţit? întrebă fata.

Băiatul îşi îndoi degetele pe care le băgase înăuntrul costumului coprolitului. Erau acoperite de o mâzgă lipicioasă. Umori ale cadavrului în descompunere. Se cutremură. Priveliştea îl şocă profund. Fără a se uita la degete, le ridică încet către faţă, iar nasul îi prinse imediat duhoarea aceea a morţii.

Îşi îndepărtă numaidecât mâna, întinzând-o cât mai departe de el cu putinţă. Simţi cum tot stomacul îi e pe cale să ajungă în gură şi respiră repede de câteva ori. Îşi şterse palma de pământ, folosindu-şi-o pe cealaltă pentru a o freca înnebunit cu pumni de ţărână.

— Oribil! exclamă el, mirosindu-şi din nou mâna. Se cutremură, dar de data aceasta nu atât de violent, fiindcă duhoarea părea să

se mai fi risipit. Cum să trăieşti cu aşa ceva? murmură el printre buzele strânse.

— Obişnuieşte-te! îi răspunse Elliott, cu voce egală. Drake şi cu mine facem asta în fiecare zi. Fata îşi ridică puşca, scrută în lungul coridorului şi adăugă: Ca să supravieţuim.

Apoi îl conduse, nu înapoi în câmpie, ci mai adânc în tunel. Nu se mai simţea în stare să continue expediţia. Se poticnea mereu, epuizat. Pielea i se încreţea încă la gândul cadavrului pe care-l atinsese. Se înfurie brusc pe sine însuşi, pe soarta oamenilor traşi în ţeapă, pe faptul că Rebecca părea să aibă cumva o legătură cu ceea ce se întâmpla. *Oare va scăpa vreodată de ea?*

— Grăbeşte-te! îi şuieră Elliott cu asprime, fiindcă el abia îşi târa picioarele.

Băiatul se opri pe loc, bolborosind:

— Eu... eu... eu...

Ar fi putut fi o consecinţă a spaimei teribile pe care o trăsese, dar băiatul deveni curând furibund, simţindu-se năpădit de o mânie care trebuia eliberată. Şi se descărcă pe fata micuţă din faţa lui.

Îşi duse ocheanul la ochi şi încercă să îi privească faţa. Mâinile îi tremurau.

— Ce ţi-a venit să ne duci tocmai acolo? Au fost cât pe-aci să ne prindă, din cauza ta! exclamă el, în direcţia siluetei abia ghicite. N-ar fi trebuit să fim încolţiţi în felul ăsta... Era cazul să fim mai precauţi, acum, că mişună pe-aici atâţia soldaţi Styx. Hăitaşul ăla ne-ar fi putut omorî pe amândoi. Credeam că te pricepi... Furia îl înecă, aşa încât abia dacă reuşi să mai continue: Credeam că ştii ce faci. Credeam că...

Fata rămase nemişcată, deloc impresionată de izbucnirea lui.

— Şi chiar mă pricep. Dar întâlnirea asta a făcut parte din neprevăzut. Dacă aş fi fost cu Drake, ne-am fi ocupat de Styx şi le-am fi pitit cadavrele sub un morman de pietre, ca să pară un accident natural.

— Dar uite că nu eşti cu Drake! se răsti el. Eşti cu mine!

— Ne asumăm riscuri în fiecare zi, răspunse ea. Dacă tu nu vrei, n-ai decât să te târăşti într-o văgăună şi să mori acolo, adăugă ea rece şi-i întoarse spatele. Făcu vreo câţiva paşi, dar apoi se opri şi întoarse capul, privindu-l în ochi. Şi dacă mai vorbeşti vreodată cu mine în felul ăsta, te spintec. În ciuda a ceea ce crede Drake, nu avem atâta nevoie de tine. Dar tu ai al naibii de multă nevoie de noi. Priceput?

Mânia lui Will se topi ca prin farmec şi rămase şovăind, regretându-şi deja cuvintele. Ea nu se clintise, aşteptând un răspuns.

— Ăăă... da... îmi pare rău, mormăi Will.

Se simţea înfrânt, ca lovit în moalele capului de revelaţia că soarta lor, a lui şi a celorlalţi doi băieţi, depindea în întregime de Drake şi de Elliott. Era dureros de limpede că n-ar fi rezistat prea mult în tărâmul acela sălbatic şi fără de lege, dacă nu i-ar fi ajutat cineva. El, Chester şi mai ales Cal supravieţuiau mulţumită abilităţilor dobândite cu greu ale celorlalţi doi şi trebuia să le fie recunoscători.

Fata se întoarse, iar el o urmă spăsit în lungul tunelului.

— Îmi cer iertare! mai zise el o dată spre întunericul din faţa sa, dar fata nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit.

O oră mai târziu, după ce străbătuseră un labirint aiuritor de galerii care comunicau unele cu altele, fata se opri, părând să caute ceva la baza unui zid. Tunelul era plin de dărâmături şi pietriş presărat cu lespezi de piatră ca nişte scuturi, pe care Elliott le folosea ca să păşească.

— Vino să mă ajuţi! îi zise ea aspru şi începu să ridice una dintre lespezi.

Will apucă de cealaltă parte şi, împreună, luptându-se cu greutatea ei uriaşă, reuşiră s-o dea la o parte, descoperind, dedesubt, o gaură.

— Nu te îndepărta de mine – o să trecem prin Cavernele Roş-Fierbinţi, îl preveni ea.

Amintindu-şi că Tam pomenise odată despre Cavernele Roş-Fierbinţi ca fiind extrem de periculoase, Will se gândi că nu era momentul potrivit s-o întrebe pe Elliott ce anume erau. Şi, oricum, fata se strecură imediat prin deschizătură şi începu să se târască, iar Will o urmă ascultător, întrebându-se unde anume avea să-i ducă pasajul acesta. Deşi nu vedea nimic, pipăi în jur cu mâinile şi îşi dădu seama că tunelul avea o formă aproximativ ovală şi nu era mai lat de un metru. Se ţinea după zgomotele lui Elliott din faţa lui, dar, în unele locuri, pietrişul şi bucăţile de stâncă desprinse din pereţi îi făceau trecerea foarte dificilă. Trebuia să se unduiască precum un vierme, dând disperat din picioare ca să se împingă înainte.

Pasajul începu să urce abrupt, iar mişcările lui Elliott stârneau mici avalanşe de pietriş care-i năpădeau capul. Nu îndrăzni să se plângă, dar se opri de câteva ori ca să îşi şteargă praful de pe faţă.

Apoi, la un moment dat, nu mai veni niciun sunet dinspre Elliott. Will era pe punctul de a o striga, când auzi ecoul mişcărilor ei într-un spaţiu mai larg. Se căţără pe porţiunea finală, aproape verticală, a pasajului şi, folosindu-şi ocheanul, văzu că ajunseseră într-o galerie de vreo zece metri pe cincizeci. Elliott se aşezase deja lângă o fisură din sol. Will se scutură de praf şi începu să tuşească din cauza colbului pe care îl înghiţise.

— Linişte! mârâi fata.

El reuşi să îşi înăbuşe tusea cu mâneca, alăturându-i-se lângă crăpătură.

Priviră amândoi prin fisura cu margini zimţate. Se uitau de la o înălţime năucitoare la o cameră imensă, ca o catedrală. Undeva, jos, putea vedea nimbul mai multor puncte de lumină. Se trase ceva mai departe de fisură şi, aplecându-şi capul, reuşi să vadă mai bine zona de dedesubt, în care păreau să fi fost înghesuite cele mai ciudate maşinării cu putinţă. Fiind luminate de mai multe globuri, Will putu să numere zece în total, rânduite în linie.

Erau ca nişte cilindri îndesaţi, fiecare având la un capăt un fel de roată dinţată. Semănau cu nişte imagini pe care le văzuse el odată, ale echipamentelor folosite la construcţia metroului londonez. Will presupuse imediat că şi acestea erau un soi de utilaje de forat. Pe urmă, văzu câteva grupuri de coproliţi, care stăteau nemişcaţi, şi câţiva soldaţi Styx, care îi păzeau de la distanţă. Will se uită la puşca pe care Elliott o aşezase lângă ea şi se întrebă dacă avea de gând să o folosească. De la distanţa aceea, nu i-ar fi fost greu să îi ia la ţintă pe soldaţii Styx.

După câteva minute de acalmie, scena se animă brusc. Câţiva coproliţi începură să se mişte încet, urmăriţi de soldaţii Styx, care se ţineau ameninţător în spatele lor, cu puştile lor lungi. Siluetele umflate ale coproliţilor păreau minuscule pe lângă ciudatele maşinării în care se urcau. Una dintre maşini îşi porni motorul, care scoase un muget şi un nor negru de fum, în partea din spate. Pe urmă începu să alunece greoi înainte, supravegheată încă de Styx, şi se desprinse din rândul celorlalte utilaje.

Will o urmări cu privirea în timp ce lua viteză. Putea vedea trapele din spate şi un aranjament haotic de ţevi de eşapament, prin care păreau să iasă deopotrivă aburi şi fum. Văzu şi şenilele late pe care se deplasa vehiculul şi auzi pietrele spărgându-se sub ele. Viră către un tunel care părăsea camera principală şi dispăru din vedere. Will presupuse că maşina aceea îi ducea pe coproliţi într-un loc de unde aceştia extrăgeau minereuri, dar nu avea nici cea mai vagă idee de ce erau supravegheaţi de atâţia soldaţi Styx.

Elliott murmură ceva şi se îndepărtă de fisură, iar băiatul o auzi îndreptându-se către un colţ al galeriei. Privi prin ochean cum fata întinde mâna în spatele unui bolovan şi scoate de acolo câteva pachete negre. Se duse la ea.

— Ce sunt astea? se trezi el întrebând.

Ea nu-i răspunse imediat, apoi şopti:

— Mâncare, şi continuă să îndese pachetele în raniţă.

Nu părea dispusă să-i mai dea şi alte lămuriri, dar lui Will i se stârnise curiozitatea.

— Cine... de unde sunt astea? îndrăzni el să zică.

Elliott scoase un pachet mai mic şi mai bine legat din rucsacul ei şi îl piti în spatele bolovanului.

— Dacă ţii morţiş să ştii, află atunci că mâncarea a fost pusă aici de către coproliţi – facem negoţ cu ei. Fata arătă către bolovan. Tocmai le-am lăsat câteva dintre globurile luminoase pe care le-ai şterpelit din trenul minerilor.

— A, făcu Will, neîndrăznind să se plângă.

— Sunt total dependenţi de globurile de lumină. Mâncarea nu e chiar aşa de importantă pentru noi, dar încercăm să-i ajutăm cât putem. Fata îi aruncă o privire nimicitoare. După tot ceea ce s-a întâmplat pe-aici, orice ajutor le e bine-venit.

Will dădu din cap, presupunând că acest ultim comentariu fusese o înţepătură la adresa lui. Îi venea greu să creadă că era responsabil pentru ceea ce le făceau soldaţii Styx coproliţilor, dar se abţinu să protesteze. Începea să simtă însă că era făcut vinovat de tot ce mergea prost.

Elliott plecă de lângă el.

— Acum o să ne întoarcem, zise ea şi porniră împreună în direcţia din care veniseră, pătrunzând înapoi în tunelul oval.

Călătoria către casă se desfăşură fără niciun incident. Se opriră doar o dată, pentru ca Elliott să îşi recupereze stridia de cavernă – era tot acolo unde o lăsase. Piciorul musculos al animalului se străduise în mod evident, cât fuseseră ei plecaţi, să se târască în cerc, doar-doar se va putea prinde de ceva ca să se ridice, producând un strat dezgustător de mucus alb care atârna acum de carapace în ciorchini greţoşi. Priveliştea nu o descumpăni pe Elliott, care înfăşură animalul într-o bucată de pânză şi îl băgă în raniţă. În timp ce ea se îndeletnicea cu asta, Will îi urmări faţa prin ochean. Era posomorâtă şi lipsită de zâmbet. Foarte diferită de cum fusese cu doar câteva ore mai înainte.

Îşi regretă încă o dată izbucnirea. Ştia că n-ar fi trebuit să îi spună lucrurile acelea. Făcuse o greşeală îngrozitoare şi se întreba

cum va putea să dreagă lucrurile. Îşi muşcă obrajii pe dinăuntru, supărat, încercând să se gândească la ce ar fi trebuit să spună. Însă, fără să-i adreseze vreun cuvânt sau vreo privire, Elliott se scufundă în apa din tunelul inundat. Will rămase să se uite la suprafaţa săltăreaţă a apei, acoperită de pojghiţa de praf strălucitor care se învolbura în cercuri antagonice în urma trecerii fetei şi simţi că e gata să izbucnească în plâns. Trase adânc aer în piept şi o luă după ea, descoperind cu uimire că scufundarea în apa întunecată şi caldă îi făcea bine. Era ca şi cum i-ar fi eliberat mintea de îndoială.

Când ieşi din apă, ştergându-se pe faţă, se simţi cumva revigorat. Dând însă cu ochii de Elliott, care îl aştepta în camera aurie, amărăciunea şi confuzia îi reveniră.

Pur şi simplu nu înţelegea fetele – din punctul său de vedere, erau un mister de nepătruns. Păreau că spun întotdeauna doar o parte din ceea ce gândesc şi apoi se supărau, ascunzându-se în spatele unei tăceri posace, fără să rostească nicio vorbuliţă din ceea ce conta cu adevărat. În trecut, când încercase s-o scoată la capăt cu fetele de la şcoală, se străduise din răsputeri să le facă pe plac, scuzându-se pentru oricare ar fi fost greşeala comisă de el prin care le supărase, dar ele nu doriseră să-l asculte.

Privi la Elliott şi oftă. Ei, bine, iar o făcuse de oaie. Ce idiot fără speranţă era! Încercă să se consoleze cu gândul că nu avea să stea alături de ea sau de Drake la nesfârşit. Singurul lui scop în viaţă rămânea găsirea tatălui său, prin orice mijloace s-ar fi dovedit necesare. Tot ce i se întâmpla acum era doar temporar.

Cizmele lor ude clefăiau sonor în liniştea încremenită a camerei de piatră. Ajunseră la intrarea în tabără şi se căţărară pe frânghie. Nu se auzea niciun zgomot din camera băieţilor, iar Will presupuse că fratele său obosise să mai facă exerciţii şi se culcase.

Pe coridor, Elliott îi întinse mâna, dar fără să-l privească. El îşi drese glasul, neştiind ce dorea fata, dar apoi realiză că ea îi cerea să îi înapoieze ocheanul. Îşi scoase braţul din curele. Ea îl luă grăbită şi-i întinse din nou mâna. După un moment stingheritor, Will îşi aminti de suportul de flinte legat de coapsă şi începu să bâjbâie febril ca să-i desfacă nodul. Elliott îi smulse şi flintele din mână şi apoi plecă, scuturând din cap. El rămase în loc, cu apa scurgându-se de pe el în praf, luptându-se cu senzaţia de singurătate şi cu regretele care îl năpădiseră.

În săptămânile care urmară, Will n-o mai însoţi niciodată pe Elliott. Mai rău, fata părea să-l invite din ce în ce mai des pe

Chester să vină cu ea în ceea ce numea rondurile „obişnuite”. Deşi Will şi Chester nu vorbeau niciodată despre asta, Will observa din când în când cum prietenul său sporovăieşte cu Elliott pe coridor, îi auzea şopocăind şi faptul că era lăsat pe dinafară îl făcea să sufere îngrozitor. Indiferent cât încerca să şi-l alunge, simţea un resentiment din ce în ce mai mare faţă de prietenul său. Îşi spunea că Elliott ar fi trebuit să-l înveţe pe el şi nu pe blegul de Chester. Însă nu putea face nimic în privinţa asta.

Will descoperi că avea o groază de timp liber. Nu mai trebuia să se îngrijească de fratele său, care progresase de la turele sale interminabile pe coridor şi în cameră, plimbându-se acum prin tunelul care ieşea din bază şi pe care îl străbătea, în sus şi în jos, cât voia, folosindu-se de baston. Prin urmare, încercând să îşi umple orele libere, Will fie încerca să scrie în jurnal, fie zăcea pur şi simplu în pat, chibzuind la situaţia lor.

Îşi dădu seama, poate un pic prea târziu, că şi în mediul cel mai dur şi mai ostil, acolo unde erai nevoit să faci doar ceea ce trebuia, indiferent de cât de înjositor sau dezgustător putea fi lucrul acela, consideraţia pentru prieteni era vitală. Respectul acela, codul de conduită era liantul care menţinea spiritul de echipă. *Nu trebuia* să se îndoiască de judecata lui Drake sau a lui Elliott. *Nu trebuia* să le pună ordinele în discuţie. Trebuia să facă exact ceea ce i se spunea, fiindcă asta era spre binele lui şi al celorlalţi.

Dar Will era nevoit să accepte că, în ceea ce privea supunerea la ordine, Chester era mai înzestrat decât el. Prietenul său dădea impresia să fi simţit încă de la început o loialitate oarbă şi de nezdruncinat faţă de Drake, iar sentimentul acela părea să se fi lărgit acum, incluzând-o şi pe Elliott.

Nici Cal nu era prea diferit de Chester, când venea vorba de loialitatea faţă de cei doi proscrişi. Şi el se schimbase.

Probabil faptul că fusese atât de aproape de moarte îi pusese o altfel de ordine în suflet. Nu încetase cu izbucnirile ocazionale de bravadă, dar, în ansamblu, fratele său devenise mai tăcut şi cumva *stoic* faţă de situaţia în care se aflau. Will chiar folosise cuvântul acela pentru a descrie temperamentul schimbat al lui Cal într-una dintre însemnările sale din jurnal – învăţase termenul de la tatăl său şi se gândise, când îl auzise prima dată, că sensul lui implica un fel de slăbiciune, o disponibilitate de a accepta orice, indiferent cât de rău era. Acum însă începea să înţeleagă că se înşelase. O persoană pusă să înfrunte mereu situaţii de viaţă şi de moarte avea nevoie de o anumită detaşare pentru a putea gândi limpede şi a nu face alegeri greşite din cauza panicii.

În săptămânile care urmară, Drake le ţinu cu regularitate lecţii despre tot felul de subiecte, precum găsirea şi prepararea hranei. Şi începu cu stridia de cavernă care, odată fiartă, se dovedi a fi destul de asemănătoare cu tentaculele de caracatiţă.

Drake îi duse, de asemenea, şi în scurte recunoaşteri, în care încercă să le arate câte ceva din însuşirile necesare pe teren. O dată, îi trezi la ceea ce lor li se păru o oră extrem de matinală, deşi timpul nu avea prea mult înţeles în bezna aceea fără sfârşit. Le spuse băieţilor să se pregătească şi îi conduse în tunelul de sub bază, în direcţia opusă Câmpiei Mari. Ştiau că nu avea să fie o expediţie prea îndelungată, fiindcă îi sfătuise să-şi ia doar un bidon mic cu apă şi ceva de-ale gurii. El însă căra un rucsac plin.

În timp ce mergeau printr-o serie de pasaje, băieţii sporovăiau între ei, ca să facă timpul să treacă mai uşor.

— Creaturi proaste şi imbecile, izbucnise Cal, în timp ce Will şi Chester discutau despre coproliţi.

Drake auzi din întâmplare remarca băiatului.

— De ce zici asta? întrebă el încetişor.

Will şi Chester tăcură.

— Păi, începu Cal, aparent regăsindu-şi puţin din îngâmfarea de odinioară, nu sunt altceva decât nişte animale blegi... care se târăsc în jurul pietrelor ca nişte melci oarecare.

— Şi tu chiar crezi că noi suntem *mai buni* decât ei? insistă Drake.

— Bineînţeles că suntem.

Clătinând din cap în timp ce continua să îi conducă în josul tunelului, Drake nu voia să treacă pur şi simplu peste comentariul lui Cal.

— Îşi recoltează hrana fără să o epuizeze şi fără să trebuiască să migreze încontinuu. Iar în locurile din care extrag minereurile, astupă galeriile cu grijă după ce au terminat. Pun totul la loc, fiindcă respectă Pământul.

— Dar sunt... sunt numai..., mai zise Cal şi se opri.

— Nu, Cal, noi suntem ăia proşti, noi suntem *animalele blegi,* noi folosim totul... consumăm şi consumăm, până când epuizăm toate resursele... şi apoi – ce surpriză! – trebuie să ne mutăm, cu căţel şi cu purcel, într-un loc nou, iarăşi şi iarăşi. Nu, ei sunt cei deştepţi... ei trăiesc în armonie cu mediul înconjurător. Voi şi cu mine... şi toată seminţia noastră suntem nişte neadaptaţi, nişte stricători. Şi nu e asta ceea ce ai putea numi *prostie?*

Merseră câţiva kilometri în tăcere, până când Will întinse pasul, lăsându-i în urmă pe Chester şi pe Cal, ca să-l ajungă pe Drake.

— Ai vreun gând? îl întrebă Drake, înainte ca Will să fi ajuns lângă el.

— Ăăă, da, şovăi Will, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să rămână în spate cu cei doi băieţi.

— Zi!

— Păi, ai spus că ai fost suprasol...

— Şi ai vrea să ştii mai multe? îl întrerupse Drake. Eşti curios.

— Da, bâigui Will.

— Will, chiar nu contează ce am fost în lumea de sus. Nu contează ce a fost niciunul dintre noi. Aici şi acum contează.

Drake nu mai spuse nimic vreo câţiva paşi.

— Şi nu ştii nici jumătate de poveste, continuă el, dar apoi păru să îşi impună să tacă, rămânând fără vorbe pentru alţi câţiva paşi. Uite, Will, aş putea să scap de Styx şi să mă întorc în Suprasol, unde aş fi silit să trăiesc o viaţă destul de asemănătoare cu cea a mamei tale, uitându-mă mereu peste umăr, temându-mă de fiecare umbră. Dar, fără să vreau s-o jignesc pe Sarah, eu, unul, cred că e cumva mai cinstit să trăieşti aici, în Adâncuri. Înţelegi ce-ţi spun?

— Nu, nu prea, recunoscu Will.

— Te-ai convins pe pielea ta că viaţa de-aici nu e tocmai simplă. E al dracului de grea; o existenţă periculoasă, cu sufletul la gură, zise Drake strâmbându-se. Şi dacă nu te prind Gulerele Albe, există un milion de alte lucruri care te pot termina cât ai pocni din degete... infecţii, prăbuşiri de pietre, alţi proscrişi şi tot aşa. Dar pot să-ţi spun cu mâna pe inimă, Will, că nu m-am simţit niciodată mai viu decât în anii pe care i-am petrecut aici. Cu adevărat *viu.* Nu, n-ai decât să-ţi ţii pentru tine viaţa ta sigură, artificială, din Suprasol – nu e de mine.

Ajunşi la o intersecţie cu un alt tunel, Drake se opri. Îi puse să aştepte, cât timp despachetă el tot felul de echipamente. Lucra eficient, fără să se uite la băieţi. Cal se ţinea mai în spatele celorlalţi doi, îngrijorat că s-ar putea să-l fi supărat pe Drake. Will văzu cu încântare crescândă că Drake adusese câteva dintre flintele pe care el şi Elliott le luau peste tot cu ei.

— Aşa, zise Drake, după ce aranjă cilindrii în două grupe, pe jos, în faţa lor.

În fiecare dintre ele, cilindrii fuseseră puşi în ordine descrescătoare. Băieţii îl priviră cu nerăbdare.

— A venit vremea să învăţaţi cum să folosiţi astea.

Drake făcu un pas în lateral, pentru ca ei să poată vedea limpede expoziţia de cilindri din prima grupă. Cel mai mare era un tub gros, cu o circumferinţă ceva mai mare decât a unui burlan şi lung de vreo douăzeci de centimetri.

— Toate astea... cu bandă roşie... sunt explozibile. Cu cât au mai multe benzi roşii, cu atât mai lung trebuie să fie fitilul. Dacă vă amintiţi, aţi văzut-o pe Elliott folosind două din astea cu piedică.

Will deschise gura să spună ceva, dar mâna ridicată a lui Drake îl reduse la tăcere.

— Înainte să întrebaţi, vă spun eu că *nu* am de gând să vă demonstrez aici cum funcţionează vreunul dintre ele.

Drake se întoarse către cealaltă grupă de obiecte.

— Dar astea, după cum ştiţi, zise el, schiţând un gest larg cu mâna pentru a indica nişte tuburi mai înguste, aşezate lângă explozibile, se numesc flinte. Asta, adăugă el, arătând către cea mai mare, e artileria grea... un fel de mortier. Vedeţi că, spre deosebire de celelalte, nu are un trăgaci la bază. Ridică mortierul şi îl învârti în faţa băieţilor.

— Simplu, dar foarte eficient pentru a scăpa de un număr mare de inamici şi aici mă refer, bineînţeles, la Styx. Învelişul, zise el, ciocănind uşor în metalul care sună înfundat, e făcut din fier şi are capace la ambele capete. Drake bătu în capace, de parcă ar fi avut în mână un bongos[5] mai lung. Varianta asta se declanşează lovind-o la un capăt. Trase adânc aer în piept. Încărcătura poate fi din ce vreţi voi: sare de rocă, aşchii de piatră sau chiar pirită... toate sunt foarte eficiente, dacă vrei să elimini un număr mare de ţinte. *Pe placul mulţimilor,* încheie el cu un rânjet. Încercaţi-o să vedeţi cât e de grea, dar, pentru nimic în lume, *să n-o scăpaţi.*

Băieţii o dădură de la unul la celălalt, într-o tăcere plină de respect, ţinând-o cu atenţie în timp ce-i cercetau capătul mai greu, acolo unde se afla detonatorul. Cal i-o pasă înapoi lui Drake, care o aşeză la loc, pe nisip.

Pe urmă, cu un semn din mână, le arătă ceilalţi cilindri.

— Asta sunt mai portabile şi cu ele se trage la fel ca şi cu o puşcă adevărată. Au percutoare mecanice, nu cocoş.

Bărbatul păru puţin nehotărât, neştiind ce flintă să aleagă, dar se mulţumi cu una din mijlocul şirului. Ca dimensiuni, semăna cu unele dintre artificiile pe care le folosise Will în Oraşul Etern –

---

[5] Instrument de percuţie de formă cilindrică.

lungă de vreo cincisprezece centimetri şi groasă de vreo trei sau patru. Metalul lucea stins în lumina îngemănată a lanternelor.

Drake se întoarse într-o parte ca să le arate poziţia corectă.

— Ca toate aceste arme, ele nu au decât *un singur foc.* Mare atenţie la recul. Dacă o ţineţi prea aproape de ochi, o să regretaţi. Ca şi celelalte, sunt declanşate cu ajutorul unei pârghii aflate aici în spate şi se aprind trăgând de sârmă. Îşi drese vocea şi îi privi cu atenţie. Aşadar... vrea careva să încerce?

Toţi trei băieţii dădură din cap nerăbdători.

— Bine, o să trag eu una, pentru început, ca să vă arăt cum se face.

Făcu vreo câţiva paşi, uitându-se pe jos, până când găsi o piatră de dimensiunile unei cutii de chibrituri. Pe urmă, mai înaintă vreo douăzeci de paşi, până la o grămadă de pietre aflată în mijlocul intersecţiei tunelelor, pe care aşeză piatra mai mică. Se întoarse şi luă o flintă, nu din cele puse pe nisip, ci dintr-un suport pe care îl purta pe coapsă. Băieţii se adunară lângă el, înghesuindu-se ca să vadă mai bine.

— Staţi un pic mai la distanţă, vă rog. Uneori explodează invers.

— Cum adică? întrebă Will.

— Pur şi simplu îţi explodează în faţă.

Avertismentul îşi făcu efectul, mai ales pentru Chester, care luă o distanţă bunicică – într-atât încât ajunse să stea cu spinarea lipită de peretele tunelului. Will şi Cal se dovediră mai puţin precauţi, aşezându-se la doar câţiva metri în spatele lui Drake, Cal sprijinindu-se cu ambele mâini pe baston şi aşteptând concentrat demonstraţia. Arăta ca un observator la o întrecere de tir.

Drake ochi fără grabă şi apoi trase. Toţi ca unul, băieţii tresăriră la detunătură. Zece metri mai în faţă, văzură impactul proiectilului în movila de pietre şi norul de praf şi aşchii de piatră din jur. Piatra pe care o fixase bărbatul drept ţintă se clătină uşor, dar rămase la locul ei.

— Destul de aproape, zise Drake. Astea nu sunt la fel de precise ca puşca lui Elliott. Sunt destinate în special luptei de aproape.

Se întoarse spre Cal.

— Acum, tu!

Cal şovăi oarecum, iar Drake trebui să îi corecteze poziţia, împingându-i mai în faţă piciorul de sprijin şi trăgându-i umerii mai în spate. Cal era dezavantajat de faptul că piciorul său stâng era încă slăbit, iar pe faţă i se citea efortul de a-şi menţine poziţia.

— E în regulă, zise Drake.

Cal trase de sârma din spatele tubului. Nu se întâmplă nimic.

— Trage mai tare, declanşatorul trebuie să fie smucit înapoi, explică Drake.

Cal încercă din nou, dar, concentrat la asta, îşi mişcă mult ţeava din direcţia ţintei. Proiectilul lovi peretele tunelului, la distanţă, şi apoi îl auziră cu toţii cum se îndepărtează în zigzag, ricoşând de mai multe ori.

— Nu-ţi face probleme, e prima ta încercare. Aşa-i că n-ai mai tras cu puşca niciodată?

— Nu, recunoscu Cal supărat.

— O să avem o mulţime de ocazii să exersăm când vom ajunge la nivelurile de jos. Nimic nu se compară cu o partidă de vânătoare prin fauna de acolo, adăugă Drake misterios.

Will ciuli imediat urechea, întrebându-se ce fel de animale or fi fost alea, dar tocmai atunci Drake îl anunţă că era rândul său.

Arma se descărcă de prima dată când Will trase de sârmă şi văzură cu toţii explozia de praf de pe movilă, exact în faţa ţintei.

— Nu-i rău, îl felicită Drake. Tu ai mai tras!

— Am avut un pistol cu aer comprimat, zise Will, amintindu-şi de antrenamentele sale ilicite cu pistolul pe maidanul din Highfield.

— Cu puţin exerciţiu, o să înveţi să apreciezi mai bine distanţa. Acum tu, Chester!

Chester se apropie destul de ezitant şi luă flinta pe care i-o întindea Drake. Îşi aplecă umerii, strângându-se parcă în sine şi arătând extrem de ciudat în încercarea sa de a ochi.

— Aşaz-o în podul palmei. Nu, pune-ţi mâna mai mult sub ea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, relaxează-te, băiete.

Drake îl apucă de umeri şi, în loc să îi tragă înapoi, cum îi făcuse lui Cal, încercă să îi împingă şi mai mult în jos.

— Relaxează-te, repetă el, şi nu te grăbi.

Chester arăta în continuare extrem de ciudat, fiindcă umerii îi căzuseră de tot. Păru să treacă un veac înainte să tragă. Nimeni nu-şi credea ochilor.

Nu se văzu nicio împroşcare de pietre, nu se auzi fluieratul vreunui ricoşeu. Cu o trosnet, glonţul lovi ţinta în plin, proiectând-o în lungul tunelului.

— Bravo, asta e! zise Drake, bătându-l uşor pe umăr pe băiatul care rămăsese mască. Drept la ţintă!

— Ai câştigat o nucă de cocos, glumi Will.

Chester rămăsese fără cuvinte. Clipea des, privind la locul în care stătuse piatra, ca şi cum nu putea crede ce se-ntâmplase. Will

şi Cal îl felicitară sincer, dar el nu ştia ce să zică, prea uimit de succesul său.

Îşi dădură seama că sesiunea de antrenament se terminase când, cu oarecare grabă, Drake strânse explozibilele şi flintele într-un sul de pânză, pe care îl îndesă apoi în rucsac. Lăsă doar un cilindru de dimensiune medie în nisip. Will se uita la el, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să îi atragă atenţia lui Drake, dar află imediat motivul pentru care fusese lăsat deoparte.

O piatră zbură prin faţa lor, lovi pământul şi apoi se rostogoli până când se opri foarte aproape de picioarele lui Drake. Era chiar piatra pe care o nimerise Chester.

Se auzi o voce aspră şi dogită, izvorând într-un fel neplăcut de undeva din umbră.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să te dai mare, nu-i aşa, Drakey?

Will îşi ridică imediat ochii la Drake. El scruta atent întunericul, ţinând flinta pregătită în mână. Nu era o poziţie ameninţătoare, nici defensivă, dar observă intenţia mortală care părea să i se fi întipărit pe chip, cu puţin înainte să-şi tragă lentilele pe ochiul drept.

— Ce dracu' faci aici? Cred că ţi-aduci aminte de Regulă, nu-i aşa, Cox? Renegaţii se ţin la distanţă unii de alţii sau suferă consecinţele, tună Drake.

— Da' tu ai respectat regula când l-ai curăţat pe bătrânul Lloyd? Şi i-ai luat şi fata.

Din adâncul tunelului ieşi o siluetă amorfă, contorsionată şi gheboasă, luminată vag de lanternele băieţilor.

— Aha, auzisem eu că ai nişte prospături. Nişte carne fragedă.

Silueta tuşi şi continuă să înainteze, ca şi cum ar fi plutit pe deasupra pământului. Will reuşi să distingă un bărbat, ce purta în jurul capului şi al umerilor un soi de şal maro şi extrem de jegos, ca femeile de la ţară. Mergea cocârjat şi lăsa impresia că e tare diform. Se opri în faţa lui Drake şi a băieţilor şi îşi înălţă capul. Priveliştea era îngrozitoare. Avea o gâlmă imensă pe o parte a frunţii, cât un pepene mai mic, de pe care murdăria fusese ştearsă, aşa încât i se putea vedea pielea cenuşie, brăzdată de vene albastre, umflate. O altă gâlmă, ceva mai mică, îi crescuse pe gură, iar buzele sale, negre şi crăpate, păreau etern rotunjite într-un „o" mut. Un şuvoi neîntrerupt de salivă îi cobora de pe buza inferioară pe bărbie, de unde atârna ca un fel de elastic lichid.

Dar mai oribili încă erau ochii lui. Perfect albi, ca nişte ouă fierte şi descojite, fără vreo urmă de iris sau pupilă. Erau singurele

elemente colorate uniform de pe faţa bărbatului, ceea ce îi făcea şi mai şocanţi.

De sub faldurile şalului se ivi o mână strâmbă, ca o rădăcină uscată la soare, făcând un gest larg.

— N-ai ceva pentru bătrânul tău prieten? zise Cox peltic, împroşcând cu salivă. Ceva pentru bătrânul care te-a învăţat tot ce ştii? Poate pe vreunul dintre tinereii ăştia?

— Nu-ţi datorez nimic, pleacă de-aici! răspunse Drake neînduplecat. Înainte să...

— Ăştia-s băieţii pe care îi caută Capetele Negre? Unde-i ţii ascunşi, Drakey?

Ca o cobră gata să atace, bărbatul îşi împinse capul în faţă, iar ochii albi şi orbi trecură peste Will şi Cal – Chester se ascunsese speriat în spatele lor. Will văzu crucile groase ale cicatricelor înnegrite, câte una peste fiecare ochi, şi reţeaua de crăpături cenuşii de pe faţa neagră ca tăciunele a străinului.

— Mirosul lor de tineri e aşa de..., spuse bărbatul şi îşi şterse nasul cu un gest scurt al mâinii noduroase, aşa de frumos şi de pur.

— Ai stat prea mult timp prin părţile astea... arăţi de parcă nu mai ai mult de trăit, Cox. Poate că vrei să te ajut în sensul ăsta? zise Drake sec, ridicându-şi flinta.

Capul celuilalt se răsuci spre el.

— N-ai nevoie de asta, Drakey, nu împotriva vechiului tău prieten.

Apoi arătarea se înclină cu un gest exagerat de ceremonios şi numaidecât dispăru din zona luminată. Chester şi Cal se holbau încă la locul în care stătuse, dar Will se uita la faţa lui Drake. Observă că mâinile lui strângeau flinta atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

Drake se întoarse către băieţii care aşteptau.

— Frumosul ăsta a fost Tom Cox. Prefer oricând compania soldaţilor Styx decât pe a monstruozităţii ăsteia. E la fel de găunos pe dinăuntru pe cât se vede şi pe dinafară.

Drake trase tremurând aer în piept.

— Aţi fi putut sfârşi în ghearele lui, dacă nu v-am fi găsit mai întâi eu şi cu Elliott.

Ochii îi coborâră apoi pe flintă şi, ca şi cum ar fi fost surprins că o ţine încă în mână, o coborî încetişor.

— Cox şi cei de teapa lui sunt motivul pentru care nu ne petrecem prea mult timp în câmp. Şi aţi avut ocazia să vedeţi şi ce efect vor avea radiaţiile asupra voastră, în cele din urmă.

Îşi puse flinta la loc, în suportul de pe coapsă.

— Ar fi mai bine să mergem.

Mai întoarse o dată capul spre locul în care stătuse Tom Cox, iar privirea îi zăbovi acolo, pentru că el putea distinge urme pe care Will şi băieţii nici măcar nu şi le puteau imagina. Îi conduse apoi pe drumul de întoarcere, asigurându-se mereu că bătrânul nu îi urmăreşte.

Altă dată, Will avusese o noapte de somn agitat, punctată de o serie de vise foarte veridice. Tocmai dădea să adoarmă din nou, când îl trezi vocea lui Elliott venită de pe coridor. Era atât de stinsă şi de ireală, încât nu-şi dădu seama dacă o auzise sau dacă visa iar. Se ridică în capul oaselor. Chester tocmai intra încet în cameră. Era ud leoarcă, un indiciu că tocmai trecuse prin tunelul inundat.

— Te simţi bine, Will? întrebă el.

— Da, cred, răspunse băiatul, încă nedezmeticit. Ai fost în patrulare?

— Da... am făcut rondul. Totul e liniştit. Nu se întâmplă nimic, zise Chester vesel, scoţându-şi cizmele.

Vorbea pe un ton milităros, dar vioi, ca şi cum şi-ar fi făcut doar datoria, cu un entuziasm forţat.

Deodată Will îşi dădu seama cât de mult se schimbase prietenia lor în ultimele două luni, ca şi cum pericolul prin care trecuse Cal în capcana de zahăr şi întâlnirea cu Drake şi Elliott, mai ales cu Elliott, schimbase cumva geometria relaţiei lor, a tuturor legăturilor dintre ei. Întins pe patul său îngust, cu braţele încrucişate sub cap, îşi reaminti cum fusese odinioară prietenia lui cu Chester. Pe jumătate adormit, Will reuşi să se binedispună, pretinzând faţă de sine însuşi că nimic nu se schimbase. Îl auzi pe Chester cum îşi scoate hainele ude şi simţi că în momentul acela îi putea spune orice.

— Ce ciudat, zise Will încetişor, ca să nu-l trezească pe fratele său.

— Ce anume? întrebă Chester, împăturindu-şi pantalonii în acelaşi fel în care îşi pregătea odinioară uniforma de şcoală pentru a doua zi.

— Am avut un vis.

— Bine, zise Chester neatent, atârnându-şi şosetele ude de nişte cuie bătute în perete.

— A fost cu adevărat straniu. Eram într-un loc însorit şi cald, zise Will tărăgănat, făcând eforturi să-şi aducă aminte visul care se

îndepărta deja de el. Şi nu mai conta nimic, nimic nu mai era important. Era şi o fată acolo. Nu ştiu exact cine era, dar parcă îmi era prietenă.

Will tăcu o vreme.

— Era cu adevărat frumoasă... şi chiar şi atunci când îmi închideam ochii, îi puteam vedea mai departe faţa, mulţumită şi liniştită şi cumva... cumva perfectă. Eram întinşi pe iarbă – de parcă avusesem un picnic pe pajiştea aceea sau ce o fi fost. Cred că eram amândoi cam somnoroşi. Dar ştiu sigur că eram într-un loc în care *trebuia* să ne aflăm, într-un loc căruia îi aparţineam amândoi. Deşi nu ne mişcăm, era ca şi cum am fi plutit pe un pat de iarbă moale, înconjuraţi de un fel de verdeaţă tihnită, sub un cer senin şi albastru, mai albastru decât ţi-l poţi imagina. Eram fericiţi, foarte fericiţi. Will oftă. Totul era atât de diferit de umezeala, căldura şi sentimentul ăsta sufocant de a fi mereu înconjuraţi de piatră pe care îl trăim acum. În vis, totul era blând şi pajiştea părea atât de reală... Puteam chiar simţi mirosul ierbii. Eram...

Se opri, păstrând pentru sine ceea ce-i mai rămăsese din imaginile şi senzaţiile visului. Dându-şi seama că vorbea singur de ceva vreme şi că nu mai auzea niciun fel de mişcare dinspre colţul de cameră al lui Chester, întoarse capul spre prietenul său.

— Chester? îl strigă el încetişor.

Constată cu uimire că prietenul său era deja culcat în pat, cu faţa la perete, aşa încât Will nu-i putea vedea chipul.

Chester scoase un sforăit puternic şi se răsuci pe spate. Dormea buştean.

Will oftă prelung, resemnat, şi închise ochii, dorindu-şi să se întoarcă la visul de mai devreme, dar ştiind cât de puţin probabil era să se întâmple aşa.

Capitolul douăzeci şi şapte

Cu un bubuit incredibil, trenul minerilor porni, zgâlţâindu-se dintr-o parte în alta atât de tare, încât Sarah fu convinsă că avea să sară de pe şine. Apucându-se strâns de bancă, aruncă o privire speriată în direcţia Rebeccăi. Dar aceasta nu arăta deloc tulburată. Într-adevăr, fata părea să fi intrat într-un fel de transă, stând nemişcată, cu faţa senină şi cu ochii deschişi, dar fără a se uita la ceva în mod special.

În cele din urmă, trenul îşi recăpătă ritmul hipnotic de dinainte. Sarah respiră uşurată şi mai privi o dată prin vagonul paznicilor. Îngădui ochilor săi să alunece din nou către locul în care stăteau Limitatorii, dar îşi mută rapid privirea, pentru ca ei să nu observe că e interesată de prezenţa lor.

Îi venea să se ciupească pentru a se asigura că nu visează; nu numai că era practic umăr la umăr cu o patrulă formată din patru soldaţi Styx, dar aceştia erau de fapt Limitatori, membri ai vestitei Brigăzi a lui Hobb, cum li se spunea în unele cercuri.

În copilărie, tatăl ei îi istorisea poveşti înfiorătoare despre aceşti soldaţi – cum că le plăcea să mănânce colonişti vii şi că, dacă nu-l asculta pe el şi nu se ducea imediat la culcare, aceşti canibali aveau să vină după ea, în toiul nopţii. Îi mai spunea şi că Limitatorii stăteau la pândă pe sub paturile copiilor obraznici şi că abia aşteptau ca ei să-şi scoată un picior din aşternut, ca să îi muşte de glezne. El susţinea că le plăcea mai ales carnea fragedă de copil. Poveştile astea fuseseră însă un motiv serios ca să *nu* se mai ducă la culcare.

Abia după câţiva ani, aflase de la Tam că bărbaţii aceştia misterioşi există în realitate. Toate lumea din Colonie auzise de Divizie – patrulele care păzeau graniţele dintre Cartier şi Oraşul Etern, regiunile cele mai apropiate de suprafaţă. De fapt, orice loc pe care coloniştii l-ar fi putut folosi ca să-şi croiască drum spre Suprasol.

Dar Limitatorii erau altă mâncare de peşte şi nu puteau fi văzuţi aproape niciodată pe străzi. Ca urmare, în Colonie circulau o mulţime de legende despre ei, despre curajul şi priceperea lor ca luptători. Însă, spunea Tam, unele legende, chiar dintre cele care păreau foarte exagerate, se dovedeau a fi *adevărate.* De pildă, aflase din sursă sigură că Limitatorii mâncaseră, odată, un colonist exilat, undeva într-o zonă izolată a Adâncurilor, fiindcă li se terminaseră rezervele de hrană. Tam îi mai spusese şi că „Hobb”

era un alt nume al diavolului şi se potrivea de minune acestor soldaţi demonici.

În ciuda acestora şi a multor altor exagerări care se şopteau în spatele uşilor închise, nimeni nu prea ştia mare lucru despre Limitatori, cu excepţia faptului că erau implicaţi în tot felul de activităţi sub acoperire în Suprasol. Cât despre Adâncuri, se spunea că erau antrenaţi să supravieţuiască acolo perioade îndelungate, fără să primească ajutor.

Iar acum, după ce îndrăznise să-i studieze din nou, Sarah recunoştea că erau nişte făpturi care arătau extrem de fioros. Ochii lor erau de departe cei mai reci pe care îi văzuse vreodată. Erau ochii cenuşii, înceţoşaţi, ai peştilor morţi.

Compartimentul era destul de mare, dar fusese construit cu economie, din aceeaşi tablă ca şi vagoanele de marfa, al căror şir lung îl preceda până la locomotivă. Pereţii şi acoperişul erau făcute din scânduri care, fiind expuse multă vreme la căldură mare şi la stropit abundent cu apă, în aceste călătorii către Adâncuri, erau deformate rău. Printre scânduri se căscau crăpături imense, ce permiteau fumului şi vântului să intre în compartiment, făcând călătoria cu nimic mai plăcută decât aceea de care avuseseră parte Will şi băieţii în vagonul de marfa.

În interiorul compartimentului, de o parte şi de alta, erau montate bănci din lemn negeluit, între care fuseseră fixate două măsuţe joase. La cea mai îndepărtată, stăteau acum cei patru Limitatori.

Soldaţii erau înveşmântaţi în uniformele lor caracteristice – haine maro lungi şi pantaloni largi, strânşi cu genunchiere groase –, atât de diferite faţă de hainele purtate în general de Styx. Îi dăduseră şi lui Sarah un echipament asemănător, cel pe care îl purta acum şi în care se simţea destul de neconfortabil. Nu-i trebuia un prea mare efort de imaginaţie ca să se gândească la ce ar fi spus Tam, dacă ar fi văzut-o în uniforma duşmanilor lor de moarte. Îşi netezi pulpana hainei şi încercă să-şi alunge din minte expresia de consternare de pe faţa fratelui ei. Aproape că îi putu auzi vocea:

O, Sarah, cum ai ajuns să faci asta? Ce e în capul tău?

Nereuşind să-şi alunge sentimentul acela împovărător, descoperi că-i venea tare greu să stea nemişcată, ajutată fiind şi de faptul că, de fiecare dată când îşi schimba poziţia pe banca nemilos de tare, uniforma ei nu scotea nici cel mai mic sunet. Îşi aminti că auzise că hainele acelea ar fi fost făcute din piele de coprolit. Păreau să fie într-adevăr croite dintr-o piele extrem de

suplă, probabil de viţel. Presupuse că, mulţumită lor, Limitatorii se furişau cu mare abilitate, fără scârţâitul specific al mantalelor negre pe care colegii lor le purtau în Colonie.

Limitatorii păreau să se odihnească pe rând: în timp ce doi dintre ei dormeau cu picioarele pe mese, ceilalţi doi rămâneau treji şi inuman de nemişcaţi, cu spatele drept şi privirea înainte. Degajau un soi de vigilenţă fioroasă din toată fiinţa lor, chiar şi cei care dormeau, ca şi cum ar fi fost gata să intre în acţiune cât ai clipi.

Sarah şi Rebecca nu încercară să poarte vreo conversaţie, din cauza zgomotului continuu al trenului – mai puternic ca de obicei, fiindcă, aşa cum o informase Rebecca, mergea de două ori mai repede.

În lipsă de altceva, ochii lui Sarah căzură pe ceea ce părea a fi un ghiozdan vechi şi jerpelit, aşezat pe masa din faţa Rebeccăi. Din el ieşea un snop de ziare din Suprasol, dar Sarah nu putea distinge decât titlul melodramatic al celui de deasupra: „Ultravirusul loveşte”, scris cu litere îngroşate. Sarah nu mai era de câteva săptămâni la curent cu evenimentele de la suprafaţă şi n-avea nici cea mai mică idee ce puteau însemna cuvintele acelea. Pe de altă parte, îşi petrecu multe ore bune, de-a lungul călătoriei, întrebându-se cum ar fi putut ca evenimentele acelea să îi intereseze pe Rebecca şi pe Styx. Îşi dorea să ia ziarele şi să citească mai mult.

Însă, pe toată durata călătoriei, Rebecca nu închise niciodată ochii şi nici nu moţăi vreo clipă. Cu capul sprijinit de peretele compartimentului şi cu mâinile aşezate cuminte în poală, părea cufundată într-o meditaţie profundă. Lui Sarah i se păru destul de ciudat.

Singurul schimb de cuvinte cu fata Styx se petrecu mai târziu, când trenul încetini foarte mult şi, până la urmă, se opri. Ca şi cum ar fi ieşit brusc din transa ei, fata se aplecă spre Sarah.

— Porţi de furtună, zise ea simplu şi îşi scoase ziarele din rucsac, începând să le frunzărească.

Sarah dădu din cap, dar nu îi răspunse. Chiar în clipa aceea, din depărtare se auzi un zăngănit surd. Limitatorii începură să se agite, unul dintre ei împărţind tuturor farfurii de tablă, pline cu fâşii de carne de şobolan alb, şi căni de email alb, umplute cu apă. Sarah îşi luă porţia, îi mulţumi soldatului şi începu să mănânce în linişte, în timp ce trenul porni din nou. Nu merseră însă mult şi se opriră a doua oară, iar porţile se închiseră cu zgomot în urma lor.

Rebecca îşi citea ziarul cu atenţie.

— Despre ce e vorba? întrebă Sarah, mijind ochii la o pagină pe care scria *PANDEMIE – E OFICIAL.* Sunt ziare recente?

— Da, le-am luat azi-dimineaţă, când am fost în Suprasol, zise Rebecca, ridicând ochii spre cer şi închizându-şi ziarul. Ce proastă sunt! Uit mereu că ştii bine Londra. Le-am cumpărat de la o azvârlitură de băţ de St. Edmunds – ştii probabil unde e?

— Spitalul… în Hampstead, confirmă Sarah.

— Exact de-acolo, confirmă Rebecca. Şi, mamă-mamă, ar fi trebuit să vezi coada de la urgenţe. Era un haos total – şirul depăşea un kilometru.

Clătină teatral din cap, dar se opri şi zâmbi ca o pisică fericită că a mâncat un castron plin cu cea mai bună smântână.

— Serios? se miră Sarah.

Rebecca chicoti uşurel.

— Tot oraşul a paralizat.

Sarah o privi pieziş când îşi scutură ziarul, deschizându-l mai bine, şi se cufundă din nou în lectură. *N-avea cum să fie adevărat!*

Rebecca stătuse în Garnizoană toată dimineaţa, pregătindu-se pentru călătoria cu trenul. Sarah o zărise, pe ici, pe colo, şi îi auzise vocea pe coridoare de mai multe ori – nu ar fi putut părăsi clădirea mai mult de o oră. Răgazul acesta nu i-ar fi ajuns ca să meargă până în Highfield şi înapoi şi cu atât mai puţin până în Hampstead. Probabil că Rebecca minţea. *Dar de ce?* Se juca oare cu ea, ca s-o vadă cum reacţionează? Sau nu făcea altceva decât să încerce s-o convingă de autoritatea ei şi implicit de puterea pe care o avea şi asupra lui Sarah?

Sarah era atât de nedumerită, încât nu mai întrebă nimic despre ştirile din ziare.

Înainte ca trenul să pornească din nou, Rebecca aşeză deoparte ziarele şi, după ce luă o ultimă înghiţitură de apă din cană, se aplecă şi scoase de sub bancă un pachet lunguieţ, învelit în pânză de sac. I-l întinse lui Sarah, care îl luă, îl desfăcu şi găsi înăuntru una dintre puştile cu ţeavă lungă ale Limitatorilor, prevăzută şi cu o lunetă pentru vedere în întuneric. Cât stătuse în Garnizoană, mânuise pentru puţină vreme o armă asemănătoare, când ofiţerul Styx plin de cicatrice o învăţase cum se foloseşte.

Sarah se uită întrebător la Rebecca. Nu primi niciun răspuns, aşa că se aplecă spre fată.

— Serios? E pentru mine? întrebă ea.

Rebecca încuviinţă încet din cap şi îi zâmbi liniştitor.

Conştientă că nu trebuia cu niciun chip să scoată capacele de la ambele capete ale lunetei, fiindcă orice rază de lumină putea

aprinde elementele dinăuntru, Sarah îşi duse arma la umăr. O cântări în mâini şi o aţinti spre partea neocupată a vagonului. Era grea, dar se putea descurca destul de bine cu ea.

Sarah ar fi putut sări în sus de bucurie. În ceea ce o privea, puşca aceea era un semn al încrederii pe care Rebecca o avea în ea, deşi în minte îi stăruia încă semnul de întrebare asupra prezenţei fetei în Hampstead, în dimineaţa aceea. Încercă să se convingă că Rebecca încurcase probabil zilele între ele şi că se gândea, de fapt, la o altă dimineaţă. Încercă să uite amănuntul acela, pentru a se putea concentra la ceea ce avea de făcut.

Îşi trecu degetele de-a lungul ţevii. Arma aceea îi fusese dată cu un singur motiv. Acum avea toate mijloacele necesare şi era pregătită să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să răzbune moartea lui Tam. Datora lucrul acesta atât lui, cât şi mamei lor.

Pe măsură ce trenul căpăta viteză, îşi petrecu restul călătoriei în exerciţiile de mânuire a armei, pe care o ridica uneori până în poziţia de tragere, încercând trăgaciul, care pocnea în gol, iar alteori ţinând-o doar în poală ca să se familiarizeze cu ea, ca să o cunoască la perfecţie, chiar şi în lumina chioară a compartimentului.

Capitolul douăzeci şi opt

Drake îi scosese pe toţi în patrulare pe Câmpia Mare şi acum îşi croiau drum prin ceea ce el numea *Perimetrele,* un loc unde prezenţa Limitatorilor ar fi trebuit să fie minimală.

Era o zi importantă, fiind prima excursie a lui Cal prin tunelul inundat şi apoi în caverna imensă a Câmpiei Mari, de când Will şi Chester îl aduseseră la bază, în starea aceea de plâns în care se aflase cu câteva săptămâni mai înainte. Decizia lui Drake de a-i lua şi pe el venise la timp. Cal se făcuse bine şi avea nevoie de o schimbare de decor. Ameţise învârtindu-se mereu şi mereu în spaţiul restrâns al bazei. Deşi mai şchiopăta puţin, îşi putea simţi piciorul şi era foarte nerăbdător să exploreze terenul.

După ce trecură de tunelul inundat şi porniră, cu Drake şi Elliott în frunte, Will realiză că era pentru prima dată când acţionau împreună ca un grup şi sentimentul acesta îl umplu de entuziasm. După câteva ore de mers, cu Elliott deschizând drumul, Drake le spuse că aveau să părăsească pentru o scurtă vreme Câmpia Mare şi să intre într-un tub de lavă.

Înainte de a face acest lucru, sugeră c-ar fi bine să mănânce, după care o să le explice tot ce aveau de făcut în continuare. Stătea înconjurat de lumina slabă a lămpii sale, într-un fel de scobitură în pământ, şi ceilalţi se adunară în jurul lui, luându-şi porţiile şi aşezându-se pe jos, ca să le mănânce. Lui Will nu-i pică bine faptul că Elliott şi Chester se aşezaseră unul lângă celălalt şi şuşoteau de parcă şi-ar fi spus cine ştie ce secrete. Împărţeau chiar şi apa dintr-un bidon, trecându-şi-l de la unul la celălalt. Buna dispoziţie a lui Will se evaporă şi, din nou, se simţi exclus. Lucrul acesta îl tulbură atât de tare, încât constată că îi pierise de tot pofta de mâncare.

Simţea nevoia să se elibereze şi, fără să se gândească prea mult, se ridică în picioare şi se îndepărtă de grup. Se simţea bine că era scutit de spectacolul pe care îl oferea şuşoteala intimă dintre Chester şi Elliott, fie şi pentru puţina vreme cât îşi golea vezica. Privi peste umăr la toţi ceilalţi, cum stăteau în jurul lanternei. Până şi Drake şi Cal păreau absorbiţi de ceea ce discutau şi nu observaseră ce face el.

Nu intenţionase să se îndepărteze prea mult, dar, absorbit de gânduri, continuă pur şi simplu să meargă. Devenea din ce în ce mai evident că se îndepărta de restul grupului pentru că asta *trebuia* să facă. Toţi ceilalţi, Drake, Elliott, Chester şi Cal, păreau

să fie satisfăcuţi că se ocupă doar cu supravieţuirea de zi cu zi, de parcă ăsta ar fi fost singurul lor scop în viaţă: să-şi continue existenţa primitivă în iadul acela.

Spre deosebire de ei, Will simţea că are un alt ţel, unul care le domina pe toate celelalte; el avea şi altceva de făcut. Într-un fel sau altul, avea să-l găsească pe tatăl său şi, odată ce s-ar fi reîntâlnit, or să facă o echipă şi or să investigheze tot ceea ce se afla acolo, jos. Întocmai ca în zilele bune de odinioară, în Highfield. Iar apoi, într-un târziu, or să se întoarcă la suprafaţă cu toate descoperirile lor. Îşi lungi paşii, fiindcă realiză că, poate cu excepţia lui Chester, niciunul dintre ceilalţi nu-şi dorea asta – într-adevăr, nimeni nu părea să aibă nici cea mai mică intenţie de a merge în Suprasol. Ei bine, el avea o altfel de chemare şi nu intenţiona să-şi petreacă restul zilelor în exilul acela aspru, în subteran, ascunzându-se mereu ca un iepure speriat, ori de câte ori se întâmpla ca soldaţii Styx să fie prin preajmă.

Ajuns la peretele care delimita Perimetrul, văzu gurile mai multor tuburi de lavă care se deschideau în faţa sa. Intră în cel mai apropiat dintre ele, savurându-şi sentimentul de uşurare în întunericul acela ca de smoală. După ce termină, ieşi din tubul de lavă, încă pierdut în gândurile sale despre viitor. Abia dacă făcuse zece paşi, când observă că lucrurile nu erau tocmai în regulă.

Se opri împietrit. Acolo unde credea că îi lăsase pe ceilalţi nu se vedea nicio mişcare, nicio lumină şi nici nu se mai auzeau voci. Priveliştea, sau mai bine zis absenţa ei, îl luă total pe nepregătite. Plecaseră. Grupul nu mai era acolo.

Will nu se panică imediat, spunându-şi că probabil nimerise el în alt loc. Dar nu, era destul de sigur că nu se înşelase – şi, de altfel, nu se îndepărtase chiar atât de mult.

Scrută întunericul preţ de câteva secunde şi apoi îşi ridică lanterna deasupra capului, măturând tunelul cu raza ei dintr-o parte în alta, în faţa lui, sperând că avea să le atragă atenţia asupra poziţiei sale.

— Acolo eraţi! exclamă el, când îi văzu, în sfârşit.

De la o distanţă care părea îngrijorător de mare, cineva din grup îi semnaliză, lăsând să se strecoare spre el o strălucire scurtă de lumină, ca răspuns la gestul său cu lanterna.

Ca surprinsă cu blitzul unui aparat de fotografiat, pe retinele lui Will se întipări imaginea prietenilor săi alergând haotic, ca o ceată de gazele speriate. Lumina i-l arătase pe Drake, arătând cu mâna către un loc aflat în depărtare, de parcă ar fi încercat să îi

transmită ceva lui Will. Dar nu înţelese ce voia să spună. Pe urmă, îi pierdu definitiv din vedere pe Drake şi pe restul prietenilor săi.

Will aruncă o privire înapoi, spre locul în care stătuseră. Îşi lăsase jacheta şi rucsacul acolo, luându-şi cu el doar o lanternă cu baterii. Nu mai avea nimic!

Simţi un gol în stomac, de parcă ar fi căzut de pe o clădire înaltă. Ar fi trebuit să le fi spus unde se ducea şi îşi dădu seama, cu o certitudine implacabilă, că, dacă ei fugiseră într-o asemenea dezordine, înseamnă că motivul era unul grav. Ştia că şi *el* ar fi trebuit să fugă. Dar unde? *Trebuia să încerce să îi găsească? Sau să îşi recupereze haina şi rucsacul? Ce avea de făcut?* Era răvăşit de nehotărâre.

Simţi deodată un fior rece, retrăind prima sa zi la şcoala primară din Highfield. Tatăl său îl adusese până în faţa uşii de la intrare şi, în stilul său distrat, nu se gândise să se asigure că Will ştia unde trebuie să meargă. Cu teama crescându-i din ce în ce în suflet, Will hoinărise fără ţintă pe coridoarele pustii, pierdut şi fără a întâlni pe nimeni pe care să-l întrebe unde trebuia să se ducă.

Will se căzni să-i mai zărească o dată pe Drake şi pe ceilalţi, străduindu-se din răsputeri să îşi dea seama unde se îndreptau. Nu încăpea nicio îndoială că aveau să-şi caute refugiul într-unul dintre tuburile de lavă. Clătină din cap. Asta nu-l ajuta cu nimic! Erau pur şi simplu prea multe intrări. Probabilitatea ca el să aleagă acelaşi tub de lavă era extrem de mică, asta ca să nu spună că i se părea egală cu zero.

— Şi acum ce mă fac? repetă el de câteva ori, într-o succesiune rapidă.

Privi spre orizontul întunecat spre care arătase Drake. Părea destul de paşnic. Se rugă să nu fie nimic rău acolo, deşi ştia în adâncul inimii sale că probabil tocmai asta era problema. *Ce era? Ce îi făcuse să fugă aşa?* În momentul acela, auzi un lătrat îndepărtat şi i se zbârli părul de pe ceafa.

Hăitaşi!

Se cutremură. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: se apropiau soldaţii Styx. Privi disperat către locul în care îşi lăsase echipamentul, dar nu reuşi să vadă nimic în întuneric. *Oare putea să ajungă acolo la timp? Îndrăznea s-o facă?* Nu avea nimic la el, decât mica lanternă; nici globuri luminoase, nici mâncare, nici apă. Paralizat de o frică din ce în ce mai mare, rămase pe loc, privind punctele mici de lumină ale lanternelor soldaţilor Styx cum se apropie, părând încă îndepărtate şi totuşi destul de apropiate pentru a-l face să-şi piardă minţile, panicat. Înnodase câţiva paşi

şovăielnici către locul în care credea că se află jacheta şi rucsacul său, când auzi un sunet pătrunzător, ca o palmă răsunătoare, urmat repede de un altul identic. La nici doi metri de capul lui, văzu cum sar bucăţi de rocă. Zgomotul focurilor de armă ajunseră şi ele, rostogolindu-se înainte şi înapoi, ca ecourile unui tunet îndepărtat.

Nenorociţii ăia trăgeau în el!

Se aplecă, evitând o altă salvă, care spulberă pietrele în jurul lui. Urmară altele. Precizia împuşcăturilor era din ce în ce mai mare. Simţea că aerul prinsese brusc viaţă, animat parcă de şuierăturile gloanţelor care treceau pe lângă el.

Se aruncă la pământ, acoperindu-şi lumina lanternei cu mâna. În timp ce se rostogolea în spatele unui bolovan mai mic, simţi cum un proiectil loveşte exact piatra îndărătul căreia se adăpostise şi simţi mirosul de plumb fierbinte şi de praf de puşcă. Nu avea niciun rost, veneau direct către el şi păreau să ştie cu exactitate unde se află.

Se ridică în picioare şi, atât de aplecat încât era aproape cu nasul în dreptul genunchilor, alergă chinuit înapoi în tubul de lavă de unde ieşise.

Trecu de un cot al tunelului, dar nu se opri. Ajunse la o bifurcaţie şi o apucă în stânga, dar constată imediat că în faţa lui se căsca o crevasă imensă. Se întoarse grăbit către intersecţie, ştiind că prima sa prioritate era să se îndepărteze cât mai mult de Styx.

Nu putea să ignore însă faptul că trebuia să ştie exact pe unde a apucat-o, dacă dorea să li se alăture lui Drake şi celorlalţi. I-ar fi fost absolut imposibil să mai facă asta, dacă alerga pur şi simplu. Reţeaua de tuburi de lavă era complexă, fiecare tunel fiind practic identic cu toate celelalte. În lipsa oricărui semn distinctiv, n-ar mai fi ştiut să-şi găsească drumul înapoi.

Sfâşiat între nevoia de a scăpa de Styx şi perspectiva că, fără nicio îndoială, avea să se rătăcească prin tunele dacă alerga în continuare, se opri câteva secunde la intersecţie.

Ascultă, întrebându-se dacă soldaţii Styx erau într-adevăr pe urmele sale. Ecoul stins al lătrăturilor aţâţate ale unui hăitaş îl pusese însă din nou în mişcare. Nu avea de ales, trebuia să fugă. Porni înainte, încercând să menţină o distanţă cât mai mare între el şi Styx.

În doar câteva ore, reuşi să parcurgă o distanţă apreciabilă. Nu-i trecuse prin minte să economisească energia bateriilor din lanternă. Îşi dădu seama de acest lucru abia când sesiză, îngrozit,

că raza de lumină începea să scadă. Începu s-o cruţe, stingând-o de fiecare dată când i se părea că are înainte o bucată neîntreruptă de tunel, dar, destul de curând, raza începu să pâlpâie şi să se transforme într-o licărire galbenă, chioară.

Apoi se stinse de-a binelea.

Era convins că n-avea să uite niciodată disperarea pură din clipa aceea, când se cufundă într-un întuneric absolut, sufocant. Scutură înnebunit lanterna, de parcă ar fi încercat să mai stoarcă din ea ceva lumină. Scoase bateriile şi le frecă între palme, ca să le încălzească înainte de a le pune din nou înăuntru, dar nici manevra aceasta nu se dovedi de vreun folos. Se consumaseră!

Făcu atunci singurul lucru care îi mai rămăsese şi continuă să meargă orbeşte prin tunelele nevăzute. Nu numai că n-avea nici cea mai vagă idee despre locul în care se îndrepta şi ştia că s-a rătăcit definitiv, dar auzea din când în când şi ecourile unor lătrături din tunelele din spatele său. Ar fi vrut să se oprească şi să asculte mai bine, dar perspectiva unui hăitaş care se repede din întuneric asupra lui îl îngrozea mult prea tare. Frica de urmăritori era mai puternică decât aceea de bezna în care se afunda din ce în ce mai adânc. Se simţea pierdut şi incredibil de singur.

Idiot! Idiot! Idiot! De ce nu i-am urmat pe ceilalţi? Sunt sigur că ar fi fost timp! Ce prost sunt! Se învinovăţea din ce în ce mai mult, pe măsură ce bezna începuse să-l înece, aproape tangibilă, ca o supă neagră şi vâscoasă.

Era disperat şi doar un singur gând îl făcea să meargă mai departe. În mintea sa mai exista o ultimă scânteie de speranţă. Îşi imagină momentul în care avea să se întâlnească din nou cu tatăl său şi cum totul avea să fie în regulă, aşa cum visase.

Ştiind cât de zadarnic era ceea ce făcea, dar încântat de senzaţia de uşurare pe care i-o dădea, din când în când îşi permitea să strige cu voce joasă:

— Tată! Tată, eşti aici?

Dr. Burrows stătea pe cel mai mic dintre cei doi bolovani, cu cotul sprijinit de cel mare, în timp ce ronţăia gânditor o bucată de hrană uscată pe care i-o lăsaseră coproliţii. Nu ştia dacă hrana aceea era de origine animală sau vegetală, dar avea un gust pregnant de sare, pentru care se simţea extrem de recunoscător. Transpirase leoarcă încercând să urmeze întocmai traseul complicat de pe hartă şi acum dădea să i se pună cârcei în pulpe. Ştia că, dacă nu înlocuia sarea pierdută din organism, şi încă repede, avea să aibă în curând mari probleme.

Se întoarse ca să privească spre marginea crevasei. Undeva, pierdută în întuneric, se afla poteca micuţă pe care tocmai coborâse – un prag atât de îngust încât trebuise să se lipească de peretele de stâncă, croindu-şi cu greutate drum în jos, încet şi cu grijă. Oftă. N-ar fi vrut să repete drumul acela dacă s-ar fi grăbit.

Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu atenţie, folosindu-şi mâneca zdrenţuită a cămăşii. Abandonase costumul de coprolit cu vreo câţiva kilometri în urmă – era mult prea greoi şi îi stingherea prea mult mişcările ca să-l mai poarte, în ciuda temerilor pe care le păstra încă în legătură cu expunerea la radioactivitate. Privind retrospectiv, se gândi că exagerase puţin riscurile radiaţiilor – probabil că ele existau doar în anumite zone de pe Câmpia Mare şi, în orice caz, el nu petrecuse prea mult timp aici. În plus, nu avea acum timp să-şi facă griji pentru asta, fiindcă trebuia să se gândească la lucruri cu mult mai importante. Ridică din nou harta şi începu să studieze pentru a mia oară liniile subţiri ca pânza de păianjen.

Deodată, bucata de mâncare i se opri în colţul gurii, ca un trabuc neaprins; lăsă deoparte harta şi, folosindu-se de bolovanul mai mare ca de un pupitru, îşi deschise jurnalul, să verifice un lucru ce nu-i dădea pace. Frunzări paginile cu desenele înfăţişând tăbliţele de piatră pe care le descoperise la scurt timp după ce părăsise staţia minerilor. Identificând unul dintre ultimele desene, începu să îl analizeze atent. Era puţin prea schematic, din cauza stării fizice de epuizare în care se aflase atunci când îl făcuse, dar era convins că prinsese detaliile esenţiale. Continuă să-l analizeze o vreme şi apoi, gânditor, se sprijini iar cu spatele de bolovan.

Tăbliţa pe care o desenase pe pagina aceea fusese diferită de toate celelalte; în primul rând, era mai mare, apoi avea şi nişte inscripţii care nu semănau cu niciuna din cele pe care le descoperise acolo.

Cioplite în suprafaţa ei netedă, pe tăbliţă se vedeau trei arii bine determinate, fiecare separată de celelalte două; în cea de sus, scrisul era compus din cuneiforme ciudate – nişte litere foarte ascuţite –, pe care nu le putea încă descifra. Din păcate, acestea erau literele folosite pe toate celelalte tăbliţe pe care se uitase în caverna aceea. Nu avea de unde să înceapă să le descifreze.

Mai jos era un alt grup de cuneiforme ciudate, foarte diferite de cele din prima secţiune şi nesemănând cu nimic din ceea ce văzuse în toţi anii săi de studiu. Al treilea text era aproape la fel de eclectic, dar în el identificase o succesiune bizară de simboluri – imagini ciudate şi de nerecunoscut –, absolut fără sens pentru el.

— Pur şi simplu nu pricep, zise el încetişor, încruntându-se.

Dădu pagina către o secţiune unde îşi notase deja câteva încercări de a traduce măcar o cât de mică parte a oricăruia dintre cele trei texte. Analizând simbolurile care se repetau în secţiunea de mijloc şi în cea de jos, crezuse că va fi în stare să descopere un înţeles al textului cuneiform. Deşi erau similare scrierii logogrifice chinezeşti, având însă un număr imens de caractere diferite, sperase să descopere un model de bază.

— Haide, haide, gândeşte-te, omule! se mobiliză el, mârâind şi lovindu-se cu palma peste frunte.

Trecându-şi fâşia de hrană dintr-o parte în cealaltă a gurii, îşi privi din nou notiţele, încercând să facă un pas înainte.

— Pur... şi... simplu... nu... *înţeleg,* mormăi el.

În culmea frustrării, rupse pagina cu încercări, o mototoli şi o aruncă peste umăr. Se sprijini din nou de bolovan şi îşi încrucişă mâinile, adâncindu-se în gânduri. În momentul acela, jurnalul alunecă de pe bolovan.

— La naiba! exclamă el, întinzându-se pentru a-l recupera. Căzuse deschis chiar la pagina cu desenul care îi dădea atâta bătaie de cap. Îl aşeză din nou pe bolovan.

Auzi un zgomot. Un scârţâit, urmat de o serie de păcănituri scurte. Se opriră imediat, dar dr. Burrows ridică repede globul luminos, privind în jur. Nu reuşi să vadă nimic deosebit, aşa că începu să fluiere printre dinţi, încercând să se liniştească.

Coborî globul şi, în momentul acela, lumina acestuia căzu pe pagina de jurnal care îi sfida încercările de a o traduce. Se aplecă şi mai mult asupra paginii.

— Măi, cap sec! începu el să râdă, privind la mâzgălelile care, până atunci, fuseseră fără sens.

Secţiunea din mijloc îi atrăgea acum întreaga atenţie.

— Da, da, da, DA!

Fusese într-o stare atât de jalnică atunci când schiţase tăbliţa, încât pur şi simplu nu recunoscuse alfabetul. Oricum n-ar fi putut să-l recunoască, ţinând tăbliţa *cu susul în jos.*

— E o scriere feniciană, măi, ţap *idiot!* L-ai ţinut invers! Cum ai putut să faci asta?

Începu să scrie repede pe pagină şi descoperi că, în emoţia momentului, încerca să folosească fâşia de hrană pe jumătate mestecată în locul creionului. O aruncă cât colo şi, folosindu-şi creionul de data aceasta, începu să scrie pe margine, ghicind o parte dintre simboluri, acolo unde era necesar, din cauza faptului

că desenase neîngrijit sau fiindcă tăbliţa însăşi fusese tocită sau deteriorată.

— Aleph… lamedh… lamedh…, murmură el pentru sine, în timp ce trecea de la o literă la alta, ezitând la cele neclare sau pe care nu şi le putea aduce aminte imediat.

Nu îi luă însă prea multă vreme să şi le amintească şi pe acelea, fiindcă ştia foarte bine greaca veche, ce descindea direct din alfabetul fenician.

— Pe Jupiter, am reuşit! strigă el, stârnind ecouri.

Descoperi că textul de la mijlocul tăbliţei era un fel de rugăciune. Nimic extraordinar în sine, dar o putea *citi.* Odată ajuns în punctul acesta, începu să examineze paragraful de deasupra, care consta dintr-un bloc compact de simboluri. Acestea începură imediat să aibă sens, acum, că vedea semnele pictografice detaliate aşa cum trebuiau ele citite.

Simbolurile nu semănau deloc cu cele mesopotamiene, pe care le studiase pentru doctorat. Dat fiind faptul că picto-gramele mesopotamiene erau cea mai timpurie formă cunoscută de scriere, datând din anii 3000 î.Hr., dr. Burrows era conştient că acestea deveniseră din ce în ce mai schematice, odată cu trecerea secolelor. Aşadar, dacă la început imaginile erau simplu de înţeles – precum cea a unei bărci sau a unui snop de grâu –, cu timpul se transformaseră în simboluri mult mai stilizate, asemănătoare cuneiformelor din blocul de text din mijloc şi din cel de jos. Se transformaseră într-un alfabet.

— Da, da! zise el, văzând că în partea de sus era repetată rugăciunea scrisă la mijloc.

Se părea însă că scrisul nu evoluase direct din simbolurile pictografice. Deodată, sesiză toate implicaţiile descoperirii sale.

— Dumnezeule! Cu multe milenii în urmă, într-un fel sau în altul, un scrib fenician a venit aici, de la suprafaţă… a făcut asta… a cioplit o traducere dintr-o limbă hieroglifică antică. Dar cum o fi ajuns până aici? Îşi umflă obrajii cu aer, pe care îl lăsă să iasă apoi zgomotos printre buze. Şi rasa asta antică necunoscută… cine erau? Cine dracu’ erau?

Mintea îi era bombardată de posibilităţi, iar una, deşi părea cea mai improbabilă, se distingea dintre toate celelalte.

— Atlanţii… Atlantida, oraşul dispărut!

I se tăie respiraţia, iar inima dădea să îi sară din piept la această ipoteză.

Începu să bolborosească iute pentru el, uitând să mai şi respire, mutându-şi atenţia repede către textul de jos, pe care îl compară cu cel fenician de deasupra.

— Pe Jupiter! Cred că am reuşit. Este... este aceeaşi rugăciune! începu el să strige.

Identifică imediat asemănările dintre hieroglifele din susul tăbliţei şi formele literelor de dedesubt – în mintea lui nu mai încăpea nicio îndoială că acestea erau înrudite, că pictogramele evoluaseră în litere.

Folosindu-se acum de scrierea feniciană, n-ar fi trebuit să aibă probleme în a traduce şi inscripţia de jos. Avea cheia care îi permitea să traducă *toate* tăbliţele pe care le găsise în cavernă şi le desenase în jurnal.

— Sigur că pot să fac asta, jubilă el, răsfoindu-şi din nou schiţele. Pot să le citesc limba! Am propria mea piatră de la Rosetta[6]. Nu... stai aşa! spuse, ridicându-şi degetul în sus, fiindcă îi venise o idee. *Piatra Burrows!* Sări în picioare şi se întoarse cu faţa spre întuneric, ridicând triumfător jurnalul deasupra capului. *Piatra dr. Burrows.* După o scurtă pauză, peroră:

— O, bieţi ageamii, voi, toţi ăştia de la British Museum, de la Oxford şi de la Cambridge... băi, prăfuitule moşneag prof. White, cu lingăii tăi cu tot, de la Universitatea din Londra, care mi-aţi furat descoperirea vilei romane... SUNT ÎNVINGĂTOR... LUMEA O SĂ-ŞI ADUCĂ AMINTE DE MINE! Cuvintele îi răsunară de jur împrejurul crevasei. S-ar putea să am chiar secretul Atlantidei aici, în carnetul ăsta... ŞI E DOAR AL MEU, SĂRMANE SECĂTURI!

Auzi din nou ţăcănitul şi ridică lanterna.

— Ce naiba...?

În locul în care aterizase fâşia de hrană, vedea mişcându-se o arătare mare. Cu o mână tremurândă, îndreptă lumina spre locul acela.

— Nu! exclamă el.

Avea mărimea unui autoturism de familie, şase picioare articulate care îi ieşeau din corp şi o carapace imensă, ca o cupolă, peste trunchi. Era alb-gălbuie şi se mişca încet. Dr. Burrows îi văzu mandibulele prăfuite frecându-se una de cealaltă, în timp ce se servea din mâncarea pe care o aruncase el. Cu antenele

[6] Piatra de la Rosetta este o stelă egipteană, datând din anul 195 î.Hr., din timpul regelui Ptolemeu al V-lea. Stela este din granit negru, are formă rectangulară, cu trei inscripţii în trei scrieri diferite, hieroglifică, demotică şi greacă. Folosind cele trei scrieri, Jean-Fransois Champollion a reuşit să identifice metoda de traducere a hieroglifelor egiptene antice.

răsucindu-se în toate direcţiile, explorând împrejurimile, începu să se apropie de el. Bărbatul făcu un pas în spate.

— Nu-mi... vine... să... cred! şuieră dr. Burrows. Ce Doamne iartă-mă mai eşti şi tu?... O insectă gigantică?... O căpuşă imensă? întrebă el, corectându-se în minte aproape imediat. Căpuşele nu erau insecte, ci arahnide, la fel ca păianjenii.

Indiferent ce era, creatura se oprise, intimidată, în mod evident, de prezenţa lui, iar antenele i se mişcau sincopat, ca două beţişoare chinezeşti dansatoare. Nu vedea vreun semn c-ar fi avut ochi, iar carapacea părea la fel de groasă ca blindajul unui tanc. Examinând însă mai îndeaproape arătarea, observă că avea nenumărate zgârieturi adânci şi că pe toată circumferinţa carapacei se puteau distinge muşcături sălbatice.

În ciuda mărimii şi înfăţişării neobişnuite a creaturii, dr. Burrows îşi dădu seama că nu reprezenta un pericol pentru el. Nu încerca să se apropie, ci rămăsese pe loc, probabil mai speriată de el decât era dr. Burrows de ea.

— Ai fost în bătălii, nu-i aşa? zise dr. Burrows, ridicându-şi globul luminos spre creatură.

Aceasta îşi clănţăni mandibulele, ca şi cum ar fi aprobat. Pentru o clipă, dr. Burrows îşi luă ochii de la ea şi privi în jur.

— Locul ăsta e atât de... bogat... o adevărată mină de aur! Oftă şi băgă mâna în geanta pe care o purta pe umăr. Ia de aici, bătrâne! zise el, aruncând încă un baton de hrană în direcţia bizarei creaturi, care se îndepărtă însă iute câţiva metri, aparent speriată.

Pe urmă, foarte încet, se apropie puţin câte puţin, până localiză mâncarea, pe care o ridică precaută. Creatura decise, evident, că mâncarea nu reprezintă nicio ameninţare şi o prinse între mandibule, apucându-se s-o devoreze şi scoţând o sumedenie de scrâşnete.

Pradă unui sentiment de teamă respectuoasă, dr. Burrows se aşeză din nou pe bolovan şi îşi băgă mâna în buzunarul de la pantaloni, în căutarea ascuţitorii pentru creion. O găsi şi începu să o rotească în jurul ciotului cu care scria. Încă mestecând, creatura gigantică se lăsă la pământ, ca şi cum ar mai fi aşteptat o bucată de ronţăit.

Dr. Burrows râse de stranietatea situaţiei, luându-şi jurnalul şi deschizându-l la o pagină nouă, pentru a-şi nota întâlnirea cu uriaşa „căpuşă” din faţa lui. Se uită la foaia albă, apoi şovăi, nehotărât. Clănţănitul giganticii creaturi îl aduse din nou cu picioarele pe pământ. Ştia ce avea de făcut. Se întoarse iarăşi la

desenul care înfăţişa tăbliţa. Prioritatea sa imediată trebuia să fie traducerea integrală a *Pietrei dr. Burrows.*

— N-am destul timp, murmură el. N-am destul timp...

Capitolul douăzeci şi nouă

— Ajutor! Mă aude cineva? Ajutaţi-mă! E cineva pe-aici?

O, trezeşte-te naibii... cum ar fi posibil aşa ceva? se auzi o voce răguşită şi neplăcută în mintea lui Will. Oricât încercă băiatul s-o înăbuşe, nu se lăsa redusă la tăcere. *Nu e nimeni în jurul tău pe o rază de mai mulţi kilometri. Eşti pe cont propriu, amice,* continuă vocea.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! continuă să strige Will, încercând din răsputeri s-o ignore.

Şi la ce te-aşteptai, mă rog? Că tăticu' o să sară de după colţul următor şi-o să-ţi arate calea către casă? Doctorul super-tată Burrows, care s-a rătăcit până şi în metroul londonez? Da, sigur!

— Dispari! urlă Will cu glas spart către vocea aceea sâcâitoare, iar strigătul său cutremură tunelele din jur.

Să dispar, hm? Asta-i nostim! continuă vocea. Apoi tăcu pentru o vreme, ca şi cum ar fi ştiut exact ce o să se întâmple. *N-are cum să fie mai rău decât e acum. Eşti terminat!*

Will se opri şi îşi clătină energic capul, refuzând să accepte ceea ce auzea în minte. Trebuia să existe o ieşire din situaţia asta.

Îşi închise şi deschise ochii, încercând să zărească măcar un detaliu, cât de mic, dar nu desluşi nimic. Până şi cea mai întunecată noapte din Suprasol mai păstra câteva urme de lumină; aici, jos, lucrurile stăteau altfel – întunericul era absolut. Şi îţi mai juca şi feste, dându-ţi speranţe. Speranţe deşarte.

Continuă să meargă de-a lungul zidului, pipăind de-acum familiara asprime cu degetele, înaintând încet, până când deveni nerăbdător şi încercă să se mişte prea repede. Piciorul i se împiedică de un obstacol nevăzut şi se prăbuşi în faţă, rostogolindu-se pe o pantă. Se opri cu obrazul lipit de ţărâna tunelului, respirând cu greutate.

Dacă şi-ar fi permis să se gândească mai mult la situaţia în care se afla, probabil că s-ar fi lăsat covârşit. Se afla la mai bine de opt kilometri sub pământ, asta dacă informaţiile lui Tam erau corecte; era singur şi speriat şi se rătăcise fără vreo şansă de a-şi mai găsi vreodată drumul. Fusese despărţit de Drake şi de ceilalţi vreme de cel puţin o zi. Ar fi putut la fel de bine să fi trecut mai mult, fiindcă n-avea cum să-şi dea seama.

Fiecare secundă nouă în rătăcirea lui era la fel de vitală şi de înfricoşătoare precum cea trecută. Şi avea senzaţia că în urma sa se întinsese de-acum un şir de milioane de astfel de secunde. În

realitate, n-avea nici cea mai vagă idee de câtă vreme mergea prin tunelele acelea nesfârşite, dar, dacă era să aprecieze după uscăciunea gâtlejului, trebuia să fi fost cel puţin douăzeci şi patru de ore. Singurul lucru sigur era că nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de groaznic de însetat.

Se ridică şi îşi întinse mâinile în căutarea peretelui. Degetele sale răşchirate nu întâlniră însă decât aer cald. Peretele nu mai era acolo unde credea el că e. Îşi închipui imediat cum stă pe marginea unei prăpăstii fără fund şi simţi că îl ia cu ameţeală. Făcu încă un pas, cu inima strânsă. Terenul nu i se păru înclinat, dar nici de asta nu mai putea fi sigur. Ajunsese în starea în care avea dificultăţi în a-şi mai dea seama dacă solul pe care călca era înclinat sau dacă *el* mergea înclinat. Începuse să nu mai aibă încredere nici în simţurile care îi mai rămăseseră.

Ameţeala deveni din ce în ce mai puternică şi i se făcu greaţă. Încercă să îşi redobândească echilibrul, ridicându-şi mâinile în lateral. După câteva momente în care le ţinu în poziţia aceea, de parcă ar fi fost o sperietoare şuie, începu să se simtă ceva mai încrezător. Făcu încă doi paşi, dar tot nu întâlni peretele. Ţipă, ascultând ecoul.

Căzuse într-un spaţiu mai larg – de asta îşi dăduse seama din reverberaţiile din jur –, probabil că era la intersecţia mai multor tunele. Încercă disperat să îşi stăpânească panica oarbă, respiraţiile dese şi şuierate şi bubuitul haotic al inimii din timpane. Valuri necontenite de frică îi treceau prin corp şi începu să tremure incontrolabil, neştiind dacă îi era frig sau cald.

Cum s-a ajuns la asta? Întrebarea i se învârtea nebuneşte în cap, ca o molie închisă într-un borcan.

Îşi adună tot curajul şi mai făcu un pas. Tot nu întâlni peretele. Îşi plesni palmele una de alta şi ascultă reverberaţiile. Îşi dădu seama că se afla într-adevăr într-o încăpere cu dimensiuni mai mari decât ale unui tunel – spera că nu îl aştepta vreun abis în întuneric. Mintea i se înceţoşă din nou. *Unde sunt pereţii? Am pierdut afurisiţii ăia de pereţi.*

Se înfurie şi strânse atât de tare din dinţi, încât aceştia scrâşniră sec. Încleştându-şi pumnii, scoase un sunet inuman, ceva între o mârâitură şi un ţipăt, care nu semăna însă nici cu una, nici cu cealaltă. Încercă să-şi stăpânească sentimentele, dar descoperi că nu-şi putea ţine în frâu nici furia, nici nemulţumirea de sine.

Idiot! IDIOT! IDIOT!

Era ca şi cum vocea aspră din mintea sa câştigase, alungându-i orice speranţă că avea să mai iasă la liman. Era prost şi merita să

moară. Începu să îi învinovăţească şi pe ceilalţi, mai ales pe Chester şi pe Elliott, strigând obscenităţi la adresa lor, care se loviră însă doar de pereţii care îl înconjurau. Simţea o dorinţă arzătoare de a lovi ceva, de a provoca durere. Acolo, în bezna anonimă, începu să se lovească puternic cu pumnii în coapse. Pe urmă îşi trase un pumn în tâmplă, iar durerea îi limpezi puţin mintea şi îl dezmetici.

NU, NU AM AJUNS CHIAR ÎN HALUL ĂSTA! Trebuie să merg mai departe. Se lăsă în genunchi şi începu să se târască, sondând bezna din faţa lui cu degetele, pentru a identifica orice groapă sau hău, verificând mereu şi mereu, fiindcă nu avea de gând să se arunce orbeşte în vreo crevasă. Într-un târziu, dădu cu mâna de ceva. Peretele! Cu un oftat de uşurare, se ridică încet şi, luându-l în braţe, începu să înainteze din nou, cu paşi mici.

În ultimele câteva ore, trenul minerilor trecu prin mai multe perechi de *porţi de furtună,* cum le numise Rebecca.

Primele semne, pentru Sarah, că se apropiau de destinaţie fură bătaia unui clopot şi ţipătul prelung al locomotivei. Trenul începu să frâneze şi scârţâi îngrozitor, până când se opri. Uşile laterale ale compartimentului se dădură în lături, alunecând pe rotiţe şi dând la iveală staţia minerilor, cu lămpi arzând slab în ferestre.

— Am ajuns! anunţă Rebecca, schiţând un zâmbet.

Sarah sări din vagon şi îşi întinse picioarele înţepenite. Văzu că de ei se apropia repede o delegaţie Styx.

Luându-şi rucsacul, Rebecca îi spuse lui Sarah să rămână lângă tren şi ieşi în întâmpinarea delegaţiei. Erau cel puţin o duzină şi mergeau cu atâta grabă, încât ridicau un nor de praf în urma lor. Sarah îl recunoscu pe unul dintre ei – era bătrânul Styx care o însoţise în trăsură, în ziua în care se întorsese în Colonie.

Sarah îşi reluă vechiul obicei şi folosi răgazul acela pentru a-şi întipări în minte numărul şi poziţia gărzilor care păzeau gara. Trebuia să ştie cum erau organizate lucrurile, în caz că i s-ar fi oferit ocazia să evadeze.

Pe lângă numeroşii Limitatori care împânzeau locul, mai putea vedea şi nişte soldaţi din Divizie, pe care îi recunoscu imediat după modelele de camuflaj verzi de pe uniforme. *Dar ce caută oare tocmai aici?* se miră ea. Erau tare departe de casă. Estimă că trupa aceea număra în jur de patruzeci de soldaţi şi cam jumătate dintre ei îşi curăţau armele, printre care putea vedea mortiere şi câteva puşti de calibru mare. Ceilalţi soldaţi erau călare şi păreau pe punctul de a porni la drum. *Cai! Ce naiba se întâmplă aici?*

Îşi îndreptă atenţia către forma cavernei, privind cu atenţie pasarelele de deasupra. Încercă să descopere căile care intrau şi ieşeau din cavernă, dar renunţă destul de repede – era imposibil să vezi cine ştie ce prin întunericul care învăluia perimetrul cavernei.

Deja transpirând abundent în uniforma de Limitator, îşi dădu seama cât de cald era acolo jos. Trase în piept aerul uscat şi i se păru că totul mirosea a ars, de parcă ar fi fost pârjolit. Împrejurimile erau noi şi de necunoscute, dar ea era încrezătoare că se va putea obişnui, la fel cum o făcuse când mersese în Suprasol.

Surprinse o mişcare în partea dreaptă a clădirilor gării. Zări şase sau şapte bărbaţi, aliniaţi într-un şir dezordonat. Nu îi văzuse până atunci, fiindcă stătuseră nemişcaţi şi fiindcă erau parţial ascunşi de lăzile cu mărfuri. Presupuse că erau colonişti, judecând după hainele lor, şi văzu că stăteau cu capul plecat, în timp ce erau păziţi de un Limitator care îşi îndreptase puşca spre ei. Gardianul părea să fie cumva în plus, fiindcă mâinile şi picioarele le erau încătuşate cu lanţuri grele. N-aveau cum să plece.

Sarah presupuse că erau exilaţi. Oricum, era destul de neobişnuit ca un grup atât de mare de oameni să fie exilaţi deodată, asta dacă nu cumva în Colonie avusese loc o răscoală sau o revoltă organizată pe care o înăbuşiseră soldaţii Styx. Tocmai se întreba în ce naiba se băgase şi dacă nu cumva avea să ajungă şi ea alături de prizonierii aceia, când auzi vocea Rebeccăi.

Fata Styx îi arăta ziarele din Suprasol ofiţerului mai în vârstă, care dădea triumfător din cap către membrii delegaţiei. Sarah începu să creadă că interesul acela pentru titlurile ziarelor – probabil despre boala aceea din Suprasol – însemna mai mult decât supravegherea obişnuită a agenţilor Styx asupra a tot ceea ce se întâmpla deasupra. Mai ales când îşi aminti şi că Joseph, în Garnizoană, se scăpase şi îi pomenise despre o operaţiune majoră, desfăşurată în Londra. Da, se părea că lucrurile erau mai complicate decât îşi imaginase.

Ziarele trecură apoi din mână în mână spre restul grupului şi, pe măsură ce întâlnirea se anima, bătrânul Styx păru să monopolizeze toată discuţia. Sarah era mult prea departe pentru a auzi cine ştie ce şi, oricum, bătrânul vorbea adesea în graiul aspru şi de neînţeles al Styx. Pe urmă, însă, Sarah auzi vocea Rebeccăi.

— Da! exclamă fata, foarte clar şi plină de bucurie tinerească.

Îşi ridică braţul, schiţând un gest de victorie, ca şi cum ar fi fost foarte încântată de ceea ce aflase de la bătrânul Styx. Acesta se întoarse către un alt membru al grupului, care deschise o valiză

mică şi îi dădu Rebeccăi ceva dinăuntru. Fata luă obiectul, ţinându-l cu grijă în faţa ochilor, în timp ce toţi ceilalţi o priveau.

Rămaseră o vreme în tăcere. Sarah nu putea vedea prea bine ce ţinea fata în mâini, dar, după felul în care sclipeau scurt în lumină, se părea că Rebecca se uita de fapt la două obiecte mici făcute din sticlă sau dintr-un material asemănător.

Rebecca şi bătrânul Styx schimbară priviri pline de semnificaţii – era limpede că se întâmplase ceva important. Întâlnirea se încheie brusc, când bătrânul Styx dădu un ordin şi, flancat de restul delegaţiei, se îndepărtă în direcţia clădirilor gării.

Rebecca se întoarse şi ea pe călcâie către soldatul Styx care îi păzea pe prizonierii încătuşaţi. Schiţă un semn în direcţia lui, depărtându-şi degetele ca şi cum ar fi alungat pe cineva. Gardianul lătră imediat un ordin către prizonieri şi aceştia începură să-şi târască picioarele către un colţ îndepărtat al cavernei.

Sarah o urmări pe Rebecca întorcându-se la ea, ţinând sus cele două obiecte.

— Ce e cu oamenii ăştia? întrebă Sarah, arătând spre prizonierii care abia dacă se mai vedeau, fiindcă se adânceau în umbre.

— A, nimic..., zise Rebecca şi adăugă, vag, ca şi cum mintea nu i-ar fi stat la asta: Nu mai avem nevoie de cobai, cel puţin nu acum.

— Văd că şi Divizia şi-a adus aici un arsenal straşnic, îndrăzni să remarce Sarah, văzând cum doi dintre soldaţii călare cărau o primă serie de puşti.

Rebecca nu era însă interesată de întrebările lui Sarah. Aruncându-şi părul pe spate cu o mişcare scurtă a gâtului, fata ridică obiectele pe care le ţinea în mâini până la înălţimea capului.

— În ceea ce-l priveşte pe ăsta, este Dominion, spuse fata cu glas scăzut. Iar Dominion va netezi calea instaurării dreptăţii pentru cei virtuoşi, când cei cu inima dreaptă vor stăpâni.

Sarah văzu mai clar cele două obiecte: erau două fiole mici, pline cu un lichid transparent, sigilate cu ceară la capăt. Ambele aveau şnururi subţiri legate de ele, aşa încât Rebecca le putea lăsa să atârne.

— Ceva important? întrebă Sarah.

Rebecca era însă cu mintea în altă parte, iar ochii îi străluceau cu un fel de euforie visătoare, în timp ce privea fiolele.

— Are vreo legătură cu *ultravirusul* din ziare? stărui Sarah.

Pe buzele tinerei Styx flutură o clipă un zâmbet.

— S-ar putea, răspunse ea provocator. Rugile noastre sunt pe cale să se împlinească.

— Aşadar, vreţi să folosiţi un alt virus împotriva suprasolilor?

— Nu e doar un *alt* virus. Noi doar ne-am jucat creând ultravirusul, cum îl numesc ei. Asta, continuă Rebecca, agitând radioasă fiolele, este tăticul tuturor viruşilor, cum se spune. Dumnezeu dă... şi continuă să dea, la nesfârşit.

Înainte ca Sarah să mai zică şi altceva, fata îi întoarse spatele şi plecă.

Sarah nu ştia ce să creadă. Nu-i iubea prea mult pe suprasoli, dar nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama că Styx le pregătea o soartă cruntă. Ştia că n-ar fi stat pe gânduri să răspândească moarte şi distrugere, dacă prin acestea şi-ar fi atins scopurile. Dar, în momentul de faţă, Sarah nu voia să se lase distrasă de asemenea lucruri – ea avea un singur lucru de făcut şi anume să-l prindă pe Will. Trebuia să afle dacă el era de vină pentru moartea lui Tam. Era o chestiune de familie şi nu putea permite să-i stea *nimic* în cale.

— Suntem gata. Mişcă! se răsti unul dintre Limitatori din spatele lui Sarah, făcând-o să tresară.

Era prima oară când vreunul dintre ei i se adresa direct.

— Ăăă... aţi... aţi spus „suntem”? se bâlbâi ea, îndepărtându-se cu un pas de cei patru Limitatori.

În clipa aceea, însă, auzi un râcâit la picioarele sale şi privi în jos.

— Bartleby! exclamă ea.

Pisica apăruse de nicăieri. Fremătând din mustăţile lungi, scoase un mieunat nesigur şi îşi coborî botul în pământ, adulmecând cu atenţie de câteva ori. Îşi ridică apoi brusc capul imens, iar Sarah îi văzu nasul acoperit de praful negru şi fin, care părea să fie peste tot. În mod clar, animalului nu-i plăcu praful, căci începu să îşi spele faţa cu laba, pufnind. Deodată, strănută zgomotos.

— Sănătate! zise Sarah, înainte să se poată abţine.

Era încântată să-l revadă. Se simţea de parcă avea acum compania unui prieten bun, în căutările ei – cineva în care se putea încrede.

— Hai odată! zise un alt Limitator, întinzându-şi degetul subţire spre zona îndepărtată de dincolo de locomotiva staţionară, care scotea nori groşi de abur. Acum!

Sarah ezită pentru un moment, sub ochii de mort ai celor patru soldaţi. Dădu apoi din cap şi făcu în silă un pas în direcţia pe care

i-o indicaseră. *Păi... dacă-ţi vinzi sufletul Diavolului...*, gândi cu tristeţe. Îşi alesese calea şi trebuia să nu se abată de la ea.

Astfel, urmată de siluetele acelea întunecate, Sarah se resemnă şi începu să meargă în pas mai vioi, cu motanul la picioarele sale.

De altfel, ce altă alternativă ar fi avut, cu demonii aceia care îi suflau în ceafă?

Capitolul treizeci

Orele trecură, iar fruntea şi spinarea lui Will se năclăiră de o sudoare lipicioasă, atât din cauza căldurii care îl înconjura, cât şi a nenumăratelor valuri de spaimă pe care se lupta din greu să le stăpânească. Gâtul îi era uscat iască; simţea cum praful i se lipeşte de limbă şi nu-şi putea aduna destulă salivă ca s-o umezească.

La un moment dat, se trezi că-i ia din nou cu ameţeală, ceea ce îl obligă să se oprească în momentul în care pământul îi fugi de sub picioare. Se lipi de perete, deschizându-şi şi închizându-şi gura ca un om care se îneacă şi bolborosind pentru sine. Cu un efort uriaş, se îndreptă de spate şi se frecă la ochi cu pumnii, iar apăsarea aceea aduse câteva scântei vagi, care îl mai liniştiră. Dar se dovedi doar un scurt respiro, căci întunericul îl înghiţi din nou.

Atunci, cum mai făcuse de atâtea ori, începu să-şi cerceteze conţinutul buzunarelor de la pantaloni. Era un demers absolut inutil, un ritual de pe urma căruia nu se alegea cu nimic, fiindcă ştia cu precizie ce conţineau acestea – dar se ruga să fi pierdut ceva din vedere, ceva folositor, oricât de neînsemnat.

Mai întâi, îşi scoase batista, pe care o aşternu pe jos, în faţa lui. Pe urmă scoase şi celelalte lucruri, potrivindu-le pe pipăite în pătratul de pânză. Avea un briceag, un ciot de creion, un nasture, o bucată de sfoară şi alte câteva fleacuri fără rost şi, în cele din urmă, lanterna cu bateriile epuizate. Prin întuneric, le pipăi pe fiecare, plimbându-şi vârfurile degetelor peste ele, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca, printr-un miracol, vreunul dintre obiectele acelea să se dovedească providenţial şi să-l salveze. Râse scurt, dezamăgit.

Era ridicol.

Ce-şi închipuia că face?

În ciuda acestor gânduri, îşi mai verifică buzunarele încă o dată, ca să se asigure că nu uitase nimic. Erau însă, în mod fatal, goale, cu excepţia unor cantităţi mici de praf şi de cenuşă. Sâsâi dezamăgit şi apoi trecu la ultima parte a ritualului acela. Ridică lanterna, ţinând-o în palme.

Te rog, te rog, te rog!

Împinse încetişor întrerupătorul.

Nu se întâmplă nimic. Nici măcar o scânteie, nici cea mai mică licărire de lumină. *Nu? Nemernico!*

Îl dezamăgise din nou. Îşi dorea să o lovească, s-o facă să sufere în acelaşi fel în care suferea el. Îşi dorea ca obiectul acela să poată simţi durerea.

Pradă unui acces de furie, îşi dădu braţul pe spate ca să arunce obiectul acela inutil, dar apoi oftă şi îl coborî. Nu izbutea să se convingă s-o arunce. Mârâi sălbatic, de neputinţă, şi îşi îndesă la loc lanterna în buzunarul pantalonilor. Strânse pe urmă celelalte obiecte în batistă, ca într-o bocceluţă, şi le băgă şi pe ele în buzunar.

De ce, o, de ce n-am luat cu mine şi un glob luminos? Mi-ar fi fost atât de uşor s-o fac.

Ar fi fost un lucru atât de simplu, care totuşi acum ar fi putut însemna diferenţa între viaţă şi moarte. Începu să se gândească la jachetă. Dac-ar fi avut inspiraţia s-o păstreze pe el! Ştia exact unde o lăsase, parcă o vedea aşezată deasupra rucsacului său. Lampa cu care mergea în mod obişnuit era prinsă de jachetă, iar în buzunarele ei mai avea o lanternă şi o cutie de chibrituri, asta ca să nu mai pună la socoteală cele câteva globuri luminoase.

Dacă... dacă...

Obiectele acelea banale erau acum de o importanţă vitală. Nu avea asupra lui nimic de care s-ar fi putut folosi.

— TÂMPIT CE SUNT! începu el să strige, certându-se cu un glas răguşit, ca un croncănit aspru.

Începu apoi să înjure întunericul care îl înconjura, făcându-l în toate felurile. Tăcu deodată, căci i se păru că vede ceva târându-se fără grabă, undeva, la limita câmpului său vizual. Fusese o lumină? O licărire de lumină în partea lui dreaptă?

Poftim? Nu acolo, da, în depărtare, o strălucire, da, o lumină, o cale de ieşire? Da!

Cu inima bătându-i nebuneşte, o porni într-acolo, dar se împiedică de solul accidentat şi căzu din nou. Se ridică imediat, căutând frenetic luminiţa aceea prin întunericul de catifea.

A dispărut. Unde era?

Lumina, dacă fusese vreodată una, nu mai era acolo.

Cât pot s-o mai duc aşa? Cât mai am până să... Îşi simţi picioarele cum încep să tremure şi i se tăie răsuflarea.

— Sunt prea tânăr ca să mor, zise el cu voce tare, dându-şi seama, pentru prima dată în viaţa lui, ce însemnau cu adevărat cuvintele acelea.

Se simţea de parcă ar fi fost rupt în două. Începu să plângă cu suspine. Trebuia să se odihnească şi se lăsă să cadă în genunchi. Apoi se aplecă înainte, simţind ţărâna de sub palme. *Nu e corect. Nu merit asta.*

Încercă să înghită, dar gâtul îi era atât de uscat şi de umflat, încât nu reuşi. Se aplecă şi mai mult înainte, până când fruntea îi

ajunse să se odihnească pe nisipul aspru. Ochii îi erau închişi sau deschişi? Nu avea nicio importanţă; puncte mici de lumină colorată i se roteau prin faţa ochilor, adunându-se în ciorchini, părând că dansează în jurul său, zăpăcindu-l. Dar ştia că nu sunt reale.

Rămase în poziţia aceea, gâfâind, cu capul lipit de pământ şi, dintr-un motiv necunoscut, în minte îi veni imaginea mamei sale vitrege. Era atât de vie şi de clară, încât, pentru moment, se simţi ca şi cum ar fi fost transportat într-un alt loc. Doamna Burrows stătea tolănită în faţa unui televizor, într-o cameră scăldată de lumina soarelui. Imaginea se înceţoşă repede, lăsând locul celei a tatălui său vitreg, aflat într-un loc cu totul diferit, undeva în adânc, în măruntaiele Pământului, hoinărind fără grijă şi fluierând printre dinţi, în felul acela ascuţit al lui, ca întotdeauna.

Pe urmă o văzu pe Rebecca, aşa cum îi apăruse de o mie de ori mai înainte. Se afla în bucătărie, pregătind cina pentru întreaga familie – o îndeletnicire pe care o repeta seară de seară. Imaginea aceea fusese un fel de constantă a vieţii lui şi acum i se părea că face parte chiar şi din cele mai vechi amintiri.

Ca un film sărit de pe roata proiectorului, o văzu apoi zâmbind demonic, în timp ce se plimba mândră în uniforma Styx, negru cu alb.

Căţea! Căţea mincinoasă şi perfidă! Îl trădase pe el, îşi trădase familia. Toate astea se întâmplau numai din cauza ei.

Căţea. Căţea. Căţea. Căţea. Căţea!

Pentru el, Rebecca era cel mai rău soi de trădător, o persoană bolnavă şi întunecată, un cuc trimis din iad ca să strice cuibul. O iscoadă.

Ridică-te! Ura pură pe care o simţea pentru Rebecca îl electriză. Trase dureros aer în piept şi se căzni să ajungă din nou în genunchi. Începu să ţipe la el însuşi, să se ridice mai repede în picioare. *Ridică-te, hai odată! N-o lăsa să câştige!* Apoi, sprijinit pe picioarele tremurânde, mâinile se întinseră pipăind golul care îl înconjura, noaptea aceea nesfârşită care scotea sufletul din el.

— Mergi înainte! Mergi înainte! MERGI ÎNAINTE! strigă el cu voce spartă. MERGI ÎNAINTE!

Începu să se poticnească prin tunel, strigându-i pe Drake şi pe tatăl său vitreg sau pe oricine altcineva care ar fi putut să-l ajute. Nu auzi însă decât ecoul propriei voci. Apoi, în spatele său auzi prăbuşirea unor pietre mici şi se gândi că e probabil prea periculos să continue să strige, aşa că tăcu. Dar continuă să meargă, bătând un fel de ritm în gând, pe măsură ce înainta.

Un', doi – un', doi, unu – unu – un', doi.

Curând, începu să vadă lucruri oribile care se întindeau spre el ţâşnind din pereţii invizibili. Îşi repetă că nu erau reale, dar nu reuşi să le facă să dispară.

Îşi pierdea minţile. Era convins că va înnebuni, asta dacă setea şi foamea nu aveau să-l doboare mai întâi.

Un' doi – un', doi...

Încercă să îşi umple mintea cu ritmul acela şi să continue să înainteze, dar vedeniile nu-l slăbiră. Erau atât de vii şi păreau atât de reale, încât aproape că le putea mirosi. Se concentră adânc şi încercă să şi le alunge din minte. Reuşi, într-un târziu.

Blestemă ziua în care se hotărâse să ia trenul minerilor şi să vină aici, în Adâncuri. Ce fusese în capul lui? Poftim, acum se rătăcise aici, când ar fi putut să meargă în Suprasol. Până la urmă, care era cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla acolo, sus? O viaţă petrecută într-o permanentă goană pentru a-i evita pe Styx nu i se mai părea acum chiar atât de rea. Cel puţin, n-ar fi ajuns în situaţia de acum.

Căzu din nou, de data asta destul de rău. Se rostogolise peste nişte pietre ascuţite şi se lovise şi la cap. Se întoarse încet pe spate, cu mâinile şi picioarele îndepărtate, apoi îşi ridică ambele braţe. În locul în care ar fi trebuit să vadă albul mâinilor sale, nu putea zări nici cea mai mică diferenţă faţă de bezna în care se topise tot ceea ce era în jurul său. Pur şi simplu el nu mai exista.

Se mai rostogoli o dată, încercând să pipăie ceea ce se afla în faţa sa, speriat că ar fi putut urma un soi de falie. Podeaua tunelului părea să fie însă neîntreruptă, iar el pricepu că trebuia să se ridice din nou în picioare, dacă voia să mai înainteze.

În lipsa oricărui alt reper, devenise extrem de atent la ecoul familiar al ghetelor sale, când îşi târa picioarele prin pietrele şi praful tunelului. Învăţase să interpreteze informaţiile paşilor săi reflectate de pereţi – era aproape ca şi cum ar fi avut propriul său radar. De câteva ori, reuşise să anticipeze gropi sau schimbări ale pantei, numai după cum sunau ecourile din jurul său.

Se ridică în picioare şi făcu vreo câţiva paşi.

Sunetele pe care le auzea se schimbaseră în mod dramatic. Erau mai slabe, ca şi cum tubul de lavă se mărise considerabil în diametru. Înaintă foarte încet, convins că era pe cale să păşească orbeşte într-un puţ vertical.

Curând însă nu se mai auziră ecouri deloc – cel puţin nu unele pe care să le poată desluşi. Ghetele sale călcau pe altceva decât obişnuitele dărâmături de piatră care căptuşeau tunelul. Dale?

Ciocănind şi frecându-şi tălpile de ele, le auzi sunând uşor a gol, acel sunet care nu poate fi confundat cu nimic altceva. Se mişcau sub picioarele sale şi, în halul de epuizare în care era, îl făceau să meargă şi mai greu.

Apoi adulmecă, dându-şi seama de umezeala de pe faţa sa. Adulmecă din nou. Ce era?

Ozon!

Mirosea a ozon şi asta îi aducea aminte de plajă şi de călătoriile la mare făcute cu tatăl său.

Se întrebă unde nimerise.

Capitolul treizeci şi unu

Doamna Burrows stătea în pragul uşii camerei sale, urmărind evenimentele care se desfăşurau ceva mai departe, pe coridor.

Fusese trezită din somnul ei de după-amiază de voci ridicate şi de tropăitul alert pe suprafaţa lucioasă a linoleumului de pe coridor. I se păruse ciudat. În ultima săptămână, aproape că încetase orice activitate. Peste sanatoriul Humphrey se lăsase o linişte grea, pacienţii, în marea lor majoritate, se închiseseră în camere şi, unul după altul, căzuseră pradă epidemiei misterioase care cuprinsese întreaga ţară.

Când auzise prima oară agitaţie pe coridor, doamna Burrows presupusese că era vorba de vreun pacient care o luase razna şi nu făcuse niciun efort ca să se ridice. Dar peste vreo câteva minute, auzi un trosnet răsunător din direcţia liftului de serviciu. Impresia că se producea cu adevărat ceva important îi fusese întărită la auzul unei voci de femeie, care dădea indicaţii pe un ton grăbit. Era vocea cuiva preocupat sau nervos, care-ar fi vrut să strige, dar reuşea totuşi să se controleze. Cu greu.

Curiozitatea puse stăpânire pe doamna Burrows, care decise că ar trebui să arunce o privire. Ochii îi erau într-o stare considerabil mai bună decât în urmă cu vreo câteva zile, dar o usturau încă destul de tare pentru a o forţa să îi mijească.

— Oare despre ce-i vorba? mormăi ea, în timp ce căsca, ieşind din camera ei pe coridor.

Se opri, văzând că lângă uşa bătrânei doamne L. era aşezat un obiect mare.

Privi mai atent scena şi ochii ei înroşiţi de boală se măriră de uimire. Doamna Burrows văzuse destule drame în spital ca să îşi dea seama ce se întâmpla.

Era o *caleaşcă a raiului* – un eufemism oribil pentru un recipient spitalicesc cu margini şi capac de oţel... un mijloc de a transporta morţii fără ca privitorii ocazionali să vadă ce e înăuntru şi chiar fără ca ei să ştie dacă era *într-adevăr* cineva înăuntru. În esenţă, era un sicriu de metal strălucitor pe roţi.

În timp ce privea, din camera bătrânei doamne L. ieşiră responsabila şi doi infirmieri. Infirmierii împinseră căruciorul înăuntru. Femeia rămase afară. Văzând-o pe doamna Burrows, porni încet către ea, de-a lungul coridorului.

— Nu. Sper că nu e ceea ce cred...? începu doamna Burrows.

Clătinând uşor din cap, responsabila îi spuse tot ce avea nevoie să ştie.

— Dar bătrâna doamnă L. era atât de... atât de *tânără,* exclamă doamna Burrows, pierzându-se cu firea din cauza emoţiei şi folosind porecla pe care i-o dăduse ea pacientei. Ce s-a întâmplat?

Responsabila clătină din nou din cap.

— Ce s-a întâmplat? repetă doamna Burrows.

Responsabila îi răspunse cu glas scăzut, ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzită şi de ceilalţi pacienţi.

— Virusul, zise ea.

— Chestia asta? întrebă doamna Burrows, arătând spre ochii ei, care, la fel ca ai responsabilei, erau încă roşii şi umflaţi.

— Mă tem că da. A intrat în nervul ei optic şi apoi i s-a răspândit în creier. Doctorul a spus că în multe cazuri aşa se întâmplă. Femeia trase adânc aer în piept. În special la cei cu un sistem imunitar mai slab.

— Nu-mi vine să cred! Dumnezeule, sărmana doamnă L., spuse doamna Burrows, cu adevărat îndurerată.

Trăia unul dintre momentele acelea rare, în care zidurile protectoare cu care se înconjurase erau sparte şi evenimentele exterioare ajungeau să o impresioneze. Simţea compasiune pentru cineva care existase cu adevărat, nu doar pentru vreun actor care îşi juca rolul într-o telenovelă despre care ştia că nu e reală.

— Cel puţin a fost rapid, zise responsabila.

— Rapid? îngăimă doamna Burrows, încruntându-se de uimire.

— Da, foarte. S-a plâns că îi e rău chiar înainte de prânz, apoi şi-a pierdut simţul orientării şi a intrat în comă. N-am putut să facem nimic să o resuscităm.

Responsabila îşi strânse buzele într-o expresie de tristeţe şi îşi coborî privirea în podea. Îşi scoase o batistă şi îşi tamponă întâi un ochi, apoi pe celălalt. Doamna Burrows nu îşi dădu seama dacă o făcea din cauza infecţiei oculare sau fiindcă era mâhnită.

— Epidemia asta e al naibii de serioasă, ştii? Iar dacă virusul suferă vreo mutaţie... continuă responsabila, în şoaptă.

Nu-şi termină propoziţia. Chiar în momentul acela, infirmierii împinseră caleaşca raiului înapoi pe coridor, iar responsabila se grăbi să li se alăture.

— Atât de rapid! repetă doamna Burrows, încercând să accepte moartea aceea.

Mai târziu, deşi se odihnea în camera de zi, doamna Burrows era atât de preocupată de sfârşitul bătrânei doamne L., încât nu

reuşea să fie prea atentă la televizor. Fusese neliniştită şi simţise deodată că nu mai are chef să stea în camera ei, aşa încât decisese să îşi caute liniştea în scaunul ei favorit – singurul loc în care reuşea să găsească un dram de fericire şi de mulţumire. Când ajunsese însă în sufragerie, constatase că acolo erau destul de mulţi pacienţi care se aşezaseră deja în faţa televizorului. Schema activităţilor zilnice era încă dată peste cap de lipsa de personal, aşa că erau lăsaţi în pace, în cea mai mare parte a timpului.

Ca niciodată, doamna Burrows se lăsă dominată, permiţându-le celorlalţi pacienţi să aleagă ei programele. La un moment dat însă, o imagine de la ştiri îi atrase brusc atenţia.

— Hei! exclamă ea, arătând cu degetul spre ecran. El este! Îl cunosc pe ăsta!

— Şi cine e? întrebă o femeie, ridicându-şi ochii de la un puzzle ale cărui piese erau împrăştiate în faţa ei, pe masa de scris de lângă fereastră.

— Nu-l recunoşti? A fost pe-aici! zise doamna Burrows, cu ochii lăcrimând din cauza efortului de a privi la televizor.

— Cum îl cheamă? întrebă femeia cu puzzle-ul, ţinând o piesă în mâna ridicată.

Fiindcă doamna Burrows habar n-avea cum îl cheamă, se prefăcu extrem de preocupată de ceea ce se întâmpla pe ecran, ca să aibă motiv să nu-i răspundă.

— Şi profesorul Eastwood fusese şi el însărcinat să lucreze la eradicarea epidemiei? se auzi întrebarea reporterului de pe ecran.

Bărbatul intervievat dădu aprobator din cap – era acelaşi om, cu vocea sa distinsă, care îi vorbise doamnei Burrows într-un mod de-a dreptul descurajator, în timp ce îşi lua micul dejun, cu doar câteva zile în urmă. Avea chiar şi aceeaşi jachetă de tweed, pe care o purtase atunci.

— E un doctor foarte important, ştiţi? le zise doamna Burrows celorlalţi pacienţi din spatele ei pe un ton lăudăros, ca şi cum le-ar fi făcut o confidenţă despre un prieten apropiat. Îi plac ouăle fierte moi la micul dejun.

Cineva din încăpere repetă „ouă fierte moi”, de parcă ar fi fost cu toţii foarte impresionaţi de informaţia aceea.

— Exact!, confirmă doamna Burrows.

— Ssst! Ascultaţi! ceru o femeie îmbrăcată într-o rochie galben-pai, de pe ultimul rând.

Doamna Burrows îşi întoarse capul să se uite la femeia aceea, dar era mult prea interesată de buletinul de ştiri, ca să îşi mai continue riposta.

— Da, răspunse omul căruia îi plăceau ouăle moi. Profesorul Eastwood şi echipa sa de cercetători de la St. Edmund's lucraseră zi şi noapte pentru a identifica virusul. Se pare că făcuseră progrese semnificative, dar toate rezultatele lor au fost distruse.

— Ne puteţi spune cu exactitate când a izbucnit incendiul? întrebă reporterul.

— Alarma a fost dată în această dimineaţă, la nouă şi-un sfert, răspunse amatorul de ouă moi.

— Şi puteţi confirma că, împreună cu profesorul, în explozie au mai murit şi alţi patru membri ai echipei sale?

Sprâncenele bărbatului se uniră într-o expresie de tristeţe profundă.

— Da, mă tem că aşa s-a întâmplat. Erau nişte oameni de ştiinţă excepţionali şi savanţi foarte apreciaţi. Sunt alături de familiile lor.

— Ştiu că e prea devreme să aflăm ce anume a declanşat incendiul, dar aveţi cumva vreo bănuială? stărui reporterul.

— Laboratorul avea o cantitate importantă de solvenţi în depozit, aşa încât cred că cercetările poliţiei vor începe de acolo.

— În ultima săptămână, au apărut tot mai multe speculaţii că virusul care a provocat pandemia ar fi fost creat de om. Credeţi că moartea profesorului Eastwood ar putea...

— Eu nu m-aş lăsa atras în asemenea presupuneri, izbucni dezaprobator amatorul de ouă moi. Astea sunt aberaţii din tagma teoriei conspiraţiei. Profesorul Eastwood mi-a fost prieten apropiat pentru mai bine de douăzeci de ani şi nu voi permite...

— Profesorul Eastwood se apropiase probabil prea mult de adevăr, asta s-a întâmplat! Cineva l-a curăţat! strigă doamna Burrows, acoperind sonorul televizorului. Bineînţeles că e o afurisită de conspiraţie. Ori nenorociţii de rusnaci, ori ăia de stânga, care nu mai au de ce să se plângă decât că stricăm mediul înconjurător. Aţi văzut că încearcă deja să pună epidemia pe seama gazelor cu efect de seră şi a pârţurilor de vacă.

— Eu cred că a scăpat dintr-unul dintre propriile noastre laboratoare, cum e ăla ultrasecret de la Portishead, ciripi femeia cu puzzle-ul, dând viguros din cap, ca şi cum ar fi rezolvat de una singură misterul.

— Cred că te referi de fapt la Porton Down[7], zise doamna Burrows.

Se lăsă din nou linişte în cameră, în timp ce buletinul de ştiri continuă cu un alt „corespondent ştiinţific", care făcea profeţia că,

---

[7] Bază militară britanică, unde au loc şi experimente ştiinţifice.

în foarte scurtă vreme, virusul ar putea suferi o mutaţie, ducând la apariţia unei forme cu mult mai letale, ceea ce avea să aibă consecinţe asupra întregii rase umane.

— Ah! exclamă femeia de la măsuţa de scris, apăsând cu degetul mare pe o piesă ce se potrivi la locul ei.

Ecranul televizorului arătă apoi o lucrare tulburătoare de artă stradală. Pe o porţiune de zid dintre două magazine din nordul Londrei, un artist graffiti desenase o siluetă în mărime naturală ce purta mască respiratorie şi era îmbrăcat într-un costum de protecţie biologică. În afara faptului că deasupra căştii îi ieşea o pereche de urechi de şoarece ca din desenele animate, imaginea era destul de realistă şi, la o primă privire, puteai crede că în locul acela chiar se afla cineva. Silueta desenată agita o pancartă pe care scria:

SFÂRŞITUL E APROAPE
NE STĂ ASCUNS ÎN PLEOAPE.

— La naiba, chiar aşa e! zbieră doamna Burrows, amintindu-şi de moartea oribilă şi prematură a doamnei L., dar femeia cu rochie galben-pai o şuşui din nou.

— O, nu poţi să-ţi ţii gura? se plânse ea, dezaprobând-o cu superioritate. Chiar trebuie să ţipi aşa?

— Da, trebuie – fiindcă treaba e groasă! mârâi doamna Burrows. Oricum, eu nu sunt nici pe departe atât de ţipătoare ca rochia îngrozitoare pe care o porţi tu, peştoaică bătrână, îi răspunse doamna Burrows, umezindu-şi buzele ca şi cum s-ar fi pregătit de o ceartă aprigă.

Chiar dacă se apropia sfârşitul lumii, nu permitea să i se vorbească în felul ăsta.

Capitolul treizeci şi doi

Drake trebuia să admită că nu avea nici cea mai vagă idee unde s-ar fi putut afla Will. Îi venea să-şi dea palme, în primul rând fiindcă nu observase că băiatul plecase de lângă ei. Numai Chester îl văzuse cum încerca să le semnalizeze, în timp ce ei îşi căutau disperaţi refugiu într-un tub de lavă. În momentul acela, asaltat cu o salvă de focuri de către lunetişti, Drake n-avusese timp decât să-i răspundă băiatului care rămăsese izolat. Singura sa grijă fusese să-i îndepărteze cât mai mult pe ceilalţi de Limitatori şi să-i conducă spre siguranţă.

Will nu ştia încă să se orienteze, iar Drake nu-l cunoştea destul de bine pentru a bănui unde s-ar fi putut duce, aşa cum ar fi putut spune despre Elliott. Nu, Drake n-avea nicio idee de unde ar fi trebuit să înceapă căutarea băiatului rătăcit.

Iar acum, în timp ce se furişau în lungul tunelului plin de meandre, Cal şchiopătând undeva mai în spate şi Elliott deschizându-le drumul undeva mai în faţă, Drake mai încercă o dată să se pună în locul lui Will. Se sili să-şi ignore toţi anii de experienţă şi toate cunoştinţele acumulate sub pământ şi încercă să intre în mintea unui novice. *Gândeşte ca un neştiutor!*

Se strădui să-şi imagineze ce ar fi putut gândi Will. Luat prin surprindere şi îngrozit de moarte, primul impuls al băiatului trebuie să fi fost să încerce să-i găsească pe ei. Dându-şi seama că lucrul acela era imposibil, ar fi putut să aleagă varianta cea mai logică şi să părăsească zona prin cel mai apropiat tub de lavă. Dar nu era neapărat şi singura variantă.

Drake ştia că băiatul nu avea nimic la el: nici mâncare, nici apă; se putea deci să-i fi înfruntat pe lunetişti, ca să încerce să-şi recupereze lucrurile. Asta însă nu i-ar fi fost de niciun folos – Drake hotărâse să nu-i lase jacheta şi rucsacul în urmă, pentru a fi descoperite de Styx.

Aşadar – se afundase el oare într-un tub de lavă? Dacă da, atunci lucrul ăsta era dintre cele mai proaste. Ar fi putut fi în oricare din tunelele care se intersectau la nesfârşit şi, odată rătăcit într-o reţea atât de complicată, n-avea să fie deloc uşor de găsit. Drake nu putea să organizeze o operaţiune de salvare pe o arie atât de extinsă – i-ar fi luat săptămâni, dacă nu luni, şi oricum nici nu intra în discuţie, dat fiind pericolul constant pe care îl reprezentau patrulele Limitatorilor.

Drake îşi încleştă pumnii de necaz.

N-avea niciun rost. Nu-şi putea închipui nimic.

Haide! îşi porunci Drake. Ce ar fi putut să facă după aceea?

Poate...

... poate, după cum spera el, Will *nu* intrase în cel mai apropiat tub de lavă, ci rămăsese pe câmpie, urmând peretele de margine care se încovoia – tactica aceasta i-ar fi permis să se adăpostească oarecum de focurile de puşcă.

Poate că era puţin prea optimist, dar îşi zicea că acesta ar fi fost cel mai probabil traseu pe care-l urmase Will, iar acum îi luase pe Elliott şi pe Cal să exploreze câmpia împreună cu el. Miza pe faptul că Will se hotărâse să se îndrepte către punctul unde îi văzuse pe ei ultima oară şi apoi continuase să meargă în aceeaşi direcţie, urmărit de Limitatori. Dacă ar fi făcut aşa şi dacă soldaţii Styx nu-l prinseseră, exista o şansă destul de firavă ca el să fie încă în viaţă. Erau îngrozitor de mulţi de *dacă...* Drake ştia că se agăţa doar de un pai.

Se gândise şi că Limitatorii îl prinseseră deja pe băiat şi că, în momentul acela, îl torturau ca să-i smulgă cât mai multe informaţii puteau. Nu era exclus să reuşească să-şi formeze o vagă idee asupra poziţiei bazei lor şi, oricum, venise vremea să se mute în altă parte. I-ar fi părut foarte rău ca Will să fi împărtăşit o asemenea soartă. Limitatorii ar fi folosit metodele lor obişnuite şi, după ce l-ar fi supus la cazne îngrozitoare, ar fi obţinut de la el tot ce doreau. Chiar şi cei mai puternici cedau, mai devreme sau mai târziu. Era o soartă cu mult mai rea decât moartea.

Cal se împiedică, undeva în spatele lui, trimiţând spre el un şuvoi de pietre care se rostogoliră pe sol. *Prea mult zgomot.* Sunetul reverberă în tot spaţiul acela imens şi Drake era pe punctul să-l certe, când lanţul raţionamentelor sale se puse brusc în mişcare, făcându-l aproape să se împiedice şi el. *Trei noi membri ai echipei, trei responsabilităţi în plus... şi toate trei odată!* Cu Limitatorii care răsăreau de peste tot ca nişte spectre răuvoitoare, se întrebă ce naiba fusese în capul lui când acceptase.

Nu era vreun sfânt rătăcitor salvând sufletele pierdute pe care le abandona Colonia. Şi atunci de ce-o făcuse? Dintr-o amăgitoare dorinţă de glorie? Ce-şi imaginase? Că băieţii aveau să se transforme în armata sa privată, dacă urma să se ajungă la o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu Limitatorii? Nu, era ridicol. Ar fi trebuit să se descotorosească de cei doi băieţi şi să-l fi păstrat numai pe Will, fiindcă mama acestuia şi cunoştinţele lui despre Suprasol s-ar fi putut dovedi de folos în planurile sale viitoare. Dar, poftim, Drake îl pierduse tocmai pe el.

Cal se împiedică din nou şi căzu în genunchi, scoţând un geamăt înfundat. Drake se opri şi se întoarse către el.

— Piciorul! zise Cal, înainte ca Drake să apuce să spună ceva. O să-mi revin.

Cal se ridică imediat şi începu să meargă, sprijinindu-se cu putere de baston.

Drake se gândi un moment.

— Nu, n-o să-ţi revii. Va trebui să te ascund pe aici, pe undeva, zise el pe un ton rece şi detaşat. Am făcut o greşeală că te-am adus cu mine... am avut aşteptări prea mari de la tine.

Intenţionase să îi pună pe Chester şi pe Cal să aştepte în puncte strategice, de unde ar fi putut să îl vadă pe Will, în caz că băiatul ar fi trecut pe acolo. Se gândi că ar fi trebuit să-l lase pe Cal în urmă şi să-l fi luat doar pe Chester. Sau să-i fi lăsat pe *amândoi* în urmă.

Şchiopătând mai departe, Cal simţi cum e cuprins din ce în ce mai mult de disperare. Băgase de seamă tonul vocii lui Drake şi implicaţiile îi întunecaseră orice alt gând. Îşi amintea perfect cuvintele lui Will, avertismentul că lui Drake nu-i păsa de cei pe care-i întâlnea în cale. Şi acum se temea că exact asta avea să i se întâmple.

Drake porni repede înainte şi, după o ultimă cotitură, se treziră din nou în Câmpia Mare.

— Stai aproape de mine şi micşorează-ţi lumina lanternei, îi spuse el lui Cal.

După câţiva paşi, Will trebui să se oprească, întrebându-se dacă nu cumva visa. Totul părea însă să fie real. Pentru a se linişti, se aplecă şi ridică o piatră de pe jos, plimbându-şi degetele pe suprafaţa ei netedă. În momentul acela, simţi un curent slab de aer care îi mângâie faţa. Se ridică imediat. *Putea simţi vântul!*

Continuă să coboare şi apoi auzi un clipocit. În pofida aerului cald care îl înconjura, i se făcu pielea ca de găină. Ştia ce aude. Apă. Se afla lângă o întindere mare de apă... care se ascundea undeva în bezna din faţa lui, nevăzută şi înspăimântătoare – unul dintre cele mai rele coşmaruri ale sale.

Continuă să înainteze cu paşi mici, până când dalele lăsară loc nisipului, un nisip fin, care aluneca uşor. După câţiva metri, piciorul său produse un plescăit. Se dădu înapoi şi încercă să sondeze ceea ce se afla în faţă. Mâinile sale întâlniră un lichid. Era o apă călâie. Se cutremură. Îşi imagină o întindere uriaşă şi neagră în faţa lui, iar toate instinctele sale încercară să îl trimită

înapoi, strigându-i să se îndepărteze de plaja aceea, să fugă de acolo. Avea însă atâta nevoie de apă, încât reuşi să se controleze. Stând pe vine, îşi umplu încetişor palmele cu lichid şi îl ridică spre faţă. Îl mirosi o dată şi încă o dată. Era plată şi lipsită de viaţă – nu mirosea a nimic. Îşi duse mâinile la buze şi sorbi.

Scuipă instantaneu, căzând pe spate, în nisipul umed. Gura îi ardea, iar gâtul i se contractase. Începu să tuşească şi apoi icni. Dacă ar fi avut mâncare în stomac, ar fi vomat puternic. Nu, nu era bună de nimic, era o saramură, era *apă sărată.* Chiar dacă ar fi reuşit să-şi impună să înghită o gură de apă, ştia că asta avea să-l termine, ca pe supravieţuitorii aceia dintr-o barcă de salvare despre care citise mai demult. Muriseră de sete în mijlocul Atlanticului.

Ascultă o vreme clipocitul letargic al apei şi apoi se ridică nesigur în picioare, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să meargă înapoi, în tuburile de lavă. Nu reuşi să se convingă însă să facă lucrul acesta – nu şi după nenumăratele ore pe care şi le petrecuse deja acolo. În plus, nu avea nici cea mai mică şansă de a-şi găsi calea înapoi, până în Câmpia Mare. Şi chiar dacă, printr-un miracol, ar fi supravieţuit unei asemenea călătorii, ce l-ar fi aşteptat la capătul ei? *Un comitet de primire al Styx?* Nu, n-avea ce să facă decât să urmeze malul apei, al cărei clipocit continuu îi tulbura minţile, făcându-i senzaţia de sete şi mai chinuitoare.

Deşi nisipul era destul de neted, se mişca sub fiecare pas al său, secătuindu-l de puteri, în timp ce înainta cu greutate. Descoperi curând că nu mai putea gândi limpede. Mintea îi rătăcea aiurea din cauza oboselii şi a foamei. Încercă să se concentreze. Cât de mare putea să fie întinderea aceea de apă? Oare nu cumva îi urma malurile fără să facă altceva decât să se învârtă într-un mare cerc? Încercă să se convingă că nu era aşa – era destul de sigur că se mişcă, de fapt, în linie dreaptă.

Dar, cu fiecare pas, cădea şi mai mult într-o stare de disperare paralizantă. Oftând odată prelung, se prăbuşi şi luă un pumn plin de nisip, gândindu-se că era foarte posibil să nu se mai ridice vreodată. Într-o zi, cândva, departe în viitor, cineva avea să îi descopere rămăşiţele: un cadavru uscat în întunecimea aceea însingurată. Ce cumplită ironie: avea să moară de sete lângă o mare subterană. Poate că vreun necrofag oarecare o să îi cureţe oasele de carne, iar coastele lui se vor ridica din nisip ca un schelet de cămilă în deşert. Acest gând îl făcu să se înfioare.

Will nu îşi dădu seama câtă vreme rămăsese acolo, epuizat şi zbătându-se la marginea unui somn fără vise. De câteva ori, încercă să se convingă să se ridice în picioare şi să pornească din nou. Dar era pur şi simplu prea obosit ca să îşi reia călătoria aceea fără ţintă.

Se gândi că ar fi putut pur şi simplu să se cufunde într-un ultim somn. Îşi potrivi mai bine capul în nisip şi se întoarse cu faţa în direcţia în care ştia că, dac-ar mai fi avut vreun strop de vlagă în el, ar fi trebuit să continue să meargă. Clipi de câteva ori, iar pleoapele i se frecară ca şmirghelul de globii uscaţi. Din întâmplare, îşi întoarse capul ceva mai mult, pentru a privi undeva în urma sa.

Chiar în clipa aceea, ar fi putut jura că vede o strălucire firavă de lumină. Presupuse că era din nou victima unei năluciri, dar continuă să se uite în partea aceea. Apoi o văzu pentru a doua oară – o străfulgerare nedesluşită. Se ridică şi începu să alerge, lăsând în urmă malul nisipos şi urcând din nou pe dalele care îi fugeau de sub picioare. Se împiedică şi căzu în patru labe. Se ridică imediat, furios pe sine fiindcă îşi pierduse orientarea şi nu mai ştia unde văzuse lumina. Când privi însă în jur, o mai zări o dată.

Era sigur acum că licărirea aceea nu era o scorneală a creierului său epuizat. Era convins că e reală şi că e destul de aproape. Îşi spuse că era posibil să fi aparţinut unor soldaţi Styx, dar nu-i mai păsa. Avea nevoie de lumină la fel cum un om care se asfixiază are nevoie de aer.

Mergând cu mai multă grijă, continuă să urce pe malul de pietriş. Văzu că licăririle veneau dintr-un tub de lavă, a cărui gură se putea distinge clar, conturată chiar de străfulgerările acelea. Deşi lumina părea să varieze în intensitate, când se apropie mai mult, îşi dădu seama că exista totuşi o iluminare constantă în interiorul tubului. Ajunse la gura acestuia, furişându-se încet, până când reuşi să privească după colţ.

Văzu câteva umbre fără formă şi fără culoare. Fu nevoit să facă un efort nemaipomenit ca să-şi aducă aminte cum să-şi folosească ochii. Se chinui să îşi repete că tot ceea ce vedea era adevărat, şi nu doar o halucinaţie.

Îi trebuiră câteva secunde de clipit rapid, timp în care se strădui să îşi focalizeze privirea şi să-şi oblige creierul să stabilizeze imaginile acelea tremurătoare. Într-un târziu, formele se uniră şi obţinu o privelişte clară, pe care se putea baza.

— PORCULE! cârâi el. PORCU’ DRACULUI!

— Ce... ? strigă Chester, ridicându-şi speriat capul şi scuipând mâncarea din gură. Sări în picioare. Cine...?

Will putea să vadă din nou. Ochii săi se înfruptau din lumină, bucurându-se de formele şi culorile din faţa lui. La nici zece metri depărtare de el, Chester stătea cu o lanternă în mână şi cu rucsacul deschis la picioare. Tocmai se servea cu nişte mâncare, îndesându-şi-o pur şi simplu în gură, evident mult prea preocupat pentru a-l auzi pe Will când se apropiase.

Will se năpusti către prietenul său, mai bucuros decât s-ar putea descrie în cuvinte. Aproape că se prăbuşi lângă Chester, care se holba la el de parcă ar fi văzut o fantomă. Chester tocmai se pregătea să spună ceva, când Will îi smulse lanterna din mână şi îşi încleştă degetele în jurul ei.

— Slavă Domnului! repetă Will de câteva ori, cu o voce spartă, care nu suna deloc ca fiind a lui, uitându-se drept în lumină.

Era atât de strălucitoare, încât îi rănea ochii şi-l obliga să-şi mijească pleoapele. Dar în momentul acela nu îşi dorea nimic altceva decât să îi absoarbă strălucirea verde.

Chester reuşi să iasă din starea de stupefacţie.

— Will..., începu el.

— Apă, gâjâi Will. Dă-mi nişte apă, încercă el să strige, văzând că prietenul său nu reacţionează, dar vocea nu îi dădu ascultare.

Era atât de subţire şi de plăpândă, încât abia dacă se putea auzi, iar cuvintele sale părură mai degrabă o răsuflare şuierată. Will arătă cu degetul, înnebunit. Chester îşi dădu seama ce vrea şi îi întinse repede plosca.

Will nu reuşi să-i scoată dopul pe cât de repede şi-ar fi dorit, zgâriindu-l jalnic cu degetele. Dopul sări cu un pocnet, iar el îşi înfipse plosca în gură, înghiţind cu lăcomie şi încercând să-şi tragă răsuflarea în acelaşi timp. Apa se răspândea peste tot, scurgându-i-se pe bărbie şi apoi pe piept.

— Iisuse, Will, noi am crezut că te-am pierdut! zise Chester.

— Tipic, şuieră Will, între două înghiţituri de apă. Eu muream de sete... – înghiţi, simţind cum apa începe să îi rehidrateze corzile vocale –, în timp ce tu te-ndopai.

Se simţi deodată un alt om şi se lăsă pătruns de entuziasm; orele lungi petrecute în întuneric se încheiaseră, iar el era din nou în siguranţă. Era salvat.

— Enervant de tipic!

— Arăţi ceva de speriat, zise Chester încetişor.

Faţa lui Will, şi aşa palidă din cauza albinismului, părea să fie acum chiar şi mai albă, din cauza cristalelor de sare care se

uscaseră pe ea, formând o crustă în jurul gurii, pe frunte şi pe obraji.

— Mulţumesc, murmură Will într-un târziu, după alte câteva înghiţituri de apă.

— Te simţi bine?

— Super! răspunse Will sarcastic.

— Dar cum ai ajuns aici? întrebă Chester. Unde ai fost, tot timpul ăsta?

— N-ai vrea să ştii, răspunse Will cu o voce încă dogită şi abia inteligibilă.

Privi în lungul tubului de lavă din spatele lui Chester.

— Drake şi ceilalţi... unde sunt? Unde e Cal?

— Au plecat să te caute pe tine, răspunse Chester şi clătină din cap a neîncredere. Iisuse, Will, e atât de bine să te văd! Am crezut că te-au prins sau că te-au împuşcat...

— Nu de data asta, zise Will care, după ce respiră de câteva ori, îşi reîncepu atacul asupra ploştii, înghiţind cu lăcomie, până când o goli şi de ultima picătură.

Râgâi satisfăcut, aruncând plosca la pământ şi apoi, pentru prima dată, observă îngrijorarea de pe faţa prietenului său. Mâna lui Chester, încleştată încă pe o bucată de mâncare, rămăsese ridicată la jumătatea drumului spre gură. *Dragul de Chester.* Will nu se putu opri să nu râdă. La început mai încet, dar apoi din ce în ce mai isteric, făcându-l pe prietenul său să se tragă uşor înapoi. Gâtul lui Will nu-şi revenise încă de pe urma lipsei de apă, iar râsul său era aspru şi oarecum neliniştitor.

— Will, ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?

— Nu mă lăsa să te întrerup de la masă, zise Will, înainte de a fi apucat de o altă criză de hohotit tumultuos şi straniu.

Chester era nespus de îngrijorat de acest comportament.

— Nu e de râs, spuse el, coborându-şi mâna în care ţinea mâncarea.

Cum Will nu dădea însă vreun semn că are de gând să se oprească din hohotele sale gâtuite, indignarea lui Chester crescu.

— N-am crezut c-o să te mai văd vreodată, îi spuse el cu sinceritate. Chiar n-am crezut!

Pe faţa sa cu trăsături butucănoase, buzele acoperite cu firimituri de mâncare începură să schiţeze un zâmbet. Clătină din cap.

— Mă dau bătut. Nemernic nepăsător ce eşti! Arătă spre rucsacul deschis. Ia de aici! Pun pariu că eşti mort de foame.

— A, mulţumesc, zise Will recunoscător.

— Nicio problemă. Oricum e mâncarea ta, fiindcă ăsta e rucsacul *tău.* Drake l-a înşfăcat de jos, atunci când am rupt-o la fugă.

— Mă bucur că aţi avut grijă să nu se piardă! exclamă Will, lovindu-l uşor cu pumnul în braţ.

Pentru moment, Will se simţi din nou foarte apropiat de prietenul său şi asta-i făcu bine.

— Ştii... mi s-au terminat bateriile lanternei. N-am avut niciun glob, nicio lumină, nimic, am crezut că-s terminat.

— Poftim? Şi cum ai făcut atunci tot drumul până aici? îl întrebă Chester.

— Am luat liftul, răspunse Will. Cum naiba *crezi* că am ajuns? Am mers.

— Fir-aş al naibii! exclamă Chester, scuturându-şi capul mare.

Will privi la zâmbetul neîncrezător de pe faţa prietenului său, care îi aduse aminte de momentul în care se reîntâlniseră în trenul minerilor. Văzuse şi atunci acelaşi zâmbet larg şi tâmp şi, deşi asta se petrecuse cu doar două luni în urmă, părea că de atunci trecuseră câteva vieţi. Se întâmplaseră atât de multe, se schimbaseră atâtea lucruri.

— Ştii, îi zise el lui Chester, cred c-aş prefera să mă întorc la şcoală, decât să mai trec o dată prin ce am trecut!

— Chiar aşa de rău a fost? întrebă prietenul său, cu o seriozitate ironică.

Will dădu din cap, trecându-şi limba uscată peste buze şi savurând senzaţia nouă a prezenţei salivei în gură. Aproape că putea simţi apa cum i se răspândeşte în corp şi cum îi împrospătează forţele.

Strângând încă lanterna în mână, mai privi o dată în lumina ei puternică, pe care o putea vedea chiar şi prin pleoapele închise.

Vocea lui Chester se auzea bodogănind undeva în fundal, fiindcă prietenul său continua să-i vorbească emoţionat, dar Will era prea epuizat ca să mai înţeleagă ce spune. Alunecând uşor într-un somn greu, capul îi căzu pe spate şi se sprijini de peretele de piatră. Picioarele îi tresăriră uşor, ca şi cum le-ar fi venit greu să rupă ritmul marşului prelungit pe care îl făcuseră, încercând să îl poarte în continuare.

Mişcările spasmodice ale picioarelor deveniră curând din ce în ce mai moi, până când se potoliră complet, iar Will descoperi senzaţia unei eliberări binemeritate, fără a şti nimic despre lanţul oribil de evenimente care se desfăşura chiar în momentul acela pe Câmpia Mare.

Capitolul treizeci şi trei

Cal se concentrase numai asupra mersului şi, când îşi ridică privirile de jos, îi trebuiră câteva secunde bune ca să înţeleagă ce se află în faţa lui.

Împreună cu Drake, cutreiera pe la marginea Câmpiei Mari, dar, deodată, peretele neregulat pe care se aştepta să-l vadă dispăruse cu desăvârşire.

În locul rocii aspre, se putea vedea o suprafaţă verticală, aparent lustruită, care se ridica de jos şi până la tavan, umplând complet spaţiul dintre ele. Era ca şi cum cineva sigilase spaţiul acela imens al Câmpiei Mari. Bariera era mult prea regulată ca să fie un fenomen natural şi se întindea mai departe decât putea bate lumina palidă a lanternelor lor. Se obişnuise atât de mult cu peretele neregulat şi crăpat de stâncă, încât suprafaţa aceea se dovedi un adevărat şoc.

Se dădu mai aproape de ea, ca s-o atingă. Era dură şi cenuşie, dar nu atât de şlefuită pe cât crezuse iniţial. Putea să vadă că fusese cioplită grosolan, iar în unele locuri se des-prinseseră din ea bucăţi semnificative, lăsând în urmă nişte pete maroniu-roşiatice, care împestriţau zidul.

Era beton. Un perete imens de beton – ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să îl întâlnească într-un asemenea loc. Îşi dădu seama *cât* era de imens după ce merseră pe lângă el mai bine de douăzeci de minute, până când Drake îi făcu semn să se oprească. Îi arătă ceva în zid, o deschidere dreptunghiulară, aflată la un metru şi jumătate de sol. Aplecându-se spre Cal, Drake şopti:

— Tunel de acces.

Cal îşi ridică braţul ca să lumineze în interior. Drake îl apucă repede de mână şi i-o trase în jos.

— Ai grijă, prostule! Ce faci? Încerci să le semnalizezi tuturor unde ne aflăm?

— Îmi pare rău, zise Cal, privind cum Drake îşi bagă mâna în deschizătura întunecată din perete.

Auzi apoi un scârţâit înfundat, când Drake trase puternic şi deschise un capac de fier ruginit.

— Tu primul! ordonă Drake.

Cal privi întunericul ameninţător şi înghiţi în sec.

— Vrei să intru acolo? întrebă el.

— Da, mârâi Drake. Asta-i Cazemata. E pustie de ani buni. N-o să păţeşti nimic.

Cal clătină din cap.

— N-o să păţesc nimic! Dar nu vreau să fac asta, nu vreau, bolborosi el în barbă.

Se urcă fără niciun entuziasm în tunel, ajutat de Drake, şi începu să se târască.

Lumina lanternei sale licărea slab, luminându-i metru după metru din pasajul cu pereţi drepţi, în timp ce mâinile i se cufundau în câţiva centimetri de cenuşă uscată, aflată pe fundul tunelului. Sunetul propriei respiraţii i se părea apropiat şi familiar, ceea ce accentua senzaţia de claustrofobie. *Sunt ca un şobolan blocat într-o canalizare.* Din când în când, se oprea ca să ciocănească în pereţii laterali, folosindu-şi bastonul pentru a sonda în acest fel drumul care îl aştepta. Asta îi dădea ocazia să-şi mai odihnească piciorul, care începuse să îl doară rău. Îl simţea de parcă ar fi vrut să paralizeze definitiv şi să-l lase prins în pasajul acela strâmt.

Cu toate acestea, după fiecare asemenea răgaz, continua să înainteze. Coridorul părea să nu aibă sfârşit.

— Cât de groşi sunt pereţii ăştia? întrebă el cu voce tare.

Apoi, când se opri iar să sondeze ce avea în faţă, împungând cu bastonul, nu mai întâlni nimic. Înaintă câţiva centimetri şi încercă din nou. Nu mai era nimic – coridorul acela se termina. Îşi dădu seama imediat de lucrul acesta, fiindcă aerul mirosea cu totul diferit. Mirosea a umezeală, a mucegai şi a pustiu.

Pipăi în jurul deschizăturii şi coborî cu grijă din tunel. După ce îşi puse picioarele pe pământ, se întoarse şi îşi roti raza lanternei pentru a vedea unde ajunsese. Aproape că strigă de spaimă când lângă el răsări o umbră nedefinită şi ridică bastonul să se apere.

— Linişte! îl preveni Elliott, făcându-l imediat să se simtă caraghios.

Uitase cu desăvârşire că probabil ea le deschisese drumul, aşa cum o făcea întotdeauna.

Drake se lăsă şi el să cadă din tunel, fără zgomot, şi apăru în spatele său. Îl îmboldi pe Cal şi, fără a mai rosti vreun cuvânt, porniră la drum.

Se aflau într-o încăpere mică, absolut goală, cu excepţia bălţilor de apă stătută de pe podea, dar pătrunseră curând într-un spaţiu mai larg, în care paşii lor stârneau ecouri scurte şi înfundate, ca şi cum ar fi trecut peste o duşumea acoperită de linoleum sau de ceva asemănător. Avea o culoare deschisă şi nu era exclus ca odată să fi fost alb, dar acum era plin de mizerie şi de pete, din cauza unor grămezi de gunoaie putrede, cu miros pătrunzător.

Cal şi Drake rămaseră mai în urmă, permiţându-i lui Elliott să cerceteze ce era în faţă. Lanterna lui Cal îi dezvălui că se aflau într-o cameră destul de lungă. Lângă un perete se putea vedea un birou, iar întinderea zidurilor era brăzdată de petice de umezeală maronie sau gri, din care înfloreau mucegaiuri, ca nişte broderii circulare. Lângă locul în care aştepta Cal, se vedeau câteva rafturi pline cu dosare în descompunere. Hârtia fusese transformată de apă într-un mucilagiu amorf. Cursese de pe rafturi şi formase grămăjoare mici de celuloză pe podea, care se întăriseră de-a lungul vremii.

Răspunzând unui semnal de la Elliott, Drake îi şopti lui Cal s-o ia din loc şi se strecurară amândoi pe o uşă într-un coridor îngust. La început, Cal presupuse că licărul nedefinit al pereţilor se datora umezelii, dar îşi dădu imediat seama că mergeau printre nişte recipiente pe care nu le putea descrie. Lumina lanternei sale nu trecea prea departe prin sticla pe care se fixase un strat de alge negre, dar, acolo unde reuşea s-o facă, îi dezvăluia forme dintre cele mai groteşti plutind în apă. I se păru că vede şi o reflexie a propriei feţe. Se uită mai bine şi îl trecu un fior pe şira spinării. *Nu! Nu era reflexia feţei sale.* Era chipul albit al unui om care se sprijinise de peretele de sticlă, cu ochii goi şi cu trăsăturile feţei estompate, ca şi cum i le rosese ceva sau cineva. Se cutremură din nou şi întinse pasul, fără a privi şi a doua oară.

Dădură colţul de la capătul coridorului şi trecură de un ultim recipient, dar constatară că drumul le e blocat de nişte blocuri imense de beton fărâmat. Tavanul şi pereţii cedaseră. Şi, tocmai când Cal credea că erau nevoiţi să se întoarcă, Drake îl conduse prin întunericul din faţă către un loc în care plafonul căzut îngăduia accesul la o scară. Avea o balustradă îndoită şi nu prea trainică. Se strecurară amândoi pe sub bolovanii de beton şi coborâră treptele fărâmicioase, la capătul cărora îi aştepta Elliott.

Îi întâmpină un miros de putreziciune de-a dreptul îngreţoşător. Cal presupuse că ajunseseră la capătul drumului, când Elliott mai făcu câţiva paşi şi intră într-o apă neagră. Băiatul ezită, dar Drake îl înghionti nemilos în spinare şi atunci fu silit s-o urmeze pe fată. Apa caldă şi întunecată îi ajunse până la piept. Mişcarea lor desena pe suprafaţa apei modele stranii de praf şi curcubeie uleioase. Deasupra lor păreau că se întind pajişti întregi de mucegai, cu smocuri atât de dese şi de numeroase, crescute unele peste celelalte, încât arătau ca un recif de corali.

Filamente minuscule de mucegai atârnau din tavan, strălucind în lumina lanternei lui Cal ca un milion de pânze de păianjen.

Duhoarea devenea însă din ce în ce mai insuportabilă şi nu se putu opri să nu tuşească, deşi ştia că zgomotul avea să îl înfurie pe Drake. Încercă să-şi ţină respiraţia, dar nu reuşi prea multă vreme şi apoi se văzu nevoit iar să-şi umple plămânii cu miasma aceea îngrozitoare. Mirosul i se lipi de fundul gâtului, iar el începu să se înece.

Încercând să-şi înăbuşe tusea, îşi îndreptă privirile spre apă. Spre oroarea sa, zări o mişcare extrem de clară chiar sub pojghiţa acesteia. Simţi apoi cum ceva îi atinge glezna şi se încolăceşte în jurul ei.

— O, Dumnezeule! exclamă el, încercând s-o ia mai repede prin apă, cu mişcări înnebunite.

— Opreşte-te! tună Drake, dar Cal nu-l ascultă.

— Nu! urlă el. Eu ies de-aici.

Băiatul se năpusti înainte şi o văzu pe Elliott cum urcă pe nişte scări aflate în faţa lui. O prinse din urmă imediat, apucându-se de un rezervor de fier ruginit care se înclină sub greutatea sa. Reuşi să se tragă afară din apa fetidă. Se împiedică şi căzu pe scări, lovindu-şi bastonul de pereţi, disperat să ajungă la aer curat. O mână îl apucă de umăr. Îl opri în loc, înfigându-i-se dureros în claviculă, şi-l răsuci.

— *Niciodată* să nu te mai încăpăţânezi aşa, zise Drake cu voce joasă, aplecându-şi faţa la doar câţiva centimetri de cea a lui Cal şi fulgerându-l cu ochiul liber.

Îl îmbrânci pe băiatul speriat către perete, ţinându-l încă strâns de umăr.

— Dar era..., începu Cal să explice.

Gâfâia rapid, sufocat din cauza duhorii şi a sperieturii.

— Nu-mi pasă. Aici, jos, chiar şi o singură acţiune prostească poate însemna diferenţa între a reuşi să supravieţuim sau nu... Pur şi simplu, zise Drake. M-ai înţeles?

Cal dădu din cap, încercând din răsputeri să-şi înăbuşe tusea, iar Drake îl înghionti din nou. Ajunseră într-o altă încăpere, care avea un tavan mult mai înalt decât cel al pasajului sufocant prin care trecuseră. Pereţii laterali erau verticali, aplecându-se însă spre exterior şi revenind la întâlnirea cu tavanul, ca şi cum ar fi aparţinut unui mormânt din vechime. Podeaua era umedă şi, din când în când, bocancii lui Cal întâlneau zone în care scrâşnetul pe care îl scoteau îl făcea să creadă că sunt acoperite de cioburi.

Curând trecură prin dreptul unor deschizături ce se căscau de o parte şi de alta a galeriei aceleia cu formă ciudată. Parcurseră o mică distanţă, pătrunzând printr-una dintre ele, şi apoi cotiră ca să

intre într-un spaţiu imens. Deşi Cal nu putea să vadă prea departe din cauza întunericului, i se păru că încăperea e împărţită în compartimente; un adevărat labirint de pereţi despărţitori din beton, ce se ridicau până la jumătatea distanţei dintre podea şi tavan, formând un număr impresionant de boxe. Acestea erau pline de grămezi de pietriş înghesuite la intrare, dar şi de bucăţi dintr-un material ce părea a fi un metal ruginit.

— Ce *e* locul ăsta? întrebă Cal, îndrăznind să rupă tăcerea.

— Crescătoria.

— Crescătorie... de ce? De animale? stărui Cal.

— Nu, nu de animale. De coproliţi. Poporul Styx obişnuia să îi crească pentru a-i folosi apoi ca sclavi, răspunse Drake, vorbind rar. Au construit complexul ăsta cu secole în urmă.

Drake îl împinse pe Cal într-o mică anticameră, înainte ca el să mai poată pune şi alte întrebări. Arăta cumva ca sala de primire a unui spital. Cal observă că podeaua şi pereţii erau acoperite cu plăci albe, pătate acum de vechime, de mizerie şi de umezeală. Lângă intrare erau stivuite haotic mai multe paturi, ca şi cum cineva dorise să le mute, dar fusese întrerupt la jumătate. Cel mai straniu lucru la paturile acelea era dimensiunea lor: toate, fără excepţie, erau foarte mici. Nu se putea ca ele să fi fost destinate vreunei fiinţe umane, nici măcar de dimensiunea lui, ca să nu mai vorbim de un adult.

— Leagăne? întrebă el cu voce tare, văzând că acestea erau mai complicate decât observase el la început.

Deasupra paturilor acelora mici se puteau vedea cuşti circulare de fier ruginit, cele mai multe dintre ele încă fixate pe poziţie. Nu avea de unde şti cine fusese închis iniţial în cuştile acelea, dar observă pe alocuri câteva rămăşiţe ale unor saltele putrezite de paie.

— Doar nu erau pentru copii? întrebă Cal.

Priveliştea îl speria – parcă vedea o închisoare pentru copii dintr-un coşmar.

— Pentru copiii coproliţi, răspunse Drake şi grăbi pasul, ca s-o ajungă pe Elliott.

Fata tocmai trecea printr-o pereche de uşi batante, dintre care una mai era fixată doar într-o singură balama, care scârţâi strident când Elliott o împinse. Fata prinse imediat uşa, ţinând-o pe loc ca să nu mai facă zgomot.

Prin deschizătura astfel creată, Cal şi Drake o urmară într-un coridor pe ai cărui pereţi se aliniau o mulţime de rafturi. Pe ele se putea vedea o varietate imensă de echipamente obscure şi

primitive, corodate până la un brun-stins sau răspândindu-şi cocleala pe suprafeţele din jurul lor. Privirea lui Cal se opri asupra unei maşinării care stătea pe podea şi care avea o pereche de foaie cu pielea mucegăită şi patru cilindri de sticlă, ieşindu-i de undeva din vârf. Lângă ea era aşezată ceea ce părea a fi un soi de pompă de picior.

Privind în sus, văzu un dulap montat în perete care adăpostea tot felul de instrumente extrem de ascuţite, multe dintre ele ruginite. Iar printre ele zări o hartă. Deşi fusese afectată grav de mucezeală, putea desluşi încă vreo câteva imagini şi o scriere bizară, dar nu-şi dădu seama ce puteau însemna nici unele, nici celelalte şi nu avu timp să se oprească pentru a le cerceta mai îndeaproape. Străbătură câteva coridoare mai înguste, călcând prin bălţi de apă murdară. Holurile erau goale, cu excepţia unei reţele de ţevi groase, care acopereau aproape în totalitate tavanele şi de care atârnau pânze de păianjen pline de praf.

Într-un târziu, ajunseră într-un altfel de cameră. Avea o formă de L şi era ticsită din podea şi până în tavan cu nişte cilindri de sticlă destul de mari, unii atingând aproape un metru în diametru. În timp ce aştepta cu Drake semnalul lui Elliott că pot înainta, atenţia lui Cal fu atrasă de ceva dintr-un recipient de lângă el.

La început, nu-şi dădu seama ce conţine. Dar apoi văzu capul unui bărbat în secţiune transversală. Fusese decupat cu foarte multă grijă, începând din vârful craniului, aşa încât creierul şi celelalte organe să rămână vizibile. Părea cumva ireal – era greu să îţi imaginezi că exponatul acela fusese cândva o persoană. Cal făcu greşeala de a se apleca pentru a examina borcanul şi de pe cealaltă parte. Când lumina lanternei sale îşi croi drum prin fluidul gălbui în care era scufundat capul, băiatul văzu un ochi holbat şi tuleie foarte negre crescute pe pielea înălbită, ca şi cum omul acela nu se bărbierise de dimineaţă. Cal icni. Era chiar real.

I se păru atât de înspăimântător, încât se întoarse imediat, dar ochii îi căzură pe lucruri care erau cel puţin la fel de îngrozitoare, din alte borcane. Embrioni deformaţi în mod hidos, unii întregi, iar alţii parţial disecaţi. Şi mai erau şi câţiva bebeluşi intacţi, legaţi cu sârmă de lame imense de sticlă, într-o multitudine de poziţii. Văzu unul care îşi sugea degetul. Dacă n-ar fi fost pielea aproape translucidă a bebeluşului, prin care se puteau vedea mănunchiuri de vene albăstrui, ţi-ai fi putut imagina că doarme, atât de viu părea.

Se mişcară în linişte şi pătrunseră într-o altă zonă. Era o cameră octogonală, dominată de un fel de postament de porţelan

aflat chiar în centrul ei. Nişte benzi de metal ruginit se ridicau deasupra ei, în mod evident pentru a ajuta la imobilizarea pacienţilor.

— Măcelari! bombăni Drake, exact în momentul în care Cal văzu că prin cenuşa şi cioburile care acopereau podeaua erau aruncate o mulţime de instrumente medicale: scalpele, forcepsuri mari şi alte unelte cu forme bizare.

— O, nu, izbucni Cal, nereuşind să se stăpânească şi simţind că-i îngheaţă sângele în vene.

Deşi încăperea aceasta nu conţinea specimene îngrozitoare precum cele pe care abia le văzuse, simţi că în aer plutesc amintiri sumbre. Era ca şi cum ecourile durerilor insuportabile şi ale suferinţelor fără seamăn continuau să dăinuie, ascunse în pereţi şi vorbind despre drame care se petrecuseră cu mulţi ani în urmă.

— Locul ăsta e plin de fantome, zise Drake, arătând înţelegere pentru ceea ce se petrecea în mintea lui Cal.

— Da, răspunse băiatul tremurând.

— Nu-ţi face griji, n-o să ne oprim, îl asigură Drake.

Continuară să înainteze pe un coridor ceva mai mare, asemănător cu acela cu pereţi înclinaţi pe care îl străbătuseră mai devreme. Merseră în lungul lui, până când Drake le făcu semn să se oprească. Băiatul observă că sunetele din jurul lor erau diferite şi i se păru că faţa îi este mângâiată pentru un moment de o pală de vânt – presupuse că ajunseseră în partea cealaltă a Cazematei. Se lăsă greoi în baston, bucuros că-şi poate odihni piciorul, şi încercă să nu se mai gândească la ceea ce văzuse.

Drake ascultă pentru o vreme, cercetând împrejurimile prin vizorul său, şi abia apoi îşi deschise lămpaşul de miner, pe care îl reglă la intensitate joasă. În faţa lor se vedea o cavitate formată naturală. Era circulară, avea treizeci de metri în diametru, iar pe jos – un strat neregulat de piatră. Cal numără mai bine de zece tuburi de lavă care porneau din încăperea aceea, în direcţii diferite.

— Ascunde-te într-unul dintre ele, Cal, şopti Drake, arătând la întâmplare către tuburile de lavă, în timp ce el începu să străbată zona aceea circulară.

Elliott rămăsese în urmă şi se ghemuise lângă ieşirea din Cazemată.

Drake observă că băiatul nu vine după el.

— Hai odată!

Băiatul gemu şi făcu vreo câţiva paşi nesiguri către Drake.

— Elliott şi cu mine o să ne despărţim, ca să-l căutăm pe Will, iar tu o să rămâi aici, de pază. Sunt şanse să treacă pe-aici, îi explică Drake. Apoi adăugă încetişor: Asta dacă n-a făcut-o deja.

Cal nici nu se îndepărtă bine, când auzi un şuierat uşor din spatele său. Se opri. Elliott stătea încă ghemuită, cu puşca sprijinită de zidul intrării.

Drake îngheţă, dar nu se întoarse către ea.

— Treci înapoi! îi şopti agitată Elliott lui Cal, fără să-şi ridice ochii de la luneta puştii.

— Eu? întrebă Cal.

— Da, îi confirmă ea, în timp ce mătura spaţiul din faţa ei cu luneta.

Fără a-şi da seama ce se întâmplă, Cal se îndreptă spre Elliott, care îşi luă pentru moment mâna de pe puşcă şi îi dădu repede două flinte subţiri. Băiatul le luă, nereuşind însă să scape de confuzia pe care i-o provocase schimbarea bruscă în planul lui Drake, şi apoi intră mai adânc pe coridor, ghemuindu-se în spatele lui Elliott.

Îl putea vedea pe Drake, stând neclintit în spaţiul dintre tunele, cu haina fluturând în briza uşoară. Nu-şi stinsese lămpaşul de miner de pe frunte şi, deşi raza nu era prea puternică, ea oferea vederii câţiva dintre bolovanii mai mari şi movilele de pietre din jurul său, proiectând umbre ascuţite pe pereţii cavernei. Dar nimic nu se mişca în jurul lor.

— Ai ceva? întrebă Drake încet către Elliott.

— Da, zise ea tărăgănat. O presimţire.

Vocea îi era extrem de serioasă, iar fata părea încordată, cu obrazul apăsat puternic pe patul puştii. Îşi schimba rapid ţinta de la gura unui tunel la alta. Cu o mişcare iute şi simplă, mai scoase câteva flinte de la brâu şi le aşeză pe pământ, lângă ea.

Cal îşi forţă ochii, încercând să vadă şi el motivul de îngrijorare al fetei. Nimic nu părea însă să se mişte dincolo de Drake. Nu înţelegea ce se întâmplă.

Secundele treceau una după alta.

Era atât de linişte, încât Cal începu să se relaxeze. Nu putea vedea absolut nimic. Era sigur că fusese o alarmă falsă şi că Elliott şi Drake exagerează. Îl durea piciorul şi de aceea îşi schimbă puţin poziţia, dorindu-şi cu ardoare să se poată ridica.

Drake se răsuci spre Elliott.

— Îţi spun, îţi spun... că omul invizibil e la uşă, declamă el, fără a mai face niciun efort să îşi coboare glasul.

— Spune-i că nu pot să-l văd deocamdată, răspunse Elliott, abia şoptind cuvintele.

Îşi schimbă repede ţinta de la o gură de tunel la alta, dar se opri brusc, ca şi cum ar fi văzut ceva acolo, iar în final îndreptă puşca spre Drake.

— Da, murmură ea, dând din cap şi privindu-l prin lunetă. Eu ar fi trebuit să fiu acolo. Eu ar fi trebuit să deschid calea, nu tu.

— Nu, e mai bine aşa, zise Drake liniştit şi îi întoarse spatele.

— Adio, zise ea cu voce gâtuită.

Trecură câteva secunde, lungi ca nişte secole, şi abia apoi Drake îi răspunse:

— Pa, Elliott, zise el şi făcu apoi un singur pas înapoi.

Prăpăd instantaneu.

Din gurile tuburilor de lavă se revărsară Limitatorii, cu armele pregătite. Se mişcau ca un roi de insecte ucigaşe. Umbrele terne ale măştilor şi hainelor lor păreau să se reverse din hăurile întunecate de dincolo de gurile tunelelor, de parcă soldaţii ar fi fost părticele din însăşi bezna ce domnea în locurile acelea. Prea mulţi să-i poţi număra, soldaţii se aranjară în semicerc, în faţa tuburilor de lavă.

— ARUNCAŢI-VĂ ARMELE! porunci o voce pătrunzătoare şi hotărâtă.

— PREDAŢI-VĂ! se auzi din altă parte a cavernei. Soldaţii începură să se apropie, toţi ca unul.

Lui Cal îi stătu inima în loc. Dintr-un motiv pe care nu îl înţelegea, Drake nu se ascunsese, ci rămăsese exact acolo unde se afla, deşi cercul soldaţilor se strângea în jurul său. Apoi mai făcu un pas în spate.

Cal auzi un singur foc de armă şi văzu cum explodează stofa de pe vârful umărului lui Drake, ca şi cum acolo ar fi fost pusă o bombă minusculă. Lovitura aproape că îl răsuci în loc, dar Drake se îndreptă repede. Elliott răspunse cu salve rapide, trăgând cu puşca ei lungă cu o viteză neomenească. Limitatorii cădeau unul după altul, imediat ce intrau în bătaia puştii. Fiecare foc îşi găsea ţinta. Cal văzu efectele salvelor fetei asupra siluetelor soldaţilor: unii erau aruncaţi pe spate când puşca lui Elliot sărea în recul, iar alţii se prăbuşeau la pământ, exact în locul în care fuseseră o clipă înainte. În ciuda eforturilor fetei, continuau să avanseze. Şi, dintr-un motiv neînţeles, nu păreau să răspundă focurilor lui Elliott.

Drake se aplecă brusc, cu o mişcare iute şi fluidă. La început, Cal crezu că fusese lovit din nou, dar apoi observă că bărbatul ţinea acum în mâini un mortier. Îi lovi un capăt de o piatră şi la

celălalt izbucni o flacără. Un grup de Limitatori dintr-o porţiune destul de largă a semicercului dispăru, literalmente. În locul în care stătuseră se mai vedeau acum doar câteva şuviţe de fum – explozia îi spulberase. Se auzeau strigăte şi răcnete din toate direcţiile. Dar, cu toate acestea, din ce în ce mai mulţi Limitatori continuau să înainteze. Începură să îi răspundă cu focuri de armă şi lui Elliott.

Cal se dădea înapoi, încercând să se afunde în coridor, când îşi dădu seama că ţine flintele în palmele năclăite de sudoare. Singurul gând care îi trecu prin minte era că trebuie să scape. Cumva.

Pe urmă, prin norii de fum, avu impresia că îl vede pe Drake mişcându-se. Păru că se împleticeşte câţiva paşi şi cade. Cal nu-l mai văzu apoi deloc, dar asta şi pentru că, în momentul următor, Elliott îl apucă de braţ şi îl împinse în josul tunelului. Fata o luă imediat la goană, alergând din răsputeri şi trăgându-l şi pe el după ea, atât de repede, încât băiatul abia dacă reuşea să se ţină pe picioare. Făcură mai bine de două sute de metri, înainte ca ea să îl tragă de pe coridor şi să îl împingă într-o încăpere mai mică.

— Acoperă-ţi urechile! urlă fata.

Aproape imediat se auzi o explozie devastatoare. Deşi se aflau destul de departe de ea, unda de şoc îi trânti la pământ. Coridorul din faţa lor fu străbătut de un val de foc şi de pietriş, care trecu prin faţa uşii. Cal îşi dădu seama că Elliott fixase probabil câteva încărcături înainte de a se retrage. Fără să aştepte ca praful şi molozul să se liniştească, fata se ridică şi îl împinse şi pe Cal în furtuna de pe coridor. În bălţile de pe sol putea vedea cum se oglindeşte focul care ardea la gura tunelului.

Alergară prin cortinele grele de fum înecăcios, până când în faţa lor apăru o siluetă înaltă. Elliott îl împinse pe Cal din calea ei şi se aşeză într-un genunchi. Ochi cu grijă. Limitatorul venea direct spre ea, cu arma ridicată. Elliott nu ezită. Apăsă pe trăgaci. Ţeava puştii ei scuipă foc, luminând faţa surprinsă a Limitatorului. Proiectilul îl lovi exact în gât, iar Cal putu să vadă doar cum capul soldatului îi cade în piept, în timp ce întreg corpul dispărea din vedere, în vălătucii de praf. Elliott era deja în picioare.

— Fugi! strigă ea la Cal, arătându-i în lungul coridorului. Asupra lor se aruncă o altă formă întunecată. Puşca era încă în mâinile fetei, iar Elliott apăsă pe trăgaci. Se auzi un clinchet sec.

— O, Dumnezeule! strigă Cal, văzând cum hotărârea ucigaşă de pe faţa soldatului Styx lasă loc unei expresii de triumf.

Individul era convins că îi prinsese.

Cal îşi ridică bastonul, fluturându-l jalnic spre el, ca şi cum avea de gând să-l folosească pentru a-l snopi din bătaie. Cât ai clipi, Elliott îşi aruncă puşca şi îl apucă pe Cal de mână, îndreptând flintele pe care băiatul le strângea încă în palmă în direcţia Limitatorului. Trase de şnururile detonatoare.

Cal simţi reculul şi căldura intensă produsă de armele care se descărcară deodată.

Nu putu să se uite la rezultat. Individul nici măcar nu strigase. Cal în schimb împietrise, ţinând încă în mâna transpirată şi tremurândă cilindrii fumegând de metal.

Elliott îşi scoase ceva din rucsac şi strigă la el. Cal nu înţelegea însă ce îi spune. Era aproape paralizat de frică. Fata îl plesni peste faţă cu atâta putere, încât îi făcu dinţii să clănţănească. Asta îl aduse la realitate şi o văzu pe Elliott cum potriveşte o încărcătură de explozibili pe coridorul prin care el, unul, era convins că aveau să scape ei. Nu înţelegea ce face. Păi, cum aveau să mai fugă, dacă ea închidea singura lor portiţă de scăpare?

— Ascunde-te undeva, idiotule! se răsti fata la el, împingându-l în lungul pasajului.

Căzu printr-o deschizătură din peretele opus.

Explozia se dovedi mai mică de această dată, iar ei sprintară imediat în lungul secţiunii de coridor care fusese măturată de deflagraţie. Cal se împiedică de ceva moale – ştia fără să se uite că era un cadavru – şi se simţi recunoscător pentru praful care ascundea vederii toate detaliile care îl înconjurau.

Timpul părea că stătuse în loc. În locul acela nu mai existau secunde. Acum acţiunile lui Cal erau dictate nu de mintea sa, ci de corpul care îi poruncea să fugă. Simţea că trebuie să scape – ăsta era singurul lucru care conta. Fiinţa îi era stăpânită de un instinct primar.

Înainte să-şi dea seama, ajunse din nou în sala de operaţie care avea în centru soclul acela înfiorător de ceramică. Elliott potrivi o încărcătură puternică de explozibili undeva în spatele lor. Se dovedi a fi una cu fitilul scurt, fiindcă nu reuşiră să străbată decât jumătate din camera în formă de L, înainte să fie prinşi de unda de şoc a exploziei ce izbucni în spatele lor.

Oroarea ororilor! Multe dintre borcanele cu specimene se sparseră şi îşi vărsară conţinutul pe podea. Era ca şi cum cineva ar fi aruncat peşti morţi pe jos, iar aerul se umplu de mirosul inconfundabil al formaldehidei. Cal zări capul secţionat care se rostogoli pe podea până îi ajunse la picioare, cu jumătatea sa de gură zâmbindu-i ciudat şi cu jumătatea de limbă ieşindu-i printre

buze, strâmbându-se la el. Cal sări peste cap, după Elliott, care se năpusti afară din cameră şi apoi o luă la goană pe coridoare. Cotiră de câteva ori la stânga şi apoi la dreapta. Deşi praful şi fumul nu mai erau la fel de groase, Elliott se opri brusc şi începu să privească înnebunită în jur.

— Rahat, rahat, rahat! urlă ea.

— Ce e? gâfâi Cal, care se sprijini de ea, dezorientat şi extrem de slăbit.

— RAHAT! Am greşit drumul! Înapoi... trebuie să o luăm *înapoi!*

Refăcură rapid drumul pe care veniseră, trecând de câteva colţuri, iar apoi Elliott se opri pentru a privi în lungul unui coridor lateral. Cal îi putea citi neliniştea în ochi.

— Ar trebui să fie în partea aia, murmură ea nesigură. Dumnezeule, sper să...

— Eşti sigură? o întrerupse băiatul. Eu nu recunosc...

Fata deschise o uşă. Cal o urma atât de aproape, încât atunci când ea se opri, el se ciocni de ea.

Cal clipi des şi îşi acoperi faţa. Erau scăldaţi în lumină. Se găseau într-o cameră albă, lungă de aproape douăzeci de metri şi lată de zece.

Era uluitor.

Camera era absolut liniştită.

Se deosebea complet de tot ce mai văzuse Cal în Cazemată. Era perfect curată, podeaua era acoperită cu gresie imaculată, iar de tavan, văruit în alb, atârna un şir lung de globuri luminoase.

De o parte şi de cealaltă a încăperii se vedeau uşi de metal lustruit şi Elliott se dusese deja până la cea mai apropiată dintre ele, ca să privească prin ferestruica de observaţie încastrată în metal. Pe urmă, se mută la următoarea. Uşile purtau pe ele semne mari, mâzgălite cu vopsea neagră.

— Văd cadavre, spuse fata. Înseamnă că asta e zona de carantină.

Erau mai mult decât *cadavre.* Cal se duse să privească şi el; erau câte două sau uneori câte trei siluete întinse pe podea. În mod evident, muriseră de mai multă vreme, fiindcă începuseră deja să se descompună. Observă că din unele se scursese un lichid gelatinos, limpede, pătat pe alocuri cu galben şi roşu, care se adunase în bălţi pe gresia imaculată.

— Unii dintre ei par să fie colonişti, spuse Cal, remarcând hainele cu care erau îmbrăcaţi.

— Iar alţii proscrişi, zise ea cu o voce gâtuită.

— Cine a făcut asta? Şi ce i-a omorât? întrebă Cal.

— Styx, răspunse fata.

La auzul numelui aceluia, îşi aduse aminte imediat de gravitatea situaţiei în care se aflau şi intră în panică.

— N-avem timp de asta! ţipă el, încercând să o tragă pe fată către uşă.

— Nu, stai! zise ea.

Se încruntă la el, dar nu se smulse din mâna lui.

— Nu putem să mai zăbovim pe-aici! Probabil că ne urmăresc..., rosti el dintr-o suflare, dându-şi seama că rolurile lor se inversaseră, iar acum ea era cea care le întârzia scăparea.

— Nu, asta e important. Celulele astea au fost sigilate! zise Elliott, în timp ce examina marginile uşii. Ca toate celelalte, avea cordoane de sudură groase pe toate cele patru părţi şi nu era prevăzută cu niciun mâner sau alt mijloc de a o deschide. Nu-ţi dai seama ce e asta, Cal? E zona de teste despre care am auzit. Îşi încearcă aici un fel de armă.

Cal era chiar în spatele lui Elliott, când fata ajunse la celula următoare şi observă că uşa aceea nu avea niciun semn cu vopsea. Elliott privi înăuntru, dar la ferestruică apăru deodată chipul unui om. Ochii îi erau injectaţi şi umflaţi. Era un bărbat care părea să fie într-o stare de panică extremă. Fiecare centimetru pătrat al pielii sale era acoperit cu pustule roşii, iar obrajii îi erau scobiţi. Le striga ceva, dar nu-l puteau auzi, fiindcă vorbele sale păreau abia o şoaptă prin sticla groasă.

Începu să bată încet în fereastră cu ambii pumni, dar tot nu se auzi niciun zgomot. Se opri, privindu-i fix, cu ochi demenţi şi pătrunzători.

— Îl cunosc, zise Elliott răguşit. E unul dintre ai noştri.

Faţa lui era cadaveric de slabă, ca şi cum ar fi fost înfometat. Bărbatul spunea ceva, încercând să comunice cu fata, rotunjindu-şi gura şi mimându-i cuvintele.

Fata nu înţelegea însă nimic.

— Elliott! o imploră Cal. Te rog frumos, lasă-l! Trebuie să plecăm!

Ea îşi trecu degetele în lungul cordonului de sudură care înconjura neîntrerupt, ca un melc gros, marginea uşii şi se întrebă dacă n-ar fi putut s-o deschidă aruncând-o în aer. Ştia însă că nu are timp să încerce. Tot ce putea să facă era să ridice neajutorată din umeri spre omul dinăuntru.

— Hai să mergem! strigă Cal. Şi apoi urlă de-a dreptul. Acum!

— Bine, îl aprobă ea şi se întoarse pe călcâie, începând să alerge către uşa aflată în partea opusă a camerei faţă de cea pe care intraseră.

Când trecură de uşă, se scufundară din nou în lumea întunecată a Cazematei şi în aerul înţesat de praf care se învârtejea în jurul lor. Ochii li se obişnuiră greu cu întunericul, după ce fuseseră scăldaţi în lumină în camera aceea ciudată, dar continuară să meargă în lungul coridorului, în direcţia în care fata o apucase prima dată.

— Stai pe-aproape, îi şopti Elliott, în timp ce continuară să înainteze cu grijă.

Mai parcurseră o distanţă scurtă şi apoi se opriră.

— Haide, haide! Pe unde o luăm? o auzi Cal murmurând. Pe-aici trebuie să fie, hotărî ea imediat.

După câteva alte coridoare, intrară într-un fel de hol mic, de o parte şi de alta a căruia se aflau două uşi. Fata merse de la una la cealaltă şi apoi se opri între ele pentru un moment, închizând ochii.

Cal îşi pierduse deja încrederea în capacitatea ei de a-i conduce într-un loc în care să fie în siguranţă. Nu avu însă vreme să îşi exprime îndoielile, fiindcă auzi nişte bufnituri în apropiere. Cineva dărâma o uşă – se apropiau Limitatorii.

Elliott îşi deschise brusc ochii.

— M-am prins! strigă ea, alegând uşa prin care aveau să treacă. Ne îndreptăm direct spre casă de-acum.

La capătul unui şir de cotituri la dreapta şi la stânga, începură să alunece în josul scărilor care îi duceau către subsolul inundat. De data aceasta, Cal nu protestă când se scufundă în apa stătută şi ajunse să urce scările din partea opusă înainte să-şi dea seama prea bine pe unde trecuse. Observă că Elliott rămăsese în urmă. Potrivea o încărcătură destul de mare de explozibili pe cealaltă scară, undeva chiar deasupra apei. Odată terminată treaba asta, îl ajunse din urmă şi apoi trecură din nou printre blocurile prăbuşite de beton. În momentul acela, încărcătura detonă.

Clădirea se zgudui din temelii şi asupra celor doi se revărsară torente de moloz. Se auzi un uruit adânc, care se transformă într-un scrâşnet ameninţător. Totul părea să se clatine. Grinzile uriaşe de beton se prăbuşeau, împroşcând în toate direcţiile cu apă şi praf şi blocând drumul în urma lor.

— A fost cât pe-aci, o auzi el gâfâind pe Elliott, în timp ce alergau prin camera cu podeaua acoperită cu linoleum.

Urcară apoi spre gura coridorului îngust prin care pătrunseseră în Cazarmă şi începură să se târască în lungul lui.

La ieşirea din coridor, Cal căzu pe pământ, la marginea Câmpiei Mari, şi scoase un strigăt de uşurare. Elliott îl ajută să se ridice în picioare şi începură imediat să meargă de-a lungul zidului de beton, refăcând drumul pe care veniseră. Câteva gloanţe se striviră de betonul din jurul lor.

— Lunetişti! strigă Elliott, aruncând imediat ceva peste umăr, atât de repede, încât Cal nu reuşi să vadă ce era.

Obiectul căzu pe pământ şi începu să emane un fum care se răspândi deasupra solului în şuviţe groase. Elliott îl folosea ca să îi apere de focurile lunetiştilor. Deşi unele gloanţe treceau încă pe lângă ei, erau mult mai nesigure decât primele.

Alergară până când cotiră într-un tub de lavă care îi purtă departe de Câmpia Mare. După ce parcurseră câţiva metri, Elliott strigă la Cal să continue să alerge, în timp ce ea se opri să potrivească alt explozibil. Băiatul n-avea nevoie de îndemnuri. Alerga întins, aproape înnebunit de adrenalina care îi curgea prin vene. Era atât de îmbibat de ea, încât abia dacă mai băga de seamă durerea din picior.

Elliott îl prinse din urmă exact când explozia din spatele lor păru că le saltă trupurile în aer şi-i îmbrânci înainte. Dar ei nu se opriră din alergare.

Will nu-şi dădea seama de cât timp dormea, când se trezi brusc din cauza unor strigăte înfricoşate. Îl durea capul îngrozitor. Îşi simţea tâmplele pulsând dureros.

— RIDICĂ-TE!

— Hei, se bâlbâi Will, cine...?

Clipi ameţit, încercând să se concentreze la siluetele neclare ce se aplecaseră asupra lui. Până la urmă, îi văzu pe Elliott şi pe Cal.

— Ridică-te! îi ordonă aspru Elliott şi apoi îl lovi cu piciorul.

Will încercă să-i dea ascultare, dar se prăbuşi la loc. Tremura şi era confuz, fiindu-i aproape imposibil să-şi pună ordine în gânduri. Îi văzu faţa. Deşi era neagră din cauza funinginii, Will îşi dădu seama că pe chipul lui Elliott nu se citea niciun pic de încântare că îl vede din nou. Iar el se aşteptase ca ea şi Drake să-l felicite fiindcă îşi impusese să meargă încontinuu, fiindcă reuşise să scape viu, în pofida tuturor greutăţilor.

Poate că se înşelase cu desăvârşire asupra felului în care aveau ei să reacţioneze. Poate că erau supăraţi pe el, fiindcă se depărtase de grup, deşi el unul încercase să se convingă că nu

fusese tocmai vina lui. Poate că încălcase o altă regulă obscură de-a lor. Frecându-şi ochii ca să îşi îndepărteze cristalele de sare de pe pleoape, se mai uită o dată la faţa lui Elliott. Şi văzu cea mai mohorâtă expresie cu putinţă.

— Eu... eu n-am... cât timp am...? îngăimă el, observând deodată că şi faţa lui Cal părea la fel de posomorâtă.

Văzu, de asemenea, că atât el, cât şi Elliott erau uzi leoarcă şi că miroseau a substanţe chimice. Chester începuse deja să se agite în spatele lor, adunând cutiile cu mâncare în rucsac, cu gesturi extrem de grăbite.

— L-au prins! zise Cal, cu pieptul coborând şi urcând repede şi schiţând un gest larg, dar elocvent, cu bastonul prin aer. *Limitatorii l-au prins pe Drake!*

Chester se opri din ceea ce făcea. Will îşi clătină capul neîncrezător şi se uită la Elliott, să-i confirme. Nu avu nevoie să-i vadă zgârieturile de pe o parte a feţei sau firişorul de sânge care se scurgea dintr-o tăietură adâncă de pe tâmpla ei, ca să ştie că fratele său spunea adevărul. Ochii ei îngustaţi şi mânioşi erau de ajuns.

— Dar... cum...? îngăimă Will.

Fata nu-l băgă în seamă şi începu să meargă în direcţia mării subterane lângă care Will petrecuse atâta vreme.

Partea a patra
Insula

Capitolul treizeci şi patru

Băieţii reuşeau cu mare dificultate să ţină pasul cu Elliott, fiindcă ea mergea foarte repede, de parcă nu-i păsa dacă o urmează sau nu.

Dintre cei trei, Cal se chinuia cel mai mult. Se poticnea adesea şi chiar căzu de câteva ori, în timp ce se căzneau să meargă de-a lungul plajei nisipoase. Will credea, de fiecare dată, că fratele său n-o să se mai ridice. Dar Cal reuşi să se ridice în picioare şi să-şi continue drumul. Îşi tot spunea ceva – suna de parcă ar fi fost rugăciuni, dar Will nu era sigur de asta şi nici n-avea de gând să-l întrebe. Îl durea capul îngrozitor, i se părea că nu poate scăpa de durerea asta şi, în plus, era slăbit de nesomn şi de foame. Setea îl mistuia în continuare – fără a se opri, lua înghiţituri mari din ploscă, dar apa nu-i potolea deloc senzaţia de uscăciune lăuntrică.

Băieţii nu vorbeau între ei. În mintea fiecăruia stăruiau însă întrebări arzătoare. În lipsa lui Drake, avea Elliott să îi abandoneze pur şi simplu şi să-şi vadă de-ale ei, de una singură? Sau avea să continue planurile pe care le făcuseră împreună cu Drake şi să rămână uniţi, ca o echipă?

Will cugeta la asta când observă o schimbare abia perceptibilă a solului de sub picioarele lor. Nisipul chinuitor şi mişcător părea să se fi întărit, îngăduindu-le să-l traverseze mai uşor. Se întrebă de ce.

Marea era încă în dreapta lui. Putea auzi, din când în când, plescăitul ciudat şi lugubru al câte unui val, dar ştia că peretele marii caverne – ascuns în întuneric, undeva în stânga sa – trebuia să se afle deja la o depărtare considerabilă. Se adânceau din ce în ce mai mult într-o zonă pe care Will abia dacă o atinsese în orele sale de rătăcire.

Pe lângă picioare simţeau tot felul de lucruri nevăzute şi, în lumina slabă a lanternei, Will observă că plaja, mai înainte deschisă la culoare, era acum mai întunecată. Dădu peste ceva solid şi nemişcat; bocancul său lovi cu putere obiectul acela şi se împiedică. Se opri să se uite mai bine şi descoperi ceva care arăta exact ca o buturugă rămasă de pe urma unui copac tăiat. Pe următoarea sută de paşi, Will încercă să-şi stăpânească dorinţa de a afla ce erau buturugile acelea, dar, până la urmă, cedă şi apăsă pe butonul lanternei, luminând solul în faţa sa.

Elliott se răsuci imediat spre el şi se proţăpi ameninţătoare în faţa lui.

— Ce naiba crezi că faci? mârâi ea. Închide chestia aia!

— Mă uit şi eu puţin, răspunse el, refuzând să o privească în ochi şi continuând să cerceteze solul.

Într-adevăr se schimbase. Se vedeau destul de multe buturugi, de diferite înălţimi, printre care se aflau plante suculente ciudate, care acopereau pământul într-un strat atât de gros, încât nisipul abia dacă se mai putea zări, pe ici, pe colo. Erau negre sau poate de un gri foarte închis, iar frunzele care li se desprindeau din tulpinile butucănoase erau rotunde şi bombate, acoperite cu o peliculă ca de ceară.

— Plante de sărătură, presupuse băiatul, împungând uşor cu vârful bocancului o frunză suculentă.

— Stinge odată lumina aia! se răsti fata la el.

Ea respira aproape regulat, în timp ce Will şi ceilalţi gâfâiau tare, mulţumiţi de micul prilej de a-şi trage sufletul. Will îşi ridică ochii spre ea.

— Vreau să ştiu unde ne duci, zise el, susţinându-i privirea. Mergi atât de repede, iar noi suntem absolut frânţi.

Elliott nu îi răspunse.

— Cel puţin spune-mi ce gânduri ai cu noi, îi ceru el.

Fata scuipă, ratând cu puţin genunchiul lui Will.

— Lumina! şuieră ea printre dinţi, ducându-şi arma ameninţător la umăr.

Will nu avea nici cea mai mică intenţie de a se certa cu ea din pricina intensităţii lanternei, aşa încât o reglă, cuminte, la minimum. Fata îşi întoarse capul cu o mişcare scurtă şi se îndepărtă repede de el, trecând pe lângă Cal, apoi pe lângă Chester, până când ajunse din nou în frunte. Asta îi evocă lui Will felul în care îl trata Rebecca în Highfield, stârnindu-i amintiri pe care şi-ar fi dorit să şi le şteargă pur şi simplu din memorie. Se întrebă dacă toate adolescentele aveau doza aceea de răutate şi, nu pentru prima dată, se mai întrebă şi dacă avea să înţeleagă vreodată cu adevărat sexul opus. În orele care urmară, în ciuda rugăminţilor sale ca Elliott să mai încetinească, lui Will i se păru că ea pur şi simplu grăbea pasul mai tare, doar pentru a-l scoate pe el din ţâţâni.

Plantele suculente deveniră mai înalte, pe măsură ce înaintau în necunoscut. Când călcau pe frunze, se auzea un fel de clefăit, ca şi cum ar fi mers pe un strat gros de noroi. Din când în când, câte o frunză exploda cu un pocnet sonor, ca un balon înţepat cu acul, umplând aerul cu un miros pătrunzător de sulf.

Începură pe urmă să întâlnească plante foarte simple, întinse pe pământ, ca nişte lăstari de muri. Will se gândi cât de mult semănau cu coada-calului, o plantă pe care o ştia bine, întrucât creştea pe zone întinse, căţărându-se peste tot în cimitirul din Highfield. Plantele subterane aveau însă nişte vrejuri de un alb-murdar, unele atingând cinci centimetri în diametru, în jurul cărora se vedeau inele de ţepi ascuţiţi şi subţiri ca un ac, distribuite la intervale regulate. Cu cât îşi continuau drumul, cu atât vegetaţia devenea mai deasă. Sfârşiră prin a se afunda până la talie printre plante, iar înaintarea le deveni extrem de anevoioasă.

Pe lângă plantele acelea, în drumul lor începură să apară şi din ce în ce mai mulţi copaci stufoşi. Will băgă de seamă că trunchiurile lor sunt acoperite de un fel de solzi aspri şi, judecând după cât reuşise să vadă, presupuse că erau un soi de ferigi gigantice. Numărul lor din ce în ce mai mare le îngreuna însă mersul, fiindcă era dificil să mai vezi persoana din faţă. Aerul era şi el tot mai umed, curând băieţii devenind lac de sudoare.

Will era chiar în spatele lui Cal, care se căznea să meargă cu grija de a nu rămâne în urmă, când observă că direcţia în care înaintau părea să se fi schimbat. Coborau o pantă uşoară şi îşi dădu seama că aceasta avea să îi poarte, până la urmă, jos, pe plajă. Auzi foşnete undeva în faţă, în timp ce tovarăşii săi îşi croiau drum prin frunzişul gros, şi se întrebă imediat dacă nu cumva el şi Cal se rătăciseră de ceilalţi. N-avea niciun chef să se piardă în locul acela – fusese destulă vreme *pierdut* în ultimele două zile şi îi ajunsese pentru toată viaţa. Văzu uşurat o strălucire vagă şi prinse imaginea lui Chester, undeva, în faţă. El şi Cal erau încă pe drumul cel bun. *Dar unde îi ducea oare Elliott?*

Se împleticiră grămadă pe ultima porţiune a pantei, dar ieşiră din frunziş şi se pomeniră pe mal. Era prima dată când Cal şi Chester vedeau marea. O priviră cu o mirare mută, bucurându-se de briza uşoară care le zvânta năduşeala de pe feţe.

Will percepu sunetul unei ape care curge, împroşcând şi vuind ca un tunet undeva în apropiere, dar atenţia i se îndreptă la spectacolul pe care îl oferea pădurea imensă din care tocmai ieşiseră. În lumina slabă a lanternei sale, părea întunecată şi impenetrabilă.

Copacii ca nişte ferigi uriaşe îşi uneau vârfurile undeva deasupra lui.

— Palmieri! exclamă Will. Astea trebuie să fie gimnosperme. Cu chestiile astea se hrăneau dinozaurii!

În vârful trunchiurilor uşor curbate, cu inele negre dispuse la intervale regulate, ca şi cum ar fi fost construite prin suprapunerea unor cilindri cu diametru din ce în ce mai mic, se vedeau coroane mari de frunze, care păreau să fie extrem de grele. Unele frunze erau deschise în totalitate, în timp ce altele erau încă înfăşurate în jurul nervurilor principale. Spre deosebire de frunzele verzi ale palmierilor de la suprafaţa Pământului, aceste plante erau cenuşii.

Printre trunchiurile copacilor primitivi se vedeau tufe de plante suculente şi rugi târâtori, atât de strâns împletite, încât zona părea o junglă neagră. Will reuşi să vadă câteva puncte albe care pluteau printre ramurile înalte ale copacilor – cu cât se uita mai atent, cu atât i se părea că sunt nişte insecte. Nu reuşea să-şi dea seama ce puteau fi cele mai mari, dar cele mai apropiate de el erau, fără îndoială, din aceeaşi specie cu molia albă pe care o văzuse prima oară în Colonie. Din când în când, se mai auzea şi câte un sunet ce i se părea cunoscut – ceva care îi aducea aminte cu atâta putere de plimbările de la ţară, din Suprasol, încât Will reuşi să zâmbească. Era târâit de greieri!

Făcu un pas în spate, către apă, cuprins încă de fascinaţia intensă pe care i-o insufla peisajul acela şi trecură câteva secunde bune până se îndură să-şi mute privirile. Văzu că fratele său şi Chester, încercând amândoi, epuizaţi, să-şi recapete suflul, aruncau priviri neliniştite către întinderea de apă din faţa lor.

Băiatul se răsuci, lăsând o urmă circulară în nisipul umed, şi privi spre locul în care Elliott îngenunchease ca să cerceteze ţărmul prin luneta puştii.

Will veni lângă ea, curios să vadă ce anume agita apa atât de violent. Descoperi că stăteau pe mal exact în locul în care o linie albă străpungea suprafaţa apei. Linia se arcuia, înainte să dispară în beznă, iar băiatul văzu, puţin mai încolo, câţiva vălătuci de spumă albă.

— Ăsta e digul, zise Elliott pe un ton răstit, anticipându-i întrebarea.

Fata se ridică în picioare, iar băieţii se adunară în jurul ei.

— O să traversăm pe-aici. Dacă alunecaţi, o să vă ia apa. Aşa că încercaţi să n-o faceţi.

Vocea îi era plată şi nu lăsa să se ghicească nimic din ce gândea.

— Trebuie să fie un fel de aglomerare de stânci pe-aici, nu-i aşa? zise Will cu voce tare, după care făcu vreo câţiva paşi înainte

şi îşi cufundă mâna în spuma clocotitoare, ca să vadă ce se afla sub apă. Da... uite că este.

— N-aş face asta în locul tău, îl preveni Elliott.

Will îşi trase repede mâna din apă.

— Prin apa asta sunt chestii care ţi-ar putea reteza degetele cât ai clipi.

Fata îşi aprinse lanterna, luminând apele dinaintea lor, aşa încât băieţii putură să vadă nemărginirea spaţiului aceluia gol, imensitatea suprafeţelor de apă neagră care se întindeau de o parte şi de cealaltă a digului. Priveliştea le dădu fiori, în ciuda căldurii şi umidităţii care îi înconjura.

— Spune-ne, te rog, unde ne duci, stărui Will. Ai vreun motiv anume pentru care nu vrei să ne zici?

Cuvintele sale părură că plutesc în aer câteva secunde, înainte ca fata să răspundă.

— Bine, acceptă ea, oftând. Nu avem prea mult timp, aşa că vreau să mă ascultaţi cu atenţie. Aţi înţeles?

Băieţii murmurară fiecare câte un „da” scurt.

— Nu am văzut *niciodată* atâţia Limitatori aici, jos, în Adâncuri, şi asta nu-mi place deloc. E limpede, pentru mine, că se desfăşoară ceva foarte important şi probabil de aceea s-au hotărât să îşi rezolve toate problemele.

— Cum adică... toate problemele? întrebă Chester.

— Cu proscrişii, cu noi, răspunse Elliott. Apoi îşi îndreptă lumina către Will. Şi mai ales cu el. Fata privi către apa înspumată. Ne îndreptăm spre un loc sigur, în care să mă pot gândi în linişte la ce trebuie să facem în continuare. Acum, urmaţi-mă cu băgare de seamă, încheie ea.

Traversarea se dovedi înfiorătoare. Elliott le permisese să-şi intensifice puţin razele lanternelor, dar curentul era extrem de puternic, împingând cu forţă în ghetele lor şi învăluindu-i într-un abur călduţ. Faptul că digul pe care mergeau era neregulat şi acoperit cu alge le îngreuna şi mai mult traversarea. Din când în când, cobora destul de mult sub suprafaţa apei – acestea erau locurile cele mai periculoase. Will îl auzi pe Chester mormăind, în momentul în care trecu de o asemenea adâncitură, şi apoi bolborosind mulţumit că reuşise să ajungă din nou într-un loc în care apele erau despărţite, iar digul, ceva mai evident. Din punctul acela, înaintarea era un pic mai lesnicioasă, fiindcă dârele albe de spumă le ofereau un semn clar asupra căii pe care trebuiau s-o urmeze, iar curentul părea să fie ceva mai puţin viguros.

Cal mergea înainte şi vorbea cu voce tare, bâlbâindu-se mereu şi rugându-se ca traversarea să ia sfârşit. Will nu-l putea ajuta – fiecare dintre ei avea grija pasului următor, încercând să nu alunece de pe dig şi să nu fie târât în întinderea neagră, de coşmar, a apei din stânga lor.

Nu parcurseseră prea mult din dig, când se auzi un plescăit foarte puternic, ca şi cum ceva extrem de mare ar fi căzut în apă.

— Iisuse! Ce-a fost asta? bâigui Chester, clătinându-se pe margine, fiindcă se oprise prea brusc.

Will ar fi putut jura că văzuse pentru o clipă o înotătoare imensă, de culoare deschisă, la doar cinci metri distanţă de ei, dar nu avea cum să fie sigur, din cauza freamătului apelor. Priviră cu toţii atent la locul în care apa începu să se calmeze, fără a le da cine ştie ce indicii despre cine sau ce produsese zgomotul acela.

— Mişcaţi-vă! îi îndemnă Elliott.

— Dar..., îngăimă Chester, arătând cu o mână tremurătoare spre apă.

— MIŞCAŢI-VĂ! repetă ea mârâit, privind neliniştită spre plaja din spatele lor. Suntem ca raţele la un stand de tir din bâlci.

Le luă aproape jumătate de oră ca să ajungă din nou pe uscat.

Se prăbuşiră pe ţărmul nisipos şi văzură imediat zidul junglei groase înălţându-se la câţiva metri de ei. Elliott nu le îngădui însă niciun moment de odihnă, ci îi mână imediat printre pâlcurile de plante suculente, în lungul rugilor cu ţepi negri, prin vegetaţia la fel de deasă ca şi cea din capătul celălalt al digului.

Ajunseră, într-un târziu, într-o poiană mică, de aproximativ zece metri în diametru, unde Elliott le ceru să aştepte. Ea plecă, probabil pentru a cerceta împrejurimile. Din cauza junglei care îi înconjura complet, era imposibil de zis unde se aflau şi, în momentul acela, niciunul dintre ei nu voia să-şi imagineze. Erau uzi leoarcă. Hainele le erau năclăite de sudoare, iar senzaţia de disconfort le era accentuată de umiditatea din aer şi de absenţa oricărei adieri de vânt. Survolaţi de insectele acelea ciudate, Will şi Chester împărţiri o ploscă de apă.

Cal alesese un punct al luminişului cât mai îndepărtat cu putinţă de Will şi de Chester. Aşezat cu picioarele încrucişate şi privind în gol, începu să se legene înainte şi înapoi, murmurând ceva monoton.

— Ce-o fi cu el? întrebă Chester încetişor, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

— Habar n-am, răspunse Will, trăgând încă o duşcă zdravănă din ploscă.

Chiar în momentul acela, vocea lui Cal deveni ceva mai puternică şi reuşiră să audă frânturi ale incantaţiilor sale.

— …şi ce e ascuns, nu va mai fi ascuns în ochii…

— Crezi că se simte bine? îl întrebă Chester pe Will, care se sprijinise de rucsac şi îşi închisese ochii, expirând adânc.

— …iară noi vom fi cei mântuiţi… mântuiţi… mântuiţi…, bolborosi Cal.

Will, care simţea pur şi simplu că nu avea cum să fie mai obosit de atât, îşi deschise un ochi şi zise în direcţia lui Cal:

— Pardon, Cal? Nu te-am auzit.

— N-am spus nimic, se apără Cal, stând deodată drept şi afişând o expresie mirată.

— Cal, ce s-a-ntâmplat acolo? îl întrebă Chester, şovăielnic. Ce s-a-ntâmplat cu Drake?

Cal se târî în patru labe până la ei şi se lansă imediat într-o relatare grăbită a evenimentelor, reluând povestea de fiecare dată când îşi mai aducea aminte de vreun amănunt sau oprindu-se pe neaşteptate, uneori chiar în mijlocul unei propoziţii, pentru a trage adânc aer în piept, înainte să continue. Apoi le povesti despre camera albă peste care dăduse împreună cu Elliott în Cazemată şi în care văzuse celulele cu uşi blocate.

— Dar proscrisul acela – singurul care mai rămăsese în viaţă – părea să fie bolnav în vreun fel? întrebă Will.

— Avea ochii foarte umflaţi, iar faţa îi arăta oribil, acoperită toată de băşici, zise Cal. Sunt sigur că era bolnav.

Will îl privi gânditor.

— Deci asta era, conchise el.

— Ce vrei să spui? interveni Chester.

— Drake ştia că Styx testează ceva aici, jos. Îşi dorea să afle unde anume o făceau… şi de ce. Deci probabil că e vorba de o boală.

Cal tresări uşor şi apoi îşi reluă povestirea despre felul în care el şi Elliott scăpaseră prin tunelele de lavă, dar, la un moment dat, vocea i se frânse.

— Drake ar fi putut fugi, dar n-a făcut-o, pentru ca Elliott şi cu mine să mai avem o şansă… A fost ca… a fost ca atunci când unchiul Tam s-a oprit să-i înfrunte…

— S-ar putea să nu fie mort, se auzi vocea lui Elliott, care curmă vorbele lui Cal.

Glasul fetei era plin de un amestec de furie şi tristeţe. Uimiţi de spusele ei, băieţii o privir ă cu toţii cum stătea la marginea luminişului.

— Am fost neglijenţi şi ne-au prins, dar Limitatorii trăgeau ca să ne schilodească, nu ca să ne omoare. Dacă ne-ar fi vrut morţi, nici n-am fi ştiut când ne-ar fi curăţat.

Fata se întoarse ca să se uite la Will şi-l aţinti cu o privire în care dogoreau reproşurile.

— Dar de ce doreau să ne prindă vii? Ce poţi să-mi spui despre asta, Will?

Toţi ochii se îndreptară asupra băiatului. El clătină din cap.

— Haide, spune-mi! De ce au făcut aşa? stărui ea, mârâind înfundat.

— Rebecca, rosti Will încetişor.

— O, Dumnezeule, exclamă Chester, nu din nou!

Exclamaţia aceea îl porni din nou pe Cal, care începu să recite monoton câteva versete, frângându-şi mâinile. Puteau auzi cu toţii ceea ce spune.

— Iar Dumnezeu va fi mântuitorul celor...

— Încetează! i se adresă Elliott răstit. Ce faci acum? Te rogi?

Fata făcu un pas şi îl plesni puternic peste faţă.

— Eu... ăăă... nu..., se bâlbâi el, ridicându-şi braţele ca să îşi apere capul, ca şi cum ar fi crezut că fata are de gând să-l lovească din nou.

— Mai fă tu chestia asta şi să vezi cum te termin aici, pe loc. E o prostie! Eu ştiu bine. Ani de-a rândul am buchisit la *Cartea Catastrofelor,* pe când eram în Colonie, până mi-a ieşit pe nas. Îl apucă de păr şi îl trase nemilos, scuturându-i capul. Adună-te, fiindcă nu te ai decât pe tine!

— Eu..., începu Cal, gata să izbucnească în plâns.

— Nu, ascultă-mă, trezeşte-te! Ţi-au spălat ăştia creierul, zise fata cu o voce joasă şi încărcată de venin, continuând să-l tragă de păr şi făcându-i capul să se clatine de pe un umăr pe celălalt. Raiul nu există. Îţi aminteşti de vreun loc în care să te fi aflat înainte să te naşti?

— Hm? suspină Cal.

— Îţi aminteşti?

— Nu, şopti el abia auzit.

— Nu! Şi oare de ce? Fiindcă nu suntem cu nimic deosebiţi de orice animal, de orice insectă sau microb.

— Elliott, dacă el vrea să creadă..., începu Chester, incapabil să rămână nepăsător la ceea ce se întâmpla.

— Nu te băga, Chester! exclamă fata, fără să-i arunce vreo privire. Nu suntem *speciali,* Cal. Tu, eu, noi toţi am apărut din nimic şi, indiferent dacă ne place sau nu, mai devreme sau mai

târziu, tot acolo ne vom duce! Pufni nervoasă şi îl împinse deoparte. Raiul! Ha! Nu mă face să râd. *Cartea Catastrofelor* e doar pentru găini!

Într-o clipită, fata se postă în faţa lui Will. Băiatul era pregătit, fiindcă se gândea că e următorul care va suferi din cauza mâniei ei. Elliott rămase însă tăcută, cu mâinile încrucişate totuşi într-un fel deloc liniştitor peste puşca ei lungă. Postura aceea îi învie amintiri nedorite despre fosta lui soră, pe care încercase să şi le scoată din minte. Rebecca stătuse de atâtea ori exact aşa în faţa lui, cicălindu-l fiindcă murdărise covorul cu noroi sau pentru vreo faptă la fel de lipsită de importanţă, acasă, în Highfield. Acum era însă altceva; era o chestiune de viaţă şi de moarte, iar el era atât de epuizat, încât se simţea aproape de leşin şi de aceea nu reuşea să facă faţă situaţiei.

— Tu vii cu mine, ordonă fata.

— Ce vrei să spui? Unde?

— Tu ne-ai băgat în asta, aşa că tot tu o să ne scoţi, plesniră vorbele ei.

— Cum să vă scot?

— Ne întoarcem la bază.

Încruntându-se la ea, Will nu reuşi să perceapă pe de-a-ntregul ce-i spunea.

— Tu şi cu mine ne întoarcem înapoi, la bază, repetă ea, rostind apăsat fiecare cuvânt. Ai înţeles? Ca să aducem echipament şi provizii.

— Dar nu pot să mai merg până acolo. Pur şi simplu nu pot, se rugă el. Sunt al dracului de terminat... am nevoie de odihnă... de mâncare...

— Eşti tare!

— De ce nu ne ducem la cealaltă bază? Drake mi-a spus...

Fata clătină din cap.

— E prea departe.

— Eu...

— Ridică-te! Elliott îi întinse luneta de rezervă a puştii sale, iar el se sculă încet în picioare, conştient că ea nu avea de gând să renunţe.

Aruncând o ultimă privire neajutorată spre Chester, Will părăsi luminişul şi o urmă prin frunzişul des, înapoi către dig.

Parcă nu reuşea să scape din ghearele unui coşmar îngrozitor. Era atât de obosit, încât se simţea pe punctul de a leşina şi acesta era ultimul lucru care îi lipsea. Nu crezuse, în niciun caz, că va fi

silit să se întoarcă, oricum nu atât de curând. Măcar de data asta ştia însă la ce să se aştepte.

Apa tumultuoasă le cuprinse gleznele, urcându-le apoi în sus pe picioare. Cu lanternele lor slabe luminându-le calea, cele două siluete decupau o imagine a singurătăţii absolute în pustiul imens de apă neagră care le înconjura.

La capătul traversării, Will nu mai gândea aproape deloc. Anesteziat de extenuare, o urma mecanic pe Elliott, punând un picior în faţa celuilalt, târându-se peste întinderea de nisip, până când ajunseră la marginea junglei.

— Stai aici! îi porunci ea şi începu să lovească puternic cu piciorul la rădăcina unor plante din apropiere, luminând locul cu lanterna. Căuta ceva în nisipul decolorat, printre rădăcinile noduroase şi cioturile plantelor suculente.

— Unde-o fi? zise ea pentru sine, pătrunzând puţin în desiş. Aha! exclamă ea, aplecându-se repede ca să ridice o mică plantă, ca un fel de rozetă vegetală, crescută la ramificaţia a două rădăcini imense ale unui copac.

Fata îşi scoase cuţitul din teacă şi îl folosi ca să îndepărteze frunzele cenuşii, până când la picioarele ei nu mai rămase decât miezul zdrenţuit al plantei. Continuă să cioplească şi, câteva secunde mai târziu, obţinu ceea ce părea a fi un fel de nucă, pe care o descoji cu grijă, aruncând bucăţile lemnoase. Pe urmă se ocupă de miez, care era de dimensiunea unei alune de pământ şi pe care îl tăie în fâşii. Fata le mirosi atent, înainte să întindă palma deschisă către Will şi să-i ofere o bucăţică.

— Ia şi mestecă asta, zise ea şi apoi băgă în gură o fărâmă de miez care rămăsese înfiptă în lama cuţitului. N-o înghiţi, doar mestec-o încet.

Băiatul dădu din cap, fără tragere de inimă, mărunţind bucăţile fibroase între incisivi. Simţi un gust acru, atât de puternic, încât se strâmbă.

Fata îl privi şi mai luă încă o bucată de miez, pe care o băgă în gură, folosindu-se de un deget murdar.

— Are un gust oribil, zise el.

— Ai răbdare un minut – o să te ajute.

Avea dreptate. Pe măsură ce mesteca, simţi cum în membre i se răspândeşte un soi de răcoare. Era o senzaţie plăcută, în şuvoiul acela necontenit de aer cald şi umed; urmă un val de energie care îi alungă plumbul din picioare şi din braţe. Se simţea ca nou, puternic... se simţea gata pentru orice.

— Ce *naiba* e asta? întrebă el, îndreptându-şi umerii şi adoptând o postură fermă. Cafeină?

Singura senzaţie cu care putea compara ceea ce simţea era cea a unei ceşti de cafea pe care i-o preparase odată sora sa în Highfield. Atunci, energia pe care i-o dăduse cafeaua îl făcuse impulsiv şi, în plus, nu îi plăcuse gustul pe care i-l lăsase în gură.

— Cafeină? întrebă el iarăşi.

— Ceva de genul ăsta, răspunse Elliott, cu un zâmbet nepăsător. Hai să mergem!

Descoperi că poate ţine uşor pasul cu fata, în drumul lor spre bază. Mişcându-se cu viteza şi agilitatea unor pisici, amândoi traversară malul nisipos şi apoi urcară panta lină care îi duse către peretele cavernei şi înapoi în tuburile de lavă.

Will pierdu cu totul noţiunea timpului şi i se păru că ajunseseră la bază în doar câteva minute, deşi era conştient că drumul durase mult mai mult de atât. Se simţea însă de parcă n-ar fi făcut niciun efort, de parcă ar fi privit totul din afară, ca un spectator care urmăreşte cum altcineva transpiră şi gâfâie fiindcă merge extrem de repede.

Elliott urcă prima, iar el o urmă pe frânghie în sus. Odată ajunşi amândoi în bază, Elliott începu să alerge ca un uragan, alegând diferitele echipamente pe care trebuia să le ia cu ei. Într-o viteză nebună, se ducea dintr-un loc în altul, ca şi cum şi-ar fi planificat din timp ce trebuia să facă într-o asemenea situaţie şi acum ştia precis ce şi de unde să ia.

În camera principală, pe care Will o mai văzuse doar o singură dată, fata începu să adune echipamentul din cârligele de pe pereţi şi să ia tot felul de alte lucruri de pe rafturile dulapurilor de metal. În doar câteva clipe, podeaua se umplu de o grămadă de obiecte, pe care fata le lovea cu piciorul, dacă se întâmpla să îi stea în cale. Târî apoi echipamentul pe care urma să-l ia cu ei până în pragul uşii. Will începu şi el să îndese lucrurile în două rucsacuri destul de mari şi în alte două genţi imense, legate cu şiret la gură.

Fata se opri brusc. Will se uită la ea, îngenuncheat în pragul uşii. Nu o putea vedea în întregime din cauza unuia dintre paturi, de lângă care ea scosese tot felul de echipamente din dulapul lui Drake. Will se ridică în picioare, iar ea se îndepărtă de pat. Părea foarte preocupată de ceea ce ţinea în mâini şi ducea obiectul acela într-un fel care demonstra că-i purta un respect deosebit.

— Vizorul de rezervă al lui Drake, zise ea, oprindu-se în faţa lui şi întinzându-şi mâinile, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l ia Will.

Will privi fâşia de piele cu lentilele ei lăptoase şi cablurile care conduceau la o cutie plată, care se bălăngănea uşor în aer.

— Hm? făcu el, încruntându-se.

Fata nu-i răspunse, dar întinse şi mai mult vizorul către el.

— Pentru mine? întrebă el, luând încetişor aparatul. Serios?

Fata aprobă din cap.

— Dar de unde a luat Drake chestiile astea? întrebă el, privind vizorul mai atent.

— Le construia. Asta făcea în Colonie... Savanţii l-au luat la ei.

— Cum adică, *l-au luat la ei?* întrebă Will repede.

— A fost un suprasol, ca şi tine.

— Ştiu – asta mi-a spus, zise Will.

— Agenţii Styx l-au răpit. Din când în când, merg la suprafaţă ca să pună mâna pe oameni de ale căror cunoştinţe sau îndemânare au mare nevoie.

— Nu! exclamă Will, nevenindu-i să creadă. Şi atunci care erau cunoştinţele lui Drake? A făcut cercetări militare sau ceva de genul ăsta?

— A fost *inginer optician,* zise Elliott, pronunţând cuvintele cu grijă, ca şi cum ar fi încercat să rostească vorbele unei limbi necunoscute. Tot el le-a făcut şi pe astea, adăugă fata, punând mâna pe luneta de pe arma care îi atârna pe umăr.

— Glumeşti! izbucni Will, cântărind în mâini vizorul şi cutiuţa lui.

Îşi aduse aminte că Elliott îi mai spusese şi înainte că agenţii Styx răpiseră pe cineva în stare să proiecteze aparate care să le permită să vadă prin întuneric. Dar *Drake* să fi fost acela? Prin mintea lui Will începură să se învârtă imagini fugare: bărbatul slab şi plin de cicatrice, care îi inspirase atât respect, pe lângă stereotipul tocilarului cu halat alb, aplecat asupra echipamentelor electronice din laborator. Imaginile acelea nu se potriveau deloc şi asta îl uimea peste măsură.

— Am crezut că a fost un fel de soldat, murmură Will, clătinând neîncrezător din cap. Şi că a fost exilat din Colonie, ca tine.

— Eu n-am fost exilată!

Elliott îi răspunsese cu atâta tărie, încât Will nu reuşi decât să bălmăjească o scuză.

— Cât despre Drake... agenţii Styx l-au obligat să lucreze la astea, continuă ea. Înţelegi ce-ţi spun?

— L-au torturat? întrebă Will, destul de nesigur.

Fata încuviinţă.

— L-au chinuit până a făcut ce-au vrut ei. Apoi l-au adus aici, în Adâncuri, ca să îşi testeze echipamentele pe teren, dar a venit şi o zi în care şansa i-a surâs, iar el a evadat. Probabil că şi-au închipuit că obţinuseră de la el tot ce ştia, aşa că nu s-au mai chinuit să-l caute.

— Asta-i cumplit, zise Will. Deci era om de ştiinţă, cercetător... Semăna puţin cu tata.

Elliott se strâmbă, ca şi cum n-ar fi înţeles ce spusese Will şi nu mai avea nimic de adăugat. Se întoarse la dulapul de lângă pat, unde continuă să cotrobăie printre lucrurile de acolo, aruncând din când în când pe pat câte un obiect bizar.

Respirând greu din cauza emoţiei, Will îşi potrivi cu grijă vizorul. Îşi reglă cureaua aşa încât să îi stea strâns pe frunte şi se asigură că lentilele erau corect poziţionate deasupra ochiului, trăgând de ele în sus şi în jos. Când îşi puse cutia rectangulară în buzunar, îşi dădu deodată seama cât de stingherit se simţea să poarte vizorul. Nu-şi putea explica senzaţia, decât prin faptul că se credea cumva nedemn să folosească aparatul.

Poate că, la început, când îl întâlnise prima dată pe Drake şi se întrebase ce rol are aparatul acela, ar fi simţit un fior, o emoţie dacă l-ar fi încercat atunci, dar nu şi acum. Obiectul devenise în mintea lui Will un fel de emblemă a măiestriei lui Drake de a se descurca în lumea subpământeană, un simbol al statutului bărbatului acela, ca o coroană. Vizorul îi vorbea despre dorinţa lui Drake de a se opune soldaţilor Styx şi despre supremaţia lui asupra grupului jalnic de proscrişi care bântuiau prin Adâncuri. În mintea lui Will, vizorul îl deosebea pe Drake de toţi ceilalţi. Iar bărbatul acela era chintesenţa a tot ceea ce îşi dorea Will să devină: puternic, practic şi nesupus nimănui.

Elliott adună laolaltă alte câteva piese de echipament, pe care le luă în braţe şi le aduse lângă rucsacuri. Le lăsă jos şi trecu pe lângă Will, fără să îi arunce vreo privire, dispărând pe coridor. Se întoarse, câteva momente mai târziu, cu o cutie de flinte.

— Împachetează şi astea şi am plecat!

Will vârî flintele în rucsacurile pe care, împreună cu genţile, le târî până la intrarea în bază. Legă capătul frânghiei în jurul întregului bagaj şi, cu greutate, reuşi să îl coboare încet până la baza zidului. Perspectiva de a căra toate lucrurile acelea până la insula pe care aşteptau Cal şi Chester nu-l ispitea deloc – păreau să cântărească o tonă şi presimţea că el urma să ducă partea cea mai grea a poverii.

Stând lângă capătul de sus al frânghiei şi aşteptând-o pe Elliott să-şi termine pregătirile, observă că fata se plimbă încet dintr-o cameră în alta. Nu îşi dădu seama dacă verifica să nu fi uitat ceva sau mai privea încă o dată totul, fiindcă presimţea că s-ar putea să nu se mai întoarcă acolo niciodată.

— Bine, hai să mergem, zise ea, alăturându-i-se lângă intrare.

Fata alunecă în josul frânghiei şi, imediat ce Will ajunse lângă ea, dezlegară rucsacurile şi genţile. Băiatul se îndreptă de spate şi observă că fata părea să citească un text scris pe un sul de pânză.

— Ce e asta? întrebă el.

Fata îi făcu semn să tacă. După ce termină de citit, se uită drept în ochii lui.

Will îi susţinu privirea.

— Mesajul e despre Drake… era prins de frânghie, răspunse ea. E de la alt proscris.

— Dar… dar n-am lăsat-o din mână decât o cl… n-am văzut pe nimeni, se cutremură Will, începând să sondeze întunericul, speriat de moarte că avea să pice în capcana vreunui proscris ca Tom Cox.

— Nu, n-ai fi avut cum să-l vezi şi, oricum, e de la cineva pe care îl cunoaştem, de la un prieten. Trebuie s-o luăm din loc!

Fata cotrobăi într-o geantă şi scoase cea mai mare încărcătură de explozibili pe care o văzuse Will până atunci. Fixă recipientul metalic de culoare gri, care avea mărimea unei cutii mari cu vopsea, ancorându-l de peretele de piatră pe lângă care atârna frânghia, apoi se îndepărtă până în partea opusă a tunelului, întinzând un fir aproape invizibil. Will nu trebui să o întrebe ce face. Amplasase o bombă puternică, în cazul că cineva le-ar fi căutat baza – atât de puternică, încât ar fi făcut toată caverna să se prăbuşească sub zeci de tone de sfărâmături.

Îşi verifică apoi capcana, ciupind firul bine întins şi făcându-l să zbârnâie ameninţător. Scoase apoi cuiul pentru a arma încărcătura şi se întoarse către Will.

— Şi acum ce facem? Luăm toate astea cu noi? întrebă el, arătând către bagaje.

— Lasă-le!

— Nu ne întoarcem pe insulă?

— Schimbare de plan, zise ea, aruncându-i o privire în care strălucea o hotărâre neînduplecată.

Will pricepu imediat că lucrurile nu aveau să fie atât de simple cum sperase el. Îşi dădu seama că fata avea alte gânduri acum şi că nu se vor întoarce lângă ceilalţi.

— Oh, zise Will abătut.

— Trebuie să ajungem în partea cealaltă a câmpiei, şi asta foarte repede.

Aparent fără vreun motiv, fata privi atent în susul şi în josul tunelului, mirosind aerul de câteva ori.

— De ce? întrebă Will, dar ea ridică mâna, reducându-l la tăcere.

Auzi şi el. Un vaiet înfundat. Chiar în timp ce asculta, sunetul începu să crească din ce în ce mai mult, până deveni un urlet, iar Will simţi o adiere uşoară pe faţă şi văzu fluturând un colţ al eşarfei legate în jurul gâtului lui Elliott.

— Un *Levant,* zise ea şi apoi exclamă: Vine vântul! Halal noroc!

Era prea mult pentru Will. Se clătină pe picioare, ca şi cum era gata să leşine. Elliott îl observă imediat şi îl privi îngrijorată. Se scotoci prin buzunare şi îi mai dădu puţină rădăcină energizantă. El luă vreo câteva bucăţi şi începu să le mestece posac, simţind cum acreala i se răspândeşte pe limbă.

— Mai bine? întrebă ea.

El dădu din cap, citindu-i însă în ochi că îngrijorarea nu părea să fie pentru un prieten, ci era mai degrabă rece şi detaşată, aproape profesională. Avea nevoie de cineva care să o ajute în ceea ce dorea să facă; altminteri, o durea în cot de *el.*

— Încearcă vizorul, îi porunci ea, în timp ce el continua să mestece.

Will îşi potrivi lentilele şi apoi începu să bâjbâie după întrerupătorul cutiei din buzunar. Îl găsi şi porni aparatul. Auzi un zumzet slab, care începu să crească în intensitate, atingând repede o notă înaltă, dar scăzu imediat, până se transformă într-un sunet grav, atât de greu de perceput, încât Will nu-şi dădu seama dacă nu cumva îl simte prin oasele craniului mai degrabă decât îl aude.

— Închide ochiul stâng – foloseşte-l doar pe cel cu vizorul, îl instrui Elliott.

Făcu aşa cum îi spusese ea, dar nu reuşi să vadă nimic prin ochiul drept, cu lentilele apăsate strâns de el, ferit de orice fir de lumină printr-un fel de garnitură de cauciuc. Tocmai începea să creadă că aparatul ar fi putut fi defect, când văzu câteva puncte luminoase care începură să se învârtă, ca şi cum apele unui ocean s-ar fi învâltorat, dând la iveală o fosforescenţă nepământeană din adâncurile lor. Deşi părea să fie chihlimbarie, la fel ca imaginea pe care o dădea luneta puştii, lumina se transformă repede într-un galben mai aprins, până când toate punctele luminoase focalizară

într-unul atât de strălucitor, încât aproape că-i răni retina. Totul era foarte vizibil, ca şi cum ar fi fost scăldat în lumina puternică a soarelui. Se uită la corpul său, la mâinile murdare de noroi, la Elliott, care îşi prindea strâns eşarfa pe faţă, şi la fuioarele întunecate de praf ce se rostogoleau către ei prin tunel, mânate de Levantul ce se apropia.

Fata văzu că el observase norii negri care veneau cu viteză.

— Ai mai fost vreodată într-un *vânt negru?* întrebă ea.

— Nu *înăuntrul* lui, zise el, amintindu-şi că privise împreună cu fratele său cum se răspândesc norii pe străzile din Colonie, dar din spatele ferestrelor închise.

Will îşi aminti cuvintele pe care le spusese atunci Cal; băiatul îi maimuţărise pe agenţii Styx, anunţând, cu voce nazală: *„...periculos pentru cei care îl respiră”.*

Will privi repede către Elliott.

— Dar nu sunt otrăvitoare? Nu ne fac rău?

— Nu, pufni ea dispreţuitor, e doar praf, doar ţărână obişnuită de grădină, suflată de undeva din Interior. Nu trebuie să crezi nimic din ceea ce-ţi spun Gulerele Albe.

— Dar n-o fac, răspunse Will indignat.

Fata îşi apucă puşca şi se întoarse spre Câmpia Mare.

— Să mergem!

Will o urmă îndeaproape, cu inima bătând gata să-i spargă pieptul, atât din cauza efectelor rădăcinii aceleia stranii, cât şi din cauza emoţiei pe care o simţea la gândul lucrurilor pe care aveau să le facă. Se simţea încurajat de priveliştea pe care i-o oferea vizorul, care reuşea să alunge întunericul de parcă ar fi fost un far puternic.

Ajunseră curând la galeria aurită de la capătul tunelului şi se scufundară în apă. Imediat ce Will ieşi pe partea cealaltă a pasajului inundat, văzu că peisajul era deja vârstat de tentaculele pufoase ale întunericului. Norii năvăleau grăbiţi pe ambele laturi ale câmpului său vizual, ca o spumă întunecată, ca două mâini întunecate care se încleştează una de cealaltă, urmând să învăluie totul foarte repede. Îşi dădu seama că dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte al lui Drake n-avea să-i mai fie de niciun ajutor în condiţiile acelea.

— Furtunile astea sunt îngrozitoare, norii sunt groşi – n-o să ne rătăcim? o întrebă el pe Elliott, în timp ce vântul urla pe lângă ei, în rafale din ce în ce mai puternice, aducând şi mai mult întuneric asupra lor.

— Nicio şansă, zise ea scurt, înnodând o bucată de frânghie în jurul încheieturii mâinii ei şi dându-i lui celălalt capăt, pentru a-l lega în jurul mijlocului. Mergi încotro merge şi funia asta, zise ea. Dar, dacă simţi că trag tare de două ori, înţepeneşti pe loc. Ai priceput?

— Priceput, răspunse el, simţindu-se cumva detaşat de toată situaţia.

Porniră în pas rapid, afundându-se în beznă, încât Will n-o mai putea vedea pe Elliott, deşi ştia că se află la doar doi metri în faţa lui. Simţea un soi de ceaţă pătrunzându-i în nări şi aşezându-i-se pe faţă, învelindu-l într-un strat fin de praf uscat. De câteva ori, se văzu nevoit să se prindă de nas pentru a-şi înăbuşi un strănut. Ochiul său stâng, neprotejat de vizorul lui Drake, avea pleoapele lipite şi lăcrima abundent.

Continuă să mestece hotărât rădăcina, în ritmul paşilor, ca şi cum ar fi vrut să extragă şi mai multă energie din ea. Curând, însă, în gură nu-i mai rămaseră decât câteva fibre lemnoase, care se topiră şi ele într-o pastă subţire, ce i se lipi sub limbă – deşi nu era prea sigur că gogoloiul acela nu era de la faptul că inhalase particulele de praf ale vântului negru.

Simţi cum funia se smuceşte de două ori şi se opri imediat, ghemuindu-se la pământ şi scrutând alarmat prin jur. Elliott ieşi din negură şi se aşeză în genunchi, lângă el, ducându-şi un deget la buze şi făcându-l să înţeleagă că trebuie să rămână tăcut.

Se aplecă spre el, până când eşarfa care îi acoperea gura îi atinse urechea.

— Ascultă! îi şopti ea prin pânză.

Will ascultă şi auzi urletul îndepărtat al unui câine. Pe urmă, după câteva secunde, auzi un strigăt oribil.

Strigătul unui om.

În ghearele celei mai cumplite agonii.

Capul lui Elliott era aplecat într-o parte, iar ochii ei – singura parte a feţei pe care Will o putea vedea – nu-i spuneau nimic.

— Trebuie să ne grăbim.

Ţipătul, înfiorătoarele şi prelungile vaiete de suferinţă părură că se leagănă înainte şi înapoi, strecurându-se printre palele de fum, care începuseră să se rărească, oferindu-le, din când în când, priveliştea solului pe care călcau sau făcându-le loc în lungul unor coridoare mişcătoare, stranii.

Strigătele începură să se audă din ce în ce mai puternic, acompaniate de urletele câinilor, de parcă s-ar fi cântat undeva o operă diavolească, ieşită din iad.

Când solul începu să se ridice sub picioarele lui Will, iar el strivi sub bocanc un cristal colorat în roz – un trandafir de nisip –, îşi dădu seama imediat că urca panta care ducea spre craterul ca un amfiteatru unde îi găsiseră prima oară Drake şi Elliott pe el şi pe Chester. Era acelaşi loc unde fusese martor la măcelul oribil al proscrişilor şi al coproliţilor, la care se dedaseră Limitatorii.

Auzi un chiot ascuţit. Era greu de zis ce anume scosese sunetul acela – părea să fi fost mai degrabă un animal decât un om. Urmă imediat un vaiet sfâşietor. Will nu izbutea să-şi dea seama din ce direcţie venise – părea că s-ar fi ridicat până la tavanul de piatră şi apoi căzuse peste el şi se împrăştiase ca o ploaie de zgomot. Combinaţia dintre sunetul acela, care îi strângea stomacul ghem de frică, şi amintirea crimelor soldaţilor Styx îl făcură să-şi dorească să se arunce la pământ, pe pietrele pantei, şi să îşi prindă capul în mâini, astupându-şi urechile. Nu se putea; funia dintre el şi Elliott era necruţătoare, silindu-l să meargă mai departe, trăgându-l prin ceaţa neagră către ceva care, după cum îi spuneau toate instinctele, nu avea să fie o privelişte prea plăcută.

Fata smuci funia de două ori, iar el încremeni locului.

Pe nesimţite, Elliott veni lângă el. Îi făcu semn să înainteze cu un gest lent, pe care îl încheie bătându-l uşor pe umăr. Băiatul îi răspunse tot printr-un semn că a înţeles şi continuă să meargă în spatele ei, rămânând cât mai lipit de pământ se putea.

În timp ce se târau, ea se oprea de multe ori fără să-l prevină şi Will se tot lovea cu capul de ghetele ei, de fiecare dată dându-se repede înapoi, pentru a-i face loc. Însă nu se oprea niciodată prea multă vreme, iar Will presupuse că asculta pentru a se asigura că nu e nimeni prin preajma lor.

Vântul negru părea să scadă în intensitate. Porţiuni mici ale pantei se deschideau vederii în faţa lor, ca nişte scene neclare de pe Lună. Din când în când, vizorul lui Will era inundat de o lumină albă, care se transforma repede într-un fel de furtună de zăpadă, doar pentru a se linişti din nou. Fenomenul dura doar câteva fracţiuni de secundă, dar, dintr-un anume motiv, îi aducea aminte de momentele în care mama sa – mama sa vitregă, aşa cum se chinuia mereu să nu uite – se enerva la culme fiindcă mult iubitul ei televizor nu mai funcţiona cum trebuie. Will scutură din cap – zilele acelea erau atât de simple şi de lipsite de griji, ridicol de inconsistente.

Ca şi cum ar fi vrut să îi aducă aminte unde se află, strigătul înfiorător pe care îl auzise şi mai înainte se ridică din nou, de undeva din faţă. Deşi venea de la distanţă, îl puteau auzi acum mult mai clar, iar efectul său asupra lui Elliott fu devastator. Îngheţă şi privi către Will peste umăr, cu ochii pierduţi şi înspăimântaţi. Frica ei era contagioasă – simţi cum i se strecoară în vene ca un val rece, mai greu de suportat pentru el, fiindcă nu ştia de ce veniseră acolo.

Ce se întâmpla? Ce nu era bine?

Nu înţelegea nimic. Dacă era o repetare a masacrului la care mai asistase o dată, cu Chester, atunci fata n-ar fi avut de ce să reacţioneze în felul acela. Cu acea ocazie reuşise să se stăpânească, deşi incidentul fusese foarte tulburător.

Continuară să se târască pe burtă, împingându-se în coate şi în genunchi, alunecând pe stratul de ghips, urcând încet panta palmă cu palmă, până când simţiră cum vântul începe să sufle mai tare, ridicând vârtejuri minuscule de praf în jurul lor.

Praful de carbon al vântului negru începea să se retragă încetul cu încetul.

Ajunseră la marginea craterului.

Puşca lui Elliott era deja pregătită.

Fata spunea ceva, dar vorbele ei rămâneau înfundate şi neinteligibile sub eşarfa care îi acoperea gura. Elliott îşi scoase însă eşarfa, apăsându-şi obrazul pe patul puştii. Tremura, iar ţeava armei oscila nesigur. Parcă nu mai era ea. *De ce? Ce se întâmpla?*

Totul se petrecea mult prea repede pentru Will.

Încercă să vadă în crater, dorindu-şi să-şi fi adus şi luneta de rezervă a puştii cu el.

Lentilele de deasupra ochiului său pocniră din nou din cauza electricităţii statice, ca o maşină care dă un rateu, dar apoi se focalizară asupra scenei – era luminată de câteva globuri aşezate pe nişte trepiede, puse parcă la întâmplare; printre ele, se puteau distinge câteva siluete, care erau însă prea îndepărtate pentru a desluşi vreun detaliu. Câţiva nori de praf pluteau încă între el şi luminile de pe fundul craterului, ca nişte draperii care se mişcă haotic, uneori întunecându-i vederea, alteori dându-se la o parte, pentru a-i arăta întreaga scenă.

Nu se mai putu abţine să nu vorbească. Urcă până ajunse lângă Elliott, strângând frânghia care încă îi mai ţinea legaţi.

— Ce se întâmplă? şopti el.

— Cred... cred că e Drake, răspunse ea.

— Deci e în viaţă? exclamă băiatul.

Ea nu îi răspunse, temperându-i optimismul.

— L-au luat prizonier? întrebă el.

— Mai rău decât atât, zise ea cu glas gâtuit şi se cutremură uşor. Tom Cox... e şi el aici... A trecut de partea lor... lucrează acum pentru alde Styx...

Vocea i se frânse, înghiţită de vaietele vântului.

— Şi ce-i fac lui Drake?

Continuând să se uite prin luneta de pe puşca ei, răspunse cu mare greutate:

— Dacă e cu adevărat el, atunci... un Limitator tocmai a... fata îşi ridică obrazul de pe puşcă şi clătină violent din cap. Îl tortureează la un stâlp. Tom Cox... râde... n-ar mai fi…

Vorbele fetei se curmară la auzul unui alt strigăt de agonie, mai cumplit decât toate cele pe care le auziseră până atunci.

— Nu pot să mă mai uit... nu *pot* lăsa asta să continue, zise ea, strângând hotărâtă din dinţi şi privind direct în ochii lui Will.

Prin dispozitivul pentru vedere nocturnă, pupilele fetei căpătară culoarea chihlimbarului pur.

— Trebuie să... el ar face acelaşi lucru pentru mine... adăugă ea, reglându-şi luneta de pe puşcă.

Îşi înfipse coatele în ţărână şi, încordându-şi braţele pentru a-şi opri tremurul pe care îl imprima puştii, respiră adânc de câteva ori, într-o succesiune rapidă, şi apoi îşi ţinu respiraţia.

Will o privea pierdut, nevenindu-i să creadă ce voia să facă fata.

— Elliott, îndrăzni el cu voce nesigură, doar nu...

— Nu pot să ochesc, norii... nu văd..., zise ea, lăsând aerul să îi iasă din plămâni.

Trecură câteva secunde care părură lungi ca anii.

— O, Drake, murmură fata, atât de încet încât abia se auzi. Pe urmă, trase din nou aer în piept şi ochi cu grijă. Apăsă pe trăgaci.

Detunătura puştii îl făcu pe Will să tresară violent. Zgomotul stârni un ecou care se rostogoli în lungul câmpiei şi se întoarse la ei de vreo câteva ori, până să se stingă, lăsând din nou locul scâncetelor vântului.

Lui Will nu-i venea să creadă ce făcuse Elliott. Privi în depărtare şi apoi din nou la ea.

Fata tremura din toate încheieturile.

— Nu ştiu dacă am reuşit... *afurisiţii* ăştia de nori... eu...

Vârî un alt cartuş pe ţeava puştii, dar îi întinse brusc arma lui Will.

— Uită-te tu!

Băiatul se dădu înapoi.

— Ia-o! porunci fata.

Will apucă arma în silă, nedorindu-şi să vadă ce era acolo jos, dar ştiind că nu putea s-o refuze. Ţinu puşca exact cum o văzuse pe Elliott făcând, îşi ridică lentilele de pe ochiul drept şi privi prin lunetă. Aceasta părea rece şi *umedă,* dar n-avea timp să se gândească la asta. Îşi concentră atenţia asupra grupului aflat în crater. Luneta era reglată să mărească foarte mult şi de aceea, în mâinile sale neexperimentate, imaginea se mişca haotic, în ciuda încercărilor sale de a-şi localiza ţinta.

Aşa! Am prins un Limitator.

Reveni până în locul în care îl văzuse. *Alt Limitator!* Nu, era acelaşi soldat care stătea singur. Will ţinu puşca nemişcată, privind la faţa înspăimântătoare a soldatului Styx.

Băiatul simţi că i se opreşte inima-n loc, văzându-l pe Limitator cum priveşte în sus, exact spre locul în care stăteau el şi Elliott. Pe urmă, Will văzu şi alte siluete alergând în spatele primului soldat, alţi soldaţi Styx. Îşi mută luneta de la ei. *Unde o fi Drake?*

Se apropie destul de mult, prinzându-l în cătare pe Tom Cox, care părea să ţină ceva în mână. Obiectul reflectă o rază de lumină – era un fel de lamă. Apoi, lângă el, Will văzu stâlpul. De el era legat corpul unui om. I se păru că-i recunoaşte haina. *Drake!*

Will încercă să nu privească prea atent la cum arăta. Distanţa mare şi restul norilor de praf aduşi de vântul negru îl ajutară întru câtva. Tocmai când reuşise să se stăpânească, observă că pe corpul lui Drake şi pe jos se vedeau nişte pete întunecate. Prin luneta puştii nu se putea reproduce culoarea roşie, care apărea doar mai întunecată, fiindcă reflecta mai puţin lumina, semănând mai degrabă cu bronzul topit. Will fu năpădit de o năduşeală rece şi se simţi gata să leşine.

Asta nu se întâmplă în realitate. Eu nu sunt aici.

— L-am prins? îl grăbi Elliott pe Will.

Will aşeză puşca în aşa fel încât să poată vedea doar capul lui Drake.

— Nu-mi dau seama...

Will nu putea să-i vadă faţa, deoarece capul bărbatului era căzut în piept.

Ecourile unor împuşcături îndepărtate ajunseră până la Will şi la Elliott. Limitatorii răspundeau la focul lor de armă.

— Will, concentrează-te! Au să ne dibuiască în curând, îi şuieră Elliott. Trebuie să ştiu dacă l-am nimerit.

Will încercă să ţină puşca nemişcată, fixată asupra capului lui Drake. Norii îi acoperiră însă vederea.

— Nu pot să văd...
— Trebuie! se răsti Elliott, cu vocea deformată de disperare.
În momentul acela, capul lui Drake se mişcă.
— Cristoase! icni Will înspăimântat. Se pare că e încă în viaţă.
Încearcă să nu gândeşti, îşi spuse băiatul în minte.
— Bagă încă un glonţ în el... repede! îl rugă fata.
— În niciun caz! se împotrivi Will.
— Fă-o! Scuteşte-l de chinuri!
Will clătină din cap. *Nu sunt aici. Ăsta nu sunt eu. Nimic din toate astea nu se întâmplă.*
— În niciun caz, şopti el din nou, simţindu-se gata să izbucnească în plâns. Nu pot să fac aşa ceva.
— Dar trebuie s-o faci! Nu mai avem timp! De-acum au pornit spre noi.
Will ridică puşca şi respiră adânc, împingând aerul printre dinţii încleştaţi.
— Nu brusca trăgaciul... apasă-l uşurel... lin, zise Elliott.
Îndreptă punctul de ochire al lunetei spre capul lui Drake, care zvâcnea din când în când, şi apoi îl coborî din nou, ca şi cum n-ar fi avut tăria să-l ochească în cap, fixându-i-l pe piept. Will îşi spuse că e mai puţin probabil să-l rateze, dacă ocheşte acolo. Oricum, totul era o nebunie. Will pur şi simplu nu avea în el tăria să omoare pe nimeni.
— Nu pot să fac asta.
— Trebuie, îl rugă ea. El ar face-o pentru noi. Trebuie să...
Will încercă să îşi golească mintea de gânduri. *Asta nu e real. Mă uit la un film. Astea nu sunt acţiunile mele.*
— Ajută-l! zise fata. Acum!
Întregul corp al lui Will se încordă, răzvrătindu-se împotriva a ceea ce era pe cale să facă. Punctul de ochire se mişca nesigur, dar era cumva la locul lui, pe pieptul omului pe care îl admira atât de mult, dar care era acum mutilat atât de oribil. *Fă-o! Fă-o! Fă-o!* Crescu presiunea pe trăgaci şi închise ochii. Glonţul porni. Ţipă când simţi arma săltându-i în mâini, iar luneta îi răni sprânceana din cauza reculului. Nu mai trăsese niciodată cu puşca până atunci şi îşi ţinuse ochiul prea aproape de armă. Strâmbându-se şi respirând repede, îşi coborî ţeava în pământ.
Mirosul înţepător de praf de puşcă îi umplu nările, amintindu-i de noaptea în care îşi folosise artificiile şi ştiu că, din clipa aceea, mirosul va avea o cu totul altă semnificaţie pentru el. Şi, mai mult decât atât, se simţea de parcă ar fi fost marcat pe viaţă, ca şi cum

lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. *O să ţin minte ziua asta până când voi muri. Probabil am omorât un om!*

Elliott se întinse lângă Will şi îşi trecu braţele printre cele ale băiatului. Feţele celor doi se atinseră în timp ce ea încerca să reîncarce puşca. O parte a minţii băiatului sesiză momentul acela de intimitate, dar fără să-l aprecieze în vreun fel. Cartuşul golit zbură în întuneric şi pe ţeavă intră un alt glonţ. Will încercă să-i dea puşca, dar ea o împinse înapoi, ridicând ţeava peste marginea craterului.

— Nu! Fii sigur! îi ordonă ea, cu un strigăt şoptit.

Will îşi puse din nou ochiul în spatele lunetei, încercând să localizeze stâlpul şi cadavrul lui Drake. Nu reuşi. Totul se topise într-o ceaţă colorată, reglajul lunetei se mişca de colo-colo. Îl găsi, într-un târziu, dar îi alunecă mâna de sprijin. Încercă din nou.

Apoi o văzu...

Rebecca.

Stătea între doi Limitatori înalţi, undeva în stânga lui Drake.

Privea în direcţia lui. Drept la Will. Simţi că se prăbuşeşte.

— L-ai nimerit? întrebă Elliott, cu voce dogită.

Will era însă absorbit de Rebecca. Părul îi era pieptănat strâns pe spate şi era îmbrăcată într-o haină lungă de Limitator, cu pete de camuflaj.

Ea era.

Îi văzu faţa foarte limpede. Zâmbea.

Făcu semn cu mâna.

Se auziră alte câteva focuri de armă, stropi de plumb care rătăceau printre ultimii nori negri. Pe măsură ce Limitatorii reuşeau să vadă mai bine, împuşcăturile se apropiau din ce în ce mai mult de el şi de Elliott. Un glonţ lovi atât de aproape, încât îi acoperi pe amândoi cu aşchii de piatră.

— Ai reuşit?

— Aşa cred, îi spuse el lui Elliott.

— Asigură-te! îl rugă ea.

Privi din nou spre cadavrul lui Drake şi spre stâlp, dar în vizor intră din nou Rebecca. Părea să-şi fi scos haina în răstimpul scurt în care nu o văzuse şi, chiar mai ciudat, se mutase undeva departe, de partea cealaltă a stâlpului. Will nu putea înţelege, dar se gândi deodată cât de uşor i-ar fi fost să o împuşte. Dar, deşi ştia că s-ar fi putut să-l fi ucis pe Drake, îşi dădu seama că nu are curajul de a o omorî pe Rebecca. În ciuda urii intense pe care o simţea pentru ea.

— Ei, bine? zise Elliott, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Da, cred că l-am nimerit, minţi el şi îi întinse puşca înapoi.

Habar n-avea dacă îl nimerise pe Drake, dar nici nu-şi dorea să ştie – prefera ca problema asta să rămână în coadă de peşte. Încercase din răsputeri să ochească, să n-o dezamăgească pe Elliott sau, dacă asta conta într-adevăr, pe Drake, dar acum pur şi simplu nu voia să ştie. Era prea mult, un pas prea mare pentru el.

Şi Rebecca! Fusese prezentă la tortura aceea îngrozitoare petrecută în crater.

Sora lui mai mică!

Faţa ei zâmbitoare, cu rânjetul înfumurat şi aerul mulţumit de sine – aceeaşi faţă care îl înfruntase mereu şi mereu când întârzia la cină, murdărea de noroi covorul de pe hol sau lăsa lumina aprinsă în baie. Un zâmbet dezaprobator şi superior, care spunea multe despre autoritate şi chiar despre dominaţie... era mai mult decât putea suporta. Trebuia să scape, să fugă. Se ridică în picioare, trăgând-o pe Elliott după el, fiindcă erau încă legaţi cu frânghia.

Alergară nebuneşte în josul pantei, cât de repede putură. Will aproape că o ducea pe sus pe Elliott, care nu reuşea să ţină pasul cu el.

Când ajunseră la capătul pantei, văzură o explozie de lumină. Amplificată de lentilele dispozitivului lui Drake, strălucirea îi umplu ochiul cu o flamă orbitoare, dureroasă. Ţipă. Presupuse imediat că erau atacaţi de Limitatori, dar nu, era unul dintre fulgerele care urmau întotdeauna unui vânt negru. Părul din cap şi de pe antebraţe i se zbârlise, electrizat.

Câteva bile uriaşe, strălucitoare, de descărcări electrice se rostogoliră în jurul lor, după care urmă o altă explozie orbitoare şi se auzi un trosnet năucitor. Linia frântă a unui imens fulger albastru trecu pe deasupra pământului, în faţa lor, şi apoi se separă în două braţe, fiecare dintre ele multiplicându-se, la rândul ei, în multe altele, până când şuviţele de lumină dispărură complet. Aerul mirosea puternic a ozon, întocmai ca într-o furtună de la suprafaţă.

— Închide dispozitivul! o auzi pe Elliott strigând, dar el bâjbâia deja după întrerupătorul de alamă al cutiei din buzunar.

N-avea nevoie să-i spună cineva că o lumină atât de puternică ar fi putut strica dispozitivul pentru vederea în întuneric. În orice caz, erau atâtea mingi de lumină care se învârteau printre puţinii nori de praf care mai rămăseseră, încât întreaga zonă era luminată mai ceva decât un parc în seara lui Guy Fawkes[8].

---

[8] Noaptea focurilor de artificii – o sărbătoare anuală, ţinută în seara de 5

Will şi Elliott continuară să alerge, fără să se abată de la drumul lor, deşi sferele de foc care explodau în jur erau la fel de mari ca mingile de plajă. Will auzi alte împuşcături. Limitatorii se apropiaseră, dar, cu toată confuzia aceea, era imposibil de spus cât de mult. Pe urmă, auzi lătratul plin de ferocitate al câinilor.

— Hăitaşi! ţipă el către Elliott.

Fata smulse ceva din buzunarul interior al hainei, un fel de portofel de piele, pe care îl rupse în partea superioară. Păru că împrăştie un soi de praf în urma lor.

Will îi aruncă o privire întrebătoare, gâfâind amarnic din cauza efortului. Dar ea era prea ocupată. Aruncă portofelul gol pe pământ şi continuă să alerge.

Băiatul se simţea stors de oboseală şi de adrenalină, în gură încă mai avea gustul acru al rădăcinii energizante, iar capul îi zvâcnea de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda.

Un fulger globular mic aruncă o jerbă de scântei, plutind la doar câţiva centimetri de Elliott, de parcă ar fi fost o Tilincuţă[9] răutăcioasă, dar fata nu se opri, aproape trecând prin el.

Ajunseră la marginea Câmpiei Mari.

Pe urmă se afundară într-unul dintre tuburile de lavă, lăsându-se înconjuraţi de întuneric, cu strălucirea furtunii electrice licărind acum stins, undeva în urma lor. Când porni dispozitivul pentru vedere nocturnă al lui Drake, Will văzu că Elliott mai scoate ceva din interiorul hainei, fără să se oprească din alergare. Era încă un pachet din acela învelit în piele.

— Ce faci? Ce e chestia aia? gâfâi băiatul.

— *Pârjol.*

— Hm?

— Îi face pe hăitaşi să se oprească. Îi usturǎ ceva de groază, zise ea, arătând cu degetul către nas, cu un rânjet plin de răutate.

Will privi înapoi şi văzu strălucirea sublimă de un galben-pur când o parte din praf căzu într-o baltă. Îşi dădu seama că mai văzuse aşa ceva... răspândea aceeaşi lumină ca bacteria peste care dăduse împreună cu Chester şi Cal. *Deşteaptă chestie!* Dacă un câine o adulmeca, bacteria îi usca şi probabil chiar îi rănea membranele nazale. Băiatul râse. Avea să-i facă inutili pentru a mai lua cuiva urma.

---

noiembrie, comemorând eşecul Complotului prafului de puşcă din 1605, când un grup de conspiratori catolici, printre care şi Guy Fawkes, a încercat să arunce în aer clădirea Parlamentului din Londra.

[9] În engleză, Tinkerbell, mica zână din îndrăgitul roman pentru copii *Peter Pan,* de J.M. Barrie.

Alergară şi iar alergară. Băiatul se împiedică şi căzu cât era de lat, lovindu-şi faţa şi bărbia de solul tare. Elliott îl ajută să se ridice. În timp ce se sprijinea de peretele de piatră, încercând să îşi recapete suflul, fata fixă o încărcătură de explozibili, undeva mai jos în tunel.

Pe urmă îi strigă să o ia din nou la fugă.

Capitolul treizeci şi cinci

— Ce e zgomotul ăsta? şopti Chester.

Mijind ochii prin întuneric, el şi Cal ascultau încordaţi.

— Se aude din ce în ce mai tare, observă Chester. Parc-ar fi un motor.

— Şşş, taci din gură! îi zise Cal nervos. Ascultară amândoi mai departe; zgomotul continua.

— Nu-mi dau seama dacă e aproape sau foarte îndepărtat, şopti nedumerit Chester.

— Eu zic că se-nvârte în jurul nostru, spuse Cal, cu voce înăbuşită.

Deodată deveni foarte puternic, după care se opri de tot. Chester scânci disperat.

— Repede, Cal! strigă el înnebunit. Aprinde-ţi lumina!

— Nu! Aprinde-ţi tu lumina, răspunse Cal. Elliott a spus că nu trebuie...

— Hai odată! se răsti Chester. E PE BRAŢUL MEU! O simt! Vorbele acestea îl convinseră pe Cal. Apucă repede lanterna şi îi îndreptă raza spre Chester.

— Oh, Dumnezeule! Ce-i asta? urlă Chester, îndepărtându-şi încet braţul de corp, cu o expresie îngrozită pe faţă.

I se prinsese de antebraţ cu picioarele din faţă. Semăna cumva, de departe, cu o libelulă, fiindcă avea două perechi de aripi lungi, străvezii, care reflectau lumina în irizaţii precum curcubeul, dar aceasta era singura asemănare dintre insecta care se oprise pe Chester şi ruda sa pământeană. Corpul ei avea aproape cincisprezece centimetri, de la cap la coadă, şi era acoperit cu nişte peri plini de praf, de un ocru intens.

Sub o pereche de ochi compuşi şi bulbucaţi, cât jumătatea unei bile de biliard, se vedeau două mandibule înfiorătoare, iar abdomenul lung îi era răsucit în sus şi avea la capăt un ac despicat, ce părea extrem de periculos, de parcă i-ar fi transplantat cineva acul unui scorpion. De fapt, creatura arăta de parcă ar fi fost rodul unor minţi care îşi propuseseră să amestece cele mai înfiorătoare caracteristici din lumea animală şi care îşi făcuseră treaba extrem de conştiincios.

— Dă-o jos! zise Chester printre dinţi, încercând să nu se mişte prea brusc pentru a nu stârni în vreun fel creatura.

Deşi îşi întinsese braţul cât putea de mult, insecta îşi arcuia coada, aducându-şi acul deasupra capului, de parcă ar fi avut de gând să îl înţepe în faţă.

— Cum? Ce vrei să fac? întrebă Cal, care ţinea lanterna cu o mână tremurândă şi se îndepărtă puţin de Chester.

— Haide! Loveşte-o cu ceva!

— Eu... păi..., se bâlbâi Cal.

Acul din vârful cozii era acum îndoit deasupra toracelui, iar aripile îi vibrau ca şi cum încerca să îşi menţină echilibrul pe braţul tremurător al lui Chester.

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, DĂ DRACULUI CU CEVA ÎN EA! urlă Chester.

Cal se uita după ceva care să poată fi folosit ca armă, dar Chester hotărî că nu mai putea aştepta şi îşi scutură energic braţul dintr-o parte într-alta, sperând că mişcarea aceea avea să o desprindă. Creatura nu-şi dădu drumul, prinzându-se chiar mai strâns, cu cele trei perechi de picioare, în timp ce băiatul, cuprins de o panică deznădăjduită de a scăpa de ea, îşi scutura braţul nebuneşte. Insecta se ţinu mai departe de el, cu acul tresăltând şi legănându-se deasupra spatelui. Deodată, fără vreun motiv aparent, insecta îşi luă zborul, zbârnâind din aripi, pluti o vreme alarmant de aproape de faţa lui Chester şi apoi dispăru în întuneric.

— Asta a fost de-a dreptul oribil, oftă Chester, tremurând din toate încheieturile şi îndoindu-şi necontrolat coatele, mormăind incoerent. Oribil... oribil... oribil... Locul ăsta de rahat e ca o expoziţie a monştrilor. O-ri-bil! Părea că începe să-şi revină de pe urma incidentului, când, pe neaşteptate, se întoarse spre Cal. Cât despre tine, spumegă el, de ce n-ai lovit-o cu ceva, cum ţi-am cerut?

— Ce voiai să fac? N-am găsit nimic de ajutor, îi răspunse Cal pe un ton ofensat, care se transformă imediat într-o izbucnire de furie. S-a întâmplat să uit să iau cu mine de acasă pliciul pentru omorât libelule uriaşe.

— O, scuteşte-mă... ai fi putut folosi *orice,* tună Chester furios. Ei bine, îţi mulţumesc nespus, amice... N-am să uit asta, data viitoare când vei fi tu în bucluc.

Se aşezară amândoi pe pământ, păstrând o tăcere încordată, până când începură să audă un bâzâit ce părea să vină de peste tot din jurul lor, dar cumva mai delicat şi mai ascuţit decât cel al primei creaturi.

— Dumnezeule, ce mai urmează? zise Chester. Sper că *nu* mai vine încă o afurisită din aia.

De această dată, fără să aştepte să fie rugat, Cal se grăbi să-şi aprindă lanterna.

— Musculiţe? întrebă Chester, sperând din tot sufletul că libelula diabolică nu se hotărâse să îl mai viziteze încă o dată.

— Nu, sunt niţel mai mari, zise Cal, când lumina lanternei le arătă aerul plin de insecte, un adevărat roi, de mărimea unor ţânţari ceva mai prăpădiţi.

— Asta ce naiba mai e? Familionul ăluia mai mare? Bănuiesc că acum vor cu toţii câte o bucăţică din mine, nu? urlă Chester, în culmea exasperării.

Cal mormăi, dându-şi palme peste ceafa, de unde îl muşcau deja insectele.

— Le urăsc. Întotdeauna am urât insectele, zise Chester, încercând să le alunge pe cele din faţa sa. Obişnuiam să omor viespi şi muşte în grădină, doar aşa, pentru amuzament. Se pare că acum au hotărât toate să se răzbune pe mine.

Indiferent ce vor fi fost insectele acelea mai mici, găseau foarte repede orice petec de piele. În cele din urmă, Chester şi Cal trebuiră să se înfăşoare în tot felul de haine scoase din rucsac pentru a le putea ţine la distanţă. Cal mormăia ceva despre necesitatea unui foc, dar rămaseră liniştiţi, unul lângă celălalt, semănând cu două mumii morocănoase, în timp ce îşi alungau insectele din jurul ochilor, singura părticică din corp pe care o lăsaseră neacoperită.

***

Will ajunse primul, năpustindu-se în luminiş şi oprindu-se brusc. Îşi puse mâinile pe genunchi şi se aplecă, trăgând cu mare greutate aer în plămâni.

Când apăru, Chester şi Cal ţâşniră în picioare, surprinşi să-l vadă. Will era într-o stare îngrijorătoare. Faţa îi era murdară de pe urma furtunii de praf şi brăzdată de şiroaiele de sudoare. Pe un ochi purta dispozitivul lui Drake, iar pielea din jurul celuilalt era plină de sângele care îi cursese din rana de pe frunte, căpătată atunci când căzuse.

— Ce s-a întâmplat? se năpusti Chester către el.

— Ăla nu-i al lui Drake, nu-i aşa? întrebă Cal exact în acelaşi timp, arătând spre dispozitivul pe care îl purta Will.

— A... trebuit... să..., îngăimă Will, printre gâfâituri.

Înghiţind guri mari de aer, băiatul clătină din cap.

— Eu..., încercă să spună.

— L-am omorât pe Drake, zise Elliott sec, intrând în luminiş prin spatele lui Will şi înaintând până în lumina slabă a lanternei lui Cal. Cel puţin aşa credem. Will i-a dat lovitura de graţie.

Îşi flutură mâna prin faţă, pentru a alunga insectele. Pe urmă, se uită pe pământ, în jurul ei, până găsi un mugur de ferigă pe care îl strivi în palmă. Îşi mânji fruntea şi obrajii cu sucul rămas în palmă. Efectul se văzu imediat: insectele începură să o ocolească în chip miraculos, de parcă ar fi fost protejată de un câmp de forţă invizibil.

— Ce-ai spus? Ce-a făcut Will? întrebă Cal, în timp ce Chester luă şi el un mugur din aceeaşi ferigă şi o imită pe Elliott.

Will părea să fie nepăsător la insectele care i se târau pe faţă; ochiul său descoperit părea să privească în depărtare.

— N-am avut de ales. Îl torturau. Nenorocitul de Tom Cox era cu ei şi le dădea o mână de ajutor, zise Elliott cu asprime şi apoi scuipă.

— Nu! exclamă Chester consternat.

— Şi Rebecca, adăugă Will, care continua să privească în gol.

Capul lui Elliott se întoarse brusc în direcţia lui, iar băiatul continuă, încă gâfâind:

— Era cu Limitatorii. Se opri pentru a mai lua câteva guri de aer. Nu-mi dau seama cum, dar ştia că sunt acolo. Pot să jur că se uita drept la mine... ba chiar, naiba s-o ia, mi-a şi zâmbit.

— Şi abia acum îmi spui? mârâi Elliott. Şi aşa era riscant să ne întoarcem la bază, odată ce Tom Cox a trecut de partea lor. Dar acum în niciun caz n-o să mai risc. Cel puţin nu atâta timp cât soldaţii Styx sunt chitiţi să-ţi ia gâtul.

Will îşi plecă fruntea, încercând mai departe să-şi domolească respiraţia.

— Poate c-ar fi mai bine dacă... dacă m-aş preda. Poate că lucrurile s-ar mai linişti, în felul ăsta. Poate că aşa i-aş opri.

Urmară câteva secunde de tăcere agonizantă, în care toţi ochii se aţintiră asupra lui Will, iar el îi privi, pe rând, sperând că niciunul dintre ei nu va fi de acord cu propunerea lui. Elliott vorbi prima.

— Nu, nu cred c-o să se schimbe ceva, zise ea, cu o faţă lipsită de expresie şi, dezlipindu-şi o bucată de ferigă rămasă pe buza superioară, scuipă din nou. Nu cred că asta i-ar fi de vreun folos vreunuia dintre noi. Rebecca asta pare o fiinţă căreia îi place să lase curat în urmă.

— O, să ştii că aşa e, o aprobă Will, poate un pic prea repede. Tare mult îi mai place ordinea.

Capitolul treizeci şi şase

— Ho, băiete!

Sarah cârmi după un cot din tubul de lavă, iar picioarele sale împroşcau cu pietre, când Bartleby se năpusti înainte, aproape doborând-o.

— Uşurel, uşurel! strigă ea, înfigându-şi călcâiele în pământ şi folosindu-şi toată puterea în încercarea de a-l stăpâni.

Reuşi să îl oprească abia după câţiva metri buni. Suflând greu din cauza efortului, îl apucă de zgardă şi îl ţinu zdravăn. Mulţumi în gând pentru momentul acela de odihnă; muşchii braţelor păreau să-i fi luat foc şi se îndoia sincer că putea să-l mai controleze, dacă el n-avea de gând să se mai potolească.

Motanul se întoarse ţeapăn ca s-o privească, iar ea văzu cum, sub pielea gri de pe tâmplă, animalului i se zbătea o venă vineţie, iar ochii îi străluceau sălbatic şi înfiorător.

Nările i se deschiseseră larg: mirosul era acum puternic şi era sigur că găsise urma.

Îşi mai înfăşură o dată lesa de piele groasă în jurul mâinii deja roase şi învineţite. Respiră adânc de câteva ori, pregătindu-se de drum, şi apoi dădu drumul zgărzii lui Bartleby. Pisica şuieră cu nerăbdare şi ţâşni imediat înainte. Lesa plesni răsunător când se întinse din nou la maximum.

— La pas, Bartleby! exclamă Sarah.

Comanda asta declanşă un reflex vag în creierul supraexcitat al animalului şi tensiunea din lesă scăzu puţin.

Sarah continuă să-i vorbească liniştitor, rugându-l să rămână calm, dar simţi o undă de dezaprobare care radia dinspre cele patru umbre care se aliniaseră în întunericul din spatele ei. Cvartetul de Limitatori, spre deosebire de ea şi de motanul aţâţat, se mişca silenţios şi fantomatic. De obicei, se topeau atât de bine în peisaj încât deveneau aproape invizibili pentru Sarah, până când, în anumite momente, i se arătau, ca şi cum ar fi vrut să o intimideze. Dacă asta îşi propuseseră, atunci tactica lor cu siguranţă îşi făcea efectul.

Se simţea profund neliniştită.

Rebecca îi promisese mână liberă în fugărirea lui Will. Şi atunci de ce îi dăduse escorta? Şi de ce se complicase Rebecca atâta, implicând-o pe Sarah în urmărirea aceea, într-un mediu care era atât de nou pentru ea şi în care nu avea niciun fel de experienţă,

când în zonă se aflau deja soldaţi bine antrenaţi pentru aşa ceva? Lucrurile nu se potriveau.

Cu asemenea gânduri arzându-i undeva mocnit în minte, Sarah simţi cum Bartleby se smuceşte din nou, târând-o după el, fără să-i pese dacă ea vrea să-l urmeze sau nu.

Elliott îi scoase din luminiş şi îi duse printre nişte tufişuri dese. Will rămase în urmă, împiedicându-se şi mai mult târându-se decât mergând. Chester şi Cal erau îngrijoraţi pentru el, dar niciunul nu se simţea în stare să spună ceva. Ieşiră dintre tufişuri destul de repede şi se pomeniră din nou pe o plajă îngustă. Fata îi purtă în lungul ţărmului şi apoi în ceea ce părea să fie un fel de golf, deşi bezna care îi înconjura nu le permitea să fie siguri de asta.

Will era într-o stare jalnică, umbla ca un mort viu, fiindcă efectele rădăcinii pe care i-o dăduse Elliott dispăruseră şi acum căzuse în ghearele oboselii acumulate în ultimele zile. Păşea cu picioarele ţepene, de parcă ar fi fost un monstru al lui Frankenstein, la impresia aceea contribuind din plin şi dispozitivul care îi acoperea un ochi. Când îi prinse în sfârşit din urmă, Elliott îl privi cu atenţie.

— E terminat, trebuie să se odihnească, le zise ea lui Chester şi lui Cal, ca şi cum Will n-ar fi fost de faţă şi, într-adevăr, el nu avu nicio reacţie la comentariul ei, clătinându-se doar în locul în care se oprise. Acum nu-i mai e de folos nimănui.

Chester şi Cal schimbară o privire uimită, neînţelegând ce voia să spună.

— Nu mai e de folos? repetă Chester întrebător.

— Da. Şi asta nu-i de bine. Se întoarse către Cal, examinându-l cu atenţie. Tu cum stai? Ce-ţi face piciorul?

Chester îşi dădu imediat seama că fata îi evalua – nu ştia exact din ce motiv, dar asta nu îi plăcea absolut deloc. Îl făcea să se simtă încordat; nu se iluziona că ar fi putut scăpa de Styx şi altfel decât fiind toţi patru pe deplin sănătoşi şi odihniţi. Dar întrebarea ei nu prevestea nimic bun, după părerea lui.

— Piciorul îi e mult mai bine. Şi l-a odihnit, răspunse el repede, aruncându-i o privire cu înţeles lui Cal, care tăcu, surprins de intervenţia lui Chester.

— Şi nu poate să vorbească singur? fulgeră Elliott.

— O, da, pardon, mormăi Chester.

— Deci, cum te simţi?

— Păi, cum spunea şi Chester... mult mai bine, răspunse Cal, îndoindu-şi demonstrativ piciorul.

În realitate, era incredibil de amorţit şi, de fiecare dată când îşi lăsa greutatea corpului pe el, nu ştia dacă o să-l mai ţină sau nu.

Elliott îi cercetă faţa lui Cal preţ de o secundă şi apoi, când îşi îndreptă atenţia către Chester, îl făcu pe acesta să se întrebe ce comentariu avea să facă la adresa lui şi, mai ales, dacă el va fi în stare să îi răspundă. Dar, în clipa aceea, îi întrerupse Will, care murmură o singură dată cuvântul „obosit”, după care se lăsă la pământ, răsturnându-se pe spate. Începu să sforăie zgomotos, adormind buştean.

— E dus! O să fie ca nou peste vreo două ore, zise Elliott şi se întoarse apoi spre Cal. Tu rămâi aici, cu fratele tău. Îi dădu luneta de rezervă. Supraveghează ţărmul... în special digul. Fata îşi îndreptă degetul către mare şi către întunecimea impenetrabilă în care se ascundea plaja îngustă pe care o străbătuseră ei ca să ajungă la digul şi el invizibil. Trebuie să ştiu dacă vezi ceva, orice, indiferent cât de neînsemnat. Este foarte important să fii atent... ai înţeles?

— De ce? Voi unde vă duceţi? întrebă Cal, încercând să îşi stăpânească frica din glas.

Îşi mai făcuse griji şi înainte că Elliott şi Drake aveau să-l abandoneze, iar acum, că fata îl pierduse pe Drake, spaima îi revenise, încă şi mai puternică. *Voia oare s-o şteargă împreună cu Chester şi să-i lase baltă pe el şi pe Will?*

— Nu prea departe... Trebuie doar să caut ceva de mâncare. Ai grijă şi de ăsta, continuă fata, scoţându-şi rucsacul şi aruncându-l lângă trupul nemişcat al lui Will.

Gestul acela simplu îi risipi toate temerile lui Cal. Nu avea să ajungă prea departe fără echipament. O privi cum scoate doi săculeţi din buzunarul lateral al rucsacului, după care, urmată îndeaproape de Chester, dispăru în beznă.

— Tu cum te simţi? o întrebă Chester pe Elliott, în timp ce mergea în spatele ei.

Băiatul îşi reglase lanterna la minimum şi, aşa cum îi spusese ea, o acoperise cu palma, pentru a lăsa doar o fâşie foarte îngustă de lumină, cât să vadă pe unde merg. Ca de obicei, Elliott nu avea nevoie de vreo lumină ca să se orienteze, părând că posedă o capacitate supranaturală de a percepe împrejurimile. Pătrundeau mai adânc în golf, cu desişurile pădurii în stânga şi marea în partea dreaptă.

Elliott nu-i răspunse la întrebare, preferând să păstreze o tăcere mohorâtă. Chester presupuse că se mai gândea încă la Drake. Ştia cât de profund afectată trebuia să fie de moartea lui şi

se simţea îmboldit să-i spună câteva cuvinte, dar descoperi că-i vine incredibil de greu să o facă. Deşi petrecuse cu ea un timp destul de îndelungat, când patrulaseră în jurul bazei, nu-şi vorbiseră prea mult în timpul acestor expediţii. Îşi dădu seama că, de fapt, n-o cunoştea cu mult mai bine decât în ziua în care ea şi Drake îi prinseseră, pe el şi pe Will.

Era închisă în ea, ca o adiere stinsă care te mângâie în toiul nopţii, pe care o simţi, dar pe care nu o poţi atinge. Mai încercă o dată.

— Elliott, te simţi... te simţi *cu adevărat* bine?

— Nu-ţi face tu griji din pricina mea, veni răspunsul ei sec.

— Voiam doar să-ţi spun că ne pare tuturor foarte rău de Drake... Îi suntem datori pentru... pentru tot. Chester se opri câteva clipe. A fost îngrozitor, acolo unde aţi fost, când Will a trebuit să... ăăă... să...?

Fără veste, fata se opri şi îl îmbrânci cu atâta forţă în piept, încât agresivitatea ei îl luă pe Chester prin surprindere.

— Nu încerca să mă cocoloşeşti! N-am nevoie de mila nimănui.

— Eu nu încercam...

— Las-o baltă, bine?

— Uite ce-i, îmi fac griji pentru tine, spuse el pe un ton indignat. Cu toţii suntem îngrijoraţi pentru tine.

Cum stătea aşa, păru că se înmoaie puţin şi glasul îi sună răguşit, când, în sfârşit, vorbi.

— Pur şi simplu nu pot să accept că a murit, suspină ea. Îmi spunea adeseori că avea să vină şi ziua în care unul dintre noi, dacă nu amândoi, va fi omorât şi că asta era doar o parte a vieţii. Spunea că trebuie să fii pregătit pentru moarte, dar să n-o laşi să te înfrângă. Spunea că nu trebuie să ai regrete, ci să faci întotdeauna să conteze prezentul...

Fata îşi aşeză mai bine puşca în spate, jucându-se cu degetele pe curea.

— Încerc să îi urmez sfaturile, dar e greu.

Chester o privi atent. Deşi nu se vedea prea clar, în lumina slabă a lanternei, chipul fetei arăta de parcă învelişul dur se topise, scoţând la iveală o fetiţă înspăimântată şi dezorientată. Probabil că o vedea pe *adevărata* Elliott pentru prima dată.

— Dar suntem împreună în necazul ăsta, zise el cu căldură, rostind aceste vorbe din toată inima.

— Mulţumesc, răspunse ea cu o voce înăbuşită, ocolindu-i privirea. Ar trebui să ne vedem de drum.

Ajunseră, într-un târziu, pe o porţiune a golfului care arăta de parcă ar fi fost umbrită. Uitându-se mai bine, Chester descoperi că efectul n-avea de-a face cu lumina, ci era datorat unui sediment mai întunecat şi mai gros, acumulat în apele acelea puţin adânci.

— Ar trebui să fie o mulţime de chestii de mâncare pe-aici, anunţă ea şi îi dădu săculeţii lui Chester.

Intră în apă, se aplecă şi îşi trecu mâinile greblă ca şi când ar fi căutat ceva.

Păşind în lateral şi căutând mai departe, continuă să meargă de-a lungul malului, până când odată se îndreptă, scoţând un chiot de bucurie. În mâinile ei se zbătea un animal, necunoscut lui Chester, destul de mare. Avea aproape o jumătate de metru de la cap şi până la coadă, iar trupul său argintiu părea să fie un fel de con aplatizat, cu aripioare de-o parte şi de cealaltă ce se mişcau nebuneşte, de parcă ar fi vrut să înoate prin aer. În vârful capului avea doi ochi imenşi şi negri, iar pe burtă avea două apendice cu ţepi, care se zbăteau inutil şi care încercau din răsputeri să se îndoaie pentru a ajunge la mâinile lui Elliott. Dar fata îl ţinu bine.

Se întoarse şi fugi către plajă, iar Chester, încercând să nu-i stea în drum, se împiedică şi căzu.

— Dumnezeule mare! strigă el. Ce-i asta?

Elliott aruncă animalul la pământ, izbindu-l cu putere de o piatră. Chester nu-şi dădu seama dacă îl omorâse sau doar îl ameţise, dar constată că vietatea se mişca acum doar foarte încet.

Fata îl răsturnă pe spate, iar Chester văzu mai bine cele două apendice care încă se flexau şi gura perfect circulară a creaturii, mărginită pe toată circumferinţa de zeci de ace albe, lucioase.

— Se numesc *homari de noapte.* Foarte gustoşi.

Chester înghiţi nodul din gât, de parcă îi era atât de scârbă, încât era gata să vomită.

— Aş putea jura că e un tarpon diform, gemu el.

Nu se ridicase încă de unde căzuse. Elliott privi la săculeţii pe care el îi scăpase în nisip şi hotărând că băiatul nu-i era de niciun folos, se duse singură până la ei şi băgă animalul într-unul.

— Ăsta e felul principal de mâncare, zise ea. Acum, hai să...

— Nu-mi spune că vrei să mai prinzi o chestie din asta, se plânse Chester, cu voce înaltă, de parcă ar fi fost în pragul unei crize de isterie.

— Nu, nu cred, răspunse fata. Homarii de noapte sunt destul de rari. Oricum, numai cei mai mici se apropie atât de mult de mal ca să se hrănească. Am avut noroc.

— Da, mare noroc, bombăni Chester, care se ridicase şi se scutura de nisip.

Elliott era deja înapoi în apă, afundându-şi de data aceasta mâinile mult mai adânc în nămol.

— Iar astea sunt chestiile pe care le căuta homarul, îl informă ea pe Chester.

Braţele îi erau acoperite până la coate de un strat gros de mâl. Fata le ridică însă deasupra apei, îndreptându-le spre Chester, pentru ca el să poată vedea mai bine cele două cochilii pe care le ţinea în palme, fiecare de vreo trei centimetri lungime.

— Ce delicatesă... moluşte. O să caut să văd dacă mai găsim câteva.

Chester se cutremură fără să vrea la gândul că fata se aştepta ca el să mănânce vreuna dintre acele creaturi.

— Da, da, străduieşte-te, nu te lăsa! zise el.

În timp ce se întorceau de-a lungul plajei, Chester avu o presimţire că lucrurile nu erau întocmai cum ar fi trebuit să fie. Cal părea să nu se mişte deloc şi nici nu făcu vreun semn să le arate că-i văzuse. Cu faţa lividă, Elliott se îndreptă direct spre băiat. Deşi acesta stătea încă în capul oaselor, capul îi atârna ciudat în piept, fiindcă moţăia lângă fratele său, care era la fel de deconectat de lumea reală precum îl lăsaseră.

— Nu mă mai ascultă nimeni pe-aici? zise fata către Chester.

Era furioasă la culme – Chester putea auzi limpede cum respiră şuierat, printre dinţi.

— Nu i-am spus clar că trebuie să fie cu ochii în patru?

— Ba i-ai spus, răspunse Chester cu voce tare.

— Şşş! îi porunci ea, apropiindu-se de plajă şi găsindu-şi un loc ferit, de unde începu să scruteze împrejurimile prin luneta puştii.

Chester aşteptă lângă cei doi băieţi adormiţi până când fata se întoarse.

— Drake n-ar fi lăsat nepedepsită o asemenea atitudine, zise ea mânioasă, mergând repede în sus şi în jos prin spatele lui Cal, ca o leoaică gata să atace.

Cal rămase însă liniştit, fără să simtă în vreun fel furia ei tăcută, mişcându-şi uşor capul în timp ce continua să doarmă.

— Ce vrei să spui? întrebă Chester, încercând să îi desluşească intenţiile în ochi.

— L-ar fi părăsit aici. Şi-ar fi ridicat tabăra şi l-ar fi lăsat să se descurce singur, zise ea.

— Dar asta e o exagerare – cât crezi că s-ar putea descurca de unul singur? protestă Chester. Ar fi fost ca şi cum l-ar fi condamnat la moarte.

— Ghinion.

— Nu poţi să-i faci asta, se repezi Chester. Trebuie să-i acorzi puţină înţelegere. Bietul băiat e rupt de oboseală. Cu toţii suntem.

Elliott era însă foarte serioasă.

— Nu pricepi? Fiindcă a adormit în post, ne-ar fi putut pune în pericol pe toţi, zise ea, aruncând încă o privire spre apă. Nu ştim ce au de gând să mai folosească împotriva noastră... dacă ar trimite tot Limitatori, probabil că nici eu nu i-aş vedea venind. Ar putea însă să fie civili – sunt trimişi adesea ca avangardă, fiindcă vieţile lor nu valorează mare lucru – sunt doar carne de tun. Aşa operează Styx, uneori... soldaţii vin ceva mai târziu, ca să cureţe terenul.

— Da, dar..., încercă Chester.

— Nu, ascultă-mă bine! Dacă pierzi din vedere chiar şi cel mai mic amănunt, vei ajunge să pluteşti acolo, cu faţa în jos, zise ea rece, indicând cu degetul mare apa din spatele ei.

Păru că se gândeşte un moment, apoi îşi aruncă puşca pe umăr. Merse până în spatele lui Cal şi îl pocni cu putere peste ceafa.

— AUUUUU! strigă băiatul, trezindu-se imediat.

Sări în picioare, agitându-şi sălbatic braţele. Îşi dădu seama repede că îl lovise Elliott şi rămase zgâindu-se la ea.

— Bănuiesc că ăsta e felul tău de a glumi, nu? zise el, pufnind supărat. Ei, bine, nu mi se pare deloc amuzant...

Faţa ei împietrită îi spuse însă mai mult decât avea nevoie să ştie şi protestele îi muriră pe buze.

— Nu se doarme în post! mârâi ea ameninţător.

— Nu, aprobă el, netezindu-şi cămaşa, foarte ruşinat.

— Mi s-a părut că aud voci, zise Will, frecându-şi somnoros ochii cu pumnii şi ridicându-se în picioare. Ce se întâmplă?

— Nimic, doar pregăteam cina, îi răspunse Elliott.

Fără să o vadă Will, fata îi mai aruncă o privire lungă lui Cal şi îşi trecu mâna dintr-o parte în cealaltă a gâtului, ca şi cum l-ar fi tăiat. Băiatul dădu înspăimântat din cap.

Elliott săpă o groapă în nisip şi apoi îi trimise pe Chester şi pe Cal să adune nişte vreascuri, pe care le aşeză în jurul marginilor acesteia. Imediat ce le aranjă la locul lor, fata aprinse un mic foc. Flăcările crescură destul de repede, iar ea aşeză mai bine

vreascurile, încercând în mod evident să nu permită niciunei raze de lumină să scape din groapă.

În timp ce ea se îndeletnicea cu focul, Chester şi Cal îl priveau pe Will, care intrase desculţ într-o zonă cu mici băltoace printre pietrele de la malul mării. Îşi scosese lentilele de la ochi şi începu să-şi stropească faţa cu apă. Stătu apoi o veşnicie să-şi cureţe mâinile, frecându-le cu nisip ud şi limpezindu-le, pe rând, repetând acest proces de mai multe ori, încet şi metodic.

— Crezi c-ar trebui să mă duc la el? Se comportă cam aiurea, îi zise Chester lui Elliott, urmărind purtarea anormală a prietenului său. Ce are la mâini?

— Sechele, zise ea simplu, lăsându-i pe Chester şi pe Cal la fel de nelămuriţi.

După ce aflaseră că Will probabil îl împuşcase pe Drake, ambii băieţi se simţeau destul de uşuraţi că nu reuşiseră încă să stea de vorbă cu Will. Actul de a ucide îl separase cumva de ei, aşezându-l într-un loc pe care ei nu îl puteau pricepe nicicum.

Cum trebuiau să îl trateze de-acum? Deşi nici nu le trecea prin minte să vorbească deschis unul cu celălalt despre asta, întrebarea le sfredelea amândurora minţile. Cu siguranţă nu puteau să-l bată pe spate şi să-l felicite. Să fi încercat oare să-l compătimească pentru durerea provocată de moartea lui Drake, să-l consoleze, *când el fusese cauza?* Adevărul era că Will îi speriase. Oare ce părere avea acum despre ceea ce făcuse? Nu numai că mâinile îi erau pătate cu sânge, fiindcă trăsese şi omorâse o altă fiinţă umană, dar aceasta fusese

Drake... unul dintre ei... apărătorul şi prietenul lor... prietenul *lui.*

Chester o privi apoi cercetător pe Elliott, întrebându-se din nou cum se descurca ea cu mâhnirea. După scurtul moment în care se arătase vulnerabilă, fata părea să-şi fi revenit şi să se fi cufundat cu totul în sarcina dificilă de a avea grijă de ei. Gândurile lui Chester se întrerupseră când Elliott scoase homarul de noapte din sac şi îl aruncă pe nisip. Era la fel de vioi ca în momentul în care îl prinsese, iar ea trebui să-şi pună piciorul pe el, ca să îl împiedice să evadeze spre mare.

Chester îl văzu pe Will că se apropie. Mişcările îi erau cumva încetinite, ca şi cum nu se trezise încă de-a binelea. Era ud fleaşcă şi arăta pur şi simplu groaznic. Nu reuşise să se spele prea bine pe faţă. Sub ochi, pe frunte şi pe gât îi rămăseseră pete mari de negreală, iar părul său alb era şi el împestriţat de smocuri înnegrite. În alte împrejurări, Chester ar fi glumit, spunându-i lui

Will că seamănă incredibil de mult cu un urs panda. Însă nu era nici momentul şi nici locul pentru glume.

Will se opri la câţiva metri depărtare, străduindu-se să nu-i privească în ochi pe niciunul dintre ei. Îşi lăsă capul în jos, ca şi cum şi-ar fi examinat picioarele. Începu să se scarpine în palmă cu arătătorul celeilalte mâini, încercând parcă să cureţe ceva cu unghia.

— Ce-am făcut? zise el.

Era greu să înţelegi ce spune; vorbea împleticit, de parcă avea gura amorţită, şi îşi zgâria încontinuu palma.

— Încetează! îi zise Elliott tăios.

Băiatul se opri din scărpinat şi îşi lăsă braţele să atârne pe lângă corp, cu umerii aduşi şi capul plecat.

Chester văzu cum o picătură de apă se desprinde de pe faţa lui Will şi străluceşte fugar în lumina lanternei, dar n-ar fi putut spune dacă era o lacrimă sau doar apă de mare, cu care prietenul său încercase să se spele.

— Uită-te la mine! îi porunci Elliott.

Will nu se clinti.

— Ţi-am spus *să te uiţi* la mine!

Will îşi ridică privirea, uitându-se ameţit la Elliott.

— Aşa-i mai bine. Acum, hai să lămurim un lucru... Nu ne-am făcut decât datoria, îi spuse ea hotărât, apoi îşi îndulci vocea. Eu nu mă mai gândesc la asta... ar trebui să faci şi tu la fel. O să avem, mai târziu, o mulţime de timp pentru asta.

— Eu..., bâigui Will, clătinând încet din cap.

— Nu, lasă... ascultă-mă, a trebuit să tragi tu, fiindcă eu n-aş fi putut. Eu i-am înşelat aşteptările lui Drake, dar tu ai fost la înălţime. Ai făcut ceea ce trebuia făcut în momentul acela... pentru el.

— Bine, răspunse băiatul într-un târziu, dar cuvântul aproape că se pierdu într-un oftat. Ai spus ceva despre cină? continuă el, după o pauză lungă.

Era evident că se străduia din răsputeri să se adune, dar disperarea îi era întipărită adânc în ochii încondeiaţi de praf.

— Cum te simţi? întrebă fata, aducându-şi aminte că trebuia să facă ceva şi cu homarul de noapte pe care îşi pusese piciorul – şi încă repede, fiindcă animalul era pe punctul să scape, fiindcă săpa cu înotătoarele în nisip, în încercarea sa disperată de a-şi croi drum înapoi către apă.

— Vraişte, zise el. Capul nu-mi mai bâzâie, dar îmi simt stomacul ca şi cum abia m-aş fi dat jos dintr-un *montagne-russe.*

— Îţi trebuie nişte hrană caldă, zise ea, ridicându-şi piciorul de pe homarul de noapte şi scoţându-şi repede cuţitul.

Apendicele de sub burta vietăţii se agitau, semănând cu două antene de televiziune care prinseseră brusc viaţă.

Se scurse un moment de tăcere, în care Will păru că evaluează ceea ce vede, şi apoi strigă:

— *Anomalocaris canadensis!*

Spre marea surpriză a tuturor, purtarea lui se transformă cât ai clipi. Deveni brusc foarte emoţionat, sărind în sus şi în jos şi dând din mâini.

Elliott întoarse homarul de noapte pe spate şi îşi aşeză vârful cuţitului la intersecţia a două segmente de pe abdomenul său plat.

— Hei! ţipă Will. Nu!

Întinse o mână, ca şi cum ar fi încercat s-o împiedice pe Elliott să omoare homarul, dar fata se mişcă prea repede. Îşi împinse cuţitul printre segmente, iar apendicele se liniştiră brusc.

— Nu! strigă el din nou. Cum ai putut să faci una ca asta? E un Anomalocaris!

Făcu un pas spre ea, cu mâinile întinse.

— Nu te apropia, îl preveni ea, ridicându-şi cuţitul, sau te spintec şi pe tine!

— Dar... e o fosilă... vreau să spun... a dispărut... adică am văzut un exemplar fosilizat... e DISPĂRUT, ţipă Will, devenind din ce în ce mai agitat, fiindcă niciunul dintre tovarăşii săi nu părea să înţeleagă sau să-i pese câtuşi de puţin de ceea ce încerca el să le spună.

— Serios? Mie nu mi se pare că ar fi chiar atât de... dispărut, zise Elliott, decapitând animalul mort sub privirile îngrozite ale băiatului, ca şi cum ar fi vrut să-l ia peste picior.

— Chiar nu-ţi dai seama cât e de important? Nu poţi să-i omori! Pe restul te rog să-i laşi în pace!

Observă şi al doilea sac şi încetă să mai strige, continuând să bombăne, de parcă ar fi ştiut că n-avea cum s-o convingă pe Elliott.

— Will, nu mai fi aşa de bou! În celălalt sac sunt doar scoici. În orice caz, Elliott susţine că sunt o mulţime de homari din ăştia în apa de colo, zise Chester, încercând să îl lămurească şi arătând cu degetul către mare.

— Da, dar...!

Expresia exasperată de pe faţa lui Elliott se dovedi de ajuns pentru a-l face pe Will să se mai gândească o dată înainte de a

continua cu protestele. Îşi muşcă buza, privind oripilat la bietul Anomalocaris, care zăcea mort în faţa lui.

— A fost cel mai mare prădător care a cutreierat mările la vremea lui... un T. Rex al Cambrianului, murmură Will cu tristeţe. A dispărut de mai bine de cinci sute cincizeci de milioane de ani.

Will se minună însă la fel de tare când Elliott scoase din celălalt sac moluştele, cum le numise ea.

— Unghiile Diavolului! exclamă Will. *Gryphaea arcuata.* Am o cutie întreagă acasă. Le-am găsit împreună cu tata, la Lyme Regis... dar alea erau doar fosile!

Curând, cu Anomalocaris rotindu-se deasupra flăcărilor, Elliott, Cal şi Chester se aşezară în jurul proţapului preistoric, în timp ce Will schiţa o Unghie a Diavolului pentru care se milogise pe lângă Elliott să o lase în viaţă. Fraţii şi surorile acesteia (sau poate ambele – de vreme ce Will nu îşi prea putea aminti dacă nu cumva erau hermafrodiţi) nu fuseseră la fel de norocoşi şi acum sfârâiau încetişor, băgaţi în spuza de la marginea focului.

Will vorbea singur şi zâmbea dement, cu acea concentrare pe care ar fi avut-o un băieţel când cercetează un cărăbuş prins în grădina din spatele casei.

— Da, o cochilie tare groasă... şi ia uite şi inelele de creştere... iar ăsta e capacul, zise Will, ciocănind uşor cu creionul într-un disc din partea cea mai lată a cochiliei.

Când îşi ridică privirea, văzu că toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui.

— E aşa de grozav! Ştiaţi că ăsta a fost predecesorul stridiilor?

— Drake mi-a spus ceva despre chestia asta. Lui îi plăceau crude, comentă Elliott pe un ton natural, aşezând mai bine Anomalocarisul deasupra flăcării.

— Nu-i aşa că niciunul dintre voi n-are nici cea mai mică idee despre cât de importantă e descoperirea acestor animale? izbucni Will, supărat din nou de lipsa lor totală de interes. Cum naiba vă trece prin minte să-i mâncaţi?

— Dacă tu nu vrei, Will, iau eu şi porţia ta, se oferi Cal din vârful buzelor şi se întoarse către Chester. Auzi, ce-i aia o *stridie?*

În timp ce mâncarea se rumenea, Elliott aduse vorba despre coridorul bizar cu celule închise, pe care îl văzuse împreună cu Cal, în Cazemată. Era evident că o preocupa subiectul acela şi simţea nevoia să vorbească despre el.

— Aflaserăm că există o zonă de carantină, dar nu ştiam nici unde era, nici la ce foloseşte.

— Aşa a zis şi Drake, dar cum aţi auzit totuşi de ea? întrebă Will.

— De la un contact, zise Elliott, plecându-şi iute privirea.

Will ar fi putut jura că zărise în ochii ei o scânteie de nelinişte, dar îşi spuse că, probabil, aceasta se datora şocului pe care-l avusese când descoperise celulele.

— Deci toţi oamenii dinăuntru erau morţi, zise Chester.

— Toţi, cu excepţia unuia singur, preciză Elliott. Era un proscris.

— Ceilalţi erau colonişti, adăugă Cal. Era evident, după felul în care erau îmbrăcaţi.

— Dar de ce şi-au dat nenorociţii ăştia de Styx atâta osteneală ca să aducă nişte colonişti tocmai aici, doar pentru a-i putea ucide aşa? întrebă Chester.

— Nu ştiu, ridică Elliott din umeri. Adâncurile au fost folosite întotdeauna ca teren de încercare – asta nu-i o noutate – dar, după toate aparenţele, se pune la cale ceva cu adevărat important. Speranţa lui Drake era că voi trei ne-aţi putea ajuta să le vârâm beţe în roate, ca să zădărnicim planul Capetelor Negre. Îşi spunea speranţa mai ales în ăsta de-aici.

Fata se strâmbă şi privi spre Will, care se uita încă oripilat la bietul Anomalocaris din frigare.

— Nu sunt prea sigură că Drake a crezut însă cu adevărat treaba asta.

Scoase ţepuşa din flăcări şi aşeză animalul fript pe nisip. Îşi folosi apoi cuţitul pentru a desprinde unul dintre segmentele de pe abdomen şi scobi uşor în interior.

— E gata, anunţă ea.

— O, minunat, zise Will înnegurat.

Cu toate acestea, când se împărţi hrana, Will capitulă. Îşi lăsă jurnalul deoparte şi începu să mănânce deopotrivă cu ceilalţi, la început în silă, dar apoi devorându-l cu lăcomie. La un moment dat, îi dădu chiar dreptate lui Chester, care susţinea că Anomalocarisul era foarte asemănător cu homarul din Suprasol. Unghiile Diavolului se dovediră cu totul altceva, iar băieţii se strâmbară, încercând din răsputeri să le mestece.

— Hmmm. Interesant, comentă Will, după ce înghiţi prima gură, gândindu-se că era unul dintre foarte puţinii oameni de pe Pământ care se ospăta din animale dispărute.

Se imagină mâncând un burger de pasăre Dodo şi zâmbi stingherit.

— Da, un grătar cu adevărat grozav, râse Chester, întinzându-şi picioarele. Parc-am fi din nou acasă.

Will îl aprobă cu un semn din cap.

Palele înviorătoare de vânt şi trosnetele focului pe cale să se stingă, amestecate cu foşnetul valurilor şi cu gustul de fructe de mare din gură, îi făcură pe Chester şi pe Will să simtă un dor cumplit de casă. Toate elementele acelea le aduceau aminte de momentele lipsite de griji pe care le petrecuseră la suprafaţă – poate o excursie din timpul unei vacanţe sau o petrecere pe plajă, într-o seară de vară (cu toate că familia lui Will mersese doar rareori în asemenea excursii, oricum nu toţi patru, împreună, băiatul se simţea încă mişcat de amintirile acelea).

Cu cât încercau însă să pretindă că totul era ca *acasă,* cu atât realizau mai mult că lucrurile nu stăteau deloc aşa şi că se aflau de fapt într-un loc straniu şi periculos, în care supravieţuirea până în ziua următoare putea depinde de un amănunt oarecare. Încercând să-şi înăbuşe aceste sentimente, începură să sporovăiască vrute şi nevrute, evitând cu grijă subiectul morţii lui Drake. Conversaţia se domoli curând, fiecare dintre ei cufundându-se în propriile gânduri, în timp ce-şi mânca porţia în tăcere.

Elliott îşi luase mâncarea şi se dusese la marginea apei; din când în când, îşi ridica puşca pentru a scruta plajele din depărtare.

— O-oo, zise Cal, iar Will şi Chester se întoarseră către fată.

Ea se sculase în picioare, lăsându-şi mâncarea să-i alunece din poală. Rămase nemişcată o vreme, cu puşca fixată asupra unei ţinte invizibile.

— E timpul să mergem! le strigă ea, ţinându-şi încă ochiul lipit de lunetă.

— Ai văzut ceva? întrebă Will.

— Da, am prins o strălucire scurtă... Am sperat să avem mai mult răgaz până să ajungă să ne caute pe plajă... e probabil o patrulă de avangardă.

Chester îşi înghiţi zgomotos dumicatul.

Capitolul treizeci şi şapte

— Tâmpit, animal tâmpit! strigă Sarah, zgâriindu-se în timp ce trecea printre plantele suculente, în urma lui Bartleby, care trăgea de lesă ca niciodată până atunci.

Nu exista absolut niciun dubiu că prinsese o urmă proaspătă a băieţilor – asta era vestea bună. Vestea proastă era că animalul devenea din ce în ce mai sălbatic şi mai de nestăpânit, o dată sau de două ori Sarah fiind convinsă că e gata s-o atace şi pe ea.

— Mergi mai încet! strigă ea.

Lesa plesni scurt şi deveni deodată moale, aşa încât Sarah îşi pierdu echilibrul şi căzu lată pe spate. Lanterna îi alunecă din mână, zbură prin aer şi apoi începu să se rostogolească printre plante. În căderea ei, butonul fu apăsat şi ajunse la cea mai mare intensitate luminoasă. Raze orbitoare de lumină galbenă străbătură coroanele copacilor înalţi din spatele ei, în licăriri intermitente despre care ştia că sunt vizibile de la kilometri întregi. Nici dacă ar fi vrut să-şi anunţe prezenţa cu surle şi trâmbiţe, n-ar fi reuşit mai bine decât scăpând lanterna din mână.

Era ostenită şi nu reuşi să se mişte preţ de câteva secunde lungi. Se târî apoi repede spre lanternă şi se aruncă deasupra ei, ca să-i ascundă lumina. Rămase aşa, pe burtă, gâfâind şi blestemând. *Nu era decât o nenorocită de amatoare!* Îi venea să ţipe de necaz, dar ştia că asta n-ar fi îmbunătăţit deloc lucrurile. Ba dimpotrivă.

Acoperind încă lanterna cu trupul, o reglă din nou pe o intensitate joasă, înainte de a-şi îndrepta atenţia către rămăşiţele lesei de piele, încă înfăşurată pe mână. Capătul de unde se rupsese era ros şi neregulat şi, examinându-l mai bine, Sarah îşi dădu seama că e plin de urme de colţi – Bartleby îl muşcase rapid, când ea nu fusese atentă. *Ce motan isteţ!* Dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe ea însăşi, probabil că l-ar fi apreciat pe motan pentru iscusinţă.

Ultima dată îi mai zărise doar spinarea, în timp ce picioarele i se mişcau cu o viteză incredibilă, aruncând în urmă frunze. Cât ai clipi, dispăruse în întuneric.

— Pisică afurisită! îşi mai zise ea, ocărându-l pe Bartleby în toate felurile.

Ştia că animalul se depărtase considerabil, având în vedere viteza cu care alerga, şi că ideea că ar fi putut găsi o cale prin care

să-l aducă înapoi era doar o glumă bună. Îşi pierduse singurul mod de a-i găsi pe Will şi pe Cal.

— Pisică afurisită! mai zise ea o dată, cu mai multă disperare, ascultând cu atenţie zgomotul valurilor.

N-avea altceva de făcut decât să meargă pe lângă mal, în speranţa că ar putea să o ducă totuşi către ţintă.

Se ridică în picioare şi începu să alerge, rugându-se ca Will să n-o fi apucat într-o cu totul altă direcţie decât cea în care dispăruse Bartleby. Dacă băiatul ar fi luat-o prin zidul hăţişului din stânga ei, ştia că nu avea nici cea mai mică şansă de a-l găsi vreodată.

O jumătate de oră mai târziu, zgomotul valurilor fu acoperit de unul mai puternic, de apă curgătoare. Îşi aminti ceea ce văzuse pe hartă; exista un fel de dig până la o insulă. O apucă spre mare şi zgomotul apei învolburate deveni mai puternic.

Aproape că ajunsese la dig când, de nicăieri, o formă se materializă drept în calea ei. Cât pe-aci să leşine de surpriză. Văzu că e un bărbat. Ajunsese deja pe plajă şi nu era în jur nimic după care să se ascundă – habar n-avea de unde apăruse omul acela. Pradă unei panici teribile, îşi smulse puşca de pe umăr, gata s-o scape din mână din cauza gestului repezit şi neîndemânatic.

Auzi un hohot de râs aspru şi nazal, care-o făcu să împietrească, ţinând puşca într-o poziţie defensivă, oblic în faţa pieptului. Oricum, bărbatul era prea aproape ca ea să mai apuce s-o ridice şi să ochească.

— Ai pierdut ceva? întrebă bărbatul, cu un glas mustind de dispreţ.

Făcu un pas spre ea, iar Sarah ridică puţin lanterna. În lumina ei palidă, reuşi să vadă o faţă brăzdată şi doi ochi încercănaţi.

Era un Limitator.

— Neglijentă, foarte neglijentă, zise el, îndesându-i în mână, cu un gest brutal, o frânghie cu un laţ la capăt.

Se cutremură de frică, neştiind la ce să se mai aştepte. În tren, cu Rebecca alături, lucrurile fuseseră diferite.

În pustietatea aceea, nu-i plăcea deloc ideea de a fi singură cu monştrii aceia – mai ales când ea făcuse ceva care să-i nemulţumească. În sălbăticia întunecoasă, ei erau însăşi legea. Prin minte îi fulgeră gândul că funia pe care o ţinea în mână putea fi doar preludiul intenţiei lor de a o *spânzura.* Oare era vreun joc pe socoteala ei? Poate că aveau s-o execute, fiindcă o considerau incompetentă şi credeau că e o povară. Şi nu prea putea să îi învinovăţească – până atunci, făcuse totul pe dos.

Într-un târziu însă, frica i se risipi. De după picioarele Limitatorului apăru Bartleby, cu celălalt capăt al frânghiei legat strâns în jurul gâtului, cu un laţ, pentru ca animalul să nu mai poată scăpa. Purtarea i se schimbase radical – îşi ţinea docil coada între picioare. Sarah nu-şi dădu seama dacă Limitatorul îl bătuse, dar, orice i-ar fi făcut, motanul era clar speriat de moarte. Când Sarah trase de funie către ea, motanul veni fără a opune nici cea mai mică rezistenţă.

— De aici, preluăm noi acţiunea, se auzi o voce chiar din spatele ei.

Se întoarse repede şi văzu un şir de siluete întunecate, aliniate în urma ei. Erau ceilalţi trei membri ai patrulei. Deşi nu-i mai văzuse deloc de cel puţin o jumătate de zi, probabil că o urmăriseră pas cu pas. Pricepea acum de ce Limitatorii erau renumiţi pentru cum se furişau – se mişcau într-adevăr ca nişte fantome. Şi ea, care-şi închipuise că era artistă!

Sarah îşi drese vocea, stingherită.

— Nu, începu timid, privind în direcţia apei care clipocea în locul de unde începea digul.

Urmări cu privirea linia albă. Prefera să se uite oriunde, dar nu în ochii lor de mort.

— O să-l pun pe Bartleby pe urme... o să mergem spre insulă... ca să...

— Nu-i nevoie, zise cu o voce oribil de joasă Limitatorul singuratic care îi bloca drumul.

Felul în care îşi şoptise vorbele părea mult mai ameninţător decât dacă i-ar fi lătrat un ordin. Îi putea simţi mânia provocată de faptul că îndrăznise să nu fie de acord cu el. Bărbatul îşi întoarse brusc capul într-o parte şi înapoi – un gest de o violenţă extremă, ca o avanpremieră la ceea ce ar fi putut urma, dacă ea ar fi continuat să i se opună.

— Ai făcut deja destule, murmură el.

Cuvintele fuseseră rostite în aşa fel încât Sarah nu se îndoi că sensul lor era dispreţuitor.

— Dar Rebecca a spus..., mai încercă Sarah, conştientă că ar fi putut fi ultimele cuvinte pe care le rostea.

— Lasă asta în seama noastră, mârâi unul dintre Limitatorii din spate, care o apucă de partea superioară a braţului şi o strânse atât de dureros, încât îi veni să se smulgă din mâna lui.

N-o făcu însă, refuzând să se întoarcă şi să-l privească în ochi. Toţi trei stăteau acum foarte aproape de ea. Era sigură că unul dintre ei îi atinsese în treacăt celălalt braţ şi aproape că le putea

simţi respiraţiile în ceafa. Nu prea voia să recunoască, dar era foarte speriată. În minte îi apăru deodată o imagine vie, a Limitatorilor care îi tăiau gâtul, lăsând-o să moară acolo, pe plajă.

— Am înţeles, zise ea abia şoptit, iar mâna care îi strivea braţul îşi domoli puţin strânsoarea, fără să-i dea drumul.

Îşi coborî capul în piept, urându-se deja fiindcă nu putuse să îi înfrunte. Era mai bine totuşi să le cânte în strună, se gândi ea, decât să fie executată. Dacă misiunea lor ar fi reuşit şi îl capturau pe Will în viaţă, ar fi putut avea o şansă să afle mai multe amănunte despre moartea lui Tam. Rebecca îi promisese lui Sarah că o să-i dea ocazia să-l termine pe Will cu mâinile ei – asta însemna că o să aibă ceva timp să stea de vorbă cu el. Nu era însă momentul cel mai potrivit pentru a discuta cu sălbaticii aceia despre înţelegerea ei cu Rebecca.

— Continuă să mergi pe coastă. Proscrişii ar putea avea şi alt mijloc de a părăsi insula, îi şopti la ureche unul dintre Limitatorii aflaţi în spatele ei.

Mâna de pe braţ îi dădu un ghiont şi se trezi împleticindu-se câţiva paşi. Când reuşi să îşi recapete echilibrul, constată că soldaţii dispăruseră fără urmă. Era din nou singură şi nu simţea decât o adiere de vânt care îi răcorea faţa şi un sentiment zdrobitor de ruşine şi de eşec. Când se gândea la cei patru soldaţi care plecaseră fără ea, o senzaţie de gol absolut i se cuibărea în stomac, chinuind-o. Dar n-ar fi putut face nimic. Ar fi fost o prostie să continue să le reziste. O prostie mortală.

O luă încet în lungul ţărmului, impunându-şi să nu se oprească, atunci când trecu pe lângă dig. Şi-ar fi forţat norocul dacă i-ar fi urmat pe soldaţi. Îşi îngădui totuşi o privire scurtă în lungul liniei alburii din apă. Deşi nu putea să-i vadă pe niciunul dintre Limitatori, ar fi putut pune pariu că unul dintre ei rămăsese în urmă pentru a se asigura că ea le respectă ordinele. Nu avea altceva de făcut decât să meargă aşa cum îi spuseseră, deşi ştia că asta nu era decât o pierdere de vreme. Will se afla pe insulă – intrase singur într-o capcană fără nicio cale de scăpare –, iar ea fusese foarte, foarte aproape să îl prindă.

— Mişcă! se răsti ea inutil la Bartleby. E numai vina ta!

Smuci nervoasă de frânghie. Animalul o urmă cuminte, dar capul îi rămase aţintit spre dig şi scânci. Şi el ştia la fel de bine ca şi ea că merg într-o direcţie total greşită.

Capitolul treizeci şi opt

Iluzia unei cărări care traversează o cavernă. O fâşie îngustă care se distingea cu greu prin pietriş. Era posibil să se fi format în mod natural... Dr. Burrows nu era sigur.

Privi mai atent şi... uite!... da!... Reuşi să vadă dalele late, aşezate cu grijă cap la cap. Începu să scobească pietrişul cu vârful bocancului, scoţând la iveală despărţiturile dintre ele. Erau la intervale regulate. Nu încăpea nicio îndoială că nu era un fenomen natural... şi, după ce mai parcurse o bucată de drum, zări un şir mic de trepte. Le urmă şi se opri. Observă că drumul acela părea să se continue în depărtare, dar începu să privească împrejurimile, întâi de o parte a cărării şi apoi de cealaltă. Descoperi că pe ambele margini ale drumului se găseau pietre cioplite ce se ridicau falnic din pământ.

— Da! Astea au fost cu siguranţă cioplite de oameni, murmură el.

Observă apoi că blocurile de piatră erau aranjate în linii. Se aplecă pentru a le examina mai bine. Nu, nu în *linii,* ci în *pătrate.*

— Structuri rectilinii! exclamă dr. Burrows, din ce în ce mai emoţionat. Sunt ruine!

Îşi scoase de la cingătoare ciocanul cu mâner albastru şi se abătu de pe cărare, privind surescitat la pământul pe care călca.

— Fundaţii?

Se aplecă să pipăie blocurile regulate de piatră, ştergându-le de praf şi folosind vârful ciocanului pentru a îndepărta bucăţile mai mari de piatră spartă. Dădu afirmativ din cap, răspunzându-şi astfel la întrebare, iar faţa sa mânjită de praf se lumină de un zâmbet.

— Nu e nicio îndoială că astea sunt într-adevăr fundaţii. Se ridică şi se îndreptă de spate şi apoi văzu şi mai multe dreptunghiuri, prelungindu-se până departe, în întuneric. Oare aici o fi fost odinioară *o aşezare?* Privind însă şi mai mult în caverna aceea imensă, încercă să-şi facă o idee asupra dimensiunilor câmpului de ruine pe care îl descoperise. Nu, a fost mult mai mare. Mai degrabă un *oraş!*

Îşi puse din nou ciocanul la brâu şi îşi şterse fruntea. Căldura era aproape insuportabilă şi, de undeva de aproape, se auzea şipotul unei ape. Fâşii lungi de abur brăzdau aerul, alunecând uşor una peste alta, de parcă ar fi fost nişte şerpi groşi filmaţi cu

încetinitorul. Doi lilieci mici trecură iute pe lângă el, destrămând fuioarele de abur cu bătaia rapidă a aripilor lor.

Căpuşa gigantică îşi clănţănea încet mandibulele, aşteptându-l să se întoarcă pe cărare, ca un câine bine dresat. Păruse destul de hotărâtă să-l urmeze pe ultimii câţiva kilometri pe care îi parcursese în caverna aceea imensă. Deşi dr. Burrows aprecia compania arătării aceleia, nu-şi făcea iluzii cu privire la motivele ei. Mai dorea o porţie din mâncarea lui.

Descoperirea care-i permisese să citească limba veche a oamenilor care locuiseră odinioară în locurile acelea îl făcuse şi mai dornic de a afla cât mai multe despre aceştia. Acum ar fi trebuit să găsească doar câteva artefacte, care să-i permită să-şi facă o idee asupra modului lor de viaţă. Începu să bâjbâie printre fundaţii, căutând orice l-ar fi putut ajuta, când auzi deodată un sunet ciudat care tulbură liniştea întregii caverne. Era un scârţâit strident, care părea că se loveşte de toţi pereţii. Apoi, imediat, un fâşâit sonor, sfârşit cu un *vuf.* Părea că vine de undeva de deasupra.

Căpuşa gigantică rămase nemişcată, ca o statuie.

— Ce naiba...? se miră dr. Burrows.

Privi în sus, dar nu reuşi să-şi dea seama ce anume scotea sunetul acela. Abia atunci realiză că nu putea vedea tavanul cavernei. Era ca şi cum ar fi stat pe fundul unei crevase imense. Fusese atât de preocupat de descoperirea ruinelor, încât uitase să inspecteze atent împrejurimile.

Îşi mută încet globul luminos, până când ajunse să-l ridice deasupra capului. Lumina palidă reuşi să-i dea doar o idee vagă despre dimensiunile imense ale spaţiului în care se afla, dezvăluindu-i suprafeţele verticale ale pereţilor de piatră care mărgineau caverna. Aveau o textură asemănătoare cu a pralinelor şi dispăreau undeva în întuneric. Culoarea era şi ea precum cea a ciocolatei, doar că roca părea să aibă o nuanţă mai deschisă de maro. Privat de atâta vreme de ciocolata pe care o adora de-a dreptul şi din care se înfrupta adesea pe vremea când îşi ducea viaţa obişnuită din Highfield, dr. Burrows se trezi că începe să saliveze abundent. Imediat, realiză şi cât de fenomenal de înfometat era – proviziile pe care i le dăduseră coproliţii nu erau deloc apetisante, nici prea îndestulătoare.

Fâşâitul se auzi din nou, alungându-i gândurile de la orice mâncare. De data asta se auzise mai de aproape şi mult mai tare. Simţi cum se deplasează o masă imensă de aer, trecând peste el şi răcorindu-i faţa – prin cavernă se mişca un obiect foarte mare. Îşi

coborî repede mâna în care ţinea globul luminos şi, adăpostindu-l în pumn, îl îndreptă către pământ.

Cu un nod de frică în capul pieptului, se luptă din greu cu impulsul de a o lua la fugă, rămânând în schimb absolut nemişcat printre blocurile de piatră. Era în câmp deschis şi nimic din ceea ce vedea prin apropiere nu-i putea oferi vreun ascunziş. Era teribil de expus. Dr. Burrows mai privi o dată către căpuşă. Stătea atât de nemişcată, încât îi trebui ceva timp ca s-o localizeze, deşi ştia că se oprise pe cărare. Îşi spuse că, evident, comportamentul său era unul defensiv – creatura încerca să se facă nevăzută. Aşadar, raţionă el în continuare, indiferent ce se învârtea pe deasupra lor, era mai mult ca sigur un fenomen de care trebuia să se teamă. Dacă un acarian monstruos, de dimensiunile unui elefant adolescent şi protejat de o platoşă groasă, avea motive să fie speriat, înseamnă că el, unul, se putea considera o ţintă ideală a unui atac. Nu era decât o fleică moale de carne umană, numai bună pentru a fi mâncată.

Vuf.

O umbră imensă se mişcă înainte şi înapoi.

Cu cât se apropia mai mult, cercurile pe care le făcea în aer deveneau din ce în ce mai strânse, ca acelea ale unui uliu.

Ştia că nu putea rămâne în locul în care stătea. În momentul acela, insecta începu să se mişte din nou, îndepărtându-se înnebunită de locul în care dr. Burrows presupunea că este poteca. Bărbatul şovăi un moment, apoi se năpusti după căpuşă, împiedicându-se de fundaţie şi şchiopătând peste terenul accidentat. Pietrele îi muşcau adânc din piele când se strecura şi sărea printre ele, ca într-o cursă de obstacole pe care o alerga legat la ochi. Reuşi totuşi să nu cadă.

Vuf.

Era aproape deasupra lui. Scoase un strigăt stins, fluturându-şi braţele deasupra capului în timp ce fugea, într-un gest de apărare.

Oare ce Dumnezeu mă urmăreşte? Vreun prădător înaripat? Plonjează spre mine ca o imensă pasăre de pradă?

Ajunsese din nou pe potecă şi nu-i veni să creadă cât de repede se putea mişca acarianul, care alerga folosindu-se de toate cele şase picioare. Abia dacă-l mai vedea, undeva înaintea lui, şi, dacă nu ar fi fost urma aceea vagă a unui drum, era convins că s-ar fi rătăcit. Dar încotro se îndreptau acarianul şi poteca?

Vuf. Vuf

— Cristoase! urlă el, aruncându-se la pământ.

Simţi pe faţă o pală de vânt cald, iscată de bătaia unor aripi întunecate. *A fost cât pe-aci!* Rămase în patru labe şi începu să îşi rotească înnebunit capul, pentru a vedea ce anume îl atacă. Era convins că creatura se învârtea în cerc undeva deasupra lui, dar nu foarte departe, şi că avea să atace din nou, pentru a-l ucide.

Oare aşa o să fie sfârşitul? Voi fi spintecat de o bestie zburătoare subterană?

Imaginaţia aproape că i-o luase razna din cauza încercării de a-şi imagina cum putea arăta creatura aceea. O porni iarăşi la drum, târându-se în patru labe ca nebunul. Trebuia să găsească o ascunzătoare şi asta cât mai repede.

Cu capul plecat, se pomeni că se izbeşte în ceva solid. Căzu pe burtă, pe jumătate paralizat de durere, dar încercă imediat să vadă de ce anume se ciocnise. Era încă pe cărare, aşa încât presupuse că acarianul gigantic dispăruse undeva. Ajunsese la peretele cavernei, cam atât putea să-şi dea seama. Şi totuşi parcă mai era ceva. În faţa lui se contura o intrare cioplită în stâncă, cu un lintou bine definit, la vreo douăzeci de metri înălţime.

Scoase un strigăt de uşurare, îndrăznind să spere că găsise o ascunzătoare sigură. Începu să se târască din nou, spunându-şi mereu că e important să se ţină cât mai aproape de pământ. Pietrele peste care înainta cu greu îi juleau genunchii şi coatele, lăsându-i urme adânci în palmă. Nu se opri însă decât atunci când îşi dădu seama că nu mai auzise sunetul zburătoarei de vreo câteva secunde bune. *Oare era în siguranţă?*

Se lăsă la pământ şi apoi se ghemui, strângându-şi genunchii cu braţele, incapabil să îşi reprime un tremur puternic. Era o reacţie întârziată provocată de teroarea cumplită pe care o resimţise şi constată că pur şi simplu nu era în stare să se oprească din tremurat, în ciuda faptului că totul era acum nemişcat şi calm. Colac peste pupăză, se pomeni şi cu o criză acută de sughiţ, fiecare provocându-i un spasm al întregului corp. După câteva minute, reuşi să se întindă şi, încă sughiţând, se rostogoli pe o parte. Odată ajuns în poziţia aceasta, trase de câteva ori aer în piept, relaxându-şi încet degetele ţepene încleştate în jurul globului luminos. Îşi drese glasul şi murmură:

— Da, da, da, *hâc!*

Parcă ruşinat de reacţia sa, se ridică repede în picioare ca să privească în jur. Era într-un spaţiu închis, ale cărui dimensiuni nu le putea încă percepe, dar în care vedea două rânduri de coloane mari, aliniate de-o parte şi de alta, sculptate din aceeaşi piatră

maronie precum caverna din care venise. Ochii i se măriră de uimire.

— Ce naib... *hâc?*

Elliott îi conducea pe băieţi prin mijlocul insulei. În unele locuri, vegetaţia era atât de deasă, încât fata trebuia să-şi folosească maceta pentru a-şi croi drum. Mergând în şir indian în urma ei, băieţii se apărau unul pe celălalt, asigurându-se că ramurile elastice ale plantelor suculente înalte, dar şi cele mai joase ale copacilor nu zvâcnesc înapoi, pentru a-l lovi pe cel care venea din urmă. Aerul era rarefiat, iar băieţii se treziră repede lac de sudoare şi ducând dorul spaţiilor deschise şi adierilor blânde de pe plajă.

În ciuda acestor lucruri, Will era destul de binedispus. Era încântat, fiindcă i se părea că formează din nou o echipă, în care fiecare avea grijă de toţi ceilalţi. Spera din toată inima că neînţelegerile pe care le avusese cu Chester ţineau de acum de domeniul trecutului şi că prietenia lor urma să redevină ce fusese odată. Mai presus de toate însă, îi era recunoscător lui Elliott că îi luase locul lui Drake, asumându-şi responsabilitatea de a-i conduce. Nu se îndoia că era capabilă să joace rolul acela.

În timp ce mergeau, Will auzi câteva sunete: strigăte animalice aspre şi chiar un fel de clănţănit înfundat. Încercă zadarnic să le localizeze sursa, uitându-se peste tot în jurul lui şi apoi în sus, printre ramurile copacilor imenşi, dar nu reuşi să distingă absolut nimic. Ar fi dat orice să se poată opri şi cerceta aşa cum se cuvenea locurile acelea. Se afla în mijlocul unei jungle primordiale, care ar fi putut fi plină de tot felul de creaturi fantastice.

Ajunseră curând într-un luminiş, iar Will se folosi de ocazie pentru a mai privi o dată vegetaţia sălbatică, rugându-se să zărească măcar vreunul dintre animalele de acolo. Nu se putea abţine să nu îşi imagineze minunăţiile care ar fi putut fi la doar o aruncătură de băţ.

Atunci, pe când privea în urmă, dintre tulpinile plantelor suculente ţâşniră două animale care se opriră la marginea luminişului. Will le privi cu atenţie – nu era sigur dacă erau păsări sau reptile, dar semănau cu doi pui de găină, proaspăt jumuliţi, cu gâturi zdravene şi ciocuri mici, fioroase. Ca două babe care se plâng una alteia, animalele comunicară între ele, folosind atât sunetele aspre, cât şi clănţănitul înfundat pe care Will le auzise mai înainte. Animalele se întoarseră şi dispărură în hăţiş, bătând din nişte aripi ciunte, de care atârnau câteva petece smotocite de

blană sau poate niscaiva pene. Dezamăgirea lui Will era aproape tangibilă. Ce mai creaturi exotice descoperise şi el!

Elliott îi conduse pe o cărare, pe care o urmară până când Will îl auzi pe Chester undeva în faţa lui.

— Marea! zise el simplu.

Se adunară în jurul lui Elliott, ghemuindu-se printre tufişuri. În faţa lor se vedea o plajă, de dincolo de care puteau auzi din nou zgomotul valurilor mării. Aşteptau ca fata să le spună ce aveau de făcut în continuare.

— Arată exact ca plaja de pe care am plecat, zise Cal. Să nu îmi spui că ne-am învârtit în cerc? o chestionă el indignat pe Elliott, ştergându-şi sudoarea de pe faţă.

— Nu e aceeaşi plajă, îl informă ea pe un ton rece.

— Bun, şi acum unde o să mergem? întrebă el, încruntându-se şi întinzându-şi gâtul, ca să vadă mai bine într-o parte şi în cealaltă a malului.

Fata întinse un deget spre mare, în direcţia valurilor care se spărgeau de ţărm.

— Deci ne aflăm pe o insulă şi singura..., începu Will.

— ...cale de a veni şi de a pleca de pe ea este digul, îi termină Elliott propoziţia. Şi pun pariu cu voi că, în momentul ăsta, Capetele Negre adulmecă în jurul rămăşiţelor focului nostru de tabără, zise ea.

Peste întreg grupul coborî o tăcere grea, până când Chester îngăimă, abia şoptit:

— Ăăă... o să trebuiască deci să înotăm?

Capitolul treizeci şi nouă

Se ridică în picioare, clipind des din cauza surprizei. Fusese imediat vrăjit de ceea ce îi dezvăluise la prima vedere spaţiul din jurul lui, iar setea nelimitată de cunoaştere îi alungase imediat toate celelalte griji. Tot atunci, sughiţul îi dispăru cu totul şi dr. Burrows fu acaparat din nou de spiritul exploratorului întreprinzător. Teama sa de bestiile necunoscute şi toate încercările grăbite de a scăpa de ea se topiră imediat.

— Bingo! strigă el.

Dăduse peste un fel de edificiu care, aparent, părea să fi fost sculptat chiar în zidul de piatră al cavernei. Dacă mai era nevoie de încă o dovadă a existenţei rasei aceleia străvechi, atunci tocmai o găsise. Continuă să înainteze, iar globul său luminos îi dezvălui rând după rând de jilţuri de piatră, multe dintre ele sparte de rocile căzute din tavan. Se îndrepta spre partea din faţă a încăperii, în direcţia în care erau orientate jilţurile, când privi întâmplător în sus.

Tavanul era foarte înalt şi părea neted, neatins în mare parte, cu excepţia câtorva zone restrânse unde se prăbuşise. Se roti pe loc, cu globul luminos în mână, şi, la un moment dat, prinse cu coada ochiului ceea ce părea a fi o suprafaţă care reflecta lumina.

— Extraordinar! exclamă el, ridicându-şi mai sus globul, dar razele acestuia abia dacă reuşiră să bată până la vreo douăzeci de metri în faţa lui, unde un cerc părea să reflecte stins strălucirea sferei sale.

— Mai sus... trebuie să ajung mai sus, îşi spuse el, urcându-se pe cea mai apropiată strană de piatră.

Nu era destul de sus, aşa încât se urcă pe spătarul stranei.

Îşi mişcă lumina încet, păstrându-şi cu greu echilibrul pe suprafaţa îngustă a spătarului, dar reuşi să înţeleagă modul în care erau aranjate lucrurile în cavernă. Cercul care reflecta lumina era din aur sau din bronz şi părea să fi fost aplicat cumva prin lipire pe peretele cavernei sau poate chiar să fi fost pictat acolo. Mai privi o dată şi îşi zise cu voce tare:

— Deci avem un cerc gol pe dinăuntru cu... cu... ce-o fi aia din mijloc? Pare să fie... spuse el, forţându-şi ochii şi ridicând pe cât de mult putea globul luminos către tavan, până ajunse să îl ţină doar cu vârfurile degetelor.

Chiar în centrul cercului, sculptat în acelaşi material ce părea metalic, se vedea acum clar un disc solid. Plecând de pe toată

circumferinţa lui, se puteau distinge linii frânte care semănau cu nişte raze.

— Aha, e evident că tu trebuie să reprezinţi… tu eşti *Soarele!* se pronunţă dr. Burrows, încruntându-se însă imediat, fiindcă nu înţelegea. Deci ce-avem noi aici – o rasă subterană care venera suprafaţa Pământului? Oare oamenii ăştia venerau timpurile în care au trăit la suprafaţă?

Privirea îi căzu însă asupra altui amănunt. Îl trecuse la început cu vederea, presupunând că e un fel de stricăciune adusă cercului exterior, dar se părea că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Mai privi o dată şi văzu limpede că pe interiorul cercului mai mare erau reprezentate siluetele stilizate ale unor oameni care mergeau. Nu încăpea nicio îndoială. Erau oameni, desenaţi la intervale egale, ca şi cum ar fi dansat într-o horă imensă.

— Hei, dar voi, băieţi, ce faceţi acolo? Şi voi, şi Soarele vă aflaţi în poziţii anormale! observă el, încruntându-se chiar şi mai mult şi mişcându-şi globul luminos către discul din centrul cercului. Nu ştiu cine v-a făcut, dar v-a aşezat în locuri total nepotrivite!

În ciuda faptului că elementele păreau să fi fost desenate viceversa, dr. Burrows observă că o reprezentare a Pământului ca o sferă, care data încă de pe vremea fenicienilor, implica faptul că autorul desenului era un om incredibil de luminat şi care avea cunoştinţe cu mult înaintea timpului său. Braţul începu să îi obosească în poziţia în care ridicase globul luminos, aşa încât îl coborî pe lângă corp şi apoi sări pe pământ, uimit în continuare de ceea ce văzuse.

— Ajunge cu simbolismul! zise el pufnind şi reluându-şi drumul.

Trecu dincolo de primul rând de strane, iar razele de lumină ale globului îi dezvăluiră ceea ce se afla în faţa fotoliilor cioplite în piatră. I se tăie respiraţia când văzu un podium destul de înalt, pe care stătea un bloc imens de piatră. Se apropie de el şi estimă că blocul avea aproape cincisprezece metri de la un capăt la celălalt şi în jur de un metru şi jumătate înălţime.

— Dar tu ce faci aici? întrebă el, vorbind din nou cu voce tare către umbrele sumbre de lângă el.

Privi înapoi la şirul de strane, la acoperişul de deasupra, cu cercurile sale sculptate, şi apoi contemplă din nou blocul de piatră.

— Avem deci tribune, un basorelief ţipător pe tavan şi mai avem şi-un altar, recapitulă dr. Burrows. Nu încape nicio îndoială… că aici avem de-a face cu un fel de loc dedicat adoraţiei… poate o biserică sau poate un templu.

Interiorul cavernei semăna într-adevăr cu un templu, datorită felului în care fusese aranjat – un spaţiu arhetipal de adoraţie formală, cu un interval între două şiruri de bănci. Iar acum găsise şi altarul care întregea peisajul. Înaintă fără zgomot, iar globul luminos îi dezvălui porţiuni din ce în ce mai mari ale altarului. Se opri pentru a se putea mira de îndemânarea şi iscusinţa cu care fusese realizat; era decorat cu modele geometrice sofisticate şi frumoase, demne de orice sculptor bizantin.

Ridică lumina, pentru a vedea mai bine o porţiune a peretelui aflat chiar în spatele altarului şi care părea să lumineze discret.

— Dumnezeule mare! Uite ce-am găsit!

Respirând repede din cauza nerăbdării, bărbatul se apropie şi mai mult. Era un triptic: trei panouri masive – basoreliefuri –, sculptate pentru a reprezenta nişte imagini. Îşi dădu seama imediat că panourile erau făcute dintr-un cu totul alt material decât piatra ciocolatie care îl înconjura, fiindcă acestea îi reflectau razele luminoase, părând chiar că le adaugă o nuanţă caldă.

Dădu cu piciorul peste o treaptă aflată la baza altarului şi apoi peste alta. Ca şi cum ar fi fost hipnotizat, urcă până în vârful unei scări care avea aproximativ doi metri lăţime. Cele trei panouri se întindeau pe toată lungimea altarului şi fiecare dintre ele părea să aibă cam de două ori înălţimea doctorului Burrows. Cu inima bătându-i nebuneşte din cauza nerăbdării, se apropie de panoul central şi şterse cu grijă praful şi pânzele de păianjen de pe suprafaţa lui. Începu să îl privească, mişcându-şi capul iute, în toate direcţiile.

— Atât de minuţios… cristal şlefuit, se pronunţă el, trecându-şi degetele pe suprafaţa panoului. Eşti chiar frumos, nu-i aşa? Dar oare ce cauţi aici? întrebă el tripticul, apropiindu-şi ochii de acesta până când fruntea îi ajunse la doar câţiva centimetri depărtare. Pe Jupiter, mi se pare că eşti făcut din aur, clătină el din cap a neîncredere, văzând însă limpede strălucirea metalică de dincolo de stratul transparent. Trei panouri imense de *aur,* acoperite cu cristal sculptat. Ce artefact fantastic! Trebuie neapărat să îmi notez descrierea lui.

Deşi perspectiva de a afla ce era sculptat pe panou îl tenta îngrozitor, îşi impuse să se organizeze mai întâi şi reuşi să adune destule surcele pentru foc. Era ultimul lucru de care îşi dorea să se ocupe, dar simţea că e ciudat să îşi folosească globul luminos ca singură sursă de lumină. Se gândi chiar că focul avea să îi permită să vadă panourile în toată splendoarea lor. În câteva minute, reuşi să adune destul material uscat pentru a porni un foc mic în vârful

altarului, iar flăcările începură curând să se ridice fără nicio ezitare.

Cu focul pocnind familiar undeva în spatele său, bărbatul începu să cureţe praful de pe cele trei panouri, folosindu-se de mâneca hainei. Pentru părţile cele mai de sus ale fiecărui panou, utiliză combinezonul albastru, pe care îl flutură energic, uneori trebuind să sară pentru a atinge locurile cele mai îndepărtate.

Strădaniile sale ridicară un nor de praf în aer, iar efortul fizic se dovedi curând a fi mult prea mare pentru starea de slăbiciune în care se afla. Realiză cu uşurare că nu are nevoie să cureţe tot praful; combinată cu lumina focului, curăţenia pe care reuşise deja să o facă îi dezvăluia destul de limpede imaginile de pe panouri.

— Bun. Acum, ia hai să ne uităm niţel la voi trei, anunţă bărbatul şi, cu ciotul de creion ridicat deasupra unei pagini goale a carnetului său, începu să fluiere uşor printre dinţi o melodie ciudată, aşteptând ca praful stârnit de el să se aşeze.

După aceea, adună mai multe vreascuri uscate, pe care le împinse în foc cu vârful bocancului, făcând astfel ca flăcările să crească în înălţime şi se întoarse, hotărât să acorde panoului toată atenţia de care era în stare.

— Mă întreb ce vrei să-mi spui, zise el, aproape flirtând cu panoul din stânga, când păşi chiar în faţa lui.

Bine luminat de flăcările tremurătoare, dr. Burrows văzu imediat că figura centrală a panoului era o siluetă ce purta un fel de parură semănând cu o mitră turtită. Personajul avea un maxilar bine conturat şi nişte sprâncene stufoase, iar postura sa sugera că era o persoană foarte importantă şi puternică – acest lucru era subliniat şi de toiagul lung pe care îl ţinea cu pumnul strâns.

Silueta ocupa cea mai mare parte a panoului şi, pe măsură ce o examina mai atent, dr. Burrows văzu că, de fapt, bărbatul deschidea o procesiune lungă şi şerpuită. Şirul se continua până în depărtare, pierzându-se undeva spre linia orizontului, peste ceea ce părea să fie o câmpie imensă, dar lipsită de orice particularitate de relief. Dr. Burrows îşi apropie şi mai mult capul de panou, plimbându-se în lungul acestuia, abia auzind pocnetele seci ale focului din spatele său. Mai şterse ceva praf de pe personajul principal şi suflă pe suprafaţa şlefuită cu grijă. Fusese cioplită cu mare măiestrie.

— Influenţe egiptene? murmură dr. Burrows, observând câteva similarităţi cu obiecte care datau din perioada pe care o studiase el la universitate.

Făcu un pas înapoi, depărtându-se de panou.

— Deci ce vrei să-mi spui? Încerci să mă convingi că tipul ăsta, care e fără îndoială un mare şmecher... un fel de lider, un personaj precum Moise, îşi conduce probabil poporul într-o călătorie, poate către locul acesta sau... tocmai pe dos, îi duce de aici într-o mişcare ce seamănă cu un fel de exod. Dar de ce? De ce-ai fost atât de important încât cineva şi-a dat atâta osteneală ca să te sculpteze şi apoi te-a părăsit aici, lângă altar?

Murmură o bucată de vreme, rostind la nesfârşit cuvinte ciudate, alese la întâmplare, şi apoi ţocăi zgomotos.

— Nţţţ, nu ai de gând să-mi mai spui nimic, nu-i aşa? Va trebui să port o discuţie şi cu prietenii tăi, dar s-ar putea să mă întorc foarte curând, informă el personajul mut.

Dr. Burrows se răsuci brusc pe călcâie şi se îndreptă către panoul din partea dreaptă a tripticului. În comparaţie cu primul, acesta se dovedi mult mai greu de interpretat. Nu avea nicio imagine singulară, dominantă, pe care dr. Burrows s-o poată folosi ca punct de pornire – era cu mult mai complex şi mult mai greu de înţeles. Cu toate acestea, după ce îl privi o vreme, scăldat de lumina focului, dr. Burrows începu să vadă ce îşi dorea să reprezinte.

— A... deci eşti un peisaj stilizat... câmpuri mănoase... un pârâu peste care trece un pod mic... iar aici ce se întâmplă? bolborosi el, ştergând o porţiune a panoului care se afla chiar în faţa sa. O formă de agricultură... pomi... poate chiar o livadă? Da, cred că asta e. Se dădu în spate, ca să vadă mai bine jumătatea de sus a panoului. Dar oare elementele astea ce-or fi? Curios, foarte curios.

Putea vedea nişte coloane stranii, care coborau din colţul din dreapta-sus peste tot peisajul acela sculptat cu atâta grijă. Se trase lângă panou şi apoi se îndepărtă din nou, încercând din răsputeri să înţeleagă ce anume ar fi putut descrie imaginea aceea. Când realiză în final la ce anume se uita, rămase împietrit pentru câteva momente. Toate coloanele păreau să radieze dintr-un punct în jurul căruia era desenat un cerc.

— Soarele! O, iar dau peste prietenul meu vechi, Soarele! exclamă dr. Burrows. Ce deştept am fost! Arăţi exact ca ăla desenat pe tavan. Sfera era înghesuită într-unul dintre colţuri, iar razele sale frânte se răspândeau peste tot restul imaginii. Deci ce vrei să-mi spui... Îmi arăţi cumva locul spre care figura aceea ca un Moise îşi conducea poporul? Să fi fost un fel de pelerinaj către suprafaţa Pământului? Oare asta să fie?

Merse să mai privească o dată la panoul pe care îl examinase mai întâi.

— Un conducător care îşi aduce poporul către o nirvana idealizată, către Câmpiile Elizee, către Grădina Edenului? Mai privi o dată la panoul din faţa lui. Dar tu reprezinţi suprafaţa Pământului şi Soarele... deci, ce caută o imagine atât de frumoasă într-un loc ca acesta[10], tocmai aici, în inima Pământului? Să fii cumva doar un mijloc de a le reaminti cum e la suprafaţă, o imagine care să împrospăteze memoria unei rase? Eşti cumva o notiţă scrisă pe un imens Post-it subteran? Şi cine sunt oamenii ăştia: oare chiar sunt o cultură dispărută sau sunt strămoşii egiptenilor sau, mai probabil, ai fenicienilor sau... sau poate că adevărul e şi mai fantastic? Clătină din cap. Ar putea fi refugiaţi din Atlantida pierdută? Oare e într-adevăr posibil?

Se opri pentru câteva momente, controlându-se şi dându-şi seama că face mult prea multe supoziţii înainte de a-şi termina investigaţia.

— Dar, indiferent care e mesajul vostru, de ce-ar simţi cineva nevoia să vă pună tocmai aici? Sunteţi de-a dreptul misterioase pentru mine. Chiar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Rostind aceste cuvinte, bărbatul rămase tăcut, muşcându-şi uşor buzele uscate şi crăpate, adâncit în gânduri.

— Poate că tu eşti cheia acestor mistere, murmură el, apropiindu-se de panoul central.

Se dovedi însă curând că era destul de nepregătit pentru ceea ce văzu acolo. În locul în care, după toate legile omeneşti, ar fi trebuit să fie cel mai important dintre cele trei panouri şi în care se aştepta să găsească un lucru cu adevărat impresionant – poate un simbol religios sau o imagine sugestivă, dr. Burrows dădu peste un panou care era de departe cel mai puţin remarcabil din triptic.

— Măi să fie! făcu dr. Burrows.

Imaginea înfăţişa o deschizătură circulară în pământ, cu margini neregulate. Unghiul din care era reprezentată îi permitea să vadă puţin înăuntrul ei, dar nu era mare lucru de văzut, fiindcă în locul acela era desenată doar continuarea pereţilor neregulaţi de stâncă.

— Ah! exclamă el, aplecându-se înainte şi privind atent la câteva siluete umane micuţe, aflate chiar pe marginea găurii aceleia. Deci, indiferent de ce vreţi să-mi spuneţi, ştiu că reprezentaţi toate lucrurile la o scară imensă, nu-i aşa? zise el,

---

[10] Parafrază la o replică celebră din *Alice în Ţara Minunilor,* de Lewis Caroll – *What's a nice kid like you doing in a place like this?*

întinzându-se să şteargă praful de pe siluetele acelea micuţe, nu mai mari decât o furnică.

Continuă să le cureţe, folosindu-şi degetul mare şi descoperind din ce în ce mai multe siluete liliputane, până când se opri brusc şi apoi îşi retrase încet mâna.

Observă că, în partea din stânga a procesiunii, câteva dintre siluetele acelea minuscule aveau mâinile şi picioarele depărtate, ca şi cum s-ar fi aflat în cădere liberă. Păreau să se arunce în deschizătura aceea imensă. Iar când începeau să cadă, deasupra lor pluteau creaturi înaripate ciudate. Dr. Burrows se ridică pe vârfuri şi suflă din răsputeri, încercând din greu să cureţe cât mai mult praf de pe formele acelea înaripate.

— Păi... asta schimbă lucrurile, declară el. Siluetele păreau să aibă corp uman, dar erau îmbrăcate în cămăşi lungi şi largi şi aveau aripi ca de lebădă care le porneau de pe omoplaţi. Îngeri... sau diavoli? se întrebă el cu voce tare.

Făcu apoi câţiva paşi înapoi, având grijă să nu calce în focul care continua să ardă vesel. Cu braţele încrucişate pe piept şi cu bărbia sprijinită într-o mână, bărbatul continuă să privească panoul, fluierând pentru sine o melodie lipsită de ritm.

Deodată, se opri din fluierat.

— Aha! strigă el, amintindu-şi de ceva. Îşi scoase repede din buzunarul de la pantalon harta pe care i-o dăduseră coproliţii şi o desfăcu, ţinându-o apoi desfăşurată în faţa ochilor. Ştiam eu că te-am mai văzut pe undeva.

Pe hartă, la capătul unei linii lungi care reprezenta ceea ce el crezuse a fi un tunel sau un drum şi care avea notate în lungul ei tot felul de simboluri, văzu ceva similar cu imaginea de pe panou, deşi pe hartă era schiţată într-un mod mult mai simplist, cu doar câteva trăsături de creion, faţă de felul artistic în care fusese zugrăvită pe panou. Însă şi pe hartă părea să existe un soi de gaură în Pământ.

— Oare reprezintă acelaşi lucru? se întrebă el cu voce tare.

Se apropie din nou de panoul central şi îl privi cu atenţie. La baza acestuia mai era ceva, ceva ce nu observase din cauza unui strat de mucegai, care era acum uscat şi prăfos. Curăţă febril peticul acela de panou şi descoperi un şir de litere cuneiforme.

— Da, exultă el, deschizându-şi imediat carnetul la pagina cu piatra dr. Burrows. Înscrisurile de acolo se potriveau cu cele de pe partea de jos a panoului... ar fi putut să le traducă!

Se aşeză pe coate şi trecu imediat la muncă, examinând inscripţia care era compusă din cinci cuvinte distincte. Se uită de

nenumărate ori la panou şi apoi în carnetul său şi, în timp ce privirea îi oscila în felul acesta, pe faţă îi înflorea un zâmbet satisfăcut. Reuşi să descifreze primul cuvânt: GRADINĂ.

Continuă surescitat şi ochii începură să i se mişte chiar mai repede de la panou la carnet şi apoi iarăşi la panou.

— Haide, haide, încercă el să se mobilizeze. Care e cuvântul următor? Apoi citi din nou.

— DE... nu, nu DE ci A! Şi apoi urmează un cuvânt simplu... LUI.

Respiră adânc şi recapitulă ceea ce descoperi până atunci. Avem deci: GRĂDINĂ A LUI... anunţă el. Se împotmoli însă în următorul cuvânt.

— Gândeşte, gândeşte, gândeşte, repetă el, ciocănindu-se cu degetul în frunte. Adună-te naibii, Burrows, cap sec! mârâi el, supărat că mintea nu îi funcţionează la turaţia ei normală. Care sunt celelalte cuvinte?

Restul inscripţiei nu se lăsa tradus chiar atât de uşor, ceea ce îl umplea de frustrare pe dr. Burrows. Privi către ultima parte a inscripţiei, sperând că ar putea avea noroc şi să intuiască de acolo sensul întregii scrieri.

Chiar în momentul acela, focul străluci cu mai multă putere, consumând o surcică mai groasă, care începu să şuiere sonor. Dr. Burrows prinse ceva cu coada ochiului şi îşi întoarse încet privirea de la panoul central.

Lumina mai puternică a focului îi permitea acum să vadă nişte găuri întunecate care brăzdau toată suprafaţa pereţilor laterali ai templului. O mulţime de găuri!

— Asta e ciudat, murmură el, încruntându-se puţin. Nu le-am observat până acum.

Privi mai atent şi inima păru să-i stea în loc. Nu, nu erau găuri... fiindcă se mişcau. Se întoarse cu spatele către panouri. Strigă tare, din cauza surprizei.

În faţa sa se aflau acum atât de mulţi acarieni imenşi, încât nici nu încercă să înceapă să îi numere. Părea că cel cu care se împrietenise îşi chemase tot neamul, iar acum sute de semeni de-ai săi se adunaseră ca o congregaţie oribilă în interiorul templului. Printre ei se aflau şi giganţi de vreo trei sau patru ori mai mari decât acarianul care îl condusese aici. Erau la fel de mari precum tancurile Sherman. Şi la fel de bine blindaţi.

Ţipătul său agită puternic animalele, care începură să clănţăne din mandibule, ca şi cum l-ar fi aplaudat cu gentileţe. Câteva arătări porniră să înainteze către el, emanând hotărârea aceea

graduală şi inumană pe care o posedă doar insectele. Priveliştea îi îngheţă sângele în vine.

Nu fusese prea alarmat de primul acarian – deşi se străduise să păstreze o distanţă apreciabilă între ei, la început. Nu se simţise ameninţat până atunci, dar situaţia de acum era fundamental diferită. Avea în faţă mult prea mulţi acarieni, care păreau mult prea mari şi al naibii de înfometaţi. Se imagină pe sine în chip de baton imens de salam, invitând la masă creaturile aflate în faţa sa.

Iisuse Cristoase! Iisuse Cristoase! Iisuse Cristoase! îşi repeta mereu în minte.

Unele dintre cele mai mari creaturi, brute cu înfăţişare agresivă, cu carapacele ciobite şi găurite, începură să înainteze mai repede decât celelalte, strivind acarienii mai mici în drumul lor. Era ca şi cum îşi făcuse tabără într-un luminiş din junglă, dar acolo reuşise să deranjeze o familie de rinoceri furioşi. Ştia fără îndoială că situaţia din junglă nu ar fi fost una prea fericită. Asta însemna că nici cea în care se afla acum nu era tocmai o plimbare prin parc.

Îşi înşfăcă rucsacul, îndesând carnetul într-un buzunar lateral, şi şi-l aruncă apoi în spate, gândind înnebunit în tot acest timp. Trebuia să găsească o cale de ieşire cât mai curând posibil.

Monştrii înaintau implacabil, producând un fel de scârţâieli ascuţite când păşeau cu picioarele lor articulate pe dalele de piatră. Unii se ridicau pe picioarele din spate, fluturându-le în aer pe cele din faţă şi apoi încălecând vreun acarian aflat înaintea lor, permiţându-i doctorului Burrows o vedere fugară a burţilor lor negre şi lucioase.

Era înconjurat. Bestiile erau peste tot; veneau din faţă şi din lateral, înaintând ca o divizie de blindate, doar că, spre deosebire de maşinile de război, acarienii păreau hotărâţi să îi rupă carnea de pe oase.

Iisuse Cristoase! Iisuse Cristoase! Iisuse Cristoase!

Se întrebă dacă nu ar fi putut pur şi simplu să fugă pe deasupra acarienilor, sărind de pe o carapace pe alta, ca pe capotele unor maşini blocate într-un ambuteiaj. Nu, era o idee interesantă, dar nu credea că monştrii aceia aveau să stea liniştiţi, ca să îi permită un asemenea soi de ţopăială. Ştia că varianta aceea nu era o opţiune valabilă – lucrurile nu aveau cum să fie atât de uşoare. Şi, în orice caz, perspectiva de a se întoarce în caverna în care hălăduiau prădătorii înaripaţi, care l-ar fi putut încă aştepta, nu-l atrăgea prea mult.

Apucă o bucată de lemn ca o făclie şi o scoase din foc, fluturând-o apoi în direcţia acarienilor, în încercarea de a-i speria cu flăcările din mâna sa. Cei mai apropiaţi dintre atacatori erau la doar câţiva metri depărtare de baza altarului, iar alţii se apropiau constant de el, venind din părţi. Flăcările nu îi afectară deloc – ba chiar dimpotrivă, în aparenţă reuşiră doar să-i atragă şi mai mult pe acarienii care îşi măriră considerabil viteza.

Disperat, lovi din toate puterile cu făclia într-un acarian ceva mai mare. Lemnul ricoşă inofensiv pe carapacea monstrului, fără a-l opri măcar pentru o secundă.

Iisuse Cristoase! Iisuse Cristoase! Iisuse Cristoase! NU!

Stăpânit de o panică absolută, se întoarse şi încercă să se caţere pe panoul central al tripticului, dorindu-şi disperat să se poată urca pe el şi apoi, poate, pe peretele de deasupra. Spera că în acest fel avea să câştige ceva timp. Nu mai reuşea să îşi planifice acţiunile decât pentru următoarele câteva secunde.

Alunecă şi căzu de câteva ori de pe suprafaţa prăfuită a sculpturii; nu reuşea să se sprijine nicăieri.

— HAIDE ODATĂ, IDIOTULE! strigă el, iar vocea i se pierdu, acoperită de clănţănitul acarienilor, care se auzea acum mai tare şi într-un ritm mai susţinut, ca şi cum atacatorii ar fi fost stimulaţi de priveliştea salamului uman care încerca să evadeze.

Degetele reuşiră să apuce într-un final partea laterală a panoului şi, după un efort extrem de intens, reuşi să se urce în vârful altarului. Gâfâind şi tuşind, cu mâinile şi braţele solicitate la maxim, reuşi să se menţină în aer, cu picioarele bălăngănindu-i-se undeva dedesubt.

— Te rog, te rog, te rog! bombăni dr. Burrows, văzând că braţele sunt pe cale să îl trădeze.

În chip miraculos, reuşi să găsească însă un punct de sprijin în sculptura de pe panou. Era de ajuns. Îşi puse mâinile puţin mai sus şi apoi, lăsându-se din nou să atârne doar în braţe, reuşi să găsească alt sprijin pentru picior. Înaintă în felul acesta, foarte asemănător cu mersul unei omizi, urcând încet, în speranţa de a-şi salva viaţa. Dr. Burrows trebui să îşi mobilizeze până şi ultimul strop de putere pentru a ajunge deasupra panoului. Reuşi, însă. Şi, odată mâinile sprijinite bine, îşi puse piciorul în sculptura care reprezenta gaura imensă din pământ. Atârnat în felul acesta, reuşi să pipăie cu degetele ceea ce se afla deasupra panoului – o margine de doar patru centimetri în lăţime. Încercă să îşi evalueze situaţia cât mai repede.

Era într-o poziţie extrem de precară, pe care oricum nu o mai putea menţine prea multă vreme; braţele şi picioarele îi erau obosite de pe urma efortului făcut la căţărare. Şi nu avea sens să se amăgească: acarienii păreau capabili să se caţere pe zidul de sub el – îi văzuse doar coborând pe pereţii verticali ai templului. Se aştepta să vină peste el din moment în moment. *Dar ce-ar fi putut face ca să se apere?* Singurul lucru care îi veni în minte fu acela de a lovi în jos cu călcâiul, reuşind în felul acesta măcar să întârzie propriul măcel.

Privi în sus, încercând disperat să găsească o modalitate de a mai urca. Îşi ridică mâna tremurândă de pe muchia panoului şi pipăi peretele de stâncă de deasupra lui. *Nu, era plat ca o clătită. Nu se putea folosi de el.* Era mult prea neted – nu avea absolut nimic care să îi permită să îi sprijine mâna. Simţi cum transpiraţia îi inundă fruntea şi cum îi curge pe spate; îşi retrase mâna şi, respirând adânc de câteva ori pentru a încerca să se calmeze, se agăţă din nou de marginea de sus a panoului, cu şi mai multă hotărâre.

De parcă ar fi fost ameţit, îşi întoarse capul pentru a privi spre acarieni. Din cauza acestei mişcări, globul luminos pe care îl purta atârnat de gât îi alunecă de sub haină, aşa încât lumina căzu peste gândacii înghesuiţi la baza zidului. Acest lucru îi agită şi mai mult, făcându-i să-şi ridice şi să-şi coboare capetele, clănţănind şi mai abitir din mandibule, ca şi cum deveneau din ce în ce mai nerăbdători.

Dintr-un motiv bizar, dr. Burrows se gândi deodată la beţişoare chinezeşti, multe şi gigantice, care îi sfâşiau corpul, smulgându-i membrele unul câte unul.

— Huşi! Plecaţi! Huşi! Ştergeţi-o de-aici! strigă el peste umăr, folosind aceleaşi cuvinte cu care obişnuia să alunge pisica vecinilor de pe peluza sa din Highfield, deşi ştia că situaţiile nu erau deloc comparabile – aici tocmai era pe cale să fie mâncat de o mie de gândaci imenşi.

Mâinile îi transpirau abundent şi îl dureau îngrozitor. *Ce-ar fi putut să facă?* Avea încă rucsacul cu el şi greutatea aceasta suplimentară nu îl ajuta deloc. Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se lepede de el, eliberându-şi umerii unul câte unul, dar îi era frică să nu îşi piardă priza solidă de pe vârful panoului. Nu mai avea însă nimic altceva de făcut şi nici nu mai avea unde să mai urce.

Mai privi o dată în sus, ca să se asigure că într-adevăr nu exista niciun punct de care să se poată agăţa ca să se caţere mai departe. În timpul acesta, văzu că pe tavanul templului se scurge un râu de

picioare de arahnide, care purtau cu ele siluetele unor acarieni luminaţi de flacăra muribundă a focului de pe altarul de dedesubt. Erau destul de aproape. Trăia un coşmar!

— *Iisuse!* strigă el disperat.

Simţi că mâna stângă începe să îi alunece de pe marginea panoului, fiindcă praful de acolo îi absorbise transpiraţia şi se transformase în mâl alunecos. Îşi mută degetele ceva mai departe, într-o altă poziţie, încercând în acelaşi timp să se mai ridice puţin.

Deodată, se întâmplă ceva.

Corpul întreg începu să-i vibreze din cauza unui huruit adânc.

Iisuse Cristoase! Iisuse Cristoase! Iisuse Cristoase! Privi repede în jur, iar globul luminos, care îi atârna acum liber de legătura din jurul gâtului, îl făcu să devină confuz.

— O, nu! Acum ce mai e? strigă el, simţind cum îl năpădeşte un val nou şi chiar mai adânc de teroare.

Avea impresia stranie că se mişcă... *Dar cum era posibil aşa ceva?* Mâinile, care îi amorţiseră acum aproape de tot din cauza efortului de a-l menţine acolo sus, continuau să fie fixate destul de bine pe panou, iar piciorul îi era încă sprijinit zdravăn de basorelief. Nu, nu aluneca în josul panoului, către arahnidele nerăbdătoare şi înfometate de dedesubt.

Nu se întâmpla aşa ceva!

Tremurul se opri însă imediat şi, deşi se sprijinea la fel de bine ca şi mai înainte, începu să se felicite. Se ridică puţin mai sus.

Huruitul reîncepu imediat, de data aceasta cu o intensitate mai mare.

Se gândi întâi la o vibraţie subterană, la un fel de cutremur. Gândul acela i se risipi însă imediat, când îşi dădu seama că *el* este cel care se mişcă şi nu lucrurile care îl înconjurau.

Panoul din mijlocul tripticului, cel de care se agăţase el cu atâta disperare, începuse, încet, să se răstoarne. Sub greutatea corpului său, panoul se înclina *înainte,* înspre peretele templului.

— Ajutor! răcni el deznădăjduit.

Totul se petrecu mult prea repede pentru ca dr. Burrows să poată reacţiona. Vederea i se înceţoşă, iar el îşi imagină că panoul se desprinsese din locul în care fusese fixat şi cădea acum, cu el cu tot, printre arahnide. Nu putea să vadă însă că, de fapt, panoul pivota în jurul unui ax central, aflat chiar sub locul în care îşi sprijinise picioarele.

Vrând-nevrând, era prizonierul acelei mişcări. Rotaţia panoului deveni din ce în ce mai rapidă şi, în câteva fracţiuni de secundă, dr. Burrows se pomeni că se învârte destul de repede. Panoul îşi

continuă mişcarea, iar el nu îşi dădu drumul până când nu se trezi la orizontală, întins practic deasupra acestuia. Partea centrală a tripticului continuă să se rotească până ajunse la capăt, unde se opri brusc, pocnind sonor când se lovi de peretele de piatră.

Dr. Burrows se trezi catapultat înainte, rostogolindu-se prin aer de câteva ori. Zborul însă i se curmă aproape la fel de neaşteptat cum începuse. Ateriză pe spate, cu răsuflarea tăiată. Tuşind şi icnind, încercă să îşi regleze respiraţia, strângând spasmodic în mâini nisipul moale pe care căzuse. Fusese norocos, fiindcă îi amortizase prăbuşirea.

Din spatele lui se auzi un bufnet înfundat şi simţi pe faţă stropi minusculi, totul acompaniat de un şuierat ascuţit.

— Ce...?

Dr. Burrows se ridică în şezut şi se întoarse să privească ce anume provoca sunetul acela, aşteptându-se să vadă hoarda de arahnide năpustindu-se spre el.

În cădere, îşi pierduse însă ochelarii şi, fără ei, nu putea distinge nimic în întunericul care-l înconjura. Pipăi răbdător nisipul din jurul lui până-i găsi şi apoi şi-i puse repede la ochi.

Chiar în momentul acela, auzi un râcâit, undeva într-o parte, şi-şi întoarse capul în direcţia aceea. Era un picior articulat al unui acarian, la fel de mare precum crupa unui cal, tăiat dintr-un loc care era similar unui umăr. Privi cum piciorul se întinde şi apoi se flexează cu asemenea forţă, încât se dădu peste cap în nisip. Se mişca de parcă ar fi avut o minte proprie şi, din câte ştia dr. Burrows, ar fi fost posibil ca lucrurile să stea exact aşa.

Se îndepărtă de membrul tăiat şi se ridică în picioare, clătinându-se puţin din cauza ameţelii şi continuând să tuşească şi să strănute, în timp ce răsuflarea îi revenea încet-încet la normal. Privi înspăimântat în jurul său, aşteptându-se ca, în orice moment, arahnidele să se năpustească asupra lui.

Nu mai era însă nici ţipenie de atacatori, dar nici nu se mai afla în interiorul templului; avea parte doar de o tăcere absolută şi de pereţi netezi din piatră. Şi mai era şi nesfârşita beznă.

Încă năuc din cauza căzăturii, încercă să înţeleagă ce se întâmplase. Părea că ajunsese brusc într-un loc complet diferit.

— Unde naiba sunt? bombăni el, aplecându-se înainte şi atingându-şi picioarele cu mâinile.

După câteva momente, începu să se simtă mai bine şi se îndreptă din nou de spate, pentru a examina locul în care se pomenise. Îşi aminti cum panoul păruse să se răsucească sub greutatea sa şi, în câteva secunde, reuşi să înţeleagă aproape tot

ce i se întâmplase. Abia atunci înţelese pe deplin ce noroc incredibil avusese şi începu să se bâlbâie:

— O, mulţumesc, mulţumesc.

Îşi uni mâinile ca şi cum s-ar fi rugat şi apoi îşi şterse câteva lacrimi de mulţumire.

În aer se răspândi încă un val de stropi minusculi. Miroseau într-un fel ciudat: era o miasmă neomenească şi acră, care-l făcu să se înece. Încercă să vadă de unde vine.

La doi metri şi ceva deasupra pământului, din perete ieşeau rămăşiţele lucitoare ale unui acarian. Fusese prins, în mod evident, atunci când panoul se rotise şi se închisese la loc. Din jumătatea aceea de corp se scurgea un fluid transparent, cu tentă albăstruie, care era pompat prin câteva tuburi retezate, unele de diametrul ţevilor de canalizare, care se aflau în mijlocul corpului strivit. În timp ce examina cadavrul, un alt nor de picături îl făcu să sară înapoi. Era ca şi cum valvele unei maşinării bizare se deschideau ritmic pentru a scădea presiunea şi a elimina lichidul în exces.

Îşi dădu seama că, nu departe de locul acela, ar fi trebuit să se găsească şi capul creaturii, care păstra probabil un set de mandibule încă active, dacă era să judece după piciorul tăiat care continua să se mişte prin nisip. N-avea însă de gând să verifice.

— Tare prost mai eşti! Era să dai în primire acolo, îşi spuse el, grăbindu-se să părăsească locul acela.

Îşi şterse faţa cu mâneca şi, încă năuc, văzu că în faţa lui, coborând printr-un coridor al cărui plafon avea forma unei arcade, se vedeau câteva trepte largi... multe trepte, pe care începu să le coboare, murmurând încă tot felul de rugăciuni prin care îşi mărturisea recunoştinţa.

Capitolul patruzeci

Sarah stătea descurajată pe plajă, cu genunchii la gură, îmbrăţişându-i cu mâinile. Renunţase la orice tentativă de camuflaj; lanterna era reglată la maximum şi, alături de Bartleby, privea valurile care se spărgeau neîncetat la mal.

Făcuse ceea ce îi ordonaseră Limitatorii şi mersese în lungul ţărmului, dar era limpede că asta fusese doar o tactică de a o îndepărta din calea lor. Nu avea niciun motiv să se afle acolo.

În timp ce mergeau, constată că Bartleby nu părea să mai aibă niciun strop de entuziasm, acum, că nu mai avea de adulmecat nicio urmă. Nu putea să fie supărată pentru felul în care se comportase animalul; purtarea lui era cumva înduioşătoare, dată fiind tenacitatea cu care încercase să-şi găsească stăpânul. Îşi tot spunea că motanul fusese prietenul lui Cal – adevărul era că pisica petrecuse mai multă vreme cu el decât o făcuse ea, *iar ea era mama băiatului!*

Cuprinsă de afecţiune, femeia privi umerii imenşi ai lui Bartleby, care se ridicau şi coborau hipnotic, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, în timp ce pisica hoinărea prin apropiere. Oasele pisicii săltau oricum foarte mult, întinzându-i pielea încreţită, dar acum păreau chiar mai proeminente, fiindcă gâtul animalului era îndreptat în jos. Capul lui Bartleby era la doar câţiva centimetri deasupra pământului şi, deşi femeia nu îi putea vedea ochii, pisica părea că nu e interesată deloc de ceea ce o înconjoară. Lehamitea cu care mergea vorbea de la sine – arăta exact aşa cum se simţea.

Iar acum, aşezată pe plajă, nu mai putea să îşi ascundă frustrarea.

— Cai verzi pe pereţi! mârâi ea spre pisică. Motanul se scărpina după ureche, de parcă l-ar fi iritat ceva acolo. Ai încercat să prinzi vreunul? îi zise femeia, iar pisica se opri cu un picior ridicat în aer, privind-o cu ochii săi imenşi şi strălucitori. O, Dumnezeule, nu mai ştiu ce vorbesc, admise ea şi se lăsă să cadă pe spate, pe nisipul alb, în timp de Bartleby îşi reluă scărpinatul. Şi nu mai ştiu nici ce să fac, mărturisi ea în direcţia tavanului de piatră invizibil, aflat undeva departe, în beznă.

Ce-ar fi făcut Tam în locul ei? Mai exact, ce ar fi gândit despre ea dacă ar fi văzut în ce fel se comportă? Condusese o patrulă de Limitatori fioroşi. Trebuia să descopere dacă Will era într-adevăr vinovat de moartea fratelui ei şi îşi dorea să-l ajute pe Cal să

revină la casa lui din Colonie. Era însă departe de a-şi atinge aceste ţeluri. Simţea că eşuase lamentabil.

— De ce nu i-am înfruntat? se întrebă ea cu voce tare. Fiindcă sunt a dracului de slabă, îşi răspunse, la fel de tare. Iată de ce!

Se întrebă ce avea de făcut dacă Limitatorii or să-l prindă pe Will în viaţă. Dacă se întâmpla aşa, iar ea va ajunge faţă în faţă cu fiul ei, oare ce ar fi trebuit să facă? Limitatorii se aşteptau ca ea să îl ucidă cu sânge rece. Dar n-ar fi putut face asta, nu fără a se încredinţa mai întâi că el era cu adevărat vinovat.

Dar dacă ea nu avea puterea să-l ucidă, alternativa pentru el ar fi fost una cu mult mai rea... inimaginabil de rea. Nu se putea nici măcar gândi la torturile pe care le-ar fi îndurat Will, odată încăput pe mâinile Rebeccăi şi ale Styx. Gândindu-se la toate acestea, îşi dădu seama cât de puternice îi erau sentimentele pentru fiul ei, în ciuda a ceea ce se spunea despre el. În fond, era mama lui! Pe de altă parte însă, nu-l cunoscuse deloc. Poate că băiatul era în stare cu adevărat să îşi trădeze propria familie. *Trebuia să ajungă prima la el.* Simţea că înnebuneşte, fiindcă nu ştia adevărul.

Gândurile i se întoarseră apoi la Tam, iar Sarah se mânie deodată pentru că fratele ei îşi pierduse viaţa. Simţea cum îi fierbe sângele în vene şi îşi arcui spatele, înfigându-şi ceafa în nisip.

— TAM! urlă ea.

Alarmat de izbucnirea femeii, Bartleby sări în picioare. Fără să înţeleagă mare lucru, o privi cum îşi relaxează spinarea şi rămâne din nou nemişcată pe plajă, învăluită de o tăcere resemnată şi neajutorată. Întreaga ei mânie nu avea asupra cui să se reverse. Era ca un fel de jucărie cu cheiţă pe care Rebecca şi acoliţii ei o întorseseră doar atât cât doriseră, oprind-o apoi înainte de final.

Bartleby termină să se spele şi scoase câteva sunete de parcă ar fi scuipat nisipul ce îi intrase în gură, iar apoi căscă de îi trosniră fălcile. Se lăsă din nou pe burtă şi, în momentul acela, trase un vânt care răsună ca o goarnă ce sună o retragere imediată. Sarah nu se arătă deloc surprinsă; observase că animalul îşi suplimentase raţia de hrană, scormonind prin rămăşiţele unor lucruri indescriptibile pe care le descoperise în lungul drumului. Era limpede că o asemenea gustare îi picase greu.

— Nici eu nu m-aş fi putut exprima mai bine, mormăi Sarah cu dinţii strânşi şi închizându-şi ochii de supărare.

Capitolul patruzeci şi unu

Neavând altă opţiune decât să urmeze şirul de trepte de piatră, indiferent unde l-ar fi dus, dr. Burrows ajunse într-un târziu într-un spaţiu imens. Aici constată că drumul, pavat cu dale de piatră cioplite în dreptunghiuri regulate, continua, coborând pe o pantă foarte lină. Din câte putea vedea, terenul din jurul lui era presărat cu menhire: bolovani în formă de lacrimă, înalţi de trei-patru metri şi cu vârfurile rotunjite. Era o privelişte bizară, ca şi cum o zeitate ar fi aruncat, la întâmplare, bucăţi imense de aluat prin tot locul.

Dată fiind uniformitatea formelor menhirelor, dr. Burrows începu să se întrebe dacă nu cumva fuseseră aşezate de mâna omului, mai degrabă decât să reprezinte un fenomen pur natural. Bombănea tot felul de teorii asupra originii lor, speriindu-se adesea atunci când lumina pe care o purta la gât năştea umbre înşelătoare în spatele celor mai apropiaţi dintre bolovani, dându-i impresia că e urmărit din întuneric. După experienţele cu creatura înaripată şi cu armata de acarieni flămânzi, nu avea de gând să mai rişte în niciun fel cu fauna locală.

O altă parte a creierului său se gândea încă la imaginile pe care le văzuse pe triptic, încercând să le înţeleagă. Îşi reproşa, în special, că nu apucase să descifreze inscripţia de pe panoul central. Şi-ar fi dorit să aibă ceva mai mult timp pentru a o traduce, dar nu exista nimic pe Pământ sau în subteran care să îl convingă să se întoarcă în templu ca să îşi termine treaba. Deşi o privise doar fugar, îşi tot repeta că văzuse literele care formau celelalte cuvinte şi acum încerca din răsputeri să şi le amintească.

Folosind o tehnică pe care o aplica des, se sili să se gândească la cu totul altceva, sperând că asta avea să îi aducă în memorie literele cuvintelor pe care nu le tradusese. Îşi direcţionă gândurile către harta coproliţilor, care constituia şi ea, în mare măsură, o enigmă.

Tot ceea ce întâlnise până atunci, caverna de ciocolată şi apoi templul, era înscris pe hartă şi uşor de descifrat acum, când se opri să o examineze din nou. Problema era că simbolurile relativ stranii care le reprezentau erau foarte mici, ca să nu spună microscopice, iar el îşi pierduse lupa undeva pe drum. Probabil că nu i-ar fi fost de mare ajutor, chiar dacă ar mai fi avut-o încă, fiindcă niciunul dintre elementele de pe hartă nu avea vreo legendă care să îi spună ce reprezintă. Le-ar fi putut interpreta ghicind sau pur şi simplu văzându-le şi cunoscându-le nemijlocit.

Cu toate acestea, măcar harta coproliţilor reuşea să îi arate cam ce dimensiuni aveau Adâncurile. Acestea păreau să fie împărţite în două zone principale: la stânga era Câmpia Mare şi zonele care o înconjurau, iar la dreapta era reprezentat ceva care ar fi putut fi foarte bine o gaură imensă în pământ (uşor de recunoscut chiar şi fără lupă). Era aceeaşi gaură cu cea sculptată pe triptic.

Din Câmpia Mare radiau nenumărate drumuri, iar multe dintre acestea convergeau în final către groapă, harta arătând ca un fel de reprezentare a centrului unui oraş, spre care merg toate străzile principale. Iar el se afla pe un asemenea drum.

Mai erau şi câteva rute care se îndepărtau de gaură către extremitatea din dreapta a hărţii şi care păreau să se termine toate în fundături. Doctorul Burrows nu-şi dădea seama dacă asta se datora faptului că nu fuseseră folosite niciodată de coproliţi sau faptului că aceştia nu le exploraseră niciodată. Ultimul motiv părea totuşi destul de neplauzibil – rasa aceea trăia în subteran de un număr nesfârşit de generaţii şi era constituită din adevăraţi maeştri în minerit, aşa încât ar fi fost extrem de uimit ca ei să fi lăsat porţiuni neexplorate ale teritoriului în care trăiau. Din câte îşi dăduse seama, coproliţii nu erau doar mineri iscusiţi, ci şi prospectori capabili – cele două calităţi mergând mână în mână –, aşa încât era greu de crezut că nu ar fi explorat tot spaţiul disponibil, pentru a vedea dacă nu găsesc acolo pietre preţioase sau ceva similar.

Se întreba, în sinea lui, dacă expediţia sa, „turul” ţinuturilor subpământene, avea să se încheie când va ajunge într-o serie de asemenea fundături, din care avea să fie nevoit să se întoarcă de fiecare dată. Deci, dacă ar fi putut găsi ceva mâncare şi, mai important, puţină apă curată (şi asta era o mare problemă), şi-ar fi putut petrece timpul în toate zonele marcate pe harta coproliţilor, în căutarea aşezărilor străvechi sau a oricăror artefacte demne de luat în seamă.

În cazul acesta, călătoria sa urma să se încheie, iar el nu ar fi avut cum să meargă şi mai adânc în mantaua Pământului, acolo unde ar fi putut să îl aştepte comori arheologice sau civilizaţii dincolo de orice imaginaţie, care trăiseră acolo. Sau încă mai trăiau.

Ştia că nu trebuia să fie dezamăgit. În ciuda pericolelor cu care se confruntase, făcuse deja unele dintre cele mai importante descoperiri ale secolului sau, mai probabil, ale *întregii istorii.* Ştia că, dacă avea să ajungă vreodată acasă, urma să fie recunoscut de

comunitatea arheologică drept unul dintre cei mai mari specialişti care au trăit vreodată.

Când plecase din Highfield, în ziua aceea care i se părea acum atât de îndepărtată, trăgând de rafturile din pivniţă pentru a-şi începe coborârea prin tunelul pe care îl săpase, de parcă ar fi fost un personaj dintr-o carte veche pentru copii, nu avea nici măcar cea mai mică idee în ce aventură se lasă angrenat. Ajunsese însă până aici şi, în decursul călătoriei sale, reuşise să se descurce şi să treacă de toate greutăţile pe care le întâlnise, surprinzându-se chiar şi pe el însuşi.

Acum, că se gândea mai bine la lucrul acesta, îşi dădea seama că prinsese gustul aventurii, al riscului. Păşind în continuare în josul drumului învăluit în beznă, îşi îndreptă umerii şi îşi permise o glumă.

— Dă-te la o parte, Howard Carter! strigă el cu voce tare. Mormântul lui Tutankhamon e nimic în comparaţie cu descoperirile mele!

Doctorul Burrows aproape că putea auzi ropotul de aplauze şi ovaţiile, imaginându-şi o mulţime de apariţii televizate şi...

Umerii îi căzură din nou şi entuziasmul i se evaporă.

Cumva, toate astea nu erau de ajuns.

Desigur, avea în faţă o muncă titanică. Cercetarea tuturor zonelor descrise pe hartă era îndeajuns pentru a îl ţine ocupat mai multe vieţi şi ar fi avut nevoie de o echipă imensă de cercetători – cu toate acestea, simţea o dezamăgire profundă.

Voia mai mult!

Gândurile îi zburară brusc într-o direcţie tangenţială. Gaura desenată pe hartă... problema de a cărei rezolvare ştia că pot depinde o mulţime de lucruri. *Ce putea să fie?* Era musai ceva important, fiindcă altfel coproliţii nu şi-ar fi dat atâta osteneală, iar drumurile nu s-ar fi îndreptat toate într-acolo.

NU! Trebuia să aibă şi alte semnificaţii decât aceea că era o curiozitate geologică. Asta era evident şi după felul în care o prezentaseră oamenii care construiseră templul cu tripticul.

Se opri în mijlocul drumului, vorbind şi bolborosind pentru sine cu înflăcărare, şi începu să arate cu degetul în aer, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei table imaginare.

— Câmpia Mare, zise el, arătând la stânga tablei cu un gest scurt al mâinii, de parcă ar fi ţinut o prelegere într-un amfiteatru plin cu studenţi. Îşi ridică şi celălalt braţ spre extremitatea cealaltă a tablei şi făcu un cerc în aer cu globul luminos. Gaura

mare… aici, zise el, „lovind” de câteva ori centrul cercului. Oare ce naiba eşti?

Îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp, expirând printre dinţii strânşi. Trebuia să fie ceva important.

În faţa ochilor îi fulgeră imaginea tripticului. Era convins că panourile încercau să îi mai spună ceva, dar nu îşi dădea încă seama ce anume. Tripticul mai avea un mesaj pentru el. Trebuia să îşi aducă aminte ultimele litere ale inscripţiei, dar imaginea aceea era încă adâncită undeva în mintea sa, aşa că nu era încă în stare să termine traducerea, pentru a înţelege semnificaţia panourilor. Cheia întregii reprezentări din templu îi scăpa printre degete. Dacă ar fi putut să îşi aducă aminte ultimele litere! Pentru o clipă, crezu că le vede limpede, dar apoi deveniră neclare, ca şi cum le-ar fi privit fără ochelari. Oftă.

Nu îi rămânea decât un singur lucru de făcut. Trebuia să ajungă până la gaură şi să vadă el însuşi ce era cu ea.

Poate că era ceea ce îşi dorea el să fie… o modalitate de a coborî şi mai mult.

Poate că mai exista o speranţă.

Porni din nou, stăpânit de entuziasm, dar, după douăzeci de minute, realiză brusc cât îi este de foame şi cât de slăbit se simte, aşa încât se sili să îşi mai domolească paşii.

Deodată, auzi un râcâit undeva în faţa lui şi privi imediat în direcţia din care venise sunetul.

Acesta se auzi din nou, mult mai clar.

După câteva secunde, globul luminos îi dezvălui două siluete care se îndreptau spre el, păşind pe drum.

Nu-i veni să creadă – erau doi oameni care mergeau împreună.

Continuă să înainteze şi la fel o făcură şi cei doi – oricum, lumina sa era vizibilă de departe şi ei probabil că îl observaseră deja.

Când se apropiară ceva mai mult, dr. Burrows văzu că sunt doi soldaţi Styx, de felul celor cunoscuţi sub numele de Limitatori, judecând după hainele lungi, puştile şi raniţele lor. Ştia asta fiindcă mai văzuse doi la staţia minerilor, când coborâse prima dată din tren. Sunetele scârţâite erau vocile lor, fiindcă soldaţii vorbeau unul cu celălalt.

Nu-i venea a crede ce noroc avea! Nici măcar nu zărise vreun om în ultimele câteva zile şi se gândi cât de ciudat era să te întâlneşti cu alţi oameni tocmai aici, jos, în reţeaua aceea formată din mii de kilometri de pasaje şi de caverne legate între ele. Care era probabilitatea unei asemenea întâlniri?

Când se apropiară la mai puţin de cinci metri de el, dr. Burrows spuse, pe un ton prietenos:

— Salut!

Unul dintre ei îl privi cu ochi îngheţaţi şi cu o faţă lipsită de orice expresie, dar nu dădu niciun alt semn că l-ar fi băgat în seamă. Celălalt soldat nici măcar nu îşi ridică ochii. Pe urmă, şi primul Styx îşi luă privirile de la dr. Burrows, ca şi cum acesta nu ar fi existat. Cei doi continuară să meargă hotărât şi să vorbească unul cu celălalt, fără să întoarcă vreodată capul sau să-i dea de înţeles că l-au văzut.

Dr. Burrows era perplex, dar nu se opri nici el. Lipsa totală de interes faţă de persoana lui îl făcuse să se simtă ca un cerşetor de pe stradă, care avusese tupeul să ceară de pomană unui cuplu de oameni de afaceri. *Nu-i venea să creadă!*

— Ei bine, asta este, zise el ridicând din umeri, canalizându-şi gândurile spre lucruri cu mult mai importante. Unde eşti şi ce eşti, gaură în pământ? întrebă el menhirele tăcute care îl înconjurau, pierzându-se curând într-un şir nesfârşit de presupuneri.

Capitolul patruzeci şi doi

— Un-doi, un-doi, un-doi, spunea Chester, în timp ce trăgea la vâsle împreună cu Will. Băiatul spusese că era obişnuit cu canotajul, pe care îl practicase împreună cu tatăl său, iar Elliott îi dăduse voie să conducă el barca aceea cu aspect ponosit. De fapt, „barcă” era mult spus pentru coaja de nucă în formă de canoe, care începuse să scârţâie ameninţător încă de când se urcaseră în ea. Avea aproape patru metri lungime şi era construită dintr-un cadru de lemn, peste care fusese întins bine un material peticit, asemănător unei prelate.

Ambarcaţiunea nu fusese proiectată să poarte patru pasageri, mai ales unii atât de încărcaţi cu bagaje ca ei. Înghesuit la prova bărcii, Cal bombănea încetişor pentru sine, încercând să îşi îngrijească piciorul beteag şi să-l aşeze într-o poziţie mai confortabilă. Spera să îl poată întinde, ceea ce părea însă imposibil pentru moment, fiindcă Will era extrem de aproape de el.

— O! Ai grijă! N-am cum să vâslesc, dacă tu continui să faci chestia asta, protestă Will, când Cal îl lovi în spinare pentru a nu ştiu câta oară, foindu-se pe locul său.

Cal hotărî, într-un final, că poziţia optimă pentru el era să se întindă pe fundul bărcii, cu capul fixat în unghiul de la prova. În acest fel, putea să-şi ridice piciorul beteag pe o margine a bărcii şi să-l întindă de tot.

— Unii se simt bine, glumi Will printre gâfâituri, când zări, cu coada ochiului, piciorul ce se ridica în aer. Se întoarse ca să îl vadă mai bine pe fratele său. Să ştii că asta nu e o croazieră de plăcere!

— Unu... unu... concentrează-te, Will! îi porunci Chester, extrem de preocupat să-l determine pe prietenul său să vâslească în acelaşi ritm cu el.

Deveni curând evident că nici Chester nu prea ştia ce face, în ciuda pretenţiilor enunţate la începutul călătoriei. Vâslele sale bărbiereau adesea apa, ineficient, stârnind doar nori de stropi mici.

— Şi unde ziceai c-ai învăţat să vâsleşti aşa? îl întrebă Will. În Legoland[11]?

— Nu. În Parcul Central, recunoscu Chester.

[11] Serie de parcuri care au ca temă centrală jucăriile lego şi care sunt destinate în special copiilor mici.

— Sper că glumeşti! exclamă Will. Treci la mal, numărul nouăsprezece! zise el, imitând vocea unui îngrijitor care anunţă prin megafon sfârşitul perioadei de închiriere a bărcilor.

— Nu vrei să taci din gură? ripostă Chester, zâmbindu-i larg.

Ritmul lor era mai mult decât haotic, dar Will hotărî că barca e oricum cea mai simplă metodă de a merge dintr-un loc în altul pe care o folosise până atunci în subteran. Efortul fizic pe care îl depunea vâslind spulbera pânzele de păianjen care îi împâsliseră mintea; îşi simţea gândurile mult mai limpezi decât în ultimele câteva zile. Iar briza uşoară care sufla pe deasupra apei era de ajuns pentru a-i usca năduşeala de pe ceafa, în timp ce mânuia vâslele. Se simţea înviorat.

Păreau să se mişte destul de repede, deşi Will nu putea să vadă malul – sau orice altceva –, pentru a aprecia cu exactitate viteza cu care înaintează. Bezna nesfârşită şi întinderea de apă care îi înconjura erau destul de apăsătoare. Singura lor lumină provenea din lanterna lui Chester şi era fixată la minimum, aşezată pe fundul bărcii.

Elliott era aplecată la pupa ambarcaţiunii şi, credincioasă obiceiurilor sale, stătea de veghe, privind la ceea ce se întâmplă în spatele lor, deşi insula dispăruse de multă vreme din vedere. Deşi stăteau cu faţa la ea în poziţiile în care vâsleau, Will şi Chester abia dacă reuşeau să o zărească – aşteptau ca fata să le dea instrucţiuni, dar trecu un timp interminabil până când ea se hotărî să vorbească.

Le spuse să se oprească din vâslit, iar Will şi Chester se supuseră, deşi barca păru să înainteze destul de repede de una singură, ca şi cum ar fi fost prinsă de un curent puternic. Will nu dădu prea multă atenţie acestui amănunt, fiindcă privea peste bord şi, dacă nu se înşela, vedea forme vagi în adâncul apei. Păreau să se intensifice şi apoi să pălească la fel de repede, iar băiatul nu reuşi să-şi dea seama ce erau. Unele erau mici şi se mişcau ca nişte săgeţi, în timp ce celelalte, mai substanţiale, se mişcau încet, emanând o lumină mai puternică.

În timp ce privea fascinat spectacolul acela, din apă răsări capul larg şi plat al unui peşte, având probabil jumătate de metru lăţime, de la un opercul la celălalt. Între ochii săi imenşi se vedea un fel de tentacul, care avea în vârf o lumină verzuie, pulsatilă. Gura peştelui se deschise larg, lăsând să iasă un şuvoi de bule de aer, apoi se închise, iar peştele dispăru în adânc. Tremurând de încântare, Will sesiză imediat asemănarea dintre vietatea aceea şi peştele Angler, care locuia în adâncul oceanelor din Suprasol. Îşi

dădu seama că în apele acelea întunecate exista un ecosistem complet: creaturi vii, care îşi generau propria lumină. Foarte asemănător cu felul în care procedase peştele, Will deschise gura ca să îi spună ceva lui Elliott şi celorlalţi despre descoperirea sa, dar nu mai apucă, din cauza unui plescăit uşor, ca acela al unei pietre ce loveşte apa, care se auzi de undeva de la douăzeci de metri depărtare de ei.

— Începe, şopti misterios Elliott.

Primul gând al lui Will se îndreptă către un alt peşte luminescent care ieşise la suprafaţă, dar ideea i se risipi imediat, când auzi o pocnitură îndepărtată, după aproape o secundă. Urmară mai multe plescăituri şi bubuiturile aferente, dar, de fiecare dată, acestea erau prea îndepărtate pentru a-şi da seama ce se întâmplă.

— Uite, acum ar fi un moment numai bun să închizi de tot lumina aia, sugeră Elliott.

— De ce? întrebă inocent Chester, care încerca încă să-şi dea seama ce anume provoacă plescăiturile.

— Fiindcă Limitatorii au ajuns pe plajă.

— Trag în noi cu puştile, la naiba, zise Cal.

La doar cinci metri de tribordul bărcii, Will observă cum un val mic de apă se ridică pe suprafaţa mării.

— Trag în noi? repetă Chester, înţelegând cu greu ce i se spusese. O, Dumnezeule, exclamă el când îi pică în sfârşit fisa, după care se aplecă imediat înainte şi începu să bâjbâie după o lanternă, ca să o stingă. Doamne-Doamne-Doamne! gâfâi el.

După ce stinse lumina, se ridică şi se uită la Elliott. Constată uimit că fata privea evenimentele extrem de calm. Salvele continuară, producând şi alte plescăieli în jurul lor. Păreau că sunt din ce în ce mai aproape, iar Chester tresărea de fiecare dată.

— Dacă astea sunt într-adevăr gloanţe..., începu Will.

— Sunt cu siguranţă, îi confirmă Elliott.

— Atunci oare n-ar trebui să vâslim ca nebunii? întrebă Will, prinzând mai strâns vâslele în mâini.

— Nu e nevoie, suntem mult în afara bătăii puştilor lor... Trag pur şi simplu paralel cu apa. Elliott îşi permise să râdă scurt. Probabil că i-am scos din minţi. Îşi irosesc muniţia. Au o şansă dintr-un milion să ne nimerească.

Will îl auzi pe Chester cum mormăie ceva la adăpostul întunericului de smoală. Nu prinse decât un „cu norocul meu” şi îl văzu pe prietenul său băgându-şi capul între umeri şi încercând în

acelaşi timp să privească spre insulă, pe lângă silueta perfect nemişcată a lui Elliott.

— I-am adus exact acolo unde îmi doream, zise fata încetişor.

— I-ai adus exact acolo unde doreai *tu?* repetă Chester, cu o voce neîncrezătoare. Sigur că tu...

— Detonări întârziate, îl întrerupse Elliott. Specialitatea mea.

Tonul vocii ei nu le spunea nimic băieţilor, aşa încât aşteptară cu toţii într-o linişte tulburată doar de scârţâitul bărcii şi de clipocitul apei din jurul lor. Mai erau, desigur, şi plescăiturile provocate de tirul orbesc al Limitatorilor.

— E doar o chestiune de secunde, zise Elliott.

Trecură câteva clipe.

Pe insulă se văzu o explozie gigantică de lumină, care le arătă întinderea de nisip de pe care plecaseră. Privită din depărtare, părea minusculă. Curând auziră şi zgomotul exploziei, care îi sperie pe toţi.

— Iisuse Cristoase! exclamă Cal, trăgându-şi piciorul şi aşezându-se în fund.

— Nu, stai aşa..., zise Elliott, ridicându-şi mâna. Silueta ei se vedea acum limpede, profilată pe flăcările din depărtare. Dacă vreunul dintre ei a supravieţuit acestei explozii, o să se năpustească spre mijlocul insulei ca nişte şobolani speriaţi ce vor să se îndepărteze de plajă.

Fata începu să numere, înclinându-şi uşor capul odată cu trecerea fiecărei secunde.

Băieţii îşi ţinură respiraţia, neştiind la ce să se aştepte.

Văzură o a doua explozie, cu mult mai puternică decât prima. Flăcări roşii şi galbene imense erupseră din centrul insulei, ridicându-se mult către tavanul cavernei, iar vârfurile lor le depăşiră pe cele ale ferigilor uriaşe. Lui Will i se păru că explozia sfărâmase de-a dreptul întreaga insulă.

De data asta, simţiră cu toţii suflul exploziei, care îi lovi peste faţă cu aşchii mici de lemn, părând să cadă peste tot în jurul lor.

— Văleu! icni Cal.

— Grozav! zise Chester. Ai nimicit insula!

— Ce naiba a fost asta? întrebă şi Will, care se temea că nu mai rămăsese nimic din fauna de acolo şi că puţinul care ar fi supravieţuit avea oricum să fie mistuit de flăcări.

Trebuia să recunoască însă în sinea lui că, deşi era posibil ca nişte găini primitive să-şi fi prăjit penele, lucrul ăsta nu-l preocupa prea tare.

— Asta a fost *cleştele,* zise Elliott. Ambuscada perfectă… prima explozie i-a aruncat direct în cea de-a doua.

Continuară să privească spre insulă. Flăcările păreau acum să plutească pe suprafaţa mării, trimiţându-şi reflexiile lungi până la distanţe imense de-a lungul apelor întunecate. Pentru prima dată, Will îşi dădu seama de imensitatea spaţiului în care se aflau: coasta îndepărtată din dreapta sa era şi ea puţin luminată, dar în direcţia spre care se îndreptau nu se vedea absolut nimic, la fel ca şi în partea stângă, unde nu reuşi să vadă vreo limbă de uscat.

Zgomotul exploziei continua să stârnească ecouri în caverna imensă, iar pe lângă ei cădeau o mulţime de pietricele şi ramuri, unele dintre ele arzând până ajungeau în apă, unde se stingeau cu un sfârâit uşor.

— Vrei să-mi spui că ai plănuit toată chestia asta? o întrebă Chester pe Elliott.

— Drake şi cu mine am făcut asta. El obişnuia să o numească „farsă de petrecere”, deşi n-am înţeles niciodată ce voia să spună cu asta, recunoscu Elliott.

Fata se întoarse apoi cu spatele la insula în flăcări, ascunzându-şi chipul în întunericul de nepătruns şi înconjurându-şi silueta cu un nimb de lumină roşiatică. Înclină uşor din cap, ca şi cum s-ar fi rugat.

— Era un om atât de bun, atât de bun, zise ea în şoaptă.

Will, Chester şi Cal se minunau încă la vederea infernului de pe insulă şi niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt, deşi cu toţii îi simţeau lipsa lui Drake. Ca şi cum focul de pe insulă i-ar fi ţinut loc de înmormântare, era un rămas-bun demn de Drake – nu numai că stârnise o extravaganţă de lumină în împărăţia aceea a întunericului, dar explozia luase cu ea şi câţiva dintre duşmanii săi de moarte.

După ce reflectă preţ de câteva momente, Elliott vorbi din nou.

— Deci, cum vă place friptura de Limitator?

Fata începu să râdă mulţumită.

— În sânge, răspunse Chester repede.

Băieţii se alăturară râsetului ei, mai ezitant la început, dar apoi din ce în ce mai tare, până ce hohotele lor începură să zgâlţâie barca.

Sarah fusese smulsă din toropeală de prima explozie şi, când izbucni şi a doua, era deja în picioare, alergând pe lângă malul apei, cu Bartleby urmând-o îndeaproape.

Fluieră de uimire din cauza forţei exploziei şi-şi ridică imediat puşca la umăr, înfăşurându-şi cureaua în jurul braţului, pentru a ţine arma nemişcată. Scrută prin lunetă punctul din care pornise explozia, care părea atât de mic, în depărtare. Pe urmă îşi mută privirile de la insulă, măturând cu grijă întregul orizont. Strălucirea focului de pe insulă permitea lunetei să fie mult mai eficientă, dar, cu toate astea, trecură câteva minute bune până reuşi să vadă ceva. Potrivi distanţa focală, încercând să obţină o imagine cât mai clară.

— O barcă? se întrebă ea, privind o dată şi încă o dată, convinsă că vede o ambarcaţiune mică, aflată undeva foarte departe.

Nu avea cum să zărească cine se afla în ea, dar îşi dădu seama din instinct că barca nu era plină cu soldaţi Styx. Nu, simţea în adâncul sufletului ei că în barca aceea care se legăna deasupra valurilor erau exact cei pe care îi căuta ea.

— Se pare că ne-apucăm iarăşi de treabă, bătrâne prieten, îi spuse ea lui Bartleby, care îşi flutura coada osoasă, ca şi cum ar fi ştiut deja ce urmează să facă. Sarah mai privi o dată la insula cuprinsă de flăcări, iar buzele îi schiţară un zâmbet plin de răutate. Presupun că Rebecca va trebui să trimită şi nişte Limitatori noi.

Capitolul patruzeci şi trei

— Vâsliţi amândoi odată, le ceru Elliott celor doi băieţi, fiindcă Will şi Chester continuau să tragă de vâsle fără a fi în stare să se sincronizeze.

— Mai exact, unde vrei să ne duci? o întrebă Cal. Ai spus că vrei să mergem într-un loc sigur.

Se auzi un plescăit sonor când Will rată apa, iar lopata vâslei sale alunecă doar la suprafaţă. Elliott nu-i răspunse lui Cal, aşa încât băiatul mai încercă o dată.

— Vrem să ştim unde ne duci. Avem tot dreptul să ştim, insistă el cu o voce chinuită.

Will se gândi că probabil îl durea foarte tare piciorul. Elliott îşi ridică privirea de pe puşcă şi vorbi încet.

— Vom încerca să ne pierdem urmele în Mlaştini. Dacă ajungem până acolo. Făcu o pauză, timp în care Will şi Chester vâsliră neregulat, şi apoi continuă: Gulerele Albe nu vor putea să ne găsească acolo.

— De ce? întrebă Will, gâfâind din cauza efortului depus la vâslit.

— Fiindcă acolo e... sunt nişte smârcuri nesfârşite... Vocea fetei părea neliniştită, ca şi cum nici ea n-ar fi fost convinsă de ceea ce spune, iar acest lucru nu îi făcea pe băieţi să se simtă prea încrezători, aşa încât se agăţară de fiecare vorbă. Niciun om cu scaun la cap nu intră vreodată în Mlaştină, continuă ea. Putem să ne ascundem acolo, până când Styx vor renunţa să ne mai caute.

— Mlaştinile astea sunt cumva undeva mai jos? Sub locul unde ne aflăm acum? întrebă Cal, luându-i-o înainte lui Will, care ar fi vrut să ştie exact acelaşi lucru.

Elliott clătină din cap.

— Nu, e o porţiune dintr-una din zonele învecinate cu Câmpia Mare, cea pe care o numim Pustiul. Există unele locuri extrem de primejdioase din cauza punctelor fierbinţi... Drake nu petrecea niciodată mai mult de câteva zile pe acolo. Pentru o vreme, o să fim în regulă, dar apoi va trebui să ne mutăm în altă parte. Acolo e mult mai simplu de supravieţuit.

Băieţii rămaseră tăcuţi, fiecare cu propriile gânduri. Ultimele ei cuvinte, „mult mai simplu de supravieţuit”, continuau să le răsune în minte – nu păreau prea promiţătoare şi, venind din partea lui Elliott, niciunul dintre ei nu se simţea prea dornic să întrebe ce dorise mai exact să spună.

Auziră cum apa este agitată de ceva – un zgomot foarte diferit de plescăiturile slabe cauzate de gloanţe.

— Sper că nu-s alţi Limitatori, zise Chester imediat, oprindu-se din vâslit împreună cu Will.

— Nu... rămâneţi nemişcaţi... total nemişcaţi, şopti Elliott.

Urmă un plescăit mai puternic, iar apa din jurul lor începu să bolborosească furios, ca şi cum ceva cu adevărat imens era pe punctul de a ieşi la suprafaţă. Se auzi un zgomot puternic, venind de undeva de sub barcă, iar ambarcaţiunea se clătină violent dintr-o parte în cealaltă, aruncându-i care încotro. După câteva secunde, marea redeveni calmă şi barca încetă să se mai clatine.

— Pfui! făcu Elliott, expirând cu putere.

— Ce..., începu Chester.

— Leviatan, zise simplu Elliott.

Will scoase un „hm?”, dar fata nu dori să-l lămurească.

— N-am timp să îţi explic acum. Taci din gură şi continuă să vâsleşti, îi ordonă ea. Suntem purtaţi de nişte curenţi generaţi de vârtejurile care se află la vreo doi kilometri de aici. Spunând acestea, fata întinse un deget peste capetele lor, la tribord, în direcţia opusă celei în care Will credea că se află uscatul. Şi, dacă nu vreţi să le vedeţi de aproape, ceea ce n-ar fi deloc o idee prea bună, vă sugerez să vă străduiţi amândoi să menţineţi cursul!

— Să trăiţi, dom’ căpitan! mârâi Will, căruia i se mai domolise entuziasmul cu privire la călătoria cu barca.

Peste câteva ore, după o sesiune-maraton de vâslit, fata le spuse din nou să se oprească. Will şi Chester erau aproape epuizaţi şi se bucurară de răgazul de odihnă; braţele le erau atât de amorţite, încât reuşiră cu greu să-şi ducă la gură ploştile cu apă, din cauza tremurului. Elliott îi spuse lui Cal să folosească ocheanul pentru a sta de pază. Îi zise şi lui Will să îşi pună dispozitivul lui Drake.

Will îl potrivi pe ochi şi apoi îl porni. La început, imaginea tremură din cauza a ceea ce părea să fie un fel de zăpadă portocalie, dar apoi se stabiliză şi deveni clară; constată că nu erau prea departe de coastă. Barca se îndrepta uşor către ceea ce lui Will i se părea a fi un fel de peninsulă, deşi nu-şi putea da seama prea bine, cu tot ajutorul lentilelor.

Pe măsură ce înaintau, spre ei părură că se întind, ca nişte degete catifelate ce pluteau la suprafaţa apei, fuioare de ceaţă ce se unduiau leneş. Destul de repede, se uniră într-un strat gros, care începu să se reverse peste marginile bărcii. Lanterna de la picioarele lui Chester se lupta să trimită o lumină difuză prin norii

de ceaţă şi le făcea feţele uşor translucide, dându-le în acelaşi timp o strălucire nepământeană. Curând nu mai reuşiră să vadă nimic din corpurile lor mai jos de talie. Era o senzaţie ciudată să stea acolo, afundaţi pe jumătate în plapuma aceea de ceaţă, croindu-şi drum spre ţărm cu barca lor, acum invizibilă. Ceaţa părea că absoarbe toate sunetele, estompând până şi clipocitul valurilor – abia dacă le mai puteau auzi.

Pe măsură ce se apropiau de mal, se făcea din ce în ce mai cald şi, deşi niciunul dintre ei nu rostise vreun cuvânt, băieţii se simţeau ca şi cum asupra lor ar fi apăsat o presiune imensă. Fie că se datora obscurităţii în care îi aruncase ceaţa, fie oricărui alt fenomen, simţeau cu toţii cum sunt cuprinşi de valuri insuportabile de melancolie şi pură disperare.

Plutiră aşa vreo douăzeci de minute. Păreau că intră într-o peşteră sau într-un fel de golf. Tăcerea grea se întrerupse puţin, odată cu sunetul înfundat pe care îl scoase chila bărcii când se lovi de rocile de la mal. Era ciudat. Se simţeau ca şi cum vraja aceea întunecată fusese ruptă, de parcă se treziseră dintr-un vis apăsător.

Elliott nu pierdu nicio secundă şi sări din barcă. Auziră plescăitul apei când fata se afundă în ea, dar nu reuşiră să-şi dea seama cât e de adâncă, fiindcă ceaţa îi ajungea până aproape de piept. Elliott făcu câţiva paşi mari până în faţa bărcii şi apoi o trase după ea în lungul malului.

Will îşi aţinti atenţia asupra coastei şi văzu că ajunseseră, într-adevăr, în ceea ce părea să fie un golf, care avea pe ambele părţi două promotorii ce înaintau destul de mult în mare. Ceaţa care se vălătucea încet părea să izvorască dintr-un fel de văioagă, străjuită pe părţi de numeroşi colţi neregulaţi de stâncă. Împreună cu ceilalţi doi băieţi, rămase în barcă, în timp ce Elliott îi trase după ea o scurtă bucată de drum. Le ordonă apoi să coboare şi, unul după altul, se lăsară să cadă fără prea mult entuziasm pe lângă marginile bărcii, luându-şi şi echipamentul cu ei.

Băieţii se simţiseră destul de neîncrezători, fiindcă nu puteau vedea în ce sar, dar observară curând că apa avea mai puţin de un metru adâncime, deşi părea să fie răvăşită de curenţi care împingeau puternic şi în picioarele lor. Având grijă să nu alunece pe fundul neregulat al mării, se îndreptară spre ţărmul stâncos, în timp ce Elliott împinse barca între două stânci, încercând probabil s-o ascundă. Când Will şi Chester parcurseră ultima parte a drumului, călcând prin ape din ce în ce mai mici, auziră sunetul spart al bărcii pe care Elliott o trăgea la mal.

— N-ar trebui s-o ajutăm? Ea... îi sugeră Chester lui Will, dar, în acelaşi moment, observară amândoi o schimbare fundamentală a peisajului stâncos din jurul lor.

Zgomotul făcut de barcă fu acoperit deodată de un huruit înfundat, dar ceaţa îi împiedică să vadă exact ce se întâmpla. Will şi Chester aproape ieşiseră din apă, iar Cal se căţăra deja pe stânci, undeva la douăzeci de metri în faţa lor, dar realiză şi el că se întâmplă ceva.

Se opriră toţi trei în loc, ascultând huruitul. Simţiră un fel de agitaţie şi multă mişcare, ca şi cum pietrele prindeau viaţă şi, deodată, prin stratul de ceaţă deveniră vizibile o mulţime de luminiţe mici, care pâlpâiau stins, ca nişte lumânări aflate în bătaia unui vânt blând.

— Ochi! se înfioră Chester. Sunt ochi!

Avea dreptate. Sesizaseră lumina de la lanternele lui Chester şi lui Cal şi acum o reflectau cam la fel cum se întâmplă cu ochii unei pisici surprinse în mijlocul drumului de farurile unei maşini. Fiindcă privea prin dispozitivul său, Will reuşi să vadă mai mult decât ceilalţi. Observă că ceea ce el presupusese mai devreme că sunt rocile ascuţite care ticseau promontoriile şi ţărmul din faţa lor erau mai mult decât atât: aveau în faţă un fel de covor viu care, în mai puţin de o secundă, transformă întreaga zonă într-o adevărată nebunie. Erau peste tot, scoţând sunete ascuţite, întrerupte însă de pocnete înfundate, ca şi cum ai lovi o bâtă de cauciuc de o bucată de piatră.

Când ceaţa se risipi într-o zonă destul de aproape de el, Will reuşi să vadă o mulţime de fiinţe ce păreau să fie un fel de păsări – berze cu picioare lungi – care îşi întindeau aripile. Se dovedi însă că nu erau păsări, ci şopârle de un soi din care Will nu mai văzuse niciodată.

— Şi acum ce ne facem? întrebă Chester, trăgându-se panicat mai aproape de Will.

— Will, strigă şi Cal, orbecăind nesigur în încercarea lui de a merge cu spatele şi intrând din nou în apă.

— Unde e Elliott? întrebă Chester furibund.

O căutară toţi trei imediat cu privirea, dorind să-i vadă reacţia. O zăriră pe fată cum merge pe mal. Fără a părea absolut deloc preocupată de creaturile acelea, îşi croia drum chiar prin mijlocul lor. Animalele îşi deschideau aripile, dar se dădeau deoparte, scoţând nişte sunete destul de neliniştitoare, strigăte ca ale unor bebeluşi care se chinuiesc teribil şi plâng cu hohote încărcate de jale.

— E cu adevărat îngrozitor, zise Chester, ceva mai uşurat acum, văzând că animalele acelea nu reprezintă un pericol.

În timp ce aripile creaturilor se zbăteau înainte şi înapoi, spărgând stratul de ceaţă, Will observă că acestea păreau să fie numai piele şi os şi că aveau câte o gheară în vârf. Corpul animalelor era robust, cu un torace proeminent şi un abdomen supt şi, la fel ca şi aripile, avea o culoare gri strălucitoare, ca ardezia şlefuită. Capetele erau în forma unui cilindru turtit şi rotunjit la extremităţi şi se sprijineau pe gâturi puternice, iar fălcile care se deschideau şi se închideau mereu păreau să fie lipsite de dinţi.

Trecerea lui Elliott chiar prin mijlocul cârdului păru să le deranjeze într-o asemenea măsură, încât creaturile se hotărâră să-şi ia zborul. Pentru a se putea ridica, avură însă nevoie să alerge mai întâi cu paşi ciudaţi, ţepeni şi mecanici, înainte de a părăsi malul stâncos.

În câteva secunde, de lângă ei se ridicară sute de vietăţi, fâlfâind din aripi şi făcând aerul să vibreze într-un fel de zumzet continuu. Strigătele ciudate continuară şi ele să se audă, răspândindu-se în lungul coloniei de animale, ca şi cum acestea şi-ar fi dat una alteia un fel de alarmă. Odată ridicate în aer, creaturile se adunară într-un stol compact, undeva deasupra apei. Aproape în transă, Will le urmări prin dispozitiv, admirând forma definită, dar mereu schimbătoare a stolului, care îi apărea ca o zăpadă portocalie, îndepărtându-se din ce în ce mai mult, ca într-o migraţie.

— Mişcaţi-vă odată! strigă Elliott. N-avem timp de admirat peisajul.

Le făcu un semn cu mâna, indicându-le că ar fi fost bine să o urmeze şi să se îndepărteze de mal. Will îşi dădu seama din tonul vocii ei că nu are sens să o întrebe ce anume fuseseră creaturile acelea.

— N-au fost superbe?... Mi-aş fi dorit să le fi putut face o fotografie, îi şuşoti el încântat lui Chester, în timp ce amândoi se grăbeau să o ajungă pe Elliott, care mergea deja în linie dreaptă către peretele cavernei.

Chester nu împărtăşi entuziasmul lui Will.

— O, da. Ar fi fost bine să o transformăm în carte poştală şi să o trimitem alor noştri, acasă, îi răspunse el cu voce tare. „Ne-am fi dorit să fiţi şi voi aici... ne distrăm deosebit... în ţara dragonilor vorbitori."

— Ai citit prea multă literatură fantasy. Nu există *dragoni vorbitori,* i-o tăie Will supărat.

Fusese atât de absorbit de această ultimă descoperire, încât nu observase starea de spirit a prietenului său. Chester fierbea şi era pe cale să explodeze.

— În realitate, Chester, erau un soi de şopârle zburătoare preistorice, precum pterozaurii, continuă Will. Ştii tu... pterodactili...

— Uite ce e, amice, nu-mi pasă deloc ce sunt, îi răspunse Chester cu agresivitate, lăsându-şi fruntea în jos, în timp ce îşi croia cu greutate drum pe terenul plin de stânci ascuţite. Mi se întâmplă de fiecare dată. Îmi tot spun că nu se poate să existe ceva mai rău şi, ce surpriză!, la colţul următor dau peste ceva şi mai înfiorător... Îşi scutură capul şi scuipă, ca şi cum ar fi fost dezgustat. Poate că dacă n-ai fi citit cărţi din astea şi te-ai fi preocupat de lucruri normale, în loc să scormoneşti prin tunele ca un nebun de legat, nu ne-am afla astăzi în situaţia asta. Eşti un ciudat... Ba nu, eşti mai rău decât atât. Eşti total *anormal!*

— Nu-i nevoie să mă beştelşti, Chester, zise Will, încercând să îl împace.

— Ia nu-mi mai spune tu mie ce să fac! Că nu mai eşti şef aici, şuieră Chester.

— Eu voiam doar... şopârlele... eu..., încercă Will să se apere, dar vocea i se sufocă de indignare.

— O, mai taci dracului din gură! Chiar nu-ţi intră în capul ăla tare că nimeni, în afară de tine, nu dă doi bani pe fosilele astea scârboase sau pe animalele tale căcăcioase? Sunt greţoase toate şi ar trebui să fie strivite ca nişte insecte dăunătoare, urmă el, înfigându-şi piciorul în pământ şi rotindu-l în ţărână, pentru a-şi exemplifica spusele.

Apoi se întoarse şi îl înfruntă pe Will.

— N-am vrut să te supăr, Chester, zise Will, încercând să se scuze.

— Să mă superi, pe mine? strigă Chester isteric. Mi-ai făcut lucruri mult mai rele. Sunt sătul până-n gât de toate astea! Şi, mai presus de orice, mi-e greaţă să te mai văd în faţa ochilor!

— Ţi-am spus cât îmi pare de rău, răspunse încet Will.

Chester îşi desfăcu mâinile, luând o postură agresivă.

— Şi chiar crezi că e atât de simplu? Tu chiar crezi că poţi să scapi doar spunând că-ţi pare rău şi că eu trebuie să accept asta? Trebuie să-ţi iert tot ce mi-ai făcut, nu-i aşa? Îi aruncă lui Will o privire încărcată cu atâta dispreţ, încât îl lăsă pe băiat fără grai.

Cuvintele n-au valoare, în special ale tale! adăugă Chester, mai încet şi cu vocea tremurândă, iar apoi se întoarse şi porni după Elliott.

Cuvintele prietenului său îl zdruncinaseră pe Will. Se evaporase camaraderia aceea pe care o simţise cu doar câteva ore înainte. Sperase din toată inima că prietenia lor reînviase, dar observă că remarcile glumeţe pe care le schimbaseră câtă vreme fuseseră pe plajă şi în barcă nu însemnau mare lucru. Will hrănise o iluzie. Indiferent cât de mult încercă să o ascundă, trebuia să recunoască faptul că fusese surprins de ieşirea prietenului său. De fapt, nu avea nevoie să i se aducă aminte că era vinovat pentru tot ceea ce li se întâmpla. El îl smulsese pe Chester de la părinţii săi şi din viaţa lui din Highfield, implicându-l în expediţia aceea de coşmar, care se înrăutăţea cu fiecare secundă.

Porni din nou şi constată că sentimentul de vinovăţie devenise o povară pe care o simţea aproape fizic. Încercă să-şi spună că motivul izbucnirii lui Chester fusese extenuarea – temperamentele tindeau să se inflameze în lipsa somnului –, dar nu găsi acest motiv destul de convingător pentru purtarea lui Chester. Pur şi simplu, fostul său prieten spunea ceea ce gândeşte; asta-i era extrem de limpede.

Afectat şi mai rău de spusele lui Chester, Will se simţea şi el destul de epuizat. Ar fi dat orice pentru o baie caldă şi un pat curat, cu cearşafuri albe, apretate – simţea că ar fi putut dormi o lună. Îl zări pe fratele său ceva mai în faţă şi observă că, la fiecare pas, se sprijinea din ce în ce mai mult pe baston şi că mergea ciudat, ca şi cum piciorul avea să-i cedeze în orice moment.

Nu, niciunul dintre ei nu era într-o formă prea bună. Spera să aibă curând ocazia bine-meritată de a se odihni. Nu se iluziona însă că lucrurile aveau să stea chiar aşa. Nu cu Limitatorii pe urmele lor.

Se adunară în jurul lui Elliott, lângă peretele cavernei. Fata stătea în faţa unei deschizături destul de înguste de la baza zidului, care avea mai mulţi metri în înălţime. De aici părea să vină cea mai mare parte a ceţii, care se scurgea într-un şuvoi neîncetat. Will păstră distanţa faţă de Chester, prefăcându-se extrem de preocupat de deschizătură, deşi ceaţa deasă îl împiedica să vadă mare lucru şi chiar să aprecieze corect dimensiunile pasajului.

— Ne aşteaptă un drum lung, îi preveni fata, desfăcând un colac de frânghie pe care şi-l legară fiecare în jurul taliei. Elliott era prima, urmau Cal, Chester şi apoi Will. N-aş vrea ca vreunul

dintre voi să se piardă, le spuse fata, apoi tăcu, privind de la Will la Chester.

— V-aţi împăcat?

A auzit tot… probabil că ştie tot ce mi-a reproşat Chester, gândi Will, deloc mulţumit.

— Fiindcă n-o să fie uşor şi trebuie să fim uniţi, continuă fata.

Will mormăi ceva ce semăna a „da”, în timp ce Chester preferă să nu răspundă deloc, evitând cu grijă privirile lui Will.

— Şi tu, zise Elliott privind către Cal, trebuie să ştiu... eşti în stare să faci asta?

— O să mă descurc, răspunse el, dând din cap cu hotărâre.

— Sper din tot sufletul, spuse ea, după care le mai aruncă tuturor o ultimă privire, înainte de a dispărea prin crăpătura plină de ceaţă. Ne vedem pe partea cealaltă!

Partea a cincea
Porul

Capitolul patruzeci şi patru

— Remarcabil, strigă dr. Burrows, stârnind un ecou care se repetă de nenumărate ori şi apoi se stinse, făcând ca singurul sunet care se mai putea auzi să fie clipocitul apei.

Din când în când, printre cele două coloane de piatră imense care păreau să fie capătul cărării pe care mersese, se scurgeau şiroaie mici de apă.

Se întorcea, încercând să privească în toate părţile, pentru a-şi face o imagine de ansamblu. În primul rând, i se părea important că cheia de boltă a arcadei avea sculptată un simbol cu trei liniuţe. Îl mai văzuse de câteva ori pe tot felul de rămăşiţe de zidărie, în timpul călătoriei sale prin Adâncuri, dar şi pe tăbliţele de piatră pe care le desenase în carnet. Simbolul nu părea să aibă un corespondent cu vreunul dintre caracterele de pe *Piatra Burrows,* aşa încât întrebările cu privire la ce ar fi putut el însemna începeau să nu-i mai dea pace.

Acest lucru căzu însă în derizoriu, după doar câţiva paşi pe sub arcadă, când constată că drumul pe care îl urmase se lărgea acum într-un spaţiu pavat cu dale imense.

Izbucni în hohote de râs, apoi se opri, după care râse din nou, pradă unei neîncrederi crescânde. Ochii îi rămaseră însă pironiţi în hăul întunecat care se deschidea înaintea lui. Era o gaură colosală în pământ. Iar el era o siluetă minusculă care stătea pe marginea ei.

Simţi o pală de vânt de undeva de deasupra lui şi făcu doi-trei paşi mici pe lespezile tocite, până ajunse chiar la marginea hăului.

Imensitatea deschizăturii aceleia în pământ îl neliniştea şi îi făcea inima să tresalte de emoţie. Nu putea zări nicicum marginea opusă – era complet ascunsă în beznă. Îşi dori să fi avut o sursă de lumină mai puternică, pentru a putea măcar estima dimensiunile gropii, dar, chiar şi în lipsa acesteia, presupunea că în ea ar fi încăput un munte mărişor, care ar mai fi lăsat şi ceva loc în jurul lui.

Îşi ridică încet capul şi văzu că şi în tavan se afla o gaură similară – indiferent ce va fi fost forma aceea de relief subteran, părea să continue în sus şi să fie sursa palelor de vânt şi a şuvoaielor sporadice de apă care cădeau în jurul său. Buzele i se mişcară fără a scoate vreun sunet, iar el începu să speculeze asupra locului unde s-ar fi putut termina fenomenul acela natural atât de spectaculos – poate că fusese odată deschis până la

suprafaţa Pământului şi, la un moment dat, fusese astupat de o mişcare a plăcii tectonice sau poate de vreo activitate vulcanică.

Uită destul de repede de această problemă, fiindcă se cutremură din nou de dimensiunile abisului. Întunericul îl atrăgea, ca şi cum bezna vidului de acolo îl hipnotiza, ademenindu-l mai aproape. În timp ce privea însă în întuneric, prinse cu coada ochiului priveliştea unor scări care coborau pe undeva în stânga sa.

— Oare ăsta să fie? se întrebă el, cu răsuflarea tăiată. Biletul meu către Interior?

Îşi aruncă imediat rucsacul şi examină mai bine treptele de piatră sfărâmate.

— La naiba! exclamă el, gârbovindu-se, când constată că scara abia dacă avea un metru. Îngenunche, încercând să privească în întuneric, pentru a vedea dacă nu cumva se prăbuşise doar o porţiune din ea.

— Degeaba, oftă el demoralizat.

Nu reuşi să vadă nimic care să îi sugereze că scara se continua – era doar grupul acela de şapte trepte pe care stătea el. Nu era nicicum ceea ce sperase. Poate că explorarea lui ajunsese într-adevăr la final, dar nu abandonă încă, fiindcă ar mai fi putut exista şi un alt şir de asemenea scări, unul care să fi rămas intact. *Un alt drum spre Interior.*

Urcă înapoi în capul scărilor şi îşi luă rucsacul, încercând încă să-şi dea seama ce era groapa aceea. Era limpede că forma de relief subteran fusese desenată de coproliţi pe harta lor şi că tot ea fusese sculptată pe panoul central al tripticului aflat în templul cu gândaci urâţi.

Îşi dădea acum seama de ce poporul acela din vechime o considerase atât de importantă. Trebuia însă să mai fie ceva; ei – civilizaţia care construise şi folosise templul – credeau că e ceva sfânt, ceva care merită adulaţia lor. Îşi frecă viguros ceafa, încercând să gândească limpede.

Oare oamenii minusculi din imaginea principală a tripticului se aruncau în gol într-un fel de act ritual? Oare se sacrificau? Sau poate imaginea are un cu totul alt înţeles?

Aceste întrebări şi multe altele începeau să i se acumuleze în minte, învârtindu-i-se prin cap de parcă ar fi fost prinse într-o tornadă, fiecare dintre ele cerându-i atenţia, obligându-l să-i răspundă. Deodată însă, se cutremură, ca şi cum ar fi fost lovit de fulger.

— Da! M-am prins! strigă el, uitând de faimosul *evrika.*

Îşi deschise repede rucsacul şi smulse de acolo carnetul, aruncându-se de-a dreptul deasupra lui, în încercarea de a se aşeza cât mai repede pe pământ. Începu să schiţeze ceea ce îşi mai aducea aminte. Cele două cuvinte necunoscute ale inscripţiei de pe panoul central îi reveniseră în memorie – putea vedea acum aproape toate detaliile, nu chiar ca într-o imagine fotografică, dar destul de bine pentru a-şi folosi *Piatra dr. Burrows* ca să încerce o traducere.

După zece minute de mâzgăleli furioase, pe faţă îi apăru un zâmbet larg.

— GRĂDINĂ A LUI... DOI SOARE, strigă el. Grădina celui de-al doilea Soare, repetă încântat dr. Burrows. Zâmbetul îi pieri însă repede şi fruntea i se încreţi. Grădina celui de-al doilea Soare? Ce naiba înseamnă asta? Care al doilea Soare?

Se întoarse pe o parte, ca să privească spre groapă.

— Faptele, faptele, faptele şi numai faptele, zise el, folosind tehnica sa obişnuită prin care îşi impunea să nu se lase măturat de un şuvoi de speculaţii nebuneşti.

Încercă să gândească în secvenţe logice, deşi îi venea foarte greu din cauza emoţiei, ştiind că trebuie să se disciplineze ca să construiască o fundaţie solidă pentru lucrurile pe care le descoperise. Atunci şi numai atunci ar fi putut să construiască teorii care să se sprijine pe descoperirile sale, pentru ca apoi să le verifice veridicitatea.

Un lucru pe care îl putea presupune cu destulă siguranţă era, în sine, o revelaţie: toţi geologii şi geofizicienii de acasă se înşelaseră cumplit. El se afla la câţiva kilometri în adâncul Pământului şi, după părerea lor, ar fi trebuit să se fi prăjit deja. Deşi dăduse peste zone extrem de încinse, unde era foarte posibil să se fi aflat roci topite, peisajul subteran nu corespundea deloc cu credinţa foarte răspândită că, pe măsură ce te afunzi în adâncul Pământului, temperatura creşte constant.

Acesta era un fapt foarte limpede, dar nu-l ajuta să se apropie de răspunsurile pe care le căuta.

Începu să fluiere printre dinţi, gândindu-se, gândindu-se...

Cine erau oamenii care construiseră templul?

Era clar că aparţineau unei rase care, cu multe milenii în urmă, se refugiase sub pământ

Dar, aşa cum se putea vedea şi în tripticul „Grădinii Eden”, făcuseră cândva un pelerinaj înapoi, la suprafaţa Pământului Ce se alesese de ei?

Cu o expresie de uluială completă întipărită pe faţă, scoase un ultim fluierat ascuţit şi se ridică în picioare. Trecu pe sub arcadă şi o luă din nou pe scări.

Poate că greşise. Poate că scările continuau undeva mai jos şi nu le văzuse el. Îşi luă ciocanul de geolog de la cingătoare şi, întinzându-se pe ultima treaptă, băgă vârful uneltei într-o fisură din peretele alăturat. Bătu cu palma deschisă în piatră, ca să fie absolut sigur că e bine prins. Părea să fie în siguranţă. Îl apucă zdravăn cu o mână şi, cu lumina atârnând de legătura pe care o ţinea cu cealaltă mână, se aplecă atât cât îndrăzni, încercând să vadă ce se afla dedesubt. În timp ce privea în întunericul absolut, iar globul luminos se legăna, făcându-i gândurile să zboare către imaginile de pe triptic, îi veni o idee.

Sărind în această groapă, oare nu cumva oamenii aflaţi în templu credeau că ajung pe Tărâmul făgăduinţei? Oare asta să fi fost calea către Edenul lor, către Nirvana sau cum or fi numit ei locul acela?

Medită puţin şi deodată, ca şi cum i s-ar fi făcut lumină în minte, se gândi la un concept tulburător.

Poate că se uitase într-o *direcţie greşită* în tot acest timp. Fusese atât de convins că trebuie să privească *în sus,* încât nu se gândise niciodată să privească *în jos.*

Poate că exista un motiv foarte bun pentru care poporul acela antic nu avusese nicio legătură cu civilizaţiile de la suprafaţă timp de atâtea milenii. Chiar dacă plecaseră iniţial de la suprafaţă, purtând cu ei capacitatea de a scrie şi toată ştiinţa pe care o acumulaseră până atunci, poate că nu se mai întorseseră niciodată în Suprasol. De aceea nu îşi putea da seama ce se întâmplase cu ei şi nu era capabil să identifice nimic din întreaga istorie a civilizaţiilor pământene care să-i aducă aminte de o rasă subpământeană.

Deci...

Se smulse din gânduri pentru câteva momente, respiră adânc, dar se cufundă la loc în ipoteze.

...aveau cumva cunoştinţă despre secretul ascuns mai jos, către centrul Pământului? Oare exista cu adevărat o „ Grădină a celui de-al doilea Soare” undeva acolo, în Interior? Şi oare chiar credeau că pot ajunge în ea dacă se aruncau în groapa aceea imensă? Dar de ce ar fi crezut una ca asta? De ce? De ce? De ce?

Poate că aveau dreptate!

Ideea aceea era însă prea fantastică pentru el, dar, exact la fel, şi oamenii din vechime crezuseră că actul de a se arunca în groapă avea să îi ducă în Paradisul lor idilic. Şi o credeau cu fervoare.

Se putea şi ca dr. Burrows să fi suferit de lipsa îndelungată de hrană, fiindcă în minte îi răsări brusc o întrebare.

Oare n-ar trebui să sar şi eu în groapă?

— Cred că glumeşti! îşi răspunse el imediat, cu voce tare.

Nu, era o nebunie! Unde naiba îi fusese capul?

Cum ar fi putut el, un om cu o instruire exemplară, să subscrie la credinţa păgână că ar fi putut supravieţui, printr-un miracol, unei asemenea căderi şi că, la capătul ei, l-ar fi aşteptat livezi nesfârşite de pomi şi un Soare strălucitor?

Un Soare în centrul Pământului?

Nu. Se comporta prosteşte. Ce mai deducţie ştiinţifică şi raţională!

Eliminând complet ideea de mai devreme, se urcă din nou pe treaptă şi apoi se întoarse.

Urlă, în culmea terorii. Acarianul gigantic fusese chiar în spatele lui, iar acum mandibulele sale imense i se agitau în dreptul feţei.

Dr. Burrows dădu înapoi, încercând să se îndepărteze panicat de creatura aceea înfricoşătoare. Îşi pierdu echilibrul, iar braţele i se rotiră, străduindu-se zadarnic să-şi menţină echilibrul pe ultima treaptă.

Nu se auzi niciun strigăt eroic când căzu, ci doar un scâncet de surpriză neplăcută, iar bărbatul dispăru, o siluetă minusculă învârtindu-se prin aer şi coborând în pustietatea întunecată a Porului.

Capitolul patruzeci şi cinci

De undeva din faţă, Chester trase de frânghie atât de tare, încât aceasta se prinse de încheietura mâinii lui Will şi îi smulse braţul de sub el. Se lungi în noroiul cald şi lipicios. Auzi vocea înfundată şi neclară a lui Chester şi presupuse că prietenul său înjura de mama focului, cel mai probabil pe el. Chester mai trase o dată de frânghie, cu şi mai mare putere de această dată. Judecând prin prisma dialogului său anterior, Will ştia, dincolo de orice îndoială, că Chester îl învinovăţea acum pentru partea aceea extrem de neplăcută a călătoriei lor, aşa cum o făcea de altfel pentru toate celelalte lucruri care i se întâmplaseră. Resentimentele lui Will începură şi ele să crească în intensitate – oare nu suferea şi el la fel de mult precum ceilalţi?

— Vin! Vin, lua-m-ar naiba! ţipă el furios, începând să se târască din nou şi făcând eforturi de a-i prinde pe ceilalţi din urmă, scuipând şi înjurând din toată inima la fiecare pas.

Crezuse că se apropiase de Chester, dar încă nu îl putea vedea prin ceaţă. După o vreme însă, Will trase de frânghie şi constată că aceasta se agăţase probabil de ceva, fiindcă era de neclintit.

Chester striga din nou în direcţia lui. Indiferent ce spunea, nu părea să fie ceva prea agreabil.

— Taci din gură! S-a agăţat frânghia! urlă Will la rândul său, întorcându-se pe o parte şi folosindu-şi lanterna ca să vadă care era cauza problemei.

Nu avea însă nicio şansă. Nu putea vedea nimic. Presupunând că s-ar fi putut încolăci în jurul unei bucăţi de stâncă, o scutură de câteva ori, până când, într-un final, frânghia se eliberă. Se căţără apoi nebuneşte pe pantă, până când îl prinse din urmă pe Chester, care se oprise din nou, probabil din cauza lui Cal care, aflat undeva în faţa lor, rămăsese locului.

Imediat după ce pătrunseseră prin deschizătură, începuseră să urce pe o pantă constantă, înclinată la treizeci de grade. Nu era prea mult loc şi nu aveau altă opţiune decât să urce în patru labe. Stratul pe care călcau era neted şi avea pe alocuri cantităţi serioase de apă care se scurgea în josul pantei, către marea din depărtare. Pe măsură ce urcaseră, apa se transformase în noroi fierbinte. De consistenţa ţiţeiului, acesta era incredibil de alunecos, ceea ce făcea înaintarea cu mult mai dificilă.

După ceva vreme, ajunseră într-un loc în care aproape că nu se mai putea pune mâna pe stâncă, iar Will observă că unele bălţi de

lichid bolborosesc încetişor. Trecură apoi printr-o zonă în care jeturi mici de aburi izbucneau de peste tot din jurul lor, ca nişte gheizere în miniatură – evident, fenomenul acela alimenta ceaţa nesfârşită în care se scufundaseră încă de la malul mării.

Locul nu era foarte diferit de o saună încălzită la maximum – era insuportabil de cald şi de umed. Will respira des şi trăgea, din când în când, de gulerul cămăşii, într-o încercare inutilă de a se răcori. Uneori, aerul aducea cu el mirosul îngrozitor al hidrogenului sulfurat, atât de concentra, încât Will ajunsese să se simtă puţin ameţit, întrebându-se cum trebuie să fi fost ceilalţi.

Elliott le permisese să îşi regleze lanternele la intensitate maximă, spunându-le că era puţin probabil ca lumina lor să fie observată în crăpătura aceea îngustă, mai ales că totul era scufundat în ceaţă. Will se simţea recunoscător pentru lucrul acesta, ştiind că ar fi simţit o claustrofobie cumplită în lipsa unei lumini care să îi arate pe unde merge.

De două ori, Will auzi vocea fratelui său undeva în faţă. Judecând după blestemele pe care le striga, părea să fie extrem de nemulţumit. Într-adevăr, toţi cei trei băieţi îşi lăsaseră furia şi frustrările să izbucnească, bombănind şi mormăind într-un limbaj deloc academic. Chester era cel mai zgomotos, blestemând şi înjurând ca un birjar. Numai Elliott se comporta ca de obicei, rămânând tăcută pe tot parcursul drumului.

O altă smucitură a frânghiei, datorată lui Chester, îl făcu pe Will să îşi dea seama că aproape adormise şi îl îmboldi să pornească din nou. Curând trebui însă să se oprească, pentru a-şi scoate noroiul din ochi. Observă o baltă de noroi din care ieşeau bule de gaz care pocneau zgomotos la suprafaţă, scoţând un sunet ca un *glop-glop* neîncetat.

Simţi încă o smucitură sălbatică şi absolut inutilă a frânghiei.

— O, mulţumesc, prietene! strigă el în susul pantei, către Chester.

Şocurile acelea îi aminteau constant lui Will de cine se legase. Cu nimic altceva care să îi ocupe mintea în afară de urcuşul chinuitor, începu să se gândească la ceea ce îi reproşase Chester.

Cuvintele n-au valoare, în special ale tale!

Mi-e greaţă să te mai văd în faţa ochilor.

Propoziţiile acelea răsunau clar în mintea lui Will.

Cum îndrăznise să îi spună aşa ceva?

Will nu făcuse nimic dinadins, nu îşi dorise nimic din toate astea. Nu şi-ar fi imaginat nici în ruptul capului că aveau să se confrunte cu asemenea pericole când hotărâse, împreună cu

Chester, să îl caute pe tatăl său. Şi, cu câteva luni în urmă, în timp ce parcurgeau calea ferată spre Adâncuri, în trenul minerilor, Will îşi ceruse scuze. Şi o făcuse din adâncul sufletului. În momentul acela, Chester păruse că acceptă fără rezerve scuzele lui Will.

Cuvintele n-au valoare, în special ale tale!

Chester îi aruncase toate astea în faţă, iar el nu ştia cum anume i-ar fi putut răspunde.

În niciun fel.

Era o situaţie imposibilă. Will începu să se gândească la ce anume avea de făcut, odată ce se va fi întâlnit cu tatăl său vitreg. Era limpede că Chester era cuprins de o loialitate fără margini pentru Elliott – în parte, probabil, şi pentru a-l necăji pe Will. Indiferent care ar fi fost însă motivele, cei doi păreau foarte apropiaţi, iar el se simţea exclus din relaţia lor.

Dar dacă ar fi apărut în scenă şi tatăl său vitreg, oare cum ar fi reacţionat Elliott când dr. Burrows s-ar fi alăturat echipei lor? Şi cum ar fi tratat-o tatăl său pe ea? Oare aveau să rămână împreună: el, tatăl său vitreg, Chester, Cal şi Elliott? Will nu îşi prea putea imagina cum s-ar fi putut înţelege cu toţii – dr. Burrows era mult prea ciudat şi prea lipsit de simţ practic pentru ca Elliott să-l poată suporta. De fapt, era greu să te gândeşti la doi oameni mai diferiţi – se aflau la extremele spectrului de temperamente umane. La ani lumină distanţă.

Deci, dacă s-ar fi despărţit, ce urma să se aleagă de Chester? Lucrurile deveniseră extrem de clare, iar Chester nu mai era în tabăra lui Will. Acesta trebuia să admită că lucrurile se înrăutăţiseră atât de mult în relaţia cu prietenul său, încât chiar nu îi păsa dacă Chester ar fi plecat cu Elliott. Lucrurile nu erau însă atât de simple; Will şi tatăl său aveau să aibă şi ei nevoie de Elliott, mai ales că erau urmăriţi de soldaţii Styx.

Gândurile i se curmară brusc în momentul în care simţi cum frânghia plesneşte, trasă din nou sălbatic de Chester, care îi striga, cu o voce guturală, să se grăbească.

Continuară să se caţere, până când Will observă că ceaţa începea să fie mai puţin deasă, din cauza unui vânt foarte uşor care sufla printre ei. Asta nu îmbunătăţea însă lucrurile, fiindcă erau acoperiţi cu un strat gros de mâl, care începu imediat să se usuce, lipindu-le neplăcut hainele de corp.

Briza se transformă curând într-un vânt puternic şi, după o ultimă smucitură a frânghiei, Will descoperi că ajunseseră în vârf. Cu un sentiment de uşurare, reuşi să stea în picioare şi să îşi întindă spinarea solicitată de urcuş. Îşi şterse noroiul din jurul

ochilor şi văzu că şi ceilalţi erau deja în picioare, făcând acelaşi lucru ca şi el, încercând să îşi alunge oboseala din membrele chinuite de crampe. Excepţie făcea doar Cal, care găsise o piatră mai mare, pe care se aşezase ca să îşi maseze piciorul, având întipărită pe faţă o expresie de adevărată agonie. Will se privi pe sine şi apoi şi pe ceilalţi. Crusta de noroi întărit care îi acoperea îi făcea să pară că au venit de pe altă lume.

Pe măsură ce înaintară către centrul zonei aceleia, vântul începu să bată cu o asemenea putere şi constanţă, încât le deveni foarte greu să respire. La început, Will crezu că se aflau în faţa unei păduri de stalactite sau stalagmite sau ambele. Abia după ce îşi curăţă lentilele de noroi şi îşi porni vizorul, descoperi că situaţia era cu totul alta. Se aflau într-un tunel imens, al cărui tavan se afla probabil la aproape treizeci de metri înălţime şi din care porneau o mulţime de tunele mai mici – atât de multe, încât gurile lor întunecate îl făcură imediat să se simtă neliniştit, fiindcă îşi imagină că în oricare dintre ele s-ar fi putut ascunde soldaţii Styx.

— Nu mai ai nevoie de frânghie de-acum, ţipă Elliott către Will. Îşi dădu toată silinţa să o desfacă, dar nodul era atât de strâns şi de murdar de noroi, încât fata trebui să îl ajute.

Odată desprinsă de la talia băiatului, Elliott încolăci frânghia şi îi chemă pe toţi băieţii să se apropie de ea. Will observă strădania cu care Chester încerca să îi evite privirile.

— Voi o luaţi pe acolo, zise ea, arătând în lungul tunelului mare.

Vorbele îi erau luate de vânt, ceea ce îi împiedica pe băieţi s-o audă prea bine.

— Pardon? spuse Will, făcându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Am zis că voi o s-o luaţi pe-acolo, ţipă fata, retrăgându-se deja către un tunel lateral.

Se părea că nu are de gând să meargă cu ei. Băieţii o priviră întrebător, cu toţii având feţele umbrite de cele mai negre temeri.

***

Sarah era aproape. Atât de aproape, încât parcă le putea şi ea simţi mirosul, în pofida jeturilor de abur sulfuros.

Vânătorul era şi el cu adevărat în elementul său – pentru aşa ceva fusese prăsit. Mirosul era atât de proaspăt, încât motanul aproape că înnebunise din dorinţa de a ajunge cât mai repede la ţintă. Şiroaie de salivă lăptoasă îi atârnau din bot, iar urechile îi tremurau din când în când, deşi nu-şi ridica privirea din pământ. Corpul îi devenea o umbră de picioare fără păr şi de noroi întărit

pe piele, atunci când îi permitea să alerge în susul pantei. De altfel, o trăgea la propriu pe Sarah după el, iar ea nu făcea altceva decât să încerce să nu-l mai piardă. Motanul de opri pentru a-şi curăţa nările, scoţând nişte grohăituri asemănătoare cu ale unui porc, iar femeia strigă către el:

— Unde e stăpânul tău?

Deşi animalul nu avea nevoie de niciun fel de încurajare, Sarah îi mai strigă o dată aceleaşi cuvinte, cu voce tunătoare, încercând să îl îmboldească.

— Unde e Cal? Hai să-l găsim pe Cal!

Motanul sprintă brusc, din toate puterile sale, luând-o prin surprindere pe Sarah şi doborând-o la pământ. Aluneca acum pe burtă şi trebui să ţipe la animal mai bine de douăzeci de metri, până când acesta încetini îndeajuns pentru ca ea să se poată ridica măcar în patru labe.

— Oare când o să învăţ să-mi ţin gura? bombăni ea, clipind des prin masca de noroi care îi acoperise faţa.

După ce văzuse stolul de şopârle zburătoare, ştiind bine ce anume le făcuse să îşi ia zborul, se grăbise împreună cu Bartleby pe porţiunea de plajă care o despărţea de peretele cavernei. Acolo, printre stânci, animalul prinsese repede urma care îi condusese către deschizătura din stâncă. Îşi ridicase capul către ea, scoţând un mieunat victorios şi adânc.

Acum, pe măsură ce înainta din ce în ce mai mult, reuşea să vadă chiar şi urmele pe care le lăsase grupul de copii – o urmă ciudată de palmă îi spunea că împreună cu Will şi Cal se mai afla cineva, cineva mai mic de statură. Poate un copil? se întrebă ea.

Capitolul patruzeci şi şase

Deşi înaintaseră în lungul tunelului, vântul nu se potolise deloc, ba chiar, în unele părţi mai înguste, se transforma într-un adevărat uragan, care împingea atât de puternic în spatele băieţilor, încât le uşura înaintarea. După căldura şi aburul pe care le înduraseră în trecătoarea de după fisura din zid, era o schimbare binevenită, deşi puteau simţi aerul încă extrem de cald mângâindu-le feţele.

Tavanul se vedea undeva sus, deasupra lor, şi toate suprafeţele pe care le întâlneau erau netede, ca şi cum ar fi fost finisate de nisipul purtat de vânt, care îi făcea pe băieţi să îşi bage bine capetele în piept, în încercarea de a-şi feri ochii de grăunţele de cuarţ.

După ce Elliott îi abandonase, continuaseră să meargă în pas alert. Cu toate acestea, pe măsură ce trecea timpul şi ea nu îşi mai făcea apariţia, băieţii începură să-şi piardă motivaţia, mergând din ce în ce mai dezlânat.

Înainte de a pleca, le explicase că ei trebuiau să rămână în tunelul principal, în timp ce ea pornea în recunoaştere, pentru a se feri de ceea ce numea „posturi de ascultare”. Chester şi Cal părură că acceptă explicaţia ei, dar Will era neîncrezător şi încercă să afle care erau intenţiile adevărate ale fetei.

— Nu înţeleg... de ce trebuie să te îndepărtezi? o întrebase el, privindu-i ochii cu atenţie. Parcă mi-ai spus că Limitatorii sunt în spatele nostru.

Elliott nu-i răspunsese imediat, ferindu-şi repede privirea şi zvâcnind din cap, ca şi cum ar fi auzit ceva printre urletele vântului. Ascultase o secundă şi apoi se întorsese spre el.

— Soldaţii cunosc locurile de pe-aici aproape la fel de bine ca Drake şi ca mine. Aşa cum le *cunoştea* Drake, se corectase ea, încruntându-se. Ar putea fi oriunde. Nu trebuie să pierdem nimic din vedere.

— Vrei să spui că ne-ar putea aştepta ascunşi pe undeva? o întrebase Chester, privind neliniştit în lungul tunelului. Se poate deci să nimerim direct într-o capcană?

— Da, aşa că lăsaţi-mă să fac ceea ce ştiu cel mai bine, îi răspunsese Elliott.

Acum n-o mai aveau cu ei, ca să îi ghideze. Chester era în fruntea grupului, iar Will şi Cal îl urmau îndeaproape. Se simţeau extrem de vulnerabili, în lipsa protecţiei pe care le-o oferise Elliott.

Vântul neîncetat îi răcorea în mod plăcut, dar îi şi deshidrata şi de aceea nimeni nu protestă când Will le propuse să se oprească puţin. Se sprijiniră de peretele tunelului, sorbind mulţumiţi apă din ploştile lor.

Cum prăpastia dintre Will şi Chester părea de netrecut, niciunul dintre ei nu făcea vreun efort să vorbească. Cal, care oricum arăta jalnic, avea propriile probleme la care să se gândească şi rămase şi el tăcut.

Will îi privi pe ceilalţi doi băieţi. Din felul în care se purtau, îşi dădu seama că nu era singurul care se întreba dacă nu cumva Elliott îi părăsise definitiv. Se pregătise deja pentru asemenea eventualitate, convingându-se că fata era capabilă să-i abandoneze în locul acela. Dacă n-ar fi trebuit să se ocupe şi de ei, Elliott s-ar fi putut mişca mult mai repede, ca să ajungă în mlaştini sau oriunde altundeva ar fi intenţionat să ajungă.

Will se întrebă cum avea să reacţioneze Chester, dacă se dovedea că ea îi înşelase cu adevărat. Era limpede că prietenul său nu avea nicio îndoială că fata urma să se întoarcă şi că eventuala ei trădare ar fi fost un şoc teribil pentru el. Chiar şi acum, când se uita Will la el, Chester scruta întunericul, în căutarea vreunui semn din partea ei.

Deodată, acoperind urletul vântului, izbucni cel mai înfricoşător dintre sunete: un mârâit gros.

Imediat ce-l auzi, Will îşi dădu seama că e sigur de ceea ce se îndreaptă spre ei. Era un sunet pe care sperase să nu îl mai audă niciodată. Paralizat de frică, strigă din răsputeri, ca să îi prevină şi pe ceilalţi.

— Câine! Hăitaş!

Cal şi Chester îl priviră amândoi consternaţi, când băiatul îşi lepădă plosca şi se năpusti către ei. Îi apucă pe amândoi şi începu să îi tragă de haine, ca să îi determine să se ridice.

— Fugiţi! strigă el, pradă unei panici totale.

Se întâmplară câteva lucruri într-o singură secundă.

Întâi se auzi un fel de vaiet încet şi, din întuneric, ţâşni înspre ei o umbră întunecată. Sări de la pământ şi se năpusti direct către Cal. Dacă băiatul nu ar fi fost atât de aproape de peretele tunelului, l-ar fi dărâmat cu siguranţă. Will îşi recăpătă repede echilibrul, deşi fusese împins şi el destul de zdravăn. Mai privi o dată către animalul odios şi deveni absolut sigur că era un câine Styx de atac. Se crezu pierdut, dar auzi imediat exclamaţia fratelui său.

— Bartleby! strigă Cal, în culmea încântării. Bart! Chiar tu eşti!

În acelaşi timp, se auziră două pocnete îndepărtate. Cu colţul ochiului, Will văzu două străluciri scurte undeva în tunel, în spatele lor.

— Uite-o că vine! exclamă Chester. Elliott!

Will şi Chester priviră cum fata se desprinde dintre umbre şi păşeşte spre mijlocul tunelului.

— Rămâneţi acolo! le strigă ea, în timp ce continua să meargă înapoi prin tunelul principal.

Cal era în culmea fericirii. Aşezat lângă motanul său, băiatul era absolut nepăsător la tot ceea ce se întâmpla.

— Cine ţi-a pus prostia asta? îşi întrebă el animalul.

Băiatul îi desfăcu imediat zgarda de piele şi o aruncă departe. Pe urmă îmbrăţişa pisica gigantică, monstruoasă, care îl răsplăti lingându-l pe faţă.

— Nu-mi vine să cred că te-am găsit, Bartleby, repeta el fără încetare.

— Nici mie nu-mi vine să cred. De unde naiba a apărut? îi zise Will lui Chester, uitând pentru o clipă de divergenţele dintre ei.

În ciuda instrucţiunilor fetei, care le ceruse să rămână pe loc, începură să înainteze încet către Elliott. Will îşi porni vizorul, ca să vadă ce face fata. Avea puşca aţintită în jos, îndreptată spre ceva. Will era încă destul de zdruncinat de apariţia bruscă a lui Bartleby şi nu-şi dădu seama ce se întâmplase, până când nu îl lămuri Chester.

— Elliott a tras nişte focuri în cineva, zise el pe un ton egal.

— Oh, Cristoase, oftă Will, dându-şi seama că scânteierile pe care le văzuse proveniseră de la ţeava puştii cu care trăsese Elliott.

Se opri în loc, fără a simţi nici cea mai mică dorinţă de a se aventura mai aproape de fată.

Ceva mai departe, în josul tunelului, Elliott îşi pusese puşca deoparte, ferind-o de corpul neînsufleţit, şi îşi examina victima. Nu avea de ce să îi verifice pulsul – văzuse cum o baltă de sânge se întinde prin praf – dacă soldatul Styx nu era deja mort, avea să fie în curând. Era o chestiune de timp. Trăsese primul foc spre partea de jos a corpului, pentru a-şi opri atacatorul, dar cel de-al doilea nimerise direct în cap şi îi atinsese tâmpla. *Îl faci neputincios... apoi ucizi.* Nu ochise însă perfect şi nu nimerise pe cât de precis i-ar fi plăcut. Cu toate acestea, rezultatul final o făcu să zâmbească, mulţumită de sine.

Soldatul Styx era acoperit de noroi uscat – probabil că îi urmărise prin trecătoare. Degetele experte ale lui Elliott simţiră

suprafaţa de piele lustruită a hainei lungi, colorată cu pătrate maro, de camuflaj, un model pe care îl cunoştea prea bine. Măcar acum exista un Limitator mai puţin – n-avea să-i mai deranjeze pe viitor.

— Pentru tine, Drake, şopti ea, încruntându-se însă imediat din cauza unui gând.

Ceva nu avea sens. Aşa-zisul asasin se năpustise către băieţi cu arma la umăr. Elliott era convinsă că se pregătea să tragă în ei, dar, cu toate că avusese ocazia, nu apăsase pe trăgaci. Şi nu dovedise nici pe departe precizia şi iscusinţa în camuflaj la care s-ar fi aşteptat din partea unui soldat al diviziei de Limitatori. Aptitudinile lor în luptă erau legendare, dar se părea că, dintr-un motiv sau din altul, acest soldat se grăbise nebuneşte. Se încruntă şi mai tare, dar realiză că toate întrebările sale aveau să rămână doar pe tărâmul teoriei – soldatul era mort şi nu avea vreme să mai rămână pe acolo. Era foarte posibil ca şi alţi Limitatori să se fi îndreptat către ei, iar ea, una, n-avea de gând să se lase prinsă.

Încercă să ia tot ceea ce i-ar fi putut fi de folos. Nu avea rucsac şi asta o dezamăgi. Limitatorul probabil că îl aruncase pe undeva, pe drum, ca să se poată mişca mai repede. Cu toate acestea, avea măcar ustensilele de la centură – pe care i-o scoase cu îndemânare, punând-o să atârne de o parte şi de cealaltă a puştii.

Tocmai scotocea prin buzunarele de la haină, când dădu de o bucată împăturită de hârtie. Crezând că e o hartă, o scutură ca să o desfacă, lăsând pete stacojii pe hârtie, din cauza sângelui cu care îşi murdărise degetele. Era o coală întreagă, care anunţa un fel de eveniment – mai văzuse aşa ceva pe vremea când era în Colonie. Imaginea principală înfăţişa o femeie, iar alte patru desene mai mici, nişte viniete, prezentau diferite scene – dar Elliott trecu repede peste ele, fiindcă zări cu totul altceva.

Pe hârtie exista şi o a cincea imagine, undeva mai jos, care părea că fusese adăugată mai târziu şi era schiţată doar în creion. Era un lucru tare straniu. Privi uimită imaginea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Era chipul leit al lui Will, deşi băiatul arăta mai bine în desenul acela, care îl prezenta cu părul tuns îngrijit.

Se uită mai îndeaproape la desen, apropiindu-şi lanterna de hârtie. Chiar era Will, însă văzu un alt amănunt, care o făcu să-şi piardă respiraţia. De gâtul băiatului era legat un ştreang. Celălalt capăt al frânghiei se curba undeva, deasupra lui, pentru a forma ceea ce era, evident, un semn de întrebare.

Şi mai era în spatele său şi o figură ceva mai întunecată şi definită mai neclar, dar care semăna cu fratele lui Will. În timp ce Will era desenat cu capul plecat, aşa cum era de presupus că trebuia să stea orice condamnat la spânzurătoare, cea de-a doua figură zâmbea senină. Expresiile celor două feţe erau profund diferite una de cealaltă, iar combinarea lor o făcea să se simtă destul de nesigură pe ea.

Studie şi restul paginii, stăruind acum pe figura centrală a femeii, şi apoi citi un nume scris pe un banner ce părea să fluture în partea de sus a desenului.

Sarah Jerome.

Elliott se aplecă imediat deasupra cadavrului, întorcându-i capul pentru a-i putea examina faţa. În ciuda valului consistent de sânge care i se scursese din rana de la tâmplă, fata văzu imediat că nu trăsese într-un Limitator.

Era o femeie! Cu părul lung şi castaniu, pieptănat pe spate. Nu existau Limitatori-femei. Nimeni nu auzise de aşa ceva – Elliott, la fel ca toată lumea, era convinsă de acest lucru.

În momentul acela îşi dădu seama cine zăcea întinsă în faţa ei. Realiză pe cine omorâse.

Mama lui Cal şi a lui Will... *Era Sarah Jerome.*

Îi întoarse din nou capul într-o parte, gândindu-se să-i ascundă faţa, pentru cazul în care vreunul dintre băieţi s-ar fi aventurat până acolo.

— Ai nevoie de ajutor? îi strigă Will.

— Ăăă..., răspunse Elliott. Rămâneţi acolo.

— E un nenorocit de Styx, nu-i aşa? strigă Will, cu un uşor tremur în voce.

— Aşa mi se pare, îi răspunse Elliott, după câteva momente.

Ezită, privind capul năclăit de sânge, încercând să se hotărască dacă ar fi trebuit sau nu să-i spună lui Will. Ca într-o străfulgerare dureroasă, îşi aduse aminte de casa ei din Colonie. Îşi aminti de momentul sfâşietor în care fusese forţată să îşi părăsească mama, fiind convinsă că era puţin probabil să o mai vadă vreodată.

Sfâşiată de nehotărâre, Elliott privi din nou bucata de hârtie. Nu avea cum să ţină secretul ăsta numai pentru ea. Nu ar fi putut trăi cu aşa ceva pe conştiinţă.

— Will, Cal, veniţi aici!

— Sigur, zise Will şi se apropie repede, în fugă. Chiar l-ai nimerit pe nenorocitul ăsta, spuse el, zărind trupul nemişcat.

— Cred că s-ar putea să vrei să te uiţi la asta, adăugă Elliott repede, îndesându-i hârtia în mână.

Băiatul privi foaia care flutura din cauza vântului puternic. Recunoscându-se în schiţa din partea de jos a hârtiei, clătină din cap, neîncrezător.

— Ce-i asta?

Pe urmă, ochii îi căzură pe numele scris în susul paginii.

— Sarah. Sarah Jerome, citi el cu voce tare.

Se întoarse către Chester.

— Sarah Jerome? repetă el din nou.

— Doar nu e mama ta? zise Chester, întinzându-se să vadă mai bine desenul.

Elliott îngenunche lângă cadavru. Fără să spună vreun cuvânt, îi întoarse încet capul, îndepărtând părul ud de sânge, ca băieţii să îi poată vedea faţa. Apoi se ridică în picioare.

— Am crezut că e un Limitator, Will.

— O, Dumnezeule! Ea e! Chiar e ea! exclamă Will, privind când la desen, când la chipul femeii întinse pe pământ.

Nu avea însă nevoie de niciun portret; asemănările dintre propria sa faţă şi cea a femeii erau remarcabile. Era ca şi cum îşi vedea imaginea într-o oglindă prăfuită.

— Dar ce face tocmai aici? întrebă Chester. Şi de ce avea asta cu ea? zise el, arătând spre puşcă.

Will clătină din cap. Era mult prea mult pentru el.

— Adu-l pe Cal! se răsti el la Chester, apropiindu-se de Sarah.

Se sprijini de umărul femeii şi îşi aşeză o mână pe faţa care semăna atât de mult cu a sa.

Când îşi retrase degetele, femeia scoase un geamăt slab.

— Elliott, e încă vie! zise Will.

Pleoapele femeii se zbătură uşor, dar rămaseră închise. Înainte ca Elliott să poată reacţiona în vreun fel, Sarah deschise gura şi respiră adânc.

— Will? întrebă ea, mişcându-şi cu greutate buzele şi vorbind cu o voce înceată, pe care băiatul abia reuşi s-o audă, din cauza vuietului vântului prin tunel.

— Eşti cu adevărat Sarah Jerome? Eşti cu adevărat mama mea? întrebă băiatul, cu o voce spartă.

În sufletul său, emoţiile se uniseră într-un adevărat tumult. Îşi întâlnea pentru prima dată adevărata mamă, dar ea era îmbrăcată în uniforma Limitatorilor care îl urmăreau. Mai mult, în desenul pe care îl purta cu ea, el avea un ştreang în jurul gâtului. *Ce însemnau toate acestea?* Încercase cumva să îl împuşte?

— Da, sunt mama ta, suspină femeia. Trebuie să-mi spui..., mai adăugă ea, dar vocea i se curmă.

— Ce anume? Ce să-ţi spun? insistă Will.

— L-ai ucis pe Tam? urlă Sarah, cu pieptul urcând şi coborând convulsiv şi privindu-l cu ochii larg deschişi pe Will.

Izbucnirea ei îl şocă atât de tare pe băiat, încât aproape căzu în fund.

— Nu, n-a făcut-o el, răspunse Cal din spatele lui Will, care nu observase apropierea fratelui său. Chiar tu eşti, mamă?

— Cal? întrebă Sarah, din ai cărei ochi curgeau şiroaie de lacrimi, în timp ce ea se chinuia să-i ţină închişi.

Femeia începu să tuşească. Îi trebuiră câteva secunde bune până când reuşi să vorbească din nou.

— Povestiţi-mi exact ce s-a întâmplat în Oraşul Etern... spuneţi-mi ce a păţit Tam, trebuie să ştiu.

Lui Cal îi venea greu să vorbească, iar buzele îi tremurau violent.

— Unchiul Tam a murit salvându-ne pe noi... pe amândoi, zise el, într-un târziu.

— O, Dumnezeule, hohoti Sarah. M-au minţit! Ştiam eu! Nenorociţii ăştia de Styx m-au minţit tot timpul!

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuşi.

— Trebuie să rămâi nemişcată, îi zise Elliott. Sângerezi puternic. Am crezut că eşti un Limitator. Am tras...

— Asta nu mai contează, spuse Sarah, rotindu-şi capul din cauza durerilor.

— Pot să îţi pansez rănile, se oferi Elliott, mişcându-se stingherită de pe un picior pe altul, când Will îşi aţinti privirile asupra ei.

Sarah încercă să spună „nu”, dar izbucni într-un alt acces de tuse. După ce se linişti, femeia continuă.

— Will, îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Ăăă... nu-i nimic, bâigui Will, fără să îşi dea seama la ce anume se referise mama lui.

— Veniţi mai aproape, amândoi, îi rugă femeia. Ascultaţi-mă!

În timp ce băieţii se aplecau spre mama lor, ca să audă ce voia să le spună, Elliott începu să bandajeze coapsa lui Sarah, folosindu-se de o cârpă pe care o fixă cu ajutorul unor fâşii lungi de bandaj.

— Styx a produs un virus mortal, pe care vrea să îl răspândească în Suprasol. Femeia tăcu puţin, încleştându-şi dinţii din cauza durerii, dar apoi continuă. Au testat deja aici, în Adâncuri, o variantă a sa, dar... dar a fost doar un fel de repetiţie...

virusul adevărat se cheamă Dominion... şi va declanşa o epidemie cumplită.

— Deci asta am văzut noi în Cazemată, şopti Cal, privind către Elliott.

— Will... Will, zise Sarah, privindu-şi fix fiul, cu ochii scăldaţi de un val de disperare. Rebecca poartă virusul cu ea... şi e decisă să te elimine. Limitatorii... Sarah îşi încordă întreg corpul şi apoi se relaxa din nou. Nu se vor opri până când nu te omoară.

— Dar de ce tocmai pe mine?

Will simţea cum se învârte pământul cu el – avea confirmarea faptului că el era cel urmărit. Soldaţii Styx îşi doreau cu adevărat să-l ucidă.

Sarah nu-i răspunse, dar, cu un efort imens, privi la Elliott, care tocmai termina să-i bandajeze şi tâmpla.

— Vor să vă prindă pe toţi. Trebuie să plecaţi de aici. Mai e cineva pe care să puteţi chema în ajutor?

— Nu, suntem numai noi, răspunse Elliott. Cei mai mulţi dintre proscrişi au fost prinşi.

Sarah rămase tăcută, încercând să îşi domolească respiraţia.

— Atunci, Will, Cal, voi trebuie să vă ascundeţi undeva cât mai departe... Într-un loc în care să nu vă poată atinge.

— Exact asta încercăm să facem, îi confirmă Elliott. Ne îndreptăm către Mlaştini.

— Bine, hârâi Sarah. Şi apoi trebuie să mergeţi în Suprasol şi să-i preveniţi pe oameni despre ceea ce e pe cale să se întâmple.

— Cum... ? începu Will.

— Ah, cum doare, gemu Sarah, iar faţa îi deveni nemişcată, ca şi cum ar fi leşinat.

Doar tremurul ocazional al pleoapelor le indica faptul că femeia era conştientă.

— Mamă, zise Will nesigur.

Faptul că se adresa în felul acela unei femei complet străine îl făcea să se simtă ciudat. Erau o mie de lucruri despre care ar fi vrut să o întrebe, dar ştia că nu era nici momentul şi nici locul potrivit.

— Mamă, trebuie să vii cu noi.

— O să te cărăm noi. Putem! spuse Cal.

Sarah răspunse cu hotărâre.

— Nu, n-aş face decât să vă încurc. Dacă plecaţi acum, poate că mai aveţi o şansă.

— Are dreptate, aprobă Elliott, luând puşca şi echipamentul atârnat de centura lui Sarah şi dându-i-le lui Chester. Trebuie să plecăm.

— Nu, n-am să plec fără mama, insistă Cal, prinzând în palmă mâna moale a lui Sarah.

În timp ce Cal continua să-i vorbească mamei sale, cu obrajii scăldaţi în lacrimi, Will o trase deoparte pe Elliott.

— Trebuie să putem face ceva, insistă el. Poate că reuşim să o cărăm cu noi o parte din drum şi apoi să o ascundem undeva.

— Nu, răspunse Elliott cu hotărâre. În plus, drumul nu are cum să-i facă bine. Va muri, indiferent de ceea ce facem noi, Will.

Sarah îl strigă pe Will, iar el i se alătură imediat lui Cal.

— Să nu uitaţi niciodată, le zise Sarah băieţilor. Se lupta din greu să nu leşine, iar faţa îi era contorsionată de durere. Sunt atât de mândră de amândoi...

Nu-şi termină spusele. Sub privirile lui Will şi ale lui Cal, ochii femeii se închiseră, iar ea rămase nemişcată. Leşinase din nou.

— Trebuie să mergem, interveni Elliott. Limitatorii vor ajunge aici curând, foarte curând.

— Nu! urlă Cal. Tu i-ai făcut asta! Nu putem...

— Nu pot desface ceea ce am făcut deja, îi răspunse calmă Elliott. Dar pot încă să vă ajut pe voi. Dacă mă lăsaţi sau nu să o fac, asta e alegerea voastră.

Cal era pe punctul de a obiecta din nou, când Elliott începu să se îndepărteze, cu Chester urmând-o îndeaproape.

— Uită-te mai atent la ea, Cal. Nu i-am face niciun bine dacă am încerca chiar şi s-o întoarcem de pe o parte pe cealaltă, adăugă Elliott peste umăr.

În ciuda protestelor neîncetate ale lui Cal, atât el, cât şi Will ştiau, în adâncul sufletului, că Elliott avea dreptate. N-aveau cum să o ducă pe Sarah cu ei. Se îndepărtară însă abia după ce Elliott le spuse că mama lor ar putea avea cu adevărat o şansă, dacă ar fi fost găsită de un alt proscris care să-i îngrijească rănile. Amândoi ştiau însă cât de improbabil era lucrul acela şi realizară că Elliott încerca doar să le aline durerea.

Ajuns la un colţ al tunelului, Will se opri şi se întoarse să mai privească o dată spre locul în care era întinsă mama lui. Înconjurat de bocetul continuu al vântului, se gândi că femeia aceea ar fi putut muri chiar acolo, fără să aibă pe cineva lângă ea, iar ideea singurătăţii ei îi strecură fiori pe şira spinării. Poate că şi soarta lui avea să fie aceeaşi, poate că avea să-şi dea ultima suflare într-un colţ îndepărtat din subteran, părăsit de toată lumea.

Deşi era incredibil de îndurerat de întâmplarea aceea, ştia cumva că ar fi trebuit să simtă şi mai mult.

Ar fi fost normal să simtă cea mai intensă durere cu putinţă, ştiind că mama sa adevărată e pe cale să se sfârşească în tunelul acela. Acolo unde ar fi trebuit să fie însă durerea, vedea doar un nor de emoţii confuze. S-ar fi cuvenit să simtă mai mult, dar, pentru Will, femeia aceea era doar cu puţin mai mult decât o străină care fusese doborâtă din cauza unei greşeli nefericite.

— Will, îl rugă Elliott, trăgându-l puternic de braţ.

— Nu înţeleg. Ce căuta tocmai aici? întrebă el. Şi de ce i l-au dat pe Bartleby?

— Vânătorul ăsta i-a aparţinut lui Cal? întrebă Elliott.

Will aprobă din cap.

— Atunci e chiar simplu, exclamă Elliott. Gulerele Albe ştiu că eşti împreună cu fratele tău. Ce putea fi mai nimerit decât să o lase pe Sarah să folosească animalul dornic să-şi regăsească stăpânul, ca să-i conducă, în felul ăsta, direct la tine?

— Cred că ai dreptate, zise Will, încruntându-se. Dar de ce a ajuns până aici? Ce avea de gând Styx...?

— Chiar nu înţelegi? Îşi doreau ca ea să ajungă prima la tine şi să te omoare, interveni Chester cu o voce măsurată, lipsită de orice emoţie. Rămăsese tăcut până atunci şi gândea probabil mai limpede decât Will. E clar că au încercat s-o convingă că tu eşti de vină pentru moartea lui Tam. E doar o altă şmecherie nenorocită de-a lor. La fel ca şi chestia aia, Dominion, despre care ţi-a spus.

— Acum n-aţi vrea să vă grăbiţi? le zise Elliott, aruncând puţin pârjol în urma ei.

Continuară să înainteze în lungul tunelului principal, cu Cal ţinându-se departe de ei, însoţit doar de pisica bucuroasă că-şi regăsise stăpânul.

Nu mai dură mult şi ajunseră pe o fâşie îngustă de piatră, peste care vântul continua să sufle cu putere. Se opriră. Nu vedeau nimic în faţa lor, dar nici vreo cale de a coborî.

Capitolul patruzeci şi şapte

— Şi acum ce facem? întrebă Will, încercând din răsputeri să lase deoparte gândurile despre Sarah şi să se concentreze asupra situaţiei în care se aflau.

Cu lanternele reglate la intensitate mică şi fără ajutorul vizorului său, Will avea senzaţia clară că în spaţiul din faţa lor se puteau vedea petice de culori diferite, ca şi cum ar mai fi existat şi alte platforme, aflate cam la aceeaşi înălţime. Nu încăpea îndoială că Elliott îi adusese la marginea unui fel de prăpastie, dar asta era cam tot ceea ce ştia, fiindcă nu îşi putea da seama ce se află dincolo de hăul întunecat.

Will era conştient că Chester îl privea rece, iar asta îl făcea să se simtă grozav de furios. Fostul său prieten se comporta în continuare ca şi cum ar fi crezut că el e de vină pentru tot ceea ce i se întâmplase. Având în vedere chinurile prin care trecuse, Will s-ar fi aşteptat ca Chester să îl mai slăbească un pic. Era limpede însă că îşi dorea prea mult.

— Deci, o să ne aruncăm în gol? zise el, privind la ceea ce părea a fi locul unei căderi infinite.

— Desigur, eşti invitatul meu. Sunt câteva sute de metri până jos, îi răspunse Elliott. Cred însă că ar fi mai bine să încerci pe aici.

Băieţii priviră spre locul indicat de ea, aflat chiar pe marginea prăpăstiei, şi văzură două ieşituri. Se apropiară cât de mult îndrăzniră, combinaţia între vântul puternic şi înălţimea ameţitoare făcându-i să calce cu prudenţă. Descoperiră că se află în vârful unei scări vechi de fier, ruginită, dar fixată bine în peretele de stâncă.

— O scară a coproliţilor. N-ai să ajungi la fel de repede ca în cazul în care ai sări, dar va fi mult mai puţin dureros, zise ea. Locul ăsta e cunoscut sub numele de *Ţancuri* – o să vezi ceva mai jos de ce.

— Păi, şi Bartleby? făcu deodată Cal. El nu poate coborî pe scara asta şi nu am de gând să îl las aici. Abia ce l-am regăsit!

Cal îngenunchease şi îşi trecuse braţul în jurul pisicii care îşi freca obrazul imens de capul băiatului, torcând atât de sonor, încât ai fi crezut că e un roi de albine înfuriate.

— Trimite-l în lungul coamei ăsteia. O să-şi găsească el drumul până jos, răspunse Elliott.

— N-am de gând să-l pierd din nou, zise încăpăţânat Cal.

— Cred că am înţeles asta deja, lătră Elliott. Dar, dacă e cu adevărat Vânător, va ajunge jos înaintea noastră.

Cal pufni cu indignare.

— Ce vrei să spui? E cel mai al dracului Vânător din toată Colonia! Nu-i aşa, Bart?

Îşi trecu afectuos mâna peste ţeasta murdară şi chealǎ a pisicii, iar sunetul roiului de albine se înteţi şi mai mult, de parcă insectele închipuite ar fi pornit un fel de răscoală.

Elliott coborî prima, urmată repede de Chester, care se băgă în faţa lui Will.

— Scuză-mă, zise el pe un ton repezit.

Will îşi porunci să nu spună nimic şi, de îndată ce Chester ieşi din raza lui vizuală, îşi începu şi el coborârea. Se apucă zdravăn de cele două bare şi îl trecură toţi fiorii până când atinse cu piciorul prima treaptă. Odată ce începu să coboare, însă, lucrurile se dovediră destul de simple. Ultimul porni Cal, care îi dăduse drumul lui Bartleby, să coboare pe unde va putea, dar părea să aibă remuşcări amare în timp ce cobora încet pe scară, mişcându-se destul de ţeapăn şi cu multă precauţie.

Coborâşul era lung, iar scara tremura şi scârţâia sinistru din cauza mişcărilor lor combinate, ca şi cum se desprinsese pe alocuri din legăturile sale cu peretele de piatră.

Mâinile li se acoperiră repede cu rugină, uscându-se atât de mult, încât trebuiră să aibă şi mai multă grijă pentru a nu aluneca de pe scară. Vântul scăzu treptat în intensitate pe măsură ce coborau, dar, după un timp, Will observă că nu îl mai putea vedea pe Cal deasupra sa.

— Ai păţit ceva? strigă el în sus. Nu se auzi niciun răspuns.

Repetă întrebarea, de data aceasta ceva mai tare.

— Sunt bine, veni răspunsul încărcat de resentimente al lui Chester.

— Nu tu, boule! Pe Cal îl întrebam.

În timp ce Chester bombănea ceva, bastonul lui Cal trecu şuierând pe lângă Will, rostogolindu-se prin aer.

— Oh, Iisuse! exclamă Will, gândindu-se pentru moment că şi fratele său alunecase şi avea să urmeze curând bastonului.

Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Spaima i se dovedi neîntemeiată, dar tot nu reuşi să-l zărească pe Cal. Will se hotărî să vadă unde se oprise fratele său şi îşi schimbă brusc direcţia, începând să urce. Dădu destul de repede de Cal, care era complet nemişcat, cu ambele braţe înfăşurate strâns în jurul scării.

— Ţi-ai scăpat bastonul. Ce s-a întâmplat?

— Nu mai pot..., suspină întretăiat Cal. Mi-e rău... lasă-mă să mă odihnesc puţin.

— Te doare piciorul? întrebă Will, îngrijorat de tensiunea din glasul fratelui său. Sau eşti încă supărat pentru cele întâmplate cu Sarah? Ce-ai păţit?

— Nu. Doar că mă simt... mă simt ameţit.

— Ah, zise Will, înţelegând ce îl deranja pe Cal. Nu era obişnuit cu înălţimile de niciun fel, fiindcă îşi petrecuse toată viaţa în Colonie. Mai dăduse câteva semne de teamă şi când fuseseră în Suprasol. Nu-ţi place aici sus! E din cauza înălţimii, nu-i aşa?

Cal îşi înghiţi un „da".

— Ai încredere în mine, Cal. Te rog să nu priveşti în jos, dar, oricum, suntem aproape de capăt... Pot s-o văd deja pe Elliott.

— Eşti sigur? întrebă Cal neîncrezător.

— Absolut. Haide, vino!

Păcăleala aceasta funcţionă preţ de vreo treizeci de metri, până când Cal se opri din nou.

— Minţi! Ar fi trebuit să ajungem de-acum.

— Ei, nu chiar, dar zău că nu mai e mult, îl asigură Will. Totul e să nu priveşti în jos.

Replica asta funcţionă de câteva ori. Cal devenea însă din ce în ce mai neîncrezător şi mai iritat, până când, într-un târziu, Will chiar atinse capătul scării.

— Am ajuns! îl anunţă el.

— M-ai minţit! îl acuză Cal, imediat ce se dădu jos de pe scară.

— Da, dar uite că a mers, nu-i aşa? Acum eşti în siguranţă, îi răspunse Will, ridicând din umeri, bucuros că reuşise să-l convingă pe fratele său să-şi continue coborârea, chiar dacă se folosise din plin de minciuni ca să-şi atingă scopul.

— N-am să te mai ascult niciodată, pufni Cal, începând imediat să îşi caute bastonul. Eşti o râmă mincinoasă!

— O, da! Chiar te rog să te iei de mine... La fel ca toţi ceilalţi de pe-aici, răspunse Will, mai degrabă pentru Chester decât pentru Cal.

Will fusese atât de preocupat de fratele său, încât nu privise cu atenţie locul în care se aflau. Se îndepărtă de scară, scoţând, cu fiecare pas, un scrâşnet ascuţit, ca şi cum ar fi călcat pe cioburi. Constatară cu toţii că, indiferent unde păşeau, solul scotea un hârşâit neplăcut.

Will îşi dădu seama că ajunseseră în faţa unui grup de coloane foarte apropiate, care se ridicau în întunericul de deasupra lor, fiecare având aproape şapte metri în diametru.

— Am să fac asta doar fiindcă Limitatorii ar trebui să fie atât de mult în urma noastră încât să ne-o putem permite, dar şi fiindcă vreau să vedeţi în ce intrăm, zise Elliott, aprinzându-şi lanterna şi îndreptând-o spre zona din faţa lor.

— Uau! zise Will.

Era ca şi cum s-ar fi uitat la o adevărată mare de oglinzi întunecate. Când raza lanternei lui Elliott atinse cea mai apropiată coloană, se reflectă către alta şi aşa mai departe, rezultatul fiind că raza zbură frânt de la o coloană la alta, dându-le iluzia că s-au aprins sute de lanterne. Efectul era copleşitor. Zări, de asemenea, propria sa imagine reflectată, precum şi pe cele alte tovarăşilor săi, priviţi din toate unghiurile.

— Ţancurile, zise Elliott. Sunt din obsidian.

Will rămăsese aproape fără suflare şi începu imediat să studieze cea mai apropiată coloană. Aceasta nu era circulară, aşa cum i se păruse la început, ci compusă dintr-o serie de feţe plane, care se ridicau pe întreaga sa înălţime, ca şi cum s-ar fi format prin nenumărate fracturi longitudinale. Privi în sus şi i se păru că liniile acelea drepte se continuă până în vârf.

Continuă să se uite în jur şi descoperi o altă coloană, care părea să fie diferită. Observă că faţetele păreau să fie rotite uşor, făcând-o să semene cu un ciubuc imens. Privi mai atent şi văzu că, în depărtare, se găseau destul de multe astfel de coloane, amestecate printre cele drepte. Câteva aveau însă o curbură extrem de pronunţată.

Amintindu-şi că mai are încă în rucsac aparatul său destul de rudimentar de fotografiat, se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să fotografieze întreaga scenă. Îşi dădu repede seama că lumina reflectată avea să facă imposibil acest lucru. Începu să se întrebe şi apoi să speculeze asupra factorilor care ar fi putut produce un asemenea fenomen natural unic.

Deşi îl ardea limba să spună celorlalţi ceva despre coloane, reuşi să se abţină, amintindu-şi cu destulă durere reacţia lui Chester, atunci când îşi arătase încântarea faţă de şopârlele zburătoare. Cu toate acestea, locul părea să fie un peisaj minunat pentru una dintre poveştile fantastice pe care Chester le aprecia atât de mult. Monoliţii aceia cristalini erau perfecţi. *Bârlogul secret al zânelor întunecate,* îşi zise Will, impunându-şi să nu zâmbească. Nu, şi mai bine: *Bârlogul secret al zânelor întunecate şi extrem de trufaşe.* Îşi înghiţi un chicot, străduindu-se să ţină doar pentru el titlul acela. N-ar fi făcut decât să-l îndepărteze şi mai mult pe Chester, iar relaţia dintre ei era şi aşa foarte precară.

Chester îşi alese însă tocmai momentul acela pentru a-i adresa o întrebare lui Elliott, deloc impresionat de peisaj şi parcă dorind să-l enerveze pe Will.

— Da, şi acum ce facem? spuse el, în timp ce fata îşi stinse lanterna.

Multitudinea de raze de lumină şi imaginile lor dispărură, ceea ce îl făcu pe Will să se simtă cumva uşurat, fiindcă priveliştea reuşise să-l dezorienteze.

— E un adevărat labirint aici, aşa că trebuie să faceţi exact ce vă spun, răspunse Elliott. Am găsit aici, împreună cu Drake, o ascunzătoare aflată la jumătatea drumului, unde ne putem împrospăta raţiile de apă şi mâncare şi unde am dus şi ceva muniţie din arsenal. N-o să ne ajungă mult timp, aşa că ne vom îndrepta spre Por. Odată ce trecem de el, vom merge vreo două zile şi ne vom afunda în Mlaştini.

— Porul? întrebă Will, a cărui curiozitate era de nestăpânit.

— Dar ce facem cu Bartleby? întrebă Cal, punând capăt planurilor fetei. Uite că n-a ajuns încă.

— Mai dă-i ceva timp. Ştii bine c-o să ne găsească, zise Elliott pe un ton înţelegător, încercând să-l consoleze pe băiatul care, şi aşa, era destul de impacientat.

— Ar fi bine, răspunse Cal.

— Hai să pornim! îi mobiliză Elliott, oftând, fiindcă simţea cum i se termină răbdarea.

Băieţii nu izbuteau deloc să se mişte în linişte, din cauza scrâşnetelor şi clinchetelor pe care le scotea solul sticlos de sub tălpile lor, deşi lui Elliott îi reuşea acest lucru, în aparenţă fără efort, ca şi cum ar fi plutit.

— Zgomotul pe care îl faceţi se aude la câţiva kilometri depărtare. Maimuţe de stâncă! Nu puteţi să tropăiţi mai puţin? îi imploră fata, fără niciun rezultat însă – indiferent cu câtă grijă păşeau, păreau o turmă de rinoceri care se năpustea într-un magazin de sticlărie. Nu mai avem mult până la ascunzătoare. Mă duc să verific, iar apoi veniţi şi voi. Aţi priceput? zise Elliott, care dispăru imediat, fără a aştepta un răspuns.

— Cred că-l aud pe Bart. Cred că vine!

Cal se îndepărtă de Will şi de Chester, prinzând în braţe o coloană.

Dintr-odată, raza slabă a lanternei sale căzu pe ceva. Nu era Bartleby.

I se păru iniţial că îşi vede propria reflexie. În câteva momente, însă, realiză că nu era aşa.

În faţa lui se afla un Limitator, pe care îl putea vedea extrem de clar.

Înconjura coloana şi se afla acum pe partea opusă. Purta o haină lungă şi îşi ţinea puşca undeva lângă talie.

Soldatul se uită uimit, preţ de un moment, la Cal, care reuşi să scâncească neinteligibil şi speriat, alertându-i pe Will şi pe Chester.

Privirile lui Cal şi cele ale Limitatorului se încrucişară. Imediat, buza superioară a soldatului se trase înapoi, schiţând un rânjet brutal, arătându-şi dinţii şi scoţând în evidenţă obrajii supţi ai feţei sale hidoase. Era animalică şi trăda nebunia. Era faţa unui ucigaş.

Cal reacţionă din instinct şi folosi singurul lucru pe care îl avea la îndemână. Îşi ridică repede bastonul şi, cu un noroc chior, prinse cu mânerul puşca Limitatorului şi, înainte ca acesta să o poată duce la ochi, i-o smulse din mâini.

Arma căzu cu zgomot peste fragmentele de obsidian.

Urmă un alt moment în care Cal şi Limitatorul rămaseră nemişcaţi, probabil mai uimiţi de ceea ce se întâmplase decât de faptul că se ciocniseră unul de altul. Nu dură mult. În mai puţin de o secundă, mâna Limitatorului flutură prin faţa băiatului, agitând un pumnal ca o seceră. Era o armă obişnuită pentru soldaţii Styx, având o lamă curbată de aproximativ cincisprezece centimetri în lungime. Se năpusti către Cal, ridicându-şi cuţitul.

Will ajunse însă înaintea lui, atacându-l dintr-o parte. Prinzând braţul Limitatorului, Will se năpusti în el, făcându-l să se prăbuşească. Băiatul se aruncă deasupra lui, dar, când ajunseră pe pământ, constată că stă de-a curmezişul soldatului. Will nu scăpase din strânsoare braţul soldatului şi se lăsase pe el cu toată greutatea, ca să-l împiedice să-şi folosească pumnalul.

Văzând ce încearcă să facă fratele său, Cal se aruncă la rândul lui peste picioarele soldatului, înfăşurându-şi braţele peste gleznele Limitatorului şi ţinându-le pe cât de strâns putea. Limitatorul îl lovea straşnic pe Will peste spate şi peste gât, folosindu-şi braţul liber, încercând din răsputeri să ajungă la faţa băiatului. Rucsacul lui Will se adunase deasupra umerilor băiatului, ceea ce atenua puţin loviturile înfricoşătoare ale soldatului. Ţinându-şi capul la distanţă de pumnul Limitatorului, Will se întoarse spre Chester:

— Ia-i puşca! Ia-i puşca! striga Will fără încetare, dar vocea îi era atenuată, fiindcă stătea cu gura lipită de braţul soldatului.

— Chester, puşca! strigă şi Cal, cu o voce spartă. Împuşcă-l!

La lumina palidă a lanternelor pe care le scăpaseră băieţii şi care scăldau peisajul într-o lumină ceţoasă, Chester, aflat la câţiva metri depărtare, ridică puşca şi încercă să ochească.

— Trage! ţipară la unison Will şi Cal.

— Nu pot să văd! urlă Chester disperat.

— Haide!

— Trage odată!

— Nu pot să ochesc prea bine! scânci Chester, pradă unei disperări absolute.

Bărbatul se zbătea sălbatic sub greutatea lui Will şi a lui Cal, iar Will tocmai se pregătea să-i strige din nou, când simţi cum ceva imens se izbeşte de el. Limitatorul nu-l mai lovea, dar Will putea auzi încă sunetul sacadat al pumnilor săi.

Trebuia să se uite.

Îşi întoarse capul cu grijă, ridicându-l doar atât cât să vadă că li se alăturase şi Chester. Acesta încetase să mai încerce să ochească şi să tragă cu puşca şi hotărâse probabil că singurul lucru pe care îl putea face era să se arunce şi el în grămadă. Se lăsase în genunchi, punându-şi unul dintre ei peste abdomenul Limitatorului, iar acum lovea faţa soldatului, folosindu-şi ambii pumni. Printre seriile de lovituri, Chester se străduia să imobilizeze şi celălalt braţ al soldatului, pentru ca acesta să nu se mai poată apăra. În timp ce făcea o altă încercare de a-i prinde mâna, Chester se aplecă, iar Limitatorul profită de ocazie. Îşi încordă brusc muşchii gâtului şi îl lovi cu capul în faţă pe Chester. Se auzi un zgomot înfundat, înfiorător.

— RAHATULE! urlă Chester.

Băiatul îşi reluă imediat loviturile de pumni, având grijă să se ţină la distanţă de data aceasta şi parând braţul Limitatorului de fiecare dată când acesta încerca să îl lovească.

— Mori! Mori, nenorocitule! Mori! urla Chester, lovind din ce în ce mai tare, scufundându-şi pumnii în faţa Limitatorului.

Dacă şi-ar fi prins măcar şi cu coada ochiului reflexia pe suprafaţa plană de obsidian de lângă el, Chester nu s-ar fi recunoscut. Faţa amintea doar vag de chipul său normal: era contorsionată într-o mască a nebuniei şi a hotărârii. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că e capabil de un act de o asemenea violenţă brutală. Toate resentimentele şi furia cauzate de felul în care se purtaseră cu el în Colonie erau acum eliberate şi ţâşneau din el într-un torent de neoprit. Îl lovea continuu pe soldat, oprindu-se doar ca să se ferească de pumnul acestuia, care încerca să riposteze.

Cei patru se rostogoleau pe pământ, încleştaţi în lupta lor mortală, înjurând şi lovindu-se cu o disperare care le tăia adeseori respiraţia. Soldatul grohăia fioros, ca un porc mistreţ încolţit, încercând orice era posibil pentru a se elibera. Chester continua să-l lovească peste faţă, dar pumnii săi nu păreau să aibă niciun efect asupra soldatului. Deşi greutatea celor trei băieţi reuşea să-i blocheze mişcările, Limitatorul îşi mai putea încă folosi cotul braţului liber pentru a riposta din când în când, deşi loviturile acestea nu prea mai aveau forţă. Văzând că nu reuşeşte să se elibereze, bărbatul încercă să îşi croiască drum către feţele lor, folosindu-şi degetele ca nişte gheare, dar nu reuşi să-şi atingă ţintele. Chester izbutea să se ferească de fiecare dată, iar Will îşi ţinea capul jos, la adăpost de unghiile atacatorului.

— OMOARĂ-L! urlă Cal, care se afla încă în partea de jos a corpului Limitatorului.

Băieţii se luptară, conştienţi că nu aveau voie să-i dea drumul şi că trebuiau să îl imobilizeze prin orice mijloc cu putinţă. Era ca şi cum s-ar fi luat la trântă cu un tigru, unul jalnic, dar care rămânea totuşi foarte periculos. Nu aveau o altă alternativă decât să-şi continue lupta. Nu puteau să-i dea drumul. Miza nu avea cum să fie mai mare. Era care pe care.

În bătălia aceea, în care încercau frenetic să se blocheze unii pe ceilalţi, se instalase o intimitate obscenă. Chester putea mirosi acreala transpiraţiei Limitatorului şi respiraţia sa cu iz de oţet, care îi scălda faţa. Will simţea cum muşchii bărbatului se contractă şi se înnoadă sub el, în încercarea soldatului de a-şi elibera braţul.

— NU, N-O SĂ FACI ASTA! strigă Will, dublându-şi eforturile de a-i bloca braţul bărbatului de sub el.

Limitatorul îşi schimbă tactica, probabil ca ultimă soluţie, din pricină că nu reuşea să îi lovească prea bine nici pe Chester, nici pe Will. Îşi ridică bărbia pe cât de mult putu şi începu să scuipe şi să se repeadă la ei ca să îi muşte, încercând să-i prindă cu dinţii şi scoţând sunete nu foarte deosebite de cele ale hăitaşului care îl mutilase pe Will în Oraşul Etern.

Demonstraţia aceea de pură sălbăticie era însă doar o diversiune, menită să-i distragă de la adevăratele sale intenţii. Bărbatul găsise un punct slab al atacului lor combinat. Urlă victorios când îşi ridică îndeajuns genunchii pentru a se desface din strânsoarea lui Cal şi a-şi elibera un picior. Imediat şi-l trase în spate şi îl lovi pe Cal cu călcâiul în stomac. Lovitura îl aruncă pe

băiat peste pietrişul strălucitor, tăindu-i complet răsuflarea. Băiatul icni şi apoi se ghemui, încercând disperat să respire.

Acum, că Limitatorul avea ceva mai multă libertate, începu să zvâcnească din picioare, să se zvârcolească şi să se rotească atât de puternic, încât lui Chester îi venea greu să-l mai stăpânească. Chester încercă să riposteze, dar Limitatorul îi aplică o palmă teribilă în creştetul capului. Împietrit, băiatul se prăvăli la pământ.

Will n-avea nicio idee despre suferinţele celorlalţi. Nu îndrăznea să se uite în sus, de frică să nu fie lovit sau muşcat, preferând să se agaţe cu încăpăţânare de braţul Limitatorului şi încercând să-şi repartizeze în aşa fel greutatea, încât să îl poată ţine pe soldat la pământ. Avea de gând să facă tot ceea ce îi stătea în puteri ca să-l împiedice să-şi folosească pumnalul, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Şi ştia bine că nu era exclus ca lucrurile să stea exact aşa.

Acum, că se putea mişca mult mai liber, Limitatorul începu să îl lovească repetat pe Will, aplicându-i lovituri cu pumnul în cap şi în gât. Băiatul strigă din cauza durerii. Nu avea cum să reziste prea mult unui asemenea atac.

Din fericire, Limitatorul reuşi să-l lovească doar de câteva ori, până când Chester reveni în bătălie. Venindu-şi aproape imediat în simţiri, apucase o bucată mare de obsidian şi, urlând şi ţipând deopotrivă, începu să o abată asupra capului Limitatorului.

Soldatul îl înjură înfuriat pe Chester, în limbajul nazal al Styx. Îşi ridică braţul şi prinse între degete falca lui Chester. Pe urmă îşi băgă degetul mare în colţul gurii băiatului, folosind această priză dureroasă pentru a-l manevra.

Cu picioarele alunecând pe pietrişul de obsidian, Chester nu reuşi să facă altceva decât să urmeze mâna Limitatorului către locul în care îl purta. Imediat ce băiatul ajunse pe pământ, Limitatorul îl lovi cu pumnul în cap, cu toată forţa de care era în stare. De data asta, n-avea să-şi mai revină prea repede. Chester rămase lat, ameţit, contemplând o adevărată galaxie de stele care pluteau prin matriţa fină a razelor de lumină reflectate în jurul lor.

Acum, că atât Cal, cât şi Chester fuseseră scoşi din luptă, Will era singurul adversar al Limitatorului. Acesta îl prinse de gât, apăsându-şi cu putere degetele prin carne, încercând să îi zdrobească laringele. Limitatorul bâlbâia ceva triumfător în limba Styx. Era convins că va ieşi învingător şi îşi întări strânsoarea.

Icnind de durere şi sufocându-se, Will crezu că sfârşitul îi era aproape. În fond, nici nu era cine ştie ce surpriză. Se luptaseră cu un soldat antrenat. Iar ei erau doar trei copii.

Limitatorul era ceva străin, ceva fundamental diferit de ei. Ce şansă să fi avut? Will se resemnase deja cu gândul că suferise o înfrângere tristă şi dureroasă, când Limitatorul îşi relaxă deodată degetele, uşurând strânsoarea asupra gâtului său. Will trase adânc aer în piept şi izbucni într-o tuse seacă, gândindu-se că se schimbase ceva în soarta bătăliei, probabil în avantajul lor. Nici că s-ar fi putut înşela mai tare.

Se auzi un sunet scurt, ca şi cum Limitatorul ar fi pocnit din degete, iar în mâna sa liberă apăru de nicăieri încă un pumnal. Lama sclipi la lumina unei lanterne din apropiere şi, cu o mişcare uşoară şi fluidă, Limitatorul prinse între degete mânerul armei, eliberând de tot grumazul lui Will.

Băiatul îşi întoarse capul câţiva centimetri, încercând să vadă ce se întâmplă şi dacă nu cumva Chester sau Cal erau destul de aproape ca să intervină. Nu reuşi însă să îi zărească prin apropiere.

— Nu, urlă el înspăimântat, cu stomacul făcut ghem la vederea armei din mâna Limitatorului.

Nu mai avea absolut nimic de făcut. Nu mai era timp să se dea la o parte din calea tăişului. Limitatorul îl prinsese într-o poziţie fără scăpare. Lama mai sclipi o dată, când soldatul trase adânc aer în piept printre buzele rănite şi apoi începu să o coboare către Will, al cărui gât era expus în totalitate. Will îşi încleştă dinţii, abandonând orice speranţă şi aşteptând ca lama să îşi atingă ţinta.

Se auzi o bubuitură asurzitoare.

Glonţul trecu atât de aproape de Will, încât îi simţi căldura pe piele. Mâna ridicată a Limitatorului oscilă un moment – care lui Will i se păru o eternitate – şi, după doar câteva fracţiuni de secundă, se deschise, lăsând cuţitul să cadă.

Will rămase pe loc, paralizat de uimire şi cu vuietul detunăturii încă răsunându-i în urechi. Nu reuşi să se uite direct la soldat, dar putea vedea destul încât să îşi dea seama că faţa lui devenise un terci însângerat. Încă întins deasupra Limitatorului, Will auzi o expiraţie prelungă. Plămânii bărbatului se goleau de aer. Urmă un spasm paroxistic, întregul corp al soldatului încordându-se sub Will, în timp ce aerul se umplu de o ceaţă rozalie. Will simţi picături mici de lichid care i se aşază pe faţă. Asta era de ajuns – dar nu reuşi să se îndepărteze destul de repede.

Înnebunit, se îndepărtă de el, dându-se înapoi, grăbit să mărească distanţa dintre el şi Limitator. Se ridică apoi în picioare şi începu să bolborosească neinteligibil, amestecând cuvintele cu icnetele de groază şi greaţă. Gâfâind încă, băiatul îşi şterse de mai

multe ori faţa cu mânecile. Se opri şi se întoarse. Cal ţinea în mâini puşca lui Chester şi îl fixa cu ochi mari pe soldatul mort.

— L-am nimerit, zise el încetişor, fără să lase puşca în jos sau să încerce să privească în altă parte.

Will se apropie de el. La fel şi Chester.

— L-am nimerit în faţă, mai zise Cal o dată, şi mai încet. Ochii îi erau rătăciţi, iar faţa i se golise de orice expresie.

— E-n regulă, Cal, zise Will, luându-i puşca din mâinile ţepene şi dându-i-o lui Chester.

Îl luă pe după umeri pe fratele său şi îl conduse ceva mai departe de Limitatorul mort. Will era destul de zdruncinat şi nu se putea ţine prea bine pe picioare, dar grija pentru Cal reuşi să-i alunge orice grijă pentru el însuşi. Băiatul mai mic acceptă fără crâcneală când Will îi spuse că ar trebui să se aşeze amândoi.

Abia atunci reuşi Will să privească la trupul nemişcat al Limitatorului, fiindcă ştia că e consumat de o fascinaţie morbidă pentru ceea ce făcuseră. Nu îi privi faţa, ci îşi fixă ochii asupra mâinii acestuia, prinsă într-o rază puternică de lumină. Degetele erau relaxate şi uşor curbate, ca şi cum ar fi fost în repaus. Dintr-un motiv iraţional, Will şi-ar fi dorit ca mâna aceea să se mişte, ca şi cum tot ceea ce se întâmplase nu fusese decât un fel de teatru violent. Degetele însă nu se mişcară, n-aveau să se mai mişte niciodată.

Simţi cum Cal începe să tremure în braţele sale şi îşi mută privirea de la cadavrul Limitatorului. Nu era un moment potrivit pentru ca fratele său să facă o criză.

— L-ai nimerit la fix! L-ai făcut! Tu singur l-ai făcut pe-un Limitator! bolborosea Chester încântat, râzând, iar cuvintele pe care le rostea sunară ciudat din cauza buzelor sale umflate. L-ai trosnit în pupătoare. La fix! Aşa cum merita! Ha-ha-ha-ha!

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci odată, Chester, mârâi Will către el.

Fratele său începu să aibă spasme şi apoi vomă violent. Începu să plângă şi apoi să murmure ceva despre Limitator.

— E bine, e bine, zise Will, fără să-i dea drumul din braţe. S-a terminat.

Elliott apăru în grabă.

— Iisuse! Se poate oare să faceţi şi mai mult zgomot decât atât?

Zări Limitatorul mort şi schiţă un gest simplu de aprobare. Pe urmă îi privi pe băieţi. Încă surescitat din cauza excesului de adrenalină, Chester sărea de pe un picior pe celălalt, în timp ce Will şi Cal păreau de-a dreptul epuizaţi.

Fata privi atentă coloanele de sticlă.

— Gulerele Albe sunt mai aproape decât mi-am imaginat.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, şopti Will.

Fata se întoarse către Chester, care îşi pipăia acum nasul, încercând să stăvilească şuvoiul de sânge care i se scurgea de acolo. Elliott zâmbi.

— L-ai împuşcat. Bună treabă! îi zise ea.

— Ăăă... eu... nu, şovăi Chester. N-am putut să...

— Cal l-a împuşcat, interveni Will.

— Bine, dar puşca era la tine, îi spuse ea lui Chester, aruncându-i o privire perplexă şi uşor dezamăgită.

Chester nu îi oferi nicio explicaţie, privind pierdut la Will. Elliott îşi întoarse şi ea privirea către băieţi.

— Ridicaţi-vă! Trebuie să mergem... chiar acum. E cineva rănit?

— Falca... nasul..., începu Chester.

— Cal are nevoie de un răgaz, uită-te la el! interveni Will hotărât, dându-se deoparte pentru ca Elliott să poată vedea ochii pierduţi ai fratelui său.

— Nicio şansă! Nu după ce v-aţi luptat în halul ăsta, zise ea.

— Dar n-ar putea..., se rugă Will.

— Nu, mârâi ea. Ascultaţi!

Băieţii ascultară şi ei. În depărtare se auzea un fel de larmă. Era imposibil de zis cât de departe erau cei care făceau zgomotul acela.

— Hăitaşi! exclamă Will, simţind cum i se ridică părul de pe ceafa plină de vânătăi.

— Da, o haită întreagă, îi anunţă Elliott. Privi apoi către băieţi, schiţând un zâmbet uşor. Şi mai e un motiv pentru care cred că momentul cel mai potrivit de a pleca de aici e chiar acum, le zise fata.

— Ce motiv? întrebă repede Will.

— Am aprins fitilul unei bombe în ascunzătoare. În şaizeci de secunde, va exploda întreg arsenalul.

Din fericire, această ultimă informaţie se dovedi de-a dreptul electrizantă pentru Cal. Elliott pescui puşca Limitatorului când trecu pe lângă cadavrul acestuia şi apoi o rupseră disperaţi la fugă. Will rămase lângă Cal, care făcea tot ce putea, forţându-şi piciorul beteag, dar când tuturor li se alătură şi Bartleby, Cal păru să fie deodată capabil să gonească la fel de repede ca oricare dintre ei.

Focurile de armă izbucniră în jurul lor ca nişte artificii. Un val de plumb lovi coloanele din jurul lor, desprinzând pe alocuri bucăţi

de obsidian de dimensiunile unei farfurii şi aruncându-le în aer. Instinctiv, Will îşi aplecă fruntea şi încetini.

— Nu, nu te opri! urlă Elliott la el.

Gloanţele ricoşau, stârnind vaiete, pe suprafeţele plane ale coloanelor pe lângă care treceau cei patru. Will simţi câteva scuturături undeva deasupra călcâiului, dar nu avea cum să se oprească pentru a-şi da seama ce se întâmplase.

— Fiţi gata! strigă Elliott, acoperind zgomotul gloanţelor.

Venise momentul. Explozia se dovedi uriaşă. Peisajul fu deodată scăldat într-o lumină orbitoare, trimisă în mii de direcţii de suprafeţele ca oglinda şi apoi, imediat ce încetară reverberaţiile exploziei iniţiale, se auzi zgomotul unei prăbuşiri colosale.

Coloane sparte se prăvăleau la pământ, lovindu-se una de alta, ca piesele de domino ce intră într-o reacţie în lanţ. O porţiune gigantică dintr-o coloană se izbi de pământ chiar în spatele lor, scufundându-i într-o furtună de praf de sticlă şi făcând ca în lumina lanternelor lor să apară lucirea a mii de diamante negre. Praful le blocă gâturile şi le înţepă ochii. Tot pământul părea să se cutremure din cauza impactului. Volume imense de aer erau dislocate de coloanele care continuau să cadă în jurul lor, iscând rafale de vânt haotice, care îi aruncau dintr-o parte în alta. Hărmălaia produsă de prăbuşirile coloanelor continuă neabătut şi, înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama, accelerară pe urmele lui Elliott, care intră într-un tunel. Will îşi întoarse capul ca să privească în spate, la timp pentru a vedea cum o coloană se năruie în faţa intrării, blocând-o în totalitate. Preţ de câteva sute de metri, fură înconjuraţi de miasma prafului de sticlă, dar aerul deveni repede ceva mai curat, iar Elliott le făcu semn să se oprească.

— Trebuie să fugim, trebuie să fugim, o rugă Chester.

— Nu, avem câteva minute de răgaz. Nu ne pot urmări aici, zise ea, scoţându-şi aşchii de sticlă de pe faţă. Beţi nişte apă şi trageţi-vă răsuflarea.

Fata îşi umplu gura cu apă, clătindu-şi-o cu grijă, şi apoi mai luă câteva înghiţituri din ploscă, înainte de a o oferi şi celorlalţi.

— E careva rănit? întrebă ea, verificându-i pe fiecare, pe rând.

Chester nu mai putea respira pe nas, dar Elliott îi spuse că nu credea că era rupt. Gura băiatului era şi ea foarte umflată şi despicată în colţul în care i-o prinsese Limitatorul. Capul îi era plin de cucuie de pe urma pumnilor încasaţi. În timp ce Elliott îşi folosea lanterna ca să îl examineze, Chester observă că pumnii îi

erau roşii şi zgâriaţi, iar mânecile şi antebraţele îi erau pline de sânge. Fata le examină cu grijă.

— E în regulă, nu e sângele tău, zise ea, după o inspecţie rapidă.

— E al Limitatorului? întrebă Chester, privind-o cu ochi mari şi începând să tremure, amintindu-şi cum se aşezase peste soldatul întins pe obsidian. E îngrozitor... Cum am putut să fac aşa ceva... să-i fac aşa ceva unei persoane? şopti băiatul.

— Ai putut, fiindcă el ţi-ar fi făcut cu mult mai rău, îl încurajă fata, după care se îndreptă spre Cal.

Acesta părea să nu aibă nicio rană, cu excepţia unor coaste dureroase la atingere. Fiindcă nu acceptase încă pe deplin faptul că îl împuşcase pe Limitator, băiatul răspunse destul de greu la întrebările lui Elliott.

Fata îşi puse mâna pe umerii băiatului şi îi vorbi, cu o voce în care se simţea un soi de solidaritate.

— Cal, ascultă-mă. Drake mi-a dat odată nişte sfaturi, după ce mi se întâmplase un lucru cu adevărat îngrozitor.

Băiatul o privi fără să pară că o vede.

— Mi-a spus că pielea noastră are un strat mort la suprafaţa ei.

Reuşi să-i atragă atenţia. Băiatul se încruntă, întrebător.

— E un lucru tare deştept. Pielea moare şi straturile de deasupra se cojesc, pentru a ne proteja de infecţii. Fata se îndreptă şi îşi ridică mâinile de pe umerii săi. Îşi şterse dosul palmei, ca şi cum ar fi vrut să ilustreze ceea ce spunea. Bacteriile – sau germenii, aşa cum le spuneţi voi – se fixează, dar nu pot rămâne acolo.

— Şi? întrebă Cal, din ce în ce mai interesat.

— Şi... acum moare o parte din tine, la fel cum moare o parte din pielea ta. S-ar putea să dureze o vreme – aşa cum a durat la mine –, dar va muri, ca să-ţi salveze lăuntrul. Iar data viitoare vei fi mai puternic şi mai dur.

Cal aprobă din cap.

— Aşadar, treci peste asta şi hai să privim înainte.

Cal dădu din nou din cap.

— Cred că înţeleg, zise el, topindu-şi rigiditatea de pe chip şi recăpătându-şi o scânteie în priviri. Da, înţeleg.

Will ascultase conversaţia lor şi rămase impresionat de felul în care fata reuşise să-l îmbărbăteze pe fratele său. Aproape imediat, Cal păru să redevină el însuşi şi începu să discute cu pisica sa mult iubită.

Elliott îl verifică şi pe Will. Având în vedere lupta prin care trecuse, băiatul era oarecum neatins, cu excepţia câtorva vânătăi şi zgârieturi de pe gât, a unor julituri pe faţă şi a unei mulţimi de cucuie care îi răsărise în partea din spate a capului. Când îşi atinse încet cucuiele, se gândi la smuciturile pe care le simţise în timp ce alerga şi, pipăindu-şi pantalonii cu degetele, descoperi două rupturi în ţesătură.

— Ce sunt astea? o întrebă el pe Elliott. Ştia că nu fuseseră acolo mai devreme.

Fata le analiză cu atenţie.

— Sunt găuri de gloanţe. Ar trebui să te consideri norocos.

Gloanţele trecuseră prin material, iar băiatul putea băga un deget prin ele şi să vadă astfel pe unde ieşiseră proiectilele. Dintr-un motiv oarecare, poate pentru că se simţea eliberat de faptul că nu fusese nimerit de gloanţe, descoperi că nu e în stare să se oprească din râs. Cal se uită curios la el, în timp ce Chester ţocăi doar a lehamite. Elliott îl privi însă cu o dezaprobare mută.

— Vino-ţi în fire, Will, îl preveni ea.

— O, dar mi-am venit în fire, îi răspunse el imediat, izbucnind într-un nou hohot de râs. Deşi păream să n-am nicio şansă.

— Ne îndreptăm direct spre Por, îi anunţă ea. Apoi spre Mlaştini.

— Unde ne vom odihni într-un loc'şor uscat? întrebă Will, cu un chicotit.

Capitolul patruzeci şi opt

— Tu eşti, Will? gemu Sarah, simţind cum cineva o apucă de încheietura mâinii. Îşi aminti însă imediat că Will, Cal şi ceilalţi plecaseră de mult, aşa cum le ceruse ea.

Îşi deschise ochii în întuneric, dar gestul acesta simplu se dovedi cea mai îngrozitoare experienţă a vieţii sale. Era ca şi cum toate durerile, fiecare măsea cariată, migrenă sau senzaţia de rău pe care le simţise într-o întreagă existenţă, se acumulaseră într-un moment de agonie de neîndurat. Era de o mie de ori mai rău decât durerile pe care le simţise la naşterea copiilor.

Ţipă scurt, străduindu-se să nu-şi piardă cunoştinţa. Îşi ţinu ochii deschişi, în ciuda faptului că nu putea să vadă cine e lângă ea. Nu ştia cât durase leşinul – fusese ca şi când şi-ar fi făcut loc printre două draperii foarte grele, iar o forţă căreia nu i se putea împotrivi o trăgea înapoi, pentru ca acestea să se poată închide din nou. Era o luptă incredibilă, fiindcă durerea o forţa să treacă de partea cealaltă a draperiilor, acolo unde era un loc atât de liniştit şi de cald, de primitor. Tot ceea ce putea face era să reziste tentaţiei de a merge acolo. Nu avea de gând să-şi îngăduie această ultimă uşurare. Cu fiecare respiraţie chinuită, lupta împotriva acelei tentaţii.

Strânsoarea de pe încheietură deveni şi mai puternică, iar Sarah auzi sunetele hârâite caracteristice limbii Styx. De undeva chiar de la periferia vederii sale apăru o lumină; se auziră apoi mai multe voci Styx şi le văzu siluetele întunecate scurgându-se pe lângă ea.

— Limitatori, zise ea, recunoscând modelul de camuflaj al hainei celui care o verifica.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme constatarea femeii, din întuneric se auzi o voce aspră.

— Ridică-te!

— Nu pot, zise ea, chinuindu-se să-şi concentreze privirile asupra luminii slabe.

Erau patru Limitatori lângă ea. Fusese găsită de o patrulă. Doi dintre ei o ridicară în picioare. În momentul acela, simţi o durere paralizantă undeva în şold şi urlă – sunetul animalic reverberă în lungul tunelului, dar era ca şi cum altcineva şi-ar fi plâns durerea. Fu cât pe-aci să-şi piardă din nou cunoştinţa, dar draperiile se depărtară puţin pentru a-i permite să treacă.

Atârnând între Limitatori, se lăsă în voia lor, forţându-se să meargă. Durerea era insuportabilă. Simţea cum i se macină şoldul, osul fracturat frecându-şi capetele unul de altul, şi aproape leşină din nou. Sudoarea i se scurgea de pe frunte direct în ochi, făcând-o întâi să clipească şi apoi să îşi închidă ochii de-a binelea.

Murea şi era conştientă de asta.

Dar n-avea de gând să renunţe, cel puţin deocamdată.

Atâta vreme cât mai putea respira, mai exista încă o şansă de a-i ajuta pe Will şi pe Cal.

Drake se strecură prin tunel la fel de uşor ca vântul din jurul lui. Se oprea destul de des pentru a cerceta dacă nu cumva cărarea pe care mergea fusese folosită de curând. Adierea constantă făcea ca nisipul şi cenuşa să nu rămână prea mult în acelaşi loc, aşa încât ştia că era greu să fie păcălit de nişte urme mai vechi.

Fără să se oprească, îşi atinse uşor umărul care fusese ciupit de un glonţ. Era doar o zgârietură – avusese răni mult mai grave. Îşi duse mâna la cuţitul de la brâu şi apoi la suportul cu flinte de pe coapsă. Se simţea extrem de vulnerabil fără puşcă şi fără rucsacul plin de muniţie, pe care le pierduse însă la intrarea în Cazemată. Auzul îi era afectat destul de mult din cauza detonării unei încărcături de explozibili; în cap îi suna neîntrerupt un fel de fluierat ascuţit.

Era totuşi un preţ mic pe care îl plătise pentru a-şi salva pielea. Fusese cât pe ce – cea mai complicată situaţie în care se aflase până atunci –, deşi nu reuşea să înţeleagă prea bine. Limitatorii îl prinseseră fără ca el să aibă vreo putinţă de scăpare, dar, dintr-un motiv oarecare, acţionaseră cu destulă reţinere. Era ca şi cum l-ar fi vrut în viaţă, însă asta nu prea le stătea în caracter. După ce explozia unui mortier provocase un adevărat haos printre hoardele de Limitatori, se folosise de neatenţia lor şi de norii deşi de praf ridicaţi de detunătură pentru a fugi din nou în Cazemată.

De acolo, fusese o joacă de copil. Ar fi putut să-şi găsească drumul şi cu ochii închişi, deşi exploziile provocate de Elliott anulaseră câteva dintre rutele cele mai rapide. Erau nenumărate patrule de Limitatori, multe dintre ele cu hăitaşi, iar el trebuia să se ferească de toate. Pentru o vreme, rămăsese ascuns într-un loc pe care îl pregătise din timp pentru o asemenea eventualitate. Avusese noroc că hăitaşii fuseseră descumpăniţi de urmările exploziilor provocate de Elliott; fumul şi praful ridicate în aer de micuţa sa tovarăşă îi împiedicaseră pe câini să-i simtă mirosul.

Folosise o ţeavă de canalizare pentru a ieşi din Cazemată, numai pentru a descoperi însă că, deşi ajunsese în Câmpia Mare, nu era în afara pericolului. Nu avusese altă opţiune decât să lase nişte urme false pentru a-i deruta pe soldaţii Styx călare şi pe cei câţiva hăitaşi care îi luaseră deja urma. Trebuise să folosească toate şmecheriile pe care le ştia pentru a scăpa de câinii aceia ce păreau veniţi din Iad.

Vuietul vântului se unise acum cu ţiuitul care îi persista în urechi, iar el se aplecă pentru a studia mai atent pământul. Era preocupat, fiindcă nu găsise încă nicio urmă. Elliott ar fi putut s-o apuce pe mai multe drumuri, dar acesta era cel mai probabil, judecând după acţiunile grupurilor de Limitatori din preajmă.

Se ridică în picioare şi mai merse treizeci de metri, dar dădu până la urmă peste ceea ce căuta.

— Uite că v-am găsit! se bucură el, studiind urmele din praf.

Erau proaspete şi putea spune cu uşurinţă cui aparţinuseră.

— Chester şi... ăsta trebuie să fie *Will!* Uite c-a reuşit! zise el, clătinând uşor din cap şi zâmbind subţire, uşurat să vadă că băiatul fusese găsit şi se alăturase din nou grupului.

Îşi întinse mâna spre stânga, găsind destul de repede încă o urmă, şi apoi se aşeză pe burtă, încercând s-o studieze mai îndeaproape.

— Cal, te cam chinuie piciorul, nu-i aşa? murmură el pentru sine, văzând neregularităţile urmelor pe care le lăsase băiatul cel mic.

Imediat, atenţia i se îndreptă însă asupra unei alte urme din praf.

— Hăitaş? se întrebă el, gândindu-se dacă nu avea să dea în curând şi peste urmele unei lupte sau poate chiar peste pete de sânge.

Se târî mai aproape pentru a cerceta mai atent amprentele şi le urmări apoi către peretele de pe partea opusă a tunelului. Toate păreau să vină de acolo, dar acum era mai interesat de cele care nu aparţineau oamenilor.

Ceva mai încolo, găsi însă o urmă extrem de clară a unei labe de animal.

— Ăsta nu e câine, e o felină. Trebuie să fie un Vânător.

Întrebându-se ce semnificaţie ar fi putut avea urmele acelea, se ridică din nou în picioare şi cercetă o zonă mai mare, întorcându-se puţin spre direcţia de unde venise.

— Elliott, tu unde eşti? îşi tot spunea în gând, încercând zadarnic să îi găsească urmele.

Ştia că avea să fie mai dificil, datorită felului în care era obişnuită fata să păşească.

O primă cercetare fugară rămase fără rezultat, iar bărbatul hotărî că nu-şi mai putea permite să petreacă mult timp studiind zona aceea. Fiecare secundă în care rămânea acolo însemna că distanţa dintre el şi Elliott, dintre el şi băieţi, se mărea. De aceea, o luă la fugă în lungul tunelului.

Câteva sute de metri mai încolo, se ghemui din nou la pământ, pentru a inspecta solul şi apoi strigă cu voce tare.

— Au! La naiba!

Simţi cum pârjolul îi arde mâna şi văzu imediat cum praful începe să strălucească stins. Îşi şterse imediat mâna de pantaloni, pentru a-şi înlătura bacteriile de pe piele. Trebuia să acţioneze repede, înainte ca acestea să-i absoarbă umezeala palmei şi să înceapă să strălucească. Ştia că, dacă întârzia chiar şi o clipă, n-avea cum să mai oprească reacţia; ar fi fost la fel de grav şi de dureros ca şi cum şi-ar fi înmuiat mâna în acid. Văzuse destui hăitaşi scheunând şi horcăind în agonie, cu nasurile luminând atât de puternic, încât păreau faruri de bicicletă, din cele folosite în Suprasol.

Reuşi să îndepărteze la timp bacteriile de pe palmă şi, conştient că Elliott nu le-ar fi folosit decât dacă era absolut necesar, o rupse la fugă şi mai hotărât.

În momentul acela, auzi o explozie înfricoşătoare venind de undeva din faţă.

— Asta sună grozav de asemănător cu zgomotul pe care l-ar face depozitul meu de muniţie când ar sări în aer, îşi zise el.

Urmă un cutremur şi un vuiet care ar fi putut fi lesne confundat cu un tunet, deşi dură mult mai mult decât orice tunet din Suprasol, iar apoi vântul din tunel îşi inversă direcţia. Se mişcase repede şi până atunci, dar acum zbura prin tunel, înspăimântat că ar fi putut ajunge prea târziu.

Capitolul patruzeci şi nouă

— Ai prins ceva? o întrebă Chester pe Elliott, în timp ce studiau amândoi orizontul prin lunetele de la puşti.

— Da... o activitate în stânga, îi confirmă ea. Tu îi vezi?

— Nu, admise Chester, nu văd nimic.

— Sunt doi Limitatori, poate şi un al treilea, zise Elliott.

Văzuseră deja de câteva ori soldaţi Styx şi de fiecare dată fuseseră forţaţi să-şi schimbe direcţia. Se mişcaseră în acest fel din momentul în care pătrunseseră într-un spaţiu imens, plin cu nişte formaţiuni de stâncă extrem de ciudate, împrăştiate la întâmplare. Erau formaţiunile în formă de „lacrimă” pe care le găsise şi dr. Burrows. Spre deosebire însă de acesta, ei se feriră să urmeze drumul pavat – Elliott hotărâse că e mult prea periculos să meargă pe acolo.

— E mai bine să rămânem nevăzuţi, zise fata.

Deşi Limitatorii erau la o distanţă considerabilă, ea şi Chester continuau să se ascundă şi foloseau menhirele pentru a se piti, în drumul lor către locul în care îi aşteptau Will şi Cal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Will.

— Am mai văzut nişte Limitatori, zise Chester scurt, ferindu-şi cu atenţie ochii de privirea prietenului său.

— Împrejurimile nu arată prea bine, confirmă Elliott, clătinând din cap. Nu putem să mergem pe unde am vrut eu, aşa încât o s-o tăiem de-a dreptul pe pantă, mai aproape de Por, şi apoi... apoi către...

Ezită puţin, din cauza unui urlet îndepărtat purtat de vântul uscat şi urmat de un lătrat inconfundabil.

Bartleby scoase un mieunat timid, iar ochii începură să i se rotească precum antenele de radar, în timp ce îşi răsucea corpul, pentru a vedea exact de unde vin sunetele acelea.

— Şi-au adus şi hăitaşii aici, zise Elliott. Haide!

Continuară să se mişte, conştienţi că trebuie să se grăbească, dar Will şi ceilalţi constatară că nu sunt deloc atât de panicaţi pe cât ar fi putut fi. Erau două motive pentru acest lucru, primul dintre ele fiind că soldaţii erau atât de departe, încât nu se simţeau în niciun fel în pericol. În al doilea rând, lupta cu Limitatorul avusese un efect profund asupra fiecăruia dintre ei. Cuvintele de îmbărbătare pe care Elliott i le spusese lui Cal, când părăsiseră Ţancurile, răsunau încă în minţile celor trei băieţi; era ca şi cum ar fi fost anesteziaţi parţial şi nu mai simţeau pe deplin

frica şi groaza cu care trăiseră până atunci. Elliott avea dreptate – deşi experienţa fusese una oribilă, ea îi întărise.

Şi mai descoperiseră şi că adversarii lor nu erau războinicii invincibili pe care îi crezuseră. Puteau fi înfrânţi. În plus, o aveau şi pe Elliott. În timp ce cobora pe pantă, Will începu să şi-o imagineze ca pe un soi de supererou. *Incredibila fată explozivă,* zâmbi el, *cu degete de dinamită şi cu nitroglicerină în loc de sânge.* Chicoti încetişor. Fata găsea întotdeauna o soluţie surprinzătoare, avea mereu un as în mânecă şi reuşea să-i salveze din cele mai complicate situaţii. *Va continua timp de multe episoade,* îşi mai spuse Will.

Dată fiind siguranţa de până atunci a fetei, băieţii se dovediră surprinşi când, după o altă oprire pentru a scruta orizontul, fata păru să devină foarte agitată. Fusese întotdeauna atât de calmă şi de calculată, încât nelinişte a ei îi molipsea şi pe băieţi, făcându-i din ce în ce mai nervoşi. Fata părea să vadă Limitatori peste tot.

— Asta nu e bine. Trebuie să ne afundăm şi mai mult, le spuse ea, făcând o întoarcere scurtă şi ridicându-şi puşca la umăr, pentru a mai verifica încă o dată, înainte de a porni în noua direcţie.

Will nu realiză importanţa schimbării direcţiei decât atunci când ajunseră, într-un târziu, chiar la Por.

Apa picura în rafale sporadice, purtate de vânt, iar Will văzu exact ceea ce văzuse şi tatăl său.

Fluieră de uimire.

— Ce groapă imensă! exclamă el, apropiindu-se imediat pentru a putea privi în jos.

Fiindcă nu scăpase de senzaţia de vertij, Cal nu-şi ascunse nemulţumirea şi preferă să păstreze o distanţă destul de mare între el şi marginea prăpastiei.

Will examină curbura Porului prin vizorul său.

— Măi să fie, e cu adevărat imens.

— Da, zise Elliott. Ai perfectă dreptate.

— Nici măcar nu pot să-i văd cealaltă parte, murmură Chester, fără să se adreseze cuiva anume.

— În punctul său cel mai larg, are aproape un kilometru şi jumătate, zise Elliott, sorbind câţiva stropi de apă. Şi cine ştie cât o fi de adânc... Nimeni dintre cei care au căzut înăuntru nu s-a mai întors să povestească – poate cu excepţia unui singur caz, petrecut cu multă vreme în urmă, când se spune că un om a reuşit să iasă din Por.

— Am auzit ceva despre el. Abraham cumva, interveni Will, amintindu-şi că şi Tam îi spusese o poveste asemănătoare.

— Mulţi oameni au crezut că e un impostor, continuă Elliott. Ori asta, ori că i se prăjiseră creierii din cauza febrei. Fata privi fix în întunericul Porului. Există însă o mulţime de legende vechi despre un fel de... Elliott ezită, ca şi cum urma să spună ceva cu adevărat de necrezut. Despre un fel de loc aflat acolo jos.

— Cum adică? Ce vrei să spui? întrebă Will, întorcându-se repede spre ea. Simţea că vrea să ştie mai mult, indiferent de felul în care ar fi putut reacţiona Chester. Ce fel de loc e acolo jos?

— O, iar începe ăsta cu întrebările lui de la „Cine ştie câştigă”, bombăni Chester, exact aşa cum presupusese Will.

Îl ignoră.

— Se spune că ar exista o altă lume, dar Drake era convins că toate astea sunt doar invenţii, zise ea, desfăcându-şi dopul de la ploscă.

Câtă vreme se ţinură pe lângă marginea Porului, nu mai văzură nicio urmă de Limitator. După un interval de timp în care merseseră destul de repede, Will observă cum se profilează la orizont un fel de structură, destul de regulată.

Peste câteva minute, vizorul îi înfăţişă limpede faptul că nu se afla în faţa unei clădiri, ci a unei arcade imense.

Când ajunseră în faţa ei, îl izbiră două amănunte. Arcada, deşi era erodată şi zăcea aproape în ruine, păstra încă un simbol săpat în piatra sa de boltă, pe care Will îl recunoscu. Erau trei linii divergente, acelaşi simbol înscris şi pe pandantivul de jad pe care i-l dăduse unchiul Tam, înainte de ultima lui înfruntare cu soldaţii Diviziei Styx din Oraşul Etern.

Al doilea lucru pe care îl observă au fost hârtiile împrăştiate pe pământ, undeva, în partea îndepărtată a arcadei. Chester şi Elliott luaseră deja câteva foi şi le examinau cu atenţie.

— Ce sunt astea? întrebă Will când ajunse lângă ei.

Fără să facă vreun comentariu, Chester îi îndesă în palmă câteva pagini.

N-avu nevoie decât de o privire.

— Tata! exclamă Will. Tatăl meu!

Will văzu că mai multe pagini conţineau imaginile unor pietre, schiţe extrem de amănunţite ale unor şiruri de simboluri complexe şi stranii. Pe margini, se aşternea scrisul in-confundabil al tatălui său vitreg. Alte pagini erau cu notiţe foarte înghesuite.

Will privi în jur cu atenţie, împingând paginile cu piciorul. Găsi două şosete de lână maro, înnodate una de cealaltă, cu găuri

imense în dreptul degetelor mari, şi o periuţă de dinţi foarte tocită, cu un Mickey Mouse pe mâner.

— Mă întreb unde s-o fi dus, zâmbi Will, plimbându-şi degetul mare peste perii murdari şi uzaţi ai periuţei de dinţi. Bietul tata... a luat periuţa mea!

Bucuria i se evaporă imediat ce ajunse lângă coperta albastru-purpurie a carnetului de notiţe. Era limpede de unde fuseseră rupte foile. Îl înşfăcă imediat şi se uită la eticheta lipită pe copertă, pe care era înfăţişată o bufniţă cu ochelari, lângă inscripţia *Ex-Libris,* tipărită cu litere înflorite. Scria ceva pe eticheta aceea.

— *Jurnalul al treilea... dr. Roger Burrows,* citi Will cu voce tare.

Se repezi imediat către arcadă. Trecu pe sub ea şi nu se opri până când nu ajunse la marginea Porului, unde văzu imediat un grup de câteva trepte uzate. Le coborî pe toate şi, când ajunse la ultima, se aplecă să se uite în jos. Nu reuşi să vadă nimic. În timp ce îşi ridica însă privirea, clipind des, fiindcă ploaia îi intra în ochi, ceva îi atrase atenţia.

Chiar în faţa lui se afla ciocanul cu mâner albastru pe care îl folosea tatăl său în expediţii. Vârful îi era înfipt în stâncă. Se întoarse să-l ia de acolo. Ieşi greu, după câteva smucituri, iar Will îl privi câteva secunde, înainte de a încerca din nou să vadă în josul pereţilor Porului. Deşi beneficia de ajutorul vizorului, nu reuşi să desluşească nimic.

Adâncit în gânduri, fără graba sa obişnuită, se alătură celorlalţi.

— Ce s-a întâmplat aici? zise el, cu vocea gâtuită din cauza unei presimţiri.

Elliott şi Chester rămaseră tăcuţi. Niciunul dintre ei nu se simţea în stare să-i răspundă.

— Tatăl meu...? îi zise Will lui Chester.

Chester privi undeva în locul liber dintre ei, cu faţa lipsită de orice expresie şi cu buzele strânse, ca şi cum n-ar fi vrut să spună nimic.

— Eu cred că e bine, sănătos, interveni Elliott. Dacă ne continuăm drumul, o să...

— Da, s-ar putea să-l ajungem din urmă, îi completă Will propoziţia, agăţându-se de cuvintele ei, pentru a-şi înăbuşi cumva durerea. Probabil că a lăsat lucrurile astea aici din greşeală... poate le-a scăpat... uneori e destul de aiurit...

Mintea îi zumzăia din cauza nenumăratelor explicaţii pentru absenţa tatălui său. Privi din nou spre arcadă.

— Dar nu... e... nesăbuit, adăugă el încetişor. Vreau să zic... uite că rucsacul său nu e aici...

În momentul acela, se auzi strigătul de teroare al lui Cal. Se sprijinise de un bolovan mare, aflat destul de departe de marginea Porului, dar se ridicase extrem de repede, de parcă ar fi fost înţepat de o albină.

— S-a mişcat! Să mor eu dacă tâmpită asta de stâncă nu s-a mişcat! urlă băiatul.

Stânca se mişcase *într-adevăr* şi continua să o facă. Ca prin miracol, se ridicase pe picioarele sale articulate şi începuse să se întoarcă. Pe măsură ce se rotea şi apoi când se opri de-a binelea, îi văzură cu toţii antenele tremurânde. Mandibulele, care arătau ca nişte maşini infernale, clănţăniră o singură dată.

— DOAMNE, DUMNEZEULE, scânci Chester.

— O, mai tacă-ţi gura, îl contră Elliott. E doar o vacă de cavernă.

Băieţii priviră cum arahnida, „acarianul gigantic” care îl însoţise pe dr. Burrows în expediţia sa, clămpăneşte din nou din mandibule şi apoi se îndreaptă încetişor către ei. Bartleby începu să-i dea târcoale, îndrăznind să se apropie destul de mult pentru a o adulmeca şi apoi retrăgându-se imediat, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă.

— Împuşc-o, o imploră Chester pe Elliott în timp ce, împietrit de spaimă, se trase la adăpost, în spatele ei. Omoară chestia asta! E oribilă!

— E doar un *puiuţ,* zise Elliott, destul de nepăsătoare.

Fata se îndreptă către creatură şi o lovi uşor cu palma, făcându-i exoscheletul să scoată un zgomot înfundat.

— Sunt inofensive. Se hrănesc cu alge, nu cu carne. Nu trebuie să fiţi...

Cuvintele fetei se curmară, văzând că pe una dintre mandibulele vacii de cavernă e atârnat ceva. Bătând-o uşurel pe carapace, aşa cum sunt încurajaţi cei care au luat un premiu, Elliott se aplecă puţin şi desprinse obiectul.

Era rucsacul doctorului Burrows, sfâşiat şi întors pe dos.

Will se apropie de ea şi i-l luă din mână.

Ochii săi spuneau totul.

— Deci chestia asta... vaca asta de cavernă... zici că e inofensivă. Cu toate astea, ar fi putut oare să-l rănească pe tata?

— În niciun caz. Nici chiar adulţii nu ţi-ar atinge un fir de păr din cap, cu excepţia situaţiei în care vreunul dintre ei s-ar aşeza din greşeală pe tine. Ţi-am spus: nu se hrănesc cu carne.

Fata îşi puse mâna peste cea a lui Will. Băiatul continua să ţină strâns rucsacul, iar Elliott îl ridică puţin, pentru a putea mirosi pânza sfâşiată.

— Aşa mă gândeam şi eu... a avut mâncare în el. Asta a căutat vaca.

Will nu era prea convins şi continua să privească la vaca de cavernă ce rămăsese nemişcată şi apoi la arcadă. Fruntea i se încreţi de grijă.

Lucrurile nu păreau să stea prea bine şi toţi ştiau asta.

— Îmi pare rău, Will, dar nu putem să mai întârziem pe-aici, zise Elliott. Cu cât plecăm mai repede din locul ăsta, cu atât mai bine.

— Da, ai dreptate, încuviinţă băiatul.

Elliott, Chester şi Cal porniră din nou, iar Will se grăbi să adune de pe jos cât mai multe pagini cu putinţă, pe care le îndesă în interiorul hainei. Apoi, temându-se să nu fie lăsat în urmă, alergă să-i prindă pe ceilalţi, strângând puternic în mână periuţa de dinţi cu Mickey Mouse.

— Cizmele... astea... sunt...

Versurile cântecului se învârtejeau în mintea înceţoşată a lui Sarah. Pe jumătate murmura, pe jumătate gemea versuri ciudate, în timp ce Limitatorii care o susţineau o forţau să meargă. Fiecare pas îi provoca o durere teribilă în şold, ca şi cum carnea i-ar fi fost strânsă cu o legătură de sârmă ghimpată.

Sarah murea încetişor, iar Limitatorii ştiau asta. N-aveau de gând să o ducă la doctor. Nu dădeau doi bani pe ea. Urmau să fie recompensaţi de Rebecca şi dacă îi aduceau fetei doar un cadavru.

Sarah ştia însă că trebuie să rămână conştientă şi se lupta din răsputeri cu întunericul care ameninţa să o cuprindă.

— ... făcute pentru mers... într-una dintre zilele astea...

Unul dintre Limitatori îi şuieră ceva în limba sa guturală, dar ea îl înfruntă, continuând să cânte.

— Cizmele astea vor trece peste tine...

Sângele lui Sarah lăsa o linie întreruptă în urma ei. Din întâmplare, o dată sau de două ori, sângele căzu peste pârjolul pe care îl presărase Elliott, când trecuse împreună cu băieţii chiar prin tunelul acela. Aduse la viaţă de sângele lui Sarah, bacteriile străluceau atât de puternic, încât era ca şi cum lumina ar fi ţâşnit din interiorul Pământului, din însuşi Iadul.

Sarah nu observă însă acest lucru. Mintea îi era fixată asupra unui singur scop, unul care le făcea pe celelalte să pălească. Din

câte îşi putea da seama, Limitatorii o duceau în aceeaşi direcţie în care dispăruseră Will şi Cal. Asta era şi rău, şi bine. Însemna probabil că soldaţii Styx îi urmăreau încă, deci băieţii ei erau în pericol. Dar asta însemna şi că ar mai fi putut să-i ajute, chiar dacă ăsta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Şi ştia că era foarte posibil ca lucrurile să se petreacă în felul acela.

Ceea ce nu ştia însă era că evenimentele aveau să ia o cu totul altă întorsătură pentru ea.

Capitolul cincizeci

Drake fusese nevoit să încetinească, fiindcă ajunsese chiar în spatele patrulei de Limitatori. Înjură în gând ghinionul care-l făcuse să dea peste ei şi pricepu că nu are cum să îi depăşească decât făcând un ocol destul de mare, pe un cu totul alt drum.

Forţându-şi norocul, se apropie şi mai mult de ei, pentru a evalua exact cu ce anume se confrunta. Îşi dădu seama că soldaţii cărau pe cineva cu ei, dar nu se grăbi să se gândească la identitatea acelei persoane, care ar fi putut fi Elliott sau vreunul dintre băieţi. Era posibil să fi fost şi vreun proscris ghinionist, pe care să-l fi prins soldaţii, îşi zise el, în timp ce pocnea uşor din călcâie, nerăbdător să o ia din loc. Îşi atinse instinctiv flintele din suportul lor de pe coapsă – oricum, ar fi fost destul de riscant să le folosească împotriva a patru soldaţi deodată, dar acum trebuia să aibă grijă să nu-l lovească nici pe prizonierul lor.

Se văzu deci nevoit să se ascundă o vreme, până când patrula începu să-şi care prizonierul pe marginea crevasei prin care se cobora către Ţancuri. De acolo, soldaţii o apucară pe drumul ocolit care ducea în jos. Imediat ce îi pierdu din vedere, Drake coborî cât putu de repede pe scara coproliţilor. Odată ajuns jos, se ascunse imediat. Aerul scânteia din cauza milioanelor de particule minuscule de sticlă care se mişcau alene prin aer, zgâriindu-i ochii şi iritându-i gâtlejul. În timp ce îşi croia drum printre cioburile de sticlă şi secţiunile fracturate ale coloanelor rămase de pe urma exploziei devastatoare, trebui să se ascundă de câteva ori. Văzu câţiva Limitatori morţi, răspândiţi pe ici, pe colo, dar locul era plin şi de colegii lor vii, care păreau să scotocească zona, în căutarea unui lucru important.

Ajunse într-un târziu la pasajul prin care ştia că trebuia să o fi luat Elliott, dar constată că intrarea era blocată complet de o coloană de sticlă. Nu avea altceva de făcut decât să se ţină pe lângă peretele cavernei şi să folosească următoarea rută disponibilă.

În timp ce făcea acest lucru, zări din nou patrula care căra prizonierul, în timp ce cobora pe ultima secţiune a coamei care îi adusese până jos. Doi dintre cei patru Limitatori dispărură imediat, probabil pentru a lua contact cu ceilalţi tovarăşi ai lor din cavernă. Cei doi soldaţi rămaşi pe loc îşi lăsară prizonierul să se prăbuşească la pământ.

Drake auzi un geamăt de femeie când silueta se prăbuşi. N-avea nicio idee cine ar fi putut fi dar, deşi trebuia neapărat să o prindă din urmă pe Elliott, n-o putea lăsa pe femeia aceea la mila Limitatorilor.

Luă o bucată de obsidian şi o aruncă la vreo douăzeci de metri, în stânga locului în care stăteau Limitatorii. Cei doi soldaţi reacţionară imediat, ridicându-şi puştile şi îndreptându-le spre locul din care venise zgomotul. Drake îşi alese cu grijă momentul şi apoi aruncă o piatră şi mai mare, pentru a-i atrage cât mai departe, după care ţâşni spre locul în care zăcea femeia. Acoperindu-i gura cu palma, pentru a o împiedica să ţipe, Drake o luă în braţe şi se îndreptă către tunelul de ieşire. O aşeză jos abia după ce parcursese o bucată lungă de drum.

Era mirat de faptul că femeia purta o uniformă de Limitator, dar chiar şi mai mirat de senzaţia că, deşi n-o mai văzuse niciodată, chipul ei i se părea cunoscut. Ea încercă să-i spună ceva, dar el o rugă să tacă, în timp ce îi analiza rănile, observând cu surpriză că bandajele erau identice cu cele pe care le aveau el şi Elliott.

— Bandajele astea... cine le-a făcut? o întrebă el.

— Eşti proscris, nu-i aşa? îl întrebă Sarah, la rândul ei.

— Spune-mi, te rog, Elliott te-a bandajat aşa? stărui el, vorbind repede, fără a avea timp de politeţuri.

— O fetiţă cu o puşcă mare, îi răspunse Sarah.

Drake dădu din cap, încercând să îşi dea seama de unde-i cunoştea chipul.

— Să înţeleg că e vreo prietenă de-a ta? întrebă Sarah.

Îl văzu pe Drake ridicându-şi sprâncenele.

Era ciudat; pentru un moment, fusese ca şi cum asupra ei s-ar fi aplecat Tam, poate o variantă ceva mai zveltă a fratelui ei, dar care purta pe faţă aceeaşi expresie întrebătoare. Simţi imediat că se putea încrede în străinul acela, în bărbatul plin de cicatrice şi cu ochi albaştri, duri, care purta un dispozitiv ciudat fixat în jurul capului.

— Să ştii că nu ţinteşte prea bine, chicoti amar Sarah.

Drake era uimit de incredibila bravură de care dădea dovadă femeia aceea, în ciuda gravităţii deosebite a rănilor. Nu avea însă prea mult timp la dispoziţie pentru asemenea gânduri; irosea secunde preţioase.

— Trebuie să plec, se scuză el, ridicându-se în picioare. Prietena mea, Elliott, are nevoie de ajutorul meu.

— Iar eu trebuie să-i ajut pe băieţii mei, pe Will şi pe Cal, îi zise Sarah.

— A, tu erai! realiză Drake, cu uimire. Legendara Sarah Jerome. Mi s-a părut că îţi recunosc...

— Iar dacă vrei să ştii ce pun la cale nenorociţii de Styx, îl întrerupse Sarah, o să-ţi povestesc pe drum.

Elliott îi conduse pe băieţi către o altă arcadă, care nu suportase însă trecerea timpului la fel de bine ca prima. Doar unul dintre pilonii săi rămăsese în picioare, iar restul construcţiei zăcea năruit pe platforma pavată cu piatră pe care fusese construită.

Will şi ceilalţi abia părăsiseră dalele imense de piatră, când auziră din nou zarva cetei de hăitaşi. Păreau acum alarmant de aproape. Elliott alerga din răsputeri, dar se opri în loc, întorcându-se cu faţa către băieţi.

— Cum am putut să fiu atât de proastă? izbucni ea, şoptindu-şi aspru cuvintele.

— Ce vrei să spui? întrebă Chester.

— Chiar nu-ţi dai seama? zise ea, cu vocea spartă de exasperare.

Înghesuiţi în jurul ei, Will, Chester şi Cal schimbară câteva priviri nedumerite.

— Ne hăituiesc de kilometri întregi... iar eu nu mi-am dat seama. Elliott îşi strânse atât de tare puşca în mâini, încât articulaţiile îi trosniră. Ce proastă am fost!

— Ce să-ţi dai seama? zise Chester. Despre ce vorbeşti?

— Planul lor... Am dat peste Limitatori la fiecare colţ şi ne-am îndreptat exact în direcţia în care au vrut ei, ca nişte găini tâmpite mânate către ţarc. Ne-au alungat de fiecare dată.

Will crezu că fata avea să izbucnească în plâns, fiindcă părea să fie extrem de supărată pe ea însăşi.

— V-am condus direct în mâinile lor... adăugă ea şi îşi lăsă patul puştii să alunece spre pământ, până când acesta ajunse în ţărână şi apoi se sprijini de ţeavă, rămânând cu capul plecat.

Era evident descurajată, ca şi cum întreaga ei hotărâre se risipise deodată.

— După tot ce m-a învăţat Drake. El n-ar fi...

— O, las-o baltă, ne descurcăm de minune! o întrerupse Cal, încercând să rămână calm, dar cu o voce care trăda contrariul.

De fapt, nu voia să audă ceea ce spunea fata. Era atât de extenuat, încât se simţea pe punctul de a leşina. Voia doar să

ajungă la capătul drumului lor şi apoi să aibă parte de o binemeritată odihnă.

— Nu putem să mergem încolo? întrebă el, arătând undeva, către marginea Porului.

— Nicio şansă, răspunse pierdută Elliott.

— De ce nu? insistă el.

Fata nu-i răspunse imediat, fixându-şi ochii pe Bartleby. Animalul îşi ridicase capul şi îşi ciulise alert urechile; chiar în timp ce îl priveau cu toţii, motanul îşi ridică şi mai mult capul şi adulmecă prelung. Elliott dădu resemnată din cap şi îi răspunse, într-un târziu, lui Cal:

— Pe undeva, pe acolo, se află un detaşament de Limitatori, înarmaţi cu puşti şi pregătiţi să ne primească. Văzând că băieţii refuză însă să o creadă, fata păru să se adune şi începu să le arunce priviri furioase fiecăruia în parte. Şi acolo, îşi îndreptă ea degetul mare către o zonă din stânga lor, sunt destule Gulere Albe ca să umpli o întreagă biserică împuţită. De ce nu-ţi întrebi Vânătorul? El ştie!

Cal îşi privi pisica şi apoi se uită neîncrezător la Elliott, în timp ce Will şi Chester făcură câţiva paşi în direcţia pe care o indicase ea, pentru a scruta peisajul dezolant.

Trăgându-şi vizorul pe ochi, Will sfredeli cu privirea împrejurimile, până la o distanţă considerabilă în susul pantei, acolo unde menhirele erau răspândite dezordonat.

— Dar... dar nu e absolut nimeni acolo, zise el.

— Şi nici în partea asta, îl completă Chester. Pur şi simplu te îngrijorezi degeaba. Suntem bine, Elliott, adăugă el în timp ce se întoarse, deopotrivă cu Will, către fată.

Ca şi Cal, Chester îşi dorea ca ea să le spună că totul e în regulă.

— Dacă *bine* înseamnă să fii rupt în două de focuri de armă, atunci cred că va trebui să fiu de acord cu tine, zise ea, cu o voce plină de încordare, smulgându-şi puşca şi ducând-o la umăr cu o singură mişcare, gata să tragă.

— Uite ce e, nu e nici ţipenie de Styx pe aici, insistă Will, cu vocea plină de exasperare, fiindcă spusele fetei păreau extrem de puţin plauzibile. E doar o tâmpenie.

Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ceea ce avea să urmeze.

Capitolul cincizeci şi unu

Drake o bombardase pe Sarah cu întrebări în timp ce mergeau, sondându-i mintea pentru a obţine cât mai multe informaţii. Femeia simţea, în schimb, că îi este din ce în ce mai greu să se concentreze şi răspundea adesea dezlânat, uneori încurcând secvenţele de timp când îi povestea despre Rebecca şi despre complotul virusului Dominion.

Într-un târziu, rămaseră tăcuţi, Drake fiindcă încerca să îşi conserve energia ca să o poată căra pe Sarah şi Sarah fiindcă accesele de ameţeală se succedau din ce în ce mai repede. De parcă ar fi fost o găleată găurită, simţea cum viaţa se scurge din ea şi ştia că leşinurile acelea erau semn că sân-gerările nu i se opriseră. Nu-şi făcea iluzii; ştia că n-avea prea multe şanse de a-şi atinge ultimul scop, acela de a se întâlni din nou cu băieţii ei.

— Cizmele astea o să..., îngână ea, în timp ce Drake continua s-o care.

Durerea pe care o simţea în şoldul sfărâmat se întinsese acum şi era atât de copleşitoare, încât, din când în când, se simţea ca o coajă de nucă săltând pe apele roşii ale unui ocean agitat, care ar fi putut în orice moment să se năpustească asupra ei şi să o tragă în adâncuri. Se lupta din răsputeri să rămână la suprafaţă, dar trebuia să facă faţă şi confuziei absolute din propria minte – capul îi pulsa dureros de pe urma rănii de glonţ de la tâmplă, ca şi cum creierul i-ar fi fost tăiat în două.

Într-un final, deşi Drake gâfâia puternic, ajunseră pe o pantă care ducea spre Por. Ca şi cum ar fi simţit ceea ce e pe cale să se întâmple, bărbatul o luă la fugă, în ciuda efectului pe care ştia că îl vor avea paşii lui asupra femeii pe care o purta cu el.

Un strigăt se rostogoli peste întinderea neagră din faţa lor.

— O, Wiiiill!

Băiatul înţepeni.

— Ştiu că eşti acolo, raza mea de soare, se auzi din nou vocea mieroasă.

Will recunoscu imediat şi fără ezitare cui aparţinea vocea aceea. Îşi fixă ochii în cei ai lui Elliott.

— Rebecca, şopti el.

Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu se mişcă şi nici nu spuse nimic.

— Cred că am dat de belea, zise neajutorat Will.

Elliott aprobă din cap.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, aprobă ea, cu o voce lipsită de inflexiuni.

Will se simţea ca un iepure prins în lumina strălucitoare a unui camion imens care se năpustea spre el. I se părea că undeva, în subconştient, ştiuse că momentul acela era inevitabil, că avea să vină şi clipa în care o să-i implice pe toţi într-o asemenea confruntare.

Privirea sa uimită căzu apoi asupra lui Chester, dar prietenul său îi întoarse o căutătură atât de amară şi de acuzatoare, încât Will trebui să se întoarcă.

— Ce faceţi? De ce staţi acolo? Ascundeţi-vă! lătră Elliott la ei.

Din fericire, se aflau la doar câţiva metri de două menhire destul de groase. Se puseră cu toţii în mişcare şi se împrăştiară, Elliott şi Chester aruncându-se în spatele unui monolit, în timp ce Will şi Cal ajunseră lângă celălalt.

— O, Wiiill! se auzi din nou vocea aceea plină de drăgălăşenia unei fetiţe. Ieşi de-acolo, ieşi de-acolo, oriunde ai fi!

— Rămâi nemişcat, îi şopti Elliott, clătinând hotărât din cap.

— Hei, frate mai mare! Încearcă să nu mă superi! strigă Rebecca. Hai să vorbim puţin, măcar de dragul timpului petrecut împreună.

Aşa cum îl învăţase Elliott, Will nu răspunse în niciun fel. Trase cu ochiul pe după bolovan, dar nu reuşi să vadă nimic altceva decât întunericul atotcuprinzător.

Rebecca vorbi din nou, pe un ton deloc amuzat.

— Bine, dacă ai de gând să joci jocuri din astea prosteşti cu mine, hai să stabilim nişte reguli!

Urmă o pauză – Rebecca aştepta în mod evident ca Will să dea vreun semn că a auzit-o. Văzând că nu i se răspunde, fata continuă:

— Bine... iată regulile. Unu... fiindcă pari puţin timid, o să cobor eu la tine. Doi... dacă altcineva îşi scoate capul ca să tragă cu ochiul la mine, jucăm fără mănuşi şi vom proceda în felul următor: mai întâi, o să dau drumul hăitaşilor; dragii de ei n-au mai mâncat de zile întregi, aşa că, poţi să mă crezi, chiar n-ar trebui să-ţi doreşti lucrul ăsta. În eventualitatea destul de improbabilă în care nu-ţi ajung câinii, o să ai de-a face şi cu unitatea mea de lunetişti. Nu în ultimul rând, mai am şi Divizia aici, cu mine, cu nişte arme de calibru greu... care vor pulveriza totul, inclusiv pe tine. Aşa că încearcă tu să faci vreo şmecherie şi vei vedea apoi consecinţele. Te-ai prins?

Urmă o altă pauză, după care vocea se auzi din nou, de data aceasta mai stridentă şi mai imperativă:

— Will, vreau să-mi dai cuvântul că nu voi păţi nimic.

Will renunţă să mai încerce să vadă ceva în susul pantei şi se trânti în spatele menhirului imens. Se simţea ca şi cum Rebecca ar fi fost în stare să vadă direct prin piatră, de parcă piatra care îi separa ar fi fost doar un panou de sticlă.

Un şuvoi de sudoare rece începu să îşi croiască drum pe şira spinării, iar mâinile prinseră să-i tremure. Îşi închise ochii şi, lovindu-se cu capul de stânca în spatele căreia se ascunsese, începu să murmure:

— Nu, nu, nu, nu.

Cum de o încurcaseră atât de rău? Înaintaseră destul de bine către Mlaştini, având în faţă spaţii imense, deschise, dar se încurcaseră în încercarea de a alege drumul potrivit ca să ajungă acolo. Acum se aflau în situaţia aceea îngrozitoare, prinşi în capcană şi cu o groapă imensă în spatele lor. *Cum de s-a ajuns la aşa ceva?*

Cât despre Rebecca, se confruntau acum cu cineva atât de nemilos şi de brutal, dar mai ales cu cineva care îl cunoştea pe Will la fel de bine cum îşi cunoştea propria palmă.

Nu avea nici cea mai mică idee ce-ar fi putut să facă pentru a se salva, pe el şi pe tovarăşii săi, din situaţia aceea. Îi aruncă o privire lui Elliott, dar fata şuşotea cu Chester. Will nu reuşi să audă tot ce-şi spuneau. Continuă să se uite la ei şi, curând, cei doi părură să ajungă la o înţelegere, punând capăt şuşotelilor. Elliott îşi dădu repede rucsacul jos şi începu să cotrobăiască prin el.

— Hei, faţă de cârtiţă! strigă din nou Rebecca. Aştept să-mi răspunzi.

— Elliott, şopti Will neliniştit. Ce să fac?

— Trage puţin de timp. Încearcă să vorbeşti cu ea, îi răspunse repezit Elliott, fără să privească în sus şi preferând să se concentreze la o bucată lungă de frânghie.

Încurajat de faptul că Elliott părea să fi găsit o cale de acţiune, Will respiră adânc de câteva ori şi îşi scoase capul de după marginea menhirului.

— Da! Bine! strigă el din toate puterile către Rebecca.

— Uite-aşa te vreau! răspunse bucuroasă Rebecca. Ştiam eu că n-ai să te dai în lături.

În cele câteva secunde care urmară, din direcţia fetei nu se mai auzi nimic. Elliott şi Chester îşi legară amândoi frânghia pe după

talie, apoi Chester aruncă spre Will capătul liber. Elliott se aplecă, potrivindu-şi puşca în poziţie de tragere.

Will prinse capătul frânghiei şi încuviinţă din cap către Chester, care îi răspunse printr-un gest identic. Will se gândi că, aşa, ca ultimă soluţie, Elliott hotărâse să coboare în interiorul Porului. El, unul, nu vedea altă ieşire din situaţia aceea. Se întoarse spre Cal. Fratele său scâncea încet, cu faţa adăpostită la gâtul lui Bartleby, strângând disperat animalul neliniştit la pieptul său. Cal cedase definitiv, iar Will nu avea cum să-l condamne pentru asta. Îşi legă frânghia în jurul mijlocului şi apoi o trecu pe după talia lui Cal, făcându-i un nod zdravăn. Fratele său îi dădu voie să-l lege, fără să-l întrebe însă în ce scop.

Will privi înapoi către Por. Chiar era ultima lor cale de scăpare. Dacă Elliott nu ştia însă ceva care îi scăpa deocamdată lui Will, atunci nici Porul nu părea să fie cine ştie ce soluţie. *Oare ce-o fi având de gând?* Will se convinsese cu ochii săi că acolo nu exista decât un perete vertical de piatră, care nu oferea niciun punct de sprijin. Situaţia părea destul de complicată.

O auzi pe Rebecca fluierând în întuneric, în timp ce se apropia.

— *Eşti raza mea de soare,* murmură el, recunoscând imediat melodia. Nu mi-a plăcut niciodată cântecul ăsta.

Când fata vorbi din nou, se afla deja mult mai aproape, probabil la doar treizeci de metri de el.

— Gata! Până aici am avut de gând să înaintez.

Din vârful pantei izbucniră câteva lumini extrem de puternice.

— Rahat! M-a orbit! exclamă Elliott, smulgându-şi capul de lângă puşcă imediat după ce strălucirea aceea copleşitoare trecu prin lunetă.

Îşi închise şi îşi deschise ochii de câteva ori, încercând să-şi revină.

— E al naibii de bine, spumegă ea. Acum nu mai pot să ochesc absolut nimic.

Razele orbitoare de lumină măturau pământul înainte şi înapoi, în zona în care se ascundeau Will şi ceilalţi, trimiţând umbre ascuţite ce păreau să spintece pământul din spatele lor.

Will îşi scoase ceva mai mult capul de după marginea bolovanului. Trebuise să îşi oprească dispozitivul de pe ochi, pentru a-i proteja mecanismul delicat, iar intensitatea luminii îl împiedica să vadă prea limpede. Putea însă zări o siluetă – cu siguranţă, arăta asemănător cu Rebecca. Stătea în câmp deschis, între două menhire. Se trase înapoi şi privi spre Elliott, care aranja încă un şir de explozibili şi de flinte, aşa încât să le poată apuca

repede de lângă ea. Îşi potrivea armele, lăsând impresia că avea de gând să tragă spre silueta fetei, chiar şi fără ajutorul lunetei.

— Nu face asta, n-o împuşca! o rugă Will în şoaptă. Hăitaşii!

Elliott nu-i răspunse, iar faţa ei nu se dezlipi de patul puştii.

— Will! Am o mică surpriză pentru tine! strigă Rebecca. Înainte să termine de vorbit, vocea i se auzi din nou, de parcă ar fi fost un număr de ventriloc. Şi încă ce surpriză!

Will se încruntă şi nu putu să se abţină să nu privească încă o dată.

— Fă cunoştinţă cu sora mea geamănă, se auzi vocea Rebeccăi sau, mai bine zis, se auziră două voci la unison.

— Ai grijă! îl preveni Elliott, când Will se ridică în picioare şi îşi scoase capul şi mai mult de după menhire.

Sub privirile sale, silueta solitară păru că se rupe în două, arătând că în spatele primei persoane stătuse foarte aproape, încă de la început, o a doua. Cele două siluete se întoarseră una către cealaltă, iar Will le văzu profilurile identice; feţele lor păreau imagini în oglindă.

— Nu! se înecă el de uimire, dându-se puţin înapoi, dar revenind imediat, plin de curiozitate.

— Ce zici de bomba asta, frăţioare? strigă Rebecca din partea dreaptă.

— În tot acest timp, noi am fost *două,* perfect interschimbabile, croncăni Rebecca din dreapta, ca o vrăjitoare tânără.

Ochii *nu îl înşelau.*

Chiar erau două... două Rebecca, una lângă cealaltă! Dar cum se putea?

După şocul iniţial, încercă să-şi spună că trebuia să fi fost o şmecherie – vreun fel de iluzie optică sau poate o a doua persoană care purta o mască. Privind însă mai atent, îşi dădu seama că nu avea cum să se înşele. Văzând cum se mişcă şi ascultându-le vocile, i se păru şi lui că sunt absolut identice.

Fetele continuară să vorbească, atât de repede, încât nu îşi mai dădu seama care dintre ele i se adresa.

— Cel mai cumplit coşmar al tău. Două *slăbănoage coşoase.* Ce zici?

— Cum crezi că ne-am descurcat, de vreme ce una dintre noi trebuia să fie mereu în Suprasol?

— Te-am supravegheat cu schimbul, ca nişte bone.

— Una la treabă, una liberă. Am muncit în ture, în toţi aceşti ani.

— Te cunoaştem amândouă atât de bine...

— Amândouă ţi-am gătit mâncarea aia scârboasă...

— ... ţi-am adunat hainele murdare...

— ... ţi-am spălat chiloţii care puţeau îngrozitor...

— Porcule! izbucni cu dezgust una dintre ele.

— ... şi ţi-am ascultat bâiguielile din timpul somnului, când strigai după *mămica...*

— ... iar *mămica* era nepăsătoare...

În ciuda situaţiei disperate în care se afla, Will se simţi copleşit de ruşine. Ar fi fost destul de rău şi dacă ar fi existat o singură Rebecca care să spună toate astea, dar acum erau *două* şi cunoşteau fiecare amănunt intim al întregii sale existenţe – ba chiar îl discutau între ele –, iar asta era mai mult decât putea îndura.

— Închide botul, căţea ce eşti! urlă băiatul.

— O, ce sensibil eşti, îl maimuţări una dintre gemene.

Will se trezi deodată că îşi aduce aminte de casa din Highfield, de felul în care trăise acolo atâţia ani, înainte ca tatăl său vitreg să dispară. El şi sora lui se certau încontinuu, de la cele mai neînsemnate lucruri. Se simţea acum exact ca după una dintre certurile lor, în timpul cărora ea îl chinuia cu nenumărate înţepături şi cu remarci ironice bine ţintite. Rezultatul era întotdeauna acelaşi – el îşi ieşea până la urmă din fire, iar ea dădea înapoi cu superioritate, întorcându-i o figură jignită şi îngâmfată.

— Şi cred că ai vrut să spui *căţele,* răspunse Rebecca din dreapta, subliniind pluralul, în timp ce cealaltă continua să-l aţâţe.

— Dar *mămica* n-avea timp de micuţul ei Will... fiindcă el nu se afla în programul TV...

— ... nu erau episoade despre el.

Se auziră două hohote zdravene de râs.

— Ce băieţel jalnic, zise una dintre fete.

— *Willy-fără-de-prieteni* care îşi săpa găurile alea imbecile de unul singur.

— Săpa ca să-l iubească *tăticu',* rânji cealaltă şi apoi amândouă fetele izbucniră într-un râs de nestăpânit.

Will închise ochii – era ca şi cum fetele s-ar fi aflat în mintea sa, alegând cu grijă şi apoi demascând cu cruzime cele mai profunde temeri şi secrete ale lui. Nu mai rămăsese nimic neviolat... gemenele scoteau totul la iveală, pentru ca toată lumea să poată vedea.

Rebecca din stânga vorbi deodată cu o voce foarte serioasă.

— Ceea ce voiam să-ţi spunem, ţie şi mocofanului ăluia de Chester, este că, în curând, n-o să mai existe nicio casă spre care să vă întoarceţi.

— N-o să mai existe nici suprasoli, intonă cu un glas bucuros cealaltă soră.

— Ei... vor mai exista, dar nu chiar *atât de mulţi,* o corectă prima fată, cu o voce cântată.

— Ce vor să spună? dori să ştie Chester.

Transpira din abundenţă, iar faţa îi era albă ca hârtia, pe sub crustele de mizerie care o împestriţau. Lui Will îi ajunsese însă sporovăiala lor.

— La dracu'! Toate astea sunt numai minciuni! strigă el, tremurând din toate încheieturile, de mânie şi de frică.

— Ai putut să vezi şi singur că am fost destul de ocupaţi în Oraşul Etern, zise una dintre surori. Divizia făcea acolo cercetări de ani buni.

— Şi, într-un final, au reuşit să izoleze ceea ce căutau. Savanţii noştri au muncit puţin, iar acum iată fructele muncii lor.

Will privi cum fata din stânga apucă un obiect care îi atârna de gât şi îl ridică la vedere. Străluci în lumina unui reflector din spatele ei. Părea să fie o sticluţă, dar Will nu avea cum să fie sigur, de la distanţa aceea.

— Genocidul ăsta îmbuteliat nu va ierta multă lume, fiindcă e tăticul tuturor pandemiilor şi e vechi de secole întregi. Noi îi spunem Dominion.

— Dominion, repetă şi cealaltă fată.

— Şi avem de gând să-l lăsăm să sfâşie Suprasolul, iar...

— ...Colonia îşi va recăpăta căminul ce îi aparţine de drept.

Geamăna care ţinea fiola o ridică în direcţia surorii ei, de parcă ar fi ţinut un toast.

— Pentru o nouă Londră!

— Pentru o nouă lume! adăugă cealaltă.

— Da, *lume!*

— Nu vă cred deloc, ratatelor! Totul e doar o prostie! şuieră Will. Minţiţi!

— Dar de ce ne-am bate capul? întrebă sora din dreapta, scoţând la rândul ei o altă fiolă. Vezi asta...? Noi avem vaccinul, bătrâne. Voi, suprasolii, n-o să puteţi să-l produceţi la timp. Toată ţara va fi paralizată, numai bună pentru a fi cucerită.

— Şi să nu vă gândiţi că ne aflăm aici jos doar pentru voi.

— Ne-am hotărât să facem puţină curăţenie de primăvară în Adâncuri. Să punem ordine printre proscrişii jegoşi şi trădători ai cauzei noastre.

— Şi am mai făcut şi nişte teste finale cu Dominion, dar asta au văzut-o şi câţiva dintre noii tăi prieteni.

— Întreab-o pe vagaboanda aia mică, pe Elliott.

În momentul în care îşi auzi numele, Elliott îşi ridică privirile de după puşcă.

— Cazemata, îi mimă ea lui Will, aducându-şi aminte de celulele ferecate peste care dăduse împreună cu Cal.

Lui Will îi zburau gândurile în toate direcţiile. Ştia, în adâncul sufletului său, că Rebecca – de fapt, cele două Rebecca, aşa cum trebuia să-şi reamintească – erau capabile de cruzimile cele mai abjecte. *Oare era adevărat? Chiar aveau o asemenea molimă?* Şirul gândurilor i se întrerupse, în momentul în care fetele începură să vorbească din nou cu el.

— Deci să trecem la treabă, frăţioare! zise Rebecca din stânga. Avem de gând să-ţi facem o ofertă unică.

— Dar, mai întâi, o să ne întoarcem, adăugă cealaltă. Will se uită cum cele două fiinţe identice se rotesc pe vârfurile picioarelor şi încep să îşi croiască drum în susul pantei.

— Aş putea să o nimeresc pe una..., şopti Elliott. Era din nou cu ochiul lipit de lunetă.

— Nu, stai! se rugă Will de ea.

— ... dar nu pe amândouă, continuă Elliott.

— Nu! N-o să faci altceva decât să înrăutăţeşti lucrurile. Hai să ascultăm ce vor să ne propună, o imploră Will, al cărui sânge îngheţă în vene când îşi imagină un grup de hăitaşi năvălind asupra lor şi smulgându-le membru după membru.

Sub ochii săi, cele două siluete dispărură din vedere, topindu-se printre menhire. El, unul, refuza însă să-şi piardă speranţa. Nu putea accepta că acesta avea să fie sfârşitul tuturor.

Dar oare ce au de gând gemenele? Despre ce anume o să fie oferta aceea?

Ştia că nu va avea prea mult de aşteptat pentru a afla şi, într-adevăr, gemenele începură curând să strige în josul pantei, vorbind pe rând.

— Oamenii cam au obiceiul de a muri prin jurul tău, nu-i aşa?

— Unchiul Tam, care iubea atât de mult distracţia, spintecat în bucăţi de oamenii noştri.

— Şi grasul ăla prost, Imago. Un peştişor mi-a şoptit că e neglijent...

— ... iar acum e mort şi rece, continuă cealaltă soră.

— Că veni vorba, te-ai întâlnit cumva cu mama ta adevărată? Şi Sarah e pe-aici; te caută şi ea.

— Într-un fel sau în altul, şi ea s-a convins că tu eşti de vină pentru moartea lui Tam şi...

— Nu! Ştie că nu e adevărat! urlă Will, cu glas tremurat.

Pentru o secundă, gemenele rămaseră tăcute, ca şi cum ar fi fost prinse pe picior greşit.

— Ei bine, n-o să ne mai scape şi a doua oară, promise una dintre surori, fără a mai părea însă atât de încrezătoare.

— Nu, n-o să ne scape. Şi, fiindcă tot ne jucăm de-a reunirea familiilor, spune-i, surioară, şi despre bunica Macaulay, îi sugeră cealaltă, cu un glas plin de asprime.

Fata aceasta nu fusese deloc impresionată de întreruperea lui Will.

— O, da! De ea am uitat! A murit, răspunse sec cealaltă. Din cauze... nenaturale.

— Am transformat-o în îngrăşământ pentru câmpurile de pâinişoare.

Fetele chicotiră oribil, iar Will îl auzi pe Cal murmurând, ţinându-şi faţa afundată între pliurile de piele de pe gâtul lui Bartleby.

— Nu, gâjâi Will, fără să îndrăznească să privească la efectul pe care cuvintele fetelor îl aveau asupra lui Cal. Nu e adevărat! zise el slab. Fetele mint.

Apoi, strigând nesigur şi speriat, Will le întrebă:

— Dar de ce faceţi toate astea? Nu puteţi să mă lăsaţi în pace?

— Îmi pare rău, dar nu se poate, răspunse una dintre ele. Ochi pentru ochi, adăugă cealaltă.

— Ne interesează însă şi de ce-ai băgat un glonţ în nenorocitul ăla pe care îl interogam pe Câmpia Mare, continuă imediat una dintre surorile gemene. Nu-i aşa că tu ai fost, Elliott?

— L-ai confundat cumva cu Drake? zise cealaltă, râzând din toată inima. Îţi cam place să apeşi pe trăgaci, nu-i aşa?

Auzind acestea, Will şi Elliott schimbară priviri confuze, iar fata articulă un „oh, nu” spre băiat.

— Cât despre ţapul ăla bătrân, dr. Burrows, l-am lăsat să bântuie pe-aici...

Will înţepeni la auzul numelui tatălui său vitreg, iar inima îi stătu în loc câteva momente.

— ... ca momeala într-o capcană...

— ... şi nici n-a trebuit să-l rezolvăm noi.

— Se pare că a făcut el singur treaba asta în locul nostru. Chicotelile ascuţite ale gemenelor răsunară printre pietrele întunecate.

— Nu, nu tata, şopti Will, clătinând din cap, în timp ce se trăgea la loc în spatele stâncii.

Se lăsă să alunece pe suprafaţa aspră a pietrei, până ajunse să se aşeze, lăsându-şi capul să atârne.

— Aşa că uite ce-ţi propunem noi, strigă una dintre gemene, cu voce extrem de serioasă.

— Dacă vrei ca *amicii* tăi să trăiască...

— ... atunci fă bine şi te predă.

— Iar noi vom fi îndurători cu ei, interveni sora ei.

Se jucau cu el. Era ca şi cum ar fi jucat un joc copilăresc, numai că pentru el era o adevărată tortură.

Continuară pe un ton convingător, spunându-i că, dacă s-ar fi predat, avea să-şi ajute prietenii. Will nu mai putea însă auzi ceea ce spuneau – totul era doar zgomot de fond pentru el, ca şi cum nu le-ar mai fi înţeles graiul.

De parcă asupra minţii sale s-ar fi coborât o ceaţă deasă, începu să se simtă dezorientat şi singurul lucru pe care reuşea să-l facă era să stea sprijinit de piatra uriaşă. Privi în jurul său, ridicând absent un pumn de ţărână, pe care-l strânse între degete. Când îşi îndreptă privirea spre Cal, văzu că pe faţa fratelui său curgeau şiroaie de lacrimi.

Will n-avea nici cea mai mică idee despre ce ar fi trebuit să îi spună – nu era în stare să exprime nici măcar ceea ce simţea el din cauza morţii bunicii Macaulay – aşa încât îşi îndreptă atenţia în direcţia opusă. Constată însă că Elliott îşi abandonase poziţia din spatele menhirului. Se târa ca un şarpe pe dalele de piatră, îndreptându-se spre marginea Porului, şi ajunsese aproape de prima treaptă care ducea spre nicăieri. Legat de ea cu frânghia, Chester începuse şi el aceeaşi călătorie scurtă şi nu era prea mult în spatele ei.

Încercând să se adune, Will aruncă nisipul strâns în pumn. Privi din nou către Chester. Ştia că ar fi trebuit să-l urmeze, dar nu reuşea să se convingă să pornească – constată că nu se putea mişca. Era captiv într-un vârtej al nehotărârilor.

Ar fi trebuit să recunoască faptul că pierduse jocul şi să se predea pur şi simplu? Să se sacrifice, în încercarea de a salva vieţile fratelui său, a lui Chester şi a lui Elliott? Măcar asta putea să facă... Până la urmă, el era cel care îi băgase în situaţia aceea. Şi, chiar dacă nu s-ar fi predat, oricum erau condamnaţi cu toţii.

— Deci ce-ai hotărât, frăţioare mai mare? întrebă una dintre gemenele Rebecca. Ai să faci ceea ce trebuie?

Elliott dispăruse din raza sa vizuală, fiind acum ascunsă complet de şirul de trepte, dar auzea cu siguranţă tot ceea ce spuneau gemenele.

— Nu, Will. Nu va avea nicio importanţă, îi spuse Elliott.

— Să ştii că aşteptăm! strigă cealaltă Rebecca, fără a mai păstra în voce nici cea mai mică urmă de glumă. Ai zece secunde, doar atât.

Începură numărătoarea inversă, alternându-şi vocile cu care anunţau secundele rămase.

— Zece!

— Nouă!

— O, Dumnezeule! bolborosi Will, privind încă o dată către Cal.

— Opt!

Cu corpul zguduit de suspine, Cal bolborosea ceva neinteligibil către Will, care nu reuşea decât să clatine deznădăjduit din cap.

— Şapte!

De după marginea Porului, Elliott le cerea celor doi băieţi să vină mai repede.

— Şase!

De la capătul scărilor, Chester bâiguia şi el ceva către ei.

— Cinci!

— Haide, Will! se răsti Elliott, ridicându-şi capul deasupra marginii Porului.

— Patru!

Era o confuzie totală, fiindcă fiecare dintre ei încerca să-i vorbească în acelaşi timp, iar Will nu mai era în stare să audă decât secundele anunţate pe un ton sec şi numărătoarea inversă care se apropia de sfârşit.

— Trei!

— Will! urlă Chester, trăgând nebuneşte de frânghie, în încercarea de a-l aduce mai aproape.

— Will! strigă şi Cal.

— Doi!

Will se clătină pe picioare.

— Unu!

— Zero! ziseră gemenele deodată.

— Propunerea nu mai e valabilă.

— Ai reuşit să provoci şi mai multe morţi inutile, Will. Tot ce a urmat parcă s-a petrecut în doar câteva milisecunde.

Will îl auzi pe Cal cum strigă şi se întoarse către el.

— NU! Aşteaptă! urlă fratele său. VREAU SĂ MĂ DUC ACASĂ!

Băiatul sări de după menhir şi începu să îşi fluture braţele, expunându-se vederii Limitatorilor, scăldat de razele reflectoarelor de deasupra. Era chiar pe linia lor de ochire.

În momentul acela, se auziră detunăturile mai multor puşti, care părură să vină de pe toată zona de deasupra lor, ca un răpăit rapid de tobă, din cauză că fuseseră atât de multe într-un timp atât de scurt.

Barajul de foc îl lovi pe Cal în tot corpul, cu o precizie mortală. Nu avu nicio şansă. Ca şi cum ar fi fost înşfăcat de o mână imensă şi invizibilă, băiatul fu smuls din loc de nenumăratele gloanţe, lăsând prin aer o dâră roşie.

Will nu reuşi decât să se uite cum fratele său se prăbuşeşte grămadă chiar la marginea Porului, ca o păpuşă căreia i se tăiaseră toate sforile. Părea că totul se derula cu încetinitorul – Will percepea chiar şi cele mai mici detalii, precum reculul slab al braţului fratelui său, în momentul în care acesta se prăbuşi pe pământul umed, de parcă ar fi fost un manechin, lipsit de viaţă şi de consistenţa cauciucului, sau faptul că purta doar o singură şosetă. Cal se îmbrăcase probabil atât de repede, încât uitase să şi-o pună şi pe cealaltă, se gândi Will, într-un colţ ascuns al minţii sale.

Corpul alunecă apoi pur şi simplu peste margine. Frânghia din jurul taliei lui Will se întinse brusc, iar greutatea fratelui său îl smuci, silindu-l să înainteze câţiva metri.

Bartleby, care aşteptase cuminte în locul în care îl lăsase Cal, ţâşni, mişcându-şi nebuneşte membrele lungi, şi porni în urma stăpânului său, dispărând dincolo de buza Porului.

Tensiunea din frânghia legată de Will crescu considerabil, iar băiatul îşi dădu seama că pisica se prinsese de corpul neînsufleţit al lui Cal.

Will era şi el parţial vizibil pentru lunetiştii Limitatori, iar împuşcăturile nu întârziară să se intersecteze cu razele de lumină, care se mişcau atât de repede înainte şi înapoi, încât creau un efect de stroboscop. Gloanţele cădeau în jurul său ca o ploaie de metal, gemând adânc şi ricoşând de menhire, ridicându-i jerbe de praf la picioare.

Will nu făcea însă niciun efort de a se ascunde. Cu mâinile apăsate pe tâmple, urlă, folosindu-şi şi ultimele resturi de aer din plămâni, până când din urletul său nu mai rămase decât un cârâit răguşit. Înghiţi lacom şi mai mult aer şi răcni a doua oară, numai că, de data asta, se auzi destul de bine:

— Destul!

Când urletul lui Will ajunse la sfârşit, peste întreaga scenă se lăsă o tăcere ca de mormânt.

Limitatorii încetaseră să mai tragă pentru moment, iar Chester şi Elliott nu-i mai strigau ca să-i atragă atenţia.

Will rămase pe loc, clătinându-se. Se simţea amorţit, nepăsător la frânghia care muşca ascuţit din talia sa, făcându-l să tropăie pe loc din cauza greutăţii pe care trebuia să o susţină.

Nu mai putea simţi nimic.

Cal murise.

De data asta, în mintea lui Will nu mai încăpea nicio îndoială. Ar fi putut să îi salveze viaţa fratelui său, dacă s-ar fi predat gemenilor.

Dar n-o făcuse.

Cu ceva vreme în urmă, mai crezuse o dată despre Cal că murise, dar Drake făcuse un miracol şi îl resuscitase. Acum însă nu aveau cum să mai existe minuni, finaluri fericite; nu şi de data asta.

Will era strivit de greutatea imensă a responsabilităţii aruncate pe umerii săi. El şi numai el era de vină pentru nimicirea atâtor vieţi; le văzu feţele: unchiul Tam, bunica Macaulay. Erau oameni care sacrificaseră totul pentru el. Oameni pe care îi iubise.

Şi nu reuşea să se convingă că nu-l pierduse definitiv şi pe tatăl său vitreg, pe dr. Burrows. Nu avea să-l mai vadă niciodată, era sigur. Visul lui Will se încheiase.

Momentele de linişte încetară brusc când Limitatorii deschiseră din nou focul, mai hotărâţi decât înainte, iar Chester şi Elliott îşi reluară strigătele înspăimântate, încercând să îl aducă lângă ei.

Dar, ca şi cum cineva ar fi dat sonorul la minimum, Will nu mai auzea nimic din ceea ce se petrecea în jurul său. Ochii lui sticloşi alunecară spre Chester, care îi ţipa ceva, cu o faţă descompusă de disperare, de la doar câţiva metri depărtare, dar nu auzi nimic, deşi prietenul său striga din toate puterile. Strădania lui Chester nu avu niciun efect asupra lui Will – chiar şi prietenia aceasta îi fusese refuzată.

Toate lucrurile pe care se bazase, toate elementele de certitudine care îi sprijineau viaţa nesigură fuseseră spulberate în jurul său, unul după altul.

Mintea îi ardea din cauza imaginii vii şi înfiorătoare a morţii fratelui său. Momentul acela reuşise să întunece cumva tot restul vieţii sale.

— Ajunge! zise el din nou, de data aceasta ceva mai hotărât.

Cal îşi pierduse viaţa din cauza lui.

Nu avea cum să nu recunoască asta, nu era loc pentru scuze, nu încăpea vreo îndoială.

Will era conştient că el ar fi trebuit să fie cel care să-şi fi pierdut viaţa acolo, ciuruit de gloanţe, şi nu fratele său.

Era ca şi cum o parte din mintea sa se întindea până la refuz, scârţâind şi legănându-se dintr-o parte în alta, până când ajunse foarte aproape de punctul de rupere, de punctul acela în care s-ar fi spart în bucăţi atât de mici, încât nimeni n-ar mai fi reuşit să le potrivească la loc.

Se sili să rămână în picioare, deşi susţinea şi greutatea lui Cal. Limitatorii continuară să tragă spre el, dar el era în altă parte, unde nimic nu mai conta.

Chester se ghemuise în vârful scărilor de piatră. Continua să gesticuleze şi să urle. Însă nimic nu ajungea până la Will.

Totul era pierdut pentru el.

Porni ţeapăn către marginea Porului, îngăduindu-i greutăţii fratelui său să-l tragă în abis.

Chester venea direct către el, cu mâna întinsă şi strigându-i numele cu o voce spartă.

Will privi în sus, cu surprindere, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată în viaţă.

— ÎMI PARE ATÂT DE RĂU, WILL! ţipă Chester, iar apoi vocea sa deveni straniu de calmă, când băiatul realiză că Will începe să îl asculte. Vino aici! E în ordine!

— Serios? întrebă Will.

În ciuda situaţiei disperate în care se aflau, în momentul acela li se păru că erau izolaţi de toată teroarea şi frica care îi înconjurau. Chester dădu din cap şi zâmbi scurt.

— Da, şi noi suntem în siguranţă, răspunse el. Îmi pare rău.

Părea să se scuză pentru modul crud în care se purtase cu Will, dându-şi seama că şi el avea partea sa de vină pentru disperarea care îl cuprinsese acum pe prietenul său.

În inima lui Will încolţi o sămânţă de speranţă.

Îl mai avea încă pe prietenul său – nu pierduse chiar totul – şi or să se salveze şi din situaţia aceea.

Will mai făcu un pas, întinzând mâna spre Chester.

Mai înaintă câţiva paşi, din ce în ce mai repede, micşorând distanţa dintre ei, până când nu mai trebui să-şi folosească prea mult picioarele, fiindcă frânghia îl trăgea după ea. Ajuns chiar pe

marginea Porului, tocmai era pe cale să se prindă de mâna întinsă a lui Chester.

Din vârful pantei, gemenele Rebecca ţipară simultan.

— Să-l ia dracu'!

— Deschideţi focul!

Artileria grea la care se referiseră fetele se trezi la viaţă imediat. Bateria de tunuri a Limitatorilor scuipă câteva obuze imense, care porniră ca nişte mingi de foc spre locul în care Will se oprise pe marginea Porului, lăsând în urmă o trâmbă de flăcări. Întreaga pantă era acum luminată de văpăile lor, iar zgomotul era asurzitor.

Obuzele loviră, spărgând menhirele întâlnite în cale şi aruncând în aer perdele imense de pământ şi pietriş. Unul dintre proiectile se lovi de suprafaţa pavată, săpând adânc în coloana întreagă a arcadei şi ridicând lespezile de piatră, aşa cum o pală de vânt răspândeşte nişte cărţi de joc.

Will se trezi aruncat înainte, leşinat din cauza suflului exploziilor. Zbură direct în întunericul de smoală al Porului, chiar pe deasupra capului prietenului său.

Dacă ar fi fost conştient, Will l-ar fi văzut pe Chester cum dă disperat din mâini şi din picioare, în încercarea de a se agăţa de orice l-ar fi putut ajuta să nu fie tras în adânc de frânghia care îl lega de Will.

Şi ar fi auzit şi strigătul lui Elliott, în timp ce şi ea era trasă în Por, după Chester.

Dacă Will ar fi fost capabil să gândească, ar fi simţit cum întunericul se scurge pe lângă el în timp ce se prăbuşea, cu fratele său mort undeva sub el şi cu ceilalţi doi prieteni, strigând şi urlând, deasupra lui. Şi ar fi fost speriat şi de secţiunile ciudate de zidărie şi de pietriş din menhirele pulverizate care cădeau împrejurul lor.

În mintea lui Will nu era însă niciun gând, ci doar o pustietate întunecată, totuna cu aceea prin care plonja.

Era în cădere liberă, urechile îi pocneau nemilos şi respiraţia i se îngreunase din pricina curentului de aer care trecea în viteză pe lângă el.

Din când în când se lovea de Elliott, de Chester şi chiar de corpul neînsufleţit al lui Cal, iar frânghia se încolăcea în jurul membrelor şi toracelor lor, în modele aleatorii, unindu-i pe toţi, şi apoi se desfăşura şi se întindea iar, când se îndepărtau unul de altul, ca şi cum ar fi participat la un balet aerian macabru. În mare măsură, cam asta se întâmpla în timp ce cădeau, rostogolindu-se

prin vidul întunecat, dar, din când în când, traiectoria lui Will îl ducea către marginea aparent nesfârşitului Por, izbindu-l de pietrele necruţătoare sau lovindu-l, inexplicabil, de o materie mai moale care, dacă băiatul ar fi fost conştient, i-ar fi produs o mare surpriză.

Fiind însă leşinat, Will nu percepea nimic din toate acestea. Era într-un loc în care nu-i mai păsa.

Dacă mintea nu i-ar fi fost deconectată de la tot ce îl înconjura, de la toate senzaţiile, ar fi observat că, deşi continua să cadă prin întuneric, viteza cu care cobora începea să scadă.

La început imperceptibil, dar neîndoielnic, viteza scădea... scădea... scădea...

Capitolul cincizeci şi doi

Odată ajunşi destul de aproape pentru a vedea ce luminau reflectoarele Styx, Drake nu riscă să rămână în picioare ca să parcurgă ultimii metri. Preferă să o tragă pe Sarah după el către un punct ceva mai ridicat, la jumătatea drumului dintre locul în care erau adunaţi Limitatorii şi capătul de jos al pantei, acolo unde fuseseră încolţiţi Elliott şi băieţii. Drake se ghemui în spatele unei menhire, iar Sarah rămase nemişcată pe pământ. Era mult prea epuizată pentru a face altceva decât să asculte. Cu capul rezemat de un bolovan şi cu hainele îmbibate de propriul sânge, care le făcea lipicioase, reuşi să audă o parte a dialogului strigat dintre gemene şi Will. Faptul că existau într-adevăr două Rebecca nu se dovedi o surpriză prea mare pentru ea. Circulau de multă vreme zvonuri în Colonie că poporul Styx se joacă cu eugenia – manipularea genetică menită să le îmbunătăţească rasa – şi că gemenii, tripleţii şi chiar cvadrupleţii deveniseră obişnuiţi printre ei. Se mai spulberase un mit. Ar fi trebuit să-şi fi dat şi ea seama că existau două Rebecca, atunci când cea din tren pretinsese că fusese în spitalul din Suprasol în aceeaşi dimineaţă în care ea o auzise pe coridoare – copila Styx spusese adevărul.

Întinsă în întuneric, Sarah auzi cum gemenele îl chinuie pe Will şi cum ameninţă apoi să pustiască Suprasolul cu ajutorul virusului Dominion.

— Ai auzit? îi şopti Drake la ureche.

— Da, zise ea.

Replicile răstite ajungeau la ea de parcă s-ar fi aflat pe fundul unei fântâni adânci, atenuate de ecouri şi adeseori prea vagi pentru a le înţelege pe deplin. Dar, în ciuda stării sale care se înrăutăţea mereu, o parte a creierului lui Sarah reuşea încă să funcţioneze destul de bine, deşi foarte încet, lămurindu-i replicile celor din josul pantei.

Îşi auzi numele menţionat, dar şi ceea ce strigară gemenele despre morţile lui Tam şi a bunicii Macaulay. Corpul lui Sarah se încordă din cauza furiei. Styx elimina, rând pe rând, toţi membrii familiei sale. Auzi apoi ameninţările fetelor de a-i ucide pe Will şi pe Cal, dar şi pe cei care îi însoţeau.

— Trebuie să-i ajuţi! îi zise ea lui Drake.

Bărbatul o privi neajutorat.

— Ce pot să fac? Sunt mult prea mulţi. Nu am la mine decât nişte flinte. E o adevărată armată Styx acolo, jos.

— Dar trebuie să faci ceva! îl imploră femeia.

— Şi ce propui? Să arunc cu pietre în ei? întrebă el, cu o voce tremurătoare din cauza neliniştii.

Sarah ştia însă că ea trebuia să sară în ajutorul fiilor ei. Neobservată de Drake, care continua să privească evenimentele din spatele unui menhir, începu să se târască pe pământ. Era hotărâtă să ajungă la Will şi la Cal, chiar dacă ar fi fost nevoită să se oprească la fiecare câţiva metri ca să se odihnească.

Nu mai vedea prea bine, totul părea înceţoşat, dar continuă să înainteze, ridicându-şi din când în când capul şi strângând dintr-un ochi, încercând să folosească lumina proiectorului aţintit în josul pantei.

Le auzi pe gemenele Rebecca începând să numere, dar şi strigătele de disperare de lângă marginea Porului.

Reuşi să vadă o siluetă micuţă cum păşeşte în lumină. Intuiţia ei de mamă îi spuse că era Cal. Inima începu să îi bată cu putere, iar femeia întinse o mână către locul în care stătea fiul ei. Era atât de departe. Îl văzu dând disperat din braţe şi auzi apoi strigătele sale neajutorate.

Urmară focurile de armă.

Îl văzu murind. Lăsă mâna să-i cadă pe pământ.

Se auziră alte strigăte teribile şi apoi un vacarm de zgomote, iar aerul se umplu de ceea ce ei îi părură a fi adevărate comete. Pământul se cutremură aşa cum nu îl mai simţise niciodată, ca şi când întreaga cavernă s-ar fi prăbuşit în jurul lor. Apoi, luminile şi zgomotele încetară, lăsând locul unei tăceri îngrozitoare.

Ajunsese prea târziu, probabil prea târziu pentru toţi. Se gândise să strige către Cal, dar n-o făcuse.

Îşi şterse lacrimile pline de praf.

Sarah îşi dădu seama cât fusese de naivă. *N-ar fi trebuit să se îndoiască niciodată de Will.* Styx încercase s-o păcălească, silind-o să facă greşeala cea mai cumplită a vieţii ei neînsemnate. O convinseseră până şi pe bunica Macaulay că Will fusese de vină pentru moartea lui Tam. Iar biata bătrână bolnavă crezuse în minciunile lor.

Îi era acum atât de limpede că agenţii Styx erau porniţi să facă o curăţenie totală – după obiceiul lor –, încât nu se mai îndoia că, bineînţeles, odată ce şi-ar fi îndeplinit misiunea, ea ar fi fost următoarea pe lista lor de execuţie.

De ce nu-şi ascultase instinctele? Ar fi trebuit să se sinucidă în excavaţia din Highfield. Simţise că greşise fatal în momentul în care îşi coborâse lama de la gât, permiţând viperei aceleia mici s-o

convingă să lucreze cu Styx. Începând din momentul acela de slăbiciune, Sarah fusese condusă fără voia ei pe o cale care se încheiase cu vânătoarea propriilor fii. Era doar o fărâmă a marelui plan Styx. Şi, pentru asta, nu se putea ierta. Nici pe ea, dar nici pe Styx.

Îşi închise ochii, simţind că inima îi bate neregulat, ca şi cum ar fi avut o privighetoare închisă în piept.

Poate că era mai bine aşa, să se încheie totul acolo şi atunci.

Îşi deschise imediat ochii.

Nu! Nu-şi putea permite luxul morţii, nu încă. Nu atâta timp cât exista chiar şi cea mai mică şansă de a îndrepta o parte din răul pe care-l făcuse.

Îi mai rămăsese o fărâmă de speranţă că Will era încă în viaţă şi că ar fi putut ajunge la el – nu îl văzuse doborât de focurile de armă ca pe fratele său, deşi rafalele acelea puternice nu prea avuseseră cum să-l rateze. Dar, chiar dacă Will era încă în viaţă şi chiar dacă reuşea să ajungă la el, ce-ar fi putut să facă? Aceste gânduri şi incertitudini i se înfigeau în creier ca nişte sfredele, provocându-i şi mai multă durere decât rănile din trup.

Folosindu-şi braţele, se târî către locul unde fusese prins Will, dar fiecare gest era din ce în ce mai greu de făcut, ca şi cum şi-ar fi croit drum printr-o melasă groasă. Nu se dădu bătută. Făcuse câteva sute de metri, când leşină din nou.

Îşi reveni în simţiri, fără să-şi dea seama câtă vreme stătuse inconştientă. Nu îl mai vedea pe Drake, dar auzi nişte voci care veneau de nu foarte departe de ea. Îşi ridică privirile şi le zări pe gemenele Rebecca. Dădeau ordine unui pluton de Limitatori, stând chiar pe marginea Porului.

Îşi dădu seama că ajunsese prea târziu pentru a-l salva pe Will, dar, chiar şi în starea aceea de slăbiciune, oare nu mai putea face nimic? Oare nu se putea răzbuna pentru moartea lui Tam, a mamei ei şi a fiilor ei?

Dominion!

Da. Putea într-adevăr să facă dreptate. Era gata să parieze că una sau chiar amândouă fetele purtau cu ele fiolele cu virus. Iar ea înţelesese cât de important era acesta pentru planul lor.

— *Da!*

Îşi dădu seama ce are de făcut. Dacă ar fi putut să încurce puţin planurile Styx şi poate să salveze câteva vieţi în Suprasol, ar fi făcut un pas spre iertarea păcatelor ei. Se îndoise de propriul fiu. Provocase atâta rău! Era momentul să îndrepte nişte lucruri.

Folosindu-se de peretele lateral al unui menhir, reuşi să se ridice în picioare. Pulsul neregulat îi bubuia în cap, la fel de tare ca bătăile unei tobe mari. Peisajul din jurul ei începu să se întunece, dar ea rămase atârnată de piatră, privind la umbrele negre şi simţind că începe să fie înconjurată de un altfel de întunecime, una indiferentă la lumină.

Gemenele stăteau pe marginea unui hău imens, acolo unde, dacă nu se înşela, fusese înainte stâlpul de piatră. Fetele Styx arătau amândouă cu degetul şi priveau în jos, în întunericul din Por.

Cu un efort herculean, Sarah îşi mobiliză toate fărâmele de vitalitate rămase în corpul ei sfârtecat.

Cu braţele întinse în lateral, se năpusti către gemene, parcurgând ultimii metri pe cât de repede îi permitea corpul ei.

Văzu expresiile identice de surpriză de pe feţele lor când se întoarseră să o privească şi auzi ţipetele lor identice în timp ce le mătură peste marginea Porului. Efortul de a le împinge nu fusese prea mare, dar, chiar şi aşa, el consumă şi ultima scânteie de viaţă a lui Sarah.

În ultimele ei clipe, Sarah zâmbi.

Capitolul cincizeci şi trei

În Sanatoriul Humphrey, doamna Burrows stătea singură în camera de zi. Era trecut binişor de miezul nopţii şi acum, că ochii ei scăpaseră de virusul misterios, nu mai avea nicio problemă în a se uita din nou la televizor. Nu era însă afundată într-una dintre nenumăratele telenovele pe care le urmărea; pe ecranul televizorului se vedea imaginea în alb şi negru a unor grăunţe care se agitau. Aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci, opri caseta, o derulă până la capăt şi o porni din nou.

Înregistrarea video arăta cum uşa de la recepţie se deschide, lăsând să treacă repede o siluetă. Înainte însă ca aceasta să iasă din cadru, reuşi să vadă o faţă; privise în sus şi apoi imediat în jos, ca şi cum ar fi fost conştientă că e înregistrată de camerele de supraveghere.

Doamna Burrows îngheţă imaginea pe ecran, apăsând hotărât pe telecomandă şi apoi se apropie de televizor, aplecându-se puţin, pentru a se uita mai bine la faţa aceea cu ochi încercănaţi şi cu părul ciufulit. Atinse ecranul cu degetele, plimbându-le apoi pe trăsăturile femeii care, trecând de la un cadru la altul, deveniră ceţoase şi lăbărţate, de parcă cineva ar fi filmat din întâmplare o fantomă.

— Pentru plăcerea şi delectarea dumneavoastră, unica şi inegalabila Kate O'Leary, femeia misterioasă, bombăni doamna Burrows, mijindu-şi ochii şi ţocăind a mirare de câteva ori, scrutând mai departe faţa lui Sarah. Ei bine, doamnă Kate *cine-oi-fi-tu,* nu e loc pe Pământul ăsta unde să te poţi ascunde de mine!

Căzu pe gânduri şi începu să fluiere sunete aleatorii, după obiceiul pe care îl avea dr. Burrows şi pe care, curios lucru, ea i-l reproşase de nenumărate ori.

— Şi am de gând să-mi recuperez familia din ghearele tale, chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care îl voi face!

Se auzi ţipătul unei bufniţe, iar doamna Burrows se întoarse către ferestre, privind la întunericul care învăluia grădina.

În timp ce se uita pe geam, un om cu o pălărie joasă şi cu un pardesiu larg se dădu în lături din dreptul ferestrei, pentru a nu fi zărit dinăuntru. Era destul de puţin probabil ca femeia aceea din Suprasol, cu vederea ei slabă pe timp de noapte, să fie capabilă să-l observe prin beznă, dar nu dorea să rişte.

Bufniţa îşi luă zborul şi pluti printre copaci, în timp ce bărbatul cu înfăţişare solidă aşteptă liniştit momentul potrivit pentru a-şi relua veghea de la fereastră.

În timp ce aştepta, un alt om, care stătea pe o movilă de pământ la vreo trei sute de metri depărtare, îşi fixă asupra lui ocheanul special pentru vederea pe timp de noapte, pe care îl montase pe un trepied.

— Te văd, zise Drake, ridicându-şi gulerul hainei în jurul gâtului, pentru a se feri de vântul tăios.

Făcu un reglaj uşor, învârtind un inel de pe obiectiv, pentru a obţine o imagine cât mai bună a omului ascuns în întuneric şi murmură în barbă:

— Cine o să-i păzească pe paznici?

De la jumătate de kilometru depărtare, lumina farurilor unei maşini căzu fugar asupra peretelui din spate al Sanatoriului Humphrey. Era foarte departe şi, pentru locuitorii stabilimentului, abia dacă fusese o licărire, dar, procesată de amplificatoarele de lumină electronice ale ocheanului, se dovedi de ajuns pentru a-l face pe Drake să clipească des. Luat prin surprindere de întreruperea supravegherii sale, trase brusc aer în piept. Strălucirea aceea îi adusese în memorie luminile orbitoare ale obuzelor trase de Limitatori spre Elliott şi spre băieţi, în acele ultime momente de lângă Por, când el nu putuse să facă altceva decât să privească neajutorat desfăşurarea evenimentelor.

Drake se îndreptă de spate, ridicându-se de după ochean. Se întinse ca să îşi alunge amorţeala din oase şi privi cerul nopţii de deasupra sa.

Nu, nu fusese capabil să îi salveze pe Elliott sau pe băieţi, dar avea să facă tot ceea ce putea pentru a-i opri pe Styx. Dacă ei credeau că-şi pot continua planul de a folosi virusul Dominion, trebuiau să se pregătească pentru o deziluzie cruntă. Luă un telefon mobil din buzunar şi formă un număr, îndreptându-se către un Range Rover parcat în apropiere şi aşteptând să i se răspundă.

Mulţumiri

Mulţumirile noastre se îndreaptă către Barry Cunningham, Rachel Hickman, Imogen Cooper, Maiy Byrne, Elinor Bagenal, Ian Butterworth şi Gemma Fletcher de la Chicken House, care ne-au suportat istericalele, şi către Catherine Pellegrino de la Rogers, Coleridge & White, care ne-a ascultat.

De asemenea, ţinem să le mulţumim în mod deosebit lui Stuart Webb, un coleg scriitor, pentru aportul său inestimabil, lui Mark Carnali de la Grant Museum of Zoology and Comparative Anatomy, care ne-a vorbit despre insectele şi animalele dispărute, ca şi lui Katie Morrison şi lui Cathrin Preece de la Colman Getty, care ne-au îndrumat mâinile tremurătoare.

În final, am vrea să mulţumim familiilor noastre, care aşteaptă încă să ieşim la lumină. Într-o zi, curând...

Notă către entomologi

Pentru a evita orice confuzie, căpuşa doctorului Burrows este un arahnid (deci înrudită cu păianjenii) şi nu o insectă. Dar e evident că necesităţile evoluţiei din Adâncuri sunt responsabile de câteva adaptări specifice: aşa-zisele vaci de cavernă au trei perechi de picioare (ceea ce nu e chiar atât de neobişnuit la căpuşe), în timp ce a patra pereche de picioare probabil că a evoluat în ceea ce dr. Burrows descrie ca fiind „antenele” şi mandibulele creaturii. Autorii vor încerca să captureze un specimen pentru a putea fi studiat, iar descoperirile lor vor fi postate pe www.deeperthebook.com, curând după aceea. Mulţumim.

Credite

Ralph Hodgson, din *The Hammers* (Ciocanele), *Collected Poems* (Macmillan, 1961)